

ახალი აღთქუმა

სახარება მათეს თავისა

1

1. წიგნი შობისა იესუ ქრისტესი, ძისა დავითისი, ძისა აბრაჰამისი.
2. აბრაჰამ შვა ისაკ; ისაკ შვა იაკობ; იაკობ შვა იუდა და ძმანი მისნი;
3. ხოლო იუდა შვა ფარეზ და ზარა თამარისაგან; ფარეზ შვა ესრომ; ესრომ შვა არამ;
4. არამ შვა ამინადაბ; ამინადაბ შვა ნაასონ; ნაასონ შვა სალმონ;
5. სალმონ შვა ბოოს რექაბისგან; ბოოს შვა იობედ რუთისგან; იობედ შვა იესე;
6. იესე შვა დავით მეფე; დავით მეფემან შვა სოლომონ ურიაჲს ცოლისაგან;
7. სოლომონ შვა რობოამ; რობოამ შვა აბია; აბია შვა ასა;
8. ასა შვა იოსაფატ; იოსაფატ შვა იორამ; იორამ შვა ოზია; ოზია შვა იოათამ;
9. იოათამ შვა აქაზ; აქაზ შვა ეზეკია;
10. ეზეკია შვა მანასე; მანასე შვა ამონ; ამონ შვა იოსია;
11. იოსია შვა იექონია და ძმანი მისნი ტყუეობასა მას ბაბილონელთასა.
12. შემდგომად ტყუეობისა მის ბაბილონისა იექონია შვა სალათიელ; სალათიელ შვა ზორობაბელ; ზორობაბელ შვა აბიუდ;
13. აბიუდ შვა ელიაკიმ; ელიაკიმ შვა აზორ;
14. აზორ შვა სადუკ; სადუკ შვა აქიმ; აქიმ შვა ელიუდ;
15. ელიუდ შვა ელეაზარ; ელეაზარ შვა მატათან; მატათან შვა იაკობ;
16. იაკობ შვა იოსებ, ქმარი მარიამისი, რომლისაგან იშვა იესუ, რომელსა ჰრქჳან ქრისტე.
17. ყოველი ნათესავი აბრაჰამისთგან ვიდრე დავითისადმე ნათესავი ათოთხმეტ; და დავითისთგან ვიდრე ტყუენვადმდე ბაბილოვნისა ნათესავი ათოთხმეტ; და ტყუენვითგან ბაბილოვნისაათ ვიდრე ქრისტესამდე ნათესავი ათოთხმეტ.
18. ხოლო იესუ ქრისტეს შობად ესრეთ იყო: რამეთუ თხოვილ იყო დედად მისი მარიამ იოსებისა და ვიდრე შერთვადმდე მათა იპოვა იგი მიდგომილ სულისაგან წმიდისა.
19. ხოლო იოსებ, ქმარი ამისი, მართალი იყო, და არა უნდა განმხილება მისი, იზრახა ფარულად განტევებად მისი.
20. და ვითარ იგი ამას განიზრახვიდა ოდენ, აჰა ანგელოზი უფლისად ჩუენებით გამოუჩნდა მას და ჰრქუა: იოსებ, ძეო დავითისო, ნუ გეშინინ მიყვანებად მარიამისა, ცოლისა შენისა, რამეთუ რომელი-იგი მისგან იშვეს, სულისაგან წმიდისა არს.
21. შვეს ძე, და უწოდიან სახელი მისი იესუ, რამეთუ მან იჴსნეს ერი თვისი ცოდვათა მათთაგან.
22. ესე ყოველი იქმნა, რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი უფლისად პირითა წინაწარმეტყუელისაათა თქუმული:

23. აჰა ქალწული მიუდგეს და შვეს ძე, და უწოდიან სახელი მისი ემმანუელ, რომელ არს თარგმანებით: ჩუენ თანა ღმერთი.
24. განიღვა იოსებ ძილისა მისგან, და ყო ეგრეთ, ვითარცა უბრძანა მას ანგელოზმან უფლისამან, და წარიყვანა ცოლი თვისი.
25. და არა იცოდა იგი, ვიდრემდე შვა ძე იგი მისი პირმშოდ და უწოდა სახელი მისი იესუ.

2

1. ხოლო იესუმს შობასა ბეთლემს ჰურიასტანისასა, დღეთა ჰეროდე მეფისათა, აჰა მოგუნი აღმოსავალით მოვიდეს იერუსალჴმდ და იტყოდეს:
2. სად არს, რომელი-იგი იშვა მეუფე ჰურიათა ? რამეთუ ვიხილეთ ვარსკულავი მისი აღმოსავალით და მოვედით თაყუანის-ცემად მისა.
3. ვითარცა ესმა ეს ჰეროდე მეფესა, შეძრწუნდა, და ყოველი იერუსალჴმი მის თანა.
4. და შეკრიბნა ყოველნი მღდელთ მოძღუარნი და მწიგნობარნი ერისანი და იკითხვიდა მათგან: სადა უკუე შობად არს ქრისტე?
5. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ბეთლემს ჰურიასტანისასა; რამეთუ ესრეთ წერილ არს წინაწარმეტყუელისა მიერ:
6. და შენ, ბეთლემ, ქვეყანად ეგე იუდაისი, არასადა უმრწემეს ხარ მთავართა შორის იუდაისთა; რამეთუ შენგან გამოვიდეს წინამძღუარი, რომელმან დამწყოსოს ერი ჩემი ისრაჴლი.
7. მაშინ ჰეროდე იდუმალ მოუწოდა მოგუთა მათ და გამოიკითხა მათგან ჟამი იგი გამოჩინებულისა მის ვარსკულავისად.
8. და წარავლინნა იგინი ბეთლემდ და ჰრქუა: მივიდით და გამოიკითხეთ ჴემმარიტად ყრმისა მისთვის, და რაჟამს ჰპოოთ იგი, მითხართ მე, რადთა მეცა მივიდე და თაყუანის - ვცე მას.
9. ხოლო მათ ვითარცა ესმა ეს მეფისა მისგან, წარვიდეს. და აჰა ვარსკულავი იგი, რომელი იხილეს აღმოსავალით, წინა-უძლოდა მათ, ვიდრემდე მოვიდა და დაადგრა ადგილსა მას, რომელსა იყო ყრმად იგი.
10. ხოლო მათ ვითარცა იხილეს ვარსკულავი იგი, განიხარეს სიხარულითა დიდითა ფრიად.
11. და ვითარცა შევიდეს სახლსა მას, იხილეს ყრმად იგი მარიამის თანა, დედისა თვისისა, და დავარდეს და თაყუანის - სცეს მას; და აღაღეს საუნჯეთა მათთა და შეწირეს მისა ძღუენი: ოქროდ, გუნდრუკი და მური.
12. და მოიღეს ბრძანებად ჩუენებით, რადთა არა მიაქციონ ჰეროდესა, არამედ სხვთ გზით წარვიდენ სოფლად თვისა.
13. და ვითარცა განეშორნეს იგინი, აჰა ანგელოზი უფლისად გამოუჩნდა ჩუენებით იოსებს და ჰრქუა: აღდეგ და წარიყვანე ყრმად ეგე და დედად მაგისი და ივლტოდე ეგვიპტედ და იყავ მუნ, ვიდრემდე გრქუა შენ; რამეთუ ეგულების ჰეროდეს მოძიებად ყრმისა მაგის და წარწყმედად ეგე.
14. ხოლო იგი აღდგა და წარიყვანა ყრმად იგი და დედად მისი ღამე და წარვიდა ეგვიპტედ და იყო მუნ, ვიდრე აღსრულებადმდე ჰეროდესა.

15. რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი უფლისად, თქმული წინაწარმეტყუელისა მიერ: ეგვიპტით უწოდი ძესა ჩემსა.
16. მაშინა ვითარცა იხილა ჰეროდე, რამეთუ მოიკიცხა მოგუთა მათგან, განრისხნა ფრიად, წარავლინნა და მოსწყვდა ყოველი ყრმები, რომელნი იყვნეს ბეთლემს და ყოველთა საზღვართა მისთა, ორით წლითგანი და უდარესი, მსგავსად მის ჟამისა, ვითარცა გამოიკითხა მოგუთა მათგან.
17. მაშინ აღესრულა თქმული იგი იერემია წინაწარმეტყუელისა, რომელი იტყვს:
18. ვმად ჰრამადთ ისმა გოდებისად და ტირილისად და ტყებისად მრავალი, რაქელ სტიროდა შვილთა თვსთა და არა უნდა ნუგეშის - ცემის, რამეთუ არა არიან.
19. ხოლო რაჟამს აღესრულა ჰეროდე, აჰა ანგელოზი უფლისად გამოეცხადა ჩუენებით იოსებს ეგვიპტეს.
20. და ჰრქუა: აღდეგ და წარიყვანე ყრმად და დედად მაგისი და წარვედ ქუეყანად ისრაელისა, რამეთუ მოწყდეს, რომელნი ეძიებდეს სულსა მაგის ყრმისასა.
21. ხოლო იგი აღდგა და წარმოიყვანა ყრმად იგი და დედად მისი და მოვიდა ქუეყანად ისრაელისა.
22. და ვითარცა ესმა, რამეთუ არქელაოს მეფობს ჰურიასტანს ჰეროდეს წილ, მამისა თვსისა, შეეშინა მისლვად მუნ და ბრძანებად მოილო ჩუენებით და წარვიდა კერძოთა გალილეადსათა.
23. და მივიდა და დაემენა ქალაქსა შინა, რომელსა ჰრქვან ნაზერეთ, რადთა აღესრულოს თქმული წინაწარმეტყუელისა მიერ, ვითარმედ: ნაზარეველ ეწოდოს.

3

1. მათ დღეთა შინა მოვიდა იოვანე ნათლის - მცემელი ქადაგებად უდაბნოსა მას ჰურიასტანისასა
2. და იტყოდა: შეინანეთ, რამეთუ მოახლებულ არს სასუფეველი ცათად.
3. რამეთუ ესე არს, რომელ - იგი თქმულ არს ესაია წინადაწარმეტყველისა მიერ და
იტყვს: ვმად ღალადებისად უდაბნოსა ზედა: განჰმზადენით გზანი უფლისანი და წრფელ ყვენით ალაგნი მისნი.
4. ხოლო თავადსა იოანეს ემოსა სამოსლად მისა თმისაგან აქლემისა და სარტყელი ტყავისად წელთა მისთა; ხოლო საზრდელად მისა იყო მკალი და თაფლი ველური.
5. მაშინ განვიდოდა მისა იერუსალიმი და ყოველი ჰურიასტანი და გარემო სოფლები იორდანისად.
6. და ნეთელ - იღებდეს იორდანესა შინა მისგან და აღუარებდეს ცოდვათა მათთა.
7. და ვითარცა იხილნა მრავალნი ფარისეველნი და სადუკეველნი, მომავალნი ნათლის - ღებად მისგან, ჰრქუა მათ: ნაშობნო იქედნეთანო, ვინ გიჩუენა თქუენ სივლტოლად მერმისა მისგან რისხვისა?

8. ყავთ უკუე ნაყოფი, ღირსი სინანულისად;
9. და ნუ ჰგონებთ და იტყვთ თავით თვისით: მამად გვვის ჩუენ აბრაჰამი; რამეთუ გეტყვ თქუენ, ვითარმედ შემძლებელ არს ღმერთი აღდგინებად ქვათა ამათგან შვილად აბრაჰამისა.
10. რამეთუ აწვე ესერა ცული ძირთა თანა ხეთასა ძეს. ყოველმან ხემან რომელმან არა გამოიღოს ნაყოფი კეთილი, მოეკუეთოს და ცეცხლსა დაედვას.
11. მე უკუე ნათელ - გცემ თქუენ წყლითა სინანულად; ხოლო რომელი შემდგომად ჩემსა მოვალს, უძლიერეს ჩემსა არს, რომლისა ვერ შემძლებელ ვარ ჴამლთა მისთა ტვრთვად. მან ნათელ - გცეს თქუენ სულითა წმიდითა და ცეცხლითა.
12. რომლისად ნიჩაბი ჴელთა მისთა, განწმიდოს კალოდ თვისი და შეკრიბოს იფქლი საუნჯესა, ხოლო ბზე დაწუას ცეხლითა მით უშრეტითა.
13. მაშინ მოვიდა იესო გალილეადთ იორდანედ იოანესა ნათლის - ღებად მისგან;
14. ხოლო იოანე აყენებდა მას და ეტყოდა: მე მიჴმს შენ მიერ ნათლის - ღებად, და შენ ჩემდა მოხუალა?
15. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: აცადე აწ, რამეთუ ესრეთ შეუენის ჩუენდა აღსრულებად ყოველი სიმართლე. მაშინა მიუშუა მას.
16. და ნეთელ - იღო იესუ, და მეყსეულად აღმოვიდა რად წყლისა მისგან, და აჴა განეხუნეს მას ცანი, და იხილა სული ღმრთისად, გარდამომავალი ვითარცა ტრედი, მოვიდა და დაადგრა მას ზედა.
17. და ჴმად იყო ზეცით და თქუა: ესე არს მე ჩემი საყუარელი, რომელი მე სათნო - ვიყავ.

4

1. მაშინ იესუ აღმოიყვანა უდაბნოდ სულისაგან გამოცდად ეშმაკისაგან.
2. და იმარხა ორმეოცი დღე და ორმეოცი ღამე და მერმე შეემშია.
3. მოუჴდა მას გამომცდელი იგი და ჰრქუა: უკუეთუ შენ ხარ ძე ღმრთისად, თქუ, რადთა ქვანი ესე პურ იქმნენ.
4. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა: წერილ არს, რამეთუ არა პურითა ხოლო ცხონდების კაცი, არამედ ყოვლითა სიტყვთა, რომელი გამოვალს პირისაგან ღმრთისა.
5. მაშინ წარიყვანა იგი ეშმაკმან მან წმიდისა ქალაქსა და დაადგინა იგი სართულსა მას ზედა ტაძრისას.
6. და ჰრქუა მას: უკუეთუ ძე ხარ ღმრთისად, გარდაიგდე თავი შენი ამიერ ქუეყანად, რამეთუ წერილ არს, ვითარმედ ანგელოზთა მისთადა უბრძანებიეს შენთვის, და ჴელთა მათთა ზედა აღგიპყრან შენ, ნუსადა წარსცე ქვასა ფერჴი შენი.
7. ჰრქუა მას იესუ, კუალად წერილ არს: არა განსცადო უფალი ღმერთი შენი.
8. კუალად წარიყვანა იგი ეშმაკმან მთასა ფრიად მაღალსა და უჩუენნა მას ყოველნი სუფევანი სოფლისანი და დიდებად მათი.

9. და ჰრქუა მას: ესე ყოველი მიგცე შენ, უკუეთუ დაჰვარდე და თაყუანის-მცე მე.
10. მაშინ ჰრქუა მას იესუ: წარვედ ჩემგან მართლუკუნ, სატანა, რამეთუ წერილ არს: უფალსა ღმერთსა შენსა თაყუანის - სცე და მას მხოლოსა ჰმსახურებდე.
11. მაშინ დაუტევა იგი ეშმაკმან მან, და ანგელოზნი მოვიდეს და ჰმსახურებდეს მას.
12. ხოლო ესმა რად იესუს, ვითარმედ იოანე მიეცა, განემორა და წარვიდა გალილეად.
13. და დაუტევა ნაზარეთი და მოვიდა და დაემკვდრა კაპერნაუმს, საზღვართა ზაბულონისთა და ნეფთალემისთა,
14. რადთა აღესრულოს თქმული იგი ესაია წინაწარმეტყუელისაჲ, რომელი იტყვს:
15. ქუეყანაჲ ზაბულონისი, და ქუეყანაჲ ნეფთალემისი, გზაჲ ზღვსაჲ წიაღ-იორდანესა, გალილეაჲ წარმართთაჲ.
16. ერი რომელი სხდა ბნელსა, იხილა ნათელი დიდი, და რომელნი სხდეს სოფელსა და აჩრდილთა სიკუდილისათა, ნათელი აღმოუბრწყინდა მათ.
17. მიერთგან იწყო იესუ ქადაგებად და სიტყუად: შეინანეთ, რამეთუ მოახლებულ არს სასუფეველი ცათაჲ.
18. და იქცეოდა რად იესუ ზღვს კიდესა მას გალილეაჲსასა, იხილნა ორნი ძმანი: სჰმონ, რომელსა ეწოდა პეტრე, და ანდრია, ძმაჲ მისი, ითხვევლიდეს რად სათხვეველთა ზღუასა მას, რამეთუ იყვნეს მესათხვევლე.
19. და რჰქუა მათ: მოვედით და შემომიდეგით მე, და გყვნე თქუენ მესათხვევლე კაცთა.
20. ხოლო მათ მეყსეულად დაუტევეს ბადე მათი და შეუდგეს მას.
21. და წარმოვიდა მიერ და იხილნა სხუანი ორნი ძმანი, იაკობ ზებედესი და იოანე, ძმაჲ მისი, ნავსა შინა, ზებედეს თანა, მამისა მათისა, გან-რად - აგებდეს ბადეთა მათთა, და უწოდა მათ.
22. ხოლო მათ მეყსეულად დაუტევეს ნავი იგი და მამაჲ მათი და მისდევდეს მას.
23. და მოჰვიდა იესუ ყოველსა გალილეასა და ასწავებდა შესაკრებელთა შორის მათთა და ქადაგებდა სახარებასა სასუფეველისასა და განჰკურნებდა ყოველსა სენსა და ყოველსა უძლურებასა ერსა შორის.
24. და განითქუა ჰამბავი მისი ყოველსა ქუეყანასა ასურასტანისასა. და მოჰგურიდეს მას ყოველთა ბოროტად სნეულთა თითო - სახეთაგან სენთა და გუემითა შეპყრობილთა და ეშმაკეულთა და ცისად - ცისად გუემულთა და განრლუეულთა; და განკურნნა იგინი.
25. და მისდევდა მას ერი მრავალი გალილეაჲთ და ათქალაქით და იერუსალჴმით და ჰურიასტანით და წიაღ იორდანით.

1. და ვითარცა იხილა იესუ ერი იგი, აღვიდა მთასა და დაჯდა იგი მუნ, და მოუჰდეს მას მოწაფენი მისნი.

2. და ალალო პირი თვისი, ასწავებდა მათ და ეტყოდა:
3. ნეტარ იყვნენ გლახაკნი სულითა, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათაჲ.
4. ნეტარ იყვნენ მგლოვარენი გულითა, რამეთუ იგინი ნუგეშინის-ცემულ იქმნენ.
5. ნეტარ იყვნენ მშვიდნი, რამეთუ მათ დაიმკვდრონ ქუეყანაჲ.
6. ნეტარ იყვნენ, რომელთა ჰშიოდის და სწყუროდის სიმართლისათვის, რამეთუ იგინი განძღენ.
7. ნეტარ იყვნენ მოწყალენი, რამეთუ იგინი შეიწყალნენ.
8. ნეტარ იყვნენ წმიდანი გულითა, რამეთუ მათ ღმერთი იხილონ.
9. ნეტარ იყვნენ მშვიდობის მყოფენი, რამეთუ იგინი ძედ ღმრთისა იწოდნენ.
10. ნეტარ იყვნენ დევნულნი სიმართლისათვის, რამეთუ მათი არს სასუფეველი ცათაჲ.
11. ნეტარ იყვნეთ თქუნ, რაჟამს გყუედრიდენ და გდევნიდენ, და თქუან ყოველი სიტყუაჲ ბოროტი თქუნდა მომართ სიცრუით ჩემთვის.
12. გიხაროდენ და მხიარულ იყვენით, რამეთუ სასყიდელი თქუენი ფრიად არს ცათა შინა, რამეთუ ეგრევე დევნეს წინაღწარმეტყუელნი უწინარეს თქუნსა.
13. თქუნ ხართ მარილნი ქუეყანისანი; უკუეთუ მარილი იგი განქარდეს, რაჲთა - მე დაიმარილოს? არღარა შემძლელებელ არნ მერმე, არამედ განგებად გარე და დათრგუნვად კაცთა მიერ.
14. თქუნ ხართ ნათელი სოფლისაჲ. ვერ ჰელ - ეწიფების ქალაქსა დაფარვად მთასა ზედა დაშენებულსა.
15. არცა აღანთიან სანთელი და დადგიან ქუეშე ჰვმირსა, არამედ სასანთლესა ზედა, და ჰმნათობნ იგი ყოველთა, რომელნი იყვიან სახლსა შინა.
16. ეგრეთ ბრწყინვდინ ნათელი თქუენი წინაშე კაცთა, რაჲთა, იხილნენ საქმენი თქუენნი კეთილნი და ადიდებდენ მამასა თქუენსა ზეცათასა.
17. ნუ ჰგონებთ, ვითარმედ მოვედ დაჯსნად სჯულისა, გინა წინაღწარმეტყუელთა; არა მოვედ დაჯსნად, არამედ აღსრულებად.
18. ამინ გეტყვ თქუნ: ვიდრემდე წარჯდეს ცაჲ და ქუეყანაჲ, იოტაჲ ერთი გინა რქაჲ ერთი არა წარჯდეს სჯულისაგან და წინაღწარმეტყუელთა, ვიდრემდის ყოველივე იქმნეს.
19. უკუეთუ ვინმე დაჯსნეს ერთი მცნებათა ამათგანი უმცირესთაჲ და ასწავოს ესრეთ კაცთა, უმცირეს ეწოდოს მას სასუფეველსა ცათასა; ხოლო რომელმან ყოს და ასწავოს, ამას დიდ ერქუას სასუფეველსა ცათასა.
20. ხოლო გეტყვ თქუნ: უკუეთუ არა აღემატოს სიმართლე თქუენი უფროდს მწიგნობართა და ფარისეველთა, ვერ შეხვდეთ სასუფეველსა ცათასა.
21. გესმა, რამეთუ ითქვა პირველთა მათ მიმართ: არა კაც-ჰკლა; ხოლო რომელმან მოკლას, თანამდებ არს სასჯელისა.
22. ხოლო მე გეტყვ თქუნ, რამეთუ რომელი განურისხნეს ძმასა თვისსა ცუდად, თანამდებ არს სასჯელისა; და რომელმან ჰრქუას ძმასა თვისსა: რაკა, თანა-მდებ არს იგი კრებულისაგან განსლვად; და რომელმან ჰრქუას ძმასა თვისსა: ცოფ, თანა-მდებ არს იგი გეჰენიასა მას ცეცხლისასა.
23. უკეთუ შესწირვიდე შესაწირავსა საკურთხეველსა ზედა და მუნ მოგეკსენოს შენ, ვითარმედ ძმაჲ შენი გულ - ძვრ რაჲმე არს შენთვის,
24. დაუტევე შესაწირავი იგი წინაშე საკურთხეველსა მას, მივედ და დაეგე პარველად ძმასა შენსა, და მაშინ მოვედ და შეწირე შესაწირავი შენი.

25. იყავ კეთილად მცნობელ წინამოსაჯულისა მის შენისა ადრე, ვიდრემდე ხარ მის თანა გზასა ზედა, ნუუკუე მიგცეს შენ წინამოსაჯულმან მან შენმან მსაჯულსა, და მსაჯულმან მსახურსა, და საპყრობილედ შეჰვარდე.
26. ამინ გეტყვ შენ: ვერ გამოხვდე მიერ, ვიდრე არა მისცე უკუანადსკნელი კოდრატი.
27. გესმა, რამეთუ ითქუა: არა იმრუშო.
28. ხოლო მე გეტყვ თქუენ, რამეთუ ყოველნი, რომელი ჰხედვიდეს დედაკაცსა გულის- თქუმად მას, მუნვე იმრუშა მის თანა გულსა შინა თვსსა.
29. უკუეთუ თუალი შენი მარჯუენე გაცთუნებდეს შენ, აღმოიდე იგი და განაგდე შენგან, რამეთუ უმჯობეს არს შენდა, რადთა წარწყმდეს ერთი ასოთა შენთაგანი, ვიდრე ყოველი გუამი შენი შთავრდომად გეჰენიასა.
30. და უკუეთუ მარჯუენე ჳელი შენი გაცთუნებდეს შენ, მოიკუეთე იგი და განაგდე შენგან, რამეთუ უმჯობეს არს შენდა, რადთა წარწყმდეს ერთი ასოთა შენთაგანი, და არა ყოველი გუამი შენი შთავარდეს გეჰენიასა.
31. თქმულ არს, რამეთუ რომელმან განუტევოს ცოლი თვისი, მისცეს მას განსატევებელი.
32. ხოლო მე გეტყვ თქუენ, რამეთუ ყოველმან, რომელმან განუტევოს ცოლი თვისი თვნიერ სიტყვსა სიძვისა, მან ამრუშა იგი; რომელმან განტევებული შეირთოს, მანცა იმრუშა.
33. კუალად გესმა, რამეთუ ითქუა პირველთა მათ მიმართ: არა ცილი ჰფუცო, არამედ მისცე უფალსა ფიცი შენი.
34. ხოლო მე გეტყვ თქუენ: არა ფუცვად ყოვლადვე, ნუცა ცასა, რამეთუ საყდარი არს ღმერთისაჲ.
35. ნუცა ქუეყანასა, რამეთუ კუარცხლბეკი არს ფერჯთა მისთაჲ; ნუცა იერუსალჴმსა, რამეთუ ქალაქი არს მეუფისა დიდისაჲ;
36. ნუცა თავსა შენსა ჰფუცავ, რამეთუ ვერ ძალ - გიც ერთისაცა თმისა განსპეტაკებად გინა დაშავებად.
37. არამედ იყავნ სიტყუაჲ თქუენი: ჰეჲ ჰეჲ და არაჲ არა; ხოლო უმეტესი ამთსა უკეთურისაგან არს.
38. გესმა, რამეთუ თქმულ არს: თუალი თუალისა წილ და კბილი კბილისა წილ.
39. ხოლო მე გეტყვ თქუენ: არა წინააღდგომად ბოროტისა; არამედ რომელმან გცეს შენ ყურიმალსა შენსა მარჯუენესა, მიუჰყარ მას ერთკერძოდა.
40. და რომელსა უნდეს სასჯელად და მიღებად კუართი შენი, მიუტევე მას სამოსელიცა შენი.
41. და რომელი წარგიქცევდეს შენ მილიონ ერთ, მივლე მის თანა ორიცა.
42. და რომელი გთხოვდეს შენ, მიეც; და რომელსა უნდეს სესხებ შენგან, ნუ გარე - მიიქცევი.
43. გესმა, რამეთუ თქმულ არს: შეიყუარო მოყუასი შენი და მოიძულო მტერი შენი.
44. ხოლო მე გეტყვ თქუენ: გიყუარდედ მტერნი თქუენნი და აკურთხევდით მწყევართა თქუენთა და კეთილსა უყოფდით მოძულეთა თქუენთა და ულოცევდით მათ, რომელნი გმძლავრობდენ თქუენ და გდევნიდენ თქუენ.
45. რადთა იყვნეთ თქუენ შვილ მამისა თქუენისა ზეცათაჲსა; რამეთუ მზე მისი აღმოვალს ბოროტთა ზედა და კეთილთა, და წჳმს მართალთა ზედა და ცრუთა.

46. უკუეთუ გიყუარდენ მოყუასნი ხოლო თქუენნი, რად სასყიდელი გაქუს? რამეთუ მეზუერეთაცა ეგრეთვე ყვიან.

47. და უკუეთუ მოიკითხვიდეთ მეგობართა ხოლო თქუენთა, რასა უმეტეს იქმთ? ანუ არა მეზუერეთაცა ეგრეთვე ყვიანა?

48. იყვინით თქუენ სრულ, ვითარცა მამად თქუენი ზეცათად სრულ არს.

6

1. ეკრძალენით ქველის საქმესა თქუენსა, რადთა არა ჰყოთ წინაშე კაცთა სახილველად მათა; უკუეთუ არა, სასყიდელი არა გაქუს მამისა თქუენისაგან ზეცათადსა.

2. ხოლო რაჟამს იქმოდე ქველის საქმესა, ნუ ჰქადაგებ წინაშე შენსა, ვითარცა - იგი ორგულთა ყვიან შესაკრებელთა მათთა და უბანთა ზედა, რადთა იდიდნენ კაცთაგან. ამინ გეტყვ თქუენ, მიუღებთს სასყიდელი მათი.

3. ხოლო შენ რაჟამს ჰყოფდე ქველის - საქმესა, ნუ სცნობნ მარცხენად შენი, რასა იქმოდის მარჯუნად შენი.

4. რადთა იყოს ქველის - საქმე შენი ფარულად; და მამამან შენმან, რომელი ჰხედავს დაფარულთა, მოგაგოს შენ ცხადად.

5. და რაჟამს ილოცვიდე, არა იყო ეგრე, ვითარცა - იგი ორგულნი, რამეთუ უყუარნ შესაკრებელთა შორის და უბანთა ზედა დგომად და ლოცვად, რადთა უჩუენონ კაცთა. ამინ გეტყვ თქუენ: მიუღებთს სასყიდელი მათი.

6. ხოლო შენ რაჟამს ილოცვიდე, შევედ საუნჯესა შენსა და დაჰკვამ კარი შენი და ილოცე მამისა შენისა მიმართ ფარულად; და მამად შენი რომელი ჰხედავს დაფარულთა, მოგაგოს შენ ცხადად.

7. და რაჟამს ილოცვიდეთ, ნუ მრავალსა იტყვთ, ვითარცა-იგი წარმართთაგანნი, რამეთუ ჰგონებენ, ვითარმედ მრავლის მეტყუელებითა მათითა ისმინოს მათი.

8. ხოლო თქუენ ნუ ემსგავსებით მათ, რამეთუ იცის მამამან თქუენმან, რად-იგი გიწმს თქუენ, ვიდრე თხოვადმდე თქუენდა მისგან.

9. ხოლო თქუენ ესრეთ ილოცევდით: მამაო ჩუენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყავნ სახელი შენი;

10. მოვედინ სუფევად შენი, იყავნ ნებად შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქუეყანასა ზედა;

11. პური ჩუენი არსობისად მომეც ჩუენ დღეს;

12. და მომიტევენ ჩუენ თანა-ნადებნი ჩუენნი, ვითარცა ჩუენ მიუტევენთ თანა-მდებთა მათ ჩუენთა;

13. და ნუ შემოიყვანებ ჩუენ განსაცდელსა, არამედ მიჰსნენ ჩვენ ბოროტისაგან. რამეთუ შენი არს სუფევად და ძალი და დიდებად საუკუნეთა მიმართ. ამენ.

14. რამეთუ უკეთუ მიუტევენთ თქუენ კაცთა შეცოდებანი მათნი, მოგიტევენს თქუენცა მამამან თქუენმან ზეცათამან.

15. ხოლო უკუეთუ არა მიუტევენთ კაცთა შეცოდებანი მათნი, არცა მამამან თქუენმან მოგიტევენს თქუენ შეცოდებანი თქუენნი.

16. და რაჟამს იმარხვიდეთ, ნუ იყოფით, ვითარცა - იგი ორგულნი მწუხარე, რამეთუ განირყუნიან პირნი მათნი, რადთა ეჩუენენ კაცთა მმარხველად. ამენ გეტყვ თქუენ: მიუღებთს სასყიდელი მათი.
17. ხოლო შენ რაჟამს იმარხვიდე, იცხე თავი შენი და დაიბანე პირი შენი.
18. რადთა არა ეჩუენო კაცთა მმარხველად, არამედ მამასა შენსა დაფარულად; და მამამან შენმან რომელი ჰხედავს დაფარულთა, მოგაგოს შენ.
19. ნუ იუნჯებთ თქუენ საუნჯეთა ქუეყანასა ზედა, სადა მღილმან და მჭამელმან განრყუნის, და სად მპარავთა დათხარიან და განიპარიან.
20. ხოლო თქუენ იუნჯებდით საუნჯეთა ცათა შინა, სადა არცა მღილმან, არცა მჭამელმან განრყუნის, და სად არცა მპარავთა დათხარიან და განიპარიან.
21. რამეთუ სადაცა არს საუნჯე თქუენი, მუნცა იყოს გული თქუენი.
22. სანთელი გუამისად არს თუალი. უკუეთუ თუალი შენი განმარტებულ იყოს, ყოველი გუამი შენი ნათელ იყოს.
23. ხოლო უკუეთუ თუალი შენი ბოროტ იყოს, ყოველი გუამი შენი ბნელ იყოს. უკუეთუ ნათელი იგი შენ შორის ბნელ არს, ბნელი იგი რაოდენ-მე?
24. ვერვის კელ - ეწიფების ორთა უფალთა მონებად: ანუ ერთი იგი მოიძულოს და სხუად იგი შეიყუაროს, ანუ ერთისად მის თავს - იღვას, და ერთი იგი შეურაც - ყოს. ვერ კელ - ეწიფების ღმრთისა მონებად და მამონადსა.
25. ამისთვის გეტყვ თქუენ: ნუ ჰზრუნავთ სულისა თქუენისათვის, რად სჭამოთ და რად ჰსუათ, ნუცა ჯორცთა თქუენთათვის, რად შეიმოსოთ. ანუ არა სული უფროდს არს საზრდელისა და გუამი - სამოსლისა?
26. მიჰხედენით მფრინველთა ცისათა, რამეთუ არა სთესვენ, არცა მკიან, არცა შეიკრებენ საუნჯეთა, და მამად თქუენი ზეცათად ზრდის მათ; არა - მე თქუენ უფროდს უმჯობეს ხართა მფრინველთა?
27. ანუ ვინ-მე თქუენგანი ზრუნვიდეს და შეუძლოს შეძინებად ჰასაკსა თვისსა წყრთა ერთ?
28. და სამოსლისათვის რადსა ჰზრუნავთ? განიცადენით შრომანნი ველისანი, ვითარ - იგი აღორძნდის ! არა შურებინ, არცა სთავნ.
29. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ არცადა სოლომონ ყოველსა მას დიდებასა მისსა შეიმოსა, ვითარცა ერთი ამათგანი.
30. უკეთუ თივად იგი ველისად, რომელი დღეს არს და ხვალე თორნესა შთაეგზნის, ღმერთმან ესრეთ შემოსის, არა - მე უფროდს თქუენ, მცირედ-მორწმუნენო ?
31. ნუ ჰზრუნავთ და იტყვთ: რად ვჭამოთ ანუ რად ვსუათ, ანუ რად შევიმოსოთ ?
32. რამეთუ ამას ყოველსა წარმართნი ეძიებენ; რამეთუ იცის მამამან თქუენმან ზეცათამან, რად გიჯმს ამათ ყოველთაგან.
33. ხოლო თქუენ ეძიებდით პირველად სასუფეველსა ღმრთისასა და სიმათლესა მისსა, და ესე ყოველი შეგეძინოს თქუენ.
34. ნუ ჰზრუნავთ ხვალისათვის, რამეთუ ხვალემან იზრუნოს თავისა თვისსა. კმა არს დღისად მის სიბოროტე თვისი.

1. ნუ განიკითხავთ, რადთა არა განიკითხნეთ.
2. რამეთუ რომელითა განკითხვითა განიკითხვიდეთ, განიკითხნეთ, და რომლითა საწყაულითა მიუწყოთ, მოგეწყოს თქვენ.
3. ანუ რადსა ჰხედავ წუელსა თუალსა შინა ძმისა შენისასა და დვრესა თუალსა შინა შენსა არა განიცდი ?
4. ანუ ვითარ ჰრქუა ძმასა შენსა: მაცადე, და აღმოგიღო წუელი თუალისაგან შენისა, და აჰა ეგერა დვრე თუალსა შინა შენსა !
5. ორგულო! აღმოიღე პირველად დვრე თუალისაგან შენისა, და მაშინ იხილო აღმოღებად წუელი თუალისაგან ძმისა შენისა.
6. ნუ მისცემთ სიწმიდესა ძალთა, ნუცა დაუფენთ მარგალიტსა თქვენსა წინაშე ღორთა, ნუუკუე დათრგუნონ იგი ფერჯითა მათითა და მოიქცენ და განგხეთქნენ თქვენ.
7. ითხოვდით, და მოგეცეს თქვენ; ეძიებდით, და ჰპოვოთ; ირეკდით, და განგეღოს თქვენ.
8. რამეთუ ყოველი რომელი ითხოვდეს, მოიღოს, და რომელი ეძიებდეს, პოვოს და რომელი ირეკდეს, განეღოს.
9. ანუ ვინ არს თქვენგანი კაცი, რომელსა სთხოვდეს მე თვისი პურსა, ნუ ქვაბ მისცეს მას?
10. გინა თუ თევზსა სთხოვდეს, ნუ გუელი მიცეს მას?
11. უკუეთუ თქვენ უკეთურთა, იცით მისაცემელი კეთილი მიცემად შვილთა თქვენთა, რაოდენ უფროდსა მამამან თქვენმან ზეცათამან მოსცეს კეთილი, რომელნი სთხოვდენ მას !
12. ყოველი, რომელი გინდეს თქვენ, რადთა გიყონ კაცთა, ეგრეცა თქვენ ჰყვით მათა მიმართ, რამეთუ ესრეთ არს სჯული და წინადაწარმეტყუელნი.
13. შევედით იწროსაგან ბჭისა, რამეთუ ვრცელ არს ბჭე და ფართო არს გზად, რომელსა მიჰყავს წარსაწყმედელად, და მრავალნი ვლენან მას ზედა.
14. ვითარ - იგი იწრო არს ბჭე და საჭირველ გზად, რომელი მიიყვანებს ცხოვრებასა, და მცირედნი არიან, რომელნი ჰპოებენ მას.
15. ეკრძალენით ცრუ-წინწარმეტყუელთაგან, რომელნი მოვიდოდნენ თქუნდა სამოსლითა ცხოვართადთა, ხოლო შინაგან იყვნენ მგელ მტაცებელ.
16. ნაყოფთა მათთაგან იცნეთ იგინი. ნუუკუე შეკრიბიან ეკალთაგან ყურძენი, ანუ კუროდსთაგან ლეღვ ?
17. ესრეთ ყოველმან ხემან კეთილმან ნაყოფი კეთილი გამოიღოს, ხოლო ხემან ხენეშმან ნაყოფი ხენეში გამოიღოს.
18. ვერ ჯელ - ეწიფების ხესა კეთილსა ნაყოფისა ხენეშისა გამოღებად, და არცა ხესა ხენეშსა ნაყოფი კეთილი ყოფად.
19. ყოველმან ხემან რომელმან არა ყოს ნაყოფი კეთილი, მოეკუეთოს და ცეცხლსა დაედვას.
20. ნაყოფთა სამე მათთაგან იცნეთ იგინი.
21. არა ყოველმან რომელმან მრქუას მე: უფალო, უფალო! შევიდეს იგი სასუფეველსა ცათასა, არამედ რომელმან ყოს ნებად მამისა ჩემისა ზეცათადად.
22. მრავალთა მრქუან მე მას დღესა შინა: უფალო, უფალო, არა სახელითა შენითა ვწინაწარმეტყუელდითა და სახელითა შენითა ეშმაკნი განვასხენით და სახელითა შენითა ძალნი მრავალნი ვქმნენით?

23. მას ჟამსა ვჰრქუა მათ, ვითარმედ: არა გიცნი თქუენ, განმეშორენით ჩემგან ყოველნი მოქმედნი უსჯულოებისანი.
24. ყოველმან, რომელმან ისიმნეს სიტყუანი ესე ჩემნი. და ყვნეს იგინი, ვამსგავსო იგი კაცსა გონიერსა, რომელმან აღაშენა სახლი თვისი კლდესა ზედა.
25. და გარადმოჲდა წჳმად, მოვიდეს მდინარენი, ქროდეს ქარნი. და ეკუეთნეს სახლსა მას, და არა დაეცა, რამეთუ დაფუძნებულ იყო კლდესა ზედა.
26. და ყოველმან. რომელმან ისიმნეს სიტყუანი ესე ჩემნი და არა ყვნეს იგინი, ემსგავსოს იგი კაცსა ცოფსა, რომელმან აღაშენა სახლი თვისი ქვმასა ზედა.
27. და გარადმოჲდა წჳმად, მოვიდეს მდინარენი, ქროდეს ქარნი და ეკუეთნეს სახლსა მას, და დაეცა. და იყო დაცემად იგი მისი დიდ ფრიად.
28. და იყო, რაჟამს დაასრულნა იესუ სიტყუანი ესე, განუკვრდებოდა ერსა მას მოძღურებად იგი მისი.
29. რამეთუ იყო სწავლად იგი მისი მათა მიმართ, ვითარცა - იგი ვის ჳელ - მწიფებად აქუნ, და არა ვითარ - იგი მწიგნობარნი მათნი და ფარისევლნი.

8

1. და გარადმოვიდოდა რად იგი მიერ მითით, მოსდევდა მას ერი მრავალი.
2. და აჰა ესერა კეთროვანი ვინმე მოუჲდა, თაყუანის - სცემდა მას და ეტყოდა: უფალო, უკუეთუ გინდეს, ძალ - გიც გაწმენდად ჩემი.
3. და მიყო ჳელი თვისი იესუ, შეახო მას და ჰრქუა: მნებავს, განწმიდენი. და მეყსეულად განწმიდნა იგი კეთროვნებისა მისგან.
4. და ჰრქუა მას იესო: იხილე, ნუვის უთხრობ, არამედ წარვედ და უჩუენე თავი შენი მდდელსა და შეწირე შესაწირავი შენი, რომელი ბრძანა მოსე საწამებელად მათა.
5. და შე - რად - ვიდა იგი კაპერნაუმდ, მოუჲდა მას ასისთავი, ევედრებოდა მას
6. და ეტყოდა: უფალი, მონად ჩემი დაცემულ არს სახლსა შინა ჩემსა განრღუეული და ფრიად იგუემების.
7. ჰრქვა მას იესო: მე მოვიდე და განვკურნო იგი.
8. მიუგო ასისთავმან მან და ჰრქუა: უფალო, არა ღირს ვარ მე, რადთამცა სართულსა ჩემსა ქუეშე შემოხუედ, არამედ სიტყვთ ხოლო თქუ, და განიკურნოს მონად იგი ჩემი.
9. რამეთუ მეცა კაცი ვარ ჳელ - მწიფებასა ქუეშე, და მქონან ჩემ ქუეშე, და მქონან ჩემ ქუეშე ერისაგანნი; და ვჰრქვ ამას: წარვედ! და წარვიდის; და სხუასა: მოვედ! და მოვიდის; და მონასა ჩემსა: ქმენ ესე, და ქმნის.
10. ესმა რად ესე იესოს, დაუკვდა და ჰრქუა ერსა მას, რომელნი მისდევდეს მას: ამინ გეტყვ თქუენ, არცადა ისრაჲლსა შორის ესოდენი სარწმუნოებად ვპოვე.
11. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ მრავალნი მზის აღმოსავალით და დასავალით მოვიდოდნან და ინაჲ - იდგმიდენ აბრაჰამის თანა და ისააკის თანა და იაკობის თანა სასუფეველსა ცათასა;

12. ხოლო მენი იგი სასუფეველისანი განითხინენ ბნელსა მას გარესკნელსა. მუნ იყოს ტირილი და ღრჭენად კბილთაჲ.
13. და ჰრქუა იესუ ასისტავსა მას: წარვედ და, ვითარცა გრწმენა, გეყავნ შენ. და განიკურნა მონაჲ იგი მას ჟამსა შინა.
14. და მოვიდა იესო სახლსა პეტრესსა და იხილა სიდედრი იგი მისი, და ვრდომილი მჭურვალეებითა.
15. და შეახო ჳელსა მისსა, და დაუტევა იგი მჭურვალეებამან, აღდგა. და ჰმსახურებდა მას.
16. და ვითარცა შემწუხრდა, მოჰგვარეს მას ეშმაკეულები მრავალი, და განასხა სულელები იგი სიტყვითა და ყოველნი. რომელნი ბოროტად სნეულ იყვნეს, განკურნნა.
17. რადთა აღესრულოს თქუმული იგი ესაია წინაწარმეტყუელისაჲ, რომელ თქუა: მან უძღურებანი ჩუენნი მიიხუნა და სნეულეებანი ჩუენნი იტვრთნა.
18. ვითარცა იხილა იესო ერი მრავალი გარემო მისა, უბრძანა წიაღსლვად მიერ კერძო.
19. და მოუჳდა მას ერთი მწიგნობარი და ჰრქუა: მოძღუარ, მიგდევედ შენ, ვიდრეცა ხვდოდი.
20. ჰრქუა მას იესო: მელთა ჳურელი უჩნს და ფრინველთა ცისათა საყოფელი, ხოლო ძესა კაცისასა არა აქუს, სადა თავი მიიდრიკოს.
21. და სხუამან მოწაფეთა მისთაგანმან ჰრქუა მას: უფალო, მიბრძანე მე პირველად მისლვად და დაფლვად მამისა ჩემისა.
22. ხოლო იესო ჰრქუა მას: შენ მომდევედი მე და აცადენ მკუდარნი დაფლვად თვსთა მკუდართა.
23. და აღვიდა იგი ნავსა, და მისდევედეს მას მოწაფენი მისნი.
24. და აჰა ესრა აღძრვად იყო დიდი ზღუასა შინა, ვიდრე დაფარვადმდე ნავისა ღელვათაგან. ხოლო თავადსა ეძინა.
25. და მოუჳდეს მას მოწაფენი მისნი და აღადგინეს იგი და ეტყოდეს: უფალო, მიჳსნენ ჩუენ, რამეთუ წარვწყმდებით.
26. და თავადმან ჰრქუა მათ: რაჲსა შეჰჳმინდით, მცირედ - მორწმუნენო? მაშინ აღდგა და შეჰრისხნა ქართა მათ და ზღუასა, და იქმნა მესყულად დაყუდებად დიდ.
27. ხოლო კაცთა მათ უკვრდა, და იტყოდეს: რაბამ ვინმე არს ესე, რამეთუ ქარნიცა და ზღუად ერჩიან მას?
28. და ვითარცა მოვიდა იგი მიერ კერძო სოფელსა მას გერგესეველთასა. შეემთხვნეს მას ორნი ეშმაკეულნი, რომელნი გამოვიდოდეს საფლავებისაგან, ფრიად ბოროტნი, ვიდრედა ვერვის ჳელ - ეწიფებოდა წარსლვად მიერ გზით.
29. და ღაღად - ყვეს და იტყოდეს: რაჲ ძეს ჩუენი და შენი, იესუ, ძეო ღმრთისაო? რამეთუ მოხუედ აქა უწინერეს ჟამისა ტანჯვად ჩუენდა.
30. და იყო შორს მათგან კოლტი ღორთაჲ მძოვარი.
31. ხოლო ეშმაკნი იგი ევედრებოდეს მას და ეტყოდეს: უკუეთუ განგუასხამ ჩუენ, მიბრძანე ჩუენ მისლვად კოლტსა იმას ღორთასა.
32. და ჰრქუა მათ: მივედით! ხოლო იგინი, განვიდეს კაცთა მათგან და მიიმართეს კოლტსა მას ღორთასა. და მიიმართა ყოველმან კოლტმან კბოდესა მას ზღვსასა, და მოსწყდეს იგინი წყალთა მათ შინა.

33. ხოლო მწყემსნი იგი ივლტოდეს და წარვიდეს ქალაქად და უთხრეს ყოველივე ეშმაკეულთა მათთვის.

34. მაშინ ყოველი იგი ქალაქი გამოვიდა შემთხვევად იესუმსა. და იხილეს იგი და ევედრებოდეს, რადთა წარვიდეს საზღვართა მათთაგან.

9

1. და შევიდა ნავსა და წაიღჭდა და მოვიდა თვსად ქალაქად.

2. მაშინ მოართუეს მას განრღუეული ცხედარსა ზედა მდებარე. და იხილა იესუ

სარწმუნოებად მათი და ჰრქუა განრღუეულსა მას: ნუ გემინინ, შვილო, მოგეტევნენ

შენ ცოდვანი შენნი!

3. და აჰა ესერა მწიგნობართაგანთა ვიეთმე თქუეს გულთა შინა მათთა, ვითარმედ: ესე გმოზს.

4. იცნოდა იესუ ზრახვანი მათნი და ჰრქუა მათ; რადსა თქუენ ბოროტსა ჰზრახავთ გულთა შინა თქუენთა?

5. რად უადივილეს არს სიტყუად: მიგეტევნენ შენ ცოდვანი შენნი, ანუ სიტყუად: აღდეგ და ვიდოდე?

6. ხოლო რადთა უწყოდით, რამეთუ ჰელეწიფებად აქუს ძესა კაცისასა ქუეყანასა ზედა მიტევებად ცოდვათა, მაშინ ჰრქუა განრღუეულსა მას: აღდეგ, აღილე ცხედარი შენი. და წარვედ სახედ შენდა!

7. და იგი მეყსეულად აღდგა, და წარვიდა სახით თვსა.

8. იხილა რად ესე ერმან მან, დაუკვრდა. და ადიდებდეს ღმერთსა, რომელმან მოსცა ესე ვითარი ჰელმწიფებად კაცთა.

9. და წარვიდოდა მიერ იესო, იხილა კაცი, რომელი ჯდა საზუერესა, მატთეოს სახელი მისი, და ჰრქუა მას: მომდევი მე! და აღდგა, და მისდევიდა მას.

10. და იყო ჯდა რად იგი ინაჯით სახლსა შინა, და მრავალნი მეზუერენი და ცოდვილნი თანა - სხდეს ინაჯით იესუმს თანა და მოწაფეთა მისთა თანა.

11. და ვითარცა იხილეს ფარისეველთა მათ, ჰრქუეს მოწაფეთა მისთა: რადსათვს მეზუერთა და ცოდვილთა თანა ჰამს მოძღუარი თქუენი?

12. ხოლო იესუს ვითარცა ესმა, ჰრქუა მას: არა უკმს ცოცხალთა მკურნალი, არამედ სნეულთა.

13. ხოლო თქუენ წარვედით და ისწავეთ, რად არს: წყალობად მნებავს და არა მსხუერპლი, რამეთუ არა მოვედ წოდებად მართალთა, არამედ ცოდვილთა.

14. მაშინ მოუკდეს მას მოწაფენი იოვანესნი და ეტყოდეს: რადსათვს ჩუენ და ფარისეველნი ვიმარხავთ ფრიად, ხოლო მოწაფენი შენნი არა იმარხვენ ?

15. ჰრქუა მათ იესუ: ჰელ - მე - ეწიფებისა ძეთა სიძისათა გლოვად, ვიდრემდე მათ თანა არს სიძე ? მოვლენან დღენი, რაჟამს ამაღლდეს მათგან სიძე იგი, და მაშინ იმარხვიდენ.

16. არავინ დაადგის სადგმელი უმურკნველი სამოსელსა ძუელსა, რამეთუ აღიღის სავსებად სამოსლისა მისგან, და უფროდსი განხეთქილება იქმნის.

17. არცა შთაასხიან ღვწოდ ახალი თხიერთა ძუელთა, რადთა არა განსქდენ თხიერნი და ღვწოდ დაითხიოს, და თხიერნი წარწყმდენ. არამედ შთაასხიან ღვწოდ ახალი თხიერთა ახალთა, და ორნივე დაიმარხნიან.
18. და ვითარცა - იგი ამას ეტყოდა. მათ, მაშინ მოუჭდა მას მთავარი ერთი, თაყვანის-სცემდა მას და ეტყოდა, ვითარმედ: ასული ჩემი აწდა აღესრულა; არამედ მოვედ. და დასდევ კელი შენი მას ზედა, და ცხოვნდეს.
19. და აღდგა იესო და შეუდგა მას, და მოწაფენი მისნი მის თანა.
20. და აჰა ესერა დედაკაცი ვინმე, რომელი იყო სისხლისა დინებასა ათორმეტ წელ, მოუჭდა ზურგით და შეახო ფესუსა სამოსლისა მისისასა.
21. რამეთუ იტყოდა გულსა თვსსა, ვითარმედ: შე - ხოლო თუ - ვახო სამოსელსა მისსა, ვცხოვნდე.
22. ხოლო იესო მიექცა, იხილა იგი და ჰრქუა მას: ნუ გემინინ, ასულო, სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ. და განიკურნა დედაკაცი იგი მიერ ჟამითგან.
23. და მოვიდა იესუ სახლსა მის მთავრისასა და იხილა მუნ მგოსნები და ერი კრებული და შფოთი.
24. და ჰრქუა მათ: განემორენით, რამეთუ არა მომკუდარ არს ეგე, არამედ სძინავს. ხოლო იგინი ეკიცხევდეს მას.
25. და რაჟამს გამოასხა ერი იგი, შევიდა და უპყრა კელი მისი და აღადგინა ქალი იგი.
26. და განჭდა ჰამბავი მისი ყოველსა მას ქუეყანასა.
27. და წარმო - რად - ვიდოდა მიერ იესუ, მოსდევდეს მას ორნი ბრმანი, ღაღადებდეს და იტყოდეს: შემიწყალენ ჩუენ, ძეო დავითსაო!
28. და ვითარცა შევიდა იესო სახლსა, მოუჭდეს მას ბრმანი იგი, და ჰრქუა მათ იესო: გრწამსა, ვითარმედ ძალ - მიც ესე ყოფად ? ჰრქუეს მათ: ჰე, უფალო.
29. მაშინ შეახო თუალთა მათთა და ჰრქუა მათ: სარწმუნოებისა თქუენისაებრ გეყავნ თქუენ!
30. და მეყსეულად აღეხილნეს თუალნი მათნი. და შეჰრისხნა მათ იესო და ჰრქუა: იხილეთ, ნუმცა ვინ უწყის.
31. ხოლო იგინი გამოვიდეს და მიმოდადვეს იგი ყოველსა მას ქუეყანასა.
32. და ვითარცა - იგი გამო - ოდენ - ვიდეს, მიჰგუარეს მას კაცი ყრუ და ემმაკეული.
33. და ვითარცა განჭდა ემმაკი იგი, იტყოდა ყრუ იგი, და დაუკვრდებოდა ერსა მას და იტყოდეს: ვითარმედ: არასადა ისრაჴლსა შორის ესრეთ გამოჩნდა.
34. ხოლო ფარისეველნი იტყოდეს: მთავრითა ემმაკთადათა განასხამს ემმაკთა.
35. და მოჰვლიდა იესო ქალაქებსა ყოველსა და დაბნებსა და ასწავებდა შესაკრებელსა შორის მათსა და ქადაგებდა სახარებასა სასუფეველისასა და განჰკურნებდა ყოველთა სენთა და ყოველთა უძღურებათა ერსა შორის.
36. და ვითარცა იხილა ერი იგი, შეეწყალნეს იგინი, რამეთუ იყვნეს დამაშურალ და დაცკვნებულ, ვითარცა ცხოვარნი, რომელთა არა აქუნ მწყემსი.
37. მაშინ ჰრქუა მოწაფეთა თვსთა, ვითარმედ: სამკალი ფრიად არს, ხოლო მუშაკნი - მცირედ.
38. ევედრენით უფალსა სამკალისასა, რადთა გამოავლინნეს მოქმედნი სამკალსა თვსსა.

1. და მოუწოდა ათორმეტთა მოწაფეთა თვსთა და მისცა მათ ჳელმწიფებად სულთა ზედა არაწმიდათა, რადთა განასხმიდენ მათ და განჳკურნებდენ ყოველთა სენტა და ყოლველთა უძლურებათა.
2. ხოლო ათორმეტთა მათ მოციქულთა სახელები ესე არს: პირველად სვმონ, რომელსა ეწოდა პეტრე, და ანდრია, ძმაჲ მისი, იაკობ ზებედესი და იოვანე, ძმაჲ მისი,
3. ფილიპე და ბართლომე, თომა და მატთეოს მეზუერე, იაკობ ალფესი და ლებეოს, რომელსა ეწოდა თადეოს.
4. სვმონ კანანელი და იუდა ისკარიოტელი, რომელმანცა განსცა იგი.
5. ესე ათორმეტნი წარავლინნა იესუ, ამცნო მათ და ჳრქუა: გზასა წარმართთასა ნუ მიხუალთ და ქალაქსა სამარიტელთასა ნუ შეხუალთ.
6. არამედ მივედით უფროჲს ხოლო ცხოვართა მათ წარწყმედულთა სახლისა ისრაჳლისათა.
7. და მი – რად - ხვდეთ, ქადაგებდით და იტყოდეთ, ვითარმედ მოახლებულ არს სასუფეველი ცათაჲ.
8. უძლურთა განჳკურნებდით, მკუდართა აღადგინებდით, კეთროვანთა განსწმედდით, ეშმაკთა განასხემდით. უსასყიდლოდ მიგიღებთ და უსასყოდლოცა მისცემდით.
9. ნუ მოიგებთ ოქროსა, ნუცა ვეცხლსა, ნუცა რვალსა სარტყელთა თქუენტა,
10. ნუცა ვაშკარანსა გზასა ზედა, ნუცა ორსა სამოსელსა, ნუცა ჳამლთა, ნუცა კუერთხსა, რამეთუ ღირს არს მუშაკი სასყიდლისა თვსისა.
11. რომელსა ქალაქსა ანუ დაბასა შეხვდეთ, გამოიკითხეთ, ვინ ღირს იყოს, მუნ დაადგერით ვიდრე გამოსლვადმდე.
12. და შე – რად - ხვდოდით სახლსა მას, მოიკითხეთ იგი და თქუთ: მშვდობაჲ სახლსა ამასა.
13. და უკუეთუ სახლი იგი ღირს იყოს, მოვედინ მშვდობაჲ თქუენი მას ზედა; უკეთუ არა ღირს იყოს, მშვიდობაჲ თქუენი თქუენდავე მოიქეცინ.
14. და უკუეთუ არავინ შეგიწყნარნეს თქუენ და არცა ისმინნეს სიტყუანი თქუენნი, გამო – რად - ხვდოდით მიერ სახლით, გინა მიერ ქალაქით, განიყარეთ მტუერი ფერჳთა თქუენტაჲ.
15. ამენ გეტყვ თქუენ: უმოლხინეს იყო ქუეყანაჲ იგი სოდომისაჲ და გომორისაჲ დღესა მას სასჯელისასა, ვიდრე ქალაქი იგი.
16. აჳა მე მიგავლინებ თქუენ, ვითარცა ცხოვართა შორის მგელთა; იყვენით უკუე მეცნიერ, ვითარცა გუელნი, და უმანკო, ვითარცა ტრედნი.
17. ეკრძალებოდეთ კაცთაგან, რამეთუ მიგცემდენ თქუენ კრებულსა. და შორის შესაკრებელთა მათთა გტანჯვიდენ თქუენ.
18. და წინაშე მთავართა და მეფეთა მიგიყვანენ თქუენ ჩემთვს. საწამებელად მათა და წარმართთა.
19. და რაჟამს მიგცნენ თქუენ, ნუ ჳზრუნავთ, ვითარ ანუ რასა იტყოდით, რამეთუ მოგეცეს თქუენ მას ჟამსა შინა, რასა - იგი იტყოდით.
20. რამეთუ არა თქუენ იყვნეთ მეტყუელნი, არამედ სული მამისა თქუენისაჲ, რომელი იტყოდის თქუენ შორის.

21. რამეთუ მისცეს ძმამან ძმა სიკუდილდ და ძამამან შვილი; და აღდგენ შვილნი ძამა-დედათა ზედა და მოჰკლვიდენ მათ.
22. და იყვნეთ თქუენ მოძულეზულ ყოველთაგან სახელისა ჩემისათჳს. ხოლო რომელმან დაითმინოს სრულიად, იგი ცხოვნდეს.
23. რაჟამს გდევნიდენ თქუენ ამიერ ქალაქით, მიივლტოდეთ სხუად. ამინ გეტყვ თქუენ: ვერ დაასრულოთ ქალაქები ისრაელისაჲ, ვიდრემდის ძე კაცისაჲ მოვიდეს.
24. არა არს მოწაფე უფროდს მოძღურისა თჳსისა, არცა მონაჲ უფროდს უფლისა თჳსისა.
25. კმა არს მოწაფისა მის, უკეთუ იყოს, ვითარცა მოძღუარი თჳსი, და მონაჲ იგი, ვითარცა უფალი თჳსი. უკუეთუ სახლისა უფალსა ბელზებულთჳს ჰხადოდეს, რაოდენ უფროდს სახლეულთა მისთა?
26. ნუუკუე გეშინინ მათგან, რამეთუ არა არს დაფარული, რომელი არა გამოჩნდეს, და არცა საიდუმლოდ, რომელი არა გამოცხადდეს.
27. რომელი გარქუ თქუენ ბნელსა შინა, თქუენ თქუთ ნათელსა შინა, და რომელი ყურთა გესმა, ქადაგებდით ერდოთა ზედა.
28. და ნუ გეშინინ მათგან, რომელთა მოწყვდნენ ჯორცნი, ხოლო სულისა ვერ ჰელ-ეწიფების მოკლვად. არამედ გეშინოდენ მისა უფროდს, რომელი შემძლებელ არს სულისა და ჯორცთა წარწყმედად გეჰენიასა შინა.
29. ანუ არა ორი სირი ასარის განისყიდების ? და ერთიცა მათგანი არა დავარდების ქუეყანასა ზედა თჳნიერ მამისა თქუენისა.
30. ხოლო თქუენნი თავისა თმანიცა ყოველნი განრაცხილ არიან.
31. ნუ გეშინინ, რამეთუ მრავალთა სირთა უმჯობეს ხართ თქუენ.
32. ყოველმან, რომელმან აღიაროს ჩემდამო წინაშე კაცთა, მეცა აღვიარო იგი წინაშე მამისა ჩემისა ზეცათაჲსა.
33. და რომელმან უარ – მყოს მე წინაშე კაცთა, უარ – ვყო იგი მეცა წინაშე მამისა ჩემისა ზეცათაჲსა.
34. ნუ ჰგონებთ, ვითარმედ მოვედ მე მიფენად მშჳდობისა ქუეყანასა ზედა; არა მოვედ მიფენად მშჳდობისა, არამედ მახვლსა.
35. რამეთუ მოვედ განყოფად კაცისა მამისაგან თჳსისა და ასული – დედისაგან თჳსისა და სძალი – დედამთილისაგან თჳსისა.
36. და მტერ იყვნენ კაცისა სახლეულნი თჳსნი.
37. რომელსა უყუარდეს ძამაჲ ანუ დედაჲ უფროდს ჩემსა, არა არს იგი ჩემდა ღირს; და რომელსა უყუარდეს ძე ანუ ასული უფროდს ჩემსა, იგი არა არს ჩემდა ღირს.
38. და რომელმან არა აღიღოს ჯუარი თჳსი და შემომიდგეს მე, იგი არა არს ჩემდა ღირს.
39. რომელმან მოიპოვოს სული თჳსი, წარიწყმიდოს იგი; და რომელმან წარიწყმიდოს სული თჳსი ჩემთჳს, მან პოვოს იგი.
40. რომელმან შეგიწყნარნეს თქუენ, მე შემიწყნარა; და რომელმან მე შემიწყნაროს, შემიწყნაროს მომავლინებელი ჩემი.
41. რომელმან შეიწყნაროს წინაწარმეტყუელი სახელად წინაწარმეტყუელისა, სასყიდელი წინაწარმეტყუელისაჲ მიიღოს; და რომელმან შეიწყნაროს მართალი სახელად მართლისა, სასყიდელი მართლისაჲ მიიღოს.
42. და რომელმან ასუას ერთსა მცირეთაგანსა სასუმელი ერთი წყალი გრილი სახელად მოწაფისა, ამენ გეტყვ თქუენ, არა წარუწყმდეს სასყიდელი მისი.

1. და იყო რაჟამს დაასრულნა იესუ ბრძანებანი ესე ათორმეტთა მიმართ მოწაფეთა მისთა, წარვიდა მიერ ქადაგებად და სწავლად ქალაქებსა მათსა.
2. ხოლო იოანეს რად ესმნეს საპყრობილესა შინა საქმენი ქრიტესნი, მიავლინნა ორნი მოწაფენი თვსნი.
3. და ჰრქუა: შენ ხარა მომავალი იგი ანუ სხუასა მოველოდით ?
4. ხოლო იესო მიუგო და ჰრქუა მათ: მივედით და უთხართ იოანეს, რომელი გესმის და ჰხედავთ:
5. ბრძანი აღიხილვენ, მკელობელნი ვლენან, კეთროვანნი განწმდებიან და ყურთა ესმის, მკუდარნი აღდგებიან და გლახაკთა ეხარების.
6. და ნეტარ არს, რომელი არა დაბრკოლდეს ჩემდა მომართ.
7. და ვითარცა ესენი წარვიდეს, იწყო იესო სიტყუად ერსა მას იოანესთვის: რადას გამოხუედით უდაბნოდ ხილვად? ლერწმისა, ქარისაგან შერყეულისა?
8. არამედ რადას გამოხუედით ხილვად? კაცისა, ჩჩვლითა სამოსლითა შემოსილისა? აჰა ესერა რომელნი ჩჩვლითა სამოსელითა შემოსილ არიან, სახლთა შინა სამეუფოთა არიან.
9. არამედ რადას გამოხუედით ხილვად? წინადაწარმეტყუელისა? ჰე, გეტყვ თქუენ, და უმეტეს წინადაწარმეტყუელისა.
10. რამეთუ ესე არს, რომლისა თვს წერილ არს: აჰა ესერა წარვაველინო ანგელოზი ჩემი წინაშე შენსა, რომელმან განჰმზადნეს გზანი შენნი წინაშე პირსა შენსა.
11. ამენ გეტყვ თქუენ: არა აღდგომილ არს ნაშობთაგანი დედათაჲ უფროდს იოანე ნათლის - მცემელისა; ხოლო უმცირესი სასუფეველსა ცათასა უფროდს მისსა არს.
12. რამეთუ დღითგან იოანე ნათლის - მცემელისაჲთ ვიდრე აქამომდე სასუფეველი ცათაჲ იძულების, და რომელნი აიძულებდენ მათ მიიტაცონ იგი.
13. რამეთუ ყოველნი წინადაწარმეტყუელნი და სჯული ვიდრე იოანესამდე წინადაწარმეტყუელებდეს.
14. და უკუეთუ გნებავს შეწყნარების, იგი არს ელია, რომელი მოვალს.
15. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ !
16. აწ ვის ვამსგავსო ნათესავი ესე? მსგავს არს ყრმათა, რომელნი სხენედ უბანთა და მოუწყესედ მოყუასთა თვსთა.
17. და ეტყვედ მათ: გისტვნივდით თქუენ, და არა ჰროკევდით; გიგოდებდით, და არა ეტყებდით.
18. რამეთუ მოვიდა იოანე, არცა ჭამადა, არცა სუმიდა, და იტყვან, ვითარმედ: ეშმაკეულ არს.
19. მოვიდა ძე კაცისაჲ. ჭამს და სუამს, და იტყვან: აჰა კაცი მჭამელი და ღვინის მსუმელი, მეგობარი მეზუერეთაჲ და ცოდვილთაჲ. და განმართლდა სიბრძნე შვილთაგან თვსთა.
20. მაშინ იწყო იესუ ყუედრებად ქალაქებისა მის, სადა - იგი იქმნნეს უმრავლესნი ძალნი მისნი, რამეთუ არა შეინანეს:

21. ვად შენდა, ქორაზინ, და ვად შენდა, ბეთსაიდა! რამეთუ ტჯროსს თუმცა და სიდონს იქმნეს ძალნი, რომელნი იქმნნეს თქუენ შორის, მაშინვე სამემცა ძაძითა ნაცარსა ზედა მსხდომარეთა შეინანეს.
22. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ ტჯროსი და სიდონი უმოლხინეს იყოს დღესა მას სასჯელისასა, ვიდრე თქუენ.
23. ხოლო შენ, კაპერნაუმ, ნუ ცადმდე აჰმალდეები, არამედ ჯოჯოხეთადმდე შთაჰყდე; რამეთუ სოდომს თუმცა იქმნეს ძალნი, რომელნი იქმნნეს შენ შორის, ჰგიანმცა დღენდელად დღედმდე.
24. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ ქუეყანად იგი სოდომისად უმოლხინეს იყოს დღესა მას სასჯელისასა, ვიდრე შენ.
25. მას ჟამსა შინა იტყოდა იესო და თქუა: აღვიარებ შენ, მამაო, უფალო ცისა და ქუეყანისაო, რამეთუ დაჰფარე ესე ბრძენთაგან და მეცნიერთა და გამოუცხადე ესე ჩჩვლთა.
26. ჰე, მამაო, რამეთუ ესრეთ სათნო - იყო შენ წინაშე.
27. ყოველივე მომეცა მე მამისა ჩემისა მიერ, და არავინ იცის ძე, გარნა მამამან; არცა მამად ვინ იცის, გარნა ძემან, და რომლისა უნდეს ძესა გამოცხადების.
28. მოვედით ჩემდა ყოველნი მამურალნი და ტჯრთ - მიმიენი, და მე განგისუენო თქუენ.
29. აღიღეთ უღელი ჩემი თქუენ ზედა, რამეთუ მშვდ ვარ და მდაბალ გულითა, და ჰპოვოთ განსუენებად სულთა თქუენთად.
30. რამეთუ უღელი ჩემი ტკბილ არს, და ტჯრთი ჩემი სუბუქ არს.

12

1. მას ჟამსა შინა წარვიდოდა იესუ დღესა შაბათსა ყანობირსა მათსა. ხოლო მოწაფეთა მისთა შეემშია და იწყეს მუსრვად თავსა ჯუვილისასა და ჭამად.
2. ხოლო ფარისეველთა მათ იხილეს რად ჰრქუეს მას: აჰა მოწაფენი შენნი იქმან, რომელი არა ჯერ-არს შაბათსა შინა საქმედ.
3. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: არა აღმოგიკითხავსა, რად-იგი ყო დავით, ოდეს-იგი შეემშია და მისთანათა მათ?
4. ვითარ-იგი შევიდა სახლსა ღმრთისასა და პურნი იგი შესაწირავთანი შეჭამნა, რომელთად არა ჯერ-იყო ჭამად მისა, არცა მისთანა მათ, გარნა მდღელთა ხოლო?
5. ანუ არა აღმოგიკითხავსა სჯულსა, რამეთუ შაბათთა შინა მდღელთა ტაძარსა მას შინა შაბათი შეურაცხ-ყვიან და უბრალო იყვნინან?
6. ხოლო გეტყვ თქუენ, ვითარმედ ტაძრისა უფროდს არს აქა.
7. უკუეთუმცა გეცნა, რად არს: წყალობად მნებავს, და არამცა მსუხერპლი, არამცა დაჰსაჯენით უბრალონი
8. უფალ არს ძე კაცისად შაბათსაცა.
9. და წარმოვიდა მიერ იესუ და მოვიდა შესაკრებელსა მათსა.
10. და იყო მუნ კაცი ერთი, რომელსა ჯელი განჰმელ ედგა; ჰკითხვიდეს მას და ეტყოდეს: უკუეთუ ჯერ-არს შაბათს კურნებდ? რადთამცა შეასმინეს იგი.

11. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ვინ არს თქუენგანი კაცი, რომელსა ედგას ცხოვარი ერთი და შთავარდეს იგი დღესა შაბათსა ჯურღმულსა, არა - მე უპყრასა და აღმოიქუას იგი ?
12. რაოდენ უმჯობეს არს კაცი ცხოვარისა ? ამისთვის ჯერ - არს შაბათსა შინა კეთილისა საქმე.
13. მაშინ ჰრქუა იესო კაცსა მას: განირთხ კელი შენი ! და მან განირთხა კელი, და კუალად მოეგო ცოცხალი, ვითარცა ერთი იგი.
14. ხოლო ფარისევლნი იგი გამოვიდეს, და ზრახვა - ყვეს მისთვის, რადთა წარწყმიდონ იგი. ხოლო იესო გულისწმა-ყო და განეშორა მიერ და წარვიდა.
15. და მისდევდა მას ერი მრავალი, და განკურნნა იგი ყოველნი.
16. და ამცნო მათ, რადთა არა გამოაცხადონ იგი.
17. რადთა აღესრულოს თქმული იგი ესაია წინამდწარმეტყუელისაჲ, რომელი იტყვს:
18. აჰა ესერა მე ჩემი, რომელი მე სათნო - ვიყავ, საყუარელი ჩემი, რომელი სთნავს სულსა ჩემსა. დავდვა სული ჩემი მის ზედა, და სამართალი წარმართთა მიუთხრას.
19. არა ჰკდებოდის, არცა დაღადებდეს, არცა ესმეს ვის უბანთა ზედა ჳმად მისი.
20. ლერწამი შემუსრვილი არა განტეხოს და პატრუქი მზნდვნარე არა დაშრიტოს, ვიდრემდე გამოიღოს ძლევად სასჯელი.
21. და სახელსა მისსა წარმართნი ესვიდენ.
22. მაშინ მოჰგუარეს მას ეშმაკეული ბრმაჲ და ყრუჲ, და განკურნა იგი, ვითარმედ ყრუჲ იგი და ბრმაჲ ჰხედვიდა და იტყოდა.
23. და განუკვრდებოდა ერსა მას და იტყოდეს: ნუუკუე ესე არს მე დავითისი ?
24. ხოლო ფარისევლთა მათ ვითარცა ესმა ესე, იტყოდეს: ესე არა განასხამს ეშმაკთა, გარნა ბელზებულთა, მთავრითა მით ეშმაკთაჲ.
25. იცოდნა იესუ ზრახვანი იგი გულისა მათისანი და ჰრქუა მათ: ყოველი მეუფეჲჲ, რომელი განევლთის თავსა თვსსა, მოოვრდის; და ყოველი ქალაქი გინა სახლი, რომელი განევლთის თავსა თვსსა, ვერ დაემტკიცოს.
26. და უკუეთუ ეშმაკი ეშმაკსა განჰკდის, თავსა თვსსა განევლთა; ვითარ დამტკიცნეს მეუფეჲჲჲ მისი ?
27. და უკუეთუ მე ბელზებულთა განვასხამ ეშმაკთა, ძენი თქუენნი რადთა განასხმენ ? ამისთვის იგინივე მსაჯულ თქუენდა იყვნენ.
28. უკუეთუ მე სულითა ღმრთისაჲთა განვასხამ ეშმაკთა, მო-სამე-იწია თქუენ ზედა სასუფეველი ღმრთისაჲ
29. ანუ ვითარ ვის კელ-ეწიფების სახლსა ძლიერისასა შესვლად და ჭურჭელი მისი გამოტყუენვად, უკუეთუ არა პირველად შეკრას ძლიერი იგი და მაშინდა სახლი მისი იავარ-ყოს?
30. რომელი არა არს ჩემ თანა, იგი მტერი ჩემი არს; და რომელი არა შეჰკრებს ჩემ თანა, იგი განაზნეს.
31. ამისთვის გეტყვ თქუენ: ყოველი ცოდვაჲ და გმობაჲ მიეტეოს კაცთა, ხოლო სულისა წმიდისა გმობაჲ არა მიეტეოს კაცთა.
32. და რომელმან თქუა სიტყუად მისა კაცისათვს. მიეტეოს მას; ხოლო რომელმან თქუა სულისა წმიდისათვს, არა მიეტეოს მას არცა ამას სოფელსა. არცა მერმესა მას.

33. ანუ ყავთ ხე იგი კეთილ და ნაყოფიცა მისი კეთილ; ანუ ყავთ ხე იგი ხენემ და ნაყოფიცა მისი ხენემ; რამეთუ ნაყოფისაგან ხე იგი საცნაურ არს.
34. ნაშობნო იქედნეთანო, ვითარ კელ-გეწიფების კეთლისა სიტყუად, რამეთუ თქუნ უკეთურნი ხართ ? რამეთუ ნამეტნავისაგან გულისა პირი იტყვნ.
35. კეთილმან კაცმან კეთილისაგან საუნჯისა გამოიღოს კეთილი; და ბოროტმან კაცმან ბოროტისაგან საუნჯისა გამოიღოს ბოროტი.
36. ხოლო მე გეტყვ თქუნ, რამეთუ ყოველი სიტყუად უქმი, რომელსა იტყოდინ კაცი, მისცენ სიტყუად მისთვის დღესა მას სასჯელისასა.
37. რამეთუ სიტყუათა შენთაგან განჰმართლდე და სიტყუათა შენთაგან დაისაჯო.
38. მაშინ მი – ვიეთმე - უგეს მწიგნობართაგან და ფარისეველთა და ჰრქუეს: მოძღუარ, გუნებავს შენგან სასწაულისა ხილვად.
39. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: ნათესავი ბოროტი და მემრუმე სასწაულსა ეძიებს, და სასწაული არა ეცეს მას, გარნა სასწაული იგი იონა წინადაწარმეტყუელისაა.
40. რამეთუ ვითარცა - იგი იყო იონა მუცელსა ვეშაპისასა სამ დღე და სამ ღამე, ეგრეთ იყო მე კაცისაა გულსა ქუეყანისასა სამ დღე და სამ ღამე.
41. კაცი იგი წინეველნი აღდგენ სასჯელსა მას ნათესავისა ამის თანა და დასჯიდენ მათ, რამეთუ შეინანეს ქადაგებასა მას იონადსსა; და აჰა ესერა უფრომს იონადსსა არს აქა.
42. დედოფალი იგი სამხრისაა აღდგეს სასჯელსა მას ნათესავისა ამის თანა და დასაჯოს იგი, რამეთუ მოვიდა კიდით ქუეყანისადათ სმენად სიბრძნესა სოლომონისსა; და აჰა ესერა უფრომს სოლომონისსა არს აქა.
43. ხოლო რაჟამს სული იგი არაწმიდაა განვიდის კაცისაგან, მიმოვალნ ურწყულთა ადგილთა, და ეძიებნ განსუენებასა და არა პოვის,
44. მაშინ თქვს: მივიქცე სახიდ ჩემდა, ვინადაცა გამოვედ; და მო - რაა - ვიდის, პოვის იგი მოცალე, განშუენებული და შემკული.
45. მაშინ წარვიდის და მოიყვანის მის თანა სხუანი შჯდნი სულნი, უბოროტესნი მისა, და მოვიდის და დაემკვდრის მუნ, და იქმნის უკუანადსკნელი კაცისაა მის უძვრეს პირველისა. ესრეთ ეყოს ნათესავსა ამასცა უკეთურსა.
46. და იყო, ვიდრე - იგი ეტყოდალა ერსა მას, აჰა ესერა დედაა მისი და ძმანი მისნი დგეს გარე და ეძიებდეს მას სიტყუად.
47. მაშინ ჰრქუა ვინმე მას: აჰა დედაა შენი და ძმანი შენნი დგანან გარეშე და უნებს რადმე სიტყუად შენდა.
48. ხოლო იესო მიუგო მეტყუელსა მას და ჰრქუა: ვინ არს დედაა ჩემი ? ანუ ვი არს ძმანი ჩემნი ?
49. და მიყო კელი მისი მოწაფეთა მიმართ თვსთა და თქუა: აჰა დედაა ჩემი და ძმანი ჩემნი!
50. რამეთუ რომელმან ყოს ნებაა მამისა ჩემისა ზეცათადასა, იგი არს ძმაა და დაა და დედაა ჩემი.

1. მას დღესა შინა გამოვიდა იესო სახლისა მისგან და დაჯდა იგი ზღვს კიდესა.
2. და შეკრბა მისა ერი მრავალი ვიდრე შესლვადმდე მისა ნავად და დაჯდომად. და ყოველი იგი ერი ზღვს - კიდესა დგა.
3. და ეტყოდა მათ მრავალსა იგავით და ჰრქუა: ესერა გამოვიდა მთესვარი თესვად.
4. და თესვასა მას მისსა რომელიმე დავარდა გზასა ზედა; და მოვიდეს მფრინველნი ცისანი და შეჭამეს იგი.
5. და სხუად დავარდა კლდოვანსა ზედა, სადა არა იყო მიწად ფრიად; და მეყსეულად აღმოსცენდა, და რამეთუ არა იყო სიღრმე მიწისად,
6. მზე რად აღმოჰკნდა, დასცხა და, რამეთუ ძირნი არა დაეზნეს განჯმა.
7. და სხუად იგი დავარდა ეკალთა შორის, და აღმოსცენდეს ეკალნი და შეაშთვეს იგი.
8. და რომელიმე დავარდა ქუეყანასა კეთილსა და მოსცემდა ნაყოფსა: რომელიმე ასსა, რომელიმე სამეოცსა, რომელიმე ოც და ათსა.
9. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ !
10. და მოუკდეს მოწაფენი და ჰრქუეს მას: რადსთვს იგავით ეტყვ მათ ?
11. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: თქუენდა მოცემულ არს ცნობად საიდუმლოდ სასუფეველისა ცათადსად, ხოლო მათდა არა მიცემულ არს.
12. რამეთუ რომელს აქუნდეს, მიეცეს და მიემატოს; და რომელსა არა აქუნდეს, და რომელდა - იგი აქუს, მო - ვე - ელოს მას.
13. ამისათვს იგავით ვეტყვ მათ, რამეთუ ხედვენ და არა ხედვენ, ესმის და არა ესმის, არცა გულისჯმა - ყვიან.
14. და აღესრულების მათ ზედა წინადაწარმეტყუელებად იგი ესაიადსი: სმენით გესმოდის, და არა გულისჯმა - ჰყოთ, ხედვით ჰხედვიდეთ, და არა იხილოთ.
15. რამეთუ განზრქა გული ერისად ამის, და ყურითა მძიმედ ისმინეს, და თუალნი მათნი დაიწუხნეს, ნუჟკუე იხილონ თუალითა და ყურითა ისმინონ და გულითა გულისჯმა - ყონ. და მოიქცნ, და მე განვკურნნე იგინი.
16. ხოლო თუალნი თქუენნი ნეტარ არიან, რამეთუ ჰხედვენ, და ყურნი თქუენნი. რამეთუ ესმის.
17. ამინ გეტყვ თქუენ, რამეთუ მრავლათა წინადაწარმეტყუელთა და მართალთა გული - უთქმიდა ხილვად, რომელსა თქუენ ხედავთ, და არა იხილეს, და სმენად, რომელი გესმის, და არა ესმა.
18. ხოლო თქუენ ისმინეთ იგავი ესე მთესვარისად.
19. ყოველსა რომელსა ესმის სიტყუად სასუფეველისად და არა გულისჯმა - ყოს, მოვიდის უკეთური იგი და მისტაცის დათესული იგი გულისაგან მისისა: ესე არს, რომელი - იგი გზასა ზედა დაეთესა.
20. ხოლო რომელი - იგი კლდოვანსა ზედა დაეთესა, ესე არს: რომელმან სიტყუად იგი ისმინის და მეყსეულად სიხარულით მიიღის იგი.
21. ხოლო ძირი არა აქუნ გულსა თვსსა, არამედ საწუთო არნ. და რაჟამს არნ ჭირი ანუ დევნად სიტყვსა მისთვს, მეყსეულად დაბრკოლდის იგი.
22. ხოლო რომელი - იგი ეკალთა შორის დაეთესა, ესე არს: რომელმან სიტყუად იგი ისმინის და ზრუნვამან ამის სოფლისამან და საცთურმან სიმდიდრისამან შეაშთვის სიტყუად იგი, და უნაყოფო იქმნის.

23. ხოლო რომელი - იგი ქუეყანასა კეთილსა დაეთესა, ესე არს: რომელმან სიტყუად იგი ისმინა და გულისჴმა - ყო, რომელმან გამოილო ნაყოფი და ყო რომელმანმე ასი, რომელმანმე სამოცი, და რომელმანმე ოც და ათი.
24. სხუად იგი დაუდგა მათ და ჰრქუა: ემსგავსა სასუფეველი ღმერთისად კაცსა, რომელმან დასთესა თესლი კეთილი აგარაკსა თვსა.
25. და ვითარცა დაიძინეს კაცთა მათ, მოვიდა მტერი მისი და დასთესა ღუარძლი შორის იფქლსა მას და წარვიდა.
26. ხოლო ოდეს აღმოსცენდა ჯეჯლი იგი და ნაყოფი გამოილო, მაშინა გამოჩნდა ღუარძლი იგი.
27. მოვიდეს მონანი იგი და უთხრეს სახლისა უფალსა მას და ჰრქუეს: უფალო, ანუ არა თესლი კეთილი დასთესეა აგარაკსა შენსა ? ვინაჲ აღმოსცენდა ღუარძლი?
28. ხოლო მან ჰრქუა: მტერმან კაცმან ყო იგი. ხოლო მონათა მათ ჰრქუეს მას: გნებავსა, რადთა მივიდეს და გამოვარჩიოთ იგი ?
29. ხოლო მან ჰრქუა მათ: არა, ნუუკუე შეკრებასა ღუარძლისასა აღმოჴვხურათ იფქლიცა.
30. აცადეთ იგი თანა - აღორძინებად ურთიერთას ვიდრე ჟამადმდე მკისა, და ჟამსა მკისასა უბრძანო მომკალთა მათ: შეკრიბეთ პირველად ღუარძლი იგი და შეკართ ძნეულად, რადთა დაიწუას იგი; ხოლო იფქლი იგი შეკრიბეთ საუნჯესა ჩემსა.
31. სხუასა იგავსა ეტყოდა მათ და ჰრქუა: მსგავს არს სასუფეველი ცათად მარცუალსა მდოგვსასა, რომელი მოილო კაცმან და დასთესა თვსსა მტილსა,
32. რომელი უმცირეს არს ყოველთა თესლთა, ხოლო რაჟამს აღორძნდის, უფროდს ყოველთა მხალთა არნ იგი და იქმნის იგი ხე დიდ, ვიდრემდის მოვიდიან მფრინველნი ცისანი და დაადგრიან რტოთა მისთა.
33. მერმე სხუასა იგავსა ეტყოდა მათ და ჰრქუა: მსგავს არ სასუფეველი ცათად ცომსა. რომელი მოილო დედაკაცმან და შეკრთო იგი ფქვილსა სამსა საწყაულსა, ვიდრემდე აღაფუვნა იგი ყოვლად.
34. ამას ყოველსა ეტყოდა იესუ იგავით ერსა მას და თვნიერ იგავისა არარას ეტყოდა მათ.
35. რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი წინაწარმეტყუელისა მიერ თქმული: აღვადო იგავით პირი ჩემი და ვიტყოდი დაფარულთა დასაბამითგან სოფლისადთ.
36. მაშინ დაუტევა იესუ ერი იგი და მივიდა სახლსა. და მოუვდეს მას მოწაფენი მისნი და ჰრქუეს: გამოგვთარგმანე ჩუენ იგავი იგი ღუარძლისად და აგარაკისად.
37. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: რომელი სთესავს თესლსა კეთილსა, ძე კაცისად არს.
38. ხოლო აგარაკი იგი ესე სოფელი არს; ხოლო თესლნი იგი კეთილნი ესე არიან ძენი სასუფეველისანი, და ღუარძლნი იგი არიან ძენი უკეთურისანი.
39. ხოლო მტერი იგი, რომელმან დასთესა იგი, ეშმაკი არს; და მკად იგი არს აღსასრული ამის სოფლისად, და მომკალნი იგი არიან ანგელოზნი.
40. ვითარცა-იგი შეკრიბიან ღუარძლი და ცეცხლითა დაწვან, ეგრეთ იყოს აღსასრული ამის სოფლისად.
41. რამეთუ მოავლინნეს ძემან კაცისამან ანგელოზნი თვსნი, და შეკრიბნენ სასუფევისაგან მისისა ყოველნი საცთურნი და მოქმედნი უსჯულოებისანი.

42. და შესთხინენ იგინი საჯუმილსა მას ცეცხლისასა. მუნ იყოს ტირილი და ღრჭენად კბილითად.
43. მაშინ მართალნი გამობრწყინდენ, ვითარცა მზე, სასუფეველსა მამისა მათისასა. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ!
44. კულად: მსგავს არს სასუფეველი ცათად საუნჯესა, დაფარულსა ყანასა შინა, რომელი პოვა კაცმან და დამალა და სიხარულით მით მისთვის წარვიდა და განყიდა ყოველი, რადცა აქუნდა, და მოიყიდა აგარაკი იგი.
45. მერმე მსგავს არს სასუფეველი ცათად კაცსა ვაჭარსა, რომელი ეძიებნ კეთილთა მარგალიტთა.
46. და პოვის რად ერთი მარგალიტი მრავალ - სასყიდლისად, წარვიდა და განყიდა ყოველივე, რადცა ედვა, და მოიყიდა იგი.
47. მერმე: მსგავს არს სასუფეველი ცათად სათრომელსა ბადესა, რომელი სდვიან ზღუასა, რომელმან ყოველთაგან თევზთა შეკრიბის.
48. და ოდეს აღივსის, გამოიღიან იგი ზღვს - კიდესა და დაასხიან დაშეკრბიან კეთილი იგი ჭურჭელსა, ხოლო ჯერკუალი იგი გარე განსთხიან.
49. ესრეთ იყო აღსასრული ამის სოფლისად, რამეთუ გამოვიდენ ანგელოზნი და განაშორნენ უკეთურნი იგი შორის მართალთა.
50. და შესთხინენ იგი შორის საჯუმილსა მას ცეცხლისასა. მუნ იყოს ტირილი და ღრჭენად კბილითად.
51. ჰრქუა იესუ მოწაფეთა თვსთა: გულისკმა - ჰყავთა ესე ყოველი ? ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ჰე, უფალო.
52. და ჰრქუა მათ: ამისთვის ყოველი მწიგნობარი, დამოწაფებული სასუფეველსა ცათასა, მსგავს არს იგი კაცსა სახლისა უფალსა, რომელმან გამოიღის საუნჯისგან თვისისა ძუელი და ახალი.
53. და იყო, რაჟამს დაასრულნა იესო იგავნი ესე, წარვიდა მიერ.
54. და მოვიდა მამულად თვსად და ასწავებდა მათ შესაკრებელთა შორის მათთა, ვიდრემდის განუკვირდებოდა მათ და იტყოდეს: ვინად არს ამისა სიბრძნე ესე და ძალი?
55. ანუ არა ესე არსა ხუროდსა მის ძე ? ანუ არა დედასა მისსა ჰრქვან მარიამ? და ძმანი მისნი იაკობ და იოსე და სკომონ და იუდა?
56. და დანი მისნი არა ყოველნი ჩუენ შორის არიანა ? ვინად უკუე არს ამისა ესე ყოველი ?
57. და დაჰბრკოლდებოდეს მისთვის. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: არა არს წინადაწარმეტყუელი შეურაცხ, გარნა სოფელსა თვსსა და სახლსა შინა თვსსა.
58. და არა ქმნა მუნ ძალნი მრავალნი ურწმუნოებისა მათისათვს.

1. მას ჟამსა შინა ესმა ჰეროდეს ოთხთა მათ სამთავროთა მთავარსა, ჰამბავი იესუდსი.
2. და ჰრქუა მონათა თვსთა: ესე არს იოანე ნათლის - მცემელი, იგი აღდგმილ არს მკუდრეთით, და მისთვის იქმნებიან ძალნი ესე მის თანა.
3. რამეთუ ამან ჰეროდე შეიპყრა იოვანე და შებორკილა იგი და საპყრობილესა შეაყენა ჰეროდიადსთვს, ცოლისა ფილიპეს, ძმისა თვსისა.

4. რამეთუ ეტყოდა მას იოვანე, ვითარმედ: არა ჯერ - არს შენდა, ვითარმცა გესუა იგი ცოლად.
5. და უნდა ლათუ მისი მოკლვად, არამედ ეშინოდა ერისა მის, რამეთუ ვითარცა წინადაწარმეტყუელი ეპყრა მათ იგი.
6. და ვითარცა შობისა დღენი იყვნეს ჰეროდესნი, როკვიდა ასული ჰეროდიადისი შორის, და სთნდა ჰეროდეს როკვად იგი მისი.
7. რომლისათვის ფიცით აღუთქუა მას მიცემად, რადცა ითხოვოს.
8. ხოლო იგი წინადაწარ ბირებულ იყო დედისაგან თვისისა. და ჰრქუა: მომეც მე აქა ლაკნითა თავი იოანე ნათლის - მცემელისა.
9. და შე - ლათუ - წუხნა მეფე იგი, არამედ ფიცისა მისთვის და მის თანა მინაჯეთა ბრძანა მიცემად იგი მას.
10. და მიავლინა და მოჰკუეთა თავი იოანეს საპყრობილესა შინა.
11. და მოართუეს თავი მისი ლაკნითა და მისცეს ქალსა მას, და მან მიართუა დედასა თვისსა.
12. და მოვიდეს მოწაფენი მისნი და წარიღეს გუამი მისი და დაჰვლეს იგი და მოვიდეს და უთხრეს იესოს.
13. ხოლო, ესმა რად ესე იესოს, განეშორა მიერ ნავითა და წარვიდა უდაბნოსა ადგილსა თვისაგან. და ვითარცა ესმა ერსა მას, მისდევდეს მას მკვრცხლ ქალაქებისაგან.
14. და გამოვიდა იესო და იხილა ერი მრავალი დაშეეწყალნეს იგინი და განკურნნა სნეულნი მათნი.
15. და ვითარცა შემწუხრდა, მოუვდეს მოწაფენი მისნი და ჰრქუეს მას: უდაბნო არს ადგილი ესე, და ჟამი გარდასრულ არს; განუტევე ერი ესე, რადთა წარვიდენ გარემო დაბნებსა და იყიდონ თავისა თვისისა საზრდელი.
16. ხოლო იესო ჰრქუა მათ: არა უჭმს მათ წარსლვად; თქუენ ეცით მაგათ ჭამადი.
17. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: არა გუაქუს აქა, გარნა ხუთი პური და ორი თევზი.
18. ჰრქუა მათ იესო: მომართუთ მე იგი აქა.
19. და უბრძანა ერსა მას დასხდომად თივასა ზედა და მოიღო ხუთი იგი პური და ორი თევზი, აღიხილნა ზეცად და აკურთხა და განტეხა და მისცა პური იგი მოწაფეთა თვისთა, და მოწაფეთა მათ მისცეს ერსა მას.
20. და ჭამეს ყოველთა და განძლეს და აღიღეს ნეშტი ნამუსრევი ათორმეტი გოდორი სავსე.
21. ხოლო იყვნეს, რომელთა იგი ჭამეს, მამანი ხოლო ხუთ ათას, თვნიერ ყრმებისა და დედებისა.
22. და მეყსეულად აიძულა მოწაფეთა შესლვად ნავსა და წინაწარძღუანვად მისა წიაღ კერძო, ვიდრემდე განუტეოს ერი იგი.
23. და ვითარცა განუტევა ერი იგი, აღვიდა მთასა ლოცვად თვისაგან; და შე - რად - მწუხრდა, მარტოდ იყო მუნ.
24. ხოლო ნავი იგი განშორებული იყო ქუეყანით მრავალ უტევან და იგუემებოდა ღელვათაგან, რამეთუ იყო ქარი იგი პირით კერძო.
25. და მეოთხესა საჭუმილაგსა ღამისასა მოვიდა მათა იესო, სლვით ზღუასა მას ზედა.
26. ხოლო მოწაფეთა ვითარცა იხილეს, ვიდოდა რად ზღუასა მას ზედა, შეძრწუნდეს და თქუეს, ვითარმედ საოცარ რადმე არს, და შიშისაგან ღალადყვეს.

27. მეყსეულად ეტყოდა მათ იესო დაჰრქუა: კადნიერ იყვენით, მე ვარ, ნუ გეშინინ !
28. მიუგო პეტრე და ჰრქუა მას: უფალო, უკუეთუ შენ ხარ, მიბრძანე მე მისლვად შენდა წყალთა ამათ ზედა.
29. ხოლო მან ჰრქუა: მოვიდ ! და გარდამოვიდა პეტრე ნავით და ვიდოდა წყალთა მათ ზედა და მოვიდა იესოდსა.
30. და ვითარცა იხილა ქარი იგი ძლიერი, შეეშინა და იწყო დანთქმად, ღაღად - ყო და თქუა: უფალო, მივსენ მე !
31. და მეყსეულად განყო კელი იესო, უპყრა მას და ჰრქუა: მცირედ მორწმუნეო, რადასა შეორგულდი ?
32. და ვითარცა აღვიდეს იგინი ნავსა მას, დასცხრა ქარი იგი.
33. ხოლო რომელნი - იგი ნავსა მას შინა იყვნეს, მოუვდეს და თაყუანის - სცეს მას და ეტყოდეს: ჭეშმარიტად ძე ღმრთისაა ხარ შენ.
34. და განვიდეს და მივიდეს მიერ ქუეყანასა მას გენესარეთისასა.
35. და იცნეს იგი კაცთა მის ადგილისათა და წარავლინეს ყოველსა მას სანახებსა და მოართუეს მას ყოველი ბოროტად ვნებული.
36. და ევედრებოდეს მას, რადათა შე - ხოლო - ახონ ფესუსა სამოსლისა მისისასა. და რაოდენთა შეახეს, ცხონდეს.

5

1. მაშინა მოუვდეს იესუს იერუსალჴმით ფარისეველნი და მწიგნობარნი და ეტყოდეს:
2. რადასთვს მოწაფენი შენნი გარდაჰვლენ მოძღურებასა ხუცესთასა ? რამეთუ არა დაიბანნიან კელნი, რაჟამს პურსა ჭამდ.
3. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: და რადასთვს თქუენცა გარდახუალთ მცნებასა ღმერთისასა და მოძღურებითა თქუენითა ?
4. რამეთუ ღმერთმან თქუა: პატივ - ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა; და რომელმან თქუას ბოროტი მამისათვს გინა დედისა, სიკუდილით მოკუედი.
5. ხოლო თქუენ სთქვთ: რომელმან ჰრქუას მამასათვსსა გინა დედასა: თვსსა ნიჭი, რომელი ჩემგან სარგებელ გეყოს,
6. და არა პატივ - სცეს მამასა, ანუ დედასა თვსსა, ესე ვითართა დაუმტკიცებელ ჰყავთ მცნებად ღმრთისადა მოძღურებითა თქუენითა.
7. ორგულნო, კეთილად წინადასწარმეტყუელებდა თქუენთვს ესაია და თქუა:
8. მახლობელ არს ჩემდა ერი ესე პირითა მათითა და ბაგითა მათითა პატივ - მცემს მე, ხოლო გულნი მათნი შორს განშორებულ არიან ჩემგან.
9. ამაოდ მმსახურებენ მე, რამეთუ ასწავებენ მოძღურებასა და მცნებასა კაცთასა.
10. და მოუწოდა ერსა მას და ეტყოდა: ისმინეთ და გულისწმა - ყავთ:
11. არა თუ პირით შემავალი შეაგინებს კაცსა, არამედ პირით გამომავალი შეაგინებს კაცსა.
12. მაშინ მოუვდეს იესუს მოწაფენი მისნი და ჰრქუეს მას: უწყია, რამეთუ ფარისეველთა რად ესმა სიტყუადა იგი, დაბრკოლდეს ?
13. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: ყოველი ნერგი, რომელი არა დაჰწერგა მამამან ჩემმან ზეცათამან, ძირითურთ აღფხურას.

14. უტევით მათ, რამეთუ ბრმანი არიან და წინამძღუარნი ბრმათანი; ხოლო ბრმა ბრმასა თუ წინა - უძღვნ, ორნივე მთხრებლსა შთაცვვიან.
15. მიუგო პეტრე და ჰრქუა მას: გამოგვთარგმანე ჩუენ იგავი ესე.
16. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: თქუენცა უგულისცმოვე ხართა ?
17. და არა გიცნობიეს, რამეთუ ყოველი რომელი შევალს პირით, მუცლად შევალს და განსავალით განვალს ?
18. ხოლო გამოძავალი პირით გულისაგან გამოავლს და იგი შეაგინებს კაცსა.
19. რამეთუ გულისაგან გამოვლენ გულის - სიტყუანი ბოროტნი, კაცის - კლვანი, მრუშებანი, სიძვანი, პარვანი, ცილის წამებანი, გმობანი.
20. ესენი არიან, რომელნი შეაგინებენ კაცსა, ხოლო უბანელითა ჳელითა ჳამად არა შეაგინებს კაცსა.
21. და წარვიდა მიერ იესუ და მივიდა ადგილთა ტჯროსისა და სიდონისათა.
22. და აჰა ესერა დედაკაცი ქანანელი საზღვართა მათგან გამოვიდა, დაღადებდა და იტყოდა: შემიწყალე მე, უფალო, ძეო დავითისო, რამეთუ ასული ჩემი ბოროტად ეშმაკეულ არს.
23. ხოლო იესუ არა მიუგო მას სიტყუად, და მოუტდეს მოწაფენი იესუს და ჰრქუეს მას: განუტევე ესე, რომელი დაღადებს და შეგვდგს ჩუენ.
24. ჰრქუა მათ იესუ: არა ვიდრემე მოვლინებულ ვარ, გარნა ცხოვართა მათ წარწყმედულთა სახლისა ისრაჳლისათა.
25. ხოლო იგი მოუტდა და თაყუანის - სცემდა მას და ეტყოდა: უფალო, შემიწყალე მე!
26. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მას: არა კეთილ არს მოღებად ჰური შვილთაგან და დაგებად ძალთა.
27. ხოლო მან ჰრქუა: ჰე, უფალო, რამეთუ ძალღნიცა ჳამენ ნაბიჳევისაგან, რომელ გარდამოცვინ ტაბლისაგან უფალოთა მათთადასა.
28. მაშინ მიუგო იესუ და ჰრქუა მას:ჴ დედაკაცო ! დიდ არს სარწმუნოებად ეგე შენი; გეყავნ შენ, ვითარცა გნებავს. და განიკურნა ასული იგი მისი მიერ ჳამისთგან.
29. და წარვიდა მიერ იესუ და მოვიდა ჴღჯს - კიდესა მას გალილეადასასა და აღვიდა მთასა და დაჯდა მუნ.
30. და მოუტდა მას ერი მრავალი, რომელთა ჳყვანდა მათ თანა მკელობლები, ბრმები, ყრუნი, ქუეწარმძრომელნი და სხუანი მრავალნი თითო - სახეთაგან სენთა შეჳყრობილნი და დასხნეს იგინი ფერტთა თანა მისთა, და განკურნა იგინი.
31. ვიდრე უჳჯრდაცა ერსა მას, ჳხედვიდეს რად, ვითარ - იგი ყრუნი იტყოდეს, და მკელობელნი ვიდოდეს, და ღრეკილნი განიკურნებოდეს, და ბრმანი ჳხედვიდეს და ადიდებდეს ღმერთსა ისრაჳლისასა.
32. ხოლო იესუ მოუწოდა მოწაფეთა თჯსთა და ჰრქუა მათ: მეწყალის ერი ესე, რამეთუ აჰა ესერა სამი დღე არს, და მელიან მე და არარად აქუს, რადმცა ჳამეს; და განტევებად მათი უზმათად არა მნებავს, ნუუკუე დაცვვენ გზასა ჴედა.
33. ჰრქუეს მას მოწაფეთა მისთა: ვინად არს ჩუენდა უდაბნოსა ჴედა ჰური ესოდენ, ვითარმცა განძლა ერი ესოდენი ?
34. ჰრქუა მათ იესუ: რაოდენი ჰური გაქუს ? ხოლო მათ ჰრქუეს მას: შჯდი ჰური და მცირედ თევზი.
35. და უბრძანა ერსა მას დასხდომად ქუეყანასა ჴედა.

36. და მოილო შუდი იგი პური და თევზნი, ჰმადლობდა, განტეხა და მისცემდა მოწაფეთა, და მოწაფენი მისცემდეს ერსა მას.
37. ჭამეს ყოველთა და განძღეს; და აღიღეს ნეშტი იგი ნამუსრევი შუდი სფვრიდი სავსე.
38. ხოლო რომელთა-იგი ჭამეს, იყვნეს ოთხ ათას მამანი ხოლო, თვნიერ ყრმებისა და დედებისა.
39. და განუტევა ერი იგი და აღვიდა იესუ ნავსა და მოვიდა საზღვართა მაგდალოძსათა.

16

1. და მოუკდეს მას ფარისეველნი და სადუკეველნი, გამოსცდიდეს მას და ეტყოდეს, რადთა სასწაული ზეცით უჩუენოს მათ.
2. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: შე – რად – მწუხრდის, სთქუთ: ყუდრო იყოს, რამეთუ წითს ცაჲ;
3. და განთიად სთქუთ: ზამთარი იყოს, რამეთუ კსინავს მწუხარედ ცაჲ. ორგულნო ! პირი სამე ცისაჲ იცით ცნობად, ხოლო სასწაულნი ჟამთანი ვერ გიცნობიეს გულისწმის – ყოფად.
4. ნათესავი ბოროტი და მემრუმე სასწაულსა ეძიებს; და სასწაული არა ეცეს მას, გარნა სასწაული იონა წინამსწარმეტყუელისაჲ. და დაუტევნა იგინი და წარვიდა.
5. და მო – რად – ვიდეს მოწაფენი მისნი მიერ წიაღ, და დაავიწყდა მათ პური მიღებად.
6. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: იხილეთ და ეკრძალენით ცომისაგან ფარისეველთაძსა და სადაუკეველთაძსა.
7. ხოლო იგინი განიზრახვიდეს გულსა თვსსა და იტყოდეს, ვითარმედ პური არა მოვიღეთ.
8. გულისწმა -ყო იესუ და ჰრქუა მათ: რასა ჰზრახავთ გულთა შინა თქუენთა, მცირედმორწმუნენო, რამეთუ პურნი არა მოიხუენით ?
9. არა გაცნობიეს, არცა მოიკსენეთ ხუთთა მათ პურთაჲ და ხუთ ათასთაჲ მათ, და რაოდენი გოდორი აღიღეთ?
10. და არცა შუდთა მათ პურთაჲ და ოთხ ათასთაჲ მათ, და რაოდენი სფვრიდი აღიღეთ ?
11. ვითარ არა გიცნობიეს, რამეთუ არა პურისათვს გარქუ თქუენ: ეკრძალენით ცომისაგან ფარისეველთაძსა და სადუკეველთაძსა.
12. მაშინ გულისწმა - ყვეს, რამეთუ არა ჰრქუა მათ კრძალვად ცომისაგან პურისა, არამედ მოძღურებისაგან ფარისეველთაძსა და სადუკეველთაძსა.
13. მო – რად – ვიდა იესუ ადგილთა მათ კესარია ფილიპესთა, ჰკითხვიდა მოწაფეთა თვსთა და ჰრქუა: რად თქვან კაცთა, ძისა კაცისა ყოფად?
14. ხოლო მათ ჰრქუეს: რომელთამე იოვანე ნათლის - მცემელი, რომელთამე ელია, და სხუათა იერმია გინა ერთი წინამსწარმეტყუელთაგანი.
15. ხოლო მან ჰრქუა მათ: თქუენ ვინ გგონიე მე ყოფად ?
16. მიუგო სვმონ - პეტრე და ჰრქუა მას: შენ ხარ ქრისტე, ძე ღმრთისა ცხოველისაჲ.

17. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ. ბარ იონა, რამეთუ ჯორცთა და სისხლთა არა გამოგიცხადეს, არამედ მამამან ჩემმან ზეცათამან.
18. და მე გეტყვ შენ, რამეთუ შენ ხარ კლდე, და ამას კლდესა ზედა აღვაშენო ეკლესიაჲ ჩემი, და ბჰქენი ჯოჯოხეთისანი ვერ ერეოდინ მას.
19. და მიგცნე შენ კლიტენი სასუფეველისა ცათადსანი, და რომელი შეჰკრა ქუეყანასა ზედა, კრულ იყოს იგი ცათა შინა; და რომელი განჰკსნა ქუეყანასა ზედა, ჰსნილ იყო იგი ცათა შინა.
20. მაშინ ამცნო მოწაფეთა თვსთა, რაჲ არავის უთხრან, ვითარმედ იგი არს იესუ ქრიტე.
21. მიერთგან იწყო იესუ უწყებად მოწაფეთა თვსთა, ვითარმედ ჯერ - არს მისა იერუსალჴმდ აღსლვად. და ფრიად ვნებაჲ მდდელთ - მოძღუართაგან და მწიგნობართა და მოხუცებულთა და მოკლვად და მესამესა დღესა აღდგომად.
22. და მოუჰდა მას პეტრე და იწყო ბრალობად მისა და ჰრქუა: შენდობა იყავნ შენდა, უფალო, არა იყოს ეგრე.
23. ხოლო თავადი მიექცა პეტრეს და ჰრქუა: წარვედ ჩემგან, სატანა ! საცთურ ჩემდა ხარ, რამეთუ არა ჰზრახავ ღმრთისასა, არამედ კაცთასა.
24. მაშინ ჰრქუა იესუ მოწაფეთა თვსთა: რომელსა ჰნებავს შემოდგომად ჩემდა, უვარ - ყავნ თავი თვსი და აღიღენ ჯუარი თვსი და შემომიღეგინ მე.
25. რამეთუ უკუეთუ ვისმე უნდეს სული თვსი განრინებად, წარიწყმიდოს იგი; და რომელმან წარიწყმიდოს იგი; და რომელმან წარიწყმიდოს სული თვსი ჩემთვს, მან პოოს იგი.
26. რამეთუ რაჲ სარგებელ ეყოს კაცსა, უკუეთუ სოფელი ყოველი შეიძინოს და სული თვსი იზღვიოს ? ანუ რაჲ მისცეს კაცმან ნაცვალად სულისა თვსისა ?
27. რამეთუ მოსვლად არს ძჴ კაცისაჲ დიდებითა მამისა თვსისაჲთა ანგელოზთა მისთა თანა, და მაშინ მიაგოს კაცად - კაცადსა საქმეთა მათთაებრ.
28. ამინ გეტყვ თქუენ, რამეთუ არიან ვინმე აქა მდგომარეთაგანნი, რომელთა არა იხილონ გემოდ სიკუდილისაჲ, ვიდრემდე იხილონ მე კაცისაჲ, მომავალი სუფევეითა თვსითა.

17

1. და შემდგომად ექუსისა დღისა წარიყვანნა იესუ პეტრე და იაკობ და იოანე, ძმად მისი, და აღიყვანნა იგინი მთასა მაღალსა თვსაგან.
2. და იცვალა მათ წინაშე სხუად ფერად, და განბრწყინდა პირი მისი, ვითარცა მზე, ხოლო სამოსელი მისი იქნა სპეტაკ, ვითარცა ნათელი.
3. და აჰა ეჩუენნეს მათ მოსე და ელია მის თანა და თანა - ჰზრახვიდეს.
4. მიუგო პეტრე და ჰრქუა იესუს: უფალო, კეთილ არს ჩუენდა აქა ყოფად, და თუ გნებავს, ვქმენტ აქ სამ ტალავარ: ერთი შენდა, ერთი მოსესა და ერთი ელიადსა.
5. და ვიდრეღა იგი ამას იტყოდა, აჰა ესერა ღრუბელი ნათლისაჲ აგრილობდა მათ, და აჰა ჰმად იყო ღრუბლით გამო და თქუა: ესე არს მე ჩემი საყუარელი, რომელი მე სათნო - ვიყავ; მაგისი ისმინეთ.

6. და ესმა რად ესე მოწაფეთა, დავარდეს პირსა ზედა თვისა და შეეშინა ფრიად.
7. და მოუჭდა მათ იესო, შეახო ჳელი და ჳრქუა: აღდეგით და ნუ გეშინინ!
8. და აღ – რად – იხილნეს თუალნი მათნი, არავინ იხილეს, გარნა იესუ ხოლო მარტომ.
9. და გარდამო – რად – ვიდოდეს იგინი მიერ მთით, ამცნო მათ იესო და ჳრქუა: ნუვის უთხრობთ ხილვასა ამას, ვიდრემდის ძე კაცისაჲ მკდურეთით აღდგეს.
10. და ჳკითხეს მას მოწაფეთა მისთა და ეტყოდეს : ვითარ უკუე იტყვან მწიგნობარნი, ვითარმედ: ელიაჲსი ჯერ – არს პირველად მოსლვაჲ ?
11. ხოლო იესუ მიუგო და ჳრქუა მათ: ელია მოვიდეს პირველად და კუალად-აგოს ყოველი.
12. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ ელია აწვე მოვიდა, და არა იცნეს იგი არამედ უყვეს მას, რადენი უნდა. და ეგრეთვე ძესაცა კაცისასა ეგულების ვნებად მათგან.
13. მაშინ გულისჳმა – ყვეს მოწაფეთა, რამეთუ იოანე ნათლის – მცემელისათჳს ჳრქუა მათ.
14. და ვითარცა მოვიდეს იგინი ერისა მის, მოუჭდა მას კაცი ერთი, მუჳლნი დაიდგნა მის წინაშე და ეტყოდა:
15. უფალო, შეიწყალე ძე ჩემი, რამეთუ ცისად – ცისად ბოროტად იგუემების, რამეთუ მრავალ-გზის შთავარდის იგი ცეცხლსა და მრავალგზის წყალსა.
16. და მოვჳგუარე იგი მოწაფეთა შენთა, და ვერ შეუძლეს განკურნებად მისა.
17. მიუგო იესუ და ჳრქუა მას: ჳ ნათესავი ურწმუნომ და გულარძნილი, ვიდრემდის ვიყო თქუენ თანა ? ვიდრემდის თავს – ვიდებდე თქუენსა ? მომგუარეთ მე იგი აქა!
18. და ვითარცა მოჳგუარეს, შეჳრისხნა მას იესუ, და განვიდა მისგან ეშმაკი იგი, და განიკურნა ყრამად იგი მიერ ჟამითგან.
19. მაშინ მოუჭდეს იესუს მოწაფენი თვისაგან და ჳრქუეს მას: რადსათჳს ჩუენ ვერ შეუძლეთ განჯდად მისა ?
20. ხოლო იესუ ჳრქუა მათ: ურწმუნოებისა თქუენისათჳს. ამენ გეტყვ თქუენ: უკუეთუ გაქუნდეს სარწმუნებაჲ, ვითარცა მარცუალი მდოგჳსაჲ, ჳრქუათ მთასა ამას: მიიცვალე ამიერ იქი, და მიიცვალოს, და არარად შეუძლებელ იყოს თქუენ მიერ.
21. ხოლო ესე ნათესავი არარადთ განვალს, გარნა ლოცვითა და მარხვითა.
22. და ვითარცა იქცოდეს იგინი გალილეას, ჳრქუა მათ იესუ, ვითარმედ: ეგულების ძესა კაცისასა მიცემად ჳელთა კაცთასა.
23. და მოკლან იგი, და მესამესა დღესა აღდგეს. ხოლო იგინი შეწუხნეს ფრიად.
24. და ვითარცა მოვიდეს იგინი კაპერნაუმდ, მოუჭდეს მას რომელნი – იგი დიდრაქმასა შეჳკრებდეს, და ჳრქუეს პერტეს: მოძლუარმან თქუენმან არა მოგუცესა ხარკი ?
25. ხოლო მან ჳრქუა: ჳე, და ვითარცა შევიდა იგი სახიდ, უსწრო მას იესუ და ჳრქუა: რასა ჳგონებ შენ, სიმონ: მეფენი ქუეყანისანი ვიეთგან მიიღებენ ხარკსა ანუ ჳუერსა, შვილთაგან ანუ უცხოთაგან ?
26. ჳრქუა მას პეტრე: უცხოთაგან. მიუგო იესუ და ჳრქუა მას: აწ უკუე თავისუფალ სამე არიან შვილნი.

27. ხოლო რადთა არა დავაბრკოლნეთ იგინი, წარვედ ზღუად და შთააგდე სამჭედური, და რომელი პირველად აღმოვცდეს თევზი, აღილე და აღუღე პირი მისი და ჰპოვო მის შორის სატირი, მოიღე იგი და მიეც მათ შენტვს და ჩემთვს.

18

1. მას ჟამსა შინა მოუვდეს იესუს მოწაფენი და ეტყოდეს: ვინმე უფროდს იყო სასუფეველსა ცათასა ?
2. და მოუწოდა იესუ ყრმასა და დაადგინა შორის მათსა.
3. და ჰრქუა: ამენ გეტყვ თქუენ, უკუეთუ არა მოიქცეთ და იქმნეთ ვითარცა ყრმანი, ვერ შეხვდეთ სასუფეველსა ცათასა.
4. რამეთუ რომელმან დაიმდაბლოს თავი თვისი , ვითარცა ყრმაჲ ესე, იგი უფროდს იყო სასუფეველსა ცათასა.
5. და რომელმან შეიწყნაროს ერთი ყრმაჲ ესე ვითარი სახელითა ჩემითა, მე შემიწყნარებს.
6. და რომელმან დააბრკოლოს ერთი მცირეთა ამათგანი ჩემდა მომართ მორწმუნეთაჲ უმჯობეს არს მისა, დამო - თუ - იკიდოს წისქვლი ვირით საფუკელი ქედსა და დაინთქას იგი უფსკრულსა ზღვსასა.
7. ვად სოფლისა ამის საცთურთა მათგან, რამეთუ უნებლიაჲთცა მომავალ არიან საცთურნი, ხოლო ვად მის კაცისა, რომლისგან მოვიდეს საცთური.
8. უკუეთუ კელი შენი ანუ ფერჯი შენი გაცთუნებდეს შენ მოიკუეთენ იგი და განაგდენ შენგან: უმჯობეს არს შენდა შესლვაჲ ცხოვრებასა მკელობელისა. გინა უკელოდსა, ვიდრე ორნი კელნი და ორნი ფერჯნი თუ გესხნენ და შთავარდე ცეცხლსა მას საუკუნესა.
9. და უკუეთუ თუალი შენი გაცთუნებდეს შენ, აღმოიღე იგი და განაგდე შენგან: უმჯობეს არს შენდა ერთ - თუალისა შესლვაჲ ცხოვრებასა, ვიდრე ორთა თუალთა სხმასა და შთაგდებაჲ გეჰენიასა ცეცხლისასა.
10. ეკრძალენით, ნუუკუე ვინმე შეურაცხ - ჰყოთ ერთი მცირეთა ამათგანი. გეტყვ თქუენ, რამეთუ ანგელოზნი მათნი ცათა შინა მარადის ჰხედვენ პირსა მამისა ჩემისასა, რომელ არს ცათა შინა.
11. რამეთუ მოვიდა ძე კაცისაჲ ცხოვრებაჲ წარწყმედულისა.
12. ვითარ ჰგონებთ თქუენ ? კაცსა თუ ვისმე ედგას ასი ცხოვარი, და შესცთეს ერთი მათგანი, არა - მე დაუტევნესა ოთხმეოც და ათცხრამეტნი იგი მათთა ზედა და წარვიდეს და მოიძიოს შეცთომილი იგი ?
13. და რაჟამს პოვოს იგი, ამენ გეტყვ თქუენ, უფროდს უხაროდის მის ზედა, ვიდრე ოთხმეოც და ათცხრამეტთა მათ, რომელნი არა შეცთომილ იყვნეს.
14. ესრეთ არა არს ნებაჲ მამისა თქუენისა ზეცათაჲსაჲ, რადთა წარწყმედს ერთი მცირეთა ამათგანი.
15. ხოლო უკუეთუ შეგცოდოს შენ ძმამან შენმან, მივედ და ამხილე მას, რაჟამს შენ და იგი ხოლო იყვნეთ მარტონი. უკუეთუ ისმინოს შენი, შეიძინე ძმად იგი შენი.
16. ხოლო უკუეთუ არა ისმინოს, მიიყვანე შენ თანა ერთი ანუ ორი სხუად, რადთა პირითა ორისა და სამისა მოწამისაჲთა დაემტკიცოს ყოველი სიტყუად.

17. ხოლო უკუეთუ მათიცა არა ისმინოს, უთხარ კრებულსა; ხოლო უკუეთუ კრებულისადაცა არა ისმინოს, იყავნ იგი შენდა, ვითარცა მეზუერე და წარმართი.
18. ამენ გეტყვ თქუენ: რაოდენი შეჰკრათ ქუეყანასა ზედა, კრულ იყოს იგი ცათა შინა; და რაოდენი განჰჰსნათ ქუეყანასა ზედა, ჰსნილ იყოს იგი ცათა შინა.
19. კუალად ამენ გეტვ თქუენ: უკუეთუ ორნი თქუენგანნი შეითქუენ ქუეყანასა ზედა ყოველისათჳსვე საქმისა, რომელიცა ითხოონ, ეყოს მათ მამისა ჩემისაგან ზეცათადასა.
20. რამეთუ სადაცა იყვნენ ორნი გინა სამნი შეკრებულ სახელისა ჩემისათჳს, მუნ ვარ მე შორის მათსა.
21. მაშინ მოუჰდა მას პეტრე და ჰრქუა: უფალო, რაოდენ- გზის შემცოდოს ძმამან ჩემმან, და მიუტეო მას ? ვიდრე შუდ გზისამდეა ?
22. ჰრქუა მას იესუ: არა გეტყვ შენ ვიდრე შუდ- გზისამდე, არამედ ვიდრე სამეოც და ათ შუდ- გზის.
23. ამისთჳს ემსგავსა სასუფეველი ცათაჲ კაცსა მეუფესა, რომელმან ინება სიტყვსა განგებაჲ მონათა თჳსთა თანა.
24. და ვითარცა იწყო განგებაჲ, წარმოუდგინეს მას ერთი თანა-მდეზი ბევრისა ტალანტისაჲ.
25. და ვითარ არარაჲ აქუნდა მას, რადმცა მისცა, უბრძანა უფალმან მისმან განსყიდაჲ ცოლისა მისისაჲ და შვილთა მისთაჲ და რადცა აქუნდა მას და გარდაჰდაჲ იგი.
26. დავარდა უკუე მონაჲ იგი, თაყუანის - სცემდა მას და ეტყოდა: სულგრძელ იქმენ ჩემ ზედა, უფალო, და ყოველივე მიგცე შენ.
27. შეეწყალა უფალსა მისსა მონაჲ იგი, და განუტევა იგი და თანანადებიცა იგი მიუტევა მას.
28. და ვითარცა გამოვიდა მიერ მონაჲ იგი, პოვა ერთი მისი თანა მონაჲ, რომელსა თანა - ედვა მისი ასი დრაჰკანი, შეიპყრა იგი და შეაშთობდა მას და ეტყოდა: მომეც, რადცა - იგი თანა - გაც.
29. შეუვრდა მას მოყუასი იგი მისი და ევედრებოდა მას და ეტყოდა: სულგრძელ იქმენ ჩემ ზედა, და ყოველივე მიგცე შენ.
30. ხოლო მან არა ისმინა მისი, არამედ წარვიდა და შეაგდო იგი საპყრობილესა, ვიდრემდე მიცსეს მას თანა - ნადები იგი.
31. ხოლო იხილეს რაჲ მის თანა - მონათა მათ საქმე ესე, შეწუხნეს ფრიად და მივიდეს და აუწყეს უფალსა მათსა ყოველივე იგი, რადცა იქმნა.
32. მაშინ მოუწოდა მას უფალმან მისმან, და ჰრქუა მას: მონაო ბოროტო, ყოველივე თანა - ნადები შენი მიგიტევე შენ, რამეთუ მევედრებოდე მე.
33. არა ჯერ - იყო შენდაცა, რადთამცა შეიწყალე შენ თანა მონაჲ იგი, ვითარცა მე შენ შეგიწყალე ?
34. და განურისხნა უფალი იგი მისი და მისცა იგი ჰელთა მტანჯველთასა, ვიდრემდის გარაიჰადოს ყოველი იგი თანა - ნადები მისი.
35. ეგრეცა მამამან ჩემმან ზეცათამან გიყოს თქუენ, უკუეთუ არა მიუტევენეთ კაცად-კაცადმან ძმასა თჳსსა ყოვლითა გულითა თქუენითა ცთომანი მათნი.

1. და იყო, ვითარცა დაასრულნა იესუ სიტყუანი ესე, წარვიდა გალილეათ და მივიდა საზღვართა ჰურიასტანისათა, წიად - იორდანესა.
2. და მისდევდა მას ერი მრავალი, და განკურნნა იგინი მუნ.
3. მაშინ მოუკდეს მას ფარისეველნი, გამოსცდიდეს მას და ეტყოდეს: უკუეთუ ჯერ - არს კაცისა განტევებად ცოლისა თვისისაჲ ყოველისათჳს ბრალისა ?
4. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: არა აღმოგიკითხავსა, რამეთუ რომელმან დაჰბადა დასაბამსა, მამაკაცად და დედაკაცად შექმნნა იგინი?
5. და თქუა: ამისთვის დაუტეოს კაცმან მამად თვისი და დედაჲ თვისი და შეეყოს ცოლსა თვისსა, და იყვნენ ორნივე იგი ერთ ჯორც.
6. ვითარმდე არღარა არიან ორ, არამედ ერთ ჯორც. აწ უკუე რომელნი - იგი ღმერთმან შეაუღლნა, კაცი ნუ შანაშორებს.
7. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: რადსათჳს უკუე მოსე ამცნო წიგნი განტევებისაჲ მიცემად და განტევებად ?
8. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: რამეთუ მოსე გულ - ფიცხელობისა თქუენისათჳს გიბრძანა განტევებად ცოლთა თქუენტაჲ, ხოლო დასაბამსა არა ეგრე იყო.
9. ხოლო მე გეტყვ თქუენ, რამეთუ რომელმან განუტეოს ცოლი თვისი თჳნიერ სიძვისა და სხუად შეირთოს, იმრუშებს; და რომელმან განტევებული შეირთოს, იგიცა იმრუშებს.
10. ჰრქუეს მას მოწაფეთა მისთა: უკუეთუ ესოდენი ბრალი არს კაცისაჲ დედაკაცისა თანა, არა შეჰგავს ქორწინებაჲ.
11. ჰრქუა მათ იესუ: არა ყოველთა დაიტიონ სიტყუად ეგე, არამედ რომელთადა მიცემულ არს.
12. რამეთუ არიან საჭურისნი, რომელნი მუცლითგან დედისა თვისისაჲდთ საჭურისნი იშვნეს; და არიან საჭურისნი, რომელნი კაცთაგან გამოისაჭურისნეს; და არიან საჭურისნი, რომელთა გამოისაჭურისნეს თავნი თვისნი სასუფეველისათჳს ცათაჲსა. რომელი შემძლებელ არს დატევნად, დაიტიენ.
13. მაშინ მოჰგუარეს მას ყრმები, რადთამცა ჳელი დასდვა მათ ზედა და აკურთხნა იგინი, ხოლო მოწაფენი ჰრისხვიდეს მათ.
14. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: აცადეთ ყრმებსა მაგას მოსლვად ჩემდა და ნუ აყენებთ მაგათ, რამეთუ ეგევითართაჲ არს სასუფეველი ცათაჲ.
15. და დაასხნა მათ ზედა ჳელნი. და ვითარცა წარვიდა მიერ.
16. აჰა მო - ვინმე - უკდა მას და ჰრქუა: მოძღუარო სახიერო, რად კეთილი ვქმნე, რადთა მაქუნდეს ცხოვრებაჲ საუკუნოდ;
17. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: რადსა მეტყვ მე სახიერით ? არავინ არს სახიერი, გარნა მხოლოდ ღმერთი. ხოლო უკუეთუ გნებავს ცხოვრებასა შესლვად, დაიმარხენ მცნებანი.
18. ჰრქუა მას: რომელნი ? ხოლო იესუ ჰრქუა მას, ვითარმედ: არა კაც - ჳკლა, არა იპარო, არა იმრუშო, არა ცილი სწამო;
19. პატივ - ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა და შეიყუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვისი.

20. ჰრქუა მას ჭაბუკმან: ესე ყოველი დამიმარხავს სიყრმით ჩემითგან; რადღა მაკლს მე ?
21. ჰრქუა მას იესუ: უკუეთუ გნებავს, რადღა სრულ იყო, წარვედ და განყიდე მონაგები შენი და მიეც გლახაკთა და გაქუნდეს საუნჯე ცათა შინა და მოვედ და შემომიდეგ მე.
22. და ვითარცა ესმა სიტყუად ესე ჭაბუკსა მას, წარვიდა მწუხარე, რამეთუ იყო იგი მდიდარ ფრიად.
23. ხოლო იესუ ჰრქუა მოწაფეთა თვსთა: ამენ გეტყვ თქუნ, რამეთუ მდიდარი ძნად შევიდეს სასუფეველსა ცათასა.
24. და მერმე გეტყვ თქუნ: უადვილეს არს აქლემი განსლვად ჯურელსა ნემისისასა, ვიდრე მდიდარი შესლვად სასუფეველსა ცათასა.
25. ვითარცა ესმა ესე მოწაფეთა მისთა, განუკვრდებოდა ფრიად და იტყოდეს: და ვის - მე ჳელ - ეწიფების ცხოვნებად ?
26. მიჰხედა იესუ და ჰრქუა მათ: კაცთაგან შეუძლებელ არს ესე, ხოლო ღმრთისა მიერ ყოველივე შესაძლებელ არს.
27. მაშინ მიუგო პეტრე და ჰრქუა მას: აჰა ესერა ჩუნ ყოველი დაუტევით და შეგიდეგით შენ: რად - მე იყოს ჩუნდა?
28. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუნ, რამეთუ თქუნ, რომელნი - ეგე შემომიდეგით მე. მერმესა მას შობასა, რაჟამს დაჯდეს მე კაცისად საყდართა დიდებისა თვისისათა, დაჰსხდეთ თქუნცა ათორმეტთა საყდართა განსჯად ათორმეტთა ტომთა ისრაჴლისათა.
29. და ყოველმან, რომელმან დაუტევა სახლი გინა ძმანი ანუ დანი, ანუ მამად ანუ დედად. ანუ ცოლი. ანუ შვილნი ანუ აგარაკნი სახელისა ჩემისათვის, ას წილად მიიღოს და ცხოვრებად საუკუნოდ დაიმკვდროს.
30. ხოლო მრავალნი იყვნენ პირველნი უკუანა, და უკუანანი წინა.

20

1. რამეთუ მსგავს არს სასუფეველი ცათად კაცსა სახლისა უფალსა, რომელი განვიდა განთიად დადგინებად მუშაკთა ვენაჴსა თვსსა.
2. და აღუთქუა მათ სასყიდელი თითოეულსა დრაჴკანი დღესა შინა და წარავლინნა იგინი ვენაჴსა თვსსა.
3. და განვიდა იგი მესამესა ჟამსა და პოვნა სხუანი, მდგომარენი უბანთა ზედა უქმად,
4. და ჰრქუა მათ: წარვედით თქუნცა ვენაჴსა ჩემსა და, რად - იგი იყოს სამართალი, მიგცე თქუნ.
5. ხოლო იგინი წარვიდეს. და მერმე განვიდა მეექუსესა და მეცხრესა ჟამსა და ყო ეგრეთვე.
6. ხოლო მეათერთმეტესა ჟამსა განვიდა და პოვნა სხუანი მდგომარენი და ჰრქუა მათ: რადღა სდევით თქუნ აჴა დღე ყოველ უქმად?
7. ხოლო მათ ჰრქუეს მას, ვითარმედ: არავინ დამიდგინნა ჩუნ. ჰრქუა მათ: წარვედით თქუნცა ვენაჴსა ჩემსა და, რად - იგი იყოს სამართალი, მიიღოთ.
8. და ვითარცა შემწუხრდა, ჰრქუა უფალმან სავნეჴისამან ეზოდს მოძღუარსა თვისსა: მოუწოდე მუშაკთა მათ და მიეც მათ სასყიდელი; იწყე უკუანადსკნელითგან, ვიდრე პირველთამდე.

9. მოვიდეს მეათერთმეტისა ჟამისანი იგი და მიიღეს თითოდ დრაჰკანი.
10. მოვიდეს პივრველისანიცა იგი და ჰგონებდეს, ვითარმედ უფროდს მიიღონ; და მიიღეს მათცა თითოდ დრაჰკანი.
11. ხოლო მი – რად - იღეს, დრტუნვიდეს სახლისა უფლისა მისთვის
12. და იტყოდეს, ვითარმედ: უკუანადსკნელთა მათ ერთი ხოლო ჟამი დაყვეს და სწორ ჩუენდა ჰყვენ იგინი, რომელთა ვიტჯრთეთ სიმძიმე დღისად და სიცხე.
13. ხოლო მან მიუგო ერთსა მათგანსა და ჰრქუა: მოყუასო, არარას გავნებ შენ; ანუ არა ერთი დრაჰკანი აღვითქუ შენ?
14. მიიღე შენი და ვიდოდე; ხოლო მე მნებავს უკუანადსკნელსა ამას მიცემად, ვითარცა შენ.
15. ანუ არა ჯერ - არსა ჩემდა, რადცა მინდეს ყოფად ჩემსა ზედა? არამედ თუალი შენი ვიდრემე ბოროტ არს, ხოლო მე სახიერ ვარ.
16. ესრეთ იყვენენ წინანი უკუანა, და უკანანი წინა, რამეთუ მრავალნი არიან ჩინებულ და მცირედნი რჩეულ.
17. და ვითარცა აღვიდოდა იესუ იერუსალჴმდ, წარიყვანნა ათორმეტნი იგი მოწაფენი თვსაგან და მგზავრ ეტყოდა მათ:
18. აჰა ესერა აღვალთ იერუსალჴმდ, და მე კაცისად მიეცეს მდდელთ მთავართა და მწიგნობართა, და დასაჯონ იგი სიკუდილად;
19. და მისცენ იგი წარმართთა კიცხევად და ტანჯვად და ჯუარ - ცუმად, და მესამესა დღესა აღდგეს.
20. მაშინ მოუჭდა იესუს დედაჲ ძეთა ზებედესთაჲ ძეთა მისთა თანა, თაყუანის - სცემდა მას და ითხოვდა რასმე მისგან.
21. ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: რად გნებავს? ჰრქუა მას: თქუ, რადთა დასხდენ ორნი ესე ძენი ჩემნი ერთი მარჯუენით შენსა და ერთი მარცხენით შენსა სასუფეველსა შენსა.
22. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა იცით, რასა ითხოვთ. ძალ - გიცა შესუმად სასუმელი, რომელი მე მეგულებს შესუმად, ანუ ნათლის -ღებაჲ, რომელი მე ნათელ - ვილო ნათლის - ღებაჲ? ხოლო მათ ჰრქუეს: ძალ - გვც.
23. ჰრქუა მათ იესუ: სასუმელი სამე ჩემი შესუათ და ნათლისღებაჲ რომელი მე ნათელ - ვილო, ნათელ - ილოთ; ხოლო დაჯდომად მარჯუენით ჩემსა და მარცხენით არა არს ჩემი მიცემად, არამედ ვიეთდა განმზადებულ არს მამისა მიერ ჩემისა.
24. ვითარცა ესმა ესე ათთა მათ, განრისხნეს ორთა მათ ძმათათვს.
25. ხოლო იესუ მოუწოდა მათ და ჰრქუა: უწყითა, რამეთუ მთავარნი წარმართთანი უფლებედ მათ ზედა, და დიდ - დიდნი კელმწიფებენ მათ ზედა?
26. ხოლო თქუენ შორის არა ეგრეთ იყოს, არამედ რომელსა უნებს თქუენ შორის დიდ ყოფად, იყავნ თქუენდა მსახურ.
27. და რომელსა უნებს თქუენ შორის წინა ყოფად, იყოს იგი თქუენდა მონა.
28. ვითარცა მე კაცისად არა მოვიდა, რადთამცა იმსახურა, არამედ მსახურებად და მიცემად სული თვისი საჯსრად მრავალთათვს.
29. და ვითარცა გამოვიდოდეს იგინი იერიქოდთ, მისდევდა მას ერი მრავალი.
30. და აჰა ესერა ორნი ბრმანი სხდეს გზასა ზედა. და ვითარცა ესმა, ვითარმედ იესუ წარმოვალს, ჳმობდეს და იტყოდეს: შემიწყალენ ჩუენ, უფალო, ძეო დავითისო !

31. ხოლო ერი იგი ჰრისხვიდა მათ, რადთა დადუმნენ; ხოლო იგინი უფროდს დაღადებდეს: შემიწყალენ ჩუენ, უფალო, ძეო დავითისო !
32. და დადგა იესუ, მოუწოდა მათ და ჰრქუა: რად გნებავს, და გიყო თქუენ ?
33. ჰრქუეს მას: უფალო, რადთა აღვიხილნეთ თუალნი ჩუენნი.
34. შეეწყალნეს იგინი იესუს. და შეახო თუალთა მათთა, და მესესულად აღეხილნეს. და შეუდგეს მას.

21

1. და ვითარცა მიეახლნეს იერუსალჴმდ და მოვიდეს ბეთზაგედ მთასა მას ზეთის ხილთასა, მაშინ წარავლინნა იესუ ორნი მოწაფეთა მისთაგანნი.
2. და ჰრქუა მათ: წარვედით დაბასა მაგას, რომელ არს წინაშე თქუენსა, და მესესულად ჰპოოთ ვირი დაბმული და კიცჴ მის თანა; აღჴსენით და მომგუარეთ მე იგი.
3. და უკუეთუ ვინმე გრქუას რადმე, თქუენ არქუთ, ვითარმედ უფალსა უჴმან ეგე, და მესესულად მოავლინნეს იგინი.
4. ესე ყოველი იქმნა, რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი წინაწარმეტყუელსად, რომელ თქუა:
5. არქუთ ასულსა სიონისასა: აჴა ესერა მეუფე შენი მოვალს შენდა მშჴიდი და ზე ზის იგი ვირსა და კიცუსა, ნაშობსა კარულისასა.
6. ხოლო მოწაფენი იგი წარვიდეს და ყვეს. ეგრეთ, ვითარცა უბრძანა მათ იესუ.
7. და მოჴგუარეს ვირი იგი და კიცჴ მის თანა და დაასხეს მას ზედა სამოსელი, და დაჯდა მას ზედა.
8. ხოლო უმრავლესი იგი ერი დაუფენდა სამოსელსა მთასა გზასა ზედა; და სხუანი მოჴკაფდეს რტოებსა ხეთაგან და დაუფენდეს გზასა ზედა.
9. და ერი იგი, რომელი წინა უვიდოდა და რომელი უკუანა შეუდგა, დაღადებდეს და იტყოდეს: ოსანა ძესა დავითისსა! კურთხეულ არს მომავალი სახელითა უფლისადთა! გუაცხოვნენ ჩუენ, რომელი ხარ მაღალთა შინა !
10. და ვითარცა შევიდა იგი იერუსალჴმდ, შეიძრა ქალაქი იგი ყოველი და იტყოდეს: ვინ არს ესე?
11. ხოლო ერი იგი ეტყოდა: ესე არს წინაწარმეტყუელი იესუ ნაზარეთით გალილეადსადთ.
12. და შევიდა იესუ ტაძარსა მას ღმრთისასა და გამოასხა ყოველი იგი განმსყიდელი და ყოველი, რომელი იყიდდა ტაძარსა მას შინა, და ტაბლები იგი მეკერმეთად მათ დაამჴუა და სასხდომლები იგი ტრედის მოფარდულთად მათ დაუქცია.
13. და ჰრქუა მათ: წერილ არს: სახლსა ჩემსა სახლ სალოცველ ეწოდოს, ხოლო თქუენ გიყოფიეს იგი ქუაბ ავაზაკთა.
14. და მოუჴდეს მას ბრძანი და მკელობელნი ტაძარსა მას შინა, და განკურნნა იგინი.
15. და ვითარცა იხილეს მღდელოთ - მთავართა მათ და მწიგნობართა, რომელ - იგი ქმნნა სასწაულნი და ყრმები იგი, რომელ დაღადებდეს ტაძარსა მას შინა და იტყოდეს: ოსანა ძესა დავითისსა,

16. განრისხნეს. და ჰრქუეს მას: გესმისა, რასა ესენი იტყვან ? ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ჰე ! არასადა აღმოგიკითხავსა, ვითარმედ პირითა ყრმათა ჩჩვლთა მწოვართათა და დაამტკიცე ქებად ?
17. და დაუტევნა იგინი და განვიდა გარე ქალაქით ბეთანიად და იქცეოდა მუნ.
18. და განთიად, მო – რად - ვიდოდა ქალაქად, შეემშია.
19. და იხილა ლელჳ ერთი გზასა ზედა და მოვიდა მისა და არარად პოვა მას შინა, გარნა ფურცელი ხოლო. და ჰრქუა მას: ნულარა იყოფინ ნაყოფი შენგან საუკუნოდ!. და განჳმა ლელჳ იგი მეყსეულად.
20. ვითარცა იხილეს მოწაფეთა მათ, დაუკვრდა და იტყოდეს: ვითარ მეყსეულად განჳმა ლელჳ იგი !
21. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუნ: უკუეთუ გაქუნდეს სარწმუნოებად და არა შეორგულდეთ, არა ხოლო ლელჳსად ამის ჰყოთ, არამედ ჰრქუათ თუ მთასა ამას: აღიფხურ ამიერ და შთავარდი ზღუასა! - იყოს ეგრე.
22. და ყოველსა რაოდენსა ითხოვდეთ ლოცვასა შინა სარწმუნოებით, გეყოს თქუნ.
23. და მო – რად - ვიდა იგი ტაძრად, მოუჳდეს მას მდდელთ - მოძღვარნი იგი და მოხუცებულნი ერისანი, ვითარ - იგი ასწავებდა ერსა. და ჰრქუეს მას: რომლითა ჳელმწიფებითა ამას იქმ ? და ვინ მოგცა შენ ჳელმწიფებად ესე ?
24. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: გკითხო მეცა თქუნ სიტყუად ერთი, რომელი უკუეთუ მითხრათ მე, მეცა გითხრა თქუნ, რომლითა ჳელმწიფებითა ვიქმ ამას.
25. ნათლის - ცემად იოვანესი ვინად იყო: ზეცით ანუ კაცთაგან ? ხოლო იგინი განიზრახვიდეს თვსაგან და იტყოდეს: უკუეთუ ვთქუათ, ზეცით იყო, გურქუას ჩუნ: რადსათვს უკუე არა გრწმენა მისი ?
26. და უკუეთუ ვთქუათ: კაცთაგან, გუემინის ერისა ამის, რამეთუ ყოველთავე ვითარცა წინაწარმეტყუელი უპყრიეს იოვანე.
27. და მიუგეს იესუს და ჰრქუეს: არა უწყით. ჰრქუა მათ მანცა: არცა მე გითხრა თქუნ, რომლითა ჳელმწიფებითა ვიქმ ამას.
28. აწ ვითარ ჰგონებთ თქუნ? კაცსა ვისმე ესხნეს ორ მე; მოვიდა პირველისა მის და ჰრქუა: შვილო, წარვედ დღეს და იქმოდე ვენაჳსა ჩემსა.
29. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა: არა მნებავს; ხოლო უკუანადსკნელ შეინანა და წავრიდა.
30. და მოუჳდა მეორესა მას და ჰრქუა ეგრეთვე, ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა: წარვიდე, უფალო, და არა წარვიდა.
31. ვინ ორთა ამათგანმან ყო ნებად მამისა თვსისად? ჰრქუეს მას: პირველმან მან. ჰრქუა მათ იესუ: ამენ გეტყვ თქუნ, რამეთუ მეზუერენი და მეძავნი წინა - გიძლოდიან თქუნ სასუფეველსა ღმრთისასა.
32. რამეთუ მოვიდა თქუნდა იოანე გზითა სიმართლისადათა, და არა გრწმენა მისი, ხოლო მეზუერეთა და მეძავთა ჰრწმენა მისი; ხოლო თქუნ იხილეთ და არა შეინანეთ უკუნადსკნელ, რადთამცა გრწმენა მისი.
33. სხუად იგავი ისმინეთ: კაცი ვინმე იყო სახლისა უფალი, რომელმან დაასხა ვენაჳი და ზღუდე გარე - მოსდვა მას და ქმნა მას შინა საწნებელი და აღაშენა გოდოლი და მისცა იგი მოქმედთა საქმედ და წავრიდა.
34. და რაჳამს მოიწია ჳამი ნაყოფთა. მიავლინნა მონანი მისნი მოქმედთა მათ მოღებად ნაყოფისა მისისა.

35. და შეიპყრნეს მოქმედთა მათ მონანი იგი მისნი, რომელთამე სცეს, რომელნიმე მოსწყვდნეს და რომელთამე ქვაბ დაჰკრიბეს.
36. კუალად წარავლინნა სხუანი მონანი, უმრავლესნი პირველთასა, და მათცა ეგრეთვე უყვეს.
37. ხოლო უკუანადსკნელ მიუვლინა მათ ძე თვისი და თქვა: შე-ხოლო თუ – იკდიმონ ძისაგან ჩემისა.
38. ხოლო ქუეყანის მოქმედთა მათ ვითარცა იხილეს ძე იგი მისი, და თქუეს გულსა მათსა: ესე არს მკვდრი, მოვედით და მოვკლათ იგი და დავიპყრათ სამკვდრებელი მისი.
39. და შეიპყრეს იგი და განიყვანეს გარეშე ვენაჯისა მის და მოკლეს.
40. რაჟამს უკუე მოვიდეს უფალი სავენაჯისაჲ მის, რაჲ-მე უყოს ქუეყანის მოქმედთა მათ?
41. ჰრქუეს მას: ბოროტნი იგი ბოროტად წარწყმდიდნეს და ვენაჯი იგი მისცეს სხუათა ქუეყანის მოქმედთა, რომელთა მოსცენ მას ნაყოფი ჟამსა თვისსა.
42. ჰრქუა მათ იესუ: არასადა აღმოგიკითხავსა წიგნთა შინა: ლოდი, რომელ შეურაცხ -ყვეს მაშენებელთა, ესე იქმნა თავ კიდეთა; უფლისა მიერ იყო ესე და არს საკვრველ წინაშე თუალთა ჩუენთა.
43. ამისთვის გეტყვ თქუენ, ვითარმედ: მიგელოს თქუენგან სასუფეველი ღმრთისაჲ. და მიეცეს ნათესავსა, რომელნი ჰყოფდენ ნაყოფსა მისსა.
44. და რომელი დაეცეს ლოდსა მას ზედა, შეიმუსროს; და რომელსა ზედა დაეცეს, განანქრიოს იგი .
45. და ესმნეს რაჲ მღდელოთ - მოზღუართა მათ და ფარისეველთა იგავნი ესე მისნი, ცნეს, რამეთუ მათთვის თქუნა.
46. და ეძიებდეს მას შეპყრობად და ეშინოდა ერისა მისგან, რამეთუ ვითარცა წინაწარმეტყუელი აქუნდა მათ იგი.

22

1. და მერმე მიუგო მათ იესუ იგავით ჰრქუა:
2. ემსგავსა სასუფეველი ცათაჲ კაცსა მეუფესა, რომელმან ყო ქორწილი ძისა თვისისაჲ.
3. და წარავლინნა მონანი თვისნი მოწოდებად ჩინებულთა მათ ქორწილსა მას, და არა ინებეს მოსლვად.
4. კუალად წარავლინნა სხუანი მონანი და ჰრქუა: არქუთ ჩინებულთა მათ: აჰა ესერა პური ჩემი მზა მიყოფიეს, ზუარაკები და უსხები ჩემი დაკლულ არიან და ყოველივე მზა არს, მოვედით ქორწილსა ამას.
5. ხოლო მათ უდებ - ყვეს და წარვიდეს, რომელიმე თვისსა აგარაკსა, რომელიმე სავაჭროსა თვისსა.
6. ხოლო სხუათა შეიპყრეს მონანი იგი მისნი, აგინეს და მოსწყვდნეს.
7. ხოლო მეუფე იგი განრისხნა, ესმა რაჲ ესე, და მიავლინა ერი თვისი და მოსრნა კაცის - მკლველნი იგი და ქალაქი იგი მათი მოწუა ცეცხლითა.
8. მაშინა ჰრქუა მონათა თვისთა: ქორწილი ესე მზა არს, ხოლო ჩინებულნი იგი არა ღირს იყვნეს.
9. წარვედით მეზომირთა გზათასა და რაოდენიცა ჰპოვოთ, მოუწოდეთ ქორწილსა ამას.

10. და განვიდეს მონანი იგი მისნი გზათა ზედა და შეკრიბეს ყოველი, რაოდენი პოვეს ბოროტი და კეთილი, და აღივსო ქორწილი იგი მეინაჯითა.
11. ხოლო შე – რად ვიდა მეუფე იგი ხილვად მეინაჯეთა მათ, იხილა მუნ კაცი, რომელსა არა ემოსა სამოსელი საქორწინე.
12. და ჰქუა მას: მოყუასო, ვითარ შემოხუედ აქა, რამეთუ არა გმოსიეს სამოსელი საქორწინე? ხოლო იგი დუმნა.
13. მაშინ ჰრქუა მეუფემან მან მსახურთა თვსთა: შეუკრენით მაგას ჯელნი და ფერჯნი და განაგდეთ ეგე ბნელსა მას გარესკნელსა. მუნ იყო ტირილი და ღრეჭენად კბილთად.
14. რამეთუ მრავალ არიან ჩინებულნი და მცირედ - რჩეულნი.
15. მაშინა წარვიდეს ფარისევლნი იგი და ზრახვა - ყვეს, რადთა სიტყვთა საფრჯე უგონ მას.
16. და მიუვლინნეს მოწაფენი მათნი ჰეროდთანთა თანა და ჰრქუეს: მოძღუარ, ვიცით, რამეთუ ჰემმარიტ ხარ შენ და გზასა ღმრთისასა ჰემმარიტად ასწავებ და არა ჰზრუნავ არავისთვის, რამეთუ არა ჰზრუნავ არავისთვის, რამეთუ არა თუალ - აღებ პირსა კაცისასა.
17. აწ მარქუ ჩუენ, რად გნებავს შენ? ჯერ - არსა მიცემად ხარკისად კეისრისა ანუ არა?
18. გულისჯმა - ყო იესუ უკეთურებად მათ და ჰრქუა: რადსა გამომცდით მე, ორგულნო?
19. მიჩუენეთ დრაჰკანი იგი ხარკისად! ხოლო მათ მოართუეს მას დრაჰკანი.
20. ჰრქუა მათ იესო: ვისი არს ხატი ესე ანუ ზადაწერილი?
21. ჰრქუესა მას: კეისრისაა. მაშინ ჰრქუა მათ იესუ: მიეცით კეისრისად კესარსა და ღმრთისად ღმერთსა.
22. და ესმა რად ესე, დაუკვრდა და დაუტევეს იგი და წარვიდეს.
23. მას დღესა შინა მოუჯდეს მას სადუკეველნი, რომელნი იტყოდეს, ვითარმედ არა არს აღდგომად, ჰკითხეს მას
24. და ეტყოდეს: მოძღუარ, მოსე ესრეთ თქუა: უკუეთუ ვინმე მოკუდეს და არა ესუას შვილი, ესიძენ ძმად მისი ცოლსა მისსა და აღუდგინენ თესლი ძმასა თვსსა.
25. იყვნეს უკუე ჩუენ შორის შვდნი ძმანი, და პირველმან მან შეირთო და მოკუდა და არა დაჰშთა თესლი და დაუტევა ცოლი თვსი ძმასა თვსსა.
26. ეგრეთვე მეორემან და მესამემან. ვიდრე მეშვიდემდე.
27. ხოლო უკუანადსკნელ ყოველთასა მოკუდა დედაკაციცა იგი.
28. აწ უკუე აღდგომასა მას ვისა შვდთა მათგანისა იყოს იგი ცოლად, რამეთუ ყოველთა ესუა იგი?
29. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: სცდებით, რამეთუ არა იცნით წიგნნი, არცა ძალი ღმრთისად.
30. რამეთუ აღდგომასა მას არცა იქორწინებოდინ, არცა განჰქორწინებდენ, არამედ ვითარცა ანგელოზნი ღმრთისანი იყვნენ ცათა შინა.
31. ხოლო აღდგომისათვს მკუდართადსა არა აღმოგიკითხავსა თქუმული იგი ღმრთისამიერი, რომელსა იტყვს:
32. მე ვარ ღმერთი აბრაჰამისი და ღმერთი ისააკისი და ღმერთი იაკობისი? არა არს ღმერთი - ღმერთი მკუდართად, არამედ ცხოველთად.
33. და ესმა რად ესე ერსა მას, დაუკვრდებოდა მოძღურებად იგი მისი.

34. ხოლო ფარისეველთა რად ესმა, რამეთუ დაუყო პირი სადუკეველთა მათ, შეკრბეს ერთად.
35. და ჰკითხა ერთმან მათგანმან სჯულის - მოძღარმან, გამოსცდიდა მას და ეტყოდა:
36. მოძღუარ, რომელი მცნებად უფროდს არს სჯულსა შინა?
37. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: შეიყუარო უფალი ღმერთი შენი ყოველითა გულითა შენითა და ყოველითა სულითა შენითა და ყოველითა გონებითა შენითა.
38. ესე არს დიდი და პირველი მცნებად.
39. და მეორე, მსგავსი ამისი: შეიყუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვსი.
40. ამათ ორთა მცნებათა ყოველი სჯული და წინაწარმეტყუელნი დამოკიდებულ არიან.
41. შეკრებულ რად იყვნეს ფარისეველნი იგი, ჰკითხა მათ იესუ.
42. და ჰრქუა: ვითარ ჰგონებთ თქუენ ქრისტესთვის; ვისი ძე არს? ხოლო მათ ჰრქუეს: დავითისი.
43. ჰრქუა მას იესუ: ვითარ უკუე დავითი სულითა ჰხადის მას უფლად და იტყვს:
44. ჰრქუა უფალმან უფალსა ჩემსა: დაჯედ მარჯუენით ჩემსა, ვიდრემდის დავსხნე მტერნი შენი ქუემ ფერჯთა შენთა?
45. უკუეთუ დავით სულითა უფლად ჰხადის მას, ვითარ ძე მისი არს?
46. და ვერვის ეძლო სიტყვს - მიგებად მისა, არცაღა ვინ იკადრა მიერ დღითგან კითხვად მისა არღარად.

23

1. მაშინ ეტყოდა იესუ ერსა მას და მოწაფეთა თვსთა.
2. და ჰრქუა: საყდართა მოსესთა და დასხდენ მწიგნობარნი და ფარისეველნი.
3. ყოველსა უკუე რაოდენსა გეტყოდიან თქუენ დამარხვად, დაიმარხეთ და ყავთ, ხოლო საქმეთა მათთაებრ ნუ იქმთ, რამეთუ თქვან და არა ყვიან.
4. რამეთუ შეკრიან ტვრთი მძიმე და ძნიად სატვრთავი და დასდვიან მჯართა ზედა კაცთასა; ხოლო მათ თითითაცა მათითა არა უნებნ შეძრვად იგი.
5. და ყოველსა საქმესა მათსა იქმან საჩუენებლად კაცთა; განივრცნიან საცონი მათნი და განიდიდნიან ფესუნი სამოსელთა მათთანი.
6. უყუარს ზემოჯდომად სერსა ზედა და პირველდაჯდომად შესაკრებელთა შორის
7. და მოკითხვად უბანთა ზედა, და რადთა ხადოდიან კაცნი: რაბი! რაბი!
8. ხოლო თქუენ ნუ იწოდებთ რაბბი, რამეთუ ერთი არს მოძღუარი თქუენი - ქრისტე, ხოლო თქუენ ყოველნი ძმანი ხართ.
9. და მამით ნუვის ხადით ქუეყანასა ზედა, რამეთუ ერთი არს მამად თქუენი, რომელ არს ცათა შინა.
10. ნუცა გერქუმინ თქუენ წინამძღურ, რამეთუ ერთი არს წინამძღუარი თქვენ - ქრისტე.
11. ხოლო უდიდესი თქუენი იყავნ თქუენდა მსახურ.
12. ხოლო რომელმან აღიმადლოს თავი თვსი, დამდაბლდეს; და რომელმან დაიმდაბლოს თავი თვსი, იგი ამაღლდეს.

13. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ შესჴამთ სახლებსა ქურივთასა და მიზეზით განგრძობილად ილოცვიდით. ამისთვის მიიღოთ უმეტესი სასჯელი.
14. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ დაჰკვამით სასუფეველსა ცათასა წინაშე კაცთა; თქუენ შე - არა - ხუალთ და შემავალთა უტევებთ არა შესვლად.
15. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ მიმოხუალთ ზღუასა ზედა და ჰმელსა, რადთა ჰყოთ ერთი ვინმე მწირ; და რაჟამს არნ, ჰყვით იგი ნაშობ გეჰენისა ორ წილ თქუენსა.
16. ვად თქუენდა, წინამძღუარნო ბრმანო, რომელთა სთქუთ ვითარმედ: რომელმან ფუცოს ტაძარსა ამას, არარად არს; ხოლო რომელმან ფუცოს ოქროსა მას ტაძრისას, ჯერ - არს.
17. ცოფნო და ბრმანო, რომელი უფროდს არს: ოქროდ ანუ ტაძარი, რომელი განსწმედს ოქროსა მას?
18. და სთქუთ: რომელმან ფუცოს საკურთხეველსა, არარად არს; ხოლო რომელმან ფუცოს შესაწირავსა მას, რომელ არს საკურთხეველსა ზედა, ჯერ - არს.
19. ცოფნო და ბრმანო, რომელი უდიდეს არს: შესაწირავი ანუ საკურთხეველი, რომელი განსწმედს შესაწირავსა მას?
20. რამეთუ რომელმან ფუცოს საკურთხეველსა, ფუცავს მას და ყოველსა, რომელი არს მას ზედა.
21. და რომელმან ფუცოს ტაძარსა, ფუცავს მას და რომელი დამკვდრებულ არს მას შინა.
22. და რომელმან ფუცოს ცასა, ფუცავს საყდარსა ღმრთისასა და რომელი ზის მას ზედა.
23. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ ათეულსა მიიღებთ პიტნაკისასა და ცერეცოდსასა და ძირაკისასა და დაგიტევებიეს უმძიმესი სჯულისაჲ: სამართალი და წყალობაჲ და სარწმუნოებაჲ; ესე ჯერ - იყო საქმედ და იგი არა დატევებად.
24. წინამძღუარნო ბრმანო, რომელნი დასწურავთ ბურნაკსა, ხოლო აქლემსა შთანსთქამთ!
25. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ განსწმედთ გარემესა სასუმლისასა და პაროფსიდისასა, ხოლო შინაგან სავსე არიან ნატაცებითა და არაწმიდებითა.
26. ფარისეველო ბრმაო, განწმიდე პირველად შინაგანი იგი სასუმელისაჲ და პაროფსიდისაჲ, რადთა იყოს გარეშეცა იგი მისი წმიდა.
27. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ მიმსგავსებულ ხართ საფლავთა განგოზილთა, რომელნი ჩანედ გარეშე შუენიერ, ხოლო შინაგან სავსე არიედ ძუალებითა მკუდართადთა და ყოვლითა არაწმიდებითა.
28. ეგრეცა თქუენ გარეშე სჩანთ წინაშე კაცთა მართალ, ხოლო შინაგან სავსე ხართ ორგულებითა და უსჯულოებითა.
29. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ აშენებთ საფლავთა წინაწარმეტყუელთასა და შეამკობთ სამარებსა მართალთასა,

30. და იტყვტ: უკუეთუმცა ვიყვენით დღეთა მათ მამათა ჩუენთასა, არამაცა ვიყვენით მათ თანა ზიარ სისხლსა მას წინაწარმეტყუელთასა.
31. ვინაძცა ეწამებით თავთა თვსთა, რამეთუ ნაშობნი ხართ მკლველთა წინაწარმეტყუელთანი.
32. და აწ თქუენცა აღავსეთ საწყაული მამათა თქუენთად.
33. გუელნო, ნაშობნო იქედნეთანო, ვითარ - მე განერნეთ სასჯელსა მას გეჰენისასა?
34. ამისთვის, აჰა ესერა მე მოვავლინნე თქუენდა წინაწარმეტყუელნი, ბრძენნი და მწიგნობარნი, და მათგანნი მოსწყვდნეთ და ჯუარს - აცუნეთ, და მათგანნი სტანჯნეთ შესაკრებელთა შორის თქუენთა და სდევნიდეთ ქალაქითი ქალაქად.
35. რადთა მოიწიოს თქუენ ზედა ყოველი სისხლი მართალი, დათხეული ქუეყანასა ზედა, სისხლითგან აბელ მართალისადთ, ვიდრე სისხლადმდე ზაქარიასა, მისა ბარუქისა, რომელი მოჰკალთ შორის ტაძრისა და საკურთხეველისა.
36. ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ მოიწიოს ეს ყოველი ნათესავსა ამას ზედა.
37. იერუსალჴმ, იერუსალჴმ, რომელმან მოსწყვდენ წინაწარმეტყუელნი და ქვად დაჰკრიბე მოვლინებულთა შენ ზედა, რადენ - გზის ვინებე შეკრებად შვილთა შენტად, ვითარცა სახედ შეიკრიბნის მფრინველმან მართუენი თვსნი ქუეშე ფრთეთა თვსთა, და არა ინებეთ!
38. აჰა ესერა დაეტეოს თქუენგან სახლი თქუენი ოჯრად.
39. რამეთუ გეტყვ თქუენ: არღარა მიხილოთ მე ამიერითგან, ვიდრემდე სთქუათ: კურთხეულ არს მომავალი სახელითა უფლმსადათა!

24

1. და გამოვიდა იესუ ტაძრისა მისგან და წარვიდოდა. და მოუჰდეს მას მოწაფენი მისნი და უჩუენებდეს შენებულსა მას ტაძრისასა.
2. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: არა ჰხედავთა ამას ყოველსა? ამენ გეტყვ თქუენ: არა დაშთეს აქა ქვად ქვასა ზედა, რომელი არა დაირღუეს.
3. და ვითარცა დაჯდა იგი მთასა მას ზეთისხილთასა, მოუჰდეს მას მოწაფენი თვსაგან და ეტყოდეს: მითხარ ჩუენ, ოდეს იყოს ესე, და რად არს სასწაული იგი შენისა მის მოსლივისად და აღსასრული ამის სოფლისად?
4. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ეკრძალენით, ნუ ვინმე გაცთუნნეს თქუენ.
5. რამეთუ მრავალნი მოვიდოდნან სახელითა ჩემითა და იტყოდიან, ვითარმედ მე ვარ ქრისტე, და მრავალთა აცთუნებდენ.
6. და გესმოდნან ბრძოლანი და ჰამბავნი ბრძოლათანი. იხილეთ და ნუ შესძრწუნდებით, რამეთუ ჯერ - არს ესე ყოველი ყოფად, არამედ არღა არს აღსასრული.
7. რამეთუ აღდგეს ნათესავი ნათესავსა ზედა და მეუფებად მეუფებასა ზედა, და იყვნენ სიყმილნი და სრვანი და ძვრანი ადგილად - ადგილდ.
8. ხოლო ესე ყოველი დასაბამი საღმობათად არს.
9. მაშინა მიგცნენ თქუენ ჰირსა. და მოგწყვდნენ თქუენ, და იყვნეთ თქუენ მოძულეებულ ყოველთაგან წარმართთა სახელისა ჩემისათვს.

10. და მაშინ დაჰბრკოლდებოდინა მრავალნი და ურთიერთას შინა - განსცემდენ და სძულობდენ ურთიერთას.
11. და მრავალნი ცრუ - წინაწარმეტყუელნი აღდგენ და აცთუნებდენ მრავალთა.
12. და განმრავლებითა უსჯულოებისათა განჯმეს სიყუარული მრავალთად.
13. ხოლო რომელმან დაითმინოს სრულიად, იგი ცხოვნდეს.
14. და იქადაგოს სახარებად ესე სასუფეველისად ყოველსა სოფელსა საწამებელად ყოველთა წარმართთა, და მაშინ მოიწიოს აღსასრული.
15. რაჟამს იხილოთ სამაგელი იგი მოოჯრებისად, თქმული იგი დანიელ წინაწარმეტყუელისა მერ, მდგომარე ადგილსა წმიდასა, რომელი აღმოიკითხვიდეს, გულისკმა - ყავნ.
16. მაშინ, რომელნი ჰურთიასატანს იყვნენ, ივლტოდედ მთად;
17. და რომელი ერდოსა ზედა იყოს, ნუ გარდამოვალნ აღებად რასმე სახლისგან თვისისა;
18. და რომელი ველსა გარე იყოს, ნუ უკუნეიქცევინ აღებად სამოსლისა თვისისა.
19. ხოლო ვად მიდგომილთა და რომელნი აწობდენ მათ დღეთა შინა!
20. არამედ ილოცევდით, რადთა არა იყოს სივლტოლად თქუენი ზამთარსა შინა გინა შაბათსა.
21. რამეთუ იყოს მაშინ ჭირი დიდი, რომელი არა იყო დასაბამითგან სოფლისადთ ვიდრე აქამდე, არცაღა ყოფად არს.
22. და უკუეთუმცა არა შემოკლდენ დღენი იგი, არამცა განერა ყოველი ჯორციელი, ხოლო რჩეულთა მათთვს შემოკლდენ დღენი იგი.
23. მაშინ უკუეთუ ვინმე გრქუას თქუენ: აჰა აქა არს ქრისტე, გინა თუ იქი, ნუ გრწამნ.
24. რამეთუ აღდგენ ქრისტე - მტყუარნი და ცრუ - წინაწარმეტყუელნი და ჰყოფდენ სასწაულებსა დიდ - დიდსა და ნიშებსა ვიდრე ცთუნებადმდე, უკუეთუმცა ვითარ შეუძლეს, რჩეულთა მათცა.
25. აჰა ესერა წინამსწარ გარქუ თქუენ.
26. უკუეთუ გრქუან თქუენ: აჰა უდაბნოსა არს, ნუ განხუალთ; აჰა ესერა საუნჯეთა შინა არს, ნუ გრწამნ.
27. რამეთუ ვითარცა ელვად რად გაბრწყინდის მზისა - აღმოსავალით და ჩანნ ვიდრე დასავალადმდე, ეგრეთ იყოს მოსლვად ძისა კაცისად.
28. რამეთუ სადაცა იყოს მძორი, მუნცა შეკრბეს ორბები.
29. ხოლო მეყსეულად შემდგომად ჭირისა მის მათ დღეთადსა მზე დაბნელდეს, და მთოვარემან არა გამოსცეს ნათელი თვისი, და ვარსკულავნი დამოცვვენ ზეცით, და ძალნი ცათანი შეიძრნენ.
30. და მაშინ გამოჩნდეს სასწაული ძისა კაცისად ცათა შინა, და მაშინ იტყებდენ ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი და იხილონ ძე კაცისად, მომავალი ღრუბელთა ზედა ცისათა ძალითა და დიდებითა მრავლითა;
31. და წარავლინნეს ანგელოზნი თვისნი საყვრითა ჯმისა დიდისადთა და შეკრიბნეს რჩეულნი მისნი ოთხთაგან ქართა კიდითგან ცათათ ვიდრე კიდედმდე მათა.
32. ხოლო ლეღვსაგან ისწავეთ იგივი: ვითარცა-იგი რაჟამს რტონი მისნი დაჩჩვან, და ფურცელი გამოვალნ, უწყოდეთ, რამეთუ ახლოს არს ზაფხული.

33. ეგრეცა თქუენ, ოდეს იხილოთ ესე ყოველი, უწყოდეთ, რამეთუ ახლოს არს, კართა ზედა.
34. ამენ გეტყვ თქუენ: არა წარჯდეს ნათესავი ესე, ვიდრემდე ესე ყოველი იქმნეს.
35. ცანი და ქუეყანაა წარჯდენ, ხოლო სიტყუანი ჩემნი არა წარჯდენ.
36. ხოლო დღისა მისთვის და ჟამისა არავინ იცის, არცა ანგელოზთა ცისათა, გარნა მამამან მხოლომან.
37. ვითარცა-იგი დღეთა მათ ნოესთა, ეგრეთ იყოს მოსლვაჲ ძისა კაცისაჲ.
38. რამეთუ ვითარცა-იგი იყვნეს დღეთა მათ შინა პირველ წყლით-რღუნისათა: ჭამდეს და სუმიდეს, იქორწინებდეს და განჰქორწინებდეს მუნ დღემდე, ვიდრემდე შევიდა ნოე კიდობნად,
39. და ვერ ცნეს, ვიდრემდე მოიწია წყლით რღუნაჲ იგი და წარიღო ყოველი; ესრეთ იყოს მოსლვაჲცა ძისა კაცისაჲ.
40. მაშინ ორნი იყვნენ ველსა გარე: ერთი წარიყვანოს და ერთი დაეტეოს.
41. ორნი ფქვიდენ ფქვილსა: ერთი წარიტაცოს და ერთი დაეტეოს.
42. იღვებდით უკუე, რამეთუ არა იცით, რომელსა ჟამსა უფალი თქუენი მოვიდეს.
43. ხოლო ესემცა იცით: უკუეთუმცა უწყოდა სახლისა უფალმან, რომელსა საჭუმილაგსა მპარავი მოსლვად არს, იღვებდამცა და არა უტევა დათხრად სახლისა თვისსა.
44. ამისთვის თქუენცა იყვნით განმზადებულ, რამეთუ რომელსა ჟამსა არა ჰგონებდეთ, ძე კაცისაჲ მოვიდეს.
45. ვინ – მე არს სარწმუნოდ იგი მონაჲ და ბრძენი, რომელი დაადგინოს უფალმან თვისმან მონათა თვისთა ზედა მიცემად საზრდელი მათი ჟამსა თვისსა?
46. ნეტარ არს მონისა მის, რომლისა მოვიდეს უფალი მისი და პოვოს იგი ესრეთ მოქმედი.
47. ამინ გეტვ თქუენ, ვითარმედ ყოველთა ზედა მონაგებთა მისთა დაადგინოს იგი.
48. ხოლო უკუეთუ თქუას ბოროტმან მან მონამან გულსა თვისსა: ჰყოვნის უფალი ჩემი მოსლვად.
49. და იწყოს გუემად მისთანათა მათ მონათა და ჭამდეს და სუმიდეს მომთრვალეთა თანა,
50. მოვიდეს უფალი იგი მონისაჲ მის დღესა, რომელსა არა მოელოდის, და ჟამსა, რომელი არა უწყოდის,
51. და ორგან განკუეთოს იგი და ნაწილი მისი დაადვას ორგულთა თანა. მუნ იყოს ტირილი და ღრჭენაჲ კბილთაჲ

25

1. მაშინ ემსგავსოს სასუფეველი ცათაჲ ათთა ქალწულთა, რომელთა აღიხუნეს ლამპარნი თვისნი და განვიდეს მიგებებად სიძისა.
2. ხოლო ხუთნი მათგანნი იყვნეს ბრძენნი და ხუთნი – სულელნი.
3. მიიხუნეს სულელთა მათ ლამპარნი მათნი და არა მიიღეს მათ თანა ზეთი.

4. ხოლო ბრძენთა მათ მიიღეს მათ თანა ზეთი ჭურჭელთა მათთა ლამპართა მათთა თანა.
5. და დაყოვნებასა მას სიძისასა მიერულა ყოველთა და დაიძინეს.
6. ხოლო შუვა - ღამეს ოდენ ღაღადებამ იყო, ვითარმედ: აჰა ესერა სიძე მოვალს, გამოვედით მიგებებად მისა.
7. მაშინ აღდგეს ყოველნი იგი ქალწულნი და აღიგნეს ლამპარნი მათნი.
8. ხოლო სულელნი იგი ეტყოდეს ბრძენთა მათ: მეცით ჩუენ ზეთისაგან თქუენისა, რამეთუ ლამპარნი ჩუენნი დაშრტებიან.
9. მიუგეს ბერძენთა მათ და ჰრქუეს: ნუუკუე ვერ კმა- გუეყოს ჩუენ და თქუენ, არამედ უფროჲს - ღა წარვედით სავაჭროდ და იყიდეთ თავისა თქუენისა.
10. და ვითარცა წარვიდეს იგინი სყიდად, მოვიდა სიძე იგი, და განმზადებულნი იგი შევიდეს სიძისა თანა ქორწილსა მას, და დაეკმა კარი.
11. შემდგომად მათსა მოვიდეს სხუანიცა იგი ქალწულნი და იტყოდეს: უფალო, უფალო, განგვლე ჩუენ.
12. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუენ, არა გიცნი თქუენ.
13. იღვძებდით უკუე, რამეთუ არა იცით დღე იგი, არცა ჟამი, რომელსა შინა მე კაცისაჲ მოვიდეს.
14. ვითარცა- იგი რაჟამს წარვალნ კაცი და მოუწესის მონათა თიჯსთა და მისცის მათ მონაგები თიჯსი.
15. და რომელსამე მისცა ხუთი ქანქარი და რომელსამე ორი ქანქარი და რომელსამე ერთი, კაცად - კაცადსა მსგავსად ძალისა თჯსისა, და მესყულად წარვიდა.
16. ხოლო წარვიდა რომელმან-იგი ხუთი ქანქარი მიიღო, აქმნია მას ზედა და შესძინა სხუადღა ხუთი ტალანტი.
17. ეგრეთვე რომელმან-იგი ორი მიიღო, შესძინა სხუად ორი.
18. ხოლო რომელმან-იგი ერთი მიიღო, წარვიდა და მოთხარა და დაჰვლა ქუეყანასა ვეცხლი იგი უფლისა თჯსისაჲ.
19. შემდგომად მრავლისა ჟამისა მოვიდა უფალი იგი მათ მონათაჲ და სიტყუად ყო მონათა მათ თანა.
20. და წარმოდგა, რომელმან-იგი ხუთი ქანქარი მიიღო, და მოართუა მას სხუად-ღა ხუთი ქანქარი და ჰრქუა: უფალო, ხუთი ქანქარი მომეც მე, აჰა ესერა სხუად-ღა ხუთი ქანქარი შევსძინე.
21. ჰრქუა მას უფალმან მისმან: კეთილ, მონაო სახიერო და სარწმუნოო! მცირედსა ზედა სარწმუნო იქმენ, მრავალსა ზედა დაგადგინო შენ; შევედ სიხარულსა უფლისა შენისასა.
22. მოვიდა იგიცა, რომელსა ორი ქანქარი მიეღო, და ჰრქუა: უფალო, ორი ქანქარი მომეც მე, აჰა სხუად ორი ტალანტი შევსძინე.
23. ჰრქუა მას უფალმან მისმან: კეთილ, მონაო სახიერო და სარწმუნოო! მცირედსა ზედა სარწმუნო იქმენ, მრავალსა ზედა დაგადგინო შენ; შევედ სიხარულსა უფლისა შეინსასა.
24. მოვიდა იგიცა, რომელსა ერთი ქანქარი მიეღო, და ჰრქუა: უფალო, უწყოდე, რამეთუ ფიცხელი კაცი ხარ შენ: მოიმკი, სადა არა დასთესი, და შეიკრიბი, სადა არა განგიზნევიედ.
25. და შემეშინა. წარვედ და დავმალე ქანქარი იგი შენი ქუეყანასა. აჰა ესერა შენი შენ თანა არს.

26. მიუგო უფალმან მისმან და ჰრქუა მას: ბოროტო მონაო და მედგარო! უწყოდე, რამეთუ მოვიმკი, სადა არა დავსთესი, და შევკრიბი, სადა არა განმიბნევიედ.
27. ჯერ –იყო შენდა დადებად ვეცხლი ჩემი სავაჭროსა, და მო - მცა - ვედ და მოვილე ჩემი იგი აღნადგინებითურთ.
28. მოუღეთ მაგას ქანქარი ეგე და მიეცით მას, რომელსა აქუს ათი ქანქარი.
29. რამეთუ ყოველსა რომელსა აქუნდეს, მიეცეს და მიემატოს; და რომელსა არა აქუნდეს და რომელსა-იგი აქუნდეს, მო-ვე-ელოს მისგან. და ამას რად იტყოდა, ჳმა - ყო: რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ!
30. და უჳმარი ეგე მონად, განჳადეთ ბნელსა მას გარესკნელსა. მუნ იყოს ტირილი და ღრჳენად კბილთად.
31. ხოლო რაჳამს მოიდეს მე კაცისად დიდებითა თჳსითა და ყოველნი ანგელოზნი მისნი მის თანა, მაშინ დაჳდეს საყდართა დიდებისა თჳსისათა,
32. და შეკრბენ წინაშე მისა ყოველნი ნათესავნი, და განარჩინეს იგინი ურთიერთას, ვითარცა-იგი მწყემსმან რად განარჩინის ცხოვარნი თიჳანთაგან;
33. და დაადგინნეს ცხოვარნი მარჯუენით მისსა და თიჳანნი მარცხენით.
34. მაშინ ჰრქუას მეუფემან მარჯუენითა მათ მისთა: მოვედით, კურთხეულნო მამისა ჩემისანო, და დაიმკვდრეთ განმზადებული თქუენთჳს სასუფეველი დასაზამითგან სოფლისაით:
35. რამეთუ მშოიდა, და მეცით მე ჳამადი; მწყუროდა და მასუთ მე; უცხო ვიყავ და შემიწყნარეთ მე;
36. შიშუელ ვიყავ. და შემმოსეთ მე; სნეულ ვიყავ, და მომხედეთ მე; საჳყრობილესა ვიყავ, და მოხუედით ჩემდა.
37. მაშინ მიუგონ მას მართალთა მათ და ჰრქუან: უფალო, ოდეს გიხილეთ შენ მშიერი და გამოგზარდეთ? ანუ წყურიელი და გასუთ შენ?
38. ოდეს გიხილეთ შენ უცხოდ და შეგიწყნარეთ? ანუ შიშუელი და შეგმოსეთ შენ?
39. ოდეს გიხილეთ შენ უძლური ანუ საჳყრობილესა და მოვედით შენდა?
40. და მიუგოს მეუფემან მან და ჰრქუას მათ: ამენ გეტყჳ თქუენ: რაოდენი უყავთ ერთსა ამას მცირეთაგანსა ძმათა ჩემთასა, იგი მე მიყავთ.
41. მაშინ ჰრქუას მარცხენითა მათცა: წარვედით ჩემგან, წყეულნო, ცეცხლსა მას საუკუნესა, რომელი განმზადებულ არს ეშმაკისათჳს და ანგელოზთა მისთათჳს,
42. რამეთუ მშოიდა, და არა მეცით მე ჳამადი; მწყუროდა და არა მასუთ მე;
43. უცხო ვიყავ, და არა შემიწყნარეთ მე; შიშუელ ვიყავ და არა შემმოსეთ მე; უძლურ ვიყავ და საჳყრობილესა, და არა მოხუედით ჩემდა.
44. მაშინ მიუგონ მათცა და ჰრქუან: უფალო, ოდეს გიხილეთ შენ მშიერი ანუ წყურიელი. ანუ უცხოებასა, ანუ შიშულოებასა, ანუ უძლურებასა, ანუ საჳყრობილესა და არა გამსახურეთ შენ?
45. მაშინ მიუგოს მან და ჰრქუას მათ: ამენ გეტყჳ თქუენ: რაოდენი არა უყავთ ერთსა ამას მცირეთაგანსა, მე არა მიყავთ.
46. და წარვიდენ ესენი სატანჯველსა საუკუნესა, ხოლო მართალნი-ცხოვრებასა საუკუნესა.

1. და იყო რაჟამს დაასრულნა იესუ ყოველნი ესე სიტყუანი, ჰრქუა მოწაფეთა თჳსთა:
2. უწყითა, რამეთუ შემდგომად ორისა დღისა ვნებად იყოს, და მე კაცისად მიეცეს ჯუარ-ცუმად.
3. მაშინ შეკრბეს მღდელთ მთავრნი იგი და მწიგნობარნი და მოხუცებულნი ერისანი ეზოსა მას კაიფა მღდელთ - მოძღვარისა
4. და ზრახვა-ყვეს, რადთა იესუ ზაკუვით შეიპყრან და მოკლან.
5. ხოლო იტყოდეს: ნუ დღსასწაულსა ამას, რადთა არა შფოთი იქმნეს ერსა შორის.
6. ხოლო იესუ იყო ბეთანიას, სახლსა სკმონის კეთროვნისასა.
7. მოუჭდა დედაკაცი, რომელსა აქუნდა ალაბასტრი ნელსაცხებისად მრავლისა სასყიდელისად, და დაასხა თავსა მისსა ინაჯითმჯდომარესა.
8. ხოლო იხილეს რად მოწაფეთა, განრისხნეს და იტყოდეს: რადსათჳს იყო წარწყმედად ნელსაცხებელისად ამის?
9. რამეთუ შესაძლებელი იყო ესე განსყიდად დიდძალის და მიცემად გლახაკთა.
10. ხოლო იესუ გულისჴმა-ყო და ჰრქუა მათ: რადსა შრომასა შეამთხუევთ დედაკაცსა მაგას? რამეთუ საქმე კეთილი ქმნა ჩემდა მომართ.
11. რამეთუ გლახაკნი მარადის თქუენ თანა არიან, ხოლო მე არა მარადის თქუენ თანა ვარ.
12. რამეთუ დამასხა მაგან ნელსაცხებელი ესე ჯორცთა ჩემთა და დასაფლველად ჩემდა ყო.
13. ამენ გეტყვ თქუენ: სადაცა იქადაგოს სახარებად ესე ყოველსა სოფელსა, ითქმოდის რომელიცა-ესე ყო მაგან საკსენებლად მაგისა.
14. მაშინ წარვიდა ერთი იგი ათორმეტთაგანი, რომელსა ერქუა იუდა ისკარიოტელი, მღვდელთ მთავართა მათ.
15. და ჰრქუა: რად გნებავს მოცემად ჩემდა, და მე მიგცე იგი? ხოლო მათ მიუწონეს მას ოც და ათი ვერცხლი.
16. და მიერითგან ეძიებდა ჟამსა მარჯუესა, რადთა მისცე იგი მათ.
17. ხოლო პირველსა მას დღესა უცომოებისასა მოუჭდეს მოწაფენი იესუს და ჰრქუეს მას: სადა გნებავს, და მოგიმზადოთ შენ ჴამად პასქად ესე?
18. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: წარვედით ქალაქად კაცისა ვისამე და არქუთ მას: მოძღუარი ეგრეთ იტყვს: ჟამი ჩემი ახლოს არს, შენ თანა ვყო პასქად ესე მოწაფითურთ ჩემით.
19. და ყვეს ეგრეთ მოწაფეთა, ვითარცა უბრძანა მათ იესუ, და მოუმზადეს პასქად იგი.
20. და ვითარცა შემწუხრდა, ინაჯით - ჯდა იესუ ათორმეტთა მათ თანა.
21. და ვითარცა ჴამდეს იგინი, ჰრქუა იესუ: ამინ გეტყვ თქუენ: ერთმან თქუენგანმან მიმცეს მე.
22. და იგინი შეწუხნეს ფრიად და იწყეს კაცად-კაცადმან მათმან სიტყუად: ნუუკუე მე ვარ, უფალო?
23. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: რომელმან შთამოყოს ჩემ თანა კელი პინაკსა ამას, ამან მიმცეს მე.

24. მე სამე კაცისად წარვალს, ვითარცა წერილ არს მისთვის, ხოლო ვად კაცისა მის, რომელისა მიერ მე კაცისად მიეცეს. უმჯობეს იყო მისა, არა თუმცა შობილ იყო კაცი იგი.
25. მიუგო იუდა, რომელმანცა მისცა იგი, და თქუა: ნუუკუე მე ვარ, მოძღუარ? ჰრქუა მას იესუ: შენ სთქუ.
26. და ვითარცა ჭამდეს იგინი, მოილო იესუ პური და ჰმადლობდა და განტეხა და მისცა მოწაფეთა თვსთა და ჰრქუა მათ: მიიღეთ და ჭამეთ, ესე არს ჯორცი ჩემი.
27. და მოილო სასუმელი და ჰმადლობდა და მისცა მათ და თქუა: სუთ ამისგან ყოველთა.
28. ესე არს სისხლი ჩემი ახლისა აღთქმისად, მრავალთათვის დათხეული მისატევებელად ცოდვათა.
29. ხოლო გეტყვ თქუენ, ვითარმედ არღარა ვსუა მე ამიერითგან ნაყოფისაგან ამის ვენაჯისა ვიდრე მუნ დღედმდე, რაჟამს-იგი ვსუა თქუენ თანა ახალი სასუფეველსა მიმისა ჩემისასა.
30. და გალობად წართქუეს და განვიდეს მთასა მას ზეთისხილთასა.
31. მაშინ ჰრქუა მათ იესო: თქუენ ყოველნი დაბრკოლებად ხართ ჩემდა მომართ ამას ღამესა, რამეთუ წერილ არს: დავსცე მწყემსი, და განიბნინენ ცხოვარნი სამწყსოდსა მისასანი.
32. ხოლო შემდგომად აღდგომისა ჩემისა წინა-წარგიძღუე თქუენ გალილეას.
33. მიუგო პეტრე და ჰრქუა მას: და ღათუ ყოველნი დაბრკოლდენ შენდა მომართ, ხოლო მე არასადა დავბრკოლდე.
34. ჰრქუა მას იესუ: ამინ გეტყვ შენ, რამეთუ ამას ღამესა, ვიდრე ქათმისა ჯმობადმდე, სამ გზის უარ-მყო მე.
35. ჰრქუა მას პეტრე: დაღაცათუ ჯერ-იყოს სიკუდილი ჩემი შენ თან, არასადა უარ-გყო შენ. და ეგრეთვე მსგავსად ყოველნი მოწაფენი ეტყოდეს.
36. მაშინეა მოვიდა იესუ მათ თანა აღვილსა, რომელსა ჰრქუან გეთსამანია, და ჰრქუა მათ: დასხედით მანდ, ვიდრემდე მივიდე იქი და ვილოცო.
37. და წარიყვანნა პეტრე და ორნი ძენი ზებედესნი და იწყო მწუხარებად და ურვად.
38. მაშინ ჰრქუა მათ იესუ: შეწუხებულ არს სული ჩემი ვიდრე სიკუდილდმდე; დაადგერით აქა და იღვძებდით ჩემ თანა.
39. და წარვიდა მცირედ და დავარდა პირსა ზედა თვსსა, ილოცვიდა და იტყოდა: მამაო ჩემო, უკუეთუ შესაძლებელ არს, თანაწარმკვდინ ჩემგან სასუმელი ესე; ხოლო არა ვითარ მე მნებავს, არამედ ვითარცა შენ.
40. და მოვიდა მოწაფეთა თანა და პოვნა იგინი მძირანენი და ჰრქუა პეტრეს: ესოდენ ვერ უძლეთ ჟამ ერთ მღვძარებად ჩემ თანა?.
41. იღვძებდით და ილოცევდით, რადთა არა შეხვდეთ განსაცდელსა; სული გულოს-მოდგინე არს, ხოლო ჯორცნი უძლურ.
42. კუალად მეორედ წარვიდა და ილოცვიდა და თქუა: მამაო ჩემო, უკუეთუ ვერ შესაძლებელ არს სასუმელი ესე თანა-წარსლვად ჩემგან, რადთამცა არა შევსუ იგი, იყავნ ნებაჲ შენი.
43. და მოვიდა და კუალად პოვნა იგინი მძინარენი, რამეთუ იყვნეს თუალნი მათნი დამძიმებულ.
44. და დაუტევნა იგინი და კუალად წარვიდა მესამედ და ილოცა და მასვე სიტყუასა იტყოდა.

45. მაშინ მოვიდა მოწაფეთა და ჰრქუა მათ: დაიძინეთ ამიერითგან და განისუენეთ; აჰა ესერა მოახლებულ არს ჟამი, და ძე კაცისაჲ მიეცემის ჴელთა ცოდვილთასა.
46. აღდეგით, წარვიდეთ ამიერ; აჰა ესერა მოიწია მიმცემელი ჩემი.
47. და ვიდრე იგი იტყოდა, აჰა ესერა იუდა, ერთი ათორმეტთაგანი, მოვიდა და მის თანა ერი მრავალი მახზლებითა და წათებითა მღდელთ მთავართაგან და მოხუცებულთა ერისათა.
48. ხოლო მიმცემელსა მას მისსა მიეცა სასწაულად და ჰრქუა: რომელსა მე ამბორს-უყო, იგი არს შეიპყართ იგი.
49. და მეყსეულად მოუჴდა იესუს და ჰრქუა: გიხაროდენ, მოძღუარ! და ამბორს-უყო მას.
50. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: მოყუასო, რადსათჴს მოსრულ ხარ? მაშინა მოუჴდეს და დაასხნეს ჴელნი მათნი იესუს ზედა და შეიპყრეს იგი.
51. და აჰა ერთმან იესუს თანამან მიყო ჴელი და იჴადა მახზლი და სცა მონასა მღდელთ მთავრისასა და წარჴკუეთა ყური მისი.
52. მაშინა ჰრქუა მას იესო: მიაქციე მახზლი ეგე ადგილსავე თჴსსა, რამეთუ ყოველთა რომელთა აღიღონ მახზლი, მახზლითა წარწყმდენ.
53. ანუ ჴგონებთ, ვითარმედ ვერ ძალ-მიც ვედრებად მამისა ჩემისა, და წარმომიდგინოს მე აწ აჴა უმრავლესი ათორმეტთა გუნდთა ანგელოზთაჲ?
54. და ვითარ-მე აღესრულნენ წერილნი. რამეთუ ესრეთ ჯერ-არს ყოფად?
55. მას ჟამსა ჰრქუა იესუ ერსა მას: ვითარცა ავაზაკსა ზედა გამოხუედით მახზლითა და წათებითა შეპყრობად ჩემდა; დღითი დღედ თქუნ თანა ტაძარსა მას შინა ვჴედ და გასწავებდ და არა შემიპყართ მე.
56. ხოლო ესე ყოველი იქმნა, რადთა აღესრულნენ წიგნნი წინადაწარმეტყუელთანი. მაშინ მოწაფეთა ყოველთა დაუტევეს იგი და ივლტოდეს.
57. ხოლო მათ შეიპყრეს იესუ და მიიყვანეს კაიაფაჲსა მღდელთ - მოძღვურისა, სადა-იგი მწიგნობარნი და მოხუცებულნი ერისანი შეკრებულ იყვნეს.
58. ხოლო პეტრე მისდევდა მას შორით, ვიდერ ეზოდმდე მღდელთ - მოძღვურისა, და შევიდა შინა და დაჯდა მსახურთა თანა ხილვად აღსასრულისა.
59. ხოლო მღდელთ მთავარნი იგი და მოხუცებულნი და ყოველი კრებული ეძიებდეს ცრუმოწამეთა იესოსთჴის, რადთამცა მოკლეს იგი.
60. და არა ჴპოვებდეს. და მრავალნი მოსრულ იყვნეს ცრუმოწამენი, და არა პოვნეს. ხოლო უკუანაჲსკნელ მო-ვინმე-ვიდეს ორნი და თქუეს,
61. ვითარმედ აჲან ესრეთ თქუა: ძალ-მიც დარღუევად ტაძარი ესე ღმრთისაჲ და მესამესა დღესა აღშენებად.
62. მაშინ აღდგა მღდელთ მთავარი იგი და ჰრქუა მას: არარას მიუგება, რასა ესენი შეგწამებენ შენ?
63. ხოლო იესუ დუმნა. მაშინ მღდელთ მთავარმან მან ჰრქუა მას: გაფუცებ შენ ღმრთისა ცხოველისა, რადთა მითხრა ჩუენ, უკუეთუ შენ ხარ ქრისტე, ძე ღმრთისაჲ .
64. ჰრქუა მას იესუ: შენ სთქუ. ხოლო გეტყჴ თქუნ: ამიერითგან იხილოთ ძე კაცისაჲ მჯდომარე მარჯუენით ძლიერებასა და მოძავალი ღრუბელთა ზედა ცისათა.

65. მაშინ მღდელთ მთავარმა მან დაიპო სამოსელი თვისი და თქუა, ვითარმედ გამო: და უკუე რადასაღა გვკმან მოწამენი? აჰა ესერა გუესმა გმოზად მაგისი.
66. რად გნებავს თქუენ? ხოლო მათ მიუგეს და ჰრქუეს: თანამდებ არს სიკუდილისა.
67. მაშინ ჰნერწყვიდეს პირსა მისსა და ჯურთითა სცემდეს თავსა მისსა, და რომელნიმე ყურიმალსა სცემდეს.
68. და ეტყოდეს: გვწინადაწარმეტყუელებდ ჩუენ, ქრისტე, ვინ არს, რომელმან გცა შენ?
69. ხოლო პეტრე ჯდა გარეშე ეზოსა შინა, მოუკდა მას ერთი მკვევალი და ჰრქუა მას: და შენცა იყავ იესუმს თანა გალილეველისა.
70. ხოლო მან უარ-ყო წინაშე ყოველთასა და ჰრქუა: არა ვიცი, რასა იტყვ.
71. და ვითარცა გამოვიდა იგი გარეშე ბჭეთა, იხილა იგი სხუამან და ჰრქუა მუნ მდგომარეთა მათ: ესეცა იყო იესუს თანა ნაზარეველისა.
72. და მერმეცა უარ-ყო პეტრე ფიცით და თქუა, ვითარმედ არა ვიცი კაცი იგი.
73. და შემდგომად მცირედისა მოუკდეს მუნ მდგომარენი იგი პეტრეს და ჰრქუეს მას: ჰქმარიტად შენცა მათგან ხარ, და რამე თუ სიტყუადცა შენი გამოგაჩინებს შენ.
74. მაშინ იწყო შეჩუენებად და ფიცად, ვითარმედ არა ვიცი კაცი იგი და მეყსეულად ქათამმან იყივლა.
75. და მოეკენა პეტრეს სიტყუად იგი იესუმსი, რომელი ჰრქუა მას, ვითარმედ ვიდრე ქათმის ჯმობადმდე სამ გზის უარ-მყო მე. და გამოვიდა გარე და ტიროდა მწარედ.

27

1. და დავითარცა განთენა, ზრახვა - ყვეს ყოველთა მღდელთ მთავართა და მოხუცებულთა ერისათა იესუმსთვს, რადთა მოკლან იგი.
2. და შეკრეს იგი და მიიყვანეს და მისცეს იგი პონტოელსა პილატეს მთავარსა.
3. მაშინ ვითარცა იხილა იუდა, რომლმანცა მისცა იგი, რამეთუ დაისაჯა, შეინანა და მიაქცია ოც და ათი იგი ვერცხლი მღდელთ მთავართა მათ მიმართ და მოხუცებულთა
4. და თქუა: ვცოდე, რამეთუ მიგეც სისხლი მართალი, ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ჩუენდა რად? შენ იხილე.
5. და დააბნია ვერცხლი იგი ტადარსა მას შინა და განემორა და წარვიდა და შიშთვილ-იბა.
6. ხოლო მღდელთ მთავართა მოიდეს ვერცხლი იგი და თქუეს: არა ჯერ-არს ესე დადებად სიწმიდესა, რამეთუ სასყიდელი სისხლისადა არს.
7. და ზრახვა-ყვეს და მოიყიდეს მით აგარაკი იგი მეკეცისადა საფლავად უცხოთა.
8. ამისთვს ეწოდა აგარაკსა მას აგარაკი სისხლისადა ვიდრე აქა დღედმდე.
9. მაშინა აღესრულა თქმული იგი იერემია წინადაწარმეტყუელისადა, რომელსა იტყვს: და მოვილე ოც და ათი იგი ვერცხლი, სასყიდელი განსყიდულისადა მის, რომელი მოიყიდეს ძეთაგან ისრაელისათა.

10. და მისცეს იგი აგარაკისათვის მეკეცისა, ვითარცა მიბრძანა მე უფალმან.
11. ხოლო იესო დადგა წინაგე მთავრისა მის, და ჰკითხა მას მთავარმან მან და ჰრქუა: შენ ხარა მეუფე ჰურიათა? ხოლო იესო ჰრქუა მას: შენ იტყვ.
12. და შესმენასა მას მდღელთ მთავართასა და მოხუცებულთასა არარად მიუგო.
13. მაშინა ჰრქუა მას პილატე: არა გესმისა, რაიოდენსა-ესე შეგწამებ შენ?
14. და არარად მიუგო მას არცა ერთისა სიტყვსათვის, ვიდრემდე უკვრდაცა მთავარსა მას ფრიად.
15. ხოლო დღესასწაულთა ჩუეულ იყო მთავარი იგი და მიუტევის ერსა მას ერთი პერობილი, რომელიცა უნებნ მათ.
16. ხოლო ჰყვანდა ვინმე მაშინ პერობილი შესწავებული, რომელსა ერქუა ბარაბა.
17. და ვითარ შეკრებილ იყვნეს იგინი, ჰრქუა მათ პილატე: ვინ გნებავს ორთა ამათგანი, და მიგიტეო თქუენ: ბარაბა ანუ იესუ, რომელსა ჰრქვან ქრისტე?
18. რამეთუ უწყოდა, ვითარმედ შურითა მისცეს იგი.
19. და ვითარცა დაჯდა პილატე საყდართა ზედა, მიუვლინა მას ცოლმან მისმან და ჰრქუა მას: არარად ძეს შენი და მართლისა მაგის კაცისად, რამეთუ მრავალი მევნო მე დღეს ჩუენებით მაგისთვის.
20. ხოლო მდღელთ მთავართაცა მათ და მოხუცებულთა არაწმუნეს ერსა მას, რადთა გამოითხოვონ ბარაბა, ხოლო იესუ წარწყმიდონ.
21. მიუგო მთავარმან მან და ჰრქუა მათ: ვინ გნებავს ორთა ამათგანი, და მიგიტეო თქუენ? ხოლო მათ ჰრქუეს: ბარაბა.
22. ჰრქუა მათ პილატე: რად უკუე უყო იესოს, რომელსა ჰრქვან ქრისტე? ჰრქუეს მას ყოველთა: ჯუარს-ეცუნ.
23. ხოლო მთავარმან ჰრქუა მათ: და რად ბოროტი უქმნიეს? ხოლო იგინი უმეტესად დადადებდეს და იტყოდეს: ჯუარს-ეცუნ,
24. ვითარცა იხილა პილატე, რამეთუ არას არგებს, არამედ უფროდსა შფოთი იქმნების, მოითხოვა წყალი და დაიბანნა კელნი წინაშე ერისა მის და თქუა: უბრალო ვარ მე სისხლისაგან მაგისასა. თქუენ იხილეთ.
25. და მიუგო ყოველმან ერმან და ჰრქუეს: სისხლი მაგისი ჩუენ ზედა და შვილთა ჩუენტა ზედა.
26. მაშინ მიუტევა მათ ბარაბა, ხოლო იესუს შოლტითა სცა და მისცა მათ, რადთა ჯუარს-ეცუას.
27. მაშინ ერისაგანთა მათ მთავრისათა წარიყვანეს იესუ ტაძრად და შეკრიბეს მის ზედა ნათესავები იგი ყოველი.
28. და განძარცუეს იგი და ქლამინდი მეწამული შეჰმოსეს მას.
29. და შეთხზეს გვრგვნი ეკლითაგან და დაადგეს თავსა მისსა და ლერწამი მიცეს მარჯუენესა კელსა მისსა და მუკლნი დაიდგნეს მის წინაშე, ემღერდეს მას და ეტყოდეს: გიხაროდენ, მეუფეო ჰურიათაო!
30. და ჰწერწყვიდეს მას და მოიღეს ლერწამი და სცემდეს თავსა მისსა.
31. და ოდეს განიკიცხეს იგი, განსძარცუეს მას ქლამინდი იგი და შეჰმოსეს მას თვისივე სამოსელი და წარიყვანეს იგი, რადთა ჯუარს-აცუან.
32. და ვითარცა გამოვიდეს იგინი მიერ, პოვეს კაცი კვრინელი, სახელით სვმონ; ესე წარიქციეს პაჰრაკად, რადთა აღიღოს ჯუარი მისი.
33. და მოვიდეს ადგილსა მას, რომელსა ჰრქვან გოლგოთა, რომელ არს თხემისა ადგილი.

34. და მისცეს მას ძმარი, ნაღველითა აღზავებული. და გემოდ რაჲ იხილა, არა უნდა სუმის.
35. და ვითარცა ჯუარს-აცუეს იგი, განიყვეს სამოსელი მისი და განიგდეს წილი, რადთა აღესრულოს თქმული იგი წინადასწარმეტყველისა მიერ, რომელსა იტყვს: განიყვეს სამოსელი ჩემი მათ შორის და კუართსა ჩემსა ზედა განიგდეს წილი.
36. და სხდეს მუნ და სცვიდეს მას.
37. და დასდვეს თავსა მისსა ზედა ბრალი მისი დაწერილი: ესე არს იესუ, მეუფე ჰურიათაჲ.
38. მაშინ ჯუარს-აცუნეს მის თანა ორნი ავაზაკნი, ერთი მარჯუენით მისა და ერთი მარცხენით.
39. ხოლო თანა-წარმავალნი იგი ჰგმობდეს მას, ყრიდეს თავთა მათთა.
40. და იტყოდეს: რომელი დაჰკსნიდ ტაძარსა მას და მესამესა დღესა აღაშენებდ, იკსენ თავი თვისი; უკუეთუ ძე ხარ ღმრთისაჲ, გარდამოკედ მაგიერ ჯუარით.
41. ეგრეთვე მდდელთ - მოძღუარნი იგი და ემღერდეს მწიგნობართა თანა და მოხუცებულთა და ფარსეველთა და იტყოდეს:
42. სხუანი აცხოვნნა, თავი თვისი ვერ ძალ-უც ცხოვნებად; უკუეთუ მეუფე ისრაელისაჲ არს, გარდმოკედინ აწ მაგიერ ჯუარით, და გურწმენეს იგი
43. უკუეთუ ესვიდა ღმერთსა, იკსენინ იგი, უკუეთუ ჰნებავს იგი, რამეთუ თქუა, ვითარმედ ძე ღმრთისაჲ ვარი ძე.
44. ეგრეთვე ავაზაკნი იგი, მის თანა ჯუარ-ცმულნი, აყუედრებდეს მას.
45. ხოლო მეექუსით ჟამითგან დაბნელდა ყოველი ქუეყანაჲ ვიდრე მეცხრე ჟამამდე.
46. და მეცხრესა ოდენ ჟამსა ჳმა-ყო იესუ ჳმითა დიდითა და თქუა: ელი, ელი! ლამა საბაქთანნი? ესე არს: ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რადსათჳს დამიტევებ მე?
47. და რომელთამე მუნ მდგომარეთა ესმა ესე და იტყოდეს, ვითარმედ ელიას უჳმობს ესე.
48. და მეყსეულად მირბიოდა ერთი მათგანი და მოილო ღრუბელი და აღავსო ძმრითა და დაადგა ლერწამსა და ასუმიდა მას.
49. ხოლო სხუანი იტყოდეს: აცადეთ და ვიხილოთ, უკუეთუ ელია მოვიდეს ჳსნად მისა.
50. ხოლო იესუ კუალად ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა და განუტევა სული.
51. და აჰა კრეტსაბმელი იგი ტაძრისაჲ მის განიჰო ორად ზედთგან ვიდრე ქუედმდე, და ქუეყანაჲ შეიძრა, და კლდენი განსთქდეს,
52. და საფლავნი აღეხუნეს, და მრავალნი გუამნი შესუნებულთა წმიდათანი აღდგეს,
53. და გამოვიდეს საფლავით მათით და შემდგომად აღდგომისა მისისა. შევიდეს წმიდასა ქალაქსა და გამოეცხადნეს მრავალთა.
54. ხოლო ასისტავმან მან და მისთანათა, რომელნი სცვიდეს იესოს, იხილეს რაჲ ძრავად იგი და რაჲ-იგი იქმნა, შეეშინა ფრიად და იტყოდეს: ჳქემარიტად ძე ღმრთისაჲ იყო ესე.
55. იყვნეს მუნ დედანიცა მრავალნი, რომელნი შორით ხედვიდეს, რომელნი შეუდგეს იესუს გალილეადთ და ჰმსახურებდეს მას,

56. რომელთა თანა იყო მარიამ მაგდალენელი და მარიამ იაკობისი და იოსეს დედა და დედა მეთა ზებედესთა.
57. და ვითარცა შემწუხრდა, მოვიდა კაცი მდიდარი არიმათიადთ, სახელით იოსებ, რომელ იგიცა მოწაფე ყოფილ იყო იესუმსა.
58. ესე მოვიდა პილატესა და გამოითხოვა გუამი იესუმსი. მაშინ პილატე უბრძანა მიცემად გუამი იგი მისი.
59. და მოილო გუამი იგი მისი იოსებ და წარგრაგნა იგი არმენაკსა წმიდასა
60. და დადვა იგი ახალსა მისსა საფლავსა, რომელი გამოეკუეთა კლდისაგან, და მიაგორვა ლოდი დიდი კარსა მას საფლავისასა და წარვიდა.
61. იყო მუნ მარიამ მაგდალენელი და სხუად იგი მარიამ, და სხდეს წინაშე საფლავსა მას.
62. ხოლო ხვალისაგან, რომელ არს შემდგომად პარასკევისა, შეკრბეს მღდელთ მთავარნი იგი და ფარისეველნი პილატესა
63. და ჰრქუეს: უფალო, მოვიკსენეთ, რამეთუ მან მაცთურმან თქუა, ვიდრე ცოცხალა იყო, ვითარმედ შემდგომად სამისა დღისა აღვდგეო.
64. აწ უკვე ბრძანე დაკრძალვად საფლავი იგი ვიდრე მესამედ დღედმდე, ნუუკუე მოვიდენ მოწაფენი მისნი და წარიპარონ იგი და უთხრან ერსა, ვითარმედ: აღდგა მკუდრეთით. და იყოს უკუნანდსკნელი საცთური უძვრეს პირველისა.
65. ერქუა მათ პილატე: გაქუს თქუენ დასი, წარვედით და დაჰკრძალეთ, ვითარცა იცით.
66. ხოლო იგინი წარვიდეს და დაჰკრძალეს საფლავი იგი და დაჰბეჭდეს ლოდსა მას დასისა თანა.

28

1. ხოლო მწუხრი შაბათთასა, რომელი განთენდებოდა ერთშაბათად, მოვიდა მარიამ მაგდალენელი და სხუად იგი მარიამ ხილვად საფლავისა მის.
2. და აჰა ძრავად იყო დიდი, რამეთუ ანგელოზი უფლისაად გარდამოჴდა ზეცით, მოვიდა და გარდააგორვა ლოდი იგი კარისა მისგან საფლავისა და დაჴდა მას ზედა.
3. ხოლო იყო ხილვად მისი, ვითარცა ელვად, და სამოსელი მისი სპეტაკ ვითარცა თოვლი.
4. ხოლო საშინელებისაგან მისისა შეძრწუნდეს მცველნი იგი და იქმნეს ვითარცა მკუდარნი.
5. მიუგო ანგელოზმან მან და ჰრქუა დედათა მათ: ნუ გეშინინ თქუენ, ვიცი, რამეთუ იესუს ნაზარეველსა ჯუარ-ცმულსა ეძიებთ.
6. არა არს აქა, რამეთუ აღდგა, ვითარცა თქუა. მოვედეთ და იხილეთ ადგილი, სადა დაიდვა უფალი.
7. და ადრე წარვედით, და უთხართ მოწაფეთა მისთა, ვითარმედ: აღდგა მკუდრეთით და აჰა წინა-გიძღვს თქუენ გალილეას, მუნ იხილოთ იგი. აჰა ესერა გარქუ თქუენ.
8. ხოლო იგინი გამოვიდეს ადრე მიერ საფლავით შიშითა და სიხარულითა დიდითა, მირბიოდეს თხრობად მოწაფეთა მისთა.

9. და ვითარ-იგი მოვიდოდეს თხრობად მოწაფეთა მისთა, და აჰა იესუ შეემთხვა მათ და ჰრქუა: გიხაროდენ! ხოლო იგინი მოვიდეს და შეუვრდეს ფერტთა მისთა და თაყუანის-სცეს მას.
10. მაშინ ჰრქუა მათ იესუ: ნუ გეშინინ, წარვედით და უთხართ ძმათა ჩემთა, რადთა წარვიდენ გალილეას და მუნ მიხილონ მე.
11. და ესენი ვითარცა წარვიდეს, აჰა ესერა დასისა მისგანნი შევიდეს ქალაქად და უთხრეს მღდელთ მთავართა მათ ყოველი ესე, რადცა იქმნა.
12. ხოლო იგინი შეკრბეს მოხუცებულთა თანა და ზრახვა-ყვეს, ვეცხლი დიდძალი მისცეს ერისაგანთა მათ
13. და ჰრქუეს: ესრეთ თქუთ, ვითარმედ მოწაფენი მისნი ღამე მოვიდეს და წარიპარეს იგი, ვიდრე ჩუენ მეძინა.
14. უკეთუ ესმეს ესე მთავარსა მას, ჩუენ ვარწმუნოთ და თქუენ უზრუნველ გყვნეთ.
15. ხოლო მათ მიიღეს ვეცხლი იგი და ყვეს ეგრე, ვითარცა ისწავეს მათგან. და განითქუა სიტყუად ესე ჰურიათა შორის ვიდრე დღენდელად დღედმდე.
16. ხოლო ათერთმეტნი იგი მოწაფენი წარვიდეს გალილეას, მთასა მას, სადაცა უბრძანა მათ იესუ.
17. იხილეს იგი და თაყუანისცეს მას, ხოლო რომელნიმე შეორგულდეს.
18. მოუჭდა მათ იესუ ეტყოდა და ჰრქუა: მომეცა მე ყოველი ჰელმწიფებად ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა.
19. წარვედით და მოიმოწაფენით ყოველნი წარმართნი და ნათელ-სცემდით მათ სახელითა მამისადათა და ძისადათა და სულისა წმიდისადათა.
20. და ასწავებდით მათ დამარხვად ყოველი, რადენი გამცენ თქუენ; და აჰა ესერა მე თქუენ თანა ვარ ყოველთა დღეთა და ვიდრე აღსასრულადმდე სოფლისა.

სახარებად მარკოზის თავი

1

1. დასაბამი სახარებისად იესუ ქრისტესი, ძისა ღმრთისადა.
2. ვითარცა წერილ არს ესაია წინაწარმეტყუელსა; აჰა ესერა მე წარვაგლინო ანგელოზი ჩემი წინაშე პირისა შენსა, რომელმან განჰმზადნეს გზანი შენნი წინაშე შენსა.
3. ჰმაღ დაღადებისად უდაბნოსა: განჰმზადენით გზანი უფლისანი და წრფელ ყვენით ალაგნი მისნი.
4. იყო იოვანე უდაბნოსა და ნათელ-სცემდა და ქადაგებდა ნათლის-ცემასა სინანულისასა მისატევებულად ცოდვათა.
5. და განვიდოდა მისა ყოველი სოფლები ჰურიასტანისადა და იერუსალჴმელნი, და ნათელს-იღებდეს მისგან ყოველნი იორდანესა მდინარესა და აღუვარებდეს ცოდვათა მათთა.
6. ხოლო ემოსა იოვანეს სამოსლად თმისაგან აქლემისა და სარტყელი ტყავისადა წელთა მისთა, და ჰამდა იგი მკალსა და თაფლსა ველურსა.
7. ქადაგებდა და იტყოდა: ესერა მოვალს უძლიერესი ჩემსა შემდგომად ჩემსა, რომლისა ვერ ღირს ვარ განჴსნად საბელსა ჰამლთა მისთასა.

8. მე ნათელ-გცემთ თქვენ წყლითა, ხოლო მან ნათელ-გცეს თქვენ სულითა წმიდითა.
9. და იყო მათ დღეთა შინა მოვიდა იესუ ნაზარეთით გალილეადსად და ნათელ-ილო იოანესგან იორდანესა.
10. და მეყსეულად აღმოსვლასა მისსა მიერ წყლით იხილნა ცანი განხუმულნი და სული ღმრთისად გარდამომავალი ვითარცა ტრედი მის ზედა.
11. და ჳმად იყო ზეცით: შენ ხარ მე ჩემი საყუარელი, შენ სათნო-გიყავ.
12. და მეყსეულად სულმან განიყვანა იგი უდაბნოდ.
13. და იყო მუნ ორმეოც დღე და გამოიცადებოდა ეშმაკისაგან და იყო მკეცთა თანა, და ანგელოზნი ჳმსახურებდეს მას.
14. და შემდგომად მიცემისა იოანესა მოვიდა იესუ გალილეად, ქადაგებდა სახარებასა სასუფეველისა ღმრთისასა.
15. და იტყოდა, ვითარმედ: აღსრულებულ არს ჟამი და მოახლებულ არს სასუფეველი ღმრთისად. შეინანეთ და გრწმენინ სახარებასად.
16. ხოლო ვიდოდა რად ზღვს კიდესა მას გალილეადსასა, იხილნა სიმონ და ანდრეა, ძმად მისი, ითხევიდეს რად ზღუასა მას ზედა, რამეთუ იყვნენ იგინი მესათხეველე.
17. და ჰრქუა მათ იესუ: მოვედით და შემომიდეგით მე და გყვნე თქვენ მესათხეველე კაცთა.
18. ხოლო მათ მეყსეულად დაუტევენს ბადენი მათნი და მისდევდეს მას.
19. და მცირედ წარვიდა და იხილა იაკობ ზებედესი და იოვანე, ძმად მისი, და იგინი განაგებდეს ბადეთა ნავსა შინა.
20. და უწოდა მათ. ხოლო მათ მეყსეულად დაუტევეს ზებედე, მამად მათი, ნავსა შინა მუშაკთა მისთა თანა და მისდევდეს მას.
21. და შევიდეს კაპერნაუმდ. და მეყსეულად დღესა შაბათსა შევიდა შესაკრებელსა მათსა და ასწავებდა მათ.
22. და განუკვრდებოდა ერსა მას მოძღურებად იგი მისი, რამეთუ ასწავებდა მათ, ვითარცა-იგი, ვის აქუნ ჳელმწიფებად, და არა ვითარ-იგი მწიგნობარნი მათნი.
23. და იყო კრებულსა მას შინა მათსა კაცი, რომლისა თანა იყო სული არაწმიდად, ღაღატ-იყო
24. და თქუა: ეჰა, რად არს ჩუენი და შენი, იესუ ნაზარეველო? მოსრულ ხარ წარწყმედად ჩუენდა. გიცით შენ, ვინ ხარ, წმიდად ეგე ღმრთისად.
25. შეჰრისხნა მას იესუ და ჰრქუა: პირი დაიყავ და განვედ მაგისგან!
26. და დასცა იგი სულმან მან არაწმიდამან და ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა და განვიდა მისგან.
27. და დაუკვრდებოდა ყოველთა, ვიდრე გამოძიებადმდე ურთიერთას, და იტყოდეს: რად-მე არს მოძღურებად ესე ახალი, რამეთუ ჳელმწიფებით სულთაცა არაწმიდათა უბრძანებს, და ერჩიან მას?
28. და განჳდა ჳამბავი მისი ყოველსა მას სოფლებსა გალილეადსასა.
29. და მიერ შესაკრებელით გამოვიდა და მოვიდა სახლსა სიმონისასა და ანდრეადსასა. იოვანეს და იაკობის თანა.
30. ხოლო სიდედრი სიმონისი დავრდომილ იყო მჭურვალეებითა. და უთხრეს იესუს მისთვის.
31. და მოვიდა და უპყრა ჳელი მისი და აღადგინა იგი, და მეყსეულად დაუტევა იგი მჭურვალეებამან მან, და აღდგა და ჳმსახურებდა მათ.

32. და ვითარ შემწუხრდებოდა და მზე დაჰვიდოდა, მოჰყვანდეს მისა ყოველნი სნეულნი და ეშმაკეულნი.
33. და ყოველი ქალაქი შეკრებულ იყო წინაშე კართა.
34. და განკურნნა ყოველნი ბოროტთაგან სენთა და თითო-სახეთაგან სნეულებათა და ეშმაკნი მრავალნი განასხნა და არა უტევებდა სიტყუად ეშმაკთა მათ, რამეთუ იცოდეს იგი, ვითარმედ ქრისტე არს.
35. და განთიად რიჟურაჟუს ოდენ. აღდგა და გამოვიდა მიერ და განვიდა უდაბნოსა ადგილსა და მუნ ილოცვიდა.
36. და მისდევდეს მას სიმონ და მისთანანი.
37. და პოვეს იგი და ჰრქუეს მას, ვითარმედ ყოველნი გეძიებენ შენ.
38. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: მოვედით და წარვიდეთ მახლობელსა დაბნებსა და ქალაქებსა, რადთა მუნ უქადაგოთ, რამეთუ ამისთვის მოვივლინე.
39. და ქადაგებდა შესაკრებელთა მათთა და ყოველსა გალილეასა და ეშმაკთა განასხმიდა.
40. მაშინ მოუკდა მას ერთი განკეთროვნებული, ევედრებოდა მას და მუკლნი დაიდგნა და ეტყოდა: უფალო, უკუეთუ გინდეს, ძალ-გიც განწმედად ჩემდა.
41. ხოლო იესუს შეეწყალა იგი, განყო ჯელი, შეახო მას და ჰრქუა: მნებავს, განწმიდენ!
42. და ვითარცა ესე თქუა, მეყსეულად განეყარა მას კეთროვნებად იგი, და განწმიდნა იგი.
43. და შეჰრისხნა მას და მეყსეულად გამოაძო იგი.
44. და ჰრქუა მას: იხილე, ნუვის უთხრობ, არამედ მივედ და უჩუენე თავი შენი მდდელსა და შეწირე განწმედისა შენისათვის, რომელი-იგი ბრძანა მოსე საწამებელად მათა.
45. ხოლო იგი გამოვიდა მიერ და იწყო ქადაგებად ფრიად და მოდადებად სიტყვსა მის, ვითარმედ ვერღარა ჯელ-ეწიფება მას ცხადად ქალაქად შესვლად, არამედ გარე უდაბნოთა ადგილთა იყოფოდა. და მოვიდოდეს მისა ყოვლით კერძო.

2

1. და შევიდა კუალად კაპერნაუმად შემდგომად მცირედთა დღეთა; და ესმა, რამეთუ სახლსა შინა არს.
2. და მეყსეულად შეკრბა მუნ სიმრავლე ერისაჲ, ვიდრემდე ვერღარა იტევდა წინაშე კართა მათ, და ეტყოდა მათ სიტყუასა.
3. და მოვიდეს მისა და მოაქუნდა განრღუეული ზე-კიდებული ოთხთაგან.
4. და ვითარ ვერ შეუძლეს მიახლებად მისა ერისა მისგან, აღსძარცუეს სართული სახლისაჲ მის, სადა-იგი იყო, და აღიღეს და გარდაუტევეს ცხედარი იგი, რომელსა ზედა იდვა განრღუეული იგი.
5. და იხილა იესუ სარწმუნოებად იგი მათი და ჰრქუა განრღუეულსა მას: შვილო, მიგიტევნენ შენ ცოდვანი შენნი!
6. ხოლო იყვნეს ვინმე მუნ მსხდომარენი მწიგნობართაგანნი და ზრახავდეს გულთა შინა მათთა და იტყოდეს,
7. ვითარმედ: ესე გმოზასა იტყვს; ვის ჯელ-ეწიფების მიტევებად ცოდვათა, გარნა მხოლოსა ღმერთსა?

8. ხოლო იესუ მეყსეულად გულისწმა-ყო სულითა, რამეთუ ესრეთ ზრახვენ გულთა შინა მათთა, და ჰრქუა მათ: რაღსა მაგას ჰზრახავთ გულთა შინა თქუენთა?
9. რად უადვილეს არს სიტყუად განრღუეულისა ამის: მიგეტევენ ცოდვანი შენნი, ანუ თქმად: აღდეგ, აღილე ცხედარი შენი და ვიდოდე?
10. ხოლო რადთა უწყოდით, რამეთუ კელმწიფებად აქუს მესა კაცისასა ქუეყანასა ზედა მიტევებად ცოდვათა, ჰრქუა განლუეულსა მას:
11. შენ გეტყვ: აღდეგ და აღილე ცხედარი შენი და წარვედ სახიდ შენდა.
12. და მეყსეულად აღდგა იგი და აღილო ცხედარი თვისი და გამოვიდა წინაშე ყოველთასა, ვითარმედ განუკვრდებოდაცა ყოველთა და ადიდებდეს ღმერთსა და იტყოდეს, ვითარმედ: არასადა ესრეთ ვიხილეთ.
13. და კულად განვიდა ზღვს კიდესა, და ყოველი ერი მოვიდოდა მისა; და მუნ ასწავებდა მათ.
14. და წარ - რად - ვიდოდა, იხილა ლევი ალფესი, მჯდომარე საზუერესა ზედა, და ჰრქუა მას: მომდევი მე. და აღდგა და მისდევიდა მას.
15. და იყო, ვითარცა ინაჯითჯდა იგი სახლსა შინა მისსა, და მრავალნი მეზუერენი და ცოდვილნი სხდეს იესუმს თანა და მოწაფეთა მისთა თანა, რამეთუ იყვნეს მუნ მრავალნი და მისდევიდეს მას.
16. და მწიგნობართა მათ და ფარისეველთა, ვითარცა იხილეს იგი, რამეთუ მეზუერეთა და ცოდვილთა თანა ჭამს, ეტყოდეს მოწაფეთა მისთა: რადსათვს მეზუერეთა და ცოდვილთა თანა ჭამს და სუამს?
17. და ესმა ესე იესუს და ჰრქუა მათ: არა უკმს ცოცხალთა მკურნალი, არამედ სნეულთა. არა მოვედ წოდებად მართალთა, არამედ ცოდვილთა სინანულად.
18. და იყვნეს მოწაფენი იოვანესნი და ფარისეველნი მარხვასა შინა. და მოვიდეს მისა და ჰრქუეს მას: რადსათვს მოწაფენი იოვანესნი და ფარისეველთანი იმარხვენ და მოწაფენი შენნი არა იმარხვენ?
19. ჰრქუა მათ იესუ: ვერ კელეწიფების ძეთა სიძისათა, ვიდრე სიძე იგი მათ თანა არს, მარხვად.
20. არამედ მოვლენან დღენი, ოდეს ამალდეს სიძე იგი მათგან, და მაშინ იმარხვიდენ მას დღესა შინა.
21. არავინ სადგმელი ახალი დაადგის სამოსელსა ძუელსა; უკუეთუ არა, მოაპის მისგან ცოცხალიცა იგი ახალმან მან ძუელისად მის, და უძვრესად განიპის.
22. და არავინ შთაასხის ღვინოდ ახალი თხიერთა ძუელთა, რადთა არა განხეთქნეს ღვინოდან ახალმან თხიერნი იგი, და ღვინოდ დაითხიოს, და თხიერნი წარწყმდენ; არამედ ღვინოდ ახალი თხიერთა ახალთა შთაასხიან.
23. და იყო, ვითარ-იგი თანაწარჰვიდოდა შაბათსა ყანებისაგან, და მოწაფეთა მისთა იწყეს გზასა სვლად და მუსრვად თავსა ჯუვილისასა.
24. ხოლო ფარისეველნი იგი ეტყოდეს მას: იხილე, რასა ზმენ მოწაფენი შენნი შაბათსა შინა, რომელი არა ჯერ-არს ყოფად!
25. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: არასადა აღმოგიკითხავსა, რად-იგი ყო დავით,რაჟამს-იგი უკმდა და შეემშია მას და მისთანათა?
26. ვითარ-იგი შევიდა სახლსა ღმრთისასა. აბიათარ მღდელთ - მოძღურისა ზე და პურნი იგი შესაწირავთანი შეჭამნა და სცა მისთანათაცა, რომელთად არა ჯერ-არს ჭამად, გარნა მღდელთა ხოლო?

27. და ეტყოდა მათ: შაბათი კაცისათვის დაებადა, და არა თუ კაცი შაბათისათვის.

28. ვინაჲცა უფალ არს ძე კაცისაჲ შაბათისაჲცა.

3

1. და მერმე შევიდა შესაკრებელსა, და იყო მუნ კაცი, რომელსა ჯელი განჯმელ ედგა.

2. და უმზირდეს მას, უკუეთუ შაბათსა განკურნოს იგი, რადთა შეასმინონ იგი.

3. და მას ჟამსა ჰრქუა იესუ კაცსა მას, რომელსა ჯელი განჯმელ ედგა: აღდეგ და წარმოდეგ შორის.

4. და ჰრქუა მას იესუ: ჯერ-არსა შაბათსა შინა კეთილისა საქმე ანუ ბოროტისაჲ? სულისა ცხოვნებაჲ ანუ მოკლვაჲ? ხოლო იგინი დუმნეს.

5. და მიმოიხილა მათა რისხვით და მწუხარედ სიბრმისათვის გულთა მათთაჲსა და ჰრქუა კაცსა მას: განირთხ ჯელი შენი! და მან განირთხა, და კუალად მოეგო ჯელი იგი, ვითარცა ერთი იგი.

6. და ვითარცა გამოვიდეს მიერ ფარისევლნი იგი ჰეროდიაწელთა თანა, და ზრახვა-ყვეს მისთვის, რადთა წარწყმიდონ იგი.

7. ხოლო იესუ მოწფითურთ განეშორა მათგან და მოვიდა ზღვს - კიდედ. და მრავალი ერი შეუდგა მას გალილეაჲთ და ჰურიასტანიჲთ,

8. იერუსალჴმით, იდუმიაჲთ, წიაღ - იორდანით და ტჯროსით კერძო და სიდონით. ესმა მრავალსა სიმრავლესა, რაოდენსა-იგი იქმოდა, და მოვიდეს მისა.

9. და ჰრქუა მოწაფეთა თვსთა, რადთა ნავი განუმზადონ მას ერისა მისთვის, რადთა არა შეაიწრონ იგი.

10. რამეთუ მრავალთა განჰკურნებდა, ვითარმედ ზედაცა დაესხმოდა მას ერი იგი, რადთა შე-ოდენ-ეხნენ. და რაოდენთა აქუნდა უძლურებაჲ და შეეხნეს, განიკურნებოდეს.

11. და სულელები იგი არაწმიდაჲ ხედვიდეს მას და შეუვრდებოდეს, დაღადებდეს და იტყოდეს: შენ ხარ ძე ღმრთისაჲ.

12. და ფრიად შეჰრისხნა მათ იესუ, რადთა არა გამოაცხადონ იგი.

13. და აღვიდა მთასა და მოუწოდა, რომელთაჲ უნდა მას; და მოვიდეს მისა.

14. და ყვნა ათორმეტნი იგი, რადთა იყვნენ მის თანა და წარავლინნეს იგინი ქადაგებად.

15. და რადთა აქუნდეს ჯელმწიფებაჲ განსხმად ეშმაკთა.

16. და დასდვა სახელები: სიმონს პეტრე,

17. და იაკობ ზებედესი და იოვანე, ძმად იაკობისი, და დასდვა მათ სახელები: ბანერგეს, რომელ არს: ძენი ქუხილისანი;

18. ანდრეა და ფილიპე, ბართლომე და მატთეოს, თომა და იაკობ ალფესი, თადეოს და სიმონ კანანელი;

19. და იუდა ისკარიოტელი, რომელმანცა მისცა იგი.

20. და მოვიდეს სახლსა, და შეკრბა კუალად მისა ერი, ვიდრემდის ვერ ჯელ-ეწიფებოდა მათ ვერცაღა პურისა ჴამად.

21. და ესმა მის კერძოჲსათა და გამოვიდეს შეპყრობად მისა, რამეთუ იტყოდეს, ვითარმედ განკრთომილ არს.

22. და მწიგნობარნი იგი, რომელნი იერუსალჴმით შთამოსრულ იყვნეს, იტყოდეს, ვითარმედ ბელზებულის მის თანა არს, და მთავრითა ეშმაკთადათა განასხამს ეშმაკთა.
23. და მოუწოდა მათ და იგავით ეტოდა: ვითარ კელ-ეწიფების ეშმაკსა ეშმაკისა განჯდად?
24. და უკუეთუ მეუფებად მეუფებასა განეველთას, ვერ კელ-ეწიფების დამტკიცებად მეუფებად იგი.
25. და უკუეთუ სახლი სახლსა განეველთას, ვერ კელ-ეწიფების სახლი იგი დამტკიცებად.
26. და უკუეთუ ეშმაკი თავსა თვსსა ზედა აღდგომილ არს და განყოფილ არს, ვერ კელ-ეწიფების დამტკიცებად, არამედ აღსასრული აქუს.
27. და არცა ვის კელ-ეწიფების შესლვად სახლსა ძლიერისასა და ჭურჭელი მისი გამოტყუენვად, არა თუ პირველად ძლიერი იგი შეკრას და მაშინდა სახლი მისი გამოატყუენოს.
28. ამენ გეტყვ თქუნენ, ვითარმედ: ყოველივე მიეტეოს ძეთა კაცთა ცოდვანი და გმობანი, რაოდენსაცა ჰგმობდენ;
29. ხოლო რომელმან თქუას გმობად სულისა წმიდისათვს, არა აქუს მიტევებად უკუნისამდე, არამედ თანა-მდებ არს იგი საუკუნოდსა სასჯელისა.
30. რამეთუ იტყოდეს, ვითარმედ სული არაწმიდად არს მის თანა.
31. მოვიდეს უკუე ძმანი მისნი და დედად მისი და გარეშე დგეს და მოუვლინეს მას და გამოჰხადოდეს.
32. და სხდა გარემო მისა ერი მრავალი, და ვითარცა ჰრქუეს მას: აჰა დედად შენი და ძმანი შენნი გარე დგანან და გეძიებენ შენ,
33. მიუგო იესუ და ჰრქუა: ვინ არს დედად ჩემი ანუ ძმანი ჩემნი?
34. და მიმოიხილა გარემო მისა მოწაფეთა თვსთა მსხდომარეთა და ჰრქუა: აჰა დედად ჩემი და ძმანი ჩემნი!
35. რამეთუ რომელმან ყოს ნებად ღმრთისად, ესე არს ძმად ჩემი დად ჩემი და დედად ჩემი.

4

1. მერმე კუალად იწყო სწავლად ზღვს- კიდესა; და შეკრბა მისა ერი მრავალი, ვიდრე შესლვადმდე მისა ნავად, და დაჯდა იგი ნავსა მას ზღუასა შინა; და ყოველი იგი ერი ზღვს- კიდესა ქუეყანასა ზედა დგა.
2. და ასწავებდა მათ იგავით ფრიად და ეტყოდა მათ სწავლასა მას მისსა:
3. ისმინეთ ესე: გამოვიდა მთესვარი თესვად.
4. და იყო, თესვასა მას მისსა რომელიმე დავარდა გზასა ზედა, მოვიდეს მფრინველნი და შეჭამეს იგი.
5. და სხუად დავარდა კლდოვანსა ზედა, სადა არა იყო მიწად ფრიად, და მეყსეულად აღმოსცენდა, რამეთუ არა იყო სიღრმე მიწისად.
6. და ვითარცა მზე ედმოჰკვდა, დასცხა და, რამეთუ ძირნი არა დაეზნეს, განჰმა.
7. და სხუად დავარდა ეკალთა შორის; და აღმოსცენდეს ეკალნი და შეაშთვეს იგი, და ნაყოფი ვერ გამოიღო.

8. და სხუად დავარდა ქუეყანასა კეთილსა და მოსცემდა ნაყოფსა, აღმოვიდოდა და აღაორძნებოდა და მოაქუნდა ოცდაათეული, სამოცეული და ასეული.
9. და ეტყოდა: რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ!
10. და ოდეს იყო იგი თვსაგან, ჰკითხეს მას მოწაფეთა მისთა: რად არს იგავი ესე?
11. ხოლო იგი ეტყოდა მათ: თქუენდა მოცემულ არს ცნობად საიდუმლოდ იგი სასუფევლისა ღმრთისად, ხოლო გარეშეთა მათ-ყოველივე იგავით სიტყუად.
12. რადთა ხედვით ჰხედვიდენ, და არა იხილონ და სმენით ესმოდის და ვერ გულისწმა-ყონ, ნუკუე მოიქცენ და მიეტეოს მათ ცოდვად მათი.
13. ჰრქუა მათ: არა იცითა იგავი ესე? და ვითარ უკუე ყოველნი იგავნი გულისწმა-ჰყვენეთ?
14. რომელი-იგი სთესავს, სიტყუასა მას სთესავს.
15. ხოლო ესენი არიან, რომელნი-იგი გზასა ზედა, სადა-იგი დაეთესის სიტყუად, და რაჟამს ისმინიან, მეყსეულად მოვიდის ეშმაკი და მიუღის მათ სიტყუად იგი გულთაგან მათთა.
16. და ესენი არიან კლდოვანსა მას დათესულნი, რომელთა-იგი რაჟამს ისმინიან სიტყუად, მეყსეულად სიხარულით მიიღიან.
17. და რამეთუ არა უბნ ძირი მათ შორის, არამედ საწუთო არიედ; და რაჟამს მოიწიის ჭირი ანუ დევნულეზად სიტყუსა მისთვს, მეყსეულად დაჰბრკოლდიან.
18. და რომელნი ეკალთა შორის დაეთესნეს, ესენი არიან, რომელთა სიტყუად იგი ისმინიან,
19. და ზრუნვანი ამის სოფლისანი და საცთური სიმდიდრისად შეუჭდის და შეაშთვიან სიტყუად იგი, და უნაყოფო იქმნის.
20. და ესენი არიან, რომელნი კეთილსა ქუეყანასა დაეთესნეს, რომელთა ისმინიან სიტყუად იგი და შეიწყნარიან და ნაყოფი გამოიღიან: ოცდაათეული, სამოცეული და ასეული.
21. და ეტყოდა მათ: ნუ სანთელი მოიღიან და ჰვძირსა ქუეშე შედგიან, ანუ ცხედარსა ქუეშე დადგიან? ანუ არა სასანთლესა ზედა დადგიან?
22. რამეთუ არა არს დაფარული, რომელი არა გამოცხადნეს, არცა იყოს საიდუმლოდ, არამედ რადთა განცხადებულად მოვიდეს.
23. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ!
24. და ეტყოდა მათ: იხილეთ, რად-ესე გესმის: რომლითა საწყაულითა მიუწყოთ, მოგეწყოს თქუენ და ზედა დაგერთოს თქუენ, რომელთა-ეგე გესმის.
25. რამეთუ რომელსა აქუნდეს, მიეცეს მას, და რომელსა არა აქუნდეს და რომელსა-იგი აქუნდეს, მო-ვეელოს მას.
26. და ეტყოდა მათ: ესრეთ არს სასუფეველი ღმრთისად, ვითარცა-იგი კაცმან დასთესის თესლი ქუეყანასა
27. და დაიძინის; და აღდგის ღამე და დღე, და თესლი იგი აღმოსცენდის და განაორძნებინ, ვითარ-იგი მან არა უწყინ.
28. რამეთუ თვსით თავით ქუეყანად ნაყოფსა გამოიღებს: პირველად წუელი, მერმე თავი, მაშინდა სავსე იფქლი თავსა მას შინა.
29. და რაჟამს მოსცის ნაყოფი, მეყსეულად მოავლინის მანგალი, რამეთუ მოიწია მკად.

30. და ეტყოდა: რასა ვამსგავსო სასუფეველი ღმრთისაჲ? ანუ რომელი იგავი მოვილოთ მისთვის?
31. ვითარცა მდოგვსა მარცვალსა, რომელი დაეთესის ქუეყანასა, რამეთუ უმცირეს არს იგი ყოველთა თესლთა, რომელნი არიან ქუეყანასა ზედა.
32. და ოდეს დაეთესის და აღმოჯდის და იქმნის იგი უფროდს ყოველთა მხალთა და გამოიხუნის რტონი დიდ-დიდნი, ვითარმედ შესაძლებელ არნცა ქუეშე საგრილსა მისსა მფრინველთა ცისათა დადგრომად.
33. და ესევითარითა იგავითა ეტყოდა მათ სიტყუასა, ვითარცა შემძლებელ იყვნეს იგინი სმენად.
34. და თვნიერ იგავისა არარას ეტყოდა მათ; ხოლო თვსაგან მოწაფეთა გამოუთარგმანის იგი ყოველი.
35. მას დღესა შინა, ვითარცა შემწუხრდა, ჰრქუა მათ: წიაღვცდეთ მიერ კერძო.
36. და დაუტევეს ერი იგი და წარიყვანეს იგი მოწაფეთა. ვითარცა იყო ნავსა მას შინა, და სხუადცა ნავები, რომელი იყო მის თანა.
37. და იყო მესხეულად ბორბალი ქარისაჲ დიდი და ღელვასა მას შთაასხმიდა ნავსა, ვითარმედ აღ-ცა-ივსებოდა ნავი იგი.
38. და თავად იყო პირით კერძო თავსა მის ნავისასა და ეძინა, და განღვებდეს მას და ეტყოდეს: მოძღუარ, არას ჰზრუნავ, რამეთუ წავრწყმდებით?
39. და აღდგა და შეჰრისხნა ქარსა მას და ზღუასა და ჰრქუა: დადუმენ და პირი დაიყავ! და დასცხრა ქარი იგი, და იქმნა დაყუდება დიდ.
40. და ჰრქუა მათ: რაღსა ესოდენ მოშიშ ხართ? ვითარ არა გაქუს სარწმუნობაჲ?
41. და შეეშინა მათ შიშითა დიდითა და იტყოდეს ურთიერთას: ვინ-მე არს ესე, რამეთუ ქარნიცა და ზღუადცა ერჩიან მას?

5

1. და მოვიდეს წიად ზღუასა მას, სოფელსა მას დადარინელთასა.
2. და ვითარცა გამოვიდა იგი ნავით, მესხეულად მოეგებვოდა მას საფლავებისაგან კაცი, რომლისა თანა იყო არაწმიდაჲ სული,
3. რომელსა საყოფლადვე აქუნდა საფლავები, და არცაღა ჯაჭუებითა ვის ჰელ-ეწიფა შეკრვად იგი.
4. რამეთუ მრავალ გზის ჯაჭვთა და ბორკილითა შეკრულ იყო იგი და განხეთქის და შემუსრის, და არავის ეძლო დაყენებად მისა.
5. და მარადის ღამე და დღე საფლავებსა და მათათა გარე იქცევიან, ღაღადებენ და დაიკოდნ თავსა თვსსა ლოდითა.
6. და ვითარცა იხილა მან იესუ შორით, მორბიოდა და თაყუანისცა.
7. ღაღადებდა ჰმითა დიდითა და იტყოდა: რაჲ ძეს ჩემი და შენი, იესუ, ძეო ღმრთისა მაღლისაო? გაფუცებ შენ ღმერთსა, ნუ მტანჯავ მე.
8. რამეთუ ეტყოდა მას იესუ: სული ეგე არაწმიდაჲ, განვედ კაცისა მაგისგან!
9. და ჰკითხა მას: რაჲ არს სახელი შენი? და ჰრქუა მას: ლეგეონ არს სახელი ჩემი, რამეთუ მრავალ ვართ.
10. და ევედრებოდა მას ფრიად, რადთა არა განასხნეს იგინი გარეშე სოფელსა.

11. და იყო მუნ კოლტი ღორთად დიდძალი, მთასა გარე მძოვარი.
12. და ევედრებოდეს მას ყოველნი იგი ეშმაკნი და ეტყოდეს: მიმავლინენ ჩუენ ღორებსა იმას, რადთა მათა შევიდეთ.
13. და უბრძანა მათ. და განვიდა სულელები იგი არაწმიდად კაცისა მისგან და შევიდა ღორებსა მას. და მიჰმართა კოლტმან მან ღორებისამან კბოდესა მას ზღუად, რამეთუ იყვნეს ვითარ ორ ათას და დაიშთვნეს ზღუასა მას შინა.
14. ხოლო მწყემსნი იგი მათნი ივლტოდეს და უთხრეს ქალაქსა და დაბნებსა. და გამოვიდეს ხილვად, რადი არს, რომელი-იგი იქმნა.
15. და მოვიდეს იესუსა და იხილეს ეშმაკეული იგი მჯდომარე, შემოსილი და გონიერი, რომლისა თანა-იგი ყოფილ იყო ლეგეონი, და შეეშინა.
16. და უთხრობდეს მათ, რომელთა-იგი ეხილვა, ვითარ -იგი იქმნა ეშმაკეულისა მისთვის და ღორებისა მისთვის.
17. და ევედრებოდეს მას, რადთა წარვიდეს საზღვართა მათთაგან.
18. და აღ-რად-ვიდა იესუ ნავსა, ევედრებოდა მას რომელი-იგი იყო პირველ ეშმაკეული, რადთა მის თანა იყოს.
19. და არა უტევა იგი, არამედ ჰრქუა მას: წარვედ სახიდ შენდა თვსთა შენთა თანა და უთხარ მათ, რაოდენი გიყო შენ უფალმან და შეგიწყალა.
20. და წარვიდა იგი და იწყო ქადაგებად ათქალაქსა მას, რაოდენი უყო მას იესუ; და ყოველთა უკვრდა.
21. და წაიღწა რად კუალად იესუ მიერ კერძო, შეკრბა მისა ერი დიდძალი. და იყო ზღვს - კიდესა.
22. და აჰა მო-ვინმე-ვიდა მისა ერთი შესაკრებელის მთავარი, სახელი მისი იაიროს; იხილა იგი და შეუვრდა ფერჯთა მისთა.
23. და ევედრებოდა მას ფრიად და ეტყოდა, ვითარმედ: ასული ჩემი აღესრულების, რადთა მოხვდე და დაასხნე კელნი მას ზედა, და განერეს და ცხოვნდეს.
24. და წარვიდა იესუ მის თანა. და მისდევდა მას ერი მრავალი და შეაურვებდეს მას.
25. და დედაკაცი ვინმე იყო მუნ, რომელი იყო წყაროდთა სისხლისადთა გუემულ ათორმეტ წელ.
26. და ფრიად ვნებულ იყო იგი მრავალთაგან მკურნალთა და წარეგო ყოველივე მისი და არარად სარგებელ ეყო, არამედ უფროდსად უძვრესად მოვიდა.
27. და ვითარცა ესმა იესუსთვის, მოუცდა მას ერსა მას შორის ზურგით კერძო და შეახო სამოსელსა მისსა.
28. რამეთუ იტყოდა გულსა შინა თვსსა: და ღათუ სამოსელსა ოდენ მისსა შევებო, ვცხოვნდე.
29. და ვითარცა შეეხო, მეყსეულად განჰმა წყაროდ იგი სისხლისად მის, და ცნა ჯორცთაგან, რამეთუ განიკურნა გუემულებისაგან.
30. ხოლო იესუ გულისჰმა-ყო მეყსეულად თავით თვსით განსრული იგი ძალი მისგან, მოიქცა ერისა მის და თქუა: ვინ შემახო სამოსელსა ჩემსა?
31. ხოლო მოწაფენი მისნი ეტყოდნენ მას: ჰხედავ ერსა ამას, რამეთუ შეგაჭირვებენ შენ, და შენ იტყვ: ვინ შემახო მე?
32. და მიმოხედვიდა, რადთა იხილოს, რომელმან ესე ყო.
33. ხოლო დედაკაცსა მას შეეშინა და ძრწოდა, უწყოდა, რად-იგი იქმნა მის ზედა, მოვიდა და შეუვრდა მას და უთხრა მას ყოველივე ჭემმარტი.

34. ხოლო თავად მან ჰრქუა მას: ასულო, სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ, წარვედ მშჯდობით და იყავ შენ ცოცხალ გუემულებისაგან შენისა.
35. და ვითარ იგი ამას იტყოდა, მოვიდეს შესაკრებლის მთავრისანი მის და ეტყოდეს: ასული შენი აღესრულა, რადასადა აშრომებ მოძღუარსა?
36. ხოლო იესუს ვითარ ესმნეს სიტყუანი ესე, რომელსა ეტყოდეს, ჰრქუა შესაკრებლის მთავარსა მას: ანუ გეშინინ, გარნა გრწმენინ ხოლო.
37. და არავინ უტევა მიდევნებად მის თანა, გარნა პეტრე და იაკობ და იოანე, ძმადა იაკობისი.
38. და მოვიდა სახლსა მას შესაკრებლის მთავრისასა და იხილა შფოთი და ტირილი და ღაღადებად ფრიადი.
39. და შევიდა და ჰრქუა მათ: რადასა აღშფოთებულ ხართ და სტირთ? ყრმადა ეგე არა მომკუდარ არს, არამედ სძინავს.
40. და იგინი ჰბასრობდეს მას ხოლო თავადმან გამოასხა ყოველი იგი შფოთი და მიიყვანა მამადა მის ყრმასადა და დედადა და მოწაფენი მისნი და შევიდა, სადა-იგი იდგა მკუდარი და იგი ყრმადა.
41. და უპყრა ჯელი ყრმისადა მის და ჰრქუა მას: ტალითა კუმი! რომელ არს თარგმანებით: შენ გეტყვ, ყრმაო, აღდეგ.
42. და მეყსულად ადგა ქალი იგი და იწყო სლვად, რამეთუ იყო იგი ათორმეტის წლის ოდენ. და განუკვრდებოდა მათ განკვრვებითა დიდითა ფრიად.
43. და ამცნებდა მათ ფრიად, რადათა არავინ აგრძნას ესე, და უბრძანა მათ, რადათა სცენ მას ჭამადი!

6

1. და გამოვიდა მიერ და მოვიდა თვსა მამულად, და მოსდევდეს მას მოწაფენი მისნი.
2. და იყო შაბათი, და იწყო შესაკრებელსა მათსა სწავლად მათსა. და მრავალთა, რომელთა ესმოდა, განუკვრდებოდა და იტყოდეს: ვინადა არს ესე ამისა? ანუ რადა არს სიბრძნე ესე მოცემული ამისა და ძალნი ესოდენნი, ჯელთაგან ამისთა რომელნი იქმნებიან?
3. ანუ არა ესე არსა ხუროდსადა მის და ძე მარიამისი და ძმადა იაკობისი და იოსესი, იუდადსი და სიმონისი? და დანი მისნი ყოველნი არა ჩუენ თანა არიანა? და დაჰბრკოლდებოდეს მისა მიმართ.
4. ხოლო იესუ ეტყოდა: არა არს წინაწარმეტყუელი შეურაცხ, გარნა თვსსა სოფელსა და ნათესავთა შორის მისთა და სახლსა შინა თვსსა.
5. და არა ქმნა მუნ ძალი არცა ერთი, გარნა მცირედთა სნეულთა ჯელი დასდვა და განკურნნა იგინი.
6. და დაუკვრდა ურწმუნოებადა იგი მათი, და მიმოიქცეოდა გარემო სოფლებსა მას და ასწავებდა მათ.
7. და მოუწოდა ათორმეტთა მათ და იწყო წარვლინებად მათა ორ-ორისა და მისცემდა ჯელმწიფებასა სულთა ზედა არაწმიდათა.
8. და ამცნებდა მათ, რადათა არარადა მიიღონ გზასა ზედა, გარნა კუერთხი ხოლო, ნუცა ვაშკარანი, ნუცა პური, ნუცა სარტყელსა რვალი.
9. და რადათა ესხნენ სანდალნი, და ნუცა შემოსად ორი სამოსელი.

10. და ეტყოდა მათ: ვიდრეცა შეხვდეთ სახლსა, მუნ დაადგერით, ვიდრე მიერ გამოსლვადმდე.
11. და რაოდენთა არა შეგიწყნარნენ თქუენ და არცა ისმინონ თქუენი, გამო-რაჲ-ხვდოდით მიერ, განიყარეთ მტუერი ფერჯთაგან თქუენთა საწამებელად მათა ამენ გეტყვ თქუენ: უმოლხინეს იყოს სოდომისა და გომორისა დღესა მას სასჯელისასა, ვიდრე ქალაქისა მის.
12. და გამოვიდეს და ქადაგებდეს, რადთა შეინანონ.
13. და ეშმაკნი მრავალნი განასხნეს და სცხებდეს ზეთსა მრავალთა სნეულთა და განჰკურნებდეს.
14. და ესმა ჰეროდეს მეფესა, რამეთუ განცხადნა სახელი მისი, და იტყოდა, ვითარმედ: იოვანე ნათლის-მცემელი მკუდრეთით აღდგომილ არს და მისთვის იქმნებიან ძალნი მისნი თანა.
15. და სხუანი იტყოდეს: ელიან არს გინა ვითარცა ერთი წინაწარმეტყუელთაგანი პირველთაჲ.
16. ესმა რად ჰეროდეს, თქუა, ვითარმედ: რომელსა მე თავი მოვჰკუეთე იოვანეს, იგი აღდგომილ არს მკუდრეთით.
17. რამეთუ ამან ჰეროდე მიავლინა და შეიპყრა იოვანე, შებორკილა იგი და შესუა საპყრობილედ ჰეროდიადამსთვის, ცოლისა ფილიპესა, ძმისა მისისა, რამეთუ იგი შეერთო ცოლად.
18. რამეთუ ეტყოდა იოვანე ჰეროდეს, ვითარმედ: არა ჯერ-არს შენდა, ვითარმცა ცოლად გესუა ძმის ცოლი შენი.
19. ხოლო ჰეროდისა გულსა დაედვა მისთვის და უნდა მოკლვად მისი და ვერ ჰელ-ეწიფა.
20. რამეთუ ჰეროდეს ეშინოდა იოანესა და იცოდა იგი, რამეთუ კაცი მართალი და წმიდა არს, და სცვიდა მას და ისმინის მისი და მრავალსა პატივსა უყოფდა და ჯეროვნად ისმენდა მისსა.
21. და ვითარცა იყო დღე მარჯუჴ, ოდეს ჰეროდე ჟამსა შობისა მისისასა სერი უმზადა მთავართა მისთა და ათასისთავთა მისთა და აზნაურთა გალილეაჲსათა,
22. და შევიდა ასული ჰეროდიადისი და როკვიდა; და სთნდა ჰეროდეს და მის თანა მიენაჯეთა. და ჰრქუა ჰეროდე მეფემან ქალსა მას: მთხოვე, რადცა გნებავს, და მიგცე შენ.
23. და ეფუცა მას, ვითარმედ: რადცა ითხოვო, მიგცე შენ. ვიდრე ზოგადმდე მეფობისა ჩემისა.
24. ხოლო იგი გამოვიდა და ჰკითხა დედასა თვსსა, ვითარმედ: რად ვითხოვო? ხოლო მან ჰრქუა მას: თავი იოანე ნათლის-მცემლისაჲ.
25. და შევიდა ქალი იგი მსრწაფლ მეფისა და ჰრქუა: მნებავს, რადთა აწვე მომცე მე ლაკნითა თავი იოანე ნათლის-მცემლისაჲ.
26. და მწუხარე იქმნა ჰეროდე მეფე, ხოლო ფიცისა მისთვის და მის თანა მიენაჯეთა არა ინება შეურაცხ-ყოფად ქალისაჲ მის.
27. და მეყსეულად წარავლინა მეგრმლე მისი და უბრძანან მოღებად თავი მისი.
28. ხოლო იგი წარვიდა და მოჰკუეთა თავი საპყრობილესა შინა და მიიღო თავი მისი ფეშუმითა და მიცა ქალსა მას, და ქალმან მან მიაართუა დედასა თვსსა.

29. და ესმა მოწაფეთა მისთა, მოვიდეს და შემოსეს გუამი მისი და დაჰოლეს საფლავსა.
30. და მოვიდეს და შემოკრბეს მოციქულნი იესოდსა და უთხრეს მას ყოველი, რაოდენი ქმნეს და ასწავეს.
31. და ჰრქუა მათ იესო: მოვედით თქუენ თვისაგან უდაბნოსა ადგილსა და განისუენეთ მცირედ. რამეთუ იყვნეს მომავალნი და წარმავალნი მრავალ და არცაღა პურისა ჭამად აცალეზდეს.
32. და წარვიდეს უდაბნოსა ადგილსა ნავითა თვისაგან.
33. და იხილა ერმან მან, წარღა-ვიდოდეს და გულისგმა-ყვეს მრავალთა, და მკვრცხლ ყოვლისაგან ქალაქებისა შეკრბა მუნ და მოვიდეს მათდა.
34. და გამოვიდა იესო და იხილა ერი მრავალი და შეეწყალნეს იგინი, რამეთუ იყვნეს, ვითარცა ცხოვარნი, რომელთა არა აქუნ მწყემსი. და იწყო სწავლად მათდა ფრიად.
35. და ვითარ მრავალი ჟამი წარსულ იყო, მოვიდეს მოწაფენი მისნი და ეტყოდეს მას, ვითარმედ: უდაბნო არს ადგილი ესე, და ჟამი არსღა ფრიად.
36. განუტევე ერი ესე, რადთა წარვიდენ გარემო სოფლებსა და სანახებსა და იყიდონ თავისა მათისა საზრდელი, რამეთუ, რადმცა ჭამეს, არა აქუს.
37. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: ეცით თქუენ მაგათ ჭამადი. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: წარვიდეთ და ვიყიდოთ ორასისა დრაჰკნისა პური და ვსცეთ მათ ჭამადი.
38. ხოლო იესო ჰრქუა მათ: რაოდენი გაქუს პური? მივედით და იხილეთ. და იხილეს და ჰრქუეს: ხუთი პური და ორი თევზი.
39. და უბრძანა მან დასხდომად მათ ყოველთა პურისმტედ-პურისმტედ მწუანვილსა ზედა თივისასა.
40. და დასხდა მწყობრად-მწყობრად ას-ასი და ერგასის-ერგასისი.
41. და მოიღო ხუთი იგი პური და ორი თევზი და აღიხილნა ზეცად და აკურთხა და დამუსრა პური იგი და მისცემდა მოწაფეთა თვისთა, რადთა დაუგონ მათ; და ორი იგი თევზი ეგრეთვე განუყო ყოველთა.
42. და ჭამეს ყოველთა და განძლეს.
43. და აღიღეს ნეშტი ნამუსრევი ათორმეტი გოდორი სავსებით და თევზისა მისგანცა.
44. და იყვნეს, რაოდენთა-იგი ჭამეს, ვითარ ხუთ ათას კაცნი.
45. და მეყსეულად აიძულა მოწაფეთა შესლვად ნავსა, რადთა წინა-წარუძღუეს მას წიად კერძო ზღუასა მას ბეთსაიდად, ვიდრემდე განუტეოს მან ერი იგი.
46. და უჯმნა მათ და აღვიდა მათასა ლოცვად.
47. და ვითარცა შემწუხრდა, იყო ნავი იგი შუა ოდენ ზღუასა მას, და იგი თავადი მარტოდ ქუეყანასა.
48. და იხილა იგინი, რამეთუ იურვოდეს სლავასა მას ნავისასა, რამეთუ იყო ქარი იგი პირით კერძო მათსა. და მეოთხესა საჯუმილავსა ღამისასა მოვიდა მათდა იესო სლვით ზღუასა ზედა და უნდა თანა-წარსვლად მათგან.
49. ხოლო მათ ვითარცა იხილეს იგი, ვიდოდა რად ზღუასა ზედა, ჰგონებდეს, ვითარმედ საოცარ რადმე არს, და ღალად-ყვეს.
50. რამეთუ ყოველთა იხილეს იგი და შეძრწუნდეს. და მეყსეულად ეტყოდა მათ და ჰრქუა: გულპყრობილ იყვენით, მე ვარ, ნუ გაშინინ!

51. და აღვიდა მათ თანა ნავსა, და დასცხრა ქარი იგი; და უმეტესად დაუკვრდებოდა მოწაფეთა მისთა.
52. რამეთუ ვერ გულისჯმა-ყვეს პურთა მათ ზედა, რამეთუ იყვნეს გულნი მათნი დასულელებულ.
53. და წიაღჯდეს და მოვიდეს ქუეყანად გენესარეთად.
54. და ვითარ გამო-ოდენ-ვიდეს მიერ ნავით, მეყსეულად იცნეს იგი კაცთა მათ მის ადგილისათა.
55. და მიმორბოდეს ყოველსა მას სოფლებსა და იწყეს მოღებად ყოველთა სნეულთა ცხედრებითა, სადაცა ესმის, ვითარმედ: მუნ არს.
56. და ვიდრეცა შევიდოდა დაბნებსა და ქალაქებსა და აგარაკებსა, უბანთა ზედა დასდგმიდეს უძღურთა მათთა და ევედრებოდეს მას, რადთა თესუსა ოდენ სამოსალისასა შეახონ. და რაოდენნი შეეხებოდეს, ცხონდებოდეს

7

1. და შეკრბეს მისა ფარისეველი და რომელიმე მწიგნობართაგანნი, რომელი მოსრულ იყვნეს იერუსალჴმით.
2. და იხილნეს ვინმე მოწაფეთა მისთაგანნი, შეგინებულითა ჳელითა, ესე იგი არს უბანელითა ჳელითა, ჳამდეს პურსა, და ჳგმობდეს.
3. რამეთუ ფარისეველთა და ყოველთა ჳურიათა უკუეთუ არა იდაყვთაგან დაიბანნიან ჳელნი, არა ჳამიან, რამეთუ ეპყრა მათ მოცემული იგი მოძღურებად ხუცესთაჲ.
4. და უბანთაგან რად შევიდიან, უკუეთუ არა იბანნიან, არა ჳამიან. და სხუადცა მრავალი არს, რომელი მოედო პყრობად: განრცხად სასუმელებისად და სტამნებისად და ქუაბებისად და ცხედრებისად.
5. მაშინ ჳკითხეს მას ფარისეველთა მათ და მწიგნობართა: რადსათჳს მოწაფენნი შენნი არა ვლენან მოძღურებისაებრ ხუცესთაჲსა, არამედ უბანელითა ჳელითა ჳამენ პურსა?
6. ხოლო იესუ მიუგო და ჳრქუა მათ: რამეთუ კეთილად თქუა ესაია წინადაწარმეტყუელმან თქუნენ ორგულთათჳს ვითარცა წერილ არს, ვითარმედ: ერი ესე ბაგითა მათითა პატივ-მცემს მე, ხოლო გულნი მათნი შორად განშორებულ არიან ჩემგან.
7. ამაოდ მმსახურებენ მე ასწავებენ მცნებასა და მოძღურებასა კაცთასა.
8. და დაგიტევებიეს ცნებად ღმრთისად და გიპყრიეს მოძღრუებად კაცთად განრცხად სასუმელებისად და სტამნებისად და სხუასა ესე ვითარსა მრავალსა ჳყოფთ.
9. და ეტყოდა მათ: კეთილად შეურაცხ-ჳყოფთ მცნებასა ღმრთისასა, რადთა მოძღრუებჲ თქუნენი დაამტკიცოთ.
10. რამეთუ მოსე თქუა: პატივეც მამასა შენსა და დედასა შენსა; და რომელმან ბოროტი თქუას მამისათჳს გინა დედისათჳს, სიკუდილით მოკუედინ.
11. ხოლო თქუნენ სთქვთ: უკუეთუ ჳრქუას კაცმან მამასა ანუ დედასა კორბან, რომელ არს ნიჳი, რომელი რად ჩემგან სარგებელ გეყოს,
12. და არა უტევებთ მათ მამასა და დედასა ყოფად.

13. და დაუმტკიცებელ გიყოფიეს სიტყუად ღმრთისად მოძღრუებითა მაგით თქუენითა, რომელსა ასწავებთ, და მსგავსსა ამათსა მრავალსა ჰყოფთ.
14. და მოუწოდა ყოველსა მას ერსა და ეტყოდა მათ: ისმინეთ ჩემი ყოველთა და გულისწმა-ყავთ:
15. არარად არს კაცისა გარეთ შემავალი მისა, რომელმანცა შეაგინა იგი, არამედ რომელი გამოვალს მისგან, იგი არს, რომელი შეაგინებს კაცსა.
16. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ!
17. და ოდეს შევიდა სახიდ ერისა მისგან, ჰკითხვიდეს მას მოწაფენი მისნი იგავისა მისთვის.
18. და ჰრქუა მათ: ეგრეთვე თქუენცა უგულისწმოვე ხართა და არა გიცნობიეს, რამეთუ ყოველი გარეშე შემავალი კაცსა არა შეაგინება?
19. რამეთუ არა შევალს გულსა, არამედ მუცლად, და განსავალით განვალს და განსწმედს ყოველსა ჭამადსა.
20. და იტყოდა, ვითარმედ კაცისაგან გამომავალი შეაგინებს კაცსა.
21. რამეთუ შინაგან გულისაგან კაცთადას გამოვლენან გულის-სიტყუანი ბოროტნი, მრუშებანი, სიძვანი, პარვანი, კაცის-კლვანი,
22. ანგაჰრებანი და უკეთურებანი, ზაკუანი, არაწმიდებანი, თუალბოროტებანი, გმობანი, ამპარტავებანი, უგუნურებანი.
23. ესე ყოველნი ბოროტნი შინაგან გამოვლენ და შეაგინებენ კაცსა.
24. და მიერ აღდგა და წარვიდა საზღვართა ტჯროსისა და სიდონისათა. და შევიდა სახლსა და არა უნდა, რადთამცა აგრძნა ვინმე, და ვერ ჰელ-ეწიფა დაფარვად.
25. რამეთუ ესმა ვისმე დედაკაცსა მისთვის, რომელსა ესუა ასული სულითა არაწმიდითა ურვეული, და მოვიდა და შეუვრდა ფერჯთა მისთა.
26. ხოლო დედაკაცი იგი იყო წარმართი, ნათესავით ასური ფინიკელი ზღვსკიდით, და ევედრებოდა მას, რადთა განჯადოს ეშმაკი იგი ასულისაგან მისისა.
27. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: მაცადე პირველად განძღებად შვილთა, რამეთუ არა კეთილ არს მოღებად პურისად შვილთაგან და დაგებად ძაღლთა.
28. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა: უფალო, რამეთუ ძაღლნიცა ტაბლასა ქუეშე ჭამედ ნამუსრევისაგან შვილთადასა.
29. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: მაგის სიტყუსათს ვიდოდე. განსრულ არს ეშმაკი ასულისაგან შენისა.
30. და წარვიდა დედაკაცი იგი სახიდ თვსა და პოვა, რამეთუ ეშმაკი იგი განსრულ იყო, და ასული იგი მისი შემოსილი მჯდომარე ცხედარსა ზედა.
31. და მერმე კუალად გამოვიდა საზღვართაგან ტჯროსისათა და სიდონისათა და მოვიდა ზღუასა მას გალილეადასა, შორის საზღვართა ათქალაქისათა.
32. და მოართუეს მას ყრუდ და ძნად მეტყუელი და ევედრებოდეს მას, რადთა ჰელი დასდვას მას ზედა.
33. და განიყვანა ერისა მისგან თვსაგან და დაასხნა თითნი მისნი ყურთა მისთა და ჰნერწყუა და შეახო ენასა მისსა;
34. და აღიხილნა ზეცად და სულთ-ითქუნა და ჰრქუა მას: ეფფათა! რომელ არს: განეხუენით.
35. და მეყსეულად განეხუნეს მას სასმენელნი, და განჰჰსნდა კრულებად ენისა მისისად, და იტყოდა მართლიად.

36. და ამცნო მათ, რადთა არავის უთხრან. და რაოდენ იგი ამცნებდა მათ, იგინი უფროდს მიმოდასდებდეს.

37. და უმეტესად განუკვრდებოდა და იტყოდეს: ყოველსავე კეთილსა იქმს: ყრუთა ასმენს და უტყუთა ატყუებს

8

1. მათ დღეთა შინა მერმე კუალად ერი მრავალი იყო და არარაჲ აქუნდა, რადმცა ჭამეს; მოუწოდა მოწაფეთა თვსთა და ჰრქუა მათ:

2. მეწყალის მე ერი ესე, რამეთუ სამი დღე არს, ვინადთგან მელიან მე, და არარაჲ აქუს, რად ჭამონ.

3. და უკუეთუ განუტევენ უზმანი ვანად მათდა, დაჰკსნდენ გზასა ზედა, რამეთუ რომელნიმე მათგანნი შორით მოსრულ არიან.

4. და მიუგეს მოწაფეთა მისთა და ჰრქუეს: ვინაჲ ძალ-გვც განძღებად აქა პურითა ესოდენისა ერისა უდაბნოსა ზედა?

5. და ჰკითხა მათ: რაოდენი გაქუს პური? ხოლო მათ ჰრქუეს შვიდი.

6. და უბრძანა ერსა მას დასხდომად ქუეყანასა და მიიღო შვიდი იგი პური, ჰმადლობდა და განტეხა და მისცემდა მოწაფეთა თვსთა, რადთა დაუგონ მათ; და დაუდგეს ერსა მას.

7. და აქუნდა თევზიცა მცირედ და იგიცა აკურთხა და უბრძანა მან დაგებად.

8. და ჭამეს და განძღეს; და აღიღეს ნეშტი იგი ნამუსრევი შვიდი სფვირიდი.

9. და იყვნეს, რომელთა-იგი ჭამეს, ვითარ ოთხ ათას ოდენ; და განუტევენ იგინი.

10. და მეყსეულად შევიდა იესუ ნავსა მოწაფეთა მისთა თანა და წავიდა ადგილთა მაგდალოძსათა.

11. და გამოვიდეს ფარისევლნი და იწყეს გამოძიებად მის თანა და ითხოვდეს მისგან სასწაულსა ზეცით და გამოსცდიდეს მას.

12. და სულთ-ითქუნა სულითა თვსითა და თქუა: რად არს ნათესავი ესე, რამეთუ ეძიებს სასწაულსა? ამინ გეტყვ თქუნენ: არა ეცეს ნათესავსა ამას სასწაული.

13. და დაუტევენ იგინი და კუალად შევიდა ნავსა და წარვიდა მიერ კერძო.

14. და დაავიწყდა მიღებად პური, და ერთი ხოლო პური აქუნდა მათ ნავსა შინა.

15. და ამცნებდა მათ იესუ და ეტყოდა: იხილეთ და ეკრძალენით ცომისაგან ფარისევლთაძსა და ცომისაგან ჰეროდიაწთაძსა.

16. ხოლო იგინი განიზრახვიდეს ურთიერთას და იტყოდეს, ვითარმედ: პური არა გუაქუს.

17. და გულისწმა-ყო იესუ და ჰრქუა მათ: რადსა ჰზრახავთ გულთა თქუნთა, მცირედ მორწმუნენო, რამეთუ პური არა გაქუს? არა გიცნობიეს, არცა მოიკსენეთ, რამეთუ დაბრმობილნი გულნი გქონან თქუნენ?

18. თუალ გასხენ და არა ხედავთ, და ყურ გასხენ და არა გესმის, არა გიცნობიეს, არცა მოიკსენეთ?

19. ოდეს-იგი ხუთი პური განვტეხე ხუთ ათასთათვს, და რაოდენი გოდორი სავსე ნამუსრევი აღიღეთ? ხოლო მათ ჰრქუეს: ათორმეტი.

20. და ოდეს-იგი შვიდი ოთხ ათასთა, რაოდენი სფვირიდი ნამუსრევი აღიღეთ? და მათ ჰრქუეს: შვიდი.
21. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ვითარ არა გულისწმა-ჰყავთ?
22. და მოვიდა ბეთსაიდად, და მოჰგუარეს მას ბრმა და ევედრებოდეს მას, რაფთა შეახოს მას.
23. და უპყრა კელი ბრმასა მას და განიყვანა იგი გარეშე დაბასა და ჰნერწყუა თუალთა მისთა და დასდვა კელი მისი და ჰკითხა მას: რასადი ჰხედავ?
24. და აღიხილნა და იტყოდა: ვხედავ კაცთა, ვითარცა ხეთა მიმომავალთა.
25. და მერმე კუალად დაასხნა კელნი თუალთა მისთა და აღუხილნა; და მან აღიხილნა და კუალად მოეგო და ხედვიდა ბრწყინვალედ ყოველთა.
26. და წარავლინა იგი სახიდ თვსა და ჰრქუა: წარვედ სახიდ შენდა; და დაბად რად შეხვდე, ნურას ვის უთხრობ დაბასა შინა.
27. და გამოვიდა იესუ და მოწაფენი მისნი დაბნებსა მას კესარია ფილიპესასა და გზასა ზედა ჰკითხვიდა მოწაფეთა თვსთა და ეტყოდა მათ: რად თქვან კაცთა ჩემთვს ყოთად?
28. ხოლო მათმიუგეს და ჰრქუეს მას: იოვანე ნათლის-მცემელი, და სხუათა: ელია, და სხუათა: ერთი წინაწარმეტყუელთაგანი.
29. ჰრქუა მათ იესუ: თქუენ რად სთქვთ ჩემთვს, ვინ ვარ მე? მიუგო მას პეტრე და ჰრქუა: შენ ხარ ქრისტე.
30. და შეჰრისხნა მათ, რაფთა არავის უთხრან მისთვს.
31. და იწყო სწავლად მათდა, ვითარმედ: ჯერ-არს მისა კაცისად ფრიად ვნებად და შეურაცხ-ყოფად მოხუცებულთაგან და მღდელოთ მთავართა და მწიგნობართა და მოკლვად და მესამესა დღესა აღდგომად.
32. და განცხადებულად სიტყუასა ამას ეტყოდა. და გან-რე-იყვანა და იგი პეტრე და იწყო ბრალობად მისა ამის სიტყუსათვს.
33. ხოლო თავადი მიექცა და იხილნა მოწაფენი თვსნი, შეჰრისხნა პეტრეს და ჰრქუა მას: წარვედ ჩემგან მართლუკუნ, ეშმაკო, რამეთუ არა ჰზრახავ ღმრთისასა, არამედ კაცთასა.
34. და მოუწოდა ერსა მას მოწაფეთა მისთა თანა და ჰრქუა მათ: რომელსა უნებს შემდგომად ჩემსა მოსლვად, უარ-ყავნ თავი თვსი და აღიღენ ჯუარი თვსი და შემომიდეგინ მე.
35. რამეთუ რომელსა უნდეს სულისა თვსისა განრიდებად, წარიწყმიდოს იგი, და რომელმან წარწყმიდოს სული თვსი ჩემთვს გინა სახარებისათვს, მან აცხოვნოს იგი.
36. რად სარგებელ არს კაცისა, უკუეთუ შეიძინოს სოფელი ესე ყოველი და სული თვსი იზღვიოს?
37. ანუ რად მისცეს კაცმან ნაცვალად სულისა თვსისა?
38. რამეთუ რომელსა-იგი სირცხულ უჩნდეს ჩემი და სიტყათა ჩემთად, ნათესავსა ამას მემრუშესა და ცოდვილსა, ძემანცა კაცისამან არცხვნოს მას, რაჟამს მოვიდეს დიდებითა მამისა თვსისაფთა ანგელოზთა თანა წმიდათა.

1. და ეტყოდა მათ: ამენ გეტყვ თქვენ, რამეთუ არიან ვინმე აქა მდგომარეთაგანნი, რომელთა არა იხილონ გემოდ სიკუდილისაჲ, ვიდრემდე იხილონ სასუფეველი ღმრთისაჲ, მომავალი ძალითა.
2. და შემდგომად ექუსისა დღისა წარიყვანნა იესო პეტრე და იაკობ და იოან და აღიყვანნა იგინი მთასა მაღალსა თვსაგან მარტონი და იცვალა სხუად ხატად წინაშე მათსა.
3. და სამოსელი მისი იქმნა ბრწყინვალე და სპეტაკ ვითარცა თოვლი, რომელ ყოველსავე მმურკნვალსა ქუეყანასა ზედა ვერ ჰელ-ეწიფების ეგრეთ განსპეტაკებად.
4. და ეჩუენა მათ მოსე ელიაჲს თანა; და იყვნეს იესოჲს თანა და ზრახვიდეს.
5. და მიუგო პეტრე და ჰრქუა იესუს: რაბი, კეთილ არს ჩუენდა აქა ყოფად; ვქმნეთ აქა სამ ტალავარ: ერთი შენთვს, ერთი მოსესთვს და ერთი ელიაჲსთვს.
6. რამეთუ არა იცოდა, რადმცა მიუგო, რამეთუ იყვნეს შეშინებულ.
7. და იყო ღრუბელი და აგრილობდა მათ, და ჰმაჲ იყო ღრუბლით გამო და თქუა: ესე არს ძე ჩემი საყუარელი, მაგისი ისმინეთ.
8. და მეყსეულად მიმოიხილეს და არვინ იხილეს, გარნა იესო ხოლო მათ თანა.
9. და გარდამო-რაჲ-ვიდოდეს მიერ მთით, ამცნო მათ, რადთა არავის უთხრან, რაჲ-იგი იხილეს, გარნა ოდეს ძე კაცისაჲ მკუდრეთით აღდგეს.
10. და სიტყუად იგი დაიმარხეს თავისა თვსისა თანა და გამოეძიებდეს ურთიერთას, ვითარმედ: რაჲ არს იგი, ოდეს მკუდრეთით აღდგეს.
11. და ჰკითხვიდეს მას და ეტყოდეს: ვითარ-მე იტყვან მწიგნობარნი: ელიაჲსი ჯერ-არს პირველად მოსლვად?
12. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: ელია მოვიდეს და კუალად-აგოს ყოველი; და ვითარ წერილ არს ძისა კაცისათვს, რადთა ფრიად ევნოს და შეურაცხ იქმნეს.
13. არამედ გეტყვ თქვენ, რამეთუ ელია მოვიდა, და უყვეს მას, რაოდენი უნდა, ვითარცა წერილ არს მისთვს.
14. და მოვიდა მოწაფეთა მისთა თანა, იხილა ერი გარემო მათსა, და მწიგნობარნი გამოეძიებდეს მათ თანა.
15. და მეყსეულად ყოველმან ერმან იხილა იგი და დაუკვრდა და მორბიოდეს და მოიკითხეს იგი.
16. და ჰკითხა მწიგნობართა მათ და ჰრქუა: რასა გამოეძიებთ ურთიერთას?
17. და მი-ვინმე-უგო მას ერთმან მის ერისაგანმან და ჰრქუა: მოძღუარ! მოვიყვანე ძე ჩემი შენდა, რომლისა თანა არს სული უტყუებისაჲ.
18. და სადაცა დააპყრის იგი, დააკუეთის, და პეროვინ და იღრჳენ კბილთა და განჳმებინ; და უთხარ მოწაფეთა შენთა, რადთამცა განკურნეს, და ვერ შეუძლეს.
19. მიუგო იესუ და ჰრქუა: ჰ ნათესავი ურწმუნო! ვიდრემდე ვიყო თქვენ თანა? ვიდრემდე თავსვიდებდე თქუენსა? მომგუარეთ მე იგი აქა!
20. და მოჰგუარეს იგი მას. და იხილა რაჲ იგი, მეყსეულად სულმან არაწმიდამან დააკუეთა იგი; და, და-რაჲ-ეცა ქუეყანასა, გორვიდა და პეროოდა.
21. და ჰკითხა იესუ მამასა მისა: რავდენი ჟამი არს, ვინაჲთგან შეემთხვა ესე? ხოლო მან ჰრქუა: სიყრმითგან.

22. და მრავალ გზის ცეცხლსა შთააგდო ეგე და წყალსა, რა დთამცა წარწყმიდა ეგე, არამედ რად ძალ-გიც, შემეწიე ჩუენ, უფალო, და წყალობა-ყავ ჩუენტვს.
23. ხოლო იესო ჰრქუა მას: უკუეთუ ძალ-გიც რწმუნებად, ყოველივე შესაძლებელ არს მორწმუნისა.
24. და მეყსეულად ჳმა-ყო მამამან მის ყრმისამან და ჰრქუა ცრემლით: მრწამს, შემეწიე ურწმუნოებასა ჩემსა.
25. და ვითარცა იხილა იესუ, რამეთუ შეკრებოდა ერი მის ზედა, შეჰრისხნა სულსა მას და ჰრქუა უტყუსა და ყრუსა სულსა: მე გიბრძანებ შენ, განვედ მაგისგან და ნუღარა შეხუალ მაგისა!
26. და ღაღად-ყო და ფრიად გორვიდა და განვიდა მისგან და იქმნა იგი ვითარცა მკუდარი, ვითარმედ მრავალნი იტყოდესცა, ვითარმედ: მოკუდა.
27. ხოლო იესუ უჰყრა ჳელი მისი და აღადგინა იგი, და აღდგა.
28. და ვითარცა შევიდა იესო სახიდ, მოწაფეთა მისთა თვსაგან ჰკითხეს მას: რადსათვს ჩუენ ვერ შეუძლეთ განძებად მას?
29. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: ესე ნათესავი ვერ შესაძლებელ არს განსლვად, გარნა ლოცვითა და მარხვითა.
30. და მიერ განვიდეს და წარმოვლიდეს გალილეასა, და არა უნდა, რადთამცა აგრძნა ვინ.
31. რამეთუ ასწავებდა მოწაფეთა თვსთა და ეტყოდა მათ, რამეთუ: მე კაცისად მიეცემის ჳელთა კაცთასა, და მოკლან იგი; და, მორად-კუდეს, მესამესა დღესა აღდგეს.
32. ხოლო იგინი უმეცარ იყვნეს სიტყუასა ამას და ეშინოდა კითხვად მისა.
33. და მოვიდა კაპერნაუმდ. და ვითარცა შევიდა იგი სახლსა, და ჰკითხვიდა მათ, რასა-იგი იცილობდეს ურთიერთას გზასა ზედა.
34. ხოლო იგინი დუმნეს, რამეთუ ურთიერთას იტყოდეს გზასა ზედა, ვითარმედ: ჩუენგანი ვინ-მე უდიდეს იყოს?
35. და დაჯდა და მოუწოდა ათორმეტთა მათ და ჰრქუა: ვის უნდეს თქუენგანსა პირველ ყოფად, იყოს იგი ყოველთა მრწემ და ყოველთა მსახურ.
36. და მოიყვანა ყრმად და დაადგინა იგი შორის მათსა და მკლავთა მიიქუა იგი და ჰრქუა მათ:
37. რომელმან ერთი ამათგანი ყრმად შეიწყნაროს სახელისა ჩემისათვს, მე შემიწყნაროს; და რომელმან მე შემიწყნაროს, არა მე შემიწყნაროს, არამედ მომავლინებელი ჩემი.
38. მიუგო მას იოვანე და ჰრქუა: მოძღუარ, ვიხილეთ ვინმე, რომელი სახელითა შენითა ეშმაკთა განასხმიდა, რომელი ჩუენ არა შეგვდეს, და ვაყენებდით მას, რამეთუ არა შეგვდგს ჩუენ.
39. ხოლო თავადმან ჰრქუა: ნუ აყენებთ მას, რამეთუ არავინ არს, რომელმან ქმნეს ძალი სახელითა ჩემითა და ჳელ-ეწიფოს ბოროტის სიტყუად ჩემდა.
40. რამეთუ რომელი არა ჩუენდა მტერ არს, იგი ჩუენ კერძო არს.
41. რომელმან გასუას თქუენ სასუმელი წყლისად სახელად ჩემდა, რამეთუ ქრისტესნი ხართ, ამინ გეტყვ თქუენ, არა წარუწყმდეს სასყიდელი მისი.
42. და რომელმან დააბრკოლოს ერთი მცირეთაგანი მორწმუნეთად ჩემდა მომართ, უმჯობეს არს მისა გამო-თუმცა-იბა ქედსა მისსა წისქლის ქვად ვირით საფქველი და შთავარდა ზღუასა.

43. და უკეთუ დაგაბრკოლებდეს კელი შენი, მოიკუეთე იგი: უმჯობეს არს შენდა უკელოდა შესვლად ცხოვრებასა, ვიდრე ორთა კელთა სხმასა და შესვლად გეჰენიასა, ცეცხლსა მას უშრეტსა.
44. სადა-იგი მატლი მათ არა მოაკლდების, და ცეცხლი არა დაშრტების.
45. და უკეთუ ფევი შენი დაგაბრკოლებდეს შენ, მოიკუეთე იგი: უმჯობეს არს შენდა მკელობელისა შესვლად ცხოვრებასა, ვიდრე ორითა ფერჯითა შთაგდებად გეჰენიასა, ცეცხლსა მას უშრეტსა,
46. სადა-იგი მატლი მათი არა დაესრულების, და ცეცხლი არა დაშრტების.
47. და უკეთუ თუალი შენი გაცდუნებდეს შენ, აღმოიდე იგი: უმჯობეს არს შენდა ერთითა თუალითა შესვლად სასუფეველსა ღმრთისასა, ვიდრე ორითა თუალითა შთაგდებად გეჰენიასა ცეცხლისა უშრეტისასა.
48. სადა-იგი მატლი მათი არა დაესრულების, და ცეცხლი არა დაშრტების.
49. რამეთუ ყოველივე ცეცხლითა დაიმარილოს, და ყოველი შესაწირავი მარილითა დაიმარილოს.
50. კეთილ არს მარილი: ხოლო უკუეთუ მარილი უმარილო იქმნეს, რაათადა შეინელოს იგი? გაქუს თავისა თქუენისა მარილი და მშვდობით იყვენით ურთიერთას.

10

1. და აღდგა მიერ იესუ და მოვიდა საზღვართა ჰურიასტანისათა, წიად იორდანესა, და შეკრებოდა მისა კულად ერი, და, ვითარცა ჩუეულ იყო, კულად ასწავებდა მათ.
2. ხოლო ფარისეველნი იგი მოუწდეს და ჰკითხვიდეს მას: უკუეთუ ჯერ-არს კაცისა ცოლისა თვისისა განტევებად? და გამოსცდიდეს მას.
3. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: ვითარ გამცნო თქუენ მოსე?
4. ხოლო მათ ჰრქუეს: მოსე ზრძანა წიგნი განშორებისაჲ მიცემად და განტევებად.
5. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: გულფიცხელობისა თქუენისათეს დაწერა მოსე მცნებაჲ ეგე.
6. ხოლო დასაბამითგან დაბადებისაჲთ მამაკაცად და დედაკაცად შექმნნა იგინი ღმერთმან და თქუა:
7. ამისთეს დაუტეოს კაცმან მამად თესი და დედაჲ თესი და შეეყოს ცოლსა თესსა.
8. და იყვენენ ორნივე იგი ართ ჯორც, ვითარმედ არღარა არიან ორ, არამედ ერთ ჯორც.
9. რომელნი ღმერთმან შეაუღლნა, კაცი ნუ განაშორებნ.
10. და მერმე სახლსა რაჲ შინა იყო, კულად მისივე სიტყვსათეს ჰკითხვიდეს მას მოწაფენი მისნი.
11. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: უკუეთუ განუტეოს ქმარმან ცოლი თესი და შეირთოს სხუად, მან იმრუშა.
12. და ცოლი თუ განვიდეს ქმრისაგან და შეერთოს სხუასა, მანცა იმრუშა.
13. და მოჰგურიდეს მას ყრმებსა, რაათა კელი დასდვას მათ; ხოლო მოწაფენი აყენებდეს მათ, რომელნი-იგი მოჰგურიდეს.

14. ვითარცა იხილა იესუ, შეჰრისხნა მათ და ჰრქუა: აცადეთ ყრმებსა მაგას მოსვლად ჩემდა და ნუ აყენებთ მაგათ, რამეთუ ეგევითართაჲ არს სასუფეველი ცათაჲ.
15. ამინ გეტყვ თქუნენ, რამეთუ რომელმან არა შეიწყნაროს სასუფეველი ღმრთისაჲ, ვითარცა ყრმაჲ, ვერ შევიდეს მას.
16. და შეიტკბობდა მათ და დაასხმიდა მათ ზედა ჴელთა და აკურთხევდა მათ.
17. და ვითარცა გამოვიდა იგი გზასა, ესერა მდიდარი ვინმე მორბიოდა მისა და მუჴლნი დაიდგნა მის წინაშე, ევედრებოდა მას და ეტყოდა: მოძღუარო სახიერო, რომელი საქმე ვქმნა, რადთა ცხოვრებაჲ საუკუნოდ დავიმკვდრო?
18. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: რაღსა მეტყვ მე სახიერთ? არავინ არს სახიერ, გარნა ღმერთი მხოლოდ.
19. მცნებანი იცნი: ნუ კაცჴკლავ, ნუ იპარავ, ნუ ცილსა სწამებ, ნუ დააკლებ კეთილის ყოფად, ჰატივ-ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა.
20. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა მას: ესე ყოველი ვყავ სიჭაბუკით ჩემითგან. რაღა მაკლს მე?
21. ხოლო იესუ მიჴხედა და შეუყურადა იგი და ჰრქუა მას: უკუეთუ გნებავს სრულ ყოფად, ერთიღა გაკლს შენ: წარვედ და, რაოდენი გაქუს, განყიდე და მიეც გლახაკთა და გაქუნდეს საუნჯე ცათა შინა; აღილე ჯუარი, მოვედ და შემომიდეგ მე.
22. ხოლო იგი შეწუხნა ამის სიტყვსათჴს და წარვიდა მწუხარე, რამეთუ აქუნდა მონაგები ფრიად.
23. და მიმოიხილა იესუ და ჰრქუა მოწაფეთა თჴსთა, ვითარმედ ძნიად შევიდენ სასუფეველსა ღმრთისასა, რომელთა აქუს საფასე.
24. ხოლო მოწაფეთა დაუკვრდებოდა სიტყუასა ამას ზედა. ხოლო იესუ კუალად მიუგო და ჰრქუა მათ: რაოდენ ძნელ არს, რომელნი საფასეთა ესვენ, შესლვად სასუფეველსა ღმრთისასა!
25. უადვილეს არს აქლემი ჴურელსა ნემსისასა განსლვად, ვიდრე მდიდარი შესლვად სასუფეველსა ღმრთისასა.
26. ხოლო მათ უმეტესად განუკვრდებოდა და იტყოდეს ურთიერთას: და ვის ძალ-უც ცხოვრებად?
27. მიჴხედა მათ იესო და ჰრქუა: კაცთა მიერ შეუძლებელ არს, არამედ არა ღმრთისაგანცა, რამეთუ ყოველივე შესაძლებელ არს ღმრთისა მიერ.
28. იწყო პეტრე სიტყუად მისა და ჰრქუა: აჴა ესე რა ჩუნ დაუტევეთ ყოველივე და შეგიდეგით შენ.
29. მიუგო იესო და ჰრქუა მათ: ამინ გეტყვ თქუნენ: არავინ არს, რომელმან დაუტევა სახლი გინა ძმანი გინა დანი გინა მამაჲ გინა დედაჲ გინა ცოლი გინა შვილნი გინა აგარაკნი ჩემთჴს და სახარებისა ამისთჴს,
30. უკეთუ არა მოიღოს ასი წილი აწ ჟამსა ამას სახლი და ძმანი და დანი, მამაჲ და დედაჲ და შვილნი და აგარაკნი შემდგომად დევნისა და საუკუნესა მას მომავალსა ცხოვრებაჲ საუკუნოდ.
31. ხოლო მრავალნი იყვნენ პირველნი უკუანადსკნელ, და უკუანადსკნელნი პირველ.
32. და იყვნეს გზასა ზედა და აღვიდოდეს იერუსალემდ; და იესო წინა-უძღოდა მათ, და დაუკვრდებოდა მოწაფეთა, ხოლო იგინი მისდევდეს მას და

ემინოდა. და წარმოიყვანა კუალად ათორმეტნი იგი და იწყო თხრობად მათდა მერმისა მისთვის, რომელი შემთხუევად იყო მისა,

33. ვითარმედ: აჰა ესერა აღვალთ იერუსალჴმდ, და ძე კაცისაჲ მიეცეს მღდელთ მთავართა და მწიგნობართა, და დასაჯონ იგი სიკუდილდ და მისცენ იგი წარმართთა;

34. და ეკითხევდენ მას და ტანჯონ იგი და ჰნერწყვიდენ მას და მოკლან იგი, და მესამესა დღესა აღდგეს.

35. და მოვიდეს მისა იაკობ და იოანე, ძენი ზებედესნი, და ჰრქუს: მოძღუარ, გუნებავს, რადთა რომელი გთხოვოთ, მიყო ჩუნ.

36. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: რად გნებავს ჩემგან, რადთა გიყო თქუნ?

37. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: მომეც ჩუნ, რადთა ერთი მარჯუენით და ერთი მარცხენით შენსა დავსხდეთ დიდებასა შენსა.

38. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: არა იცით, რასა ითხოვთ. ძალ-გიცა სასუმელისა, რომელსა მე შევსუამ, შესუმად, და ნათლის-ღებისა, რომელსა მე ნათელ-ვიღებ, ნათლისღებად?

39. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ძალ-გვც. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: სასუმელი სამე, რომელსა მე ვსუამ, ჰსუათ, და ნათლის-ღებაჲ, რომელი მე ნათელ-ვიღო, ნათელ იღოთ.

40. ხოლო დაჯდომად მარჯუენით ჩემსა და მარცხენით არა არს ჩემი მიცემად, არამედ ვიეთა განმზადებულ არს.

41. და ესმა რად ესე ათთა მათ, იწყეს რისხვად იაკობისა და იოანესა.

42. ხოლო იესუ მოუწოდა და ჰრქუა მათ: უწყითა, რამეთუ რომელნი-იგი ჰკონებად მთავრად წარმართთა, უფლებედ მათ ზედა, და დიდ-დიდნი მათნი ხელმწიფებედ მათ ზედა?

43. ხოლო არა ეგრე იყოს თქუნ შორის, არამედ რომელსა უნდეს დიდ ყოფად თქუნ შორის, იყოს თქუნდა მსახურ;

44. და რომელსა უნდეს თქუნ შორის პირველ ყოფად, იყოს ყოველთა მონა.

45. და რამეთუ ძე კაცისაჲ არა მოვიდა, ვითარმცა იმსახურა, არამედ მსახურებად და მიცემად სული თვისი საჯსრად მრავალთა.

46. და მოვიდეს იერიქოდ. და ვითარცა გამოვიდა იესო და მოწაფენი მისნი იერიქოდ და ერი მრავალი მათ თანა, ძე ტიმესი ბარტიმეოს, ბრმად, ჯდა გზასა თანა მთხოველად.

47. და ესმა რად, რამეთუ იესუ ნაზარეველი არს, იწყო დალაღებად და სიტყუად: იესუ, ძეო დავითისო, შემიწყალე მე!

48. და ჰრისხვიდეს მას მრავალნი, რადთა დადუმნეს; ხოლო იგი უფროდს დალაღებდა: ძეო დავითისო, შემიწყალე მე!

49. დადგა იესუ და ბრძანა მოწოდებაჲ მისი და მოუწოდეს ბრმასა მას და ეტყოდეს: ნუ გეშინინ, აღდეგ, გიწესს შენ.

50. ხოლო მან დააბნია სამოსელი თვისი და აღდგა და მოვიდა მისა.

51. მიუგო და ჰრქუა მას იესო: რად გნებავს, და გიყო შენ? ხოლო ბრმამან მან ჰრქუა მას: რაბი, რადთა აღვიხილნე თუალნი ჩემნი.

52. ხოლო იესო ჰრქუა მას: გუალე, ვიდოდე, სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ. და მეყსეულად აღვიხილნა და მისდევდა მას გზასა ზედა.

1. და რაჟამს მიეახლნეს იერუსალჴმდ, ბეთბაგედ, ბეთანიად, მთასა თანა ზეთის ხილთასა, წარავლინნა ორნი მოწაფეთაგანნი
2. და ჰრქუა მათ: წარვედით დაბასა მაგას, რომელ არს წინაშე თქუენსა; და შერაბ-ხვდოდით მას შინა, ჰპოვოთ კიცვ დაბმული, რომელსა კაცი არღა დაჯდომილ არს; აღჰკსენით იგი და მომგუარეთ.
3. და უკუეთუ ვინმე გრქუას რაბ თქუენ, არქუთ, ვითარმედ უფალსა უჴმს ეგე, და მეყსეულად მოავლინოს იგი აჴა.
4. ხოლო იგინი წარვიდეს და პოვეს კიცვ იგი დაბმული კართა თანა გარემე შესავალთა და აღჰკსნეს იგი.
5. ხოლო მუნ მდგომარენი ვინმე ეტყოდეს მათ: რასა ჰზამთ და აღჰკსნით კიცუსა მაგას?
6. ხოლო მათ ჰრქუეს, ვითარცა-იგი უბრძანა მათ იესუ; და მიუტევეს მათ.
7. და მოიყვანეს კიცვ იგი იესუდსა. და დაასხეს მას ზედა სამოსელი მათი, და დაჯდა მას ზედა.
8. და მრავალნი სამოსელსა მათსა დაუფენდეს გზასა ზედა, და სხუანი მოჰკაფდეს რტოთა ხეთაგან და დაუფენდეს გზასა ზედა.
9. და რომელნი წინა-უძლოდეს და რომელნი უკუანა შეუდგეს, ღაღადებდეს და იტყოდეს: ოსანნა, კურთხეულ არს მომავალი სახელითა უფლისადათა!
10. კურთხეულ არს მოსვლად მეუფისადა სახელითა უფლისადათა, დავითის, მამისა ჩუენისადა! ოსანნა მაღალთა შინა!
11. და შევიდა იესუ იერუსალემდ და ტაძარსა მას და მიმოჰხედვიდა ყოველსა, და რამეთუ მწუხრი იყო ჟამი იგი, განვიდა ბეთანიად ათორმეტთა თანა.
12. და ხვალისაგან, ვითარ გამოვიდეს იგინი ბეთანიადათ, შეემშია.
13. და იხილა ლელჴ ერთი შორით, რომელსა ესხა ფურცელი, და მოვიდა, უკუეთუმცა რაბმე პოვა მას შინა. და მოვიდა რაბ მისა, არარაბ პოვა, გარნა ფურცელი ხოლო, რამეთუ არა იყო ჟამი ლელჴისადა.
14. და ჰრქუა მას: ნუღარამცა ვინ ჴამს უკუნისამდე შენგან ნაყოფსა! და ესმოდა ესე მოწაფეთა მისთა.
15. და მოვიდეს იერუსალჴმდ, და შევიდა იესუ ტაძარსა მას და იწყო გამოსხმად განმსყიდელთა მათ და მომსყიდველთა მიერ ტაძრით; და ტაბლები იგი მეკერმეთადა მათ და დასასხდომლები იგი მსყიდელთადა მათ ტრედისათადა დაუმჴუა.
16. და არა უტევებდა, რაბთა გან-ვინმე-იღოს ჴურჴელი მიერ ტაძრით.
17. და ასწავებდა და ეტყოდა, ვითარმედ: წერილ არს: სახლსა ჩემსა სახლ სალოცველ ეწოდოს ყოველთა მიერ წარმართთა, ხოლო თქუენ გიყოფიეს იგი ქუაბ ავაზაკთა.
18. და ესმა ესე მღდელთ მთავართა მათ და მწიგნობართა და ეძიებდეს, ვითარმცა წარწყმიდეს იგი; და ეშინოდა მისა, რამეთუ ყოველი ერი განკვრვებულ იყო მოძღურებასა მას მისსა.
19. და ვითარცა იყო მწუხრი, განვიდოდეს გარემე ქალაქსა.
20. და ვითარცა თანა-წარვიდოდეს განთიად, იხილეს ლელჴ იგი განჴმელი ძირითაგან.

21. და მოეცენა პეტრეს და ჰრქუა მას: რაბი, აჰა ლედუ იგი, რომელსა სწყევდე, განჯმა.
22. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ:
23. გაქუნდინ სარწმუნოებად ღმრთისად. ამინ გეტყვ თქუენ, ვითარმედ, რომელმან ჰრქუას მთასა ამას: აღიფხუერ და შთავარდი ზღუად! და არა შეორგულდეს გულსა ვკსსა, არამედ ჰრწმენეს, რამეთუ რომელი თქუას, იქმნეს, და იყოს ეგრე.
24. ამისთვს გეტყვ თქუენ: ყოველსა. რომელსა ლოცვასა შინა ითხოვდეთ, გრწმენინ, რამეთუ მოილოთ, და გეყოს თქუენ.
25. და რაჟამს სდგეთ ლოცვასა შინა. მიუტევეთ უკუეთუ გაქუნდეს რამდე ბოროტი ვისთვსმე, რადთა მამამანცა თქუენმან, რომელ არს ცათა შინა, მოგიტევენს შეცოდებანი თქუენნი.
26. ხოლო უკუეთუ თქუენ არა მიუტევენთ, არცა მამამან თქუენმან, რომელ არს ცათა შინა, მოგიტევენს შეცოდებანი თქუენნი.
27. და მოვიდეს კუალად იერუსალჴმდ. და ვითარცა იქცეოდა იგი ტამარსა მას შინა, მოვიდეს მისა მღდელთ მთავარნი იგი და მწიგნობარნი და მოხუცებულნი.
28. და ეტყოდეს მას: რომლითა ჳელმწიფებითა იქმ ამას, და ვინ მოგცა შენ ჳელმწიფებად ესე, რამეთუ ამას იქმოდი?
29. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: გკითხო მეცა თქუენ სიტყუად ერთი, და თქუენ მომიგეთ მე, და მე გითხრა თქუენ, რომლითა ჳელმწიფებითა ვიქმ ამას:
30. ნათლის-ცემად იოვანესი ზეცით იყო ანუ კაცთაგან? მითხრათ მე.
31. ხოლო იგინი განიზრახვიდეს თვსაგან და იტყოდეს: უკუეთუ ვთქუათ: ზეცით იყო, გურქუას ჩუენ: რადსათვს უკუე არა გრწმენა მისი?
32. და უკუეთუ ვთქუათ: კაცთაგან, გუემინის ერისა ამის, რამეთუ ყოველთა იცოდეს იოვანე, ვითარმედ ჳეშმარტად წინაწარმეტყუელი იყო.
33. და მიუგეს და ჰრქუეს მათ იესუს: არა ვიცით. და მიუგო მათ იესო და ჰრქუა: არცა მე გითხრა თქუენ, რომლითა ჳელმწიფებითა ამას ვიქმ.

12

1. და იწყო იგავით მათდა სიტყუად: კაცმან ვინმე დაასხა ვენაჳი და ზღუდე გარე-მოსდვა და ქმნა საწნეხელი და აღაშენა გოდოლი და მისცა იგი ქუეყანის მოქმედთა და წარვიდა.
2. და მიავლინა ქუეყანის მოქმედთა მათ მიმართ ჟამსა ნაყოფისასა მონად, რადთა მოილოს ნაყოფი ვენაჳისად მის.
3. ხოლო მათ შეიპყრეს და გუემეს იგი წარავლინეს ცალიერი.
4. მერმე კუალად წარავლინა სხუად მონად, და მასცა კუალად გამო-ვე-ეწყვნეს, გუემეს და წარავლინეს გინეზული.
5. და კუალად სხუად მიავლინა, და იგიცა მოკლეს; და სხუანი მრავალნი, რომელთამე სტანჯვიდეს და რომელთამე მოჳკვლვიდეს.
6. უკუანაისკნელ, ერთი მე ესუა საყუარელი თვსი, მიავლინა მათ თანა, რამეთუ თქუა, ვითარმედ: შეიკდიმონ ძისა ჩემისათვს.

7. ხოლო ქუეყანის მოქმედთა მათ თქუეს ურთიერთას: ესე არს მკვდრი მისი, მოვედით და მოვკლათ იგი, და ჩუენდა იყოს სამკვდრებელი ესე.
8. და შეიპყრეს იგი და მოკლეს და გამოაგდეს იგი მიერ სავენაჯით.
9. აწ რაჲ უყოს მათ უფალმან მის ვენაჯისამან? მოვიდეს და მოსრნეს ქუეყანის მოქმედნი იგი და ვენაჯი იგი მისცეს სხუათა.
10. არცაღა ესე წიგნი აღმოგიკითხავსა: ლოდი, რომელ შეურაცხ-ყვეს მაშენებელთა, ესე იქმნა თავ კიდეთა?
11. უფლისა მიერ იყო ესე და არს საკვრველ წინაშე თუალთა ჩუენტა.
12. და ეძიებდეს მას შეპყრობად და ეშინოდა ერისა მისგან, რამეთუ ცნეს, ვითარმედ მათთჳს თქუა იგავი იგი. და დაუტევეს იგი და წარვიდეს.
13. და მი-ვინმე-ავლინნეს მისა ფარისეველნი და ჰეროდიაწნი, რადთა მოინადირონ იგი სიტყვთა.
14. ხოლო იგინი მივიდეს და ჰკითხვიდეს მას: მოძღუარ, ვიცით, რამეთუ ჭემმარიტ ხარ და არარაჲ ზრუნვაჲ გაქუს ვისთჳსმე, რამეთუ არა ჰხედავ პირსა კაცისასა, არამედ ჭემმარიტად გზასა ღმრთისასა ასწავებ, ჯერ-არსა ხარკი მიცემად კეისრისა? მივსცეთ ანუ არა მივსცეთ?
15. ხოლო თავადმან იცოდა ორგულეზად მათი და ჰრქუა მათ: რადსა გამომცდით მე? მომართუთ მე დრაჰკანი, რადთა ვიხილო.
16. ხოლო მათ მოართუეს. და ჰრქუა მათ: ვისი არს ხატი ესე და ზედაწერილი? ხოლო მათ ჰრქუეს: კეისრისაჲ.
17. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: მიეცით კეისრისაჲ კეისარსა და ღმრთისაჲ ღმერთსაჲ; და დაუკვრდა ამას ზედა და წარვიდეს.
18. და მოვიდეს მისა სადუკეველნი, რომელნი იტყვან, ვითარმედ აღდგომად არა არს, და ჰკითხვიდეს მას და ეტყოდეს:
19. მოძღუარ, მოსე ესრეთ დამიწერა ჩუენ: უკუეთუ ვისმე მოუკუდეს ძმად და ესუას ცოლი და შვილი არა დაშთეს, რადთა შეირთოს ძმამან მისმან ცოლი იგი მისი და აღუდგინოს თესლი ძმასა თჳსსა.
20. აწ შჳდნი ძმანი იყვნეს ჩუენ შორის. და პირველმან შეირთო ცოლი და მოკუდა, და არა დაშთა შვილი;
21. და მეორემან შეირთო იგი და მოკუდა, და არა დაშთა შვილი, და მესამემან ეგრეთვე
22. ვიდრე მეშჳდედმდე, და არა დაშთა შვილი; უკუანაძსკნელ ყოველთასა მოკუდა დედაკაციცა იგი.
23. აწ უკუე აღდგომასა მას, ოდეს აღდგენ, ვისა მათგანისა იყოს იგი ცოლ? რამეთუ შჳდთავე ესუა იგი ცოლად.
24. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა ამისთჳს სცთებითა, რამეთუ არა იცნით წიგნნი, არცა ძალი ღმრთისაჲ?
25. რამეთუ რაჟამს მკუდრეთით აღდგენ, არცა იქორწინებოდინ, არცა განჰქორწინებდენ, არამედ იყვნენ ვითარცა ანგელოზნი ცათა შინა.
26. ხოლო ამისთჳს, რამეთუ აღდგენ მკუდარნი, არა აღმოგიკითხავსა წიგნსა მოსესსა, მაყულოვანსა ზედა ვითარ-იგი ღმერთი ეტყოდა მას და ჰრქუა: მე ვარ ღმერთი აბრაჰამისი, ღმერთი ისაკისი და ღმერთი იაკობისი?
27. არა არს ღმერთი მკუდართაჲ, არამედ ღმერთი ცხოველთაჲ. ხოლო თქუენ ფრიად სცთებით.

28. და მოვიდა მისა ერთი მწიგნობართაგანი, ესმოდა რა მათი, ვითარ-იგი გამოეძიებდეს მის თანა, იცოდა, რამეთუ კეთილად მიუგო მათ, ჰკითხა მას მანცა, ვითარმედ: რომელი არს ყოველთა პირველი მცნება?
29. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: პირველი ყოველთა მცნებათა ესე არს: ისმინე, ისრაელ: უფალი ღმერთი შენი უფალი ერთ არს;
30. და შეიყუარო უფალი ღმერთი შენი ყოვლითა გულითა შენითა და ყოვლითა სულითა შენითა და ყოვლითა გონებითა შენითა და ყოვლითა ძალითა შენითა. ესე არს პირველი მცნება.
31. და მეორე, მსგავსი ამისი: შეიყუარო მოყუასი შენი ვითარცა თავისი თვისი. უფროდს ამათსა სხუად მცნებად არა არს.
32. ჰრქუა მას მწიგნობარმან მან: კეთილად, მოძღუარ, ჭემმარიტად სთქუ, რამეთუ ერთ არს ღმერთი, და არავინ არს სხუად მისსა გარეშე;
33. და შეეყუარებად იგი ყოვლითა გულითა და ყოვლითა სულითა და ყოვლითა ძალითა და ყოვლითა გულისკმის-ყოფითა, და შეეყუარებად მოყუასი ვითარცა თავი თვისი; უფროდს არს ესე ყოველთა მსხუერპლთა და შესაწირავთა.
34. და იხილა იესო, რამეთუ გონიერად მიუგო, ჰრქუა მას: არა შორს ხარ სასუფეველისაგან ღმრთისა. და არღარავინ იკადრა კითხვად მისა.
35. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ და ასწავებდა ტამარსა მას შინა: ვითარ უკუე იტყვან მწიგნობარნი, ვითარმედ: ქრისტე ძე არს დავითისი?
36. რამეთუ თვთ იგი დავით იტყვს სულითა წმიდითა: ჰრქუა უფალმან უფალსა ჩემსა: დაჯედ მარჯუენით ჩემსა, ვიდრემდის დავსხნე მტერნი შენნი ქუეშე ფერჯთა შენთა.
37. თვთ იგი დავით ჰხადის მას უფლით, და ვითარ ძე მისი არს? და მრავალი ერი ისმენდა მისსა ტკბილად.
38. და ეტყოდა მათ სწავლასა მას შინა მისსა: ეკრძალენით მწიგნობართა მათგან, რომელთა ჰნებავს სამკაულითა სლვად და მოკითხვად უბანთა ზედა.
39. და ზემოჯდომად კრებულსა შორის და პირველ ანაწით-ჯდომად სერსა ზედა;
40. რომელნი შესჰამენ სახლებსა ქურივთასა და მიზეზით მყოვარ ჟამ ილოცვენ, რომელთა მიიღონ უმეტესი სასჯელი.
41. და დაჯდა იესუ წინაშე ფასის საცავსა მას და ჰხედვიდა ვითარ-იგი ერი დასდებდა რვალსა ფასის საცავსა მას. და მრავალთა მდიდართა დადვეს ფრიად.
42. და მოვიდა ერთი ქურივი გლახაკი და დასხნა ორნი წულილნი, რომელ არს კოდრანტე.
43. და მოუწოდა იესუ მოწაფეთა თვსთა და ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ ქურივმან ამან გლახაკმან უფროდს ყოველთასა დადვა ფასის- საცავსა ამას;
44. რამეთუ ყოველთა ნამეტნავისაგან მათისა დადვეს, ხოლო ამან ნაკლულევანებისაგან თვსისა ყოველი, რადცა აქუნდა, დადვა საცხოვრებელი თვისი.

1. და გამო-რად-ვიდოდა იგი ტაძრით, ჰრქუა მას ერთმან მოწაფემან მისმან: მოძღუარ, იხილე, რაბამი ქვები არს და რაბამი შენებულება!
2. მიუგო იესუ და რქუა მას: ჰხედავა ამათ დიდ-დიდთა შენებულთა? არა დაშთეს ქვაჲ ქვასა ზედა, რომელი არა დაირლუეს.
3. და დაჯდა რად იგი მთასა მას ზეთის ხილთასა, წინაშე ტაძარსა მას, ჰკითხვიდეს მას თვსაგან პეტრე და იაკობ და იოანე და ანდრია:
4. მითხარ ჩუენ, ოდეს ყოფად არს ესე, და რად იყვნენ სასწაულნი, ოდეს ესე ყოველნი აღესრულნენ?
5. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ეკრძალებით, ნუუკუე ვინმე გაცთუნნეს თქუენ.
6. რამეთუ მრავალნი მოვიდოდიან სახელითა ჩემითა და იტყოდინ, ვითარმედ: მე ვარ, და მრავალთა აცთუნებდენ.
7. რაჟამს გესმოდინ ბრძოლანი და ამბავნი ბრძოლათანი, ნუ შესძრწუნდებით, რამეთუ ჯერ-არს ესე ყოფად, არამედ არღა არს აღსასრული.
8. რამეთუ აღდგეს ნათესავი ნათესავსა ზედა და მუფებაჲ მეუფებასა ზედა; და იყვნენ ძრვანი ადგილდ-ადგილდ და იყვნენ სიყმილნი და შფოთნი. ესე ყოველი დასაბამი საღმობათაჲ არს.
9. ხოლო ეკრძალებით თქუენ თავთა თქუენტა, რამეთუ მიგცემდენ თქუენ შესაკრებელთა და კრებულთა შორის გტანჯვიდენ თქუენ, და წინაშე მეფეთა და მთავართა წარსდგეთ ჩემთვს საწამებელად მათა და ყოველთა წარმართთა.
10. ხოლო პირველად ჯერ-არს ქადაგებად სახარებაჲ ესე.
11. და რაჟამს მიგიყვანნენ თქუენ მიცემად მათა, ნუ წინაღსწარ ჰზრუნავთ, ნუცა იწურითით, რასა იტყოდით; არამედ რად-იგი მოგეცეს თქუენ მას ჟამსა შინა, მას იტყოდეთ, რამეთუ არა თქუენ ხართ მეტყუელნი, არამედ სული წმიდაჲ.
12. რამეთუ მისცეს ძმამან ძმაჲ სიკუდილდ და მამამან შვილი, და აღდგენ შვილნი მამა-დედათა ზედა და მოჰკლვიდენ მათ.
13. და იყვნეთ თქუენ მოძულეებულ ყოველთაგან სახელისა ჩემისათვს; ხოლო რომელმან დაითმინოს სრულიად, იგი ცხოვნდეს.
14. ხოლო ოდეს იხილოთ საძაგელი იგი მოოჯრებისაჲ, თქმული დანიელ წინაღსწარმეტყუელისაჲ. მდგომარე, სადა-იგი არა ჯერ არს, - რომელი-იგი აღმოიკითხვიდეს, სცნობდინ, - მაშინ რომელნი იყვნენ ჰურიასტანს, ივლტოდედ მთად.
15. და რომელი ერდოსა ზედა იყოს, ნუ გარდამოვალნ სახიდ და ნუცა შევალნ აღებად რადსამე სახლისაგან თვსისა.
16. და რომელი ველსა გარე იყოს, ნუ უკუნიქცევინ აღებად სამოსლისა თვსისა.
17. ხოლო ვად მუცელქმნულთა და რომელნი აწოებდენ მათ დღეთა შინა.
18. არამედ ილოცევდით, რადთა არა იყოს სივლტოლად თქუენი ზამთარსა.
19. რამეთუ იყვნენ დღენი იგი ჰირისანი, რომელი არასადა იქმნა ესევითარი დასაბამითგან, რომელ დაჰბადა ღმერთმან, ვიდრე აქამომდე და არცაღა იყოს.
20. და არა თუმცა ღმერთმან შეამოკლნა დღენი იგი, არამცა ცხოვნდა ყოველი ჯორციელი; არამედ რჩეულთა მათთვს, რომელნი გამოირჩინა, შეამოკლნა დღენი იგი.
21. მაშინ უკუეთუ ვინმე გრქუას თქუენ: აჰა აქა არს ქრისტე, გინა იქი, ნუ გრწამნ.

22. რამეთუ აღდგენ ქრისტემტყუარნი და ცრუწინადაწარმეტყუელნი და ჰყოფდენ სასწაულებსა და ნიშებსა, რადთა აცთუნნენ, უკუეთუმცა შეუძლეს, რჩეულთაცა.
23. ხოლო თქუენ იხილეთ და ეკრძალენით. აჰა ესერა წინადაწარ გითხარ თქუენ ყოველი.
24. არამედ მათ დღეთა შინა შემდგომად ჭირისა მის მზე დაბნელდეს, და მთოვარემან არა გამოსცეს ნათელი თვისი;
25. და ვარსკულავნი ზეცით გარდამოცვვენ, და ძალნი, რომელნი იყვნენ ცათა შინა, შეიძრნენ.
26. და მაშინ იხილონ ძე კაცისაჲ, მომავალი ღრუბელთა ზედა ძალითა და დიდებითა მრავლითა.
27. და მაშინ წარავლინნეს ანგელოზნი მისნი და შეკრიბნეს რჩეულნი თვისნი ოთხთაგან ქართა კიდითგან ქუეყანისაჲთ, ვიდრე კიდემდე ცისა.
28. ხოლო ლელვსაგან ისწავეთ იგავი ესე: რაჟამს-იგი რტონი მისნი და დაჩჩვან, და გამოვალნ ფურცელი, უწყოდეთ, რამეთუ ახლოს არს ზაფხული.
29. ეგრეცა თქუენ, რაჟამს იხილოთ ესე ყოველი ყოფილი, უწყოდეთ, რამეთუ ახლოს არს კართა ზედა.
30. ამენ გეტყვ თქუენ: არა წარვდეს ნათესავი ესე, ვიდრომდე ესე ყოველი იქმნას.
31. ცანი და ქუეყანაჲ წარვდენ, ხოლო სიტყუანი ჩემნი არასადა წარვდენ.
32. ხოლო დღისა მისთვის და ჟამისა არავინ იცის, არცა ანგელოზთა ცათა შინა, არცა ძემან, არამედ მამამან.
33. არამედ იხილეთ და მღვძარე იყვენით, და ილოცევდით, რამეთუ არა იცით, ოდეს იყოს ჟამი იგი.
34. ვითარცა-იგი კაცმან გზად წარმავალმან დაუტევს სახლი თვისი და მისცის მონათა თვისთა კელმწიფებაჲ და კაცად-კაცადსა საქმე თვისი და მეკარესა ამცნის, რადთა მღვძარე იყოს.
35. იღვძებდით უკუე, რამეთუ არა იცის, ოდეს-იგი უფალი სახლისაჲ მის მოვიდეს: მწუხრი ანუ შუა ღამეს ანუ ქათმისა ჳმოზასა ანუ განთიად;
36. ნუუკუე მოვიდეს მეყსეულად და გპოვნეს თქუენ მძინარენი.
37. ხოლო რომელსა-ესე გეტყვ თქუენ, ყოველთა გეტყვ: მღვძარე იყვენით.

14

1. ხოლო იყო პასქად იგი, რომელ არს ვენებაჲ უცომოებაჲ, შემდგომად ორისა დღისა. და ეძიებდეს მღდელთ მთავარნი იგი და მწიგნობარნი იესოს, ვითარმცა ზაკუვით შეიპყრეს იგი და მოკლეს.
2. ხოლო იტყოდეს: ნუ დღესასწაულსა ამას, ნუუკუე შფოთი იქმნეს ერისაჲ.
3. და ვითარცა იყო იესუ ბეთანიას, სახლსა სჯმონ კეთროვნისასა და ინაჯით-ჯდა იგი, მოვიდა დედაკაცი და აქუნდა ალაბასტრითა ნელსაცხებელი ნარდისა სარწმუნოდსაჲ, მრავალ-სასყიდლისაჲ და შემუსრა ალაბასტრი იგი. და დაასხა თავსა მისსა.

4. იყვნეს ვინმე, რომელნი დრტუნვიდეს ურთიერთას და იტყოდეს: რადასათვს იქმნა წარწყმედად ნელსაცხებლისაჲ ამის?
5. რამეთუ შესაძლებელ იყო ესე განსყიდად უფროდს სამასისა დრაჰკნისა და მიცემად გლახაკთა, და ჰრისხვიდეს მას.
6. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: აცალეთ მაგას, რასა შრომასა შეამთხუევთ, რამეთუ საქმე კეთილი ქმნა ჩემ თანა.
7. რამეთუ გლახაკნი მარადის თქუენ თანა არიან, უკუეთუ გინდეს, ძალ-გიც კეთილის ყოფად მათდა, ხოლო მე არა მარადის თქუენ თანა ვარ.
8. რომელი აქუნდა, ყო, უსწორო ნელსაცხებელითა ცხებად ჯორცთა ჩემთა დასაფლველად ჩემდა.
9. ამინ გეტყვ თქუენ: სადაცა იქადაგოს სახარებაჲ ესე ყოველსა სოფელსა, და რომელიცა-ესე ქმნა, ითქმოდის საჯსენებელად მაგისა.
10. და იუდა ისკარიოტელი, ერთი ათორმეტთაგანი, წარვიდა მღდელთ მთავართა მათ მიმართ, რადთა მისცეს იგი მათ.
11. ხოლო მათ ვითარცა ესმა მისგან, განიხარეს და აღუთქუეს მას მიცემად ვეცხლი. და ეძიებდეს, ვითარმცა ჟამსა მარჯუესა მისცა იგი მათ.
12. და პირველსა მას დღესა უცომოებისასა, ოდეს პასექსა მას დაჰკლვიდეს, ჰრქუეს იესოს მოწაფეთა მისთა: სადა გნებავს, წარვიდეთ და მოგიმზადოთ შენ, რადთა სჰამო ვნებაჲ ესე?
13. და წარავლინნა ორნი მოწაფეთა მისთაგანნი და ჰრქუა მათ: წარვედით ქალაქად და შეგემთხვოს თქუენ კაცი, რომელსა ლაგვნითა წყალი ზე ედგას; და შეუდევით მას, ვიდრეცა შევიდეს.
14. და არქუთ სახლისა უფალსა მას, ვითარმედ: მოძღუარი იტყვს: სადა არს სავანე, სადა-იგი პასექი მოწაფეთა ჩემთა თანა ვჰამო?
15. და მან გიჩუენოს თქუენ ქორი დიდი, დაგებული და მომზადებული; მუნ მზა-მიყავთ ჩუენ.
16. და გამოვიდეს მოწაფენი მისნი და მოვიდეს ქალაქად და პოვეს ეგრეთ, ვითარცა ჰრქუა მათ იესუ, და მომზადეს ვნებაჲ იგი.
17. და ვითარცა მწუხრი იყო, მოვიდა ათორმეტთა მათ თანა.
18. და ვითარ ინაწით-სხდეს და ჰამდეს, ჰრქუა იესუ: ამესნ გეტყვ თქუენ, ვითარმედ: ერთმან თქუენგანმან მიმცეს მე, რომელი ჰამს ჩემ თანა.
19. ხოლო მათ იწყეს მწუხარებად და სიტყუად მისა თითოეულმან: ნუუკუე მე ვარ? და სხუამან თქვს: ნუუკუე მე ვარ?
20. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: ერთმან ათორმეტთაგანმან, რომელმან შთამოყოს პინაკსა ამას ჯელი ჩემ თანა, იგი მიმცემს მე.
21. მე სამე კაცისაჲ წარვალს, ვითარცა წერილ არს მისთვის; ხოლო ვად არს მის კაცისა, რომლისაგან მე კაცისაჲ მიეცემის; უკეთეს იყო მისა, უკუეთუმცა არა შობილ იყო კაცი იგი.
22. და ჰამდეს რად იგინი, მოილო იესო პური, აკურთხა, განტეხა და მისცა მათ და ჰრქუა: მიიღეთ და ჰამეთ, რამეთუ ესე არს ჯორცი ჩემი.
23. და მიიღი სასუმელი, ჰმადლობდა და მისცა მათ, და სუეს მისგან ყოველთა.
24. და ჰრქუა მათ: ესე არს სისხლი ჩემი ახლისა სჯულისაჲ, მრავალთათვს დათხეული.

25. ხოლო ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ არღარა ვსუა ნაყოფისა ამისგან ამის ვენეკისა ვიდრე მუნ დღედმდე, რაჟამს იგი ვსუა ახალი სასუფეველსა ღმრთისასა.
26. და გალობად წართქუეს და განვიდეს მთასა მას ზეთის ხილთასა.
27. და ჰრქუა მათ იესუ, ვითარმედ: ყოველნი დაბრკოლებად ხართ ჩემდა მომართ ღამესა ამას, რამეთუ წერილ არს: დავსცე მწყემსი, და განიბნინენ ცხოვარნი სამწყომსა მისისანი.
28. არამედ შემდგომად აღდგომისა ჩემისა წარგიძლუე თქუენ გალილეად.
29. ხოლო პეტრე ჰრქუა მას: და ღათუ ყოველნი დაბრკოლდენ, არამედ მე არასადა დავბრკოლდე.
30. ჰრქუა მას იესუ: ამინ გეტყვ შენ, ვითარმედ შენ დღეს ამას ღამესა ვიდრე ქათმისა მეორედ წმობადმდე სამ გზის უარ-მყო მე.
31. ხოლო პეტრე უმეტესად უფროდს იტყოდა: დაღაცათუ იყოს სიკუდილი ჩემი შენ თანა, არასადა უარ-გყო შენ. და ეგრეთვე მსგავსად ყოველნი იტყოდეს.
32. და მოვიდეს დაბასა, რომლისაჲ სახელი გეტსამანია, და ჰრქუა იესო მოწაფეთა თვსთა: დასხედით აქა, ვიდრემდე ვილოცო.
33. და წარიყვანნა პეტრე და იაკობ და იოანე მის თანა, იწყო დასულებად და ურვად.
34. და ჰრქუა მათ: მწყუხარე არს სული ჩემი ვიდრე სიკუდიდმე; დაადგერით აქა და იღვძებდით.
35. და წარვიდა მცირედ და დავარდა ქუეყანასა და ილოცვიდა: უკუეთუ შესაძლებელ არს, რადთა თანა-წარჰკედეს ჟამი იგი მისგან.
36. და იტყოდა: აბბა მამაო, ყოველივე შესაძლებელ არს შენ მიერ თანა-წარსლვად სასუმელი ესე ჩემგან, ხოლო არა რად-იგი მე მნებავს, არამედ რად შენ.
37. და მოვიდა და პოვნა იგინი მძინარენი და ჰრქუა პეტრეს: სჯმონ გძინავსა? და ვერ უძლე ჟამ ერთ მღვძარებად ჩემ თანა?
38. იღვძებდით და ილოცევდით, რადთა არა შეხვდეთ განსაცდელსა. სული გულს-მოდგინე არს, ხოლო ჯორცნი უძლურ.
39. და კუალად წარვიდა და ილოცვიდა და იგივე სიტყუად თქუა.
40. და მოიქცა კუალად და პოვნა იგინი მძინარენი, რამეთუ იყვნეს თუალნი მათნი დამძიმებულ, და არარად იცოდეს, რადმცა მიუგეს მას.
41. და მოვიდა მესამედ და ჰრქუა მათ: დაიძინეთ ამიერიტგან და განისუენეთ. მოიწია დასასრული, და მოვიდა ჟამი. აჰა ესერა მიცემის პე კაცისაჲ ჳელთა ცოდვილთასა.
42. აღდეგით და წარვიდეთ ამიერ. აჰა ესერა მიმცემელი ჩემი მოახლებუდ არს.
43. და მეყსეულად ვიდრე იგი იტყოდაღა, მოვიდა იუდა ისკარიოტელი, ერთი ათორმეტთაგანი, და მის თანა ერი მრავალი მახვლებითა და წათებითა მღდელთ მთავართაგან და მწიგნობართა და მოხუცებულთა.
44. ხოლო მიეცა მათდა სასწაული მიმცემელსა მას მისსა და ჰრქუა მათ: რომელსა მე ამბორსუყო, იგი არს, შეიპყართ იგი და წარიყვანეთ კრძალულად.
45. და მეყსეულად მოვიდა და მოუჳდა მას და ჰრქუა: რაბი, რაბი! და ამბორს-უყო მას.

46. ხოლო მათ დაასხნეს მას ზედა ჯელნი და შეიპყრეს იგი.
47. და ერთმან ვინმე წინაშე მდგომელმან იკადა მახული და სცა მონასა მღდელთ მთავრისასა და წარჰკუეთა მას ყური მისი.
48. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ვითარცა ავაზაკსა ზედა გამოხუედით და თქუენ მახულებითა და წათებითა შეპყრობად ჩემთა.
49. დღითი-დღედ თქუენ თანა ვიყავ ტამარსა შინა, გასწავებდ, და არა შემიპყართ მე; არამედ რადთა აღესრულნენ წიგნნი
50. მაშინ მოწაფეთა მისთა ყოველთა დაუტევეს იგი და ივლტოდეს.
51. და ერთი ვინმე ჭაბუკი მისდევდა მას და შეემოსა არდაგი შიშულივ, ხოლო სხუათა მათ ჭაბუკთა შეიპყრეს იგი.
52. და მან დაუტევა არდაგი და ივლტოდა მათგან შიშული.
53. და მიიყვანეს იესო კაიაფასა მღდელთ მთავრისა. და შეკრბეს ყოველნი მღდელთ მთავარნი და მწიგნობარნი და მოხუცებულნი.
54. ხოლო პეტრე შორით მისდევდა მას ვიდრე შინა ეზოდმდე მღდელთ მთავრისა და დაჯდა იგი მსახურთა თანა და ტფებოდა წინაშე ნათელსა ცეცხლისასა.
55. ხოლო მღდელთ მთავარნი იგი და ყოველი კრებული ეძიებდეს იესომსთვს მოწაფეთა, რადთა მოკლან იგი, და არა ჰპოვებდეს.
56. რამეთუ მრავალნი ცრუსა წამებდეს მისთვს, და სწორ არა იყვნეს წამებანი მათნი.
57. და სხუანი ვინმე აღდგეს და ცრუსა წამებდეს მისთვს და იტყოდეს,
58. ვითარმედ: ჩუენ გუესმა მაგისგან სიტყუად, ვითარმედ: მე დავარღვო ტამარი ესე ჯელით ქმნული და მესამესა დღესა აღვაშენო სხუად ჯელით-უქმნელი.
59. და არცა ესრეთ ერთ იყვნეს წამებანი მათნი.
60. და აღდგა მღდელთ- მოძღვარნი იგი შორის და ჰკითხა იესუს და ჰრქუა: არარას მიუგება, რასა-ესე შეგწამებენ შენ?
61. ხოლო იესუ დუმნა და არარად მიუგო მათ. და მერმე ჰკითხვიდა მას მეორედ მღდელთ მთავარი იგი და ეტყოდა: შენ ხარა ქრისტე, ძე კურთხეულისა?
62. ხოლო იესუ მიუგო მას, ვითარმედ: მე ვარ. და ამიერითგან იხილოთ ძე კაცისა მარჯუენით მჯდომარე ძლიერებათა და მომავალი ღრუბელთა ზედა ცისათა.
63. ხოლო მღდელთ მთავარმან მან დაიპო სამოსელი თვისი და თქუა: რადსაღა გვკმან მოწამენი?
64. გესმა ყოველთა გმობად მაგისგან. ვითარ გნბავს თქუენ? მაშინ ყოველთა დასაჯეს იგი თანამდებად სიკუდილისა.
65. და იწყეს ვიეთმე ნერწყვად მისა და დაბურვად პირსა მისსა და ჯურთითა ცემად მისა და ეტყოდეს: გვწინაწარმეტყუელებდ ჩუენ, ქრისტე, ვინ არს, რომელმან გცა შენ? და მსახურთა მათ მოიყვანეს იგი ყურიმლის ცემად.
66. და იყო რად პეტრე ეზოსა მას შინა, მოვიდა ერთი მკვევალთაგანი მღდელთ- მოძღურისათა.
67. და ვითარცა იხილა იგი, ტფებოდა რად, მიჰხედა მას და ჰრქუა: შენცა იყავ იესუმს თანა ნაზარეველისა.
68. ხოლო მან უარ-ყო და თქუა: არა ვიცი და არცა უწყი, რასა-ეგე იტყვ შენ. და გამოვიდა პეტრე გარეშესა მას ეზომსასა, და ქათამმან ჯმა-ყო.

69. და კუალად იხილა იგი მჭევალმან მან და იწყო სიტყუად წინაშე მდგომარეთა მათ, ვითარმედ: ესეცა მათგანივე არს.
70. ხოლო მან კუალად უარ-ყო. და შემდგომად მცირედისა ჟამისა წინაშე მდგომელნი იგი ეტყოდეს პეტრეს: ჭეშმარიტად მათგანი ხარ და, რამეთუ გალილეველ ხარ, სიტყუადცა შენი გამოგაჩინებს.
71. ხოლო პეტრე იწყო შეჩუენებად და ფიცად, ვითარმედ: არა ვიცი კაცი ესე, რომელსა იტყვთ.
72. და მეყსეულად მეორედ ქათამმან იყვილა, და მოეკსენა პეტრეს სიტყუად იგი, რომელი ჰრქუა მას იესო, ვითარმედ პირველ ქათმისა ჳმობადმდე მეორედ სამ გზის უვარ-მყო მე. და იწყო ტირილასდ.

15

1. და მეყსეულად განთიად ზრახვა-ყვეს მდდელთ მთავართა მათ მოხუცებულთა თანა და მწიგნობართა და ყოველმან კრებულმან. და შეკრეს იესო და წარიყვანეს და მისცეს იგი პილატეს.
2. და ჰკითხა მას პილატე და ჰრქუა: შენ ხარა მეუფე ჰურიათა? ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მას: შენ იტყვ.
3. და შეასმენდეს მას მდდელთ მთავარნი იგი ფრიად.
4. ხოლო პილატე კუალად ჰკითხა მას და ჰრქუა: არარას მიუგება? აჰა რავდენსა შეგწამებენ შენ!
5. ხოლო იესუ არარაი მიუგო, ვიდრემდის უკვრდაცა პილატეს.
6. და რაჲ დღესასწაულ მიუტევის მათ ერთი პყრობილი, რომელიცა გამოითხოიან.
7. ხოლო იყო ვინმე ბარაბა მეშფოთეთა თანა კრული, რომელთა შფოთსა შინა კაცი ეკლა.
8. და ღაღად-ყო ერმან მან გამოთხოვად მისა, ვითარცა-იგი მიჰმადლის მათ მარადის.
9. ხოლო პილატე მიუგო და ჰრქუა მათ: გნებავსა, რაითა მიგიტეო თქუენ მეუფე ჰურიათაი?
10. რამეთუ იცოდა, ვითარმედ შურიტა მისცეს იგი მდდელთ- მოძღუართა მათ.
11. ხოლო მდდელთ- მოძღუართა მათ აღძრეს ერი იგი, რაჲთა ბარაბა მიუტეოს მათ.
12. ხოლო პილატე მერმეცა მიუგო და ჰრქუა მათ: და რაჲ უკუე გნებავს ყოფად, რომელსა-ესე იტყვთ მეუფედ ჰურიათად?
13. ხოლო მათ კუალად ღაღადყვეს და ჰრქუეს: ჯუარს-აცუ ეგე.
14. ხოლო პილატე ეტყოდა მათ: რაჲ ბოროტი უქმნიეს? და იგინი უმეტესად ღაღადებდეს და იტყოდეს: ჯუარს-აცუ ეგე.
15. ხოლო პილატეს უნდა ერისა მის მომადლებად, მიუტევა მათ ბარაბა, ხოლო იესოს სცა შოლტიტა და მისცა მათ, რაჲთა ჯუარს- აცუან.
16. ხოლო სტრატოტთა მათ შეიყვანეს იგი შინაგან ეზოსა მას, რომელ არს ტაძარი, და შეკრიბეს ყოველივე იგი თესლები.
17. და შეჰმოსეს მას ძოწეული და დაადგეს შეთხზული ეკალვავან გვრგვნი.
18. და იწყეს მოკითხვად მისა და იტყოდეს: გიხაროდენ, მეუფეო ჰურიათაო!

19. და სცემდეს მას თავსა ლერწმითა და ჰნერწყვიდეს მას და დაიდგნიან მუჯლნი და თაყუანის-სცემედ მას.
20. და ოდეს განკიცხეს იგი, განსადარცუეს მას ძოწეული იგი და შეჰმოსეს თვისივე სამოსელი და განიყვანეს იგი, რადთა ჯუარს-აცუან.
21. და პაჰრაკად წარიყვანეს თანა-წარმავალი სჰმონ ვინმე კჰრინელი, მომავალი ველით, მამად ალექსანდრესი და რუფესი, რადთა აღიღოს ჯუარი მისი.
22. და მოიყვანეს იგი გოლგოთასა, ადგილსა, რომელ არს გამოთარგმანებით: თხემისა ადგილი.
23. და მისცემდეს მას სუმად შემურვილსა ღვნოსა, ხოლო მან არა მიიღო.
24. და ჯუარს-აცუეს იგი და განიყოფდეს სამოსელსა მისსა და განიგდებდეს მას ზედა წილსა, ვინძი რად აღიღოს.
25. ხოლო იყო ჟამი მესამე, და ჯუარს-აცუეს იგი.
26. და იყო ზედაწერილი ბრალისა მისისაჲ ესრეთ დაწერილი: ესე არს მეუფე ჰურიათაჲ.
27. და მის თანა ჯუარსა-აცუნეს ორნი ავაზაკნი, ერთი მარჯუენით და ერთი მარცხენით მისა.
28. და აღესრულა წერილი იგი, რომელი იტყვს, ვითარმედ: უსჯულოთა თანა შეირაცხა.
29. და თანა-წარმავალნი იგი ჰგმობდეს მას და ყრიდეს თავთა და იტყოდეს: ეჰა, რომელი დაარღუევდ ტაძარსა ამას და მესამესა დღესა აღაშწნებდ,
30. იცსენ თავი თჰსი და გარდამოკედ მაგიერ ჯუარით.
31. ეგრეთვე მღდელთ- მოძღუარნი იგი იმღერდეს მწიგნობართა თანა და იტყოდეს: სხუანი აცხოვნა, თავი თჰსი ვერ ძალ-უც ცხოვნებად ქრისტესა მეუფესა . ისრაჴლისასა!
32. გარდამოჴდინ აწ ჯუარით, რადთა ვიჴილოთ და გურწმენეს. და მის თანა ჯუარ-ცმულნიცა იგი ეგრეთვე აყუედრებდეს მას.
33. და ვითარცა იყო ჟამი მეექუსე, ბნელი იყო ყოველსა ქუედანასა ვიდრე მეცხრედ ჟამადმდე.
34. და მეცხრესა ჟამსა ჴმა-ყო იესო ჴმითა დიდითა და თქუა: ელოი, ელოი, ლამა საბაჴთანნი? რომელ არს თარგმანებით: ღმერთო, ღმერთო ჩემო, რადსათჰს დამიტევებ მე?
35. და რომელთა მე წინაშე მდგომელთა ესმა და იტყოდეს: აჰა ელიას ჰხადის.
36. და მირბიოდა ერთი და აღავსო ღრუბელი ძმრითა და დაადგა ლერწამსა და ასუმიდა და იტყოდა: უტევეთ, ვიხილოთ, უკუეთუ მოვიდეს ელია გარდამოჴსნად მაგისა.
37. ხოლო იესუ ჴმა-ყო ჴმითა დიდითა და განუტევა სული.
38. და ტკრეტსაბმელი იგი ტაძრისაჲ მის განიპო ორად, ზეითგან ვიდრე ქუედმდე.
39. და ვითარცა იხილა ასისტავმან, რომელი დგა წინაშე მისსა, რამეთუ ესრეთ ღაღად-ყო და განუტევა სული, თქუა: ჴემმარიტად კაცი ესე მე ღმრთისაჲ იყო.
40. ხოლო იყვნეს დედანიცა, რომელნი შორით ჰხედვიდეს, რომელთა თანა იყო მარიამ მაგდალენელი და მარიამ იაკობისი მცირისაჲ და იოსეს დედაჲ და სალომე.

41. რომელნი, ოდეს იგი იყო გალილეას, შეუდგეს მას და ჰმსახურედეს, და სხუანი მრავალნი, რომელნი მის თანა აღსრულ იყვნეს იერუსალემდ.
42. და ვითარცა შემწეხრდებოდა, - რამეთუ პარასკევი იყო, რომელ არს უწინარეს შაბათისა, -
43. მოვიდა იოსებ არიმათიელი, შუენიერი მზრახველი, რომელი იგიცა მოელოდა სასუფეველსა ღმრთისასა, იკადრა და შევიდა პილატესა და მოითხოვა გუამი იესოჲსი.
44. ხოლო პილატეს დაუკვრდა, უკუეთუ აწვე მოკუდა, და მოუწოდა ასისტავსა მას და ჰკითხა, უკუეთუ ადრევე მოკუდა?
45. და ისწავა ასისტავისა მისგან ესე და მიჰმადლა გუამი მისი იოსებს.
46. და მან იყიდა არდაგი და გარდამოკსნა იგი ჯუარისა მისგან და წარგრაგნა იგი არდაგითა მით და დადვა იგი საფლავსა, რომელი იყო გამოკუთილ კლდისაგან, და მიაგორვა ლოდი კარსა ზედა მის საფლავისასა.
47. იყო მუნ მარიამ მაგდალენელი და მარიამ იოსესი და ჰხედვიდეს, სადა-იგი დასდებდეს მას.

16

1. და ვითარცა გარდაჰდა შაბათი იგი, მარიამ მაგდალენელმან და მარიამ იაკობისმან და სალომე იყიდეს ნელსაცხებელი, რადთა მოვიდენ და სცხონ მას.
2. და ნიად განთიადსა მას ერთშაბათისასა მოვიდეს საფლავსა მას ზედა მერმეცა აღმოსლვასა მზისასა.
3. და იტყოდეს ურთიერთას: ვინ გარდა გვგორვოს ჩუენ ლოდი იგი კარისა მისგან საფლავისა?
4. და მიჰხედეს და იხილეს, რამეთუ გარდაგორვებულ იყო ლოდი იგი, რომელი იყო დიდ ფრიად.
5. და შე-რაჲ-ვიდეს საფლავსა მას, იხილეს ჭაბუკი ჯდომარე მარჯუენით კერძო, შემოსილი სამოსლითა სპეტაკითა, და განჰკრთეს.
6. ხოლო მან ჰრქუა მათ: ნუ განჰკრთებით! იესუს ეძიებთ ნაზარეველსა, ჯუართ-ცმულსა; აღდგა, არა არს აქა. აჰა ადგილი, სადა დადვეს იგი.
7. არამედ წარვედით და უთხართ მოწაფეთა მისთა და პეტრეს, ვითარმედ: აჰა ესერა წინა-გიძღვს თქუენ გალილეას, მუნ იხილოთ იგი, ვითარცა გრქუა თქუენ.
8. და ამათ ვითარცა ესმა ესე, გამოვიდეს და ივლტოდეს მიერ საფლავით, რამეთუ შეძრწუნებულ იყვნეს და დაკვრვებულ და არარაჲ ვის უთხრეს, რამეთუ ეშინოდა.
9. ხოლო აღ-რაჲ-დგა განთიად პირველსა მას შაბათსა, ეჩუენა პირველად მარია მაგდალენელსა, რომლისაგან განსრულ იყვნეს შუდნი ეშმაკნი.
10. იგი წარვიდა და უთხრა მის თანა მყოფთა მათ, რომელნი იგლოვდეს და ტიროდეს.
11. და მათრად ესმა, რამეთუ ცხოველ არს და ეჩუენა მათ, არა ჰრწმენა.
12. ხოლო ამისა შემდგომად ორთა მათგანთა სლვასა შინა გამოეცხადა სხვთა ხატითა, მი-რაჲ-ვიდოდეს დაბას.
13. და იგინი მოვიდეს და უთხრეს სხუათა მათ, და არცა მათი ჰრწმენა.

14. უკუანადსკნელ მსხდომარეთა ათერთმეტთა მათ ეჩუენა და აყუედრა ურწმუნობაჲ მათი და გულ-ფიცხელობაჲ, რამეთუ, რომელთა იგი იხილეს აღდგომილი, მათი არა ჰრწმენა.
15. და ჰრქუა მათ: წარვედით ყოველსა სოფელსა და უქადაგეთ სახარებაჲ ესე ყოველსა დაბადებულსა.
16. რომელსა ჰრწმენეს და ნათელ-ილოს, ცხოვნდეს, ხოლო რომელსა არა ჰრწმენეს, დაისაჯოს.
17. ხოლო სასწაული მორწმუნეთა მათ ესე შეუდგეს: სახელითა ჩემითა ეშმაკთა განასხმიდენ, ენათა ახალთა იტყოდიან,
18. გუელთა შეიპყრობდენ; და ღათუ სასიკუდინე რამე სუან, არარაჲ ავნოს მათ; სნეულთა ზედა კელთა დასდებდენ, და განცოცხლდებოდიან.
19. ხოლო უფალი შემდგომად სიტყუათა ამათ მათდა მიმართ ამალდა ზეცად და დაჯდა მარჯუენით ღმრთისა.
20. ხოლო იგინი გამოვიდეს და ქადაგებდეს ყოველსა ქუეყანასა უფლისა შეწევნითა და სიტყუსა ამის დამტკიცებითა მის მიერ, რომელნი-იგი შეუდგეს მას სასწაულნი.

სახარებაჲ ლუკადსი თავი

1

1. ვინადთგან უკუე მრავალთა კელ-ყვეს აღწერად მითხრობისა საქმეთათჳს გულ-სავსე ქმნილთა ჩუენ შორის,
2. ვითარცა-იგი მომცეს ჩუენ, რომელნი დასაბამითგან თვთ-მხილველ და მსახურ ყოფილ იყვნეს სიტყუსა მის,
3. ჯერ-მიჩნდა მეცა, რომელი შეუდეგ პირველითგან ყოველთა ქეშმარიტებითა, შემდგომითი შემდგომად მიწიერად შენდა, მწნეო, ღმრთის-მოყუარეო თეოფილე,
4. რადთა სცნა, რომელთათჳს-იგი ისწავე სიტყუათა მათ კრძალულებაჲ.
5. იყო დღეთა მათ ჰეროდე მეფისა ჰურიასტანისათა მღდელი ვინმე, რომლისა სახელი ზაქარია, შემდგომად დღითი-დღედ მსახურებისა მის აზიადსა, და ცოლი მისი ასულთაგან აჰრონისთაჲ, და სახელი მისი ელისაბედ.
6. და იყვნეს ორნივე ესე წინაშე ღმრთისა მართალ და ვიდოდეს ყოველთა მცნებათა სიმართლისა უფლისათა უბიწონი;
7. და არა ესუა მათ შვილი, რამეთუ ელისაბედ იყო ბეოწ, და ორნივე გარდასულ იყვნეს დღეთა მათთა.
8. და იყო მღდელობასა მას მისსა, წესსა მას დღითი-დღედისა მისისა წინაშე ღმრთისა.
9. მსგავსად ჩვეულებისა მღდელობისა ჰხუდა მას საკუმეველისა კუმევაჲ და შევიდა ტადარსა უფლისასა.
10. და ყოველი სიმრავლე ერისაჲ ილოცვიდა გარეშე ჟამსა მას საკუმეველისა კუმევისასა.
11. და ეჩუენა მას ანგელოზი უფლისაჲ, მდგომარე მარჯუენით საკურთხეველისა მის საკუმეველთაჲსა.

12. და შეძრწუნდა ზაქარია, იხილა რად იგი, და შიში დაეცა მას ზედა.
13. ჰრქუა მას ანგელოზმან მან: ნუ გეშინინ, ზაქარია, რამეთუ შეისმნეს ვედრებანი შენნი, და ცოლმან შენმან ელისაბედ გიშვეს შენ ძე, და უწოდი სახელი მისი იოვანე.
14. და იყოს შენდა სიხარულ და მხიარულება, და მრავალთა შობასა მისსა განიხარონ.
15. რამეთუ იყოს დიდ წინაშე უფლისა და ღვწოდ და თაფლუჭი არა სუას და სულითა წმიდითა აღივსოს მიერვე დედის მუცლით მისითგან.
16. და მრავალნი ძეთა ისრაჴლისათაგანნი მოაქცინეს უფლისა ღმრთისა მათისა.
17. და იგი თავადი პირველად განვიდეს წინაშე მისსა სულითა და ძალითა ელიადსითა მოქცევად გულნი მამათანი შვილთა მიმართ და ურჩნი გონებითა მართალთადათა განმზადებად უფლისა ერი მომზადებული.
18. და ჰრქუა ზაქარია ანგელოზსა მას: რადთა ვცნა ესე, რამეთუ მე მოხუცებულ ვარ, და ცოლი ჩემი გარდასრულ არს დღეთა მისთა?
19. მიუგო ანგელოზმან მან და ჰრქუა: მე ვარ გაბრიელ, წინაშე მდგომელი პირსა ღმრთისასა, და მოვივლინე სიტყუად შენდა და ხარებად ამას.
20. და აჰა იყო შენ დადუმებულ და ვერ შემძლებელ სიტყუად ვიდრე დღედმდე ყოფად ამისა, ამისთვის რამეთუ არა გრწმენეს სიტყუანი ჩემნი, რომელნი აღესრულნენ ჟამსა თვისსა.
21. და დგა ერი იგი და ელოდა ზაქარიას და უკვრდა დაყოვნებად იგი მისი ტაძარსა მას შინა.
22. და გამო-რად-ვიდა, ვერ ეძლო სიტყუად მათა, და ცნეს, რამეთუ ჩუენებად რადმე იხილა ტაძარსა მას შინა. და იგი წამ-უყოფდა მათ და დაადგრა უტყუად.
23. და ვითარტვა აღესრულნეს დღენი იგი მსახურებისა მისისანი, წარვიდა სახიდ თვისა.
24. და შემდგომად დღეთა მათ მიუდგა ელისაბედ, ცოლი მისი, და იფარვიდა თავსა თვისსა ხუთ თთუე და იტყოდა,
25. ვითარმედ: ესრეთ მიყო მე უფალმან დღეთა ამათ, რომელთა მოხედვა-ყო მოსპოლვად ყუედრებად ჩემი კაცთა შორის.
26. და თთუესა მეექუსესა მოივლინა გაბრიელ ანგელოზი ღმრთისა მიერ ქალაქად გალილეასა, რომლისაჲ სახელი ნაზარეთ,
27. ქალწულისა, თხოვილისა ქმრისა, რომლისაჲ სახელი იოსებ, სახლისაგან და ტომისა დავითისა, და სახელი ქალწულისაჲ მის მარიამ.
28. და შევიდა ანგელოზი იგი მისა და ჰრქუა: გიხაროდენ, მიმადლებულო! უფალი შენ თანა; კურთხეულ ხარ შენ დედათა შორის.
29. ხოლო მან რა იხილა, შეძრწუნდა სიტყუასა მას მისსა ზედა და განიზრახვიდა: ვითარ-მე არს მოკითხვად ესე?
30. და ჰრქუა მას ანგელოზმან მან: ნუ გეშინინ, მარიამ, რამეთუ ჰპოვე მაღლი წინაშე ღმრთისა.
31. და აჰა ესერა შენ მუცლადილო და ჰშვე ძე და უწოდი სახელი მისი იესუ.
32. ესე იყოს დიდ და ძე მაღდის ეწოდოს, და მისცეს მას უფალმან ღმერთმან საყდარი დავითასი, მამისა თვისსაჲ.
33. და მეუფებდეს სახლსა ზედა იაკობისსა საუკუნოდ, და სუფევისა მისისაჲ არა იყოს დასასრულ.

34. ჰრქუა მარიამ ანგელოზსა მას: ვითარ-მე იყოს ესე ჩემდა, რამეთუ მე მამაკაცი არა ვიცი?
35. მიუგო ანგელოზმან მან და ჰრქუა მას: სული წმიდად მოვიდეს შენ ზედა, და ძალი მაღლსაჲ გფარვიდეს შენ; ამისთვისა შობილსა მას წმიდა ეწოდოს და მე ამღლის.
36. და აჰა ელისაბედ, ნათესავი შენი, იგიცა მიდგომილ არს მესა სიბერესა თვისსა, და ესე მეექუსე თუჲ არს მისი, რომელსა-იგი ერქუა ბერწ.
37. რამეთუ არა შეუძლებელ არს წინაშე ღმრთისა ყოველი სიტყუად.
38. ჰრქუა მას მარიამ: აჰა მკევალი უფლისაჲ; მეყაჲნ მე სიტყუსაებრ შენისა! და წარვიდა მისგან ანგელოზი იგი.
39. და აღდგა მარიამ მათ დღეთა შინა და წარვიდა მთად კერძო მსწრაფლ ქალაქად იუდაასა.
40. და შევიდა სახლსა ზაქარიასსა და მოიკითხა ელისაბედ.
41. და იყო ვითარცა ესმა ელისაბედს მოკითხვად მარიამისი, ჰკრთებოდა ყმრმად იგი მუცელსა მისსა. და აღივსო სულითა წმიდითა ელისაბედ.
42. და ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა და თქუა: კურთხეულ ხარ შენ დედათა შორის, და კურთხეულ არს ნაყოთი მუცლისა შენისა!
43. და ვინაჲ ჩემდა ესე, რადთა მოვიდეს დედაჲ უფლისა ჩემისაჲ ჩემდა?
44. რამეთუ აჰა ესერა ვითარცა იყო ჳმად მოკითხვისა შენისაჲ ყურთა მომართ ჩემთა, ჰკრთებოდა ყრმად ესე სიხარულით მუცელსა ჩემსა.
45. და ნეტარ არს, რომელსა ჰრწმენეს, რამეთუ იყოს აღსრულებად თქმულთა მათ მისა მიმართ უფლისა მიერ.
46. და თქუა მარიამ: ადიდებს სული ჩემი უფალსა,
47. და განიხარა სულმან ჩემმან ღმრთისა მიმართ, მაცხოვრისა ჩემისა,
48. რამეთუ მოხედნა სიმდაბლესა ზედა მკეველისა თვისისასა, რამეთუ აჰა ესრა ამიერითგან მნატრიდენ მე ყოველნი ნათესავნი.
49. რამეთუ ყო ჩემ თანა დიდებული ძლიერმან, და წმიდა არს სახელი მისი,
50. და წყალობად მისი ნათესავითი –ნათესავადმდე მოშიშთა მისთა ზედა;
51. ყო სიმტკიცე მკლავითა თვისითა; განაბნინა ამპარტავანნი გონებითაგულთა მათთაჲთა;
52. დაამკუნა ძლიერნი საყდართაგან და აღამაღლნა დაბალნი;
53. მშიერნი აღავსნა კეთილითა და მდიდარნი განავლინნა ცუდნი;
54. შეეწია ისრაჲლსა, მონასა თვისსა, მოჳსენებად წყალობისა,
55. ვითარცა ეტყოდა მამათა ჩუენთა აბრაჳამს და ნათესავსა მისსა საუკუნოდ.
56. და დაადგრა მარიამ ელისაბედის თანა სამ თთუე და წარვიდა სახიდ თვისსა.
57. ხოლო ელისაბედისნი აღივსნეს ჟამნი შობისა მისისანი და შვა მე.
58. და ესმა გარემოთა და ნათესავთა, რამეთუ განადიდა უფალმან წყალობად თვისი მის თანა, და მის თანა იხარებდეს.
59. და იყო მერვესა დღესა და მოვიდეს წინადაცუეთად ყრმისა მის და რადთამცა უწოდეს მას სახელი სახელად მამისა მისისა ზაქარია.
60. და მიუგო დედამან მისმან და ჰრქუა: არ, არამედ ეწოდოს მაგას იოვანე.
61. და ჰრქუეს მას, ვითარმედ: არავინ არს ნათესავსა შენსა, რომელსა ჰრქვან სახელი ეგე.
62. და წამ-უყოფდეს მამასა მისსა, რადი უნდეს სახელის-დებად მისა.

63. და მოითხოვა ფიცარი და დაწერა და თქვა: იოვანე არს სახელი მისი, და დაუკვრდა ესე ყოველთა.
64. და მეყსეულად აღელო პირი მისი და ენად, და იტყოდა და აკურთხევდა ღმერთსა.
65. და იყო შიში დიდი ყოველთა ზედა გარემო მკვდრთა მისთა, და ყოველთა მათ მთით კერძოთა ჰურთასტანისათა მიმოითქუმოდეს ყოველნი ეს სიტყუანი.
66. და დაიდევს გულსა, რომელსა ესმოდა ესე, და იტყოდეს: რად-მე იყოს ყრმად ესე? და ჯელი უფლისად იყო მის ზედა.
67. და მამად მისი ზაქარია აღივსო სულითა წმიდითა, წინაწარმეტყულებდა და თქვა:
68. კურთხეულ არს უფალი ღმერთი ისრაჴლისად, რამეთუ მოჰხედნა და ყო ჯსნად ერისა თვისისად;
69. და აღმიდგინა ჩუენ რქად ცხორებისად შორის სახლსა მას დავითის, მონისა თვისისა;
70. ვითარცა ეტყოდა პირითა წმიდათადათა საუკუნითგან წინაწარმეტყუელთა მისთადათა,
71. ცხორებასა მტერთა ჩუენთაგან და ჯელისაგან ყოველთა მოძულეთა ჩუენთადასა;
72. ყოფად წყალობისა მამათა ჩუენთა თანა და მოჯსენებად აღთქუმისა წმიდისა მისისა;
73. ფიცით, რომელ ეფუცა აბრაჴამსა, მამასა ჩუენსა, მოცემათ ჩუენდა,
74. უშიშად ჯსნად ჯელთაგან მტერთა ჩუენთადასა,
75. მსახურებად მისა ღირსებით და სიმართლით წინაშე მისსა ყოველთა დღეთა ცხოვრებისა ჩუენისათა.
76. და შენ, ყრმაო, წინაწარმეტყუელ მაღლის იწოდო, რამეთუ წარსძლუე შენ წინაშე პირსა უფლისასა განმზადებად გზათა მისთა,
77. მიცემად მეცნიერებად ცხოვრებისად ერსა თვისსა მოტევებითა ცოდვათა მათთადათა,
78. მოწყალებითა წყალობისა ღმრთისა ჩუენისადათა, რომელთა მიერ მომხედნა ჩუენ აღმოსავალმან მაღლით
79. გამოჩინებათ მათ ზედა, რომელნი სხენან ბნელსა შინა და აჩრდილთა სიკუდილისათა, და წარმართებად ფერჯთა ჩუენთა გზასა მშჯდობისასა.
80. ხოლო ყრმად იგი აღორძნდებოდა და განმტკიცნებოდა სულითა; და იყო უდაბნოს ვიდრე გამოცხადებამდე მისა ისრაელისა მიმართ.

2

1. და იყო მათ დღეთა შინა გამოჯდა ბრძანებად აგვისტოს კეისრისაგან აღწერად ყოვლისა სოფლისა.
2. ესეს აღწერად პირველი იყო მთავრობასა ასურეთს კვრინესსა.
3. და წარვიდოდეს ყოველნი აღწერად კაცად-კაცადი თვისსა ქალაქსა.

4. აღმოვიდა იოსებცა გალილეადთ, ქალაქით ნაზარეთით, ჰურიასტანად, ქალაქად დავითისა, რომელსა ჰრქჳან ბეთლემ, რამეთუ იყო იგი სახლისაგან და ტომისა დავითისა,
5. აღწერად მარიამის თანა, რომელი მოთხოვილ იყო მისდა, და იყო იგი მიდგომილ.
6. და იყო ვიდრე იყვნეს-და იგინი მუნ, აღივსნეს დღენი იგი შობისა მისისანი.
7. და შვა ძე იგი მისი პირმშოდ და შეხვა იგი სახუეველითა და მიაწვინა იგი ბაგასა, რამეთუ არა იყო მათდა ადგილ სავანესა მას.
8. და მწყემსნი იყვნეს მასვე სოფელსა, ველთა დგებოდეს და ჳუმილვიდეს ჳუმილვასა ღამისასა სამწყოსოსა მათსა.
9. და აჰა ანგელოზი უფლისად დაადგრა მათ ზედა, და დიდებად უფლისად გამოუბრწყინდა მათ, და შეეშინა მათ შიშითა დიდითა.
10. და ჰრქჳა მათ ანგელოზმან მან უფლისამან: ნუ გეშინინ, რამეთუ აჰა ესერა გახარებ თქუნ სიხარულსა დიდსა, რომელი იყოს ყოვლისა ერისა:
11. რამეთუ იშვა დღეს თქუნდა მაცხოვარი, რომელ არს ქრისტე უფალი, ქალაქსა დავითისსა.
12. და ესე იყოს თქუნდა სასწაულად: ჰპოოთ ყრმად იგი შეხუეული და მწოლარე ბაგასა.
13. და მეყსეულად იყო ანგელოზისა მის თანა სიმრავლე ერთა ცისათად, აქებდეს ღმერთსა და იტყოდეს:
14. დიდებად მაღალთა შინა ღმერთსა, და ქუეყანასა ზედა მშჳდობად, და კაცთა შორის სათნოებად.
15. და იყო ვითარცა აღვიდეს ანგელოზნი იგი ზეცად, მწყემსთა მათ თქუნეს ურთიერთას: განვიდეთ ჩუნ ვიდრე ბეთლემადმდე და ვიხილოთ სიტყუად ესე, რომელი იყო ჩუნდა მომართ, რომელი-იგი უფალმან მაუწყა ჩუნ.
16. და მოვიდეს მსწრაფლ და პოვეს მარიამ და იოსებ და ყრმად იგი, მწოლარე ბაგასა.
17. და ვითარცა იხილეს, გულისწმა-ყვეს სიტყუად იგი, რომელი ითქუა მათა მიმართ ყრმისა მისთჳს.
18. და ყოველთა, რომელთა ესმოდა, უკვრდა სიტყუად იგი მწყემსთად მათ მათა მიმართ.
19. ხოლო მარიამს დაემარხნეს სიტყუანი ესე და დაედვა გულსა თჳსსა.
20. და მიიქცეს და წარვიდეს მწყემსნი იგი, აღიდედეს და აქებდეს ღმერთსა ამას ყოველსა ზედა, რომელი ესმა და იხილეს, ვითარცა-იგი ითქუნეს მათდა მიმართ.
21. და ვითარცა აღესრულნეს დღენი იგი რვანი წინადაცუეთისა მისისანი, უწოდეს სახელი მისი იესუ, რომელ-იგი ეწოდება ანგელოზისა მისგან ვიდრე ყოფადმდე მისა მუცელსა დედისა თჳსისასა.
22. რა ჟამს აღესრულნეს დღენი იგი განწმედისა მათისანი სჯულისა მისებრ მოსესისა, აღმოიყვანეს ყრმად იგი იერუსალჳმდ წარდგინებად წინაშე უფლისა,
23. ვითარცა დაწერილ არს სჯულსა უფლისასა, რამეთუ: ყოველმან წულმან რომელმან განაპოს საშოდ, წმიდა უფლისა ეწოდოს;
24. და მიცემად შესაწირავი, ვითარცა თქუმულ არს სჯულსა უფლისასა, ორნი გურიტნი ანუ ორნი მართუენი მტრედისანი.

25. და აჰა იყო კაცი იერუსალჴმს, რომლისაჲ სახელი სჴმეონ. და კაცი ესე მართალი იყო და მოშიში უფლისაჲ და მოელოდა ნუგეშინის-ცემასა ისრაჴლისასა, და სული წმიდაჲ იყო მის ზედა.
26. და იყო მისა უწყებულ სულისაგან წმიდისა არა ხილვად სიკუდილი, ვიდრემდე იხილოს ცხებული უფლისაჲ.
27. და მოვიდა სულითა წმიდითა ტაძრად უფლისა და შეყვანებასა მას მამადედისა მიერ ყრმისა მის იესუჲსა ყოფად მათა მსგავსად ჩვეულებისა მისებრ სჯულისა მისა მიმართ;
28. და მან მიიქჴა იგი მკლავთა თჴსთა ზედა და აკურთხევდა ღმერთსა და თქჴა:
 29. აწ განუტევე მონაჲ შენი, მეუფეო, სიტყჴსაებრ შენისა მშჴდობით;
 30. რამეთუ იხილეს თუალთა ჩემთა მაცხოვარებაჲ შენი,
 31. რომელ განუმზადე წინაშე პირსა ყოვლისა ერისასა,
 32. ნათელი გამობრწყინვებად წარმართთა ზედა და დადებად ერისა შენისა ისრაჴლისა.
 33. და იყვნეს იოსებ და დედაჲ მისი დაკვრვებულ სიტყჴათა მათ ზედა მისთჴს.
 34. და აკურთხნა იგინი სჴმეონ და ჰრქჴა მარიამს, დედასა მისსა: აჰა ესერა ესე დგას დაცემად და აღდგინებად მრავალთა ისრაჴლსა შორის და სასწაულად სიტყჴს-საგებელად.
 35. და თჴთ შენსაცა სულსა განვიდეს მახული, რაჲთა განცხადნენ მრავალთაგან გულთა ზრახვანი.
 36. და იყო ანნა წინაწარმეტყჴელი, ასული ფანოელისი, ტომისაგან ასერისა; ესე გარდასრულ იყო დღეთა მრავალთა და ცხოვრებულ იყო ქმრისა თანა შჴდ წელ სიქალწულითგან თჴსით.
 37. და ესე იყო ქურივ ვითარ ოთხმეოც და ოთხის წლის, რომელი არა განეშორებოდა ტაძრისა მისგან მარხვითა და ვედრებითა და მსახურებითა ღამე და დღე.
 38. ესე მასვე ჟამსა შინა მოიწია და აღუარებდა ღმერთსა და ეტყოდა მისთჴს ყოველთა, რომელნი მოელოდეს გამოჴსნასა იერუსალჴმს შინა.
 39. და ვითარცა აღსრულეს მის ზედა ყოველივე მსგავსად სჯულისა უფლისა, მოიქცეს და წარვიდეს გალილეად, ქალაქად თჴსა ნაზარეთად.
 40. ხოლო ყრმაჲ იგი აღორძნდებოდა და განმტკიცნებოდა სულითა და აღივსებოდა სიბრძნითა, და მაღლი ღმრთისაჲ იყო მის ზედა.
 41. და აღმოვიდიან მამა-დედანი მისნი წლითი-წლად იერუსალჴმდ დღესასწაულსა მას პასექისასა.
 42. და იყო რაჲ იგი ათორმეტის წლის, აღმოვიდეს იგინი იერუსალჴმდ, ვითარცა ჩუეულ იყვნეს დღესასწაულსა მას.
 43. და აღასრულნეს დღენი იგი, და წარსლვასა მას მათსა დაშთა იესუ ყრმაჲ იერუსალჴმს, და არა უწოდეს იოსებ და დედამან მისმან,
 44. ჰგონებდეს მისსა, ვითარმედ მოგზეურთა თანა არს იგი. და მოვიდეს დღისა ერთისა გზასა და ეძიებდეს მას ნათესავთა შორის და მეცნიერთა
 45. და არა პოვეს იგი. და მოიქცეს იგინი იერუსალჴმდვე და ეძიებდეს მას.
 46. და იყო შემდგომად სამისა დღისა პოვეს იგი ტაძარსა მას შინა, მჴდომარე შორის მოძღუართა, ისმენდა მათსა და ჰკითხვიდა მათ.

47. განუკვრდებოდა მათ ყოველთა, რომელთა ესმოდა მისი გულისცმის-ყოფა იგი და სიტყვს მიგებად მისი.
48. და იხილეს იგი და განუკვრდა. ჰრქუა მას დედამან მისმან: შვილო, რად ესე მიყავ ჩუენ ესრეთ? აჰა ესერა მე და მამად შენი ვრონინებთ და გემიებთ შენ.
49. და მან ჰრქუა მათ: და რადსა მეძიებთ მე? არა უწყითა, რამეთუ მამისა ჩემისა თანა ჯერ-არს ჩემი ყოფად?
50. და მათ ვერ გულისცმა-ყვეს სიტყუად იგი, რომელი ჰრქუა მათ.
51. და წარვიდა მათ თანა და მოვიდა ნაზარეთად და იყო დამორჩილებულ მათდა. ხოლო დედასა მისსა დაემარხნეს ყოველნი ესე სიტყუანი გულსა თვსსა.
52. და იესუ წარმატებოდა სიბრძნითა და ჰასაკითა და მადლითა წინაშე ღმრთისა და კაცთა.

3

1. წელსა მეთხუთმეტესა ტიბერის კეისრისასა, მთავრობასა პონტოელისა პილატესსა ჰურიასტანს და მეოთხედ მთავრობასა გალილეას ჰეროდესსა, ხოლო ფილიპეს, ძმისა მისისა, მეოთხედ მთავრობასა იტურეას და ტრაქონელთა სოფელსა და ლვსანისსა, მეოთხედ მთავრობასა აბილინესსა,
2. მდღელთ- მოძღურებასა ანნადსა და კაიაფადსა იყო სიტყუად უფლისად იოვანეს მიმართ, ძისა ზაქარიადსა, უდაბნოს.
3. და მოჰვლიდა ყოველსა მას გარემო სოფლებსა იორდანისასა და ქადაგებდა ნათლის-ცემასა სინანულისასა მისატევებელად ცოდვათა.
4. ვითარცა წერილ არს წიგნსა მას სიტყუათა ესაია წინაწარმეტყუელისათა და იტყვს: ჳმად ღაღადებისად უდაბნოსა: განჰმზადენით გზანი უფლისანი და წრფელ ყვენით ალაგნი მისნი.
5. ყოველნი ჰევენები აღმოივსოს. და ყოველნი მათნი და ბორცუნნი დამდაბლდენ; და იყოს გულარძნილი იგი მართალ, და ფიცხელი იგი გზად წრფელად.
6. და იხილოს ყოველმან ჳორციელმან მაცხოვარებად ღმრთისად.
7. და ეტყოდა განმავალსა მას მისა ერსა ნათლის-ღებად მისგან: ნაშობნო იქედნეთანო, ვინ გიჩუენა თქუენ სივლტოლად მერმისა მისგან რისხვისა?
8. ყავთ უკუე აწ ნაყოფი ღირსი სინანულისად და ნუ ჰგონებთ და იტყვთ გულთა თქუენტა: მამად გვვის ჩუენ აბრაჰამი, გეტყვ თქუენ, რამეთუ ძალ-უც ღმერთსა აღდგინებად ქვათა ამათგან ნაშობად აბრაჰამისა.
9. რამეთუ აწვე ცული ძირთა თანა ხეთასა ძეს; ყოველმან ხემან რომელმან არა გამოილოს ნაყოფი კეთილი, მოეკუეთოს და ცეცხლსა დაედვას.
10. და ჰკითხვიდეს მას ერი იგი და ეტყოდეს: და რად-მე უკუე ვყოთ?
11. მიუგო და ჰრქუა მათ: რომელსა აქუნდეს ორი სამოსელი, მიეცინ რომელსა არა აქუნდეს; და საზრდელიცა ეგრეთვე მსგავსად ყავნ.
12. მოვიდეს მისა მეზუერენიცა ნათლის-ღებად და ჰრქუეს მას: მოძღუარ, ჩუენ რად-მე ვყოთ?
13. ხოლო მან ჰრქუა მათ: ნურარას უფროდს განწესებულისა თქუენისა იქმთ.

14. ჰკითხვიდეს მას მკედრად განწესებულნიცა იგი და ეტყოდეს: და ჩუენ რაჲ-მე ვყოთ? და მან ჰრქუა მათ: ნუვის აჭირვებთ, ნუცა ცილსა შესწამებთ და კმა-გეყავნ როჭიკი თქუენი.
15. და ვითარცა მოელოდა ერი იგი და განიზრახვიდეს ყოველნი გულთა მათთა იოვანესთვს, ნუუკუე იგი არს ქრისტე,
16. მიუგო ყოველთა იოვანე და ეტყოდა: მე ნათელ-გცემ თქუენ წყლითა, ხოლო მოვალს უძლიერესი ჩემსა, რომლისა არა ვარ ღირს ჯამლთა მისთა ტვრთვად; მან ნათელ-გცეს თქუენ სულითა წმიდითა და ცეცხლითა.
17. რომლისა ნიჩაბი ჳელთა შინა მისთა. განწმიდოს კალოდ თვისი და შეკრიბოს იფქლი საუნჯესა თვისსა, ხოლო ბზე დაწუას ცეცხლითა უმრეტითა.
18. და ფრიად სხუასაცა მრავალსა ჰლოცვიდა და ახარებდა ერსა მას.
19. ხოლო ჰეროდე ოთხთა სამთავროთა მთავარმან, რამეთუ ამხილებდა მას ჰეროდიადსთვს, ცოლისა ფილიპეს, ძმისა მისისა, და ყოვლისა მისთვს, რომელი ქმნა ბოროტი ჰეროდე.
20. შესძინა ესეცა მას ყოველსა ზედა და შეაყენა იოვანე საპყრობილესა.
21. და იყო ნათლის-ღებასა მას ყოვლისა ერისასა, იესუცა ნათელ-ილო და ილოცვიდა, და განეხუნეს ცანი.
22. და გარდამოჳდა სული წმიდაჲ ჳორციელითა ხილვითა ვითარცა ტრედი მის ზედა, და ჳმაჲ იყო ზეცით და თქუა: შენ ხარ მე ჩემი საყუარელი, შენ სათნო-გიყავ.
23. და თავადსა იესუს ეწყო ოდენ ყოფად მეოცდაათესა წელსა, რომელი საგონებელ იყო ძედ იოსებისა, იაკობისა, ელისა,
24. მატათანისა, ლევისა, მელქისა, იანესა, იოსებისა,
25. მატათისა, ამოსისა, ნაომისა, ელისა, ნაგესა,
26. მათისა, მატათისა, სემისა, იოსებისა, იუდაძსა,
27. იოანანისა, რესაძსა, ზორობაბელისა, სალათიელისა, ნერისა,
28. მელქისა, ადდისა, კოსამისა, ელმოდადისა, ერისა,
29. იოსისა, ელიეზერისა, იორამისა, მატტათისა, ლევისა,
30. სჳმეონისა, იუდაძსა, იოსებისა, იოანანისა, ელიაკიმისა,
31. მელეაძსა, მაინანისა, მატათანისა, ნათანისა, დავითისა,
32. იესესა, იობედისა, ბოოსისა, სალმუნისა, ნაასონისა,
33. ამინადაბისა, არამისა, იორამისა, ესრომისა, ფარეზისა, იუდაძსა,
34. იაკობისა, ისააკისა, აბრაჳამისა, თარაძსა, ნაქორისა,
35. სერუქისა, რაგავისა, ფალეგისა, ებერისა, სალაძსა,
36. კაინანისა, არფაქსადისა, სემისა, ნოესა, ლამექისა,
37. მათუსალაძსა, ენუქისა, იარედისა, მალელეილისა, კაინანისა,
38. ენოსისა, სეითისა, ადამისა და ღმრთისა.

4

1. ხოლო იესუ სავსე სულითა წმიდითა მოიქცა იორდანით, და მოჰყვანდა სულსა უდაბნოდ.
2. და ოარმეოც დღე გამოიცადებოდა ემმაკისაგან და არარაჲ ჳამა მათ დღეთა შინა; და აღ-რაჲ-ესრულნეს დღენი იგი, შეემშია.

3. და ჰრქუა მას ეშმაკმან მან: უკუეთუ მე ხარ ღმრთისად, არქუ ქვათა ამათ, რადთა იქმნენ პურ.
4. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: წერილ არს: არა პურითა ხოლო ცხოვნდების კაცი, არამედ ყოვლითა სიტყვითა ღმრთისადთა.
5. და აღიყვანა იგი მთასა მადალსა და უჩვენა მას ყოველნი სუფევანი სოფლისანი გამოხატვითა ჟამთადთა.
6. და ჰრქუა მას ეშმაკმან მან: შენ მიგცე ამის ყოვლისა ჳელმწიფებად და დიდებად მათი, რამეთუ ჩემდა მოცემულ არს, და რომლისა მინდეს, მივსცე იგი.
7. უკუეთუ შენ თაყუანის-მცე ჩემ წინაშე, იყოს შენდა ესე ყოველი.
8. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: წარვედ მართლუკუნ ჩემგან, ეშმაკო; წერილ არს: უფალსა ღმერთსა შენსა თაყუანის-სცე და მას მხოლოსა ჳმსახურებდე.
9. და მოიყვანა იგი იერუსალჳმდ და დაადგინა იგი ფრთესა მას ზედა მის ტაძრისასა და ჰრქუა მას: უკუეთუ მე ხარ ღმრთისად, გარდაიგდე თავი შენი ამიერ ქუეყანად,
10. რამეთუ წერილ არს, ვითარმედ: ანგელოზთა მისთადა უბრძანებიეს შენთვს დაცვად შენდა.
11. ჳელთა მათთა ზედა აღგიპყრან შენ, ნუსადა წარსცე ქვასა ფერჯი შენი.
12. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას, რამეთუ: თქმულ არს: არა განსცადო უფალი ღმერთი შენი.
13. და აღასრულნა ყოველნი განსაცდელნი ეშმაკმან მან და განეშორა მას ვიდრე ჟამადმდე.
14. და მოიქცა იესუ ძალითა სულისა წმიდისადთა გალილეად; და ჳამბავი განჳდა მისთვს ყოველსა მას გარემო სოფლებსა.
15. და იგი თავადი ასწავებდა შესაკრებელთა მათთა და იდიდებოდა ყოველთაგან.
16. და მოვიდა ნაზარეთად, სადაც აღზრდილ იყო, და შევიდა, ვითარცა ჩუეულ იყო იგი, დღესა შაბათსა შესაკრებელსა მათსა.
17. და მოსცეს მას წიგნი ესაია წინაწარმეტყუელისად, და აღდგა კითხვად და განყო წიგნი იგი და პოვა აღგილი, რომელსა წერილ იყო:
18. სული უფლისად ჩემ ზედა, რომლისათვს მცხო მე და მახარებელად გლახაკთა მომავლინა მე, განკურნებად შემუსრვილთა გულითა, ქადაგებად ტყუეთა განტევებისა და ბრმათა აღხილვად, განვლინებად მომსრალთა განტევებითა.
19. და ქადაგებად წელიწადი უფლისად შეწყნარებული.
20. და შეყო წიგნი იგი და მისცა მსახურსა და დაჯდა; და თუალნი ყოვლისა კრებულისანი მას ჳხედვიდეს.
21. და იწყო სიტყუად მათდა, ვითარმედ: დღეს აღესრულა წერილი ესე ყურთა მომართ თქუენტა.
22. და ყოველნი ეწამებოდეს მას და უკვრდა სიტყუათა მათ ზედა მისთა მადალისათა, რომელნი გამოვიდოდეს პირისაგან მისისა, და იტყოდეს: ანუ არა ესე არსა მე იოსებისი?
23. და თავადმან ჰრქუა მათ: მრქუათ სამე იგავი ესე: მკურნალო, განიკურნე თავი შენი. და რავდენი გუესმა საქმე კაპერნაუმს, ქმენ აქაცა, მამულსა შენსა.
24. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ არავინ წინაწარმეტყუელი შეწყნარებულ არს თვსსა მამულსა.

25. ხოლო ქემმარიტად გეტყვ თქუნენ, რამეთუ მრავალნი ქურივნი იყვნეს დღეთა მათ ელიაძსთა ისრაჴლსა შორის, ოდეს-იგი დაეკჳა ცაჲ სამ წელ და ექუს თუე, რაჴამს-იგი იყო სიყმილი დიდი ყოველსა ქუეყანასა.
26. და არავის მათგანისა მიივლინა ელია, გარნა სარეფთად სიდონისა, დედაკაცისა ქურივისა.
27. და მრავალნი კეთროვანნი იყვნეს ისრაჴლსა შორის ელისეს ზე, წინაწარმეტყუელისა, და არავინ მათგანი განიკურნა, გარნა ნეემან ასური.
28. და აღივსნეს ყოველნი გულის წყრომითა, რომელნი-იგი იყვნეს შესაკრებელსა მას შინა, ესმოდა რაჲ ესე.
29. და აღდგეს და განამეს იგი გარეშე ქალაქისა მისგან და მოიყვანეს იგი ვიდრე წუერადმდე მის მთისა, რომელსა ზედა ქალაქი იგი მათი დაშენებულ იყო, რაჲთა გარდააგდონ იგი.
30. ხოლო თავადმან განვლო შორის მათსა და წარვიდა.
31. და შთავიდა კაპერნაუმდ, ქალაქსა გალილჴადსასა, და ასწავებდა მათ შაბათსა შინა.
32. და უკვრდა მოძღურებაჲ იგი მისი, რამეთუ კელმწიფებით იყო სიტყუად იგი მისი.
33. და იყო შესაკრებელსა მათსა კაცი, რომლისა თანა იყო სული არაწმიდაჲ, და ლაღატ-ყო ჳმითა დიდითა:
34. ეჳა, რაჲ არს ჩუენი და შენი, იესუ ნაზარეველო? მოხუედ წარწყმედად ჩუენდა: გიცი შენ, ვინ ხარ, წმიდაჲ ეგე ღმრთისაჲ.
35. და შეჳრისხნა მას იესუ და ჳრქუა: პირი დაიყავ და განვედ მაგისგან! და დასცა იგი შორის მათსა ეშმაკმან მან და განვიდა მისგან და არარაჲ ავნო მას.
36. და იყო განკვრეებაჲ მათ ყოველთა ზედა და ჴრახვიდეს ურთიერთას და იტყოდეს: რაჲ არს სიტყუად ესე, რამეთუ კელმწიფებითა და ძალითა უბრძანებს სულთა არაწმიდათა, და განვლენ?
37. და მიმოეფინებოდა ჳამბავი მისთჳს ყოველთა მათ აღგილთა გარემოს მის სოფლებისათა.
38. და აღდგა მის კრებულისაგან და შევიდა სახლსა სჳმონისსა; ხოლო სიდედრი სიმონისი შეჳყრობილ იყო სიცხითა დიდითა. და უთხრეს მას მისთჳს.
39. და დადგა მას ზედა და შეჳრისხნა სიცხესა მას. და მეყსეულად დაუტევა იგი, და აღდგა და ჳმსახურებდა მათ.
40. და დასვლასა ოდენ მზისასა ყოველთა რავდენთა აქუნდა უძღურები თჳთო-სახეთაგან სენთა, მოიყვანნეს მისა; ხოლო თავიდან კაცად-კაცადსა მათსა დასდვა კელი და განკურნნა იგინი.
41. და განვიდეს ეშმაკნი მრავალთაგან, ლაღადებდეს და იტყოდეს, ვითარმედ: შენ ხარ ქრისტე, ძე ღმრთისა ცხოვრებისაჲ. და არა უტევებდა მათ სიტყუად, რამეთუ იცოდეს, ვითარმედ იგი არს ქრისტე.
42. ვითარცა განთენა, გამოვიდა მიერ და წარვიდა უდაბნოსა აგილსა, და ერი იგი ეძიებდა მას და მოვიდეს მისა და იყენებდეს მას, რაჲთამცა არა წარვიდა მათგან.
43. ხოლო თავადმან ჳრქუა მათ, ვითარმედ: სხუათაცა ქალაქთა ჯერ-არს ჩემდა ხარებად სასუფეველი ღმრთისაჲ, რამეთუ ამისთჳს მოვივლინე.
44. და ქადაგებდა ყოველთა შესაკრებელთა გალილეაძსათა

1. და იყო ვითარ ერი იგი დაესხმოდა მას სმენად სიტყუასა ღმრთისასა, და თავადი დგა კიდესა თანა ტბისა მის გენესარეთისასა.
2. და იხილნა ორნი ნავნი, მდგომარენი კიდესა მის ტბისასა; ხოლო მესათხევლენი იგი გამოვიდეს ნავისა მისგან და განჰრცხიდეს ბადეთა.
3. და შევიდა ერთსა მას ნავსა, რომელი იყო სიმონისი, და უბრძანა მათ ქუეყანით შე-რე-დგინებად მცირედ და დაჯდა და ასწავებდა ნავით გამო ერსა მას.
4. და ვითარცა დასცხრა სიტყუად, ჰრქუა სიმონს: შეავლინე ღრმად, და სდევით ბადე თქუენი ნადირობად.
5. მიუგო სიმონ და ჰრქუა: მოძღუარ, ღამე ყოველ დავშუერთით და არარად მოვიდეთ; ხოლო სიტყვთა შენითა გარდაუტეოთ ბადე.
6. და ესე რად ყვეს, შეაყენეს თევზისა სიმრავლე დიდი, და განსთქდებოდეს ბადენი მათნი.
7. და წამ-უყოფდეს, რომელნი-იგი იყვნეს ერთსა მას ნავსა, რადთა მოვიდენ და შეეწინენ მათ; და მოვიდეს და აღავსნეს ორნივე იგი ნავნი, ვიდრემდე დაინთქმოდეს იგინი.
8. და ვითარცა იხილა სიმონ-პეტრე, შეუვარდა მუკლთა იესუმსთა და ჰრქუა მას: განვედ ჩემგან, რამეთუ კაცი ცოდვილი ვარ, უფალო!
9. რამეთუ განკურვებამან შეიპყრა იგი და ყოველნი მისთანანი ნადირობასა მას თევზისასა, რომელი შეაყენეს.
10. ეგრეთვე იაკობ და იოვანე, ძენი ზებედესნი, რომელნი იყვნენ ზიარნი სიმონისნი. და იესუ ჰრქუა სიმონს: ნუ გეშინინ, სიმონ, ამიერითგან იყო კაცთა მონადირე.
11. და გამოადგინეს ნავი იგი ქუეყანად და დაუტევეს ყოველი და მისდევდეს მას.
12. და იყო ვითარცა შევიდა იგი ერთსა ქალაქთაგანსა, და აჰა კაცი სავსე კეთროვნებითა. ვითარცა იხილა მან იესუ, დავარდა პირსა ზედა თვისსა, ევედრებოდა მას და ეტყოდა: უფალო, უკუეთუ გინდეს, ძალ-გიც განკურნებად ჩემდა.
13. და განყო კელი, შეახო მას და ჰრქუა: მნებავს, განწმიდენ! და მეყსეულად განემორა კეთროვნებად იგი მისგან.
14. და თავადმან ამცნო მას, რადთა არავის უთხრას, არამედ: წარვედ და უჩუენე თავი შენი მდდელსა და შეწირე განწმედისა შენისათვის, ვითარცა უბრძანა მოსე საწამებლად მათა.
15. და უფრომსად მიმოედებოდა მისთვის სიტყუად იგი. და შეკრებოდა ერი მრავალი სმენად და განკურნებად უძლურებათა მათთაგან მის მიერ.
16. ხოლო თავადი განემორის უდაბნოდ და ილოცავს.
17. და იყო ერთსა შინა დღესა და თავადი იესუ ასწავებდა მათ. და სხდეს მუნ ფარისევლნი და სჯულის მოძღუარნი, რომელნი მოსრულ იყვნეს ყოვლისაგან დაბნელებისა გალილეამსა და ჰურიასტანისა და იერუსალჴმისა, და ძალი ღმრთისად იყო განკურნებად მათდა.

18. და აჰა ესერა კაცთა მოაქუნდა ცხედრითა კაცი, რომელი იყო განრღუეულ, და უნდა შეღებად მისი და დადგამა წინაშე მისა.
19. და ვერ პოეს, ვინამცა შეიღეს იგი ერისა მისგან; აღკდეს ერდოსა ზედა და აღიღეს კეცი და შთაუტევეს კაცი იგი ცხედრითურთ წინაშე იესუსა.
20. და იხილა რად სარწმუნოებად მათი, ჰრქუა მას: კაცო, მიგეტევნენ ცოდვანი შენნი!
21. და იწყეს განზრახვად მწიგნობართა მათ და ფარისეველთა და იტყოდეს: ვინ არს ესე, რომელი იტყვს გამობასა? ვის ჰელ-ეწიფების მიტევებად ცოდვათად, გარნა მხოლოსა ღმერთსა?
22. გულისჰმა-ყვნა იესუ გულის ზრახვანი მათნი, მიუგო და ჰრქუა მათ: რასა-ეგე ჰზრახავთ გულთა თქუენტა?
23. რად უადვილეს არს სიტყუად: მიგეტევნენ შენ ცოდვანი შენნი, ანუ რქუმად: აღდეგ და ვიდოდე?
24. არამედ რადთა უწყოდით, რამეთუ ჰელეწიფებად აქუს ძესა კაცისასა ქუეყანასა ზედა მიტევებად ცოდვათა, ჰრქუა განრღუეულსა მას: შენ გეტყვ: აღდეგ და აღიღე ცხედარი შენი და წარვედ სახიდ შენდა!
25. და მეყსეულად აღდგა წინაშე მათსა და აღიღო ცხედარი, რომელსა ზედა იდვა, და წარვიდა სახიდ თვსა და ადიდებდა ღმერთსა.
26. და განკვრვებამან შეიპყრნა ყოველნი და ადიდებდეს ღმერთსა. და შიში დაეცა მათ ზედა და იტყოდეს, რამეთუ: ვიხილეთ უდიდებულესი დიდებად დღეს.
27. და ამისა შემდგომად გამოვიდა და იხილა მეზუერე, სახელით ლევი, მჯდომარე საზუერესა ზედა, და ჰრქუა მას: მომდევი მე.
28. და მან დაუტევა ყოველი და აღდგა და მისდევიდა მას.
29. და დაუმზადა ლევი პური დიდი იესუს სახლსა შინა თვსსა. და იყო კრებული დიდი მეზუერეთად და სხუათად, რომელნი იყვნეს მათ თანა ინაჯით-მსხდომარენი.
30. და დრტვნიდეს ფარისეველნი და მწიგნობარნი მათნი მოწაფეთა მისთა თანა და იტყოდეს: რადსათვს მეზუერეთა და ცოდვილთა თანა სჰამთ და ჰსუამთ?
31. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა უჰმს ცოცხალთა მკურნალი, არამედ რომელნი ბოროტსა სენსა შინა არიან.
32. არა მოვედ წოდებად მართალთა, არამედ ცოდვილთა, რადთა შეინანონ.
33. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: რადსათვს მოწაფენი იოვანესნი იმარხვენ ზედა-ზედა და ვედრებასა ჰყოფენ და ეგრეთვე ფარისეველთანი, ხოლო მოწაფენი შენნი ჰამენ და სუმენ?
34. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ნუუკუე ჰელ-ეწიფების ძეთა სიძისათა ვიდრემდე სიძე მათ თანა არს, რადთა ამარხვებდეს მათ?
35. ხოლო მოვლენან დღენი, ოდეს ამალდეს მათგან სიძე იგი, და მაშინ იმარხვიდენ მათ დღეთა შინა.
36. და ეტყოდა მათ იგავითცა, ვითარმედ: არავინ სადგმელი სამოსლისა ახლისად დაადგის სამოსელსა ძუელსა, რადთა არა ახალიცა იგი განაპოს, და ძუელსა მას ვერ შეჰგავს სადგმელი ახლისა სამოსელისად.
37. და არავინ შთაასხის ღვინოდ ახალი თხიერთა ძუელთა, რადთა არა განხეთქნეს ღვინომან ახალმან თხიერნი იგი, და ღვინოდ დაითხიოს, და თხიერნი წარწყმდენ.

38. არამედ ღვწომ ახალი თხიერთა ახალთა ჯერ-არს შთასხმად, და ორნივე დაიმარხნენ.

39. და არავინ სუამნ ღვწოსა ძუელსა და მეყსეულად ჰნებავნ ახალი, რამეთუ თქვს: ძუელი უმჯობეს არს.

6

1. და იყო შაბათსა მეორე-პირველსა და განვიდოდა თავადი თესულისაგან ყანისა, ხოლო მოწაფენი მისნი მოსჭრიდეს თავსა ჯუვილისასა, მუსრვიდეს კელითა და ჭამდეს.

2. ხოლო რომელთამე ფარისეველთა ჰრქუეს მათ: რასა ჰზამთ შაბათსა შინა, რომელი არა ჯერ- არს?

3. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არცა-ღა ესე აღმოგიკითხავსა, რომელი-იგი ყო დავით, ოდეს-იგი შეემშია მას და მისთანათა?

4. ვითარ-იგი შევიდა ტაძარსა ღმრთისასა და პურნი იგი შესაწირავისანი შეჭამნა და სცა მისთანათაცა, რომელთადა არა ჯერ-არს ჭამად, გარნა მღდელთადა ხოლო?

5. და ეტყოდა მათ: უფალ არს ძე კაცისადა შაბათისაცა.

6. და იყო სხუასაცა შაბათსა და შთავიდა თავადი შესაკრებელსა მათსა და ასწავებდა მათ. და იყო მუნ კაცი, რომელსა კელი მისი მარჯუენე განჯმელ ედგა.

7. უმზირდეს მას მწიგნობარნი და ფარისეველნი, უკუეთუმცა შაბათსა განკურნა, რადთა პოვონ, ვითარმცა შეასმინეს იგი.

8. ხოლო თავადმან იცნოდა ზრახვანი მათნი და ჰრქუა კაცსა მას, რომელსა კელი განჯმელ ედგა: აღდეგ და წარმოდეგ შორის! ხოლო იგი აღდგა და დადგა შორის.

9. და იესუ ჰრქუა მათ: გკითხო თქუენ სიტყუადა: რად ჯერ-არს შაბათსა: კეთილისა საქმე ანუ ბოროტისა ყოფადა? სულისა ცხოვრებადა ანუ მოკლვადა?

10. და მიხედა მათ ყოველთა და ჰრქუა კაცსა მას: განირთხ კელი შენი! ხოლო მან განირთხა, და მოეგო კელი მისი, ვითარცა სხუადა იგი.

11. ხოლო იგინი აღივსნეს მანკიერებითა და განიზრახვიდეს ურთიერთას, უკუეთუმცა უყვეს რად იესუს.

12. და იყო მათ დღეთა შინა და განვიდა თავადი მთად კერძო ლოცვად და ღამესა ათევდა ლოცვითა ღმრთისა მიმართ.

13. და ვითარცა განთენა დღე, მოუწოდა მოწაფეთა თვსთა და გამოირჩინა ათორმეტნი მათგანნი, რომელთაცა მოციქულად უწოდა:

14. სიმონ, რომელსა უწოდა პეტრე, და ანდრია, ძმად მისი, იაკობ და იოანე, ფილიპე და ბართლომე.

15. მატთეოს და თომა, იაკობ ალფესი და სიმონ, რომელსა ერქუა მოშურნე.

16. და იუდა იაკობისი და იუდა ისკარიოტელი, რომელი –იგი იქმნა განმცემელ.

17. და გადმოვიდოდა მათ თანა და დადგა ადგილსა ველსა, და ერი იგი მოწაფეთა მისთადა და სხვსა ერისა სიმრავლე ფრიადი ჰურიასტანით და იერუსალჴმით და ზღვს კიდისადა, ტვროსით და სიდონით.

18. რომელნი მოსრულ იყვნეს სმენად მისგან და განკურნებად სნეულებათაგან მათთა; და ურვილნი იგი სულთაგან არაწმიდათა განიკურნებოდეს.
19. და ყოველი იგი ერი ეძიებდა შეახლებად მისა, რამეთუ ძალნი გამოვიდოდეს მისგან, და განკურნებდეს ყოველთა.
20. და თავადმან აღიხილნა თუალნი მისნი მოწაფეთა მიმართ და ეტყოდა: ნეტარ ხართ გლახაკნი სულითა, რამეთუ თქუენი არს სასუფეველი ღმრთისაჲ.
21. ნეტარ ხართ თქუენ, რომელთა გშიის აწ, რამეთუ განსძღეთ. ნეტარ ხართ, რომელნი სტირთ აწ, რამეთუ იცინოდით.
22. ნეტარ იყვნეთ, რაჟამს მოგიძულნენ თქუენ კაცთა და ოდეს გამოგასხნენ თქუენ და გაყუედრებდენ და განჯადონ სახელი თქუენი ვითარცა ბოროტთაჲ ძისათჳს კაცისა.
23. გიხაროდენ მას დღესა შინა და მხიარულ იყვნეთ, რამეთუ აჰა ესერა სასყიდელი თქუენი მრავალ არს ცათა შინა, რამეთუ ესრეთვე უყოფდეს წინაწარმეტყუელთა მამანი მათნი.
24. ხოლო ვაჲ თქუენდა, მდიდარხო, რამეთუ მიგიღებდეს ნუგეშინის-ცემაჲ თქუენი;
25. ვაჲ თქუენდა, განმადლარხო აწ, რამეთუ გშიოდის. ვაჲ თქუენდა, რომელნი იცინით აწ, რამეთუ იგლოვდეთ და სტიროდით;
26. ვაჲ თქუენდა, რაჟამს კეთილსა გეტყოდინან თქუენ კაცნი, რამეთუ ეგრეთვე უყოფდეს ცრუ-წინადასწარმეტყუელთა მამანი მათნი.
27. არამედ თქუენ გეტყჳ, რომელთა-ეგე გესმის: გიყუარდედ მტერნი თქუენნი და კეთილსა უყოფდით მოძულეთა თქუენთა
28. და აკურთხევდით მწყევართა თქუენთა და ილოცვიდით მათთჳს, რომელნი გმძლავრობდენ თქუენ.
29. რომელმან გცეს ყურიძალსა შენსა, მიუპყარ ერთკერძოდცა; და რომელი მიგიღებდეს შენ სამოსელსა შენსა, კუართსაცა შენსა ნუ აყენებ.
30. ყოველი რომელი გთხოვდეს, მიეც, და რომელი მიგიღებდეს შენ, ნუ მოჰჭდი.
31. და ვითარცა-იგი თქუენ გნებაჲს, რაჲთა გიყონ კაცთა, თქუენცა ეგრეთვე მსგავსად უყოფდით მათ.
32. და უკუეთუ გიყუარდენ თქუენ მოყუარენი თქუენნი, რაჲ არს მაღლი თქუენდა? რამეთუ ცოდვილნიცა მოყუარეთა მათთა ჰყუარობენ.
33. და უკუეთუ კეთილის მყოფელთა თქუენთა კეთილსა უყოფდეთ, რომელი მაღლი არს თქუენდა? რამეთუ ცოდვილნიცა ამას ჰყოფენ.
34. და უკეთუ ავასხებდეთ მათ, რომელთაგან ესავთ კუალად მოღებასა, რომელი მაღლი არს თქუენდა? რამეთუ ცოდვილნიცა ცოდვილთა ავასხებენ, რაჲთა მოიღონ სწორი.
35. ხოლო თქუენ გიყუარდედ მტერნი თქუენნი და კეთილსა უყოფდით და ავასხებდით და ნურარას უსასო ჰყოფთ; და იყოს სასყიდელი თქუენი მრავალ, და იყვნეთ ძე მაღლის, რამეთუ იგი თავადი ტკბილ არს უმაღლოთათჳსცა და უკეთურთა.
36. იყვნით თქუენ მოწყალე, ვითარცა მამაჲ თქუენი მოწყალე არს.
37. ნუ განიკითხავთ და არა განიკითხნეთ; და ნუ დასჯით და არა დაისაჯნეთ; მიუტევეთ და მოგიტევენ.

38. მიეცით, და მოგეცეს თქვენ. საწყაული კეთილი და შეხრილი და დატენილი და ზედაგარდათხეული მოგცენ წიაღთა თქვენთა; მითვე საწყაულითა, რომლითა მიუწყით, კუალად მოგეწყოს თქვენ.
39. ეტყოდა მათ იგავსაცა: ნუ ჯელ-ეწიფებისა ბრმასა ბრმისა წინა-ძღუანვად? არა-მეა ორნივე ჯურღმულსა შთაცვენ?
40. არა არს მოწაფე უფროდს მოძღურისა თვისისა, ხოლო განკრძალული იგი ყოველი იყავნ ვითარცა მოძღუარი თვისი.
41. რადსა ჰხედავ წუელსა თუალსა შინა ძმისა შენისასა და დვრესა თუალსა შინა თვისსა არა განიცდი?
42. ანუ ვითარ ჯელ-გეწიფების რქუმად ძმასა შენსა: ძმაო, მიტევე, და აღმოგიღო წუელი თუალისაგან შენისა, და შენ დვრესა თუალსა შინა შენსა არა ჰხედავ? ორგულო, აღმოიღე პირველად დვრე თუალისაგან შენისა და მერმე იხილო აღმოღებად წუელი თუალისაგან ძმისა შენისა.
43. რამეთუ არა არს ხე კეთილი, რომელმან გამოიღოს ნაყოფი ხენეში; არცა კუალად ხე ხენეში, რომელმან ყვის ნაყოფი კეთილი.
44. რამეთუ თითოეული ხჭ თვისისაგან ნაყოფისა საცნაურ არს; რამეთუ არა ეკალთაგან შეკრებიან ლედვ, არცა მაყუალთაგან მოისთულიან ყურძენი.
45. კეთილმან კაცმან კეთილისაგან საუნჯისა გულისა თვისისა გამოიღოს კეთილი, და ბოროტმან კაცმან ბოროტისაგან საუნჯისა გულისა თვისისა გამოიღოს ბოროტი; რამეთუ ნამეტავისაგან გულისა იტყვნ პირნი მისი.
46. რადსა მეტყვთ მე: უფალო, უფალო! და არა ჰყოფთ, რომელსა მე გეტყვ თქვენ?
47. ყოველი, რომელი მოვალს ჩემდა და ისმენს სიტყუათა ჩემთა და ჰყოფს მათ, გიჩუენო თქვენ, ვისა იყოს მსგავს.
48. მსგავს არს იგი კაცსა, რომელი აშენებნ სახლსა, რომელმან მოთხარა და დააღრმო და დადვა საფუძველი კლდესა ზედა; და დიდროაჲ რაჲ იყო, ეკუეთა მდინარე იგი სახლსა მას და ვერ შეუძლო შეძვრად მისა, რამეთუ დაფუძნებულ იყო კლდესა ზედა.
49. ხოლო რომელმან ისმინა და არა ყოს, მსგავს არს იგი კაცსა, რომელმან აღაშენა სახლი მიწასა ზედა თვნიერ საფუძველისა, რომელსა ეკუეთა მდინარე, და მესყულად დაეცა; და იყო დაცემად სახლისაჲ მის დიდ.

7

1. და ვითარცა დაასრულნა იესუ სიტყუანი ესე სასმენელთა მიმართ ერისათა, შევიდა კაპერნაუმს.
2. და ასისტავისა ვისმე მონაჲ სნეულ იყო და მიახდა აღსრულებად, რომელი იყო მისა პატიოსან.
3. და ესმა მას იესუმსთვს. და მიავლინნა მისა მოხუცებულნი ჰურიათანი ვედრებად მისა, რადთა მოვიდეს და განკურნოს მონაჲ იგი მისი.
4. ხოლო რომელნი-იგი მივიდეს იესუმსა, ჰლოცვიდეს მას მსწრაფლ და ეტყოდეს, ვითარმედ: ღირს არს, რომელი-ესე ჰყო მისთვს,
5. რამეთუ უყუარს ნათესავი ჩუენი და შესაკრებელი მან აღმიშენა ჩუენ.

6. და იესუ წარვიდა მათ თანა; ხოლო თავადი ვითარ მიახლებულ იყო სახლსა მას, მიუვლინა ასისტავმან მან მეგობარნი და ჰრქუა: უფალო, ნუ მოშურები, რამეთუ არა ვარ ღირს, რადთა სართულსა სახლისა ჩემისასა შემოხვდე.
7. რომლისაგან არცა თავით ჩემით ღირს მიჩნდა მისლვად შენდა; არამედ სიტყვით ხოლო თქუ, და განიკურნოს მონაჲ ესე ჩემი.
8. რამეთუ მეცა კაცი ვარ ჳელმწიფებასა ქუეშე განწესებული და მქონან ჩემ ქუეშე ერისა კაცნი და ვჰრქვ მას: წარვედ! და წარვიდის; და სხუასა: მოვედ! და მოვიდის; და მონასა ჩემსა: ყავ ესე! და ყვის.
9. ხოლო ვითარცა ესმა ესე იესუს, დაუკვრდა სარწმუნოებაჲ მისი, მიექცა ერსა მას და ჰრქუა: ამენ გეტყვ თქუენ, არცაღა ისრაჳლსა შორის ვპოვე ესევითარი სარწმუნოებაჲ.
10. და მიიქცეს, რომელნი-იგი მოსრულ იყვნეს, სახიდ მისა და პოვეს მონაჲ იგი მისი ცოცხალი.
11. და იყო ამისა შემდგომად და წარვიდოდა ქალაქად, რომელსა ჰრქვან ნაინ, და თანა-უვიდოდეს მას მოწაფენი მისნი და ერი მრავალი.
12. და ვითარ მიეახალა ბჳეთა ქალაქისათა, და აჰა ესერა გამოაქუნდა მკუდარი, ძე მხოლოდ შობილი დედისა თვისსაჲ, და იგი იყო ქურივ; და ერი მრავალი იყო ქალაქისაჲ მის თანა.
13. და იხილა დედაკაცი იგი იესუ და შეეწყალა იგი და ჰრქუა მას: ნუ სტირ!
14. და მივიდა ცხედარსა მას და შეახო. ხოლო რომელთა აქუნდა ცხედარი იგი, დადგეს. და ჰრქუა მას: ჳაბუკო, შენ გეტყვ, აღდეგ!
15. და ზე წარმოჴდა მკუდარი იგი და იწყო სიტყუად; და მისცა იგი დედასა თვისსა.
16. და შიში დაეცა მათ ყოველთა ზედა, და აღიდებდეს ღმერთსა და იტყოდეს, ვითარმედ: წინაწარმეტყუელი დიდი აღდგომილ არს ჩუენ შორის და რამეთუ მოხედნა ღმერთმან ერსა თვისსა.
17. და განეფინა სიტყუად ესე ყოველსა ჳურიასტანსა მისთვს და ყოველსა მას გარემო სოფლებსა.
18. და უთხრეს იოვანეს მოწაფეთა მისთა ამის ყოვლისათვს.
19. და მოუწოდა იოვანე ორთა მოწაფეთა თვისთა და მიავლინა იესუდსა და ჰრქუა: შენ ხარა მომავალი, ანუ სხუასა მოველოდით?
20. და მი-რად-ვიდეს მისა კაცი იგი, ჰრქუეს: იოვანე ნათლისმცემელმან მომავლინა ჩუენ შენდა და თქუა: შენ ხარა მომავალი, ანუ სხუასა მოველოდით?
21. მას ჟამსა შინა განკურნნა მრავალნი სნეულებათაგან და საღმობათა და სულთაგან უკეთურთა და მრავალთა ბრმათა მიჰმადლა ხედვად.
22. და მიუგო და ჰრქუა მათ იესუ: მივედით და უთხართ იოვანეს, რად-ესე იხილეთ და გესმა: ბრმანი აღიხილვენ, მკელობელნი ვლენან, კეთროვანნი განწმდებიან, ყრუთა ესმის, მკუდარნი აღდგებიან, და გლახაკთა ეხარების.
23. და ნეტარ იყოს, რომელი არა დაჰბრკოლდეს ჩემდა მომართ.
24. და ვითარცა წარვიდეს მოციქულნი იგი იოვანესნი, იწყო სიტყუად იესუ ერისა მის მიმართ იოვანესთვს: რაჲსა გამოხუედით უდაბნოდ ხილვად? ლერწმისა, ქარისაგან შერყეულისა?
25. არამედ რაჲსა გამოხუედით ხილვად? კაცისა, სამოსლითა ჩჩვლითა მოსილისა? აჰა ესერა რომელნი სამოსლითა დიდებულთა და საშუებელთა არიან, სამეუფოთა შინა არიან.

26. არამედ რაღა გამოხუდით ხილვად? წინაწარმეტყუელისა? ჰე, გეტყვ თქუენ, და უმეტეს წინაწარმეტყუელისა.
27. რამეთუ ესე არს, რომლისათჳს-იგი წერილ არს: აჰა ესერა მე წარვაველინო ანგელოზი ჩემი წინაშე პირსა შენსა, რომელმან განჰმზადნეს გზანი შენნი წინაშე შენსა.
28. რამეთუ გეტყვ თქუენ: უფროდსი შობილთა შორის დედათაღსა იოვანე ნათლის-მცემელისა წინაწარმეტყუელი არავინ არს, ხოლო უმცირესი სასუფეველსა ღმრთისასა უფროდს მისა არს.
29. და ყოველსა ერსა ესმა და მეზუერეთა და განამართლეს ღმერთი და ნათელ-იღეს ნათლის-ცემითა იოვანესითა.
30. ხოლო ფარისეველთა და სჯულის- მოძღუართა ზრახვად ღმრთისად შეურაცხ-ყვეს თავისა თჳსისა, რამეთუ არა ნათელ-იღეს მისგან.
31. ვის ვამსგავსნე კაცნი ამის ნათესავისანი, და ვისა არიან მსგავს?
32. მსგვეს არიან ყმათა, უბანთა ზედა მსხდომარეთა, რომელნი მოუწესედ მოყუასთა მათთა და ეტყვედ: გისტჳნევედით თქუენ, და არა ჰროკვედით; გიგოდებდით თქუენ, და არა სტიროდით.
33. რამეთუ მოვიდა იოვანე ნათლის-მცემელი, არცა ჭამდა პურსა, არცა სუმიდა ღვინოსა, და იტყვთ: ეშმაკეულ არს.
34. მოვიდა მე კაცისად, ჭამს და სუამს, იტყვთ: აჰა კაცი მჭამელი და მსუმელი ღვინოსად და მეგობარი მეზუერეთა და ცოდვილთად.
35. და განმართლდა სიბრძნე ყოველთაგან შვილთა თჳსთა.
36. ევედრებოდა ვინმა მას ფარისეველთაგანი, რადთა ჭამოს პური მის თანა; და შევიდა სახლსა მის ფარისეველისასა და დაჯდა.
37. და იყო დედაკაცი ვინმე ქადაქსა მას შინა, რომელი იყო ცოდვილ. ესმა, რამეთუ არს იგი სახლსა შინა მის ფარისეველისასა, მოილო ალაზასტრი ნელსაცხებლისად.
38. და დადგა ფერჳთა თანა მისთა, ტიროდა და იწყო დაღტობად ცრემლითა ფერჳთა მისთა და თმითა თავისა მისისადთა წარჰკოცდა და ამბორს-უყოფდა ფერჳთა მისთა და სცხებდა ნელსაცხებელსა.
39. ვითარცა იხილა ფარისეველმან მან, რომელმანცა იგი ჰხადა მას, თქუა გულსა თჳსსა: ესე უკუეთუმცა იყო წინაწარმეტყუელი, უწყოდამცა, ვინ და რაბამი დედაკაცი შეეხების მას, რამეთუ ცოდვილ არს.
40. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: სიმონ, მაქუს რადმე შენდა სიტყუად. ხოლო მან თქუა: მოძღუარ, იტყოდე!
41. და თქუა: ორნი თანა-მღებნი იყვნეს მასესხებელისად ვისნიმე: ერთსა თანა-ედვა ხუთასი დრაჰკანი, ხოლო ერთსა მას -ერგასისი.
42. და ვითარ არარად აქუნდა მათ, ორთავე მიუტევა; აწ თქუ შენ, ვინ უფროდს შეიყუაროს იგი?
43. მიუგო სიმონ და თქუა: მე ეგრე ვჰგონებ, ვითარმედ რომელსაცა-იგი უფროდსი მიუტევა. ხოლო თავადმან თქუა: სამართლად ჰსაჯე.
44. და მიექცა დედაკაცსა მას და სიმონ ეტყოდა: ჰხედავა ამას დედაკაცსა? შემოვედ სახლსა შენსა, წყალი ფერჳთა ჩემთა არა მეც, ხოლო ამან ცრემლითა დაალტვნა ფერჳნი ჩემნი თმითა თჳსითა წარჰკოცნა.
45. ამბორის-ყოფად არა მომეც მე, ხოლო ესე ვინადთგან შემოვიდა, არა დასცხრების ამბორის-ყოფითა ფერჳთა ჩემთადთა.

46. ზეთი თავსა ჩემსა არა მცხე, ხოლო ამან ნელსაცხებელი სცხო ფერტა ჩემთა.
47. რომლისა მადლისათჳს გეტყჳ შენ: მიეტევნენ მაგას ცოდვანი მაგისნი მრავალნი, რამეთუ შეიყუარა ფრიად, ხოლო რომელსა მცირედ მიეტეოს, მცირედცა შეიყუაროს.
48. და ჰრქუა მას: მიგეტევნენ შენ ცოდვანი შენნი!
49. და იწყეს თანა-მეინაჳეთა მათ სიტყუად გულთა შინა მათთა: ვინ არს ესე, რომელი ცოდვათა მიუტევებს?
50. ჰრქუა დედაკაცსა მას: სარწმუნოებაჲმან შენმან გაცხოვნა შენ. გუაღე, ვიდოდე მშვიდობით!

8

1. და იყო ამისა შემდგომად თავადი ვიდოდა ქალაქად-ქალაქად და დაბად-დაბად, ქადაგებდა და ახარებდა სასუფეველსა ღმრთისასა; და ათორმეტნი მოწაფენი მის თანა.
2. და დედანი ვინმე, რომელნი განკურნებულ იყვნეს სულთაგან არაწმიდათა და უძლურებათა, მარიამ, რომელსა ერქუა მაგდალენელი, რომლისაგან შჳდნი ეშმაკნი განსრულ იყვნეს.
3. იოანა, ცოლი ქოზადსი, ეზოდს მოძღურისა ჰეროდესი, და სუსანა და სხუანი მრავლნი, რომელნი ჰმსახურებდეს მას ნაყოფთაგან მათთა.
4. ხოლო რომელნი - იგი მისთანა იყვნეს ერნი მრავალნი და ქალაქად-ქალაქად რომელნი მოვიდოდეს მისა, ეტყოდა მათ იგავით:
5. გამოვიდა მთესვარი თესვად თესლისა თჳსისა; და თესვასა მას მისსა რომელიმე დავარდა გზასა ზედა და დაითრგუნა, და მფრინველთა ცისათა შეჭამეს იგი.
6. და სხუად დავარდა კლდესა ზედა, აღმოსცენდა და განჳმა, რამეთუ არა იყო სიღრმე მიწისად.
7. და რომელიმე დავარდა შორის ეკალთა; და აღმოსცენდეს ეკალნი და შეაშთვეს იგი.
8. და სხუად დავარდა ქუეყანასა კეთილსა და აღმოსცენდა და ყო ნაყოფი ასი წილი. ამას ეტყოდა ჳმითა: რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ისმინენ.
9. ჰკითხვიდეს მას მოწაფენი მისნი, ვითარმედ: რად არს იგავი ესე?
10. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: თქუენდა მოცემულ არს ცნობად საიდუმლოდ სასუფეველისა ღმრთისად, ხოლო სხუათა - იგავით, რადთა ჰხედვიდენ და ვერ იხილონ და ესმოდის და ვერ გულისჳმა-ყონ.
11. ხოლო იგავი იგი ესე არს: თესლი იგი არს სიტყუად ღმრთისად.
12. ხოლო გზასა ზედა იგინი არიან, რომელთა ესმის; მერმე მოვიდის ეშმაკი და მოუღის სიტყუად იგი გულისაგან მათისა, რადთა არა ჰრწმენეს და ცხოვნდენ.
13. ხოლო რომელი იგი კლდესა ზედა, -რომელთ-იგი რაჟამს ისმინიან, სიხარულით შეიწყნარიან სიტყუად იგი, და ამათ ძირი არა უბნ, რომელთა - იგი ჟამ ერთ ჰრწამნ და ჟამსა განსაცდელისასა განდგიან.

14. ხოლო რომელი-იგი ეკალთა შორის დავარდა, ესე არიან, რომელთა ისმინიან სიტყუად და ზრუნვისაგან და სიმდიდრისა და გემოთაგან ამის სოფლისათა ვლენედ და შეაშთვიან და არა ნაყოფიერ იქმნიან.
15. ხოლო რომელი-იგი კეთილსა ქუეყანასა დაეთესა, ესენი არიან, რომელთა გულითა კეთილითა და სახიერიითა ისმინიან სიტყუად და შეიკრძალიან და ნაყოფი გამოილიან მოთმინებითა.
16. არავინ სანთელი აღანთის და დაფარის ჭურჭლითა, გინა ქუეშე ცხედარსა შედგიან, არამედ სასანთლესა ზედა დადგიან, რადთა შემავალნი იგი ნათელსა ხედვიდენ.
17. რამეთუ არა არს დაფარული, რომელი არა გამოცხადნეს, არცა საიდუმლოდ, რომელი არა საცნაურ იყოს და ცხადად მოვიდეს.
18. იხილეთ უკუე, ვითარ-ეგე ისმენთ: რომელსა აქუნდეს, მიეცეს მას, და რომელსა არა აქუნდეს, და რომელსა-იგი ჰგონიეს, ვითარმედ აქუს, მო-ვე-ელოს მას.
19. მოვიდეს მისა დედად და ძმანი მისნი, და ვერ ეძლო შემთხუევად მისა ერისა მისგან.
20. უთხრეს მას და ეტყოდეს: დედად შენი და ძმანი შენნი გარე დგანან და ხილვად შენი ჰნებავს.
21. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: დედად ჩემი და ძმანი ჩემნი ესე არიან, რომელთა სიტყუად ღმრთისად ისმინონ და ყონ იგი.
22. და იყო ერთსა შინა დღესა თავადი შევიდა ნავსა, და მოწაფენი მისნი მის თანა, და ჰრქუა მათ: განვიდეთ წიაღკერძო ტბასა მას; და აღვიდეს.
23. და მი-რად-ვიდოდეს იგინი ნავითა, მიეძინა. და გარდამოჰდა არმური ქარისად ტბასა მას ზედა, და აღივსებოდა ნავი იგი, და იურვოდეს.
24. და მოვიდეს და განაღვძეს და ეტყოდეს: მოძღუარ, მოძღუარ, წარვწყმდებით. ხოლო თავადი აღდგა და შეჰრისხნა ქარსა მას და ღელვასა წყალთასა; და დასცხრეს, და იყო დაყუდებად დიდი.
25. და ჰრქუა მათ: სადა არს სარწმუნოებად თქუენი? ხოლო მათ შეეშინა და დაუკვრდა და იტყოდეს ურთიერთას: ვინ-მე არს ესე, რამეთუ ქართაცა უბრძანებს და წყალთა, და ერჩიან მას?
26. და განვიდეს სოფელსა მას გადარინელთასა, რომელ არს წიაღკერძო გალილეასა.
27. და ვითარცა განვიდეს იგინი ქუეყანად, მო-ვინმე-ეგებოდა კაცი ქალაქისაგან, რომლისა თანა იყვნეს ეშმაკნი; და მრავალ ჟამ სამოსელი არა შეემოსა და სახლსა შინა არა იყოფოდა, არამედ საფლავებსა.
28. და ვითარცა იხილა მან იესუ, ღაღატ-ყო და შეუვრდა ფერჯთა მისთა და ჯმითა დიდითა იტყოდა: რად ძეს ჩემი და შენი, იესუ, ძეო ღმრთისა მაღლისაო? გევედრები ნუ მტანჯავ მე.
29. რამეთუ უბრძანა სულსა მას არაწმიდასა განსვლად კაცისა მისგან; რამეთუ მრავალ - გზის წარიტაცის იგი, და შებორკილიან იგი ჯაჭვთა და საკრველითა და სცვედ, და განხეთქნის საკრველნი და იდევნებინ ეშმაკისა მისგან უდაბნოთა.
30. ჰკითხა მას იესუ: რად არს სახელი შენი? ხოლო მან ჰრქუა: ლეგეონ, რამეთუ ეშმაკნი მრავალნი შესრულ იყვნეს მისა.
31. და ევედრებოდეს მას, რადთა არა უბრძანოს მათ უფსკრულთა შთასვლად.

32. და იყო მუნ კოლტი ღორთად მრავალი, მძოვარი მთასა ზედა; და ევედრებოდეს მას, რადთა უბრძანოს მათ ღორებსა მას შესლვად. და თავადმან უბრძანა მათ.
33. და გმოვიდეს ეშმაკნი იგი კაცისა მისგან და შევიდეს ღორთა მათ. და მიიმართა ყოველმან კოლტმან კბოდესა მას ტბად და დაიშთვნეს.
34. ვითარცა იხილეს მწყემსთა მათ საქმე ესე, ივლტოდეს და შევიდეს და უთხრეს ქალაქსა და დაბნებსა.
35. და გამოვიდეს ხილვად, რომელი-იგი იქმნა, და მოვიდეს იესუსა და იხილეს კაცი იგი მჯდომარე, რომლისაგან ეშმაკნი იგი განსრულ იყვნეს, შემოსილი და გონიერი, ფერჯთა თანა იესუსთა, და შეეშინა.
36. რამეთუ უთხრეს, რომელთა-იგი ეხილვა, ვითარ-იგი ცხოვნდა ეშმაკეული.
37. და ევედრებოდეს მას ყოველი იგი სიმრავლე გარემო სოფლებისად მის გადარინელთადაცა, რადთა წარვიდეს მათგან, რამეთუ შიშითა დიდითა შეპყრობილ იყვნეს. ხოლო თავადი შევიდა ნავსა და მიიქცა მუნვე.
38. ევედრებოდა მას კაცი იგი, რომლისაგან ეშმაკნი განსრულ იყვნეს, რადთა იყოს მის თანა. ხოლო თავადმან განუტევა იგი და ჰრქუა:
39. მიიქეც სახიდ შენდა და მიუთხარ, რაოდენი გიყო შენ ღმერთმან. და წარვიდა ყოველსა მას ქალაქებსა და ქადაგებდა, რად-იგი ყო მისთვის იესუ.
40. და იყო მიქცევასა მას იესუსსა მუნვე შეიწყნარა იგი ერმან მან, რამეთუ ყოველნივე მოელოდეს მას.
41. და აჰა ესერა მოვიდა კაცი და სახელი მისი იაიროს, და ესე მთავარი იყო შესაკრებელისა; და დავარდა ფერჯთა თანა იესუსთა და ევედრებოდა მსა, რადთა შევიდეს სახლსა მისსა.
42. რამეთუ ასული მარტოდ ესუა მსა, რომელი იყო ათორმეტის წლის, და იგი მოკუდებოდა. და მისლვასა მას მისსა ერი იგი შეკრებოდა მისა.
43. და იყო ვინმე დედაკაცი წყროდთა სისხლისადათა ათორმეტით წლითგან, რომელსა ყოველი მონაგები მისი წარეგო მკურნალთა ზედა, და ვერვის განეკურნა.
44. და მოვიდა ზურგით კერძო და შეეხო ფესუსა სამოსლისა მისისა. და მეყსეულად დასცხრა წყაროდ იგი სისხლისა მისისა.
45. და თქუა იესუ: ვინ შემახო მე? და ვითარცა უარ-ჰყოფდეს ყოველნი, ჰრქუა პეტრე და მისთანათა: მოძღუარ, ერნი გარე მოგადგან და შეგაიწრებენ შენ, და შენ იტყვ: ვინ შემახო მე?
46. ხოლო იესუ ჰრქუა: შე-ვინმე-მახო მე, რამეთუ მე ვცან ძალი განსრული ჩემგან.
47. და იხილა რად დედაკაცმან მან, რამეთუ არა დაეფარა, მოვიდა ძრწოლით და შეუვრდა მას და, რომლისა ბრალისათვის შეახო, უთხრა წინაშე ყოვლისა ერისა, და ვითარ-იგი მეყსეულად განიკურნა.
48. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: ნუ გეშინინ, ასულო, სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ, ვიდოდე მშჯდობით!
49. და ვითარ-იგი ეტყოდა ოდენ, მო-ვინმე-ვიდა შესაკრებელის - მთვარისა მის და ჰრქუა მას, ვითარმედ: ასული შენი მოკუდა, ნუ დააშრობ მოძღუარსა.
50. ხოლო იესუს ვითარცა ესმა, ჰრქუა მას: ნუ გეშინინ, გარნა გრწმენინ, და ცხონდეს იგი.

51. და ვითარცა მოვიდა იესუ სახლსა მას, არავინ უტევა შესლვად მის თანა, გარნა პეტრე და იაკობ და იოვანე და მამა და დედაა ყრმისაჲ.
52. სტიროდეს მას ყოველნი და ეტყებდეს. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ნუ სტირთ, რამეთუ ყრმაჲ ეგე არა მომკუდარ არს, არამედ სძინავს.
53. ხოლო იგინი ჰბასრობდეს მას, უწყოდეს, რამეთუ მომკუდარ იყო.
54. და თავადმან გამოასხა ყოველი და უპყრა კელი ყრმისაჲ მის და ჳმა-უყო: ყრმაო, აღდეგ!
55. და მოიქცა სული მისი, და მეყსეულად აღდგა. და უბრძანა, რადთა სცენ მას ჳამადი.
56. და განუკვრდებოდა მამა - დედათა მისთა. ხოლო თავადმან ამცნო მათ, რადთა არავის უთხრან საქმე იგი.

9

1. და მოუწოდა იესუ ათორმეტთა მათ მოწაფეთა თვსთა და მისცა მათ ძალი და კელმწიფებაჲ ყოველთა ზედა ეშმაკთა და სენთა განკურნებაჲ.
2. და წარავლინნა იგინი ქადაგებად სასუფეველსა ღმრთისასა და განკურნებად უძღურთა.
3. და ჰრქუა მათ: ნურარაჲ გაქუნ გზასა ზედა, ნუცა კუერთხი, ნუცა ვაშკარანი, ნუცა პური, ნუცა ვეცხლი, ნუცა ორი სამოსელი გაქუნ.
4. და რომელსაცა სახლსა შეხვდეთ, მუნ დაადგერთ და მიერ გამოვედით.
5. და რაოდენთა არა შეგიწყნარნენ თქუნ, გამო-რაჲ-ხვდოდით მიერ ქალაქით, მტუერი ფერკთა თქუნთაგან განიყარეთ საწამებელათ მათა.
6. და გამო-რაჲ-ვიდეს, მიმოვიდოდეს დაბნებსა მას და ახარებდეს და განჰკურნებდეს სნეულთა ყოველთა ადგილთა.
7. ესმნეს ჰეროდეს მეოთხედ მთავარსა ყოველნი იგი საქმენი, რომელნი მის მიერ იქმნებოდეს, და განიზრახვიდა რამეთუ იტყოდეს ვინმე, ვითარმედ: იოვანე ნათლის-მცემელი აღდგომილ არს მკუდრეთით.
8. ხოლო რომელნიმე იტყოდეს: ელია გამოჩნდა; და სხუანი იტყოდეს: წინაწარმეტყუელი ვინმე პირველთაგანი აღდგომილ არს.
9. ხოლო ჰეროდე თქუა: იოვანეს მე თავი მოვჰკუეთე, ხოლო ესე ვინ არს, რომლისათვს ესე ვითარი მესმის, არ ვიცი. და უნდა ხილვად მისი.
10. და მოიქცეს მოციქულნი და უთხრეს იესუს, რაოდენი ქმნეს; და წარიყვანნა იგინი და განეშორა თვსაგან ადგილსა უდაბნოსა ქალაქისასა, რომელსა ჰრქვან ბეთსაიდაჲ.
11. ხოლო ერმან მან აგრძნა და მისდევდეს მას. და შეიმთხვნა იგინი და ეტყოდა მათ სასუფეველისათვს ღმრთისა, და რაოდენთა უკმდა განკურნებაჲ, განჰკურნებდა.
12. და ვითარცა იწყო დღემან მიდრეკად, მოვიდეს ათორმეტნი იგი და ჰრქუეს მას: განუტევე ერი ესე, რადთა წარვიდენ გარემო დაბნებსა და აგარაკებსა და დაადგრენ მუნ და პოონ საზრდელი თავისა მათისა, რამეთუ აქა უდაბნოსა ადგილსა ვართ.
13. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: თქუნ ეცით მაგათ ჳამდი. და მათ ჰრქუეს: არა არს ჩუენ თანა უფროდს, გარნა ხუთი კუეზაჲ პური და ორი თევზი, გარნა თუ ჩუენ წარვიდეთ და უყიდოთ ყოველსა ამას ერსა საზრდელი.

14. რამეთუ იყვნეს კაცნი იგი ვითარ ხუთ ათას ოდენ. ჰრქუა იესუ მოწაფეთა თჳსთა: დასხით კაცები ეგე პურისმტედ-პურისმტედ ერგასეული.
15. და მათ ყვეს ეგრე და დასხეს ყოველი იგი ერი.
16. ხოლო თავადმან მოიღო ხუთი იგი პური და ორი თევზი და აღიხილნა თუალნი ზეცად და აკურთხნა იგინი და დამუსრა და მისცემდა მოწაფეთა, რადთა დაუგონ ერსა მას.
17. და ჭამეს და განძღეს ყოველნი, და აღიღეს, რომელ-იგი დაუშთა მათ ნამუსრევი, ათორმეტი გოდორი.
18. და იყო ლოცვასა მას მისსა თჳსაგან, მის თანა იყვნეს მოწაფენი. ჰკითხვიდა მათ და ჰრქუა: ვინ ვჰგონიე მე ერსა ამას და რაჲ თქჳან ჩემთჳს ყოფად?
19. ხოლო მათ მიუგეს და ჰრქუეს: იოვანე ნათლის-მცემელი; და სხუათა - ელია; და რომელნიმე იტყჳან: წინაწარმეტყუელი ვინმე პირველთაგანი აღდგომილ არს.
20. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: თქჳენ ვინ გგონიე მე? მიუგო პეტრე და ჰრქუა: ცხებული ღმრთისაჲ.
21. ხოლო თავადმან შეჰრისხნა მათ და ამცნო, რადთა არავის უთხრან ესე.
22. და ჰრქუა მათ, ვითარმედ: ჯერ-არს ძისა კაცისა ფრიად ვნებაჲ და შეურაცხ-ყოფაჲ მოხუცებულთაგან და მღდელოთ - მოძღუართა და მწიგნობართა და მოკლვაჲ და მესამესა დღესა აღდგომად.
23. და იტყოდა ყოველთა მიმართ: რომელსა უნებს შემოდგომად ჩემდა, უვარყავნ თავი თჳსი და აღიღენ ჯუარი თჳსი და მომდევიდინ მე.
24. რამეთუ რომელსა უნდეს განრიხებად სულისა თჳსისა, წარიწყმიდოს იგი და რომელმან წარიწყმიდოს სული თჳსი ჩემთჳს, მან პოოს იგი.
25. რაჲ სარგებელ არს კაცისა, შე-თუ-იძინოს სოფელი ყოველი და თავი თჳსი წარიწყმიდოს, გინა იზღვიოს?
26. რომელსა სირცხულ უჩნდეს ჩემდა მომართ და სიტყუათა ჩემთა, ამას მემანცა კაცისამან არცხვნოს, ოდეს მოვიდეს დიდებითა თჳსითა და მამისაჲთა და წმიდათა ანგელოზთაჲთა.
27. გატყჳ თქუენ: არიან ვინმე აქა მდგომარეთაგანნი, რომელთა არა იხილონ გემოჲ სიკუდილისაჲ, ვიდრემდე იხილონ სასუფეველი ღმრთისაჲ.
28. და იყო შემდგომად სიტყუათა მათ ვითარ რვა ოდენ დღე, და წარიყვანნა იესუ პეტრე და იაკობ და იოვანე და აღვიდა მთასა ლოცვად.
29. და იყო ლოვასა მას მისსა ხილვაჲ პირისა მისისაჲ სხუა და სამოსელი მისი სპეტაკ და ელვარე.
30. და აჰა ესერა ორნი კაცნი მის თანა ზრახვიდეს, რომელნი იყვნეს მოსე და ელია.
31. რომელნი გამოჩნდეს დიდებითა და იტყოდეს განსვლასა მას მისსა, რომელი ეგულეობდა აღსრულებად იერუსალჴმს.
32. ხოლო პეტრე და მისთანანი დამძიმებულ იყვნეს ძილითა; ხოლო გან-რად-იღჳძეს, იხილეს დიდებაჲ მისი და ორნი კაცნი მის თანა მდგომარენი.
33. და იყო განშორებასა მას მათსა მისგან, ჰრქუა პეტრე იესუს: მოძღუარ, კეთილ არს ჩუენდა აქა ყოფად, და ვქმნეთ აქა სამ ტალავარ: ერთი შენდა და ერთი მოსესა და ერთი ელიაჲსა რამეთუ არა იცოდა, რასა იტყოდა.
34. და ვითარცა ამას იტყოდა, აჰა ღრუბელი აგრილობდა მათ, და შეეშინა მათ შესლვად ღრუბელსა მას.

35. და ჳმად იყო ღრუბლით გამო: ესე არს ძე ჩემი საყუარელი, ამისი ისმინეთ.
36. და ესე რად იყო ჳმად, იპოვა იესუ მარტოდ. და მათ დაიდუმეს და არავის უთხრეს მათ დღეთა შინა, რომელ-იგი იხილეს.
37. და იყო მეორესა დღესა გარდამოსლვასა მათსა მიერ მით მოვეგებოდა მას ერი მრავალი.
38. და ჳა კაცმან ვინმე დადადყო ერსა მას შორის და თქუა: მოძღუარ, გვედრები შენ, მოიხილე ძესა ზედა ჩემსა, რამეთუ ესე ხოლო მარტოდ მივის.
39. და სულმან უკეთურმან შეიპყრის იგი და მეყსეულად დადატყვის და დააკუეთის იგი, და პეროინ, და ძნად განეშორის მისგან და შემუსრის იგი.
40. და ვევედრე მოწაფეთა შენთა, რადთამცა განაშორეს იგი, და ვერ შეუძლეს.
41. ხოლო იესუ მიუგო და ჳრქუა: ჳ ნათესავი ურწმუნოდ და გულარძნილი! ვიდრემდე ვიყო თქუენ თანა და თავს-ვიდებდე თქუენსა? მომგუარე მე აჳა ძე შენი!
42. და ვიდრე იგი მოვიდოდა, დააკუეთა იგი ეშმაკმან მან და აძრწოლებდა მას. შეჳრისხნა იესუ სულსა მას არაწმიდასა და განკურნა ყრმად იგი და მისცა მამასა თვსსა.
43. და განუკვრდებოდა ყოველთა დიდებასა მას ზედა ღმრთისა, და ყოველნი დაკვრვებულ იყვნეს ყოველსა მას ზედა, რომელსა იქმოდა იესუ. ხოლო იესუ. ხოლო იესუ ჳრქუა მოწაფეთა თვსთა.
44. დაისხენით თქუენ სიტყუანი ესე ყურთა თქუენთა, რამეთუ ძე კაცისად მიცემად არს ჳელთა კაცთასა.
45. ხოლო იგინი უმეცარ იყვნეს სიტყუასა ამას ზედა, და იყო დაფარულ მათგან, რადთა ვერ გულისჳმა-ყონ იგი, და ეშინოდა მათ კითხვად მისა სიტყვსა ამისთვს.
46. შევიდა მათდა გულის - სიტყუადცა: ვინ - ძი უდიდეს იყოს შორის მათსა?
47. ხოლო იესუ იცნოდა გულის ზრახვანი მათნი და მოიყვანა ყრმად და დაადგინა იგი წინაშე მათსა
48. და ჳრქუა მათ: რომელმან შეიწყნაროს ესე ყრმად სახელითა ჩემითა, მე შემიწყნარა; და რომელმან მე შემიწყნაროს, შეიწყნაროს მომავლინებელი ჩემი. ხოლო უმცირესი თქუენ ყოველთა შორის იგი არს დიდ.
49. მიუგო იოვანე და ჳრქუა: მოძღუარ, ვიხილეთ ვინმე, რომელი სახელითა შენითა ეშმაკთა განასხმიდა, და ჩუენ ვაყენებდით მას, რამეთუ არა შემოგვდგს ჩუენ.
50. ჳრქუა მას იესუ: ნუ აყენებთ, რამეთუ რომელი არა არს ჩუენდა მტერ, იგი ჩუენ კერძო არს.
51. და იყო აღსრულებასა მას დღეთა ამაღლებისა მისისათა და თავადმან დაამტკიცა პირი თვსი აღსლვად იერუსალჳმდ.
52. და წარავლინნა მოციქულნი წინაშე მისსა. და იგინი წარვიდეს და შევიდეს დაბასა სამარიტელთასა, რადთა მო-რადმე-უმზადონ მას.
53. და არა შეიწყნარეს იგინი, რამეთუ პირი მისი იყო მისლვად იერუსალჳმდ.
54. ვითარცა იხილეს მოწაფეთა მისთა იაკობ და იოვანე, თქუეს: უფალო, გნებავსა, რადთა ვთქუათ, და ცეცხლი გარდამოჳდეს ზეცით და აღჳოცნეს იგინი, ვითარცა ელია ყო?
55. მიექცა იესუ და შეჳრისხნა მათ და ჳრქუა: არა იცითა, რომლისა სულისანი ხართ თქუენ?

56. რამეთუ მე კაცისად არა მოვიდა წარწყმედად სულსა კაცთასა, არამედ ცხორებად. და წარვიდეს სხუასა დაბასა.
57. და იყო სლვასა მას მათსა გზასა ზედა ჰრქუა ვინმე მას: მიგდევედ შენ ვიდრეცა მიხუალ.
58. ჰრქუა მას იესუ: მელთა ჯურელი უჩნს და მფრინველთა ცისათა საყოფელი, ხოლო მესა კაცისასა არა აქუს, სადა თავი მიიდრიკოს.
59. ხოლო სხუასა ჰრქუა: შენ მომდევედი მე. და მან ჰრქუა: უფალო, მიბრძანე მე პირველად მისლვად და დაფლვად მამისა ჩემისა.
60. ჰრქუა მას იესუ: აცადენ მკუდარნი დაფლვად თვსთა მკუდართა, ხოლო შენ წარვედ და მიმოსდევ სასუფეველი ღმრთისა.
61. ჰრქუა მას სხუამან: მეცა მიგდევედ შენ, უფალო, ხოლო პირველად მიბრძანე მე ჯმნად სახლეულთა ჩემთაგან.
62. ჰრქუა მას იესუ: არავინ დასდვის ჯელი საწნველსა, და ხედავენ იგი გარეუკუნ და წარმართებულ არნ სასუფეველსა ღმრთისასა.

10

1. და ამისა შემდგომად გამოირჩინა უფალმან სხუანი სამეოც და ათნი და წარავლინნა იგინი ორ-ორი წინაშე მისსა ყოველსა ქალაქებსა და დაბნებსა, ვიდრეცა ეგულებოდა მას მისლვად.
2. და ეტყოდა მათ: სამკალი ფრიად არს, ხოლო მუშაკნი მცირედ. ევედრენით უკუე უფალსა სამკალისასა, რადთა მოავლინნეს მუშაკნი სამკალსა თვსსა.
3. წარვედით! აჰა ესერა მიგავლინებ თქუენ ვითარცა კრავთა შორის მგელთა.
4. ნუ წარგაქუნ ბალანტი, ნუცა ვაშკარანი, ნუცა შესასხმელი ფერჯთა და ნუცა ვის გზასა ზედა მოიკითხავთ.
5. და რომელსაცა სახლსა შეხვდეთ, პირველად თქუთ: მშვდობაჲ სახლსა ამას!
6. და უკეთუ იყოს მუნ ძღ მშვიდობისაჲ, განისუენოს მის ზედა მშვდობამან თქუენმან; უკუეთუ არა, - თქუენდავე მოიქცეს.
7. მასვე სახლსა შინა იყვენით, ჭამდით და სუემდით მათ თანა, რამეთუ ღირს არს მუშაკი სასყიდლისა თვსისა; ნუ მიხუალთ სახლითი სახლად.
8. და რომელსა ქალაქსა შეხვდეთ, და შეგიწყნარნენ თქუენ, ჭამდით წინა-დაგებულსა თქუენსა.
9. და განჰკურნებდით მას შინა უძლურთა და ეტყოდეთ მათ: მოახლებულ არს თქუენ ზედა სასუფეველი ღმრთისა.
10. და რომელსა ქალაქსა შეხვდეთ, და არა შეგიწყნარნენ თქუენ, გამო-რად-ხვდოდით უბანთა მისთა, არქუთ მათ:
11. აჰა ესერა მტუერი რომელ აღეკრა ფერჯთა ჩუენთა ქალაქისაგან თქუენისა, განვიყრით თქუენ ზედა; გარნა ესემცა უწყით, რამეთუ მოახლებულ არს სასუფეველი ღმრთისა.
12. გეტყვ თქუენ: სოდომელთაჲ უმოლხინეს იყოს მას დღესა შინა, ვიდრე ქალაქისა მის.

13. ვაჲ შენდა, ქორაზინ, და ვაჲ შენდა, ბეთსაიდა, რამეთუ ტჯროსს და სიდონს თუმცა იქმნეს ძალნი, რომელ იქმნეს თქუენ შორის, პირველვემცა ძაძითა და ნაცარსა ზედა მსხდომარეთა შეინანეს.
14. ხოლო ტჯროსი და სიდონი უმოლხინეს იყოს სასჯელსა მას, ვიდრე თქუენ.
15. და შენ, კაპერნაუმ, ნუ ცადმდე აჰმალდეზი, არამედ ჯოჯოხეთადმდე შთაჰჰდე.
16. რომელმან თქუენი ისმინოს, ჩემი ისმინა; და რომელმან თქუენ შეურაცხ-გყვნეს, მე შეურაცხ-მყოფს; და რომელმან მე შეურაცხ-მყოს, შეურაცხ-ჰყოფს მომავლინებელსა ჩემსა.
17. და მოიქცეს სამეოც და ათნი იგი სიხარულითა და იტყოდეს: უფალო, ეშმაკნიცა დაგუმორჩილებიან სახელითა შენითა.
18. ჰრქუა მათ იესუ: ვხედევდ ეშმაკსა ვითარცა ელვასა, ზეცით გარდამოვრდომილსა.
19. აჰა მიგცემ თქუენ ჰელმწიფებასა დათრგუნვად გუელთა და ღრიაკალთა და ყოველსა ზედა ძალსა მტერისასა, და თქუენ არარად გევნოს.
20. ხოლო ამას ზედა ნუ გიხარინ, რამეთუ სულნი უკეთურნი დაგემორჩილებიან, არამედ გიხაროდენ, რამეთუ სახელები თქუენი დაიწერა ცათა შინა.
21. მას ჟამსა შინა იხარებდა იესუ სულითა და თქუა: აღგიარებ შენ, მამაო, უფალო ცისა და ქუეყანისო, რამეთუ დაჰფარე ესე ბრძენთაგან და მეცნიერთა და გამოუცხადე ესე ჩჰვლთა. ჰე, მამაო, რამეთუ ესრეთ სათნო-იყო შენ წინაშე.
22. და მიექცა მოწაფეთა და ჰრქუა: ყოველივე მომეცა მე მამისა ჩემისა მიერ; და არავინ იცის, ვინ არს მამად, გარნა ძემან, და არცა ვინ იცის, ვინ არს ძე, გარნა მამამან; და ვისა უნდეს ძესა გამოცხადების, გამოუცხადოს.
23. და მიექცა მოწაფეთა მისთა თვსაგან და ჰრქუა: ნეტარ არიან თუალნი, რომელნი ხედვენ, რომელსა თქუენ ხედავთ, და ყურნი, რომელთა ესმის რომელი თქუენ გესმის!
24. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ: მრავალთა წინაწარმეტყუელთა და მეფეთა უნდა ხილვად, რომელსა თქუენ ხედავთ, და ვერ იხილეს, და სმენად, რომელი თქუენ გესმის, და ვერ ესმა.
25. და აჰა ესერა სჯულის - მეცნიერი ვინმე აღდგა და გამოსცდიდა იესუს და ეტყოდა: მოძღუარ, რად ვქმნე, რადთა ცხორებაჲ საუკუნოდ დავიმკვდრო?
26. ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: სჯულსა ვითარ წერილ არს? ვითარ აღმოიკითხავ?
27. ხოლო მან ჰრქუა: შეიყუარო უფალი ღმერთი შენი ყოვლითა გულითა შენითა და ყოვლითა სულითა შენითა და ყოვლითა ძალითა შენითა და ყოვლითა გონებითა შენითა, და მოყუასი შენი - ვითარცა თავი თვისი.
28. ჰრქუა მას იესუ: მართლ მომიგე; მაგას იქმოდე და სცხონდე.
29. ხოლო მას უნდა განმართლებად თავი თვისი და ჰრქუა იესუს: და ვინ არს მოყუას ჩემდა?
30. მიუგო იესუ და ჰრქუა: კაცი ვინმე გარდამოვიდოდა იერუსალჴმით იერიქოდ, და ავაზაკნი დაესხნეს, განმარტუეს იგი, დაწყლეს და წარვიდეს და დაუტევეს მწყდარი.

31. ხოლო დამთხვევით მღდელი ვინმე შთავიდოდა მასვე გზასა და იხილა იგი და თანა-წარჰკდა.
32. და ეგრეთვე ლევიტელი მასვე ადგილსა მივიდა, იხილა იგი და თანა-წარჰკდა.
33. მერმე სამარიტელი ვინმე წარვიდოდა, მოვიდა მასვე ადგილსა, იხილა იგი და შეეწყალა.
34. და მოვიდა მისა და შეუხზა წყლული იგი, დაასხა ზეთი და ღვინო და აღსუა იგი კარაულსა თვსსა და მოიყვანა იგი ყოველთასა მას სადგურსა და ილუაწა იგი.
35. და ხვალისაგან, გამო-რად-ვიდოდა, ორი დრაჰკანი მისცა ყოველთა სადგურისა მოლუაწესა მას და ჰრქუა: ილუაწე ეგე და, სხუად თუ რადმე წარაგო უმეტესი, მო-რად-ვიდე, მიგცე შენ.
36. ვინ უკუე ამათ სამთაგანი გგონიეს შენ მოყუას მისა, რომელ-იგი შევარდა ავაზაკთა მათ?
37. ხოლო მან ჰრქუა: რომელმან ყო წყალობად მის თანა. ჰრქუა მას იესუ: ვიდოდე და ჰყოფდ შენცა ეგრევე.
38. და იყო ვითარცა წარვიდეს ესენი, და თავადი შევიდა დაბასა რომელსამე. და იყო ვინმე მუნ დედაკაცი, რომლისაჲ სახელი მართა, და შეიყვანა თავადი სახიდ თვსა.
39. და იყო დაჲ მისი, რომელსა ერქუა მარიამ, რომელი დაჰდა ფერჯთა თანა იესუმთა და ისმენდა სიტყუათა მისთა.
40. ხოლო მართა მიმოდაზრუნვიდა მრავლისა მსახურებისათვს, ზედა მიადგა და ჰრქუა: უფალო, არა ილუწი, რამეთუ დამან ჩემმან მარტოჲ დამიტევა მე მსახურებად. არქუ მას, რადთა შემეწეოდის მე.
41. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: მართა, მართა! ზრუნავ და შფოთ ხარ მრავლისათვს,
42. აქა ერთისა არს საჯმარ. ხოლო მარიამ კეთილი ნაწილი გამოირჩია, რომელი არა სადა მიედოს მისგან.

11

1. და იყო ადგილსა რომელსამე თავადი ილოცვიდა. და ვითარცა დასცხრა ლოცვისაგან, ჰრქუა ვინმე მას მოწაფეთაგანმან: უფალო, გუასწავე ლოცვად, ვითარცა იოვანე ასწავა მოწაფეთა თვსთა.
2. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: რაჟამს ილოცვიდეთ, თქუთ: მამაო ჩუენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმიდა იყავნ სახელი შენი, მოვედინ სუფევად შენი, იყავნ ნებად შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქუეყანასა ზედა.
3. პური ჩუენი არსობისაჲ მომეც ჩუენ დღითი-დღედ;
4. და მომიტევენ ჩუენ ცოდვანი ჩუენნი, რამეთუ ჩუენცა მიუტევენთ ყოველთა თანა-მდებთა ჩუენთა, და ნუ შემიყვანებ ჩუენ განსაცდელსა, არამედ მიცსნენ ჩუენ ბოროტისაგან.
5. და ეტყოდა მათ: ვის თქუენგანსა ესუას მეგობარი და მოვიდეს მისა შუა ღამეს და ჰრქუას მას: მეგობარო, მოვასხენ მე სამნი პურნი,
6. რამეთუ მეგობარი მოვიდა ჩემდა გზით, და არარად მაქუს, რად დაუგო მას.

7. მან მიუგოს შინადათ გამო და ჰრქუას: ნუ შრომასა შემამთხუევ მე, რამეთუ კარი დაჯშულ არს და ყრმანი ჩემნი ჩემ თანა არიან სარეცელსა ზედა; ვერ ძალ-მიც აღდგომად და მიცემად შენდა.
8. გეტყვ თქუენ: დადაცათუ არა ეძლოს მას აღდგომად და მიცემად, რამეთუ არს იგი მეგობარ მისა, წყინებისა მისთვის მისისა აღდგეს და მისცეს, რაოდენი უკმდეს მას.
9. ხოლო მე გეტყვ თქუენ: ითხოვდით, და მოგეცეს თქუენ, ეძიებდით და ჰპოოთ, ირეკდით, და განგელოს თქუნ,
10. რამეთუ ყოველი რომელი ითხოვდეს, მოიღოს, და რომელი ეძიებდეს, პოოს, და რომელი ირეკდეს, განელოს.
11. ვის უკუე თქუენგანსა მამასა სთხოვდეს მე პურსა, ნუუკუე ქვა მისცეს მას? გინა თუ თევზსა სთხოვდეს, ნუუკუე თევზისა წილ გუელი მისცესა მას?
12. გინა თუ კუერცხსა სთხოვდეს, ნუუკუე ღრიაკალი მისცესა მას?
13. უკუეთუ თქუენ უკეთურთა იცით მისაცემელი კეთილი მიცემად შვილთა თქუენთა, რაოდენ უფროდს მამამან ზეცით მოსცეს სული წმიდაჲ, რომელნი სთხოვდენ მას.
14. და კაცისა ვისგანმე განამო ეშმაკი, რომელი იყო ყრუჲ. და იყო განსვლასა მას ეშმაკისასა იტყოდა ყრუჲ იგი. და უკვრდა ყოველსა მას ერსა.
15. ხოლო რომელთამე მათგანთა თქუეს: ბელზებულითა, მთავრითა მით ეშმაკთადათა, განასხამს ეშმაკთა.
16. და სხუანი ვინმე გამოცდით სასწაულსა ზეცით ითხოვდეს მისგან.
17. ხოლო თავადმან იცნოდა ზრახვანი მათნი და ჰრქუა მათ: ყოველი მეუფებაჲ, რომელი თავსა თვსსა განევლთის, მოოჯრდის, და სახლი სახლსა ზედა დაეცის.
18. და უკუეთუ ეშმაკი თავსა თვსსა განევლთა, ვითარ დამტკიცნეს მეუფებაჲ მისი? რამეთუ იტყვთ ჩემთვის, ვითარმედ: ბელზებულითა განვასხამ ეშმაკთა.
19. უკუეთუ მე ბელზებულითა განვასხამ ეშმაკთა, ძენი თქუენნი რადათა განასხმენ? ამისათვის იგინივე მსაჯულ გექმნენ თქუენ.
20. უკუეთუ მე თითითა ღმრთისადათა განვასხამ ეშმაკთა, მო-სამეწევნულ არს თქუენ ზედა სასუფეველი ღმრთისაჲ.
21. რაჟამს ძლიერი შეჭურვილი სცვიდეს ეზოსა თვსსა, მშჯდობით არნ მონაგები მისი.
22. და ოდეს უძლიერესი მისი ზედა - მოუჯდის, სძლის მას და საჭურველი მისი მოუღის, რომელსა-იგი ესვიდა, ნატყუნავი მისი განუყვის.
23. რომელი არა არს ჩემ თანა, მტერი ჩემი არს; და რომელი არა შეჰკრებს ჩემ თანა, იგი განაზნევს.
24. რაჟამს სული არაწმიდაჲ განვიდის კაცისაგან, მიმოვალნ ურწყულთა ადგილთა და ეძიებნ განსუენებასა და არა პოვის, თქვს: მივიქცე სახლსავე ჩემსა, ვინადაცა გამოვედ.
25. და მოვიდის და პოვის იგი განშუენებული და შემკული.
26. მაშინ წარვიდის და მოიყვანნის სხუანი შჯდნი სულნი უბოროტესნი მისსა და შევიდის და დაიმკვდრის მას შინა და იქმნის უკუანადასკნელი კაცისაჲ მის უძვრეს პირველისა.
27. და იყო ვიდრე იტყოდადა იგი ამას, ად-ვინმე-ილო დედაკაცმან კმაჲ ერსა მას შორის და ჰრქუა მას: ნეტარ არს მუცელი, რომელმან გიტვრთა შენ, და ძუძუნი, რომელთა სწოვდი.

28. ხოლო თავადმან ჰრქუა: არამედ ნეტარ არიან, რომელთა ისმინონ სიტყუად ღმრთისა და დაიმარხონ იგი!
29. და ვითარცა შეკრებოდა ერი იგი, იწყო სიტყუად მათდა: ნათესავი ესე ნათესავი ბოროტი არს: სასწაულსა ითხოვს, და სასწაული არა ეცეს მას, არამედ სასწაული იონა წინაწარმეტყუელისა.
30. ვითარცა-იგი ექმნა იონა სასწაულ ნინეველთა, ეგრეთ ეყოს ძე კაცისა და ნათესავსა ამას.
31. დედოფალი იგი სამხრისა და აღდგეს სასჯელსა მას კაცთა თანა ამის ნათესავისათა და დასჯიდეს მათ, რამეთუ მოვიდა კიდით ქუყანისადათ სმენად სიბრძნესა სოლომონისსა; და აჰა ესერა უფროდს სოლომონისსა არს აქა.
32. კაცი იგი ნინეველნი აღდგენ სასჯელსა მას ნათესავისა ამის თანა და დასჯიდენ მათ, რამეთუ შეინანეს ქადაგებასა მას იონადსსა; და აჰა ესერა უფროდს იონადსა არს აქა.
33. არავინ აღანთის სანთელი და დადგის ფარულად, გინა ჳვმირსა ქუეშე, არამედ სასანთლესა ზედა, რათა შემავალნი ხედვიდენ ნათელსა.
34. სანთელი გუამისა არს თუალი; ოდეს თუალი შენნი განმარტებულ იყოს, ყოველი გუამი შენი ნათელ იყოს; და უკუეთუ თუალი შენი ბოროტ იყოს, ყოველი გუამი შენი ბნელ იყოს.
35. იხილე, ნუუკუე ნათელი იგი შენ შორის ბნელ იყოს.
36. უკუეთუ ყოველი გუამი შენი ნათელ არს და არარად აქუნდეს ადგილი რამე ბნელისა, იყოს იგი ყოვლად ნათელ, ვითარცა-იგი სანთელი ელვითა განგანათლოს შენ.
37. და ვითარცა იტყოდა ამას თავადი, ჰლოცვიდა ვინმე ფარისეველი, რათა პური ჭამოს მის თანა; და შევიდა და დაჯდა.
38. ხოლო ფარისეველმან მან ვითარცა იხილა, უკვრდა, რამეთუ პირველად არა იბანა ვიდრე სადილოზადმდე.
39. ჰრქუა მას უფალმან: აწ თქუნენ, ფარისეველთა, გარეშე სასულისა და პინაკისა განსწმიდით, და შინაგანი თქუენი სავსე არნ ნატაცებითა და უკეთურებითა.
40. ორგულნო, ანუ არა რომელმან-იგი გარეშე შექმნა, მანვე შინაგანი შექმნა?
41. გარნა ესე, რომელი ჯერ არს, მიეცით მოწყალებად, და აჰა თქუენი ყოველი წმიდა არს.
42. არამედ ვად თქუენდა, ფარისეველნო, რამეთუ ათეულსა აღიღებთ პიტნაკისა და ტეგანისასა და ყოვლისა მხლისასა და თანა - წარჰვალთ სამართალსა და სიყუარულსა ღმრთისასა. ესე ჯერ-იყო ყოფად და იგი არა დატევებად.
43. ვად თქუენდა, ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ გიყუარს თქუენ ზემოჯდომად შესაკრებელთა შორის და მოკითხვად უბანთა ზედა.
44. ვად თქუენდა, მწიგნობარნო და ფარისეველნო ორგულნო, რამეთუ ხართ, ვითარცა საფლავნი უჩინონი, და კაცი ზედა ვლენ და არა იციან.
45. მიუგო სჯულის - მეცნიერმან ვინმე და ჰრქუა მას: მოძღუარ, მაგას რად იტყვ, ჩუენცა გუაგინებ.
46. ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: თქუენდაცა, სჯულის - მეცნიერთა, ვად არს, რამეთუ აღჰკიდით კაცთა ტვრთი ძნად სატვრთავი და თქუენ ერთითაცა თითითა არა შეახით ტვრთსა მას.

47. ვად თქუენდა, რამეთუ აშენებთ საფლავებსა წანაწარმეტყუელთასა, ხოლო მამათა თქუენტა მოწყდნეს იგინი.
48. ეწამებით სამე და თანა-სათნო-ეყოფვით საქმესა მამათა თქუენტასა, რამეთუ მათ მოსწყდნეს იგინი, და თქუენ საფლავთა მათთა აშენებთ.
49. ამისთვისცა-იგი სიბრძნემან ღმრთისამან თქუა: მოვავლინე მათა წინაწარმეტყუელნი და მოციქულნი, და მათგანნი მოსწყდნენ და დევნენ.
50. რადთა იძიოს სისხლი ყოველთა წინაწარმეტყუელთად, დათხეული დასაბამითგან სოფლისადთ ნათესავისა ამისგან,
51. სისხლითგან აბელისით ვიდრე სისხლადმდე ზაქარიადა, რომელი წარწყმდა შორის საკურთხეველისა მის და ტაძრისა. ჰე, გეტყვ თქუენ, იძიოს ნათესავისა ამისგან.
52. ვად თქუენდა, სჯულის - მოძღუარნო, რამეთუ დაჰმალენით კლიტენი მეცნიერებისანი; თქუენ შეხუალთ და შემავალთა აყენებთ.
53. და ვითარ-იგი თავადი ეტყოდა მათ ამას წინაშე ყოვლისა მის ერისა, იწყეს მწიგნობართა მათ და ფარისეველთა განზრახვად ბოროტისა და უმნდა სიტყუად იგი და ჰგმობდეს მას მრავლისა მისთვის სიტყუსა.
54. და უმზირეს მას პოვნად რადსამე სიტყუასა პირისაგან მისისა, რადთა შეასმინონ იგი.

12

1. რომელთა ზედა შეკრებულ იყო ბევრეული ერი, ვიდრემდე დასთრგუნვიდეს ურთიერთას. იწყო პირველად სიტყუად მოწაფეთა თვსთა და ჰრქუა: ეკრძალენით თავთა თქუენტა ცომისაგან ფარისეველთადასა, რომელ არს ორგულეზად.
2. ხოლო არარად არს დაფარული, რომელი არა გამოცხადნეს, და დამალული, რომელი არა საცნაურ იყოს.
3. ამისათვის რომელი ბნელსა შინა სთქუათ, ნათელსა შინა ისმეს, და რომელსა ყურსა ეტყოდით საუნჯეთა შინა, იქადაგოს ერდოთა ზედა.
4. ხოლო გეტყვ თქუენ, მეგობართა ჩემთა: ნუ გეშინინ მათგან, რომელთა მოსწყდნენ ჯორცნი და ამისა შემდგომად ვერარად აქუს უმეტესი, რად გიყონ თქუენ.
5. ხოლო გიჩუენო თქუენ, ვისა გეშინოდის: გეშინოდენ მისა, რომელსა შემდგომად მოწყუედისა ჰელ-ეწიფების შთაგდებად გეჰენიასა. ჰე, გეტყვ თქუენ, მისა გეშინოდენ.
6. ანუ არა ხუთი სირი განისყიდების ორის ასარის? და ერთიცა მათგანი არა არს დაფარულ წინაშე ღმრთისა.
7. არამედ თმანიცა თავისა თქუენისანი ყოველნი განრაცხილ არიან. ნუუკუე გეშინინ, რამეთუ მრავალთა სირთა უმჯობეს ხართ.
8. ხოლო გეტყვ თქუენ: ყოველმან რომელმან აღიაროს ჩემდა მომართ წინაშე კაცთა, ძემანცა კაცისამან აღიაროს იგი წინაშე ანგელოზთა ღმრთისათა.
9. და რომელმან უარ-მყოს მე წინაშე კაცთა, უვარ იქმნეს იგიცა წინაშე ანგელოზთა ღმრთისათა.
10. და ყოველმან რომელმან თქუას სიტყუად მისა მიმართ კაცისა, მიეტეოს მას, ხოლო სულისა წმიდისა მგმობარსა არა მიეტეოს.

11. და ოდეს შეგიყვანნენ თქვენ შესაკრებელთა და წინაშე მთავართა და ჯელმწიფეთა, ნუ ჰზრუნავთ, ვითარ ანუ რად სიტყუად მიუგოთ, ანუ რად სთქუათ,
12. რამეთუ სულმან წმიდამან გასწაოს თქვენ მას ჟამსა შინა, რად-იგი სთქუათ.
13. ჰრქუა ვინმე მას მის ერისაგანმან: მოძღუარ, არქუ ძმასა ჩემსა, რადთა განმეყოს მე სამკვდრებელსა.
14. ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: კაცო, ვინ დამადგინა მე მსაჯულად და განმყოფელად თქუნდა?
15. და ეტყოდა მათ: ეკრძალენით და დაიცვენით თავნი თქუენი ყოვლისაგან ანგაჰრებისა, რამეთუ არა ნამეტნავისაგან ვისამე არნ ცხორებად მისი ნაყოფთა მისთაგან.
16. და ეტყოდა მათ იგავსაცა და ჰრქუა მათ: კაცისად ვისიმე მდიდრისად ნაყოფიერ იყო აგარაკი.
17. და განიზრახვიდა გულსა შინა თვსსა და თქუა: რად-მე ვყო, რამეთუ არა მაქუს, სადა შევიკრიბო ნაყოფი ჩემი?
18. და თქუა: ესე ვყო; დავარღვვნე საუნჯენი ჩემნი და უფროდსნი აღვაშენნე და შევიკრიბო მუნ ყოველი ნაყოფი და კეთილი ჩემი.
19. და ვჰრქუა სულსა ჩემსა: სულო, გაქუს მრავალი კეთილი დაუნჯებული მრავალთა წელთა: განისუენე, ჭამე და სუ და იხარებდ.
20. ჰრქუა მას ღმერთმან: უგუნურო, ამას ღამესა მიგიღონ სული შენი შენგან; ეგე, რომელ მოიმზადე, ვისა იყოს?
21. ეგრეცა, რომელი იუნჯებდეს თავსა თვსისა და არა ღმრთისა მიერ განმდიდრდებოდის.
22. და ჰრქუა იესუ მოწაფეთა თვსთა: ამისთვ გეტყვ თქუენ: ნუ ჰზრუნავთ სულისა თქუენისა, რად სჭამოთ, და ნუცა ჯორცთა თქუენთა, რად შეიმოსოთ.
23. რამეთუ სული უფროდს არს საზრდელისა და ჯორცნი სამოსლისა.
24. განიცადენით ყორანნი, რამეთუ არა სთესვენ, არცა მკიან, რომელთა არა აქუს საუნჯე, ანუ სადა შეიკრიბონ, და ღმერთი ზრდის მათ. რაოდენ თქუენ უმჯობეს ხართ მფრინველთა?
25. ვინ - მე უკუე თქუენგანი ზრუნვიდეს და შეუძლოს შემინებად ჰასაკსა თვსსა წყრთა ერთ?
26. უკუეთუ არცა უმცირესსა შემძლებელ ხართ, რადსადა სხუასა მას ჰზრუნავთ?
27. განიცადენით შრომანნი, ვითარ-იგი აღორძნდის: არცა შურების, არცა სთავს. ხოლო გეტყვ თქუენ, რამეთუ: არცა სოლომონ ყოველსა დიდებასა თვსსა შეიმოსა, ვითარცა ერთი ამათგანი.
28. უკუეთუ ველსა გარე, რომელი დღეს თივად არს და ხვალე თორნესა შთაეგზნეს, ღმერთმან ესრეთ შემოსის, რაოდენ უფროდს თქუენ, მცირედ - მორწმუნენო?
29. და თქუენ ნუ ეძიებთ, რად სჭამოთ და რად ჰსუათ, და ნუცა განსცხრებით,
30. რამეთუ ამას ყოველსა ნათესავნი სოფლისანი ეძიებენ, ხოლო მამამან თქუენმან იცის, რად გიჭმს ამათ ყოველთაგანი.
31. გარნა ეძიებდით სასაუფეველსა ღმრთისასა, და ესე ყოველი შეგეძინოს თქუენ.

32. ნუ გეშინინ მცირესა მაგას სამწყსოსა, რამეთუ სათნო-იყო მამამან თქუენმან ზეცათამან მოცემად თქუენდა სასუფეველი.
33. განყიდენით მონაგებნი თქუენნი და მიცით ქველის - საქმე და ყავთ თავისა თქუნისა საფასე, რომელი არა დაძუელდეს, და საუნჯე მოუკლებელი ცათა შინა, სადა-იგი მპარავი არა მიეხების, არცა მლილმან განრყუნის.
34. სადაცა არს საუნჯე თქუენი, მუნცა იყოს გული თქუენი.
35. იყვნედ წელნი თქუენნი მორტყმულ და სანთელნი თქუენი აღნთებულ.
36. და თქუენ ემსგავსენით კაცთა მათ, რომელნი მოელიედ უფალსა თვსსა, ოდეს მოვიდეს ქორწილისაგან, რადთა რაჟამს მოვიდეს და ირეკოს, მესეულად განუღონ მას.
37. ნეტარ იყვენ იგი მონანი, რომელთად მოვიდეს უფალი მათი და პოვნეს იგინი მღვდარენი. ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ მოირტყნეს და დასხნეს იგინი, წარმოუდგეს და ჰმსახურებდეს მათ.
38. დაღათუ მეორესა საკუმილავსა და მესამესა მოვიდეს და პოვნეს ესრეთ, ნეტარ იყვენ იგინი.
39. ხოლო ესემცა უწყით: უკუეთუმცა იცოდა სახლისა უფალმან, რომელსა ჟამსა მპარავი მოვალს, იღვმებდამცა და არა უტევა დათხრად სახლისა თვსისა.
40. და თქუენცა იყვენით განმზადებულ, რამეთუ ჟამსა, რომელსა არა ჰგონებდეთ, ძე კაცისად მოვიდეს.
41. ჰრქუა მას პეტრე: უფალო, ჩუენდა მომართ ხოლო იტყვ იგავსა ამას, ანუ სხუათა ყოველთა მიმართ?
42. და ჰრქუა იესუ: ვინ-მე არს მნე იგი სარწმუნოდ და გონიერი, რომელი დაადგინოს უფალმან მონათა თვსთა ზედა მიცემად იფქლი ჟამსა თვსსა?
43. ნეტარ არს იგი მონად, რომლისად მოვიდეს უფალი მისი და პოოს იგი ესრეთ მოქმედი.
44. ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ ყოველთა ზედა მონაგებთა მისთა დაადგინოს იგი.
45. უკუეთუ თქუას მონამან მან გულსა შინა თვსსა: ყოვნის უფალი ჩემი მოსლვად, და იწყოს გუემად მონათა და მკვევალთა და ჭამად და სუმად და დათრობად,
46. მოვიდეს უფალი იგი მონისად მის დღესა, რომელსა არა მოელოდის, და ჟამსა, რომელი არა იცის, და ორგან განკუეთოს იგი და ნაწილი მისი დადვას ურწმუნოთა თანა.
47. ხოლო მონამან რომელმან იცის ნებად უფლისა თვსისად და არა განემზადოს ნებისაებრ მისისა, იტანჯოს იგი ფრიად.
48. ხოლო რომელმან არა იცის და ქმნეს რადმე ღირსი ტანჯვისად, იგუემოს მცირედ, რამეთუ ყოველსა რომელსა მიეცა დიდად, დიდადცა იძიოს მისგან, და რომელსა მიეცა ფრიად უმეტესი მოჰყადონ მას.
49. ცეცხლისა მოვედ მიფენად ქუეყანასა ზედა და რად მნებავს, რადთა აწვე აღევზნეს!
50. ხოლო ნათლის-ღებად მაქუს ნათლის-ღებად და ვითარ შეურვებულ ვარ, ვიდრემდე აღესრულოს!
51. ეგრე ჰგონებთ, ვითარმედ მშვდობისა მოვედ მიფენად ქუეყანასა ზედა? არა, გეტყვ თქუენ, არამედ განყოფად.

52. რამეთუ იყვნენ ამიერითგან ხუთნი სახლსა შინა ერთსა განყოფილ: სამნი ორთაგან და ორნი სამთაგან.
53. განყოფად მამად ძისაგან და ძე მამისაგან; დედად ასულისაგან და ასული დედისაგან; დედამთილი ძის - ცოლისაგან მისისა და სძალი დედემთილისაგან.
54. ეტყოდა იესუ ერსაცა მას: რაჟამს იხილით ღრუბელი, აღმომავალი დასავალით, მეყსეულად სთქვთ, ვითარმედ: წვიმად მოაქუს, და არნ ეგრეთ.
55. და რაჟამს სამხრით ქარი ქრინ, სთქვთ, ვითარმედ: სიციხე იყოს, და არნ ეგრე.
56. ორგულნო, პირი სამე ქუეყანისა და ცისა იცით გამოცდად, ხოლო ჟამი ესე ვითარ არა გამოიცადეთ?
57. ანუ რადსა თავით თვისით არა სჯით სამართალსა?
58. რამეთუ ოდეს მიხუალ მოსაჯულისა შენისა თანა მთავრისა წინაშე გზასა ზედა, მიეც საქმარი განთავისუფლებად მისგან, ნუუკუე მიგიყვანოს შენ მსაჯულისა, და მსაჯულმან მიგცეს შენ მეხარკესა, და მეხარკემან მიგცეს შენ საპყრობილედ.
59. გეტყვ შენ: ვერ გამოხვდე მიერ, ვიდრემდე უკანადასკნელიცა იგი მი-ვე-სცე მწულილი.

13

1. მო-ვინმე-სრულ იყვნეს მას ჟამსა ოდენ და უთხრეს მას გალილეველთა მათთვს, რომელთაჲ-იგი სისხლი პილატე შეჰკრია სხუერპლთა მათთა.
2. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ეგრე გგონიეს, ვითარმედ გალილეველნი ესე უფრომს ყოველთა გალილეველთა იყვნეს ცოდვილ, რამეთუ ესე ვითარი ევნო მათ?
3. გეტყვ თქუენ: არა; არამედ უკუეთუ არა შეინანოთ, ეგრევე სახედ ყოველნი წარსწყმდეთ.
4. ანუ იგი, რომელ ათრვამეტთა ზედა სილოამს გოდოლი დაეცა და მოსწყვდნა იგინი, ჰგონებთ, ვითარმედ იგინი ხოლო თანა-მდებ იყვნეს უფრომს ყოველთა კაცთა, რომელნი მკვდრ არიან იერუსალჴმს?
5. გეტყვ თქუენ: არა; არამედ უკუეთუ არა შეინანოთ, ყოველნივე ეგერეთ წარსმწყმდეთ.
6. და ეტყოდა მათ იგავსა ამას: ლელვ ვისმე ედგა ნერგი სავენაჯესა თვისსა, მოვიდა და ეძიებდა ნაყოფსა მისგან და არა პოვა.
7. და ჰრქუა ვენაჯის - მოქმედსა მას: აჰა ესერა სამი წელი არს, ვინაჲთგან მოვალ და ვეძიებ ნაყოფსა ლელუსა ამას შინა და არა ვჰპოვებ. მოჰკუეთე ეგე, რადსათვს ქუეყანაჲცა დაუპყრიეს უქმად?
8. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა: უფალო, უტევე ეგე ამასცა წელსა, ვიდრემდე მოუთოჴნო მას გარემო და სკორე დაუდვა,
9. ყოს ხოლო თუ ნაყოფი; უკუეთუ არა, მერმე მოჰკუეთე იგი.
10. და ასწავებდა მათ იესუ შესაკრკებელსა ერთსა შაბათსა შინა.
11. და აჰა ესერა დედაკაცი იყო, რომლისა თანა იყო სული უძლურებისაჲ ათრვამეტ წლითგან; და იყო იგი დაღონებულ და ვერ ეძლო ზე ახილვად ყოვლითურთ.

12. იხილა იგი იესუ, მოუწოდა და ჰრქუა მას: დედაკაცო, განტევებულ ხარ უძლურებისაგან შენისა.
13. და დაასხნა მას ზედა კელნი, და მეყსეულად აღემართა და ვიდოდა და ადიდებდა ღმერთსა.
14. მიუგო შესაკრებლის - მთავარმან მან რისხვით, რამეთუ შაბათსა განკურნა იგი იესუ, და ეტყოდა ერსა მას: ექუსნი დღენი არიან, რომელთა შინა ჯერ-არს საქმედ; მათ შინა მომავალნი განიკურნებოდეთ და ნუ დღესა შაბათსა.
15. მიუგო მას იესუ და ჰრქუა: ორგულო, კაცად-კაცადმან თქუნემან არა აღჰქსნისა შაბათსა შინა ჯარი გინა ვირი ბაგათაგან მათთა და წარიბის და ასჯს მას წყალი?
16. ხოლო ესე ასული აბრაჰამისი იყო, რომელი შეეკრა ეშმაკსა, აჰა ესერა ათრვამეტი წელი არს; არა ჯერ-იყო განჰსნად საკრველთაგან მისთა დღესა შაბათსა?
17. და ამას რად იტყოდა თავადი, ჰრცხუნოდა ყოველთა წინა - აღმდგომთა მისთა; და ყოველსა მას ერსა უხაროდა ყოველთა მათ ზედა დიდებულებათა მისთა, რომელნი იქმნებოდეს მის მიერ.
18. და იტყოდა: რასა ვამსგავსო სასუფეველი ღმრთისაჲ, და ვისა მსგავს არს იგი?
19. მსგავს არს იგი მარცუალსა მდოგჯსასა, რომელი მიიღო კაცმან და დასთესა იგი მტილსა თვსსა; და აღორძნდა და იქმნა იგი ხე დიდ, და მფრინველთა ცისათა და დაიმკვდრეს რტოთა მისთა.
20. მერე კუალად თქუა: რასა ვამსგავსო სასუფეველი ღმრთისაჲ?
21. ვამსგავსო იგი ცომსა, რომელი მოიღო დედაკაცმან და შეჰრთო იგი ფქვილსა სამსა საწყაულსა, ვიდრემდე აღაფუნვოს ყოველი.
22. და მიმოვიდოდა ქალაქებსა და დაბნებსა და ასწავებდა და წარიგზავნებოდა იერუსალჴმდ.
23. და ჰრქუა ვინმე მას: უფალო, უკუეთუ მცირედ არიან ცხოვრებულნი? ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ:
24. იღუაწეთ შესლვად იწრომსა მისგან კარისა; ხოლო გეტყვ თქუნენ: მრავალნი ეძიებდენ შესლვად და ვერ უძლონ.
25. ვინაძთგან აღდგეს სახლისა უფალი და დაჰქმას კარი, და გარეშე სდგეთ და იწყით რეკად კარსა და ეტყოდით: უფალო, უფალო, განგვლე ჩუნენ! მოგიგოს და გრქუას თქუნენ: არა გიცნი თქუნენ, ვინანი ხართ.
26. მაშინ იწყით სიტყუად: ვჴამდით წინაშე შენსა და ვსუემდით, და უბანთა ჩუნენტა ზედა გუასწავებდ.
27. და გრქუას: არა გიცნი, ვინანი ხართ; განმემორენით ჩემგან ყოვლნი მოქმედნი უსჯულოებისანი.
28. მუნ იყოს ტირილი და ღრჴენაჲ კბილთაჲ, რაჴამს იხილოთ აბრაჰამი, ისააკი და იაკობი და ყოველნი წინაწარმეტყუელნი სასუფეველსა ღმრთისასა და თქუნენ განსხმულნი გარეშე.
29. და მოვიდოდიან მზისა - აღმოსავალით და მზისა - დასავალით, ჩრდილოთ და სამხრით, და ინაჴიდგმიდენ სასუფეველსა ღმრთისასა.
30. და აჰა ესერა არიან უკუანამსკნელნი, რომელნი იყვნენ პირველ, არიან პირველნი, რომელნი იყვნენ უკანამსკნელ.

31. მას დღესა შინა მო- ვინმე ვიდეს იესუმსა ფარისეველნი და ეტყოდეს მას: განვედ და წარვედ ამიერ, რამეთუ ჰეროდე გეძიებს შენ მოკლვად.
32. ხოლო თავადმან მიუგო და ჰრქუა მათ: მივედით და არქუთ მელსა მას: აჰა ესერა განვასხამ ეშმაკთა და კურნებათა აღვასრულებ დღეს და ხვალე. და ზეგე აღვსრულები.
33. რამეთუ ჯერ-არს ჩემდა დღეს და ხვალე და ზეგე წარსლვად, რამეთუ ვერ ეგების წინასწარმეტყუელი გარეშე იერუსალჴმსა წარწყმედად.
34. იერუსალჴმ, იერუსალჴმ, რომელმან მოსწყვიდენ წინასწარმეტყუელნი და ქვაჲ დაჰკრიბე მოვლინებულთა შენდა, რავდენ - გზის მინდა შეკრებაჲ შვილთა შენთაჲ, ვითარცა სახედ მფრინველმან თვისნი მართუენი ფრთეთა ქუეშე, და არა ინებეთ!
35. აჰა ესერა დაუტევნეთ თქუენ სახლნი თქუენნი ოჯრად. გეტყვ თქუენ: არღარა მიხილოთ მე ამიერთგან, ვიდრემდე სთქუათ: კურთხეულ არს მომავალი სახელითა უფლისაჲთა!

14

1. და იყო მო-რაჲ-ვიდა იესუ სახლსა ვისსამე მთავრისა ფარისევლისასა დღესა შაბათსა ჴამად ჰურისა, და იგინი უმზირდეს მას.
2. და აჰა ესერა იყო ვინმე კაცი წყლით მანკიერი წინაშე მისსა.
3. მიუგო იესუ და ჰრქუა სჯულის მოძღუართა მათ და ფარისევლთა: უკუეთუ ჯერ-არს შაბათსა განკურნებაჲ?
4. ხოლო იგინი დუმნეს და მოიყვანა კაცი იგი, განკურნა და განუტევა.
5. და ჰრქუა მათ: ვისი თქუენგანისაჲ ვირი გინა ჴარი შთავარდეს ჯურღმულსა, არა-მე მეყსეულად აღმოიქუას იგი დღესა შაბათსა?
6. და ვერარაჲ მიუგეს მას ამისთჴს.
7. და ეტყოდა ჩინებულთა მათ იგავსა და შეასწავებდა, ვითარ-იგი ზემოჯდომასა ირჩევდეს, და ეტყოდა მათ:
8. რაჴამს გხადოს ვინმე ქორწილსა, ნუ დასჯდები პირველსა საინაჴესა, ნუუკუე უპატიოსნესი შენსა იყოს ჩინებული მისგან;
9. და მოვიდეს, რომელმან-იგი შენ მას გხადა, და გრქუას შენ: ადგილ-ეც ამას! მაშინ იწყო სირცხვლით უკანადასკნელსა ადგილსა დაჰყრობად.
10. არამედ ოდეს გხადოს ვინმე, მივედ და დაჯედ უკანადასკნელსა ადგილსა, რაჲთა მოვიდეს, რომელმან-იგი გხადა შენ, და გრქუას: მეგობარო, აღმოგუალე ზემოკერძო! მაშინ იყოს შენდა დიდება წინაშე ყოველთა მენიჴეთა შენთა.
11. რამეთუ ყოველმან რომელმან აღიმაღლოს თავი თჴსი, იგი დამდაბლდეს, და რომელმან დაიმდაბლოს თავი თჴსი, ამაღლდეს.
12. ეტყოდა მასცა, რომელმან-იგი ჰხადა მას: ოდეს ჰყოფდე სამხარსა გინა სერსა, ნუ ჰხადი მეგობართა შენთა, ნუცა ძმათა შენთა, ნუცა ნათესავთა შენთა, ნუცა მოძმეთა მდიდართა, ნუუკუე მათცა კუალად გხადონ შენ, და გექმნეს შენ მოსაგებელ.
13. არამედ ოდეს ჰყოფდე შენ სამხარსა, ჰხადე გლახაკთა უმეცართა, მკელობელთა და ბრმათა.

14. და ნეტარ იყო, რამეთუ არარაჲ აქუს, რადმცა მოგაგეს შენ. და მოგეგოს შენ აღდგომასა მას მართალთასა.
15. ესმა ვისმე მის თანა მეინაჯესა ესე და ჰრქუა მას: ნეტარ არს, რომელმან ჭამოს პური სასუფეველსა ღმრთისასა!
16. ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: კაცმან ვინმე იყო პური დიდი და მოუწოდა მრავალთა.
17. და წარავლინა მონაჲ თვისი ჟამსა პურისასა, რადთა ჰრქუას ჩინებულთა მათ მოსლვად, რამეთუ: აჰა ესერა მზა არს ყოველი.
18. და იწყო თითოეულმან ყოველმან ჯმნად. პირველმან მან ჰრქუა მას: აგარაკი ვიყიდე და უნებელი ზედა-მაც მისლვად და ხილვად იგი. გლოცავ შენ, განმიტევე, ჯმნულმცა ვარ შენგან.
19. და სხუამან თქუა: უღლეული წართაჲ ვიყიდე ხუთი და მივალ გამოცდად მათა; გლოცავ შენ, ჯმულმცა ვარ.
20. და მერმე სხუამან ჰრქუა: ცოლი შევირთე და მის გამო ვერ ჰელ-მეწიფების მოსლვად.
21. და მოვიდა მონაჲ იგი და უთხრა ესე უფალსა თვისსა. მაშინ განრისხნა სახლისა უფალი იგი და ჰრქუა მონასა მას თვისსა: განვედ ადრე უბანთა და ყურეთა ქალაქისათა და გლახაკთა და უცხოთა და ბრმათა და მკელობელთა შემოხადე აქა.
22. და თქუა მონამან მან: უფალო, იქმნა ბრძანებაჲ შენი, და ადგილი არს-ღა.
23. და ჰრქუა უფალმან მონასა მას: განვედ გზათა ზედა და ფოლოცთა და აიძულე შემოსლვად, რადთა აღივსოს სახლი ჩემი.
24. ხოლო გეტყვ თქუენ: არავინ მათ კაცთაგანმან გემოდ იხილოს სერობისა ამის ჩემისაჲ. რამეთუ მრავალნი არიან ჩინებულ და მცირედნი რჩეულ.
25. და შეკრბებოდა მისა ერთი მრავალი, მიექცა და ჰრქუა მათ;
26. რომელი მოვალს ჩემდა და არა მოიძულოს მამაჲ თვისი და ცოლი და შვილნი და ძმანი და დანი და მერმე კუალად სულიცა თვისი, ვერ ჰელ-ეწიფების მოწაფე ყოფად ჩემდა.
27. და რომელმან არა აღიღოს ჯუარი თვისი და შემომიდგეს მე, ვერ ჰელ-ეწიფების მოწაფე ყოფად ჩემდა.
28. ვის - მე უკუე თქუენგანსა უნდოდეს გოდოლი შენებად, არა-მეა პირველად დაჯდეს და აღრაცხოს, რაოდენი წარავოს, უკუეთუ აქუს, რადთა კმა-ეყოს მას აღსრულებადმდე.
29. ნუუკუე დადვას საფუძველი და ვერ შეუძლოს აღსრულებად მისა, და ყოველნი რომელნი ჰხედვიდენ მას, იწყონ კიცხევად მისა
30. და თქუან, ვითარმედ: კაცმან ამან იწყო შენებად და ვერ შეუძლო აღსრულებად.
31. ანუ რომელი მეფე მივალნ სხვსა მეფისა ბრძოლად, არა-მე პირველად დაჯდის და განიზრახის, უკუეთუ შემძლებელ არს ათითა ათასითა შემთხუევად ოცითა ათასითა მომავალისა მის ზედა?
32. უკუეთუ არა, ვიდრე შორსლა არიან, მოციქული მიუვლინის და მოიკითხის იგი მშვიდობით.
33. ეგრეცა ყოველმანვე თქუენგანმან რომელმან არა იჯმნეს ყოვლისაგან მონაგებისა თვისისა, ვერ ჰელ-ეწიფების მოწაფე ყოფად ჩემდა.
34. კეთილ არს მარილი. უკუეთუ მარილი იგი განქარდეს, რადთა დაიმარილოს?

35. არცა ქუეყანასა, არცა სკორესა სარგებელ არს, არამედ გარე განდვან იგი. რომელსა ასხენ ყურნი სმენად, ესმოდენ!

15

1. და იყვნეს ყოველნი მეზუერენი და ცოდვილნი მახლობელად მისა და ისმენდეს მისსა.
2. და დრტუნვიდეს ფარისეველნი და მწიგნობარნი და იტყოდეს, ვითარმედ: ესე ცოდვილთა შეიწყნარებს და მათ თანა ჭამს და სუამს.
3. და ეტყოდა მათ იგავსა ამას და ჰრქუა:
4. ვის თქუენგანსა კაცსა ედგას ასი ცხოვარი და წარუწყმდეს მას ერთი მათგანი, არა მე დაუტევნესა ოთხმეოც და ათცხრამეტნი იგი უდაბნოსა ზედა და წარვიდეს წარწყმედულისა მისთვის, ვიდრემდე პოოს იგი?
5. და პოოს რად, დაისუას იგი მწართა თვსთა ზედა სიხარულით;
6. და მო-რად-ვიდეს იგი სახიდ თვსა, მოუწოდოს მეგობართა და მოძმეთა და ჰრქუას მათ: ჩემ თანა გიხაროდენ, რამეთუ ვპოვე ცხოვარი ჩემი წარწყმედული.
7. გეტყვ თქუენ: ესრეთ იყოს სიხარული ცათა შინა ერთისათვის ცოდვილისა, რომელმან შეინანოს, ვიდრელა არა ოთხმეოც და ათცხრამეტთა მათ მართალთა, რომელთა არა უკმს სინანული.
8. გინა დედაკაცსა, რომელსა აქუნდა დრაქმად ათი და წარწყმიდის ერთი, არა-მე აღანთისა სასთელი და მოჰმართის სახლი და ეძიებნ გულს-მოდგინედ, ვიდრემდე პოის იგი?
9. და პოის რად, მოუწოდის მეგობართა და მოძმეთა და ჰრქვს მათ: ჩემ თანა გიხაროდენ, რამეთუ ვპოვე დრაქმად იგი, რომელი წარვწყმიდე.
10. გეტყვ თქუენ: ესრეთ იყოს სიხარული წინაშე ანგელოზთა ღმრთისათა ერთსა ზედა ცოდვილსა, რომელმან შეინანოს.
11. მერმე იტყოდა და თქუა: კაცსა ვისმე ესხნეს ორ ძე.
12. და ჰრქუა უმრწემესმან მან მამასა თვსსა: მამაო, მომეც მე, რომელი მხუდების ნაწილი სამკვდრებელისაჲ. და განუყო მათ საცხორებელი იგი.
13. და შემდგომად არა მრავალთა დღეთა შეიკრიბა ყოველი უმრწემესმან მან ძემან და წარვიდა შორსა სოფელსა და მუნ განაბნია ნაყოფი იგი მისი, რამეთუ ცხონდებოდა იგი არაწმიდებით.
14. და ვითარცა წარაგო მან ყოველივე მისი, იყო სიყმილი ძლიერი მას სოფელსა, და იწყო მან მოკლებად.
15. და მივიდა და შეუდგა ერთსა მოქალაქესა მის სოფლისასა, ხოლო მან წარავლინა იგი ველად თვსა ძოვნად ღორთა.
16. და გული - ეტყოდა განძლებად მუცლისა რქისა მისგან, რომელსა ჭამედ ღორნი, და არავინ სცის მას.
17. და მოეგო რად თავსა თვსსა, თქუა: რაოდენთა სასყიდლით - დადგინებულთა მამისა ჩემისათა ჰმატს პური, და მე აქა სიყმილითა წარვწყმდები.
18. აღვდგე და წარვიდე მამისა ჩემისა და ვჰრქუა მას: მამაო, ვცოდე ცად მიმართ და წინაშე შენსა,

19. და არღარა ღირს ვარ მე წოდებად შენდა, არამედ მყავ მე ვითარცა ერთი მუშაკთაგანი.
20. და აღღგა და მოვიდა იგი მამისა თვისისა. და ვიდრე შორსდა იყო, იხილა იგი მამამან მისმან და შეეწყალა; და მირბიოდა იგი და დავარდა ქედსა ზედა მისსა და ამბორს-უყოფდა მას.
21. და ჰრქუა მსა ძემან მან: მამაო, ვცოდე ცად მიმართ და წინაშე შენსა და არღარა ვარ მე ღირს წოდებად ძედ შენდა.
22. ჰრქუა მამამან მონათა თვსთა: გამოიღეთ სამოსელი პირველი და შეჰმოსეთ მას და შეაცუთ ბეჭედი ჯელსა მისსა და ჯამლნი ფერჯთა მისთა.
23. და მოიბთ ზუარაკი იგი ჭამებული და დაკალთ და ვჰამოთ და ვიხარებდეთ,
24. რამეთუ ძე ესე ჩემი მომკუდარ იყო და განცოცხლდა, წარწყმედულ იყო და იპოვა. და იწყეს განცხრომად.
25. და იყო ძე იგი მისი უხუცესი ველსა გარე. და ვითარცა მოვიდოდა და მოეახლა სახლსა მას, ესმა ჯამად სიხარულისა და განცხრომისა.
26. და მოუწოდა ერთსა მონათაგანსა და ჰკითხვიდა, ვითარმედ რაჲ არს ესე?
27. ხოლო მან ჰრქუა მას, რამეთუ: ძმად შენი მოსრულ არს და მამამან შენმან დაკლა ზუარაკი იგი ჭამებული, რამეთუ ცოცხლებით მოვიდა იგი.
28. ხოლო იგი განრისხნა და არა უნდა შინა შესლვად. ხოლო მამად მისი გამოვიდა ჰლოცვიდა მას.
29. და მან მიუგო და ჰრქუა მამასა თვსსა: აჰა ესერა ესოდენნი წელნი გმონენ შენ და არასადა მცნებასა შენსა გარდავჰკედ, და მე არსადა მომეც ერთი თიკანი, რადთამცა მეგობართა ჩემთა თანა ვიხარე.
30. და ოდეს ძე ესე შენი მოვიდა, რომელმან შეჰჰამა საცხორებელი შენი მეძავთა თანა, დაუკალ მას ზუარაკი იგი ჭამებული.
31. ხოლო მან ჰრქუა მას: შვილო, შენ მარადის ჩემ თანა ხარ, და ჩემი ყოველი შენი არს.
32. ხოლო აწ მხიარულებად და სიხარული ჯერ-არს, რამეთუ ძმად ესე შენი მომკუდარ იყო და განცოცხლდა, წარწყმედულ იყო და იპოვა.

15

1. და ეტყოდა მოწაფეთაცა: კაცი ვინმე იყო მდიდარი, რომელსა ესუა მნე. და ესე შეასმინეს მას, ვითარმედ განაზნია ნაყოფი მისი.
2. და მოუწოდა და ჰრქუა მას: რაჲ არს ესე, რომელ მესმის შენთვის? მომეც მე სიტყუად სამნოდსა შენისა, რამეთუ არღარა ჯელ-გეწიფების ამიერთგან მნეობად.
3. ხოლო მნემან მან თქუა გულსა თვსსა: რაჲ ვყო, რამეთუ უფალი ჩემი მიმიღებს სამნოსა ჩემსა? საქმედ არა ძალ-მიც, თხოვად მრცხუნის.
4. უწყი, რაჲ ვყო, რადთა, რაჟამს გარდავდგე მნეობისაგან, შემიწყნარონ მე სახლთა მათთა.
5. და მოუწოდა კაცად-კაცადსა, თანა-მდებსა უფლისა თვისისასა და ჰრქუა პირველსა მას: რაოდენი თანა-გაც უფლისა ჩემისა?
6. და მან თქუა: ასი საწნეხელი ზეთისა. და ჰრქუა მას: მიიღე ჯელით - წერილი შენი და დაჯედ ადრე და დაწერე ერგასისი.

7. მერმე სხუასა ჰრქუა: შენ რაოდენი თანა-გაც? ხოლო მან თქუა: ასი სათოელი იფქლისაჲ. ჰრქუა მასცა: მიიღე ჰელით წერილი შენი და დაწერე: ოთხმოცი.
8. და აქაო უფალმან მნე იგი სიცრუისაჲ, რამეთუ გონიერად ყო. რამეთუ ძენი ამის სოფლისანი უგონიერეს არიან უფრომს ძეთა ნათლისათა ნათესავსა შორის მათსა.
9. და მე გეტყვ თქუენ: ისხენით თავისა თქუენისა მეგობარნი მამონაჲსა მისგან სიცრუისა, რადთა, რაჟამს მოაკლდეთ თქუენ ამიერ, შეგიწყნარნენ თქუენ საუკუნეთა მათ საყოფელთა.
10. სარწმუნოდ იგი მცირესა ზედა მრავალსა ზედაცა სარწმუნო არს; და რომელი მცირესა ზედა ცრუ არს, მრავალსაცა ზედა ცრუ არს.
11. უკუეთუ სიცრუისა ამას მა-მონასა სარწმუნო არა იქმნეთ, ჰემმარიტი იგი ვინ გარწმუნოს თქუენ?
12. და უკუეთუ სხვასა ამას სარწმუნო არა იქმნეთ, თქუენი იგი ვინ მოგცეს თქუენ?
13. არავის მონასა ჰელ-ეწიფების ორთა უფალთა მონებად: ანუ ერთი იგი მოიძულოს და ერთი შეიყუაროს და ანუ ერთისაჲ თავს-იდვას და ერთი შეურაცხ - ყოს. ვერ ჰელ-ეწიფების ღმრთისა მონებად და მამონაჲსა.
14. ესმოდა ესე ყოველი ფარისეველთაცა, რამეთუ ვერცხლის - მოყუარე იყვნეს და შეურაცხ-ჰყოფდეს მას.
15. და ეტყოდა მათ: თქუენ ხართ, რომელნი განიმართლებთ თავსა თვსთა წინაშე კაცთა, ხოლო ღმერთმან იცნის გულნი თქუენნი, რამეთუ კაცთა შორის მაღალი საძაგელ არს წინაშე ღმრთისა.
16. რამეთუ სჯული და წინაწარმეტყუელნი ვიდრე იოვანესამდე: მიერთგან სასუფეველი ღმრთისაჲ ეხარების, და ყოველივე მისა მიმართ იიძულების.
17. უადვილეს არს ცისა და ქუეყანისა წარსლვად ვიდრეღა სჯულისა ერთი რქად დავრდომად.
18. ყოველმან რომელმან განუტეოს ცოლი თვსი და სხუად შეირთოს, მან იმრუშა; და რომელმან განტევებული ქმრისაგან შეირთოს, მანცა იმრუშა.
19. კაცი ვინმე იყო მდიდარი და იმოსებოდა მოწეულითა და ბისონითა და იხარებდა დღითი-დღედ ბრწყინვალედ.
20. გლახაკი ვინმე იყო, სახელით ლაზარე, დავრდომილი წინაშე ბჭეთა მისთა და ქუე ძურებოდა.
21. და გული - ეტყოდა განძებად ნამუსრევისაგან, გარდამოცვენებულისა ტაბლისაგან მის მდიდრისა. არამედ ძაღლნიცა მოვიდოდეს და ჰლომნიდეს წყლულსა მას მისსა.
22. იყო სიკუდილი გლახაკისაჲ მის და მიიყვანა იგი ანგელოზთაგან წიაღთა აბრაჰამისთა. მოკუდა მდიდარიცა იგი და დაეფლა.
23. და ჯოჯოხეთს შინა აღიხილნა თუალნი თვსნი, იყო რაჲ იგი ტანჯვასა შინა, და იხილა აბრაჰამი შორით და ლაზარე წიაღთა მისთა.
24. და მან ჰმა-ყო და თქუა: მამაო აბრაჰამ, შემიწყალე მე და მოავლინე ლაზარე, რადთა დააწოს მწუერვალი თითისა მისისაჲ წყალსა და განმიგრელოს ენაჲ ჩემი, რამეთუ ვიტანჯები მე ალითა ამით ცეცხლისაჲთა.
25. ხოლო აბრაჰამ ჰრქუა მას: შვილო, მოიჯსენე, რამეთუ მიიღე კეთილი შენი ცხოვრებასა შენსა, და ლაზარე ეგრევე მსგავსად ბოროტი. და აწ ესერა აქა ესე ნუგეშინის-ცემულ არს, ხოლო შენ იტანჯები.

26. და ამას ყოველსა თანა შორის ჩუენსა და შენსა დანახეთქი დიდი დამტკიცებულ არს, რადთა რომელთა უნდეს წიაღსლვად ამიერ თქუენდა, ვერ კელ-ეწიფოს, არცა მაგიერ ჩუენდა წიაღმოსლვად.
27. ხოლო მან ჰრქუა: გლოცავ შენ, მამაო, მიავლინე ეგე სახლსა მამისა ჩემისასა,
28. რამეთუ მისხენ ხუთნი ძმანი, რადთა აუწყოს მათ, და არა მოვიდენ იგინიცა ადგილსა ამას სატანჯველისასა.
29. ჰრქუა მას აბრაჰამ: ჰქონან მოსე და წინაწარმეტუელნი, მათი ისმინონ.
30. ხოლო მან თქუა: არა, მამაო აბრაჰამ, არამედ უკუეთუ ვინმე მკუდრეთით აღდგეს და მივიდეს მათა, შეინანონ.
31. ჰრქუა მას აბრაჰამ: უკუეთუ მოსესი და წინაწარმეტყუელთად არა ისმინონ, არცაღა, მკუდრეთით თუ ვინმე აღდგეს, ჰრწმენეს მათ.

17

1. ჰრქუა იესუ მოწაფეთა თვსთა: შეუგვანებელ არს საცთურისა არა მოსლვად, ხოლო ვად, ვისგან მოვიდეს!
2. უადვილეს არს მისა, უკუეთუმცა ლოდი ვირით საფქველისად ზედა ედვა ქედსა მისსა და შთავრდომილ იყო ზღუასა, ვიდრე დაბრკოდებად ერთსა ამას მცირეთაგანსა.
3. არამედ ეკძალენით თავთა თქუენთა. უკუეთუ შეგცოდოს შენ ძმამან შენმან, შეჰრისხენ მას; და უკუეთუ შეინანოს, მიუტევე მას.
4. და ღათუ შჯდ გზის დღესა შინა შეგცოდოს და შჯდ გზის მოაქციოს და გრქუას შენ: შევინანე, მიუტევე მას.
5. და ჰრქუეს მოციქულთა უფალსა: შემძინე ჩუენ სარწმუნებად.
6. ჰრქუა მათ იესუ: უკუეთუ გაქუნდეს სარწმუნოებად ვითარცა მარცუალი მდოგვსად, არქუთმცა ლელუსულელსა ამას: აღიფხუერ და დაენერგე ზღუასა შინა, ისმინამცა თქუენი.
7. ვის-მე თქუენგანსა მონად ესუას მწველი გინა მწყემსი, რომელიმცა მოვიდა ველით და მესყულად ჰრქუა მას: წარმოჯედ და დაჯედ?
8. ანუ არა-მე ჰრქუასა მას: მზა-მიყავ მე, რადთა ვისერო, და მოირტყენ და მმსახურებდ მე, ვიდრემდე ვჰამო და ვსუა, და ამის შემდგომად ჰამე და სუ შენცა.
9. ნუუკუე მადლ-იჰყრასა მონისად მის, რამეთუ ყო ბრძანებად მისი? არა ვჰგონებ.
10. ეგრეცა თქუენ, ოდეს ჰყოთ ბრძანებული თქუენდა, თქუთ, ვითარმედ: მონანი ვართ უცმარნი; რომელი თანა-გუედვა ყოფად, ვყავთ.
11. და იყო მისლვასა მას მისსა იერუსალჴმდ და თავადი განვიდოდა შორის სამარისა და გალილეასა.
12. და შე-რად-ვიდა იგი დაბასა რომელსამე, მოეგებოდეს მას ათნი კეთროვანნი კაცნი, რომელნი დადგეს შორს.
13. და მათ აღიმადლეს ჴმად მათი და იტყოდეს: იესუ მოძღუარ, შემიწყალენ ჩუენ!

14. და თავადმან ვითარცა იხილნა იგინი, ჰრქუა მათ: წარვედით და უჩუენენით თავნი თქუენნი მღდელთა. და იყო ვითარცა წარ-ოდენ-ვიდეს იგინი მისგან, განწმდეს კეთროვნებისა მისგან.
15. ხოლო ერთმან მათგანმან იხილა, რამეთუ განიკურნა, მოიქცა და ჳმითა დიდითა ადიდებდა ღმერთსა.
16. და დავარდა წინაშე ფერჯთა იესუსთა და ჰმადლობდა მას. და ესე იყო სამარიტელი.
17. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას არა ათნივე განიკურნნესა? და ცხრანი იგი სადა არიან?
18. ვერ იპოვნეს ეგოდენ, რადთამცა მოიქცეს და მისცეს დიდებაჲ ღმერთსა, გარნა უცხო-თესლი ხოლო ესე.
19. და ჰრქუა მას: აღდეგ და წერვედ! სარწმუნობამან შენმან გაცხოვნა შენ.
20. ჰკითხეს მას ფარისეველთა: ოდეს მოიწიოს სასუფეველი ღმრთისაჲ? მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა მოვიდეს სასუფეველი ღმრთისაჲ ზმნით;
21. არცა თქუან: აჰა აქა, ანუ იქი. და აჰა ეგერა სასუფეველი ღმრთისაჲ შორის თქუენსა არს.
22. და ჰრქუა მოწაფეთა: მოვლენან დღენი, ოდეს გული - გითქუმიდეს თქუენ დღეთათჳს ძისა კაცისათა ხილვად და არა იხილოთ.
23. და გრქუან თქუენ: აჰა აქა არს, და: აჰა იქი არს, - ნუ განხუალთ, ნუცა შეუდგთ.
24. რამეთუ ვითარცა ელვაჲ რაჲ ელავნ ქუეშე ცისაჲთგან, ვიდრე ქუეშე ცისაჲმდე ბრწყინავნ, ესრეთ იყოს ძე კაცისაჲ დღეთა მისთა.
25. ხოლო პირველად ჯერ-არს მისა ფრიად ვნებად და შეურაცხყოფად ნათესავისა ამისგან.
26. და ვითარცა-იგი იყო დღეთა მათ ნოესთა, ეგრეთ იყოს დღეთა მით ძისა კაცისათა:
27. ჰამდეს და სუმდეს, იქორწინებოდეს და განჰქორწინებდეს ვიდრე დღემდე შესლვად ნოესა კიდობნად. და მოიწია წყლით - რღუნაჲ და წარწყმიდნა ყოველნი.
28. და ეგრევე ვითარცა-იგი იყო დღეთა ლოთისთა: ჰამდეს და სუმიდეს, იყიდდეს და განჰყიდდეს, ნერგსა ასხმიდეს და აშენებდეს;
29. და რომელსა დღესა განვიდა ლოტ სოდომით, აწჳმა ცეცხლი და წუნწუბაჲ ზეცით და წარწყმიდნა ყოველნი.
30. ესრევე იყოს დღე იგი, ოდეს, ძე კაცისაჲ გამოჩნდეს.
31. მას დღესა შინა რომელი იყოს ერდოსა ზედა და ჰურჰელი მისი სახლსა შინა, ნუ გარდამოვალნ აღებად მისა; და რომელი ველსა გარე იყოს, ნუ გარე-მოიქცევინ კუალად.
32. მოიჰსენეთ ცოლისაჲ მის ლოთისი.
33. რამეთუ რომელსა უნდეს სულისა თჳსისა განრინებაჲ, წარწყმიდოს იგი; და რომელმან წარწყმიდოს, მას აცხოვნოს იგი.
34. გეტყჳ თქუენ: მას ღამესა ორნი იყვნენ ერთსა ცხედარსა: ერთი იგი წარიტაცოს, და ერთი იგი დაეტეოს.
35. ორნი ფჳკვიდენ ერთად: ერთი იგი წარიტაცოს, და ერთი იგი დაშთეს.
36. ორნი იყვნენ ველსა: ერთი იგი წარიტაცოს, და ერთი იგი დაშთეს.
37. და მიუგეს და ჰრქუეს მას: ვიდრე, უფალო? ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: სადაცა ჰორცი, მუნცა ორბები შეკრბეს.

1. ეტყოდა მათ იგავსაცა, ვითარ-იგი ჯერ-არს მათა მარადის ლოცვად, და რადთა არა ეწყინებოდის ლოცვასა შინა.
2. და იტყოდა: მსაჯული ვინმე იყო ქალაქსა შინა, ღმრთისა არა ეშინოდა და კაცთაგან არა ჰრცხუნოდა.
3. და ქურივი ვინმე იყო მასვე ქალაქსა შინა. და მოვიდის მისა და ეტყვნ: მისაჯე მე წინამოსაჯულისაგან ჩემისა.
4. და არა ისმინის მისი ვიდრე რომლად ჟამადმდე. ამისა შემდგომად თქუა გულსა შინა თვსსა: და ღათუ ღმრთისა არა მეშინის და კაცთაგან არა მრცხუნის,
5. ამისთვ, რამეთუ შრომასა შემამთხუევს მე მარადის ქურივი ესე, უსაჯო მას, რადთა არა მარადის მოვიდიდის და მაწყინებდეს მე.
6. და ჰრქუა მათ უფალმან: ისმინეთ, რასა-იგი მსაჯული სიცრუისაჲ იტყვს.
7. ხოლო ღმერთმან არა-მე ყოსა შურის-გებაჲ რჩეულთა მისთაჲ რომელნი ღაღადებენ მისა დღე და ღამე, და სულგრძელ არს მათ ზედა?
8. გეტყვ თქუნ: ყოს შურისგებაჲ მათთვს ადრე. ხოლო მო-რად-ვიდეს ძე კაცისაჲ, პოვოს-მეა სარწმუნოებაჲ ქუეყანასა ზედა?
9. თქუა ვიეთდამე მიმართ იგავი ესე, რომელნი ესვენ თავთა თვსათა, ვითარმედ მართალ არიან, და შეურაცხ-ყოფენ სხუათა,
10. ვითარმედ: ორნი კაცნი აღვიდოდეს ლოცვად ტაძარსა მას: ერთი ფარისეველი და ერთი მეზუერე.
11. ფარისეველი იგი წარდგა და ამას ილოცვიდა თვსაგან: ღმერთო, გმადლობ შენ, რამეთუ არა ვარ ვითარცა სხუანი კაცნი მტაცებელ, ცრუ და მემრუშე, გინა ვითარცა ესე მეზუერე.
12. ვიმარხავ ორ - გზის შაბათსა შინა და ათეულსა შევსწირავ ყოვლისაგან მონაგებისა ჩემისა.
13. ხოლო მეზუერე იგი შორს დგა და არა იკადრებდა თუალთაცა ზე აღხილვად, არამედ იცემდა მკერდსა და იტყოდა: ღმერთო, მილხინე ცოდვილსა ამას.
14. გეტყვ თქუნ: გარდამოვიდა ესე განმანათლებული სახიდ თვსა, ვიდრე ფარისეველი იგი, რამეთუ ყოველმან რომელმან აღიმადლოს თავი თვსი, იგი დამდაბლდეს; და რომელმან დაიმდაბლოს თავი თვსი, იგი ამალდეს.
15. მოჰგურიდეს მას ყრმებსაცა, რადთა მიეახლნენ მას.
1. და ვითარცა იხილეს მოწაფეთა, აყენებდეს მათ.
16. ხოლო იესუ მოუწოდა მათ და ჰრქუა: აცადეთ ყრმებსა მაგას მოსლვად ჩემდა და ნუ აყენებთ მაგათ, რამეთუ ეგევითართაჲ არს სასუფეველი ღმრთისაჲ.
17. ამენ გეტყვ თქუნ: რომელმან არა შეიწყნაროს სასუფეველი ღმრთისაჲ ვითარცა ყრმაჲ, ვერ შევიდეს მას შინა.
18. და ჰკითხა ვინმე მას მთავარმან და ჰრქუა: მოძღუარო სახიერო, რად საქმე ვქმნე, რადთა ცხოვრებაჲ საუკუნოდ დავიმკვდრო?
19. ჰრქუა მას იესუ: რადსა მეტყვ მე სახიერით? არავინ არს სახიერ, გარნა მხოლოდ ღმერთი.

20. მცნებანი იცნი: ნუ იმრუშებ, ნუ კაც-ჰკლავ, ნუ იპარავ, ნუ ცილსა სწამებ, პატივ-ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა.
21. ხოლო მან თქუა: ეგე ყოველნი დავიმარხე სიყრმით ჩემითგან.
22. ესმა რაი ესე იესუს, ჰრქუა მას: ერთილა გაკლს შენ: ყოველი, რაიცა გაქუს, განყიდე და მიეც გლახაკთა და გაქუნდეს საუნჯე ცათა შინა და მოვედ და შემომიდეგ მე.
23. და ვითარცა ესმა ესე მას, მწუხარე იქმნა, რამეთუ იყო მდიდარ ფრიად.
24. ვითარცა იხილა იგი იესუ, რამეთუ შეწუხნა, თქუა: ვითარმედ: ძნიად შევიდენ სასუფეველსა ღმრთისასა, რომელთა აქუნდეს საფასე.
25. უადვილეს არს მანქანისა საბელი ჯურელსა ნემსისასა განსლვად, ვიდრე მდიდარი შესლვად სასუფეველსა ღმრთისასა.
26. ხოლო რომელთა-იგი ესმა, ჰრქუეს მას: და ვის ჯელ-ეწიფების ცხოვრებად?
27. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: შეუძლებელ კაცთაგან შესაძლებელ არს ღმრთისა მიერ.
28. თქუა მას პეტრე: აჰა ესერა ჩუნ დაუტევეთ ყოველი და შეგიდეგით შენ.
29. ხოლო იესუ ჰრქუა მათ: ამენ გეტყვ თქუნენ, რამეთუ არავინ არს, რომელმან დაუტევა სახლი გინა მამად გინა დედად, გინა ძმანი გინა ცოლი გინა შვილი სასუფეველისათჳს ღმრთისა,
30. რომელმან არა მიიღის მრავალი წილი ჟამსა ამას საუკუნესა მომავალსა ცხოვრებად საუკუნოდ.
31. და წარიყვანნა ათორმეტნი იგი და ჰრქუა მათ: აჰა ესერა აღვალთ იერუსალჴმდ, და აღესრულნენ ყოველნი წერილნი წინაწარმეტყუელთანი მესა ზედა კაცისასა:
32. რამეთუ მიეცეს ჯელთა წარმართთასა, და ეკიცხევდენ მას, და იგინოს, და ჰნერწყვიდენ
33. და ტანჯონ და მოკლან იგი, და მესამესა დღესა აღდგეს.
34. და მათ არარად გულისჯმა - ყვეს ესე, არამედ იყო სიტყუად იგი დაფარულ მათგან, და არა იცოდეს თქმული იგი.
35. და იყო ვითარცა მიეახლნეს იერიჲოდ, ბრმად ვინმე ჯდა გზასა ზედა მთხოველად.
36. ვითარცა ესმა, ვითარმედ ერი წარმოვალს, იკითხვიდა: რადმე არს ესე?
37. უთხრეს მას, ვითარმედ: იესუ ნაზარეველი წარმოვალს.
38. და მან ღაღატ-ყო და თქუა: იესუ, ძეო დავითისო, შემიწყალე მე!
39. ხოლო რომელი წინა-უძლოდეს, ჰრისხვიდეს მას, რადთა დადუმნეს. ხოლო იგი უფროდს ღაღადებდა და იტყოდა: იესუ, ძეო დავითისო, შემიწყალე მე!
40. დადგა იესუ და ბრძანა მოწოდებად მისი. და ვითარცა მოეახლა იგი, ჰკითხა მას:
41. რად გნებავს, და გიყო შენ? ხოლო მან ჰრქუა: უფალო, რადთა აღვიხილნე თუალნი.
42. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: აღიხილენ, სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ.
43. და მეყსეულად აღიხილნა და მისდევდა მას და ადიდებდა ღმერთსა. და ყოველმან ერმან იხილეს და აქებდეს ღმერთსა.

1. და შევიდა და განვიდოდა იერიქოთ.
2. და აჰა ესერა კაცი ვინმე, და სახელი მისი ზაქე, და იყო იგი მთავარი მეზუერეთად და ესე იყო მდიდარ ფრიად.
3. და უნდა ხილვად იესუმსი, ვინ-ძი არს, და ვერ უძლო ხილვად ერისა მისგან, რამეთუ ჰასაკითა იყო მცირე.
4. და წარბიოდა წინა და აღჴდა ლელუსულელსა, რადთა იხილოს იგი, რამეთუ მიერ წარსლვად იყო.
5. და მოვიდა ადგილსა მას, მიჰხედა იესუ და ჰრქუა მას: ზაქე, ისწრაფე და გარდამოჴედ, რამეთუ დღეს სახლსა შინა შენსა ჯერ - არს ჩემი ყოფად.
6. და ისწრაფა და გარდამოჴდა და შეიყვანა იგი სიხარულით.
7. და იხილეს ყოველთა და დრტუნვიდეს და იტყოდეს, ვითარმედ: ცოდვილისა კაცისა თანა შევიდა დადგრომად.
8. აღდგა ზაქე და ჰრქუა უფალსა: აჰა, უფალო, ზოგი ნაყოფთა ჩემთად მივსცე გლახაკთა; და უკუეთუ ვისმე ცილი დავსდევ, მივაგო ოთხი წილი.
9. ჰრქუა მას იესუ: დღეს იქმნა ცხოვრებად სახლისად ამის, რამეთუ ესეცა შვილი აბრაჰამისი არს.
10. რამეთუ მოვიდა ძე კაცისად მოძიებად და ცხოვრებად წარწყმედულისა.
11. და ვითარცა ესმოდა ესე ერსა მას, შესძინა და თქუა იგავი, ამისთვის რამეთუ მოახლებულ იყო იგი იერუსალჴმსა, და ჰგონებდეს იგინი, ვითარმედ მეყსულად გამოჩნდეს სასუფეველი ღმრთისად.
12. და ჰრქუა მათ: კაცი ვინმე აზნაური წარვიდა შორსა სოფელსა მოღებად თავისა თვისისა მეუფებისა და მოქცევად.
13. და მოუწოდა ათთა მონათა თვსთა და მისცა მათ ათი მნად და ჰრქუა მათ: ვაჰრობდით ამას, ვიდრემდე მოვიდე.
14. ხოლო მოქალაქეთა მისთა სძულდა იგი და მივლინნეს მოციქულნი შემდგომად მისა და ჰრქუეს მას: არა გუნებავს მაგისი მეუფებად ჩუენ ზედა.
15. და იყო მოქცევასა მას მისსა, მო-რად-აქუნდა მეუფებად თვისი, და ბრძანა მოწოდებად მათ მონათად, რომელთადა მიეცა ვერცხლი იგი, რადთა უწყოდის, რად-იგი ივაჰრეს.
16. და მოვიდა პირველი იგი და ჰრქუა: უფალო, შენმან ვეცხლმან ათი სხუად შესძინა სასწორი.
17. ჰრქუა მას: კეთილ, სახიერო მონაო, რამეთუ მცირესა ზედა სარწმუნო იქმენ, იყავ შენ კელმწიფე ათთა ზედა ქალაქთა.
18. და მოვიდა მეორე იგი და ჰრქუა: უფალო, ვეცხლმან შენმან სხუად ხუთი სასწორი ყო.
19. ჰრქუა მასცა: და შენცა იყავ ხუთთა ზედა ქალაქთა.
20. და მესამე იგი მოვიდა და ჰრქუა: უფალო, აჰა ვერცხლი შენი, რომელი მაქუნდა დაკრძალული სუდარსა,
21. რამეთუ შემეშინა, ვითარმედ კაცი ხარ სასტიკი: მოილი, სადა არა დასდვი, და მოიმვი, სადა არა დასთესი.
22. და ჰრქუა მას: პირისა შენისაგან გსაჯო შენ, მონაო ბოროტო; იცოდე, რამეთუ მე კაცი ვარ სასტიკი: მოვილი, სადა არა დავდვი, და მოვიმვი, სადა არა დავსთესი.
23. და რადსათვის არა დასდევ ვეცხლი ჩემი სავაჰროსა, მო-მცავედ მე და ვახშითურთ ვქმენ იგი?

24. და ჰრქუა წინაშე მდგომელთა მათ: მოუღეთც ვეცხლი იგი და მიეცით, რომელსა - იგი აქუს ათი სასწორი ვეცხლი.
25. და მათ ჰრქუეს მას: უფალო, აქუს ათი სასწორი.
26. გეტყვ თქუნ, ვითარმედ: ყოველსა რომელსა აქუნდეს, მიეცეს; ხოლო რომელსა არა აქუნდეს, და რომელ - და იგი აქუნდეს, მო-ვე-ელოს მისგან.
27. ხოლო მტერნი იგი ჩემნი, რომელთა-იგი არა უნდა მეუფებად ჩემი მათ ზედა, მომგუარენით მე აქა და მოსწყდენით წინაშე ჩემსა.
28. და ვითარცა ესე წართქუა, ვიდოდა წინაშე მათსა და აღვიდოდა იერუსალჴმდ.
29. და იყო ვითარცა მიეხლა ბეთზაგედ და ბეთანიად, მათსა თანა, რომელსა ჰრქვან ზეთისხილთაჲ, წარავლინნა ორნი მოწაფეთაგანნი
30. და ჰრქუა მათ: წარვედით წინაშე დაბასა მაგას, რომელსა შეხვდეთ და ჰპოვოს კიცვ დაბმული, რომელსა კაცი არღავინ დაჯდომილ არს, აღჰქსენით? და მომგუარეთ მე.
31. და უკუეთუ ვინმე გკითხვიდეს: რაღსათვს აღჰქსენით? ესრეთ არქუთ, ვითარმედ: უფალსა უკმს ეგე.
32. და ვითარცა წარვიდეს, რომელნი-იგი მიავლინნა, ჰოვეს ეგრეთ, ვითარცა-იგი ჰრქუა მათ.
33. და აღ-რაღ-ჰქსნიდეს იგინი კიცუსა მას, ჰრქუეს მათ უფალთა მათ მისთა: რაღსათვს აღჰქსენით კიცუსა მაგას?
34. ხოლო მათ ჰრქუეს, ვითარმედ: უფალსა უკმს ეგე.
35. და მოჰგუარეს იგი იესუს და დაასხეს სამოსელი კიცუსა მას, და დაჯდა იესუ მას ზედა.
36. და ვითარ შევიდოდა იგი, დაუფენდეს სამოსელსა მათსა გზასა ზედა.
37. და ვითარცა მიიწია იგი შთასავალსა მას მთისა ზეთის ხილთაღსა, იწყო ყოველმან სიმრავლემან მოწაფეთამან სიხარულით ქებად ღმრთისა ჴმითა დიდითა ყოველთა მათთვს, რომელნი იხილნეს ძალნი.
38. და იტყოდეს: კურთხეულ არს მომავალი მეუფე სახელითა უფლისაღთა! მშვდობაჲ ცათა ზედა და დიდებაჲ მაღალთა შინა!
39. და ფარისევლნი ვინმე ერისა მისგანნი ეტყოდეს მას და ჰრქუეს: მოძღუარ, შეჰრისხენ მოწაფეთა შენთა.
40. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: გეტყვ თქუნ, და ღათუ ესენი ღუმნენ, ქვანი ღაღადებდენვე.
41. და ვითარცა მიეახლა, იხილა ქალაქი იგი და ტიროდა მას ზედა.
42. და იტყოდა, ვითარმედ: უკუეთუმცა გეცნა შენ ღღესა ამას მშვდობად შენდა! ხოლო აწ დაეფარა თუალთაგან შენთა.
43. რამეთუ მოვლენან ღღენი შენ ზედა, და მოგადგან შენ იმტერთა შენთა ლაშქარი და გარე მოგადგენ შენ და შეგკრიბონ შენ ყოვლით კერძო.
44. და დაგარღვონ შენ, და შვილნი შენნი შენ შორის დაეცნენ, და არა დაშთეს ქვაჲ ქვასა ზედა შენ შორის, ამისთვს რამეთუ არა გულისჴმა-ყავ ჟამი მოხედვისა შენისაჲ.
45. და ვითარცა შევიდა ტაძარსა მას, იწყო გამოსხმად მსყიდელთა მათ და მომსყიდელთა.
46. და ჰრქუა მათ: წერილ არს: სახლი ჩემი სახლ სალოცველ არს; ხოლო თქუნ ჰყავთ იგი ქუაბ ავაზაკთა.

47. და იყო მუნ და ასწავებდა დღითი-დღედ ტამარსა მას შინა. ხოლო მღვდელთ მთავარნი იგი და მწიგნობარნი და მთავარნი ერისანი ეძიებდეს მას წარწყმეტად.

48. და ვერარას ჰპოვებდეს, რად უყონ მას რამეთუ ყოველი ერი დამორჩილებული იყო სმენად მისგან.

20

1. და იყო მათ დღეთა შინა ასწავებდა რად ერსა მას და ახარებდა ტამარსა შინა, ზედა - მიუცდეს მღვდელთ - მოძღუარინი იგი და მწიგნობარნი მოხუცებულთურთ,

2. ეტყოდეს მას და ჰრქუეს: გვთხარ ჩუენ, რომლითა ჰელმწიფებითა ამას იქმ, ანუ ვინ მოგცა შენ ჰელმწიფებად ესე?

3. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: გვითხო თქუენ მეცა სიტყუად ერთი, და მითხართ მე:

4. ნათლის-ცემად იოვანესი ზეცით იყო ანუ კაცთაგან?

5. ხოლო იგინი შეიზრახნეს ურთიერთას და იტყოდეს: უკუეთუ ვთქუათ, ვითარმედ: ზეცით იყო, მრქუას ჩუენ: რადსათჳს არა გრწმენა მისი?

6. და უკუეთუ ვთქუათ: კაცთაგან, ყოველმან ერმან ქვად დამკრიბოს ჩუენ, რამეთუ სარწმუნო არს იოვანე წინაწარმეტყუელად.

7. და მიუგეს და ჰრქუეს: არა ვიცით, ვინაჲ იყო.

8. და იესუ ჰრქუა მათ: არცა მე გითხრა თქუენ, რომლითა ჰელმწიფებითა ამას ვიქმ.

9. და იწყო იგავით სიტყუად მათდა: კაცმან ვინმე დაასხა ვენაჲი და მისცა იგი მოქმედთა და წარვიდა მრავალთა ჟამთა.

10. და ჟამსა თჳსსა მიუვლინა მოქმედთა მათ მონად, რადთა ნაყოფისა მისგან მოსცენ მას. ხოლო მოქმედთა მათ სცეს და ტანჯეს და წარავლინეს იგი ცალიერი.

11. და შესძინა მივლინებად სხუად მონად. ხოლო მათ იგიცა გუემეს და წარავლინეს ცუდი.

12. მერმე კუალად მიავლინა მესამე. ხოლო მათ შეიპყრეს და დასდვეს მას წყლულებად და გამოაძეს იგი.

13. და თქუა უფალმან მის ვენაჲისამან: რად ვყო? მივავლინო მე ჩემი საყუარელი, ვინ უწყის, შეიკდიმონ.

14. ხოლო ვითარცა იხილეს იგი ქუეყანის - მოქმედთა მათ, ზრახვა ყვეს ურთიერთას და თქუეს; ესე არს მკვდრი, მოვედით და მოვკლათ იგი, რადთა ჩუენდა იყოს სამკვდრებელი.

15. და განიყვანეს იგი გარეშე სავენაჲესა მას და მოკლეს. აწ რად უყოს მათ უფალმან სავენაჲისა მან?

16. მოვიდეს და წარწყმიდნეს ქუეყანის - მოქმედნი იგი და მისცეს ვენაჲი იგი სხუათა. ხოლო მათ ესმა ესე და თქუეს: ნუ იყოფინ!

17. ხოლო თავადმან მიჰხედა მათ და ჰრქუა: ვითარ არს წერილი ესე: ლოდი, რომელ შეურაუხ-ყვეს მაშენებელთა, იგი იქმნა თავ კიდეთა?

18. ყოველი, რომელი დაეცეს ლოდსა მას ზედა, შეიმუსროს; და რომელსა ზედა დაეცეს, განანქრიოს იგი.

19. და უნდა მდდელთ - მოძღუართა მათ და მწიგნობართა დასხმად ჳელთა მათთა მას ჟამსა შინა და ეშინოდა ერისა მის, რამეთუ გულისჳმა-ყვეს, ვითარმედ მათთჳს თქუა იგავი ესე.
20. და მზირ-უყვეს მას და მიავლინნეს მზირნი ორგულნი, რომელნი მართლად იტყოდეს თავთა თჳსთა, რადთა პოვონ რადმე სიტყუად მის თანა და მისცენ იგი მთავრობასა და ჳელმწიფებასა მთავრისასა.
21. და ჳკითხეს მას და ეტყოდეს: მოძღუარ, ვიცით, რამეთუ მართალსა იტყვ და ასწავებ და არავის თუალთ-ალებ, არამედ ჳემმარიტად გზასა ღმრთისასა ასწავებ.
22. ჯერ-არსა კეისრისა ხარკისა მიცემად ანუ არა?
23. და ვითარცა გულისჳმა-ყო ზაკულებაჲ იგი მათი, ჳრქუა მათ: რადსა გამომცდით მე?
24. მიჩუენეთ მე დრაჳკანი! ხოლო მათ უჩუენეს; და ჳრქუა: ვისი არს ხატი და ზედაწერილი? ხოლო მათ მიუგეს და ჳრქუეს: კეისრისაჲ.
25. და იესუ ჳრქუა მათ: აწ უკუე მიეცით კეისრისაჲ კეისარსა და ღმრთისაჲ ღმერთსა.
26. და ვერარად პოვეს მისთჳს სიტყჳს - გებაჲ წინაშე ერისა მის.და უკჳრდა სიტყჳს - მიგებაჲ იგი მისი და დადუმნეს.
27. მო-ვინმე-უჳდეს მას ჟამსა შინა სადღუკეველნი, რომელნი აცილობენ, ვითარმედ: აღდგომად არა არს, და ჳკითხეს მას და ეტყოდეს:
28. მოძღუარ, მოსე ესრეთ დამიწერა ჩუენ: უკუეთუ ვისმე ძმად მოუკუდეს და ესვას მას ცოლი და იგი უშვილო უყოს, რადთა შეირთოს ცოლი იგი მისი ძმამან მისმან და აღუდგინოს თესლი ძმასა თჳსსა.
29. შჳდნი უკუე ძმანი იყვნეს ჩუენ შორის. და პირველმან მან შეითრო ცოლი და მოკუდა უშვილოჲ.
30. და მეორემან და მესამემან,
31. და მოსწყდეს უშვილონი. და ეგრეთვე ვიდრე მეშჳდემდე, და არა დაშთა შვილი.
32. შემდგომად მათ ყოველთასა მოკუდა დედაკაციცა იგი.
33. აწ უკუე აღდგომასა მას მკუდართასა ვისა მათგანისა იყოს ცოლ, რამეთუ შჳდთავე მათ ესუა იგი ცოლად?
34. მიუგო იესუ და ჳრქუა მათ: ნაშობნი ამის სოფლისანი იქორწინებიან და განჳქორწინებენ;
35. ხოლო რომელნი-იგი ღირს იქმნენ საუკუნესა მას მიმთხუევად და აღდგომასა მას მკუდრეთით, არცა იქორწინებოდინ, არცა განჳქორწინებდენ,
36. არცაღა მერმე სიკუდილდ ჳელ-ეწიფების, რამეთუ სწორ ანგელოზთა არიან და ძენი ღმრთისანი და აღდგომისანი არიან.
37. ხოლო რამეთუ აღდგენ მკუდარნი, მოსეცა აუწყა მაცულოვანსა მას ზედა, ვითარცა-იგი იტყჳს უფალსა ღმერთსა აბრაჳამისასა და ღმერთსა ისააკისასა და ღმერთსა იაკობისასა.
38. რამეთუ არა არს ღმერთი მკუდართაჲ, არამედ ცხოველთაჲ, რამეთუ ყოველნი ცხოველ არიან მის წინაშე.
39. მი-ვიეთმე-უგეს მწიგნობართა და ჳრქუეს: მოძღუარ კეთილად სთქუ.
40. და ვერღარა იკადრეს კითხვად მისა მიერთგან. და ჳრქუა მათ უფალმან:
41. ვითარ უკუე იტყჳან ქრისტესა ძედ დავითისა?

42. რამეთუ თვთ იგი დავით იტყვს წიგნსა ფსალმუნთასა: ჰრქუა უფალმან უფალსა ჩემსა: დაჯედ მარჯუენით ჩემსა,
43. ვიდრემდე დავსხნე მტერნი შენნი ქუეშე ფერჯთა შენთა.
44. თვთ იგი დავით უფლით ჰხადის, და ვითარ მე მისი არს?
45. და ვითარცა ესმოდა ესე ყოველსა მას ერსა, ჰრქუა მოწაფეთა თვსთა:
46. ეკრძალენით მწიგნობართაგან, რომელთა ჰნებავს სამოსლისთა სლვად და რომელთა უყუარს უბანთა ზედა მოკითხვად და პირველად ჯდომად კრებულსა შორის და ზემჯდომად პურსა ზედა,
47. რომელნი შესჰამენ სახლებსა ქურივთასა და მიზეზით განგრძობილად ილოცვენ. ამათ მოიღონ უმეტესი სასჯელი.

21

1. და მიჰხედა და იხილა, რომელნი-იგი დასდებდეს შესაწირავსა ფასის საცავსა მას მდიდარნი.
2. და იხილა ვინმე ქურივი გლახაკი, რომელმან დადვა ორი მწულილი.
3. და თქუა: ჰემმარიტად გეტყვ თქუენ, რამეთუ ქურივმან ამან გლახაკმან უმეტეს ყოველთასა შეწირა.
4. რამეთუ ამათ ყოველთა ნამეტავისაგან მათისა დადვეს შესაწირავსა ამას ღმრთისასა, ხოლო ამან ნაკლულევანებისაგან თვსისა ყოველი, რადცა აქუნდა საცხოვრებელი, შეწირა.
5. და რომელიმე იტყოდეს ტაძრისათვს, ვითარმედ: ქვითა კეთილითა და პატიოსნითა შენებულ არს; და თქუა იესუ:
6. ხედავთა ამას? მოვლენან დღენი, რომელთა შინა არა დაშთეს ქვად ქვასა ზედა, რომელი არა დაირღუეს.
7. ჰკითხეს მას მოწაფეთა: მოძღუარ, ოდეს უკუე იყოს ესე, და რად არს სასწაული, რაჟამს ესე ყოფად არს?
8. ხოლო თავადმან თქუა: იხილეთ, ნუუკუე სცთეთ, რამეთუ მრავალნი მოვიდოდნიან სახელითა ჩემითა და იტყოდნიან, ვითარმედ: მე ვარ. და ჟამი მოწევნულ არს, არამედ ნუ მიხუალთ შედგომად მათდა.
9. და ოდეს გესმოდნიან ბრძოლანი და შფოთნი, ნუ შესძრწუნდებით, რამეთუ ჯერ-არს ესე პირველად ყოფად, და არღა მეყსეულად იყოს აღსასრული.
10. მაშინ ეტყოდა მათ: აღდგეს ნათესავი ნათესავსა ზედა და მეუფებად მეუფებასა ზედა;
11. და იყვნენ ძრვანი დიდ-დიდნი ადგილ-ადგილ, სიყმილნი და სრვანი; საშინელებანი ზეცით, და სასწაულნი დიდ-დიდნი იყვნენ.
12. ხოლო ამათ ყოველთა წინა დაგასხნენ თქუენ ზედა კელნი მათნი და გდევნიდენ და მიგცნენ თქუენ შესაკრებელთა და საპრობილეთა და მეფეთა წინაშე და მთავართა მიგიყვანენ სახელისა ჩემისათვს.
13. და გექმნეს თქუენ ესე საწამებელ.
14. დაისხენით ესე გულთა თქუენტა, რადთა არა წინადასწარ იწურთიდეთ, რად სიტყუად მიუგოთ.
15. რამეთუ მე მოგცე თქუენ პირი და სიბრძნე, რომელსა ვერ უძლონ წინა - აღდგომად და სიტყვს - გებად ყოველთა წინა - აღმდგომთა თქუენტა.

16. რამეთუ მიეცნეთ თქუენ მამა-დედათაგან და ძმათა და მეგობართა და ნათესავთა, და მოჰკლვიდენ თქუენგანთა.
17. და იყვნეთ თქუენ მოძულეებულ ყოველთაგან სახელისა ჩემისათჳს.
18. და თმად თავისა თქუენისაჲ არა წარწყმდეს.
19. და მოთმინებითა თქუენითა მოიპოვნეთ სულნი თქუენნი.
20. რაჟამს იხილოთ იერუსალჴმსა გარე-მდგომილი ერი მკედრებისაჲ, მაშინ გულისჴმაყავთ, რამეთუ მოახლებულ არს მოოჯრებაჲ მისი.
21. მაშინ რომელნი იყვნენ ჰურიასტანს, ივლტოდედ მთად; და რომელნი იყვნენ შორის მისა, განივლტოდედ; და რომელნი ველსა იყვნენ, ნუ შევლენედ მუნ.
22. რამეთუ დღენი შურის-გებისანი ესე არიან, რადთა აღესრულნენ ყოველნი წერილნი.
23. ხოლო ვაჲ მუცელ-ქმნულთა და რომელნი აწოებდენ მათ დღეთა შინა, რამეთუ იყოს მაშინ ჭირი დიდი ქუეყანასა ზედა და რისხვაჲ ერსა ამას ზედა.
24. და დაეცნენ პირითა მახვილისაჲთა და წარიტყუენნენ ყოველთა მიერ წარმართთა; და იერუსალჴმი დათრგუნვილ იყოს წარმართთაგან, ვიდრემდე აღესრულნენ ჟამნი წარმართთანი.
25. და იყოს სასწაული მზესა შინა და მთოვარესა და ვარსკულავთა, და ქუეყანასა ზედა შეკრებაჲ თესლებისაჲ განკვრევითა ოხრისაჲთა ზღვსაგან და ძრვისა;
26. სულთა კაცთაჲთა შიშისაგან და მოლოდებისა მომავალისა ზედა სოფელსა ამას, რამეთუ ძალნი ცათანი შეიძრნენ.
27. და მაშინ იხილონ ძე კაცისაჲ, მომავალი ღრუბელთა ძალითა და დიდებითა მრავლითა.
28. და ვითარცა იწყოს ამან ყოველმან ყოფად, აღიხილენით თუალნი და აღიპყრენით თავნი თქუენნი, რამეთუ მიწევნულ არს გამოჴსნაჲ თქუენი.
29. და ეტყოდა მათ იგავსა: იხილეთ ლელჴ და ყოველნი ხენი.
30. რაჟამს გამოვალნ ფურცელი, თვთ უწყოდით, რამეთუ ახლოს არს ზაფხული.
31. ეგრეცა თქუენ, რაჟამს იხილოთ ესე ყოველი ყოფილი, უწყოდეთ, რამეთუ ახლოს არს სასუფეველი ღმრთისაჲ.
32. ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ: არა წარჴდეს ნათესავი ესე, ვიდრემდე ესე ყოველი იყოს.
33. ცანი და ქუეყანაჲ წარჴდენ, ხოლო სიტყუანი ჩემნი არა წარჴდენ.
34. ეკრძალენით თავთა თქუენთა, ნუუკუე დამძიმდენ გულნი თქუენნი შუებითა და მთრვალობითა და ზრუნვითა ამის სოფლისაჲთა, და მეყსეულად მოიწიოს თქუენ ზედა დღე იგი,
35. რამეთუ ვითარცა საფრჴე მოუჴდეს მსხდომარეთა ზედა პირსა ყოვლისა ქუეყანისასა.
36. იღჴძებდით უკუე ყოველსა ჟამსა და ევედრებოდეთ, რადთა ღირს იქმნეთ განრინებათ ამის ყოვლისაგან, რომელი ყოფად არს, და დადგომად წინაშე მისა კაცისა.
37. და იყოფვოდა თავადი ტაძარსა მას შინა დღისი და ასწავებდა; ხოლო ღამე განვიდის და იქცევინ მთასა მას, რომელსა ჰრჴჴან ზეთის ხილთაჲ.
38. და ყოველმან ერმან აღიმსთჴს მისა ტაძარსა მას შინა სმენად სიტყუათა მისთა.

1. და მოახლებულ იყო დღესასწაული იგი უცომოებისად. რომელსა ჰრქვან პასქად.
2. და ეძიებდეს მას მღდელთ - მოძღუარნი იგი და მწიგნობარნი, რადთამცა მოკლეს იგი, ხოლო ეშინოდა ერისა მას.
3. და შეუჭდა ეშმაკი იუდას, რომელსა ერქუა ისკარიოტელ. და იყო იგი რიცხვსაგან ათორმეტთადასა.
4. და მივიდა, ეზრახა მღდელთ - მოძღუართა და მწიგნობართა და ერისა წინამძღუართა, ვითარმცა იგი მისცა მათ.
5. ხოლო მათ განიხარეს და აღუთქუეს მას ვეცხლი მიცემად.
6. და აღუვარა მათ და ეძიებდა ჟამსა მარჯუესა, რადთა მისცეს იგი მათ თვნიერ ერისა.
7. მოიწინეს დღენი იგი უცომოებისანი. ოდეს ღირდა პასქად იგი დაკლვად.
8. და წარავლინნა პეტრე და იოვანე და ჰრქუა მათ: წარვედით და მომიზადეთ ჩუენ პასქად, რადთა ვჭამოთ.
9. ხოლო მათ ჰრქუეს: სადა გნებავს, და მოგიზადოთ?
10. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: აჰა ეგერა შესლვასა ოდენ თქუენსა ქალაქად შეგემთხვოს თქუენ კაცი, რომელსა ლაგვნი წყლითა ზე ედგას; შეუდეგით მას სახიდ, ვიდრეცა შევიდეს.
11. და არქუთ სახლისა უფალსა მას: გეტყვს შენ მოძღუარი: სადა არს სავანე, რომელსა პასქად ესე მოწაფეთა ჩემთა თანა ვჭამო?
12. და მან გიჩუენოს თქუენ ქორი დაგებული დიდი; მუნ მზა - მიყავთ ჩუენ.
13. და წარვიდეს და პოვეს ეგრე, ვითარცა - იგი ჰრქუა მათ, და მოუმზადეს პასქად იგი.
14. და ოდეს იყო ჟამი, დაჯდა, და ათორმეტნი მოციქულნი მის თანა.
15. და ჰრქუა მათ: გულის - სიტყვთ გული - მითქუმიდა პასექსა ამას ჭამად თქუენ თანა ვიდრე ვნებადმდე ჩემდა.
16. ხოლო გეტყვ თქუენ: არღარა ვჭამო ამიერითგან, ვიდრემდე აღესრულოს სასუფეველსა შინა ღმრთისასა.
17. და მოილო სასუმელი და ჰმადლობდა და თქუა: მიიღეთ და განიყავთ თავისა თქუენისა.
18. ხოლო გეტყვ თქუენ: ამიერითგან არღარა ვსუა ნაყოფისაგან ვენაჯისა, ვიდრემდე სასუფეველი ღმრთისადა მოვიდეს.
19. და მოილო პური, ჰმადლობდა და განტეხა და მისცა მათ და თქუა: ესე არს ჯორცი ჩემი, თქუენთვს მიცემული; ამას ჰყოფდით მოსაჯსენებლად ჩემდა.
20. ეგრეთვე სასუმელი შემდგომად სერობისა და თქუა: ესე სასუმელი - ახალი სჯული სისხლისა ჩემისადა თქუენთვს დათხეული.
21. ხოლო აჰა ჯელი განმცემელისა ჩემისადა ჩემ თანა ტაბლასა ზედა.
22. ძე სამე კაცისადა მსგავსად განჩინებულისა მისისა, წარვალს, ხოლო ვად არს კაცისა მის, ვის მიერ მიეცემის იგი!
23. და მათ იწყეს გამოძიებად ურთიერთას: ვინ-მე არს მათგანი, რომელსა ეგულების ესე ყოფად?
24. და იყო ცილობადაცა მათ შორის, ვითარმედ: ვინ-მე იყოს დიდ მათ შორის?

25. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: მეფენი წარმართთანი უფლებენ მათ ზედა, და რომელთა ჯელმწიფებად აქუნ მათ ზედა, ქველის - მოქმედ ჰრქვან.
26. ხოლო თქუენ არა ეგრე იყვნეთ, არამედ უდიდესი იგი თქუენ შორის იყავნ მრწემ, და წინამძღუარი იგი - ვითარცა მსახური.
27. ვინ არს უფროდს: რომელი ინაჯით-ზის, ანუ რომელი მსახურებს? ანუ არა რომელი-იგი ინაჯით-ზის? ხოლო მე ვარ შორის თქუენსა ვითარცა მსახური.
28. და თქუენ ხართ, რომელნი დაადგერით ჩემ თანა განსაცდელთა შინა ჩემთა.
29. და მე აღვითქუამ თქუენ, ვითარცა მე აღვითქუა მამამან ჩემმან, სასუფეველსა,
30. რადთა სჭამდეთ და ჰსუმიდეთ ტაბლასა ზედა ჩემსა სასუფეველსა შინა ჩემსა და დასხდეთ ათორმეტთა საყდართა და სჯიდეთ ათორმეტთა ტომთა ისრაჴლისათა.
31. და თქუა უფალმან: სვმონ, სვმონ, აჰა ესერა ეშმაკმან გამოგითხოვნა თქუენ აღცრად, ვითარცა იფქლი.
32. ხოლო მე ვევედრე მამასა ჩემსა შენთვს, რადთა არა მოგაკლდეს სარწმუნოებად შენი, და შენ ოდესმე მიიქეც და განამტკიცენ ძმანი შენნი.
33. ხოლო მან თქუა: უფალო, მე შენ თანა მზა ვარ საპყრობილედ და სიკუდილად მისლვად.
34. ხოლო თავადმან თქუა: გეტყვ შენ, პეტრე: არღა ეყივლოს ქათამსა დღეს, ვიდრემდე სამ - გზის უვარ - მყო, ვითარმედ არა მიცი მე.
35. და ჰრქუა მათ: ოდეს - იგი წარგავლინენ თქუენ თვნიერ ბალანტისა და ვაშკარანისა და ფერჯთა - შესასხმელთა, ნუ გაკლდა რადა თქუენ? ხოლო მათ ჰრქუეს: არარად გუაკლდა.
36. და მერმე ჰრქუა მათ: არამედ აწ რომელსა აქუნდეს საქუფთე, აღიდენ; ეგრეთვე მსგავსად ვაშკარანიცა; და რომელსა არა აქუნდეს, განყიდენ სამოსელი თვისი და იყიდენ მახვლი.
37. გეტყვ თქუენ: ესე ხოლოდა წერილი ჯერ-არს ჩემ ზედა აღსრულებად, ვითარმედ: უსჯულოთა თანა შეირაცხა, და რამეთუ ჩემთვს აღსასრული იყოს.
38. ხოლო მათ ჰრქუეს: უფალო, აჰა ესერა არიან აქა ორ დანაკ. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: კმა არს.
39. და გამოვიდა მიერ და წარვიდა, ვითარცა ჩვეულებად აქუნდა, მთასა მას ზეთის ხილთასა, და მისდევდეს მას მოწაფენიცა მისნი.
40. და მი-რად-ვიდა ადგილსა მას, ჰრქუა მათ: ილოცევდით, რადთა არა შეხვდეთ განსაცდელსა.
41. და თავადი განეშორა მათგან ვითარ ქვის სატყორცებელ ოდენ და დაიდა მუტლნი, ილოცვიდა
42. და იტყოდა: მამაო, უკუეთუ გნებავს თანა-წარსვლად სასუმელი ესე ჩემგან, ხოლო ნუ ნებად ჩემი, არამედ ნებად შენი იყავნ!
43. და ეჩუენა მას ანგელოზი ზეცით, განამლიერებდა მას.
44. და იყო იგი ღუაწლსა შინა, უმეტესდა ილოცვიდა. და იქმნა ოფლი მისი, ვითარცა ცუარი სისხლისადა გარდამომავალი ქუეყანასა ზედა.
45. და აღდგა მიერ ლოცვისაგან და მოვიდა მოწაფეთა თვსთა თანა და პოვნა იგინი მძინარენი მწუხარებისა მისგან

46. და ჰრქუა მათ: რაღსა გძინავს? აღდეგით, ილოცევდით, რაღთა არა შეხვდეთ განსაცდელსა.
47. და ვიდრე იგი ამას იტყოდალა, აჰა ერი და, რომელსა ერქუა იუდა ისკარიოტელი, ერთი ათორმეტთაგანი, წინა - უძლოდა მათ და მიეახლა იესუს ამბორის - ყოფად მისა, რამეთუ ესე სასწაული მიეცა მათდა და ჰრქუა: რომელსა მე ამბორს - უყო, იგი არს.
48. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: იუდა, ამბორის-ყოფითა მისცემა ძესა კაცისასა?
49. იხილეს რად მისთანათა მათ საქმე ესე, ჰრქუეს მას: უფალო, უკუეთუ მოვსრნეთ ესენი მახვლითა?
50. და სცა ვინმე მათგანმან ერთმან მონასა მღდელოთ - მოძღურისასა და წარჰკუეთა ყური მისი მარჯუენე.
51. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: აცადეთ აქამომდე, და შეახო ჳელი ყურსა მისსა და განკურნა იგი.
52. ჰრქუა იესუ მოსრულთა მათ მის ზედა მღდელოთ - მოძღუართა და ერისთავთა ტაძრისათა და ხუცესთა: ვითარცა ავაზაკსა ზედა გამოსულ ხართ მახვლებითა და წათებითა.
53. დღითი-დღე ვიყავ მე თქუენ თანა ტაძარსა მას შინა, და არა განჰყავთ ჳელი ჩემ ზედა; არამედ ესე არს ჟამი თქუენი და ჳელმწიფებად ბნელისად.
54. და ვითარცა შეიპყრეს იგი, წარიყვანეს და შეიყვანეს სახლსა მღდელოთ - მოძღურისასა. ხოლო პეტრე მისდევდა შორით.
55. და აღაგზნეს ცეცხლი შორის ეზოსა მას და გარე მოასხდეს იგინი; დაჰდა პეტრეცა შორის მათსა.
56. და იხილა იგი მწვევალმან ვინმე მჯდომარე ნათელსა მას, მიჰხედა მას და თქუა: ესეცა მის თანა იყო.
57. ხოლო მან უვარ-ყო და თქუა: დედაკაცო, არა ვიცი იგი.
58. და მცირედრე შემდგომად იხილა იგი სხუამან და თქუა: და შენცა მათთანად ხარ. ხოლო პეტრე თქუა: კაცო, არა ვარ მათთანად.
59. და ვითარცა წარჰდა ჟამი ერთი, სხუად ვინმე დაამტკიცებდა და იტყოდა: ჰქმმარიტად ესეცა მის თანავე იყო, და რამეთუ გალილეველ არს.
60. ხოლო პეტრე ჰრქუა მას: კაცო, არა ვიცი, რასა იტყვ. და მეყსეულად, ვიდრე იტყოდალა იგი ამას, ქათამმან იყივლა.
61. და მოიქცა უფალი და მიჰხედა პეტრეს. და მოეკსენა პეტრეს სიტყუად იგი უფლისად, რომელ ჰრქუა მას, ვითარმედ: ვიდრე ქათმისა ჳმოზადმდე სამ - გზის უვარ - მყო მე.
62. და განვიდა გარე და ტიროდა მწარედ.
63. ხოლო კაცთა მათ რომელთა შეეპყრა იესუ, ეკიცხევდეს მას და სცემდეს.
64. და დაჰბურეს მას თავსა და სცემდეს პირსა და ჰკითხვიდეს და ეტყოდეს: წინაწარმეტყუელებდ, ვინ არს, რომელმან გცა შენ.
65. და სხუასა მრავალსა სიტყუასა ჰგმობდეს და იტყოდეს მისთვს.
66. და ვითარცა განთენა დღე, შეკრბეს მოხუცებულნი ერისანი, მღდელოთ - მოძღუარნი და მწიგნობარნი და აღიყვანეს იგი საკრებულოსა მას მათსა
67. და ეტყოდეს: უკუეთუ შენ ხარ ქრისტე, მითხარ ჩუენ. ჰრქუა მათ იესუ: უკუეთუ გითხრა თქუენ, არავე გრწმენეს ჩემი;
68. და უკუეთუ გკითხო თქუენ, ვერადვე მომიგოთ მე გინა განმიტევოთ.
69. ამიერითგან იყოს ძე კაცისად მჯდომარე მარჯუენით ძლიერებასა ღმრთისასა.

70. და ჰრქუეს მას ყოველთა: შენ უკუე ხარა მე ღმრთისად? ჰრქუა მათ იესუ: თქუენ იტყვთ, ვითარმედ მე ვარ.

71. და მათ თქუეს: რადსალა გვკმან მოწამენი? რამეთუ ჩუენ თვთ გუესმის პირისაგან მაგისისა.

23

1. და აღდგა ყოველი იგი სიმრავლე მათი და მოიყვანეს იგი პილატესა.
2. და იწყეს შესმენად მისა და იტყოდეს: ესე ვპოეთ, რამეთუ გარდააქცევდა ნათესავსა ჩუენსა და აყენებდა ხარკისაგა მიცემად კეისრისა და იტყოდა თავსა თვსსა ქრისტედ და მეუფე ყოფად.
3. და ჰკითხა მას პილატე და ჰრქუა: შენ ხარა მეუფე ჰურიათა? ხოლო თავადმან ჰრქუა მას: შენ იტყვ.
4. ხოლო პილატე ჰრქუა მღდელოთ - მოძღუართა და ერსა მას: არარასა ბრალსა ვპოებ კაცისა ამის თანა.
5. ხოლო იგინი უფროდს განძლიერდებოდეს და იტყოდეს, ვითარმედ: აღაშფოთებს ერსა და ასწავებს ყოველსა ჰურიასტანსა, უწყის გალილეათ ვიდრე აქამომდე.
6. ხოლო პილატეს რად ესმა გალილეად, ჰკითხა მათ: უკუეთუ გალილეათ არს კაცი ესე?
7. და გულისკმა-ყო, რამეთუ ჰელმწიფებისაგან ჰეროდესისა არს; მიუძღუნა იგი ჰეროდეს, რამეთუ იყო იგიცა მაშინ იერუსალჴმს მათ დღეთა შინა.
8. ხოლო ჰეროდე ვითარცა იხილა იესუ, განიხარა ფრიად, რამეთუ უნდა მისი ხილვად მრავლით ჟამითგან ამისთვის, რამეთუ ესმოდა მისთვის და სწადოდა ხილვად რადსამე სასწაულისა ყოფასა მისგან.
9. და ჰკითხვიდა მას სიტყვთა მრავლითა, ხოლო თავადმან არარად მიუგო მას.
10. დგეს მღდელოთ - მოძღუარნი იგი და მწიგნობარნი და განკრძალულად შეასმენდეს მას.
11. ხოლო ჰეროდე შეურაცხ-ყო იგი და ერმან მისმან, და განკიცხეს იგი და შეჰმოსეს მას სამოსელი ბრწყინვალე და მიუძღუნეს პილატეს.
12. და იქმნეს მეგობარ პილატე და ჰეროდე ურთიერთას მას დღესა შინა, რამეთუ პირველ მტერ იყვნეს იგინი.
13. ხოლო პილატე მოუწოდა მღდელოთ - მოძღუართა მათ და მთავართა და ერსა მას.
14. და ჰრქუა მათ: მომგუარეთ მე კაცი ესე ვითარცა გარდამაქცეველი ერისად, და მე წინაშე თქუენსა განვიკითხე და არარად ვპოვე ბრალი კაცისა ამის თანა, რასა-იგი შეასმენდით მას.
15. და არცა ჰეროდე, რამეთუ მიუძღუნე მას, და აჰა არარად ღირსი სიკუდილისად საქმე არს მის თანა.
16. ვსწავლო იგი და განუტევო.
17. რამეთუ უნებელად ედებოდა მას განტევებად დღესასწაულსა მას ერთი.
18. ღალატ-ყვეს ყოველმან მან სიმრავლემან და იტყოდეს: აღილე ეგე და მოგვტევე ჩუენ ბარაბა.

19. რომელი შფოთისა ყოფისა ქალაქსა შინა და კაცის-კლვისათჳს შეგდებულ იყო საპყრობილესა.
20. კუალად უკუე მოუწოდა მათ პილატე, რამეთუ უნდა განტევებად იესუდსი.
21. ხოლო იგინი დაღადებდეს და იტყოდეს: ჯუარს-აცუ, ჯუარს-აცუ ეგე!
22. ხოლო მან მესამედ ჰრქუა მათ: რად ბოროტი უქმნიეს ამას? არარად ბრალი სიკუდილისად ვპოვე ამის თანა. ვსწავლო ეგე და განუტევო.
23. ხოლო იგინი ზედა დაესხმოდეს ჳმითა დიდითა და გამოითხოვდეს მას ჯუარ-ცუმად. და განძლიერდებოდეს ჳმანი მათნი და მდღელთ - მოძღუართანი.
24. მაშინ პილატე საჯა თხოვისაებრ მათისა
25. და მიუტევა მათ ბარაბა, რომელი-იგი შფოთისათჳს და კაცის-კლვისა შეგდებულ იყო საპყრობილესა, როელსაცა ითხოვდეს; ხოლო იესუ მისცა ნებასა მათსა.
26. და ვითარცა წარიყვანეს იგი, შეიპყრეს სჳმონ ვინმე კჳრინელი, მომავალი ველით, და დასდევს მას ზედა ჯუარი იგი, და მიაქუნდა შემდგომად იესუდსა.
27. და შეუდგა მას სიმარავლე ერისად და დედებისად, რომელნი ეტყებდეს და სტიროდეს მას.
28. მიექვა მათ იესუ და ეტყოდა: ასულნო იერუსალჳმისანო, ნუ სტირთ ჩემ ზედა, არამედ თავთა თქუნთა სტიროდეთ და შვილთა თქუნთა.
29. რამეთუ აჰა ესერა მოვლენან დღენი, რომელთა შინა თქუნან: ნეტარ არიან ბერწნი და მუცელნი, რომელთა არა შვნეს, და ძუძუნი, რომელთა არა განზარდნეს!
30. მაშინ იწყონ სიტყუად მათათა: დამეცენით ჩუენ ზედა! და ბორცუთა: დამფარენით ჩუენ!
31. რამეთუ უკუეთუ ნედლსა ხესა ესრეთ უყოფენ, ჳმელსა მას რად-მე ეყოს?
32. მაშინ მოჰყვანდეს სხუანიცა ორნი ძჳრის- მოქმედნი მოკლვად მის თანა.
33. და ვითარცა მოჰყვანდეს ადგილისა მას, რომელსა ჰრქჳან თხემის ადგილი, და მუნ ჯუარს-აცუეს იგი და ძჳრის მოქმედნიცა იგი მის თანა, რომელიმე მარჯუენით და რომელიმე მარცხენით მისა ჯუარს-აცუნეს.
34. ხოლო იესუ იტყოდა: მამაო, მიუტევე ამათ, რამეთუ არა იციან, რასა იქმან. ხოლო გან-რად-იყოფდეს სამოსელსა მისსა, განიგდეს წილი.
35. და დგა ერი იგი და ჰხედვიდა. ხოლო შეურაცხ-ჰყოფდეს მას მთავარნიცა იგი მათ თანა და იტყოდეს: სხუანი აცხოვნნა, იცხოვნენ თავიცა თჳსი, უკუეთუ ეგე არს ქრისტე, რჩეული ღმრთისდ.
36. ემდერდეს მას ერისა კაცნიცა იგი, მოუწყდიან მას და ძმარი მოართჳან
37. და ეტყუედ: შენ თუ ხარ მეუფე ჰურიათად, იჳსენ თავი შენი.
38. ხოლო იყო ზედაწერილიცა, რომელი დაწერილ იყო მას ზედა წიგნითა ბერძულითა და რომაელებრითა და ებრაელებრითა, ვითარმედ: ესე არს იესუ, მეუფე ჰურიათად.
39. ხოლო ერთი იგი დამოკიდებულთაგანი ძჳრის- მოქმედი ჰგმობდა მას და ეტყოდა: შენ თუ ხარ ქრისტე, იჳსენ თავი შენი და ჩუენცა.
40. მიუგო ერთმან მან მოყუასმან, შეჰრისხნა მას და ეტყოდა: არცალა გეშინის შენ ღმრთისა, რამეთუ მასვე სასჯელსა შინა ხარ?
41. და ჩუენ სამართლად ღირსი, რომელი ვქმენით, მოგუეგების, ხოლო ამან არარად უჯეროდ ქმნა.

42. ეტყოდა იესუს: მომიკსენე მე, უფალო, ოდეს მოხვდეს სუფევითა შენითა.
43. ხოლო იესუ ჰრქუა მას: ამენ გეტყვ შენ: დღეს ჩემ თანა იყო სამოთხესა.
44. და იყო ჟამი მეექუსე, და ბნელ იყო ყოველსა ქუეყანასა ვიდრე მეცხრედ ჟამადმდე.
45. და დაბნელდა მზე, და განიპო კრეტსაბმელი ტაძრისაჲ მის შორის.
46. და ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა იესუ და თქუა: მამაო, ჳელთა შენთა შევჳვედრებ სულსა ჩემსა. და ესე რაჲ თქუა, განუტევა სული.
47. და ვითარცა იხილა ასისტავმან მან საქმე ესე, აღიდებდა ღმერთსა და იტყოდა: ჳემმარიტად კაცი ესე მართალი იყო.
48. და ყოველნი მათ თანა მოსრულნი და რომელთა იხილეს ხილვაჲ ესე და საქმენი ესე, იცემდეს მკერდსა მათსა და წარვიდოდეს.
49. და დგეს ყოველნი მეცნიერნი მისნი შორით; და დედანი, რომელნი შეუდგეს მას გალილეაჲთ, ჳხედვიდეს მას.
50. და აჳა ესერა კაცი, სახელით იოესებ, მზრახვალი, იყო კაცის სახიერი და მართალი;
51. ესე არა თანა-შერთულ იყო ზრახვასა მათსა და საქმესა. იყო იგი არიმათიაჲთ, ქალაქის ჳურიათაჲსა, რომელი- იგიცა მოელოდა სასუფეველსა ღმრთისასა.
52. ესე მივიდა პილატესა და მოითხოვა გუამი იგი იესუდსი.
53. და გარდამოჳწესნა იგი და შეჳმოსა მას არდაგი და დადვა იგი საფლავსა გამოკუეთილსა კლდისაგან, სადა არავინ დადებულ იყო.
54. და დღე იგი იყო პარასკევი, შაბათად განთენებოდა.
55. შეუდგეს მას დედანიცა, რომელნი მის თანა მოსრულ იყვნეს გალილეაჲთ, და იხილეს საფლავი და ვითარ დასდებდეს გუმასა მისსა.
56. და წარვიდეს და მოჳმზადეს საკუმეველი სუნნელი და ნელსაცხებელი და შაბათი იგი და-და-იდუეს მცნებისა მისთჳს.

24

1. ხოლო ერთსა მას შაბათსა, ცისკარსა მსთუად მოვიდეს საფლავსა მას და მოაქუნდა, რაჲ-იგი მოემზადა სუნნელი და ნელსაცხებელი, და სხუანი ვინმე მათ თანა.
2. და პოვეს ლოდი იგი გარდაგორვებული საფლავისა მისგან.
3. და შე-რაჲ-ვიდეს შინა, არა პოვეს გუამი იგი უფლისა იესუდსი.
4. და იყო განზრახვასა მას მათსა ამისთჳს, და აჳა ესერა ორ კაც ზედა მოადგეს მათ სამოსლითა ელვართა.
5. და ვითარ შეშინებულ იყვნეს იგინი და დაედრიკნეს პირნი მათნი ქუეყანად, ჳრქუეს მათ: რაჲსა ეძიებთ ცხოველსა მას მკუდართა თანა?
6. არა არს აქა, არამედ აღდგა. მოიკსენეთ, ვითარ-იგი გეტყოდა თქუნ, ვიდრე იყოლა იგი გალილეას,
7. და თქუა, ვითარმედ: ჳერ-არს ძისა კაცისა მიცემაჲ ჳელთა კაცთა ცოდვილთასა და ჳუარ-ცუმად და მესამესა დღესა აღდგომად.
8. და მოეკსენნეს სიტყუანი მისნი.
9. და მიიქცეს საფლავით და უთხრეს ესე ყოველი ათერთმეტთა მათ და სხუათა ყოველთა.

10. ხოლო იყვნეს მაგდალენელი მარიამ და იოანა და მარიამ იაკობისი და სხუანი მათ თანა, რომელნი უთხრობდეს მოციქულთა ამას.
11. და უჩნდეს სიტყუანი მათნი ვითარცა სიჩქურისანი მათ წინაშე და არა ჰრწმენა მათი.
12. ხოლო პეტრე აღდგა და მირბიოდა საფლავად და შთაჰხედნა საფლავსა მას და იხილნა ტილონი იგი ხოლო მდებარენი და წარვიდა თუსაგან და დაუკვრდა საქმე ესე.
13. და აჰა ორნი მათგანნი მოვიდოდეს მასვე დღესა შინა დაბასა, რომელი ჰმორავს იერუსალჴმსა სამეოც უტევან, რომელისაჲ სახელი ემმაოს.
14. და ესენი ზრახვიდეს ურთიერთას ყოველისა ამისთვის, რომელი იქმნა.
15. და იყო ზრახვასა მას მათსა და გამოძიბასა, და თავადი იესუ მიეახლა მათ და თანა-უვიდოდა.
16. ხოლო თუალნი მათნი შეჰპყრობილ იყვნეს, რადთა ვერ იცნან იგი.
17. და ჰრქუა მათ: რად არიან სიტყუანი ესე, რომელთა იცილობთ ურთიერთას სლავსა შინა და ხართ თქუენ მწუხარე?
18. მიუგო ერთმან მათგანმან, რომლისა სახელი კლეოპა, და ჰრქუა მას: შენ ხოლო მწირ ხარა იერუსალჴმს და არა სცანა, რად-ესე იქმნა მას შინა ამათ დღეთა?
19. და მან ჰრქუა მათ: რომელი? ხოლო მათ ჰრქუეს: იესუდსთვის ნაზარეველისა, რომელი იყო კაცი წინაწარმეტყუელი, ძლიერი საქმიითა და სიტკთა, მისითა წინაშე ღმრთისა და ყოველისა ერისა;
20. ვითარ-იგი მისცეს მღდელთ- მოძღუართა და მთავართა ჩუენთა სასჯელსა სიკუდილისასა და ჯუარს-აცუეს იგი.
21. ხოლო ჩუენ ვესავთ, ვითარმედ იგი არს, რომელმან იცხნეს ისრაჴლი; და ამას ყოველსა თანა ესე მესამე დღე არს, ვინადთგან ესე იქმნა.
22. არამედ დედათაცა ვიეთმე ჩუენთაგანთა დამაკვრნეს ჩუენ, ვითარ-იგი მივიდეს ცისკარსა საფლავსა მას
23. და არა პოვეს გუამი მისი. მოვიდეს და თქუეს, ვითარმედ ხილვადცა ანგელოზთაჲ იხილეს, რომელთა ჰრქუეს მათ, ვითარმედ: ცხოველ არს იგი.
24. და მი-ვინმე-ვიდეს ჩუენგანიცა საფლავად და პოვეს ეგრე, ვითარცა დედათა მათ თქუეს, ხოლო იგი თავად ვერ იხილეს.
25. ხოლო მან ჰრქუა მათ: ჰ უცნობელნო და მძიმენო გულითა სარწმუნოებისათვის ყოველსა ზედა, რომელსა იტყოდეს წინაწარმეტყუელნი!
26. ანუ არა ესრეთ ჯერ-იყო ვნებად ქრისტესა და შესლვად დიდებასა თვისსა?
27. და იწყო მოსესითაგან და წინაწარმეტყუელთა და გამოუთარგმანებდა მათ ყოველთაგან წიგნთა მისთვის.
28. და მიეახლენ დაბასა მას, ვიდრეცა ვიდოდეს; ხოლო თავადმან მიზეზ-ყო უშორესადრე წარსლვად.
29. ხოლო იგინი აიძულებდეს მას და ეტყოდეს: დაადგერ ჩუენ თანა, რამეთუ მწუხრ არს და მიდრეკილ არს დღე. და შევიდა დადგრომად მათ თანა.
30. და იყო ინაჯით-ჯდომას მას მისსა მათ თანა, მოილო პური, აკურთხა და განტეხა და მისცემად მათ.
31. ხოლო მათ თუალნი მათნი განეხუნეს და იცნეს იგი. და თავადი მიეფარა მათგან.

32. და იგინი იტყოდეს ურთიერთსა: ანუ არა გულნი ჩენნი განჯურვებულ იყვნეს ჩუენ შორის, ვითარ-იგი მეტყოდა ჩუენ გზასა ზედა და ვითარ-იგი გამომითარგმანებდა ჩუენ წიგნთა?
33. და აღდგეს მასვე ჟამსა შინა და მოიქცეს იერუსალჴმდ და პოვნეს კრებულად ათერთმეტნი იგი და სხუანი მათთანანი,
34. იტყოდეს რად, ვითარმედ: ნანდვლვე აღდგა უფალი და ეჩუენა სიმონს.
35. და იგინი უთხრობდეს გზისასა მას და ვითარ-იგი გამოეცხადა მათ განტეხასა მას პურისასა.
36. და ვითარ იგინი ამას იტყოდეს ოდენ, და თავადი იესუ დადგა შორის მთასა და ჰრქუა მათ: მშვდობად თქუენ თანა!
37. ხოლო იგინი შეძრწუნდეს და შეეშინა, ეგონა, ვითარმედ სული რადმე იხილეს.
38. და თავადმან ჰრქუა მათ: რადასა შეძრწუნებულ ხართ, და რადასათვს გულის-სიტყვანი მრავალნი მოვლენან გულთა თქუენთა?
39. იხილენით კელნი ჩემნი და ფერკნი, რამეთუ თავადი მე ვარ; კელი შემახეთ მე და იხილეთ, რამეთუ სულსა ჯორც და ძუალ არა ასხენ, ვითარცა-ესე მე მხედავთ, რამეთუ მასხენ.
40. და ესე რად თქუა, ჩუენნა მათ კელნი და ფერკნი მისნი.
41. და ვიდრე-იგი არღა ჰრწმენა მათ სიხარულისა მისგან და საკვრველებისა, ჰრქუა მათ იესუ: გაქუს რად აქა ჴამადი?
42. ხოლო მათ მიუპყრეს მას თევზისა მწურისა ნახევარი და თაფლისაგან გოლი.
43. და ჴამა წინაშე მათსა და მოილო ნეშტი იგი და მისცა მათ
44. და ჰრქუა: ესე იგი სიტყუანი არიან, რომელთა გეტყოდე თქუენ, ვიდრე-იგი ვიყავდა თქუენ თანა, ვითარმედ: ჯერ-არს აღსრულებად ყოველი წერილი სჯულსა მოსესსა და წინაწარმეტყუელთასა და ფსალმუნთა ჩემთვს.
45. მაშინ განუხუნა გონებანი მათნი გულისკმის-ყოფად წიგნთა.
46. და ჰრქუა მათ, რამეთუ: ესერეთ ჯერ -იყო ვნებად ქრისტესა და აღდგომად მკუდრეთით მესამესა დღესა.
47. და ქადაგებად სახელითა მისითა სინანული და მოტევებად ცოდვათად ყოველთა მიმართ წარმართთა, იწყეთ იერუსალჴმით,
48. რამეთუ თქუენ ხართ მოწამე ამის ყოვლისა.
49. და აჰა ესერა მე მოგივლინო თქუენ აღთქუმად იგი მამისა ჩემისად. ხოლო თქუენ დასხედით ქალაქსა ამას შინა იერუსალჴმსა, ვიდრემდე შეიმოსოთ ძალი ძალლით.
50. და განიყვანნა იგინი გარე ვიდრე ბეთანიადმდე და აღიპყრნა კელნი თვსნი და აკურთხნა იგინი.
51. და იყო კურთხევასა მას იესუდსსა მათა მიმართ განემორა მათგან და აღვიდოდა ზეცად.
52. და იგინი თაყუანის-სცემდეს მას და მოიქცეს იერუსალჴმდ სიხარულითა დიდითა.
53. და იყოფოდეს ტაძარსა მას შინა მარადის, აქებდეს და აკურთხევდეს ღმერთსა. ამენ.

სახარებად იოვანესი თავი

1

1. პირველითგან იყო სიტყუად და სიტყუად იგი იყო ღმრთისა თანა, და ღმერთი იყო სიტყუად იგი.
2. ესე იყო პირველითგან ღმრთისა თანა.
3. ყოველივე მის მიერ შეიქმნა, და თვნიერ მისა არცა ერთი რაჲ იქმნა, რაოდენი-რაჲ იქმნა.
4. მის თანა ცხორებად იყო და ცხორებად იგი იყო ნათელ კაცთა.
5. და ნათელი იგი ბნელსა შინა ჩანს, და ბნელი იგი მას ვერ ეწია.
6. იყო კაცი მოვილინებული ღმრთისა მიერ, და სახელი მისი იოვანე.
7. ესე მოვიდა მოწამედ, რადთა წამოს ნათლისა მისთვის, რადთა ყოველთა ჰრწმენეს მისგან.
8. არა თუ იგი იყო ნათელი, არამედ რადთა წამოს ნათლისა მისთვის.
9. იყო ნათელი ჭეშმარიტი, რომელი განანათლებს ყოველსა კაცსა, მომავალსა სოფლად.
10. სოფელსა შინა იყო, და სოფელი მის მიერ შეიქმნა, და სოფელმან იგი ვერ იცნა.
11. თვსთა თანა მოვიდა, და თვსთა იგი არა შეიწყნარეს.
12. ხოლო რაოდენთა-იგი შეიწყნარეს, მოსცა მათ ჳელმწიფებად შვილ ღმრთისა ყოფად, რომელთა ჰრწამს სახელი მისი,
13. რომელნი არა სისხლთაგან, არცა ნებითა ჳორცთადათ, არცა ნებითა მამაკაცისადათ, არამედ ღმრთისაგან იშვნეს.
14. და სიტყუად იგი ჳორციელ იქმნა და დაემკვიდრა ჩუენ შორის, და ვიხილეთ დიდებად მისი, დიდებად ვითარცა მხოლოდ- შობილისა მამისა მიერ, სავსე მადლითა და ჳეშმარიტებითა.
15. იოვანე წამა მისთვის, ღაღატყო და თქუა: ესე არს, რომელისათვის-იგი ვთქუ: რომელი ჩემსა შემდგომად მოვალს, ჩემსა უწინარეს იყო, რამეთუ პირველ ჩემსა არს.
16. და სავსებისაგან მისისა ჩუენ ყოველთა მოვიდეთ მადლი მადლისა წილ.
17. რამეთუ სჯული მოსესგან მოეცა, ხოლო მადლი და ჳეშმარიტებად ქრისტე იესუმს მიერ იქმნა.
18. ღმერთი არავინ სადა იხილა; მხოლოდ- შობილმან ძემან, რომელი იყო წიაღთა მამისათა, მან გამოთქუა.
19. და ესე არს წამებად იოვანესი, ოდეს მიავლინნეს მისა ჳურიათა იერუსალჴმით მღდელნი და ლევიტელნი, რადთა ჳკითხონ მას, ვითარმედ: შენ ვინ ხარ?
20. და აღიარა და არა უვარ-ყო; აღიარა, ვითარმედ: მე არა ვარ ქრისტე.
21. და მათ ჳკითხეს მას: და უკუე ვინ ხარ შენ? ელია ხარა? და მან თქუა: არა ვარ; წინაწარმეტყუელი იგი ხარა შენ? და მიუგო: არა.
22. და ჳრქეს: გუარქუ ჩუენ, ვინ ხარ შენ, რადთა სიტყუად მივართუათ მომავლინებელთა ჩუენტა: რასა იტყვ შენთვის?
23. და თქუა: მე - ჳმად ღაღადებისად უდაბნოსა: განჳმზადენით გზანი უფლისანი, ვითარცა თქუა ესაია წინაწარმეტყუელმან.

24. და მივლინებულნი იგი იყვნეს ფარისეველთაგანნი.
25. ჰკითხეს მას და ჰრქუეს: და რადასათეს ნათელ-სცემ, უკუეთუ არა ხარ შენ ქრისტე, არცა ელია, არცა წინაწარმეტყუელი იგი?
26. მიუგო იოვანე და ჰრქუა მათ: მე ნათელ-ვსცემ წყლითა, ხოლო შორის თქუენსა დგას, რომელი თქუენ არა იცით,
27. რომელი ჩემსა შემდგომად მოსლვად არს, რომელი პირველ ჩემსა იყო, რომლისა არა ღირს ვარ მე, რათა განვჰკსნნე საბელნი ჯამლთა მისთანი.
28. ესე ბეთაბრას იყო, წიაღ- იორდანესა, სად-იგი იყო იოვანე და ნეთელ-სცემდა.
29. ხვალისგან იხილა იოვანე იესუ, მომავალი მისა, და თქუა: აჰა ტარიგი ღმრთისაჲ, რომელმან აღიხუნეს ცოდვანი სრფლისანი.
30. ესე არს, რომლისათეს-იგი ვთქუ: შემდგომად ჩემსა მოვალს კაცი, რომელი პირველ ჩემსა იყო, რამეთუ უპირატეს ჩემსა არს.
31. და მე არა ვიცოდე იგი, არამედ რათა გამოეცხადოს ისრაჴლსა, ამისთვის მოვედ მე წყლისთა ნათლის-ცემად.
32. და წამა იოვანე და თქუა, რამეთუ: ვიხილე სული ღმრთისაჲ, ვითარცა ტრედი გარდამომავალი ზეცით და დაადგრა მას ზედა.
33. და მე არა ვიცოდე იგი, არამედ რომელმან მომავლინა მე ნათლის-ცემად წყლითა, მან მრქუა მე: რომელსა ზედა იხილო სული გარდამომავალი და დადგრომილი მის ზედა, იგი არს, რომელმან ნათელ-გცეს სულითა წმიდითა.
34. და მე ვიხილე და ვწამე, რამეთუ ესე არს მე ღმრთისაჲ.
35. ხვალისა დღე დგა კუალად იოვანე და მოწაფეთა მისთაგანნი ორნი.
36. და მიჰხედა იესუს, ვიდოდა რაჲ იგი, და თქუა: აჰა ტარიგი ღმრთისაჲ.
37. და ესმა მისი ორთა მათ მოწაფეთა, იტყოდა რაჲ ამას, და მისდევდეს იესუს.
38. მოექცა იესუ და იხილნა იგინი, მი-რაჲ-სდევდეს მას, და ჰრქუა მათ: რასა ეძიებთ? ხოლო მათ ჰრქუეს მას: რაზი, (რომელი ითარგმანების “მოდლუარ”, სადა იყოფი?
39. ჰრქუა მათ: მოვედით და იხილეთ, და მივიდეს და იხილეს, სადა იყოფოდა, და მის თანა დაადგრეს მას დღესა შინა; ჟამი იყო ვითარ მეთათე.
40. იყო ანდრეა, ძმაჲ სიმონ-პეტრესი, ერთი ორთაგანი, რომელთა ესმა იოვანესგან, და მისდევდეს მას.
41. პოვა ამან პირველად ძმაჲ თვისი სიმონ და ჰრქუა მას: ვპოეთ მესია, რომელ არს თარგმანებით” ქრისტე”.
42. ამან მოიყვანა იგი იესუსა. მიჰხედა მას იესუ და ჰრქუა: შენ ხარ სიმონ, მე იონაძსი, შენ გეწადოს კეფა, რომელი ითარგმანების ”კლდე”.
43. ხვალისაგან უნდა იესუს განსლვად გალილეად და პოვა ფილიპე და ჰრქუა მას იესუ: მომდევდი მე.
44. ხოლო იყო ფილიპე ბეთსაიდაჲთ, ქალაქისაგან ანდრეაჲსა და პეტრესა.
45. პოვა ფილიპე ნათანაელ და ჰრქუა მას: რომელი-იგი დაწერა მოსე სჯულსა და წინაწარმეტყუელთა, ვპოეთ: იესუ, მე იოსებისი ნაზარეთით.
46. და ჰრქუა მას ნათანაელ: ნაზარეთით შესაძლებელ არსა კეთილისა რადასამე ყოფად? ჰრქუა მას ფილიპე: მოვედ და იხილე.
47. იხილა რაჲ იესუ ნათანაელ, მომავალი მისა, და თქუა მისთვის: აჰა ჰუმარიტად ისრაიტელი, რომელისა თანა ზაკუვად არა არს.

48. ჰრქუა მას ნათანაელ: ვინაჲ მიცი მე? მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: პირველ ფილიპეს ჳმობადმდე შენდა, იყავ რაჲ ლელუსა ქუეშე, გიხილე შენ.
49. მიუგო მას ნათანაელ და ჰრქუა: რაზი, შენ ხარ მე ღმრთისაჲ, შენ ხარ მეუფეჲ ისრაჲლისაჲ.
50. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: რამეთუ გარქუ შენ, ვითარმედ: გიხილე შენ ლულუსა ქუეშე, და გრწამს; უფროდსი ამათსა იხილო.
51. და ჰრქუა მათ: ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: იხილნეთ ცანი განხუმულნი და ანგელოზნი ღმრთისანი, აღმავალნი და გარდამომავალნი ძესა ზედა კაცისასა.

2

1. და მესამე დღეს ქორწილი იყო კანას გალილეასასა, და მუნიყო დედაჲ იესუმსი.
2. მიჰხადეს იესუს და მოწაფეთა მისთა ქორწილსა მას.
3. და ვითარ მოაკლდა ღვინო, ჰრქუა იესუს დედამან მისმან: ღვინო არა აქუს.
4. ჰრქუა მას იესუ: რაჲ არს ჩემდა და შენდა, დედაკაცო? არღა მოწვნილ არს ჟამი ჩემი.
5. ჰრქუა დედამან მისმან მსახურთა მათ, ვითარმედ: რაღცა გრქუას თქუენ, ყავთ!
6. იყვნეს მუნ სარწყულნი ქვისანი ექუსნი, მდგომარენი მსგავსად განწმედისა მის ჰურიათაჲსა, რომელთა შთაასხიან საწყაული ორ-ორი გინა სამ-სამი.
7. და ჰრქუა მათ იესუ: აღავსენით სარწყულნი ეგე წყლითა! და მათ აღავსნეს იგინი პირისპირ.
8. და ჰრქუა მათ: აღმოავსეთ აწ და მოართუთ პურისა უფალსა! ხოლო მათ მოართუეს.
9. და ვითარცა გემოდ იხილა პურისა უფალმან წყალი იგი, რომელი ღვინო იქმნა, და არა უწყოდა, ვინაჲ იყო, გარნა მსახურთა მათ უწყოდეს, რომელთა აღავსნეს წყლითა, მოუწოდა პურისა უფალმან მას სიძესა
10. და ჰრქუა მას: ყოველმან კაცმან კეთილი ღვინო პირველად წარმოდგის და, ოდეს დაითრვნიან, მაშინ უჯერესიცა. ხოლო შენ დაჰმარხე ღვინო კეთილი აქამომდე.
11. ესე ქმნა დასაბამად სასწაულთა იესუ კანას გალილეასასა და გამოუცხადა დიდებჲაჲ თვისი, და ჰრწმენა მისი მოწაფეთა მისთა.
12. ამისა შემდგომად შთავიდა იესუ კაპერნაუმდ, იგი და დედაჲ მისი და ძმანი მისნი და მოწაფენი მისნი მის თანა, და მუნ დაადგრა არა მრავალ დღე.
13. და მოახლებულ იყო პასექი იგი ჰურიათაჲ, და აღვიდა იესუ იერუსალჲმდ.
14. და პოვნა ტაძარსა მას შინა მოფარდულნი ზროხათანი და ცხოვართანი და ტრედთანი და მეკერმენი მსხდომარენი.
15. და შექმნა შოლტი საბლისაჲ და ყოველი იგი გამოასხა ტაძრით: ზროხაჲ და ცხოვარი; და კერმისმსყიდელთა მათ დაუთხია კერმაჲ და ტაბლები იგი დაუმჯუა.
16. და ტრედის მოფარდულთა მათ ჰრქუა: აღიღეთ ესე ამიერ და ნუ ჰყოფთ სახლსა მამისა ჩემისასა სახლ სავაჭრო.

17. და მოვესენი მოწაფეთა მისთა, რამეთუ წერილ არს: შურმან სახლისა შენისამან შემჭამა მე.
18. მიუგეს ჰურიათა და ჰრქუეს მას: რასა სასწაულსა მიჩუენებ ჩუენ, რამეთუ ამას იქმ?
19. მიუგო იესუ და ჰრქუა: დაჰჰსენით ტამარი ესე, და მესამესა დღესა აღვადგინო ეგე.
20. ჰრქუეს მას ჰურიათა: ორმოც და ექუსსა წელსა აღემენა ტამარი ესე, და შენ სამთა დღეთა აღადგინო იგი?
21. ხოლო იგი იტყოდა ტამრისათჳს გუამისა თჳსისა.
22. და ოდეს აღდგა მკუდრეთით, მოვესენა მოწაფეთა მისთა, რამეთუ ამისთჳს იტყოდა, და ჰრწმენა წიგნისა და სიტყუად იგი, რომელი ჰრქუა მათ იესუ.
23. და ოდეს იყო იგი იერუსალჴმს პასქასა მას დღესასწაულსა, მრავალთა ჰრწმენა სახელისა მისისა და, რამეთუ ჰხედვიდეს სასწაულთა მისთა, რომელთა იქმოდა.
24. ხოლო თვთ იესუ არა არწმუნებდა მათ თავით თჳსით, რამეთუ ყოველთა იცოდეს იგი.
25. და რამეთუ არა უკმდა, რადთა წამოს ვინმე კაცისა მისთჳს, რამეთუ მან თვთ იცოდა, რად იყო კაცისა მის თანა.

3

1. იყო ვინმე კაცი ფარისეველთაგანი, სახელით ნიკოდიმოს, მთავარი ჰურიათა და.
2. ესე მოვიდა იესუდა ღამე და ჰრქუა მას: რაბი, უწყით, რამეთუ ღმრთისა მიერ მოსრულ ხარ მოძღურად, რამეთუ ვერვის ჳელ-ეწიფების სასწაულთა ამათ საქმედ, რომელთა შენ იქმ, უკუეთუ არა ღმერთი იყოს მის თანა.
3. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: ამენ, ამენ გეტყჳ შენ: უკუეთუ ვინმე არა იშვეს მეორედ, ვერ ჳელ-ეწიფების ხილვად სასუფეველი ცათა და.
4. ჰრქუა მას ნიკოდიმოს: ვითარ ჳელ-ეწიფების კაცსა ბერსა შობად? ნუუკუე შესაძლებელ არს მუცელსა დედისა თჳსისასა შესლვად მეორედ და შობად?
5. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: ამენ, ამენ გეტყჳ შენ: უკუეთუ ვინმე არა იშვეს წყლისაგან და სულისა, ვერ ჳელ-ეწიფების შესლვად სასუფეველსა, ღმრთისასა.
6. შობილი იგი ჳორცთაგან ჳორცი არს, შობილი იგი სულისაგან სული არს.
7. ნუ გიკჳრნ, რამეთუ გარქუ შენ ესე: ჯერ-არს თქუენდა მეორედ შობად.
8. სულსა ვიდრეცა უნებნ, ქრინ, და ჳმად მისი გესმის, არამედ არა იგი, ვინა და მოვალს და ვიდრე ვალს. ესრეთ არს ყოველი შობილი სულისაგან.
9. მიუგო ნიკოდიმოს და ჰრქუა მას: ვითარ შესაძლებელ არს ყოფად ესე?
10. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: შენ ხარ მოძღუარი ისრაჴლისა და ესე არა იცია?
11. ამენ, ამენ გეტყჳ შენ: რამეთუ რომელი ვიცით, ვიტყჳთ, და რომელი ვიხილეთ, ვწამებთ, და წამებასა ჩუენსა არა შეიწყნარებთ.

12. უკუეთუ ქუეყანისად გითხარ თქუენ, და არა გრწამს, ვითარ უკუე ზეცისად გითხრა თქუენ, და გრწმენეს?
13. და არავინ აღჯდა ზეცად, გარნა რომელი-იგი გარდამოჯდა ზეცით, ძე კაცისად, რომელი არს ზეცათა შინა.
14. და ვითარცა-იგი მოსე აღამაღლა გუელი უდაბნოსა, ეგრეთ ჯერ-არს ამადლეზად ძისა კაცისად.
15. რადთა ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს იგი, არა წარწყმდეს, არამედ აქუნდეს ცხორებად საუკუნოდ.
16. რამეთუ ესრეთ შეიყუარა ღმერთმან სოფელი ესე, ვითარმედ ძეცა თვისი მხოლოდ შობილი მოსცა მას, რადთა ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს იგი, არა წარწყმდეს, არამედ აქუნდეს ცხორებად საუკუნოდ.
17. რამეთუ არა მოავლინა ღმერთმან ძე თვისი სოფლად, რადთა დასაჯოს სოფელი, არამედ რადთა აცხოვნოს სოფელი მის მიერ.
18. რომელსა ჰრწმენეს მისი, არა დაისაჯოს, ხოლო რომელსა არა ჰრწმენეს, აწვე დასჯილ არს, რამეთუ არა ჰრწმენა სახელისა მიმართ ძისა ღმრთისა მხოლოდ შობილისა.
19. და ესე არს სასჯელი. რამეთუ ნათელი მოვიდა სოფლად, და შეიყუარეს კაცთა ბნელი ვიდრე ნათელი, რამეთუ იყვნეს საქმენი მათნი ბოროტ.
20. რამეთუ ყოველი რომელი ბოროტს იქმს, სძულს მას ნათელი და არა მოვალს ნათელსა, რადთა არა ემხილნენ საქმენი მისნი.
21. ხოლო რომელი იქმნ ჭეშმარიტებასა, მოვალს ნათლად, რადთა ცხად იყვნენ საქმენი მისნი, რამეთუ ღმრთისა მიერ ქმნულ არიან.
22. ამის შემდგომად მოვიდა იესუ და მოწაფენი მისნი ქუეყანად ჰურიასტანისა და მუნ იყოფოდა მათ თანა და ნათელ-სცემდა.
23. იყო იოვანეცა და ნათელ-სცემდა ენონს, მახლობელად სალიმსა, რამეთუ წყალნი ფრიად იყვნეს მუნ, და მოვიდოდეს და ნათელ-იღებდეს მისგან.
24. რამეთუ არღა შევრდომილ იყო იოვანე საპყრობილედ.
25. და იყო გამოძიებად მოწაფეთაგან იოვანესთა ჰურიათა თანა განწმედისათვს.
26. და მოვიდეს იოვანესა და ჰრქუეს მას: რაბი, რომელი-იგი იყო შენ თანა წიად იორდანესა, რომლისათვს შენ სწამე, აჰა იგი ნათელ-სცემს, და ყოველნი მივლენან მისა.
27. მიუგო იოვანე და ჰრქუა მათ: ვერ კელ-ეწიფების კაცსა მოღებად თავით თვისით არცა ერთი რად, უკუეთუ არა არს მოცემულ მისა ზეცით.
28. თქუენ თვთ მეწამებით მე, რამეთუ ვთქუ: არა ვარ მე ქრისტე, არამედ მოვლინებულ ვარ წინაშე მისსა.
29. რომელსა აქუნდეს სძალი, იგი სიძე არს; ხოლო მეგობარი სიძისად რომელი დგას და ესმის მისი, სიხარულით უხარის ჳმითა სიძისადთა. ესე უკუე სიხარული ჩემი აღსრულებულ არს.
30. მისა ჯერ-ერს აღორძინებად, ხოლო ჩემდა მოკლებად.
31. ზეგარდამომავალი იგი ყოველთა ზედა არს. და რომელი არს ქუეყანით, ქუეყანისაგანი არს და ქუეყანისასა იტყვს, ხოლო ზეცით მომავალი ყოველთა ზედა არს.
32. და რომელი იხილა და ესმა, ამას წამებს, და წამებასა მისსა არავინ მიიღებს.
33. რომელმან მიიღო წამებად მისი, დაბეჭდა, რამეთუ ღმერთი ჭეშმარიტ არს.

34. და რომელი მოავლინა ღმერთმან, სიტყუათა ღმრთისათა იტყვს, რამეთუ არა ზომით მოსცა ღმერთმან სული.

35. მამასა უყუარს მე და ყოველივე მოსცა კელთა მისთა.

36. რომელსა ჰრწმენეს მე, აქუნდეს ცხოვრებად საუკუნოდ. ხოლო რომელი ურჩ იყოს ძისა, არა იხილოს ცხოვრებად არამედ რისხვად ღმერთისად დადგრომილ არს მის ზედა.

4

1. ვითარცა გულისწმა-ყო უფალმან, რამეთუ ესმა ფარისეველთა, ვითარმედ იესუს უმრავლესნი მოწაფენი უსხენ და ნათელ-სცემს, ვიდრე იოვანეს,

2. რამეთუ თვს იესუ არა ნათელ-სცემდა, არამედ მოწაფენი მისნი,

3. დაუტევა ჰურიასტანი და წარვიდა გალილეად.

4. ხოლო თავადი განსლვად იყო სამარიათ.

5. და მივიდა ქალაქსა სამარიტელთასა, რომელსა ჰრქვან სუქარ, მახლობელად დაბასა, რომელი მისცა იაკობ იოსებს, მესა თვსსა.

6. და იყო მუნ წყაროდ იაკობისი, ხოლო იესუ, მაშურალი გზისა სლვისაგან, ჯდა წყაროსა მას ზედა ჟამი იყო ვითარ მეექუსე.

7. მოვიდა დედაკაცი სამარიათ ვსებად წყლისა. ჰრქუა მას იესუ: მასუ მე წყალი.

8. რამეთუ მოწაფენი მისნი წარსრულ იყვნეს ქალაქად, რადთა საზრდელი იყიდონ.

9. ჰრქუა მას დედაკაცმან მან სამარიტელმან: ვითარ, შენ ჰურიად ხარ და ჩემგან წყალსა ითხოვ, სამარიტელისა დედაკაცისაგან? რამეთუ არა შეეხნიან ჰურიანი სამარიტელთა.

10. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: უკუეთუმცა იცოდე შენ ნიჭი ღმრთისად და ვინ არს, რომელი გეტყვს შენ: “მეც მე წყალი, რადთა ვსუა”, შენმცა სთხოვე მას, და გცამცა წყალი ცხოველი.

11. ჰრქუა მას დედაკაცმან მან: უფალო, არცა სავსებელი გაქუს, და ჯურღმული ესე ღრმა არს. ვინაჲ გაქუს შენ წყალი ცხოველი?

12. ნუუკუე შენ უფროდს ხარა მამისა ჩუენისა იაკობისა, რომელმან ესე ჯურღმული მომცა ჩუენ? და იგი თავადი ამისგან სუმიდა და ძენი მისნი და საცხოვარი მისი?

13. მიუო იესუ და ჰრქუა მას: ყოველი რომელი სუმიდეს წყლისა ამისგან, სწყუროდის კუალადცა,

14. ხოლო რომელმან სუას წყლისა მისგან, რომელი მე მივსცე მას, არღარა სწყუროდის უკუნისამდე, არამედ წყალი, რომელი მე მივსცე მას, იქმნეს მის შორის წყარო წყლის, რომელი ვიდოდის ცხოვრებად საუკუნოდ.

15. ჰრქუა დედაკაცმან მან: უფალო, მეც მე წყალი ესე, რადთა არა მწყუროდის, არცაღა მოვიდე აქა ვსებად.

16. ჰრქუა მას იესუ: წარვედ და მოჰხადე ქმარსა შენსა და მოვედ აქა.

17. მიუგო დედაკაცმან მან და ჰრქუა: არა მივის ქმარი, ჰრქუა მას იესუ: კეთილად სთქუ, ვითარმედ: არა მივის ქმარი.

18. რამეთუ ხუთ ქმარ გესხნეს, და აწ რომელი გივის, არა არს ქმარი შენი; ესე ჭემმარიტი სთქუ.

19. ჰრქუა მას დედაკაცმან მან: უფალო, ვხედავ, რამეთუ წინაწარმეტყუელი ხარ შენ.
20. მამანი ჩუენნი მთასა ამას თაყუანის-სცემდეს და თქუენ იტყვოთ, ვითარმედ: იერუსალჴმს არს ადგილი, სადა ჯერ-არს თაყუანის-ცემად.
21. ჰრქუა მას იესუ: დედაკაცო, გრწმენინ ჩემი, რამეთუ მოვალს ჟამი, ოდეს არცა ამას მთასა, არცა იერუსალჴმს თაყუანის-სცემდეთ მამასა.
22. თქუენ თაყუანის-სცემთ, რომელი არა იცით, ხოლო ჩუენ თაყუანის-ვსცემთ, რომელი ვიცით, რამეთუ ცხოვრებად ჰურიათაგან არს.
23. არამედ მოვალს ჟამი, და აწვე არს, ოდეს ჴემმარიტნი, თაყუანის-მცემელნი თაყუანის-სცემდენ მამასა სულითა და ჴემმარიტებითა, რამეთუ მამადცა ეგევითართა ეძიებს თაყუანის-მცემელთა მისთა.
24. სულ არს ღმერთი, და თაყუანის-მცემელთა მისთა სულითა და ჴემმარიტებითა თანა-აც თაყუანის-ცემად.
25. ჰრქუა მას დედაკაცმან მან: ვიცი, რამეთუ მესია მოვალს, რომელსა ჰრქვან ქრისტე. ოდეს მოვიდეს იგი, მითხრას ჩუენ ყოველი.
26. ჰრქუა მას იესუ: მე ვარ, რომელი გეტყვ შენ.
27. და ამას ოდენ სიტყუასა ზედა და მოვიდეს მოწაფენი მისნი და უკვრდა. რამეთუ დედაკაცისა თანა იტყოდა. და არავინ ჰრქუა მას: რასა ეძიებ, ანუ რასა იტყვ მის თანა?
28. დაუტევა უკუე სარწყული იგი მისი დედაკაცმან და წარვიდა ქალაქად და უთხრა კაცთა მათ:
29. მოვედით და იხილეთ კაცი, რომელმან მითხრა მე ყოველი, რადცა ვქმენ. ნუუკუე იგი არს ქრისტე?
30. გამოვიდეს ქალაქით და მოვიდოდეს მისა.
31. და ვიდრე-იგი მოვიდოდეს, ამას ოდენ სიტყუასა ეტყოდეს მას მოწაფენი და ჰრქუეს: რაზი, ჴამე!
32. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: მე ჴამადი მაქუს ჴამად, რომელი თქუენ არა იცით.
33. იტყოდეს მოწაფენი ურთიერთას: ნუუკუე მო-ვინ-მე-ართუა მას ჴამადი?
34. ჰრქუა მათ იესუ: ჩემი ჴამადი არს, რადთა ვყო ნებად მომავლინებელისა ჩემისად და აღვასრულო საქმე მისი.
35. არა თქუენ იტყვთა, ვითარმედ: ოთხდა თთუე არიან, და მოვალს მკად? აჰა ესერა მე გეტყვ თქუენ: აღიხილენით თუალნი თქუენნი და იხილეთ ყანები, რამეთუ სპეტაკ არიან სამკალად აწვე.
36. და მომკალმან სასყიდელი თვისი მოიღოს და შეკრიბოს ნაყოფი ცხორებად საუკუნოდ, რადთა მთესვარსა და მომკალსა ერთბამად უხაროდის მის თანა.
37. რამეთუ ამით არს ჴემმარიტ სიტყუად იგი, ვითარმედ სხუად არს მთესვარი, და სხუად არს მომკალი.
38. მე წარგავლინებ თქუენ მკად, რომელსა თქუენ არა დამუერით, სხუანი დამაშურალ არიან, და თქუენ შრომილსა მათსა შემოხუედით.
39. ხოლო ქალაქისა მისგანთა მრავალთა ჰრწმენა მისა მიაართ, სამარიტელთა მათ, სიტყვთა მის დედაკაცისადთა, რამეთუ წამებად, ვითარმედ: ყოველივე მითხრა მე, რაოდენი ვქმენ.
40. და ვითარცა მოვიდეს მისა სამარიტელნი იგი, ევედრებოდეს მას, რადთა დაადგრეს მათ თანა. და დაადგრა მუნ ორ დღე.
41. და უფროდსსა სიმრავლესა ჰრწმენა სიტყუათა მისთად.

42. და ეტყოდეს დედაკაცსა მას, ვითარმედ: არღარა სიტყვთა შენითა გურწამს, რამეთუ ჩუენ თვთ გუესმა მისგან და უწყით, რამეთუ ესე არს ჭემმარიტად მაცხოვარი სოფლისად, ქრისტე.
43. შემდგომად ორისა მის დღისა გამოვიდა მიერ და წარვიდა გალილეად.
44. რამეთუ თავადი იესუ წამებდა, ვითარმედ: წინაწარმეტყუელსა თვსსა სოფელსა პატივი არა აქუს.
45. ოდეს მივიდა გალილეად, შეიწყნარეს იგი გალილეველთა, რამეთუ ყოველი ეხილვა, რაოდენი ქმნა იერუსალჴმეს დღესასწაულსა მას, და რამეთუ იგინიცა მოსრულ იყვნეს დღესასწაულსა მას.
46. მოვიდა იესუ მერმეცა კანად გალილეამსა, სადა-იგი ქმნა წყალი ღვინოდ. და იყო ვინმე სამეუფოდთ მოსრული კაცი, რომლისა ძე სნეულ იყო კაპერნაუმს.
47. ამას ესმა, ვითარმედ: იესუ მოსრულ არს ჰურიასტანით გალილეს; მოვიდა მისა და ევედრებოდ, რადთა მივიდეს მის თანა და განკურნოს ძე იგი მისი, რომელი მიახდა სიკუდიდ.
48. ჰრქუა მას იესუ: უკუეთუ არა იხილოთ სასწაულები და ნიშები, არა გრწმენეს.
49. ჰრქუა მას სამეუფოდსა კაცმან მან: უფალო, მოვედ პირველად მოსიკუდილადმდე მისა ჩემისა.
50. ჰრქუა მას იესო: ვიდოდე, ცოცხალ არს ძე შენი. და ჰრწმენა კაცსა მას სიტყუად იგი, რომელი ჰრქუა მას იესუ, და წარვიდა.
51. და ვითარცა მი-ოდენ-ვიდოდა იგი, მონანი მისნი მოეგებვოდეს მას და უთხრეს და ჰრქუეს, ვითარმედ: ძე შენი ცოცხალ არს.
52. ჰკითხვიდა მათ: რომელსა ჟამსა უმოლხინეს იქმნა? ჰრქუეს მას: გუშინ მეშვდესა ჟამსა ოდენ დაუტევა იგი მჭურვალეზამან.
53. მოეკსენა მამასა მის ყრმისასა, რამეთუ მას ჟამსა ოდენ ჰრქუა მას იესუ, ვითარმედ: ძე შენი ცოცხალ არს. და ჰრწმენა მას და ყოველთა სახლეულთა მისთა.
54. ესე კუალად მეორე სასწაული ქმნა იესუ, მო-რაჲ-ვიდა ჰურიასტანით გალილეად.

5

1. ამისა შემდგომად იყო დღესასწაული ჰურიათად, და აღვიდა იესუ იერუსულჴმდ.
2. და არს იერუსალჴმს ცხოვართა საბანელსა მას ტბად, რომელსა ჰრქვან ებრაელებრ ბითეზდა, და ხუთ სტოვა იყო.
3. ამას შინა ისხა სიმრავლე უძღურთად, ბრმები, მკელობლები, განკმელები, რომელნი მოელიედ წყლისა მის აღმრღუევასა.
4. რამეთუ ანგელოზი წლითი წლად გარდამოვიდოდა საბანელსა მას და აღამრღვის წყალი იგი; და რომელიცა პირველ შთავიდის აღმრღუევასა მას წყლისასა, განიკურნის, რომლითაცა შეპყრობილ არნ სნეულებითა.
5. იყო ვინმე მუნ კაცი, რომელსა ოც და ათრვამეტი წელი დაეყო უძღურებასა შინა.

6. ესე იხილა იესუ მდებარე და გულისწმა-ყო, რამეთუ მრავალი წელი აქუს უძლურებასა შინა. ჰრქუა მას იესუ: გნებავსა, რადთა განიკურნო?
7. მიუგო უძლურმან მან და ჰრქუა: უფალო, კაცი არა მაქუს, რადთა, რაჟამს წყალი ესე აღიმრღუეს, შთა-მცა-მაგდო საბანელსა ამას. ვიდრე მე მოვიდოდი, სხუად უწინარეს ჩემსა შთავიდის და განიკურნის.
8. ჰრქუა მას იესუ: აღდეგ, აღილე ცხედარი შენი და ვიდოდე!
9. და მეყსეულად განცოცხლდა კაცი იგი და აღილო ცხედარი თვისი და წარვიდა. ხოლო იყო შაბათი დღე იგი.
10. ეტყოდეს მას ჰურიანი იგი: შაბათი არს, და არა ჯერ-არს შენდა აღებად ცხედარი შენი.
11. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა მათ: რომელმან-იგი განმკურნა მე, მან ჰრქუა: აღილე ცხედარი შენი და ვიდოდე!
12. ჰკითხვიდეს უკუე მას ჰურიანი იგი და ჰრქუეს: ვინ არს კაცი იგი, რომელმან გრქუა შენ: აღილე ცხედარი შენი და ვიდოდე?
13. ხოლო განკურნებულმან მან არა უწყოდა, ვინ არს, რამეთუ იესუ მიეფარა, რამეთუ ერი იყო ადგილსა მას.
14. ამისსა შემდგომად პოვა იგი იესუ ტამარსა მას შინა და ჰრქუა მას: აჰა ცოცხალ იქმენ, ნულარა სცოდავ, რადთა არა უძვრესი რადმე გეყოს შენ.
15. წარვიდა კაცი იგი და უთხრა ჰურიათა მათ, ვითარმედ: იესუ არს, რომელმან განმკურნა მე.
16. და მითვს სდევნიდეს ჰურიანი იგი იესუს და ენება მოკლვად მისი, რამეთუ ამას იქმოდა. შაბათთა შინა.
17. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: მამად ჩემი მოაქამომდე იქმს, და მეცა ვიქმ.
18. ამისთვს უფროდს ხოლო ეძიებდეს ჰურიანი იგი მოკლვად იესუს, რამეთუ არა ხოლო თუ შაბათსა დაჰქსნიდა, არამედ ღმერთსაცა მამად თვსად იტყოდა და თავსა თვსსა სწორ ჰყოფდა ღმრთისა.
19. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: არა ჳელ-ეწიფების ძესა კაცისასა საქმედ თავით თვისით არცა ერთი რად, უკუეთუ არა იხილოს რადმე მამისაგან საქმე, რამეთუ რავდენსა-იგი მამად იქმს, მას ძე ეგრეთვე მსგავსად იქმს.
20. რამეთუ მამასა უყუარს ძე და ყოველსავე უჩუენებს მას, რადდენსაცა იგი იქმს, და უფროდსიცა ამისა უჩუენოს მას საქმე, რადთა თქუენ გიკვრდეს.
21. რამეთუ ვითარცა-იგი მამად აღადგინებს მკუდართა და აცხოვნებს, ეგრეცა ძე, რომელთად ჰნებავს, აცხოვნებს.
22. არცაღა მამად სჯის არავის, არამედ ყოველი სასჯელი მოსცა ძესა,
23. რადთა ყოველნი პატივსცემდენ ძესა, ვითარცა-იგი პატივ-სცემენ მამასა, რამეთუ რომელმან არა პატივ-სცეს ძესა, მან არა პატივ-სცა მამასა, რომელმან მოავლინა იგი.
24. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ რომელმან სიტყუანი ჩემნი ისმინნეს და ჰრწმენეს მომავლინებელი ჩემი, აქუნდეს ცხოვრებად საუკუნოდ, და სასჯელსა იგი არა შევიდეს, არამედ გარდაიცვალოს იგი სიკუდილისაგან ცხოვრებად.
25. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ მოვალს ჟამი, და აწვე არს, ოდეს მკუდართა ისმინნენ სიტყუანი მისა ღმრთისანი და რომელთა ისმინნენ, ცხოვნდენ.

26. რამეთუ ვითარცა-იგი მამასა აქუს ცხოვრებად თავისა თვისისა თანა, ეგრეცა მესა მოსცა, რადთა აქუნდეს ცხოვრებად თავისა თვისისა თანა.
27. და კელმწიფებად მოსცა მას სასჯელისაცა ყოფად, რამეთუ მე კაცისად არს.
28. ნუ გიკვრნ ესე, რამეთუ მოვალს ჟამი, რომელსა ყოველნი რომელნი ისხნენ საფლავებსა, ისმინონ ჳმისა მისისად.
29. და გამოვიდოდნიან კეთილის მოქმედნი აღდგომასა ცხოვრებისასა, ხოლო ბოროტის მოქმედნი აღდგომასა სასჯელისასა.
30. არა კელ-მეწიფების მე საქმედ თავით თვით არარად, არამედ ვითარცა მესმის, ვსჯი, და სასჯელი ჩემი მართალ არს, რამეთუ არა ვემებ ნებასა ჩემსა, არამედ ნებასა მომავლინებელისა ჩემისა მამისასა.
31. უკუეთუ მე ვწამებდე თავისა ჩემისათვის, წამებად ჩემი არა არს ჳემმარიტ.
32. სხუად არს, რომელი წამებს ჩემთვის, და უწყი, რამეთუ ჳემმარიტ არს წამებად მისი, რომელსა წამებს ჩემთვის.
33. თქუენ მიავლინეთ იოვანესა, და წამა ჳემმარიტი.
34. ხოლო მე წამებად კაცისაგან არა მოვილო, არამედ ამას ვიტყვ, რადთა თქუენ სცხოვნდეთ.
35. იგი იყო სანთელი აღნეთებული და საჩინოდ. ხოლო თქუენ ინებეთ ჟამ ერთ სიხარული ნათელსა მისსა.
36. ხოლო მე მაქუს წამებად უფროდს იოვანესა, რამეთუ საქმენი, რომელნი მომცნა მე მამამან, რადთა აღვასრულნე იგინი, ესევე საქმენი წამებენ ჩემთვის, რომელთა მე ვიქმ, რამეთ მამამან მომავლინა მე.
37. და რომელმან მომავლინა მე, მამამან, მან წამა ჩემთვის. თქუენ არცა ჳმად მისი გესმის სადამე. არაცა ხატი მისი იხილეთ.
38. და სიტყუად მისი არა არს თქუენ თანა დადგრომილ, რამეთუ რომელი-იგი მოავლინა ღმერთმან, ესე თქუენ არა გწამს.
39. გამოიძიებდით წიგნთა, რამეთუ თქუენ ჳგონებთ, ვითარმედ გაქუს ცხოვრებად საუკუნოდ მათ შინა; და იგინი არიან, რომელნი წამებენ ჩემთვის.
40. და თქუენ არა გნებავს მოსლვად ჩემდა, რადთა ცხოვრებად გაქუნდეს.
41. დიდებად კაცთაგან არა მოვილო,
42. არამედ გიცნი თქუენ, რამეთუ სიყუარული ღმრთისად არა გაქუს თავთა შინა თქუენთა.
43. მე მოვედ სახელითა მამისა ჩემისადთა, და არა შემიწყნარებთ. უკუეთუ სხუად მოვიდეს სახელითა თვისითა, იგი შეიწყნაროთ.
44. ვითარ უკუე კელ-გეწიფების თქუენ რწმუნებად, რამეთუ დიდებასა ურთიერთას მიიღებთ და დიდებასა მხოლოდსა ღმრთისასა არა ეძიებთ.
45. ნუ ჳგონებთ, ვითარმედ მე შეგასმინნე თქუენ მამასა ჩემსა; არს შემასმენელი თქუენი მოსე, რომელსა თქუენ ესავთ.
46. უკუეთუმცა გრწმენა მოსესი, გრწმენამცა ჩემიცა, რამეთუ მან ჩემთვის, დაწერა.
47. უკუეთუ მისთა წიგნთად არა გრწამს, ჩემთა სიტუათად ვითარმე გრწმენეს?

1. ამისა შემდგომად წიაღდა იესუ წიაღ მას გალილადასა, რომელ არს ტიბერიადასა.
2. და მისდევდა მას ერი მრავალი, რამეთუ ხედვიდეს სასწაულთა მათ, რომელთა იქმოდა უძლურთა ზედა.
3. და აღვიდა მთასა და მუნ დაჯდა მოწაფითურთ თვსით.
4. და იყო მოახლებულ პასქად, დღესასწაული იგი ჰურიათად.
5. აღიხილნა თუალნი თვსნი იესუ და იხილა, რამეთუ მრავალი ერი მოვალს მისა. ჰრქუა ფილიპეს: ვინაჲ ვიყიდოთ პური, რადთა ჭამონ ამათ?
6. ამას რად ეტყოდა, გამოსცდიდა მას, ხოლო თვთ უწყოდა, რად ეგულეობდა ყოფად.
7. ჰრქუა ფილიპე: ორასისა დრაჰკნისა პური ვერ კმა არს ამათა, რადთა კაცად-კაცადმან მცირედ რადმე მიიღოს.
8. ჰრქუა მას ერთმან მოწაფეთა მისთაგანმან, ანდრია, ძმამან სიმონ-პეტრესმან:
9. არს აქა ყრმად, რომელსა აქუს ხუთი პური ქრთილისაჲ და ორი თევზი, არამედ ესე რად არს ესოდენტა წინაშე?
10. ჰრქუა მათ იესუ: დასხით კაცები ესე. და იყო თივაჲ ფრიად ადგილსა მას. და დასხდა კაცები, იგი რიცხვთ ვითარ ხუთ ათას ოდენ.
11. და მოიხუნა იესუ პურნი იგი და ჰმადლობდა და მისცემდა მოწაფეთა. და მოწაფენი მისცემდეს ერსა მას, რომელნი-იგი დასხდეს; ეგრეცა თევზთა მათგანი, რადდენი-იგი უნდა მათ.
12. და ვითარცა განძეს, ჰრქუა მოწაფეთა თვსთა: შეკრიბეთ ნემტი ეგე ნამუსრევი, რადთა ნუმცა რად წარწყმდების.
13. ხოლო მათ შეკრიბეს და აღავსეს ათორმეტი გოდორი ნამუსრევითა ხუთთა მათ პურთაგან ქრთილისათა, რომელ-იგი დაუშთა მათ, რომელთა-იგი ჭამეს.
14. ხოლო კაცთა მათ ვითარცა იხილეს სასწაული იგი, რომელ ქმნა იესუ, იტყოდეს: ესე არს ჭემმარიტად წინაწარმეტყუელი, რომელი მოსრულ არს სოფლად.
15. ხოლო იესუ გულისჴმა-ყო, რამეთუ მოვიდოდეს წარტაცებად, რადთამცა ყვეს იგი მეფედ, და განეშორა და წარვიდა მთად იგი ხოლო მარტოდ.
16. და ვითარცა შემწუხრდა. შთავიდეს მოწაფენი მისნი ზღუად
17. და შევიდეს ნავსა და მოვიდოდეს წიაღ ზღუასა მას კაპერნაუმდ. და ვითარ შე-ოდენ-რიჟუდებოდა, და არდა მოსრულ იყო მათა იესუ,
18. და ზღუად იგი ქარისაგან დიდისა აღიძვროდა,
19. და შე-ოდენ-სრულ იყვნეს, ვითარ ოც და ხუთ უტევან გინა ოც და ათ, იხილეს იესუ, ვიდოდა რად ზღასა ზედა და მოეახლა რად ნავსა მას, შეეშინა მათ.
20. ხოლო თავადმან მან ჰრქუა მათ: მე ვარ, ნუ გეშინინ!
21. უნდა მათ, რადთამცა შეიყვანეს იგი ნავსა მას. და მეყსეულად იპოვა ნავი იგი ქუეყანასა მას, ვიდრეცა მივიდოდეს.
22. ხვალისგან ერი იგი რომელი დგა წიაღ ზღუასა მას, უწყოდეს, რამეთუ სხუად ნავი არა იყო მუნ, გარნა ერთი იგი ხოლო, რომელსა შესრულ იყვნეს მოწაფენი იესუდსნი, და რამეთუ არა შევიდა იესუ მოწაფეთა თანა ნავსა მას, არამედ მოწაფენი ხოლო მისნი შევიდეს.

23. მოვიდეს უკუე სხუანიცა ნავნი ტიბერიათ, მახლობელად ადგილსა მას, სადა-იგი ჭამეს პური, რომელი-იგი აკურთხა უფალმან და ჰმადლობდა.
24. ვითარცა იხილა ერმან მან, ვიარმედ იესუ არა მუნ არს, არცა მოწაფენი მისნი, მოადგინეს მათ ნავები იგი და მოვიდეს კაპერნაუმდ და ეძიებდეს იესუს.
25. და პოვეს იგი წიად ზღუასა მას და ჰრქუეს მას: რაზი, ოდეს მოუხუედ აქა?
26. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: მეძიებთ მე, არა თუ, რამეთუ იხილენით სასწაულნი, არამედ რამეთუ სჭამეთ პურთა მათგან და განსძედით.
27. იქმოდეთ ნუ საზრდელსა წარსაწყმედელსა, არამედ საზრდელსა, რომელი ჰგიეს ცხორებად საუკუნოდ, რომელი ძემან კაცისამან მოგცეს თქუენ, რამეთუ ამას მამამან დაჰბეჭდა, ღმერთმან.
28. ჰრქუეს მას: რად ვყოთ, რადთა ვიქმოდით საქმესა ღმრთისასა?
29. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ესე არს საქმე ღმრთისად, რადთა გრწმენეს, რომელი-იგი მან მოავლინა.
30. და მათ ჰრქუეს მას: რასა სასწაულსა იქმ, რადთა ვიხილოთ და გურწმენს შენი? რასა იქმ?
31. მამანი ჩუენნი ჭამდეს მანანასა უდაბნოსა ზედა, ვითარცა წერილ არს: პური ზეცით მოსცა მათ ჭამად.
32. ჰრქუა მათ იესუ: ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: არა მოსე მოგცა თქუენ პური ზეცით, არამედ მამამან ჩემმან მოგცა თქუენ პური ჭემმარიტი ზეცით.
33. რამეთუ პური ღმრთისად არს, რომელი გარდამოკდა ზეცით და მოსცა ცხორებად სოფელსა.
34. ჰრქუეს მას: უფალო, მარადის მომეც ჩუენ პური ესე.
35. ჰრქუა მათ იესუ: მე ვარ პური ცხორებებისად; რომელი მოვიდეს ჩემდა, არა ჰმოდის, და რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, არასადა სწყუროდის.
36. არამედ გარქუ თქუენ, ვითარმედ: მიხილეთ მე და არა გრწამს.
37. ყოველი რომელი მომცა მე მამამან ჩემმან, ჩემდა მოვიდეს; და რომელი მოვიდეს ჩემდა, არა განვაძო გარე.
38. რამეთუ გარდამოვკედ ზეცით, არა რადთა ვყო ნებად ჩემი, არამედ ნებად მომავლინებელისა ჩემისა მამისად.
39. ხოლო ესე არს ნებად მომავლინებელისა ჩემისა მამისად, რადთა ყოველი რომელი მომცა მე, არა წარვწყმიდო მისგან, არამედ აღვადგინო იგი უკუანადასკნელსა მას დღესა.
40. რამეთუ ესე არს ნებად მომავლინებელისა ჩემისად, რადთა ყოველი რომელი ჰხედვიდეს ძესა და ჰრწმენეს მისი, აქუნდეს ცხორებად საუკუნოდ, და მე აღვადგინო იგი უკუანადასკნელსა მას დღესა.
41. დრტუნვიდეს მისთვის ჰურიანი იგი, რამეთუ თქუა: მე ვარ პური იგი, რომელი ზეცით გარდმოვკედ,
42. და იტყოდეს: არა ესე არსა იესუ, ძე იოსებისი, რომლისა მამად და დედად ჩუენ ვიცით? ვითარ უკუე იტყვს ესე, ვითარმედ: ზეცით გარდამოვკედ?
43. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ნუ სდრტუნავთ ურთიერთას.
44. ვერვის ჯელ-ეწიფების მოსლვად ჩემდა, უკუეთუ არა მამამან, მომავლინებელმან ჩემმან, მოიყვანოს იგი ჩემდა, და მე აღვადგინო იგი უკუანადასკნელსა მას დღესა.

45. წერილ არს წინაწარმეტყუელთა შინა, ვითარმედ: იყვნენ ყოველნი ღმრთივ სწავლულ. ყოველსა რომელსა ესმას მამისა ჩემისაგან და ისწავოს, მოვიდეს ჩემდა.
46. არა თუ მამად ვის უხილავს, არამედ რომელი-იგი არს ღმრთისაგან, ამან იხილა მამად.
47. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, აქუნდეს ცხორებად საუკუნოდ.
48. მე ვარ პური ცხორებისად.
49. მამათა თქუენტა ჭამეს მანანად უდაბნოსა და მოსწყდეს.
50. ესე არს პური, რომელი ზეცით გარდამოჰდა; უკუეთუ ვინმე ჭამოს მისგანი, არა მოკუდეს.
51. მე ვარ პური ცხოველი, რომელი ზეცით გარდამოვკედ: უკუეთუ ვინმე ჭამდეს ამის პურისაგან, არა მოკუდეს, არამედ ცხოვნდეს უკუნისამდე. და პური, რომელი მე მივსცე, ჯორცი ჩემი არს, რომელსა მე მივსცემ ცხოვრებისათვის სოფლისა.
52. ილაღვიდეს ურთიერთას ჰურიანი იგი და იტყოდეს: ვითარმე ჯელ-ეწიფების ამას მოცემად ჩუენდა ჯორცი თვისი ჭამად?
53. ჰრქუა მათ იესუ: ამენ, ამენ გეტყვი თქუენ: უკუეთუ არა სჭამოთ ჯორცი მისა კაცისად და სუათ სისხლი მისი, არა გაქუნდეს ცხორებად თავთა შორის თქუენტა.
54. ხოლო რომელი ჭამდეს ჯორცსა ჩემსა და სუმიდეს სისხლსა ჩემსა, აქუნდეს ცხორებად საუკუნოდ, და მე აღვადგინო იგი უკუნადასკუნელსა მას დღესა.
55. რამეთუ ჯორცი ჩემი ჭემმარიტი საჭმელი არს, და სისხლი ჩემი ჭემმარიტი სასუმელი არს.
56. და რომელი ჭამდეს ჯორცსა ჩემსა და სუმიდეს სისხლსა ჩემსა, იგი ჩემ თანა დადგომილ არს, და მე მის თანა.
57. ვითარცა მომავლინა მე ცხოველმან მამამან, და მეცა ცხოველი ვარ მამისა თანა; და რომელი ჭამდეს ჩემგან, იგიცა ცხოვნდეს ჩემ მიერ.
58. რამეთუ ესე არს პური, რომელი ზეცით გარდამოჰდა. არა ეგრეთ, ვითარ-იგი ჭამეს მამათა თქუენტა მანანად და მოწყდეს. ხოლო რომელი ჭამდეს ამას პურსა, ცხოვნდეს უკუნისამდე.
59. ესე თქუა შესაკრებელსა შორის და ასწავებდა კაპერნაუმს.
60. მრავალთა უკუე მოწაფეთა მისთაგანთა ესმა ესე და იტყოდეს: ფიცხელ არს სიტყუად ესე; ვის ჯელ-ეწიფების სმენად მისა?
61. იცოდა იესუ თავით თვისით, რამეთუ დრტუნვენ მოწაფენი მისნი ამისჯს, და ჰრქუა მათ: ესე დაგაბრკოლებსა თქუენ?
62. უკუეთუ იხილოთ მე კაცისად აღმავალი, სადაცა იყო პირველ?
63. სული არს განმაცხოველებელ, ხოლო ჯორცნი არად სარგებელ არიან; სიტყუათა რომელთა გეტყვ თქუენ, სულ არიან და ცხორება.
64. არამედ არიან ვინმე თქუენგანნი, რომელთა არა ჰრწამს, რამეთუ იცოდა იესუ პიველითგან, თუ ვინ არიან იგინი, რომელთა არა ჰრწამს, ანუ ვინ არს მიმცემელი მისი.
65. და ეტყოდა: ამისთვის გარქუ თქუენ: ვერვის ჯელ-ეწიფების მოსლვად ჩემდა, უკუეთუ არა არს მოცემულ მისა მამისაგან ჩემისა.

66. ამის გამო მრავალნი მოწაფეთა მისთაგანნი უკუნეცეს და არღარა ვიდოდეს მის თანა.
67. ჰრქუა იესუ ათორმეტთა მათ: ნუუკუე თქუენცა გნებავს წარსლვის?
68. მიუგო მას სიმონ-პეტრე და ჰრქუა: უფალო, ვისა მივიდეთ ჩუენ? რამეთუ სიტყუანი ცხოვრებისა საუკუნოდსანი გქონან შენ.
69. და ჩუენ გურწმენა და გვცნობიეს, რამეთუ შენ ხარ ქრისტე, ძე ღმრთისა ცხოველისაჲ.
70. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა-მე ათორმეტნი გამოგირჩიენა? და ერთი თქუენგანი ეშმაკი არს.
71. ხოლო იტყოდა იუდა სიმონისსა ისკარიოტელსა, რომელი იყო ერთი ათორმეტთაგანი, რამეთუ ამას ეგულეზოდა მისცემად მისი.

7

1. ამისა შემდგომად იქცეოდა იესუ გალილეასა და არა უნდა მისლვად ჰურიასტანს, რამეთუ ეძიებდეს მას ჰურიანი იგი მოკლვად.
2. ხოლო იყო მახლობელ დღესასწაული იგი ჰურიათაჲ, რომელ არს კარვობისაჲ.
3. ჰრქუეს მას ძმათა მისთა: გარდაგუალე ამიერ და წარვედ ჰურიასტანად, რადთა მოწაფეთაცა შენთა იხილნენ საქმენი შენნი, რომელთა იქმ.
4. რამეთუ არავინ ფარულად რასმე იქმნ და ეძიებნ, რადთამცა განცხადებულ იყო. უკუეთუ ამას იქმ, გამოუცხადე თავი შენი სოფელსა.
5. რამეთუ არცალა ძმათა მისთა ჰრწმენა მისი.
6. ჰრქუა მათ იესუ: ჟამი ჩემი არღა მოწევნულ არს, ხოლო ჟამი თქუენი ოდესვე განმზადებულ არს.
7. ვერ ჰელ-ეწიფების სოფელსა მოძულებად თქუენდა, ხოლო მე ვსძულ, რამეთუ ვწამე მისთვს, ვითარმედ საქმენი მისნი ბოროტ არიან.
8. თქუენ აღვედით დღესასწაულსა ამას, ხოლო მე არა აღვალ დღესასწაულსა ამას, რამეთუ ჟამი ჩემი არღა აღსრულებულ არს.
9. ესე ჰრქუა მათ და დაადგრა გალილეას.
10. და ვითარცა აღვიდეს ძმანი მისნი დღესასწაულსა მას, მაშინ თავადიცა იესუ აღვიდა არა განცხადებულად, არამედ ვითარცა ფარულად.
11. ხოლო ჰურიანი იგი ეძიებდეს მას დღესასწაულსა მას და იტყოდეს: სადა-მე არს იგი?
12. და იყო მრავალი დრტუნვაჲ მითვს ერსა შორის: რომელნიმე იტყოდეს: კეთილ არს; ხოლო სხუანი იტყოდეს: არა, არამედ აცთუნებს ერსა.
13. და არავინ განცხადებულად იტყოდა მისთვს შიშისათვს ჰურიათაჲსა.
14. და ვითარცა დღესასწაული იგი გან-ოდენ-ზოგებულ იყო, აღვიდა იესუ ტაძრად და ასწავებდა.
15. უკვრდა ჰურიათა მათ და იტყოდეს: ვითარ უკუე ამან წიგნი იცის უსწავლელად?
16. მიუგო იესუ და ჰრქუა: ჩემი ესე მოძღურებაჲ არა არს ჩემი, არამედ მომავლინებელისა ჩემისაჲ.

17. უკუეთუ ვინმე ნებასა მისსა ჰყოფდეს, ცნას მან მოძღურებად ესე, ვითარ რაჲ არს: ღმრთისაგან არს, ანუ მე თავით თვისით ვიტყვ.
18. რომელი თავით თვისით იტყვნ, დიდებასა თავისა თვისისასა ეძიებნ; ხოლო რომელი ეძიებნ დიდებასა მომავლინებელისა თვისისასა, იგი ჭეშმარიტ არს და სიცრუჲ არა არს მის თან.
19. ანუ არა მოსე მოგცა თქუენ სჯული? და არავინ თქუენგანი ჰყოფს სჯულსა. რაჲსთვის მეძიებთ მე მოკლვად?
20. მიუგო ერმან მან და ჰრქუა: ეშმაკი არს შენ თანა. ვინ გეძიებს შენ მოკლვად?
21. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ერთი საქმე ვქმენ თქუენ შორის, და ყოველთა გიკვრს.
22. ამისთვის მოსე მოგცა თქუენ წინადაცუეთად. არა თუ მოსესგან არს, არამედ მამათაგან, და შაბათსა წინადაცუეთის კაცმან.
23. უკუეთუ წინადაცუეთილება მოიღის კაცმან შაბათსა, რაჲთა არა განქარდეს სჯული მოსესი, მე მაბრალებთა, რამეთუ ყოველადვე განვაცოცხლე კაცი შაბათსა შინა?
24. ნუ სჯით თულთ-ღებით, არამედ სამართალი სასჯელი საჯეთ.
25. იტყოდეს ვინმე იერუსალჲმელთაგანნი: არა ესე არსა, რომელსა ეძიებდეს მოკლვად?
26. აჰა ესერა განცხადებულად იტყვს, და არას ეტყვან მას. ნუუკუე ჭეშმარიტად ცნეს მთავართა მათ, ვითარმედ ესე არს ჭეშმარიტად ქრისტე?
27. არამედ ესე ვიცით, ვინაჲ არს. ხოლო ქრისტე ოდეს მოვიდეს, არავინ უწყოდის, თუ ვინაჲ არს.
28. ღალად-ყო იესუ ტაძარსა მას შინა, ასწავებდა და ეტყოდა: მეცა მიცით და იცით, ვენაჲ ვარ, და თავით ჩემით არა მოსრულ ვარ, და არს ჭეშმარიტ, რომელმან-იგი მომავლინა მე, რომელი თქუენ არა იცით.
29. ხოლო მე ვიცი იგი, რამეთუ მის მიერ ვარ, და მან მომავლინა მე.
30. ეძიებდეს მას შეპყრობად, და არავინ დაასხნა მას კელნი, რამეთუ არღა მოწევნულ იყო ჟამი მისი.
31. და მრავალთა ერისა მისგანთა ჰრწმენა მისა მიმართ, და იტყოდეს: ქრისტე ოდეს მოვიდეს, ნუუკუე უმრავლესნი სასწაულნი ქმნნესა, რომელნი ამან ქმნნა?
32. და ესმა ფარისეველთა ერისა მის დრტუნვად მისთვის. და მიავლინნეს მდდელთ მოძღუართა მათ და ფარისეველთა მსახურნი, რაჲთა შეიპყრან იგი.
33. და თქუა იესუ: მცირედ ჟამ თქუენ თანა ვარ და წარვალ მომავლინებელისა ჩემისა.
34. მეძიებდეთ მე და არა მპოვოთ; და სიადა-იგი მე ვიყო, თქუენ ვერ ძალ-გიც მოსლვად.
35. იტყოდეს ურთიერთას ჰურიანი იგი, ვიდრე-მე ეგულების ამას წარსლვად, და ჩუენ არა ვპოვოთ იგი? ნუუკუე განთესულთა მათ წარმართთასა ეგულების მისლვად და სწავლად მუნ წარმართთა?
36. რაჲ არს სიტყუაჲ ესე, რომელსა იტყვს: მეძებდეთ მე და არა მპოვოთ, და სადა მე ვიყო, თქუენ ვერ კელ-გეწიფების მოსლვად?
37. და დასასრულსა მას დიდისა მის დღესასწაულისასა დადგა იესუ, ღალატ-ყო და თქუა: უკუეთუ ვისმე სწყუროდის, მოვედინ ჩემდა და სუემდინ.

38. და რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, ვითაცა თქუა წიგნმან, მდინარენი მუცლისა მისისაგან დიოდთან წყლისა ცხოველისანი.
39. ესე თქუა სულისა მისთვის, რომელი მიღებდა იყო მორწმუნეთა მათ მისა მიმართ, რამეთუ არღა მოცემულ იყო სული წმიდაჲ, რამეთუ იესუ არღა იყო დიდებულ.
40. მრავალთა ერისა მისგანთა ისმინეს ისტყუაჲ ესე და იტყოდეს: ესე არს ჭემმარიტად წინაწარმეტყუელი.
41. სხუანი იტყოდეს: ესე არს ქრისტე; ხოლო სხუანი იტყოდეს: ნუუკუე გალილეადთ მოსლვად არს ქრისტე?
42. არა წიგნი იტყვსა, ვითარმედ თესლისაგან დავითისა და ბეთლემით დაბით, სადა იყო დავით, მოვიდეს ქრისტე?
43. და განწვალეზაჲ იყო მისთვის ერსა შორის.
44. და რომელთამე მათგანთა უნდა შეპყროზაჲ მისი, და არავინ მიყვნა ჳელნი მის ზედა.
45. მოვიდეს მსახურნი იგი მდღელთ- მოძღუარნი და ფარისეველთანი, და ჰრქუეს მათ: რად არა მოიყვანეთ იგი?
46. მიუგეს მსახურთა მათ და ჰრქუეს: არასადა ვინ იტყოდა კაცი ესრეთ, ვითარ ესე კაცი.
47. მიუგეს ფარისეველთა მათ და ჰრქუეს: თქუენცა ნუუკუე შევე-ცთომილ ხართა?
48. ნუუკუე მთავართაგანთა ვიეთმე ჰრწმენა მისი ანუ ფარისეველთა?
49. არამედ ერსა ამას, რომელმან არა იცის სჯული, დაწყეულ არიან.
50. ჰრქუა მათ ნიკოდიმოს, რომელი-იგი მოსრულ იყო პირველ მისა, იყო ერთი მათგანი:
51. ნუუკუე სჯული ჩუენი დასჯის კაცსა, უკუეთუ არა პირველად ისმინოს მისგან და ცნას, რასა იქმს?
52. მიუგეს მათ და ჰრქუეს მას: ნუ შენცა გალილეადთ ხარ? გამოიძიე და იხილე, რამეთუ გალილეადთ წინაწარმეტყუელი არა აღდგომილ არს.
53. და წარვიდეს კაცად-კაცადი სახიდ თვსა

8

1. ხოლო იესუ წარვიდა მთასა მას ზეთისხილთასა.
2. და განთიად კუალად მოვიდა ტაძრად. და ყოველი ერი მოვიდოდა მისა მიართ, და დაჯდა და ასწავებდა მათ.
3. ხოლო მწიგნობართა მათ და ფარისეველთა მოიყვანეს მისა დედაკაცი, რომელი ცხადად ერსა ზედა დაეპყრა მრუშებასა, და დაედგინეს იგი შორის.
4. და ჰრქუეს მას, მოძღუარ, ესე დედაკაცი ცხადად მრუშებასა დაეპყრა.
5. და მოსე ამცნო სჯულსა შინა ჩუენსა ესევითართა ქვისა დაკრებაჲ. შენ უკუე რასა იტყვ?
6. ხოლო ესე თქუეს და გამოსცდიდეს მას, რადთა აქუნდეს შესმენად მისა, ხოლო იესუ ქუეყანად დადრკა და თითითა ქუეყანასა წერდა და არარას ეტყოდა.
7. და ვითარ მყოვარ დგეს და ჰკითხვიდეს მას, აღემართა ზე და ჰრქუა მათ: ვინ უცოდველ არს თქუენგანი, პირველად მან დაუტევენ ქვაჲ მაგას ზედა.

8. და კუალად ქუე დადრკა და წერდა ქუეყანასა.
9. ხოლო მათ ვითარცა ესმა, მხილებულნი სუნდისისაგან, განვიდოდეს თითოდ; იწყეს მოხუცებულთგან, ვიდრემდის დაშთა თავადი მარტოდ, და დედაკაცი იგი დგა შორის.
10. ხოლო იესუ აღემართა და არავინ იხილა, გარნა დედაკაცი იგი და ჰრქუა მას: სადა არიან შემასმენელნი შენნი? არავინ განგიკითხა შენ?
11. ხოლო მან ჰრქუა: არავინ, უფალო! ხოლო იესუ ჰრქუა მას: არცა მე განგიკითხავ შენ. წარვედ და ამიერითგან ნულარა სცოდავ.
12. მერმეცა ეტყოდავე იესუ და ჰრქუა მათ: მე ვარ ნათელი სოფლისაჲ. რომელი შემომიდგეს მე, არა ვიდოდის ბნელსა, არამედ აქუნდეს ნათელი ცხოვრებისაჲ.
13. ჰრქუეს მას ფარისეველთა: შენ თავისა შენისათვის სწამებ, და წამებად შენი არა არს ჭეშმარიტ.
14. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: დაღაცათუ მე ვწამო თავისა ჩემისათვის, ჭეშმარიტ არს წამებად ჩემი, რამეთუ ვიცი, ვინაჲ მოსრულ ვარ და ვიდრე მივალ; ხოლო თქუენ არა იცით, ვინაჲ მოვედ და ვიდრე ვალ.
15. თქუენ ჯორცთაებრ სჯით, ხოლო მე არავის ვსჯი.
16. უკუეთუ ვსჯიდე მე, სასჯელი ჩემი ჭეშმარიტ არს, რამეთუ არა ვარ მარტოდ, არამედ მე და მომავლინებელი ჩემი მამაჲ.
17. რამეთუ სჯულსაცა თქუენსა წერილ არს, ვითარმედ: ორისა კაცისა წამებად ჭეშმარიტ არს.
18. მე ვარ, რომელი ვწამებ ჩემთვის, და წამებს ჩემთვის მომავლინებელი ჩემი მამაჲ.
19. ჰრქუეს მას ჰურიათა მათ: სადა არს მამაჲ შენი? მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არცა მე მიცით, არცა მამაჲ ჩემი. უკუეთუმცა მიცოდეთ მე, მამადცამცა ჩემი იცოდეთ.
20. ამას სიტყუასა ეტყოდა ფასის საცავსა მას თანა და ასწავებდა ტამარსა შინა. და არავინ შეიპყრა იგი, რამეთუ არღა მოსრულ იყო ჟამი მისი.
21. მერმე ჰრქუა მათ იესუ: მე წარვალ, და მეძიებდეთ მე და არა მპოვოთ და ცოდვათა შინა თქუენთა მოსწყდეთ; და ვიდრე-იგი მე მივალ, თქუენ ვერ ჰელ-გეწიფების მოსლვად.
22. იტყოდეს ურთიერთას ჰურიანი იგი: ნუუკუე მოიკლავს თავსა თვისსა, რამეთუ იტყვს: ვიდრე-იგი მე მივალ, თქუენ ვერ ჰელ-გეწიფების მოსლვად?
23. და ეტყოდა მათ იესუ: თქუენ ქუეყანისაგანნი ხართ, ხოლო მე ზეცისაგანი ვარ; თქუენ ამის სოფლისაგანნი ხართ, ხოლო მე არა ამის სოფლისაგანი ვარ.
24. გარქუ თქუენ, ვითარმედ მოსწყდეთ ცოდვათა შინა თქუენთა; უკუეთუ არა გრწმენეს ჩემი, რამეთუ მე ვარ, მოსწყდეთ ცოდვათა შინა თქუენთა.
25. ეტყოდეს მას: და შენ ვინ ხარ? ჰრქუა მათ იესუ: პირველად, რამეთუ მე გეტყვ თქუენ.
26. მრავალი მაქუს თქუენდა სიტყუად და განკითხვად, არამედ რომელმან მომავლინა მე, ჭეშმარიტ არს, და რად-იგი მესმა მისგან, მას ვეტყვ სოფელსა ამას შინ.
27. ხოლო მათ არა ცნეს, რამეთუ მამასა თვისსა უთხრობდა მათ.
28. მერმე ჰრქუა მათ იესუ: ოდეს აღმადლოთ მე კაცისაჲ, მაშინ სცნათ, რამეთუ მე ვარ და თავით ჩემით არას ვიქმ, არამედ ვითარცა მასწავა მე მამამან, მასცა ვიტყვ.

29. და რომელმან მომავლინა მე, ჩემ თანა არს; არა დამიტევა მე მარტოდ მამამან, რამეთუ მე სათნოებასა მისსა ვიქმ მარადის.
30. ამას რა იტყოდა, ჰრწმენა მრავალთა მისი.
31. და ეტყოდა იესუ მორწმუნეთა მათ მისთა ჰურიათა: უკუეთუ თქვენ დაადგრეთ სიტყუათა ჩემთა, ჭეშმარიტად მოწაფენი ჩემნი ხართ.
32. და სცნათ ჭეშმარიტი, და ჭეშმარიტებამან განგათავისუფლნეს თქვენ.
33. მიუგეს ჰურიათა მათ და ჰრქუეს მას: ჩუენ ნათესავნი აბრაჰამისნი ვართ და არასადა ვის ვჰმონებდით, ვითარ-ეგე შენ იტყვ, ვითარმედ: განსთავისუფლდეთ?
34. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ, რამეთუ ყოველმან რომელმან ქმნეს ცოდვად, მონად არს იგი ცოდვისად.
35. და მონამან არა დაიმკვდროს სახლსა შინა უკუნისამდე, ხოლო ძემან დაიმკვდროს უკუნისამდე.
36. უკუეთუ ძემან განგათავისუფლნეს, ჭეშმარიტად თავისუფალ იყვნეთ.
37. უწყი, რამეთუ ნათესავნი აბრაჰამისნი ხართ, არამედ მეძიებთ მე მოკლვად, რამეთუ სიტყუად ჩემი ვერ დაეტევის თქვენ შორის.
38. მე რომელი ვიხილე მამისა ჩემისა თანა, მას ვიტყვ; და თქვენ რომელი იხილეთ მამისა თქუენისა თანა, მას ჰყოფთ.
39. მიუგეს და ჰრქუეს მას: მამად ჩუენი აბრაჰამი არს. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: უკუეთუმცა შვილნი აბრაჰამისნი იყვნით, საქმეთამცა აბრაჰამისთა იქმოდეთ.
40. ხოლო აწ მეძიებთ მე მოკლვად, კაცსა, რომელი ჭეშმარიტსა გეტყვ თქვენ, რომელი მესმა ღმრთისაგან. ესე აბრაჰამ არა ქმნა.
41. ხოლო თქვენ იქმთ საქმესა მამისა თქუენისასა. ჰრქუეს მას: ჩუენ სიძვით არა შობილ ვართ, ერთი მამად ვიცით- ღმერთი.
42. ჰრქუა მათ იესუ: უკუეთუმცა ღმერთი მამად თქუენი იყო, გიყურადიმცა მე, რამეთუ ღმრთისაგან გამოვედ და მოსრულ ვარ, რამეთუ არა თავით თვსით მოსრულ ვარ, არამედ მან მომავლინა მე.
43. რადსათვს სიტყუანი ჩემნი არა იცნით? რამეთუ ვერ- ძალგიც სიტყუთა ჩემთა სმენად.
44. თქვენ მამისა ეშმაკისანი ხართ და გულის თქუმათა მამისა თქუენისათა გნებავს ყოფად; რამეთუ იგი კაცის-მკლველი იყო დასაბამითგან და ჭეშმარიტებასა არა დაადგრა, რამეთუ ჭეშმარიტებად არა არს მის თანა. ოდეს იტყვნ ტყუვილსა, თვსისაგან გულისა იტყვნ, რამეთუ მტყუვარ არს და რამეთუ მამადცა მისი მტყუვარი არს.
45. ხოლო მე ჭეშმარიტსა გეტყვ თქვენ, და არა გრწამს ჩემი.
46. ვინ თქუენგანმან მამხილოს მე ცოდვისათვს? უკუეთუ ჭეშმარიტსა გეტყვ თქვენ, რადსათვს არა გრწამს ჩემი?
47. რომელი ღმრთისაგან არს, სიტყუათა ღმრთისათა ისმენს; ამისთვს არა ისმენთ თქვენ, რამეთუ არა ხართ ღმრთისაგან.
48. მიუგეს ჰურიათა მათ და ჰრქუეს მას: არა კეთილად ვთქუთა, ვითარმედ სამარიტელ ხარ შენ, და ეშმაკი არს შენ თანა?
49. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: ჩემ თანა ეშმაკი არა არს, არამედ პატივ-ვსცემ მამასა ჩემსა, და თქვენ მაგინებთ მე.
50. ხოლო მე არა ვეძიებ დიდებასა ჩემსა; არს რომელი ეძიებს და სჯის.

51. ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ: უკუეთუ ვინმე სიტყუად ჩემი დაიმარხოს, სიკუდილი არა იხილოს უკუნისამდე.
52. ჰრქუეს მას ჰურიათა: აწ გვცნობიეს, რამეთუ ეშმაკეულ ხარ: აბრაჰამ მოკუდა და წინაწარმეტყუელნიცა, და შენ იტყვ: უკუეთუ ვინმე სიტყუად ჩემი დაიმარხოს, არა იხილოს გემოდ სიკუდილისადა უკუნისამდე.
53. ნუუკუე შენ უფროდს ხარა მამისა ჩუენისა აბრაჰამისა, რომელი მოკუდა, და წინაწარმეტყუელნი მოწყდეს? შენ ვის ჰყოფ თავსა შენსა?
54. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: უკუეთუ მე ვადიდებდე თავსა ჩემსა, დიდებად ჩემი არარად არს, არამედ არს მამად ჩემი, რომელი მადიდებს მე, რომელი თქუენ სთქუთ, ვითარმედ: ღმერთი ჩუენი არს იგი.
55. და არა იცით იგი, ხოლო მე ვიცი იგი, და უკუეთუ ვთქუა, ვითარმედ: არა ვიცი იგი, ვიყო მეცა მსგავს თქუენდა მტყუვარ, არამედ ვიცი იგი და სიტყუასა მისსა ვიმარხავ.
56. აბრაჰამს, მამასა თქუენსა, უხაროდა, რადთა იხილოს დღე ესე ჩემი, იხილა და განიხარა.
57. ჰრქუეს მას ჰურიათა მათ: ერგასის წლის არლა ხარ და შენ აბრაჰამი გიხილავსა?
58. ჰრქუა მათ იესუ: ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ: პირველ აბრაჰამის ყოფადმდე მე ვარ.
59. აღიღეს ქვები ჰურიათა მათ, რადთა დაჰკრიბონ მას. ხოლო იესუ დაეფარა და განვიდა ტაძრით, განვლო შორის მათსა და წარვიდა ესრეთ.

9

1. და ვითარცა წარვიდოდა იესუ, იხილა კაცი ბრმად შობითგან.
2. ჰკითხვიდეს მოწაფენი მისნი და ეტყოდეს: რაბი, ვინ ცოდა: ამან ანუ მშობელთა ამისთა, რამეთუ ბრმად იშვა?
3. რქუა მათ იესუ: არცა ამან ცოდა, არცა მშობელთა ამისთა, არამედ რადთა გამოცხადნეს საქმე ღმრთისადა მაგას ზედა.
4. და ჩემდა ჯერ-არს საქმედ საქმესა მომავლინებელისა ჩემისასა, ვიდრე დღე არსლა; მოვალს ღამე, ოდეს ვერვის კელ-ეწიფოს საქმედ.
5. ვიდრემდე ვარ სოფელსა შინა, ნათელი ვარ სოფლისადა.
6. და ესე ვითარცა თქუა ჰნერწყუა ქუეყანასა და შექმნა თიჯად ნერწყვსაგან და სცხო თიჯად იგი თვალთა მის ბრმისათა
7. და ჰრქუა მას: წარვედ და დაიბანე საბანელსა მას სილოამისასა, რომელი ითარგმნების მოვლინებულად. წარვიდა კაცი იგი და დაიბანა, მოვიდა და ჰხედვიდა.
8. ხოლო მოძმენი და რომელთა ეხილვა იგი პირველად, რამეთუ მთხოველი იყო, იტყოდეს: არა ესე არსა, რომელი ზინ და ითხოვენ?
9. სხვანი იტყოდეს: ესე არს; ხოლო რომელნიმე იტყოდეს: არა, არამედ მსგავსი მისი არს; ხოლო იგი ეტყოდა: მე ვარ.
10. ჰკითხვიდეს მას: ვითარ აღგეხილნეს თუალნი შენნი?
11. მან მიუგო და ჰრქუა მათ: კაცმან რომელსა ჰრქვან იესუ, თიჯად შექმნა და მცხო თვალთა ჩემთა და მრქუა მე: წარვედ საბანელსა მას სილოამისასა და დაიბანე. მივედ და დავიბანე და აღვიხილენ.

12. ჰრქუეს მას: სადა არს იგი? ხოლო მან რქუა მათ: არა უწყი.
13. იყო შაბათი, ოდეს-იგი თიჯად შექმნა იესუ და აღუხილნა თვალნი მისნი.
14. მოიყვანეს იგი წინაშე ფარისეველთა, რომელი-იგი პირველად ბრმად იყო.
15. კუალად ჰკითხვიდეს მას ფარისეველნიცა იგი: ვითარ აღიხილენ? ხოლო მან ჰრქუა მათ: თიჯად დამდვა თუალთა ჩემთა, და დავიბანე და აწ ვხედავ.
16. იტყოდეს ვინმე ფარისეველთაგანნი: ესე კაცი არა არს ღმრთისაგან, რამეთუ შაბათსა არა იმარხავს. სხუანი იტყოდეს: ვითარ ჯელ-ეწიფების კაცსა ცოდვილსა ესე ვითარისა სასწაულისა საქმედ? და ცილობად იყო მათ შორის.
17. ჰრქუეს მას, რომელი-იგი პირველ ბრმად იყო: შენ რასა იტყვ მისთვის, რამეთუ აღიხილნა თუალნი შენნი? ხოლო მან ჰრქუა მათ: წინაწარმეტყუელი არს.
18. არა ჰრწმენა ჰურიათა მისთვის, ვითარმედ ბრმად იყო და აღიხილნა თუალნი, ვიდრემდე მოუწოდეს მამა-დედათა მისთა, რომელმან-იგი აღიხილნა,
19. ჰკითხავდეს მათ და ჰრქუეს: ესე არსა მე იგი თქუენი, რომელისა თქუენ სთქუთ, ვითარმედ: ბრმად იშვა? აწ უკუე ვითარ ჰხედავს?
20. მიუგეს მამა-დედათა მისთა და ჰრქუეს: უწყით, რამეთუ ესე არს მე ჩუენი და რამეთუ ბრმად იშვა.
21. ხოლო აწ ვითარ ჰხედავს, ჩუენ არა ვიცით; ანუ ვინ აღუხილნა მაგას თუალნი, ჩუენ არა უწყით; მაგას ჰკითხეთ, ჰასაკი აქუს, ეგე თავისა თვისისათვის იტყოდენ.
22. ამისთვის ესე თქუეს მშობელთა მისთა, რამეთუ ემინოდა ჰურიათაგან, რამეთუ შეთქმულ იყვნეს ჰურიანი, რათა აღ-თუ ვინმე-იაროს იგი ქრისტედ, კრებულისაგან განჯადონ იგი.
23. ამისთვის თქუეს მამა-დედათა მისთა, ვითარმედ: ჰასაკი აქუს, მაგას ჰკითხეთ.
24. მოუწოდეს კაცსა მას მეორედ, რომელი-იგი პირველ ბრმად იყო, და ჰრქუეს მას: მიეც დიდებად ღმერთსა; ჩუენ უწყით, რამეთუ კაცი ესე ცოდვილ არს.
25. ხოლო მან მიუგო და ჰრქუა: ცოდვილი თუ არს, მე არა უწყი; ხოლო ერთი ესე უწყი, რამეთუ ბრმად ვიყავ და აწ ვხედავ.
26. მერმე ჰრქუეს მას: რად გიყო შენ? ვითარ აღიხილნა თუალნი შენნი?
27. მიუგო და ჰრქუა მათ: გარქუ თქუენ პირველვე, და არა გესმა; რადსაღა გნებავს კუალად სმენად? ანუ თქუენცა გნებავს მოწაფე ყოფად მისა?
28. ხოლო იგინი აგინებდეს მას და ჰრქუეს: შენ ხარ მოწაფე მისი, ხოლო ჩუენ მოწაფენი მოსესნი ვართ.
29. უწყით, რამეთუ მოსეს ეტყოდა ღმერთი, ხოლო ესე არა ვიცით, ვინაა არს.
30. მიუგო კაცმან მან და ჰრქუა მათ: საკვრველი ესე არს, რამეთუ თქუენ არა იცით, ვინაა არს, და მე აღიხილნა თუალნი.
31. ესე უწყით, რამეთუ ცოდვილისა არა ისმინოს ღმერთმან; არამედ უკუეთუ ვინმე არს ღმერთის მსახურ და ნებასა ღმრთისასა ჰყოფენ, ამისი ისმინის ღმერთმან.
32. საუკუნითგან არასადა ისმა, ვითარმცა აღ-ვინმე-უხილნა თუალნი შობითგან ბრმისანი.
33. უკუეთუმცა არა იყო ესე ღმრთისაგან, ვერმცა რას შემძლებელ იყო საქმედ.
34. მიუგეს და ჰრქუეს მას: ცოდვათა შინა შობილ ხარ შენ ყოვლად და შენ გუასწავებ ჩუენ? და განჯადეს იგი გარე.

35. ესმა იესოს, რამეთუ განაძეს იგი გარე, პოვა იგი და ჰრქუა მას: შენ გრწამსა მე ღმრთისაჲ?
36. მან მიუგო და ჰრქუა: ვინ არს იგი, უფალო, რადთა მრწმენეს იგი?
37. ჰრქუა მას იესუ: იხილე იგი, და რომელი იტყვს შენ თანა, იგი არს.
38. ხოლო მან ჰრქუა მას: მრწამს, უფალო, და თაყუანის-სცა მას.
39. და თქუა იესუ: სჯად სოფელსა ამას მოსრულ ვარ მე, რადთა რომელნი არა ჰხედვიდეს, ჰხედვიდენ; და რომელნი ჰხედვიდეს, დაბრმენ.
40. ესმა ესე ფარისეველთაგან, რომელნი იყვნეს მის თანა, და ჰრქუეს: ნუუკუე ჩუენცა ბრმანი ვართა?
41. ჰრქუა მათ იესუ: უკუეთუმცა ბრმანი იყვნით, ცოდვამცა არა გაქუნდა; ხოლო აწ იტყვოთ, ვითარმედ: ვხედავთ, და ცოდვანი თქუენნი ჰგიათ.

10

1. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: რომელი არა შევალს კარით ეზოსა ცხოვართასა, არამედ სხვთ კერძო შევალს, იგი მპარავი არს და ავაზაკი.
2. ხოლო რომელი შევალს კარით, მწყემსი არს ცხოვართაჲ.
3. ამას მეკარემანცა განულის, და ცხოვართა ჳმისა მისისაჲ ისმინიან, და თვსთა ცხოვართა უწესნ სახელით და განიყვანნის იგინი.
4. და ოდეს თვსნი იგი ცხოვარნი განიყვანნის, წინაშე მათსა ვიდოდის, და შეუდგენ მას ცხოვარნი იგი, რამეთუ იციან ჳმად მისი.
5. ხოლო უცხოთა არა შეუდგენ, არამედ ივლტოდიან მისგან, რამეთუ არა იციან ჳმად უცხოთსაჲ მის.
6. ამას იგავსა ეტყოდა მათ იესუ, და მათ არა გულისჳმა-ყვეს, რასა-იგი ეტყოდა მათ.
7. ხოლო იესუ მერმეცა ჰრქუა მათ: ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: მე ვარ კარი ცხოვართაჲ.
8. ყოველნი, რომელნი ჩემსა პირველად მოვიდეს, მპარავნი იყვნეს და ავაზაკნი, არამედ არა ისმინეს მათი ცხოვართა.
9. მე ვარ კარი: ჩემ მიერ თუ ვინმე შევიდეს, ცხოვნდეს; შევიდეს და გამოვიდეს და საძოვარი პოვოს.
10. ხოლო მპარავი იგი არა მოვიდეს, არამედ რადთა იპაროს, და დაკლას და წარწყმიდოს. ხოლო მე მოვედ, რადთა ცხოვრებაჲ აქუნდეს და უმეტესი აქუნდეს.
11. მე ვარ მწყემსი კეთილი: მწყემსმან კეთილმან სული თვისი დადვის ცხოვართავს.
12. ხოლო სასყიდლით დადგინებულმან და რომელი არა არნ მწყემსი, რომლისა არა არიედ ცხოვარნი თვსნი, იხილის რაჲ მგელი მომავალი, დაუტევნის ცხოვარნი და ივლტინ, და მგელმან წარიტაცნის იგინი და განაზნინის ცხოვარნი.
13. ხოლო სასყიდლით დადგინებული იგი ივლტინ, რამეთუ სასყიდლით დადგინებული არნ, და არარაჲ სჭირნ მას ცხოვართათვს.
14. მე ვარ მწყემსი კეთილი და ვიცნი ჩემნი იგი, და მიციან ჩემთა მათ.
15. ვითარცა მიცის მე მამამან, ვიცი მეცა მამად და სულსა ჩემსა დავსდებ ცხოვართათვს.

16. და სხუანიცა ცხოვარნი მიდგან, რომელნი არა არიან ამის ეზოდსაგანნი; იგინიცა ჯერ-არიან მოყვანებად ჩემდა, და ჳმისა ჩემისად ისმინონ და იყვნენ ერთ სამწყსო და ერთ მწყემს.
17. ამისთვის უყუარ მე მამასა, რამეთუ მე დავსდებ სულსა ჩემსა, რადთა კუალად მოვილო იგი.
18. არავინ მიმილოს იგი ჩემგან, არამედ მე დავსდებ მას თავით ჩემით. ჳელ-მეწიფების დადებად მისა და ჳელ-მეწიფების კუალად მოღებად მისა. ესე მცნებად მომიღებიეს მამისა ჩემისაგან.
19. და იყო განწვალებად კუალად ჳურიათა მათ შორის ამის სიტყვსათვს.
20. და იტყოდე სმრავალნი მათგანნი: ემმაკეულ არს და ცბის. რადსა ისმინეთ მისსა?
21. და სხუანი იტყოდეს: ესე სიტყუანი არა ემმაკეულისანი არიან. ნუუკუე ემმაკსა ჳელ-მეწიფების ბრმისა თუალთა აღხილვად?
22. და იყო მაშინ სატფურებად იერუსალჳმს; ჳამთარი იყო.
23. და იქცეოდა იესო ტაძარსა მას შინა და სტოასა სოლომონისსა.
24. გარე მოადგეს მას ჳურიანი იგი და ეტყოდეს: ვიდრემდის სულთა ჩუენთა წარგუჳდი? უკუეთუ შენ ხარ ქრისტე, გვთხარ ჩუენ განცხადებულად.
25. მიუგო იესუ და ჳრქუა: გარქუ თქუენ, და არა გრწამს; საქმეთა, რომელთა ვიქმ სახელითა მამისა ჩემისადათა, ესენი წამებენ ჩემთვს.
26. და თქუენ არა გრწამს ჩემი, რამეთუ არა ხართ ცხოვართა ჩემთაგანნი, ვითარცა გარქუ თქუენ.
27. ცხოვართა ჩემთაჳმისა ჩემისად ისმინიან, და მე ვიცნი იგინი, და მომდევენ მე.
28. და მე ცხოვრებად საუკუნოდ მივსცე მათ, და არა წარწყმედენ უკუნისამდე, და არავინ მიმტაცნეს იგინი ჳელთაგან ჩემთა.
29. მამად ჩემი, რომელმან მომცნა იგინი, უფროდს ყოველთასა არს, და არავის ჳელ-მეწიფების მიტაცებად მათა ჳელთაგან მამისა ჩემისათა.
30. მე და მამად ჩემი ერთ ვართ.
31. აქუნდა კუალად ქვები ჳურიათა მათ, რადთამცა დაჳკრიბეს მას.
32. მიუგო იესუ და ჳრქუა მათ: მრავალი საქმე კეთილი გიჩუენე თქუენ მამისა ჩემისა მიერ; რომლისა მათგანისა საქმისათვს ქვასა დამკრებთ მე?
33. მიუგეს ჳურიათა და ჳრქუეს მას: კეთილისა საქმისავს ქვასა არა დაგკრებთ შენ, არამედ გმობისავს, და რამეთუ კაცი ხარ შენ და გიყოფიეს თავი შენი ღმერთ.
34. მიუგო იესუ და ჳრქუა მათ: არა წერილ არსა სჯულსა, ვითარმედ მე ვთქუ: ღმერთნი სამე ხართ?
35. უკუეთუ იგინი თქუნა ღმრთად, რომელთა მიმართ იყო სიტყუად ღმრთისად, და ვერ ჳელ-მეწიფების დაჳსნად წერილი,
36. და რომელი-იგი მამამან წმიდა-ყო და მოავლინა სოფლად, თქუენ იტყვთ, ვითარმედ: ჳგმობს, რამეთუ ვთქუ, ვითარმედ: მე ღმრთისად ვარი მე.
37. უკუეთუ არა ვიქმ საქმესა მამისა ჩემისასა, ნუ გრწამნ ჩემი.
38. უკუეთუ ვიქმ, დადაცათუ ჩემი არა გრწამს, საქმენი გრწმენედ, რადთა სცნათ და უწყოდით, რამეთუ მამად ჩემ თანა არს, და მე მამისა თანა.
39. ეძიებდეს კუალად შეჳყრობად მას, და განვიდა ჳელთაგან მათთა.
40. და წიაღჳდა მიერ იორდანესა, ადგილსა მას, სადა ნათელსცემდა პირველად იოვანე, და დაადგრა მუნ.

41. და მრავალნი მოვიდოდეს მისა და იტყოდეს, ვითარმედ: იოვანე სასწაული არარაჲ ქმნა; ხოლო ყოველი, რომელი თქუა იოვანე ამისთვის, ჭეშმარიტ იყო.
42. და მრავალთა ჰრწმენა მისი მუნ.

11

1. იყო ვინმე უძლური ლაზარე ბეთანიათ, დაბისაგან მარიამისა და მართაჲსა, დისა მისისა.
2. ესე იყო მარიამ, რომელმან სცხო ნელსაცხებელი უფალსა და თმითა თვისითა წარჰკოცნა ფერწნი მისნი, რომლისაჲ ძმაჲ მისი ლაზარე სნეულ იყო.
3. მიუვლინეს იესუს დათა მისთა და ჰრქუეს: უფალო, აჰა, რომელი გიყუარს, სნეულ არს.
4. ხოლო ვითაცა ესმა იესუს, თქუა: ესე სნეულებაჲ არა არს სასიკუდინე, არამედ დიდებისათჳს ღმრთისა, რადთა იდიდოს ძე ღმრთისაჲ მისგან.
5. უყუარდა იესუს მართა და დაჲ მისი და ლაზარე.
6. ვითარცა ესმა, რამეთუ სნეულ არს, მაშინ და-ლა-ადგრა ადგილსა მას, სადაცა იყო, ორ დღე.
7. მერმე ამისა შემდგომად ჰქუა მოწაფეთა თვისთა: გუაღეთ წარვიდეთ კუალად ჰურიასტანად.
8. ჰრქუეს მას მოწაფეთა: მოძღუარ, აწღა გეძიებდეს შენ ჰურიანი ქვისა დაკრებად, და კუალად მუნვე მიხუალა?
9. ჰრქუა მათ იესუ: არა ათორმეტნი ჟამნი არიან დღისანი? უკუეთუ ვინმე ვიდოდის დღისი, არა წარსცეს ფერწი, რამეთუ ნათელსა ამის სოფლისასა ჰხედავს.
10. და უკუეთუ ვინმე ვიდოდის ღამესა შინა, უბრკუმეს მას, რამეთუ ნათელი არა არს მას შინა.
11. ესე თქუა და ამისა შემდგომად ჰრქუა მათ: ლაზარე, მეგობარმან ჩემმან, დაიძინა, არამედ მე მივიდე და განვაღვძო იგი.
12. ჰრქუეს მას მოწაფეთა: უფალო, უკუეთუ დაიძინა, ცხონდეს.
13. ხოლო იესუ ჰრქუა სიკუდილისა მისისათჳს, და მათ ეგონა, ვითარმედ მძინარებისათჳს ძილისა თქუა.
14. მაშინ ჰრქუა მათ იესუ განცხადებულად: ლაზარე მოკუდა.
15. და მე მიხარის თქვენთჳს, რადთა გრწმენეს ჩემი, რამეთუ არა ვიყავ მუნ. არამედ მოგუალედ მივიდეთ მისა.
16. ჰრქუა უკუე თომა, რომელსა ერქუა მარჩბივ, მისთანათა მათ მოწაფეთა: მოგუალეთ, მივიდეთ, რადთა მოვწყდეთ ჩუენცა მისთანა.
17. და ვითარცა მოვიდა იესუ ბეთანიად, პოვა იგი, რამეთუ ოთხი დღე აქუნდა საფლავსა შინა.
18. ხოლო იყო ბეთანიაჲ მახლობელ იერუსალჴმსა, ვითარ ათხუთმეტ ოდენ უტევენ.
19. და მრავალნი ჰურიათაგანნი მოსრულ იყვნეს მართაჲსა და მარიამისა, რადთა ნუგეშინის-სცენ მათ ძმისა მათისათჳს.

20. ხოლო მართას ვითარცა ესმა, რამეთუ იესუ მოვალს, მიეგებვოდა მას, ხოლო მარიამ სახლსა შინა ჯდა.
21. ჰრქუა მართა იესუს: უფალო, უკუეთუმცა აქა იყავ, არამცა მომკუდარ იყო ძმად იგი ჩემი.
22. არამედ და აწცა უწყი, ვითარმედ: რადცა-იგი სთხოვო ღმერთსა, მოგცეს შენ ღმერთმან.
23. ჰრქუა მას იესუ: აღდგეს ძმად შენი.
24. ჰრქუა მას მართა: უწყი, რამეთუ აღდგეს აღდგომასა მას უკუანადსკნელსა დღესა.
25. ჰრქუა მას იესუ: მე ვარ აღდგომად და ცხორებად. რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, მო-ლათუ-კუდეს, ცხონდესვე.
26. და ყოველი რომელი ცოცხალ არს და ჰრწმენეს ჩემი, არა მოკუდეს იგი უკუნისამდე. გრწამსა ესე?
27. ჰრქუა მას მართა: ჰე, უფალო, მრანამს, რამეთუ შენ ხარ ქრისტე, მე ღმრთისად, მომავალი სოფლად.
28. და ვითარცა ესე თქუა, წარვიდა და მოუწოდა მარიამს, დასა თვსსა, იდუმალ და რქუა მას: მოდმუარი მოსრულ არს და გიწესს შენ.
29. ხოლო მას ვითარცა ესმა, აღდგა ადრე და მივიდოდა მისსა.
30. რამეთუ არღა მოსრულ იყო იესუ დაბად, არმედ მუნღა იყო ადგილსა მას, სადაცა მიეგებვოდა მას მართა.
31. ხოლო ჰურიანი იგი, რომელნი იყვნეს მისთანა სახლსა შინა და ნუგეშინის-სცემდეს მათ, ვითარცა იხილეს მარიამ, რამეთუ ადრე აღდგა და გამოვიდა, მისდევს მას, ჰგონებდეს, ვითარმედ საფლავად მივალს ტირილდ მისა.
32. ხოლო მარიამ ვითარცა მოვიდა, სადა-იგი იყო იესუ, ვითარცა იხილა იგი, დავარდა ფერჯთა მისთა თანა და ჰრქუა მას: უფალო, უკუეთუმცა აქა ყოფილ იყავ, არამცა მომკუდარ იყო ძმად იგი ჩემი.
33. ხოლო იესუ ვითარცა იხილა იგი, რამეთუ ტიროდა, და მის თანა მოსრულნი იგი ჰურიანიცა ტიროდეს, შეძრწუნდა სულითა, ვითარცა რისხვით,
34. და ჰრქუა მათ: სადა დასდევთ იგი? ჰრქუეს მას: მოვედ და იხილე.
35. და ცრემლოოდა იესუცა.
36. იტყოდეს უკუე ჰურიანი იგი: აჰა ვითარ სამე უყვარდა იგი!
37. ვიეთნიმე მათგანნი იტყოდეს: არამცა ეძლოა ამას, რომელ მან აღუხილნა თუალნი ბრმასა, ყოფად რადმე, რადთამცა ესეცა არა მოკუდა?
38. ხოლო იესო კუალად, ვითარცა განრისხებული თავსა შორის თვსსა, მოვიდა საფლავსა მას. ხოლო იყო ქუაბი, და ლოდი ზედა ედვა მას.
39. ჰრქუა მათ იესუ: აღიღეთ ლოდი ეგე. ჰრქუა მას მართა, დამან მის მკუდრისამან: უფალო, ყროდისღა, რამეთუ მეოთხე დღე არს.
40. ჰრქუა მას იესუ: არა გარქუ შენ, ვითარმედ, უკუეთუ გრწმენეს, იხილო დიდებად ღმრთისად?
41. აღიღეს უკუე ლოდი იგი, სადა მდებარე იყო მკუდარი იგი. ხოლო იესუ აღიხილნა თუალნი ზეცად და თქუა: მამაო, გმადლობ შენ, რამეთუ ისმინე ჩემი.
42. და მე ვიცი, რამეთუ მარადის ისმენ ჩემსა, არამედ ერისა ამისთვის, რომელი გარე-მომადგს მე, ვთქუ, რადთა ჰრწმენეს, რამეთუ შენ მომავლინე მე.

43. და ესე ვითარცა თქუა, ჳმითა დიდითა ღაღატ-ყო: ლაზარე, გამოვედ გარე!
44. და გამოვიდა მკუდარი იგი შეკრული ჳელით და ფერჳით სახუეველითა, და პირი მისი დაბურვილ იყო სუდართა. ჳრქუა მათ იესუ: განჳჳსენით ეგე და უტევეთ, ვიდოდის.
45. მრავალთა უკუე ჳურიათაგანთა, რომელნი მოსულ იყვნეს მარიამისა და მართამსა, იხილეს, რომელ-იგი ქმნა იესუ, და ჳრწმენა მისა მიმართ.
46. ხოლო რომელნიმე მათგანნი წარვიდეს და უთხრეს ფარისეველთა მათ, რად-იგი ქმნა იესუ.
47. და შეკრიბეს მღდელოთ- მოძღუართა მათ და ფარისეველთა კრებული და იტყოდეს: რად-მე ვყოთ, რამეთუ კაცი ესე მრავალსა სასწაულსა იქმს?
48. უკუეთუ დაუტეოთ იგი ესრეთ, ყოველთა ჳრწმენეს მისა მიმართ, და მოვიდენ ჳრომნი და მიგვლონ ჩუენ ადგილიცა ჩუენი და ნათესავიცა.
49. ერთმან ვინმე მათგანმან კაიაფა, რომელი იყო მღდელოთ- მოძღუარი მის წელიწადისად, ჳქუა მათ: თქვენ არა იცით არცა ერთი,
50. არცა განგიზრახავს, რამეთუ უმჯობეს არს ჩუენდა, რადთა ერთი კაცი მოკუდეს ერისათვს, და არა ყოველი ნათესავი წარწყმდეს.
51. ესე თავით თვსით არა თქუა, არამედ მღდელოთ- მოძღუარი იყო მის წელიწადისად და წინაწარმეტყუელა, რამეთუ ეგულეზოდა იესუს მოსიკუდიდ ნათესავისათვს;
52. და არა ხოლო ნათესავისათვს, არამედ რადთა შვილნიცა ღმრთისანი განზნეულნი შეკრიბნეს ერთად.
53. მიერ დღითგან შეიზრახნეს ჳურიანი, რადთა მოკლან იგი.
54. ხოლო იესუ არღარა განცხადებულად ვიდოდა ჳურიათა შორის, არამედ წარვიდა მიერ სოფელსა მახლობელად უდაბნოსა, ქალაქსა, რომელსა ჳრქვან ეფრაიმ, და მუნ დაადგრა მოწფითურთ თვსით.
55. ხოლო იყო მახლობელ პასექი იგი ჳურიათად, და აღვიდეს მრავალნი იერუსალჳმდე სოფლებისაგან უწინარეს მის პასექისა, რადთა განიწმიდნენ თავნი თვსნი.
56. ხოლო ჳურიანი ეძიებდეს იესუს და იტყოდეს ურთიერთას, დგეს რად ტამარსა შინა: ვითარ გონებთ თქუენ, არა-მე მოვიდესა დღესასწაულსა ამას?
57. რამეთუ მიეცა მცნებად მღდელოთ- მოძღუართა მათ და ფარისეველთა, რადთა, უკუეთუ ვინმე უწყოდის, სადა არს, აუწყოს მათ, რადთა შეიპყრას იგი.

12

1. ხოლო იესუ უწინარეს ექუსისა დღისა ვნებისა მის მოვიდა ბეთანიად, სადა-იგი იყო ლაზარე მომკუდარი, რომელი-იგი აღადგინა მკუდრეთით.
2. და მოუმზადეს მას მუნ სერი, და მართა ჳმსახურებდა მას, ხოლო ლაზარე იყო ერთი მეინაჳეთაგანი მის თანა.
3. ხოლო მარიამ მოიღო ლიტრად ერთი ნელსაცხებელი ნარდისა სარწმუნოდად მრავალ-სასყიდლისად და სცხო ფერჳთა იესუმსთა და თმითა თვსითა წარჳკოცნა ფერჳნი მისნი, და სახლი იგი ყოველი აღივსო სულნელებითა მის ნელსაცხებელისადა.

4. თქუა ვინმე ერთმან მოწაფეთა მისთაგანმან, იუდა სიმონისმან, ისკარიოტელმან, რომელსა ეგულეზოდა მიცემაჲ მისი:
5. რადსათჳს ნელსაცხებელი ესე არა განყიდა სამასის დრაჰკნის და მიეცა გლახაკთა!
6. ხოლო ესე თქუა, არა თუ გლახაკთაჲ რადმე ზრუნვაჲ ედვა გულსა მისსა, არამედ რამეთუ მპარავი იყო და გუადრუცი იგი მას აქუნდა და შთასადებელი იგი მას ჰკიდავენ.
7. და ჰრქუა იესუ: უტევე მაგას, დღედ დაფლვისა ჩემისა დამიმარხა ეგე.
8. რამეთუ გლახაკნი მარადის თქუენ თანა არიან,ხოლო მე არა მარადის თქუენ თანა ვარ.
9. აგრძნა უკუე ყოველმან ერმან ჰურიათამან, რამეთუ იესუ მუნ არს, მოვიდეს არა ხოლო თუ იესუდსთჳს, არამედ რადთა ლაზარეცა იხილონ, რომელ-იგი აღადგინა მკუდრეთით.
10. ხოლო ზრახვა-ყვეს მღდელოთ- მოძღუართა მათ, რადთა ლაზარეცა მოკლან.
11. რამეთუ მრავალნი ჰურიათაგანნი მისთჳს მოვიდოდეს და ირწმუნებდეს იესუდსსა.
12. ხვალისაგან ერი მრავალი რომელ-იგი მოსრულ იყვნეს დღესასწაულსა მას, რამეთუ ესმა, ვითარმედ იესუ მოვალს იერუსალჴმდ,
13. მოიღეს რტოები დანაკის კუდთაგან და განვიდეს მიგებებად მისა, დაღადებდეს და იტყოდეს: ოსანნა! კურთხეულ არს მომავალი სახელითა უფლისათა, მეუფე ისრაჴლისაჲ!
14. და პოვა იესუ ვირი და დაჯდა მას ზედა, ვითარცა წერილ არს:
15. ნუ გეშინნ, ასულნო სიონისაო! აჰა ესერა მეუფე შენი მოვალს შენდა და ზე ზის იგი კიცუსა ვირისასა.
16. ხოლო ესე არა ეცნა მოწაფეთა მისთა პირველად, არამედ ოდეს იდიდა იესუ, მაშინ მოეკსენა, რამეთუ ესრეთ წერილ იყო მისთჳს, და ესე უყვეს მას.
17. და ეწამებოდა მას ერი იგი, რომელი იყო მისთანა, რაჟამს ლაზარეს უწოდა საფლავით და აღადგინა იგი მკუდრეთით.
18. ამისთჳსცა მიეგებოდა მას ერი იგი, რამეთუ ესმინა, ვითარმედ ესე სასწაული ქმნა იესუ.
19. ხოლო ფარისეველთა მათ თქუეს ურთიერთას: ჰხედავთა, რამეთუ არა ირგებთ არარას? აჰა ესერა სოფელი ყოველი მივიდა შემდგომას მისა.
20. იყვნეს ვინმე წარმათთაგანიცა აღმოსრულთა მათგანნი, რადთა თაყვანის-სცენ დღესასწაულსა მას.
21. ესენი მოვიდეს ფილიპესა, რომელი-იგი იყო ბედსაიდადთ გალილეაჲსაჲდთ, და ეტყოდეს მას: უფალო, გუნებავს იესუდს ხილვაჲ.
22. მივიდა ფილიპე და ჰრქუა ანდრეას; და მოვიდეს ანდრეა და ფილიპე და ჰრქუეს იესუს.
23. ხოლო იესუ მიუგო და ჰრქუა მათ: მოიწია ჟამი, რადთა იდიდოს მე კაცისაჲ.
24. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: უკეთუ არა მარცვალი იფქლისაჲ დავარდეს ქუეყანასა და არა მოკუდეს, იგი მარტოდ ხოლო ეგოს; ხოლო უკუეთუ მოკუდეს, მრავალნი ნაყოფნი გამოიღოს.
25. რომელსა უყვარდეს სული თჳსი, წარიწყმიდოს იგი; და რომელსა სძულდეს სული თჳსი ამას სოფელსა, ცხოვრებაც საუკუნოდ დაიმარხოს იგი.

26. უკუეთუ ვინმე მე მმსახურებდეს, მე შემომიდეგინ; და სადაცა მე ვიყო, მუნცა მსახური ჩემი იყოს. და უკუეთუ ვინმე მე მმსახურებდეს, პატივ-სცეს მას მამამან ჩემმან.
27. აწ სული ჩემი შეძრწუნებულ არს და რაა-მე ვთქუა? მამაო, მივსენ მე ჟამისა ამისაგან. არამედ ამისთვის მოვედ ჟამსა ამას.
28. მამაო, ადიდე მე შენი. მოიწია მისა ჳმად ზეცით: და ვადიდე და კუალადცა ვადიდო.
29. ხოლო ერი იგი, რომელი დგა და და ესმა, იტყოდეს, ვითარმედ: ქუხილი იყო; ხოლო სხუანი იტყოდეს: ანგელოზი ეტყოდა მას.
30. მიუგო იესუ და ჰრქუა მათ: არა ჩემთვის იყო ჳმად ესე, არამედ თქუენთვის.
31. აწ არს სასჯელი ამის სოფლისაჲ, აწ მთავარი იგი ამის სოფლისაჲ განვარდეს გარე.
32. და მე ოდეს ავმალდე ქუეყანით, ყოველნი მოვიზიდნე ჩემდა.
33. ხოლო ამას რაა იტყოდა, აუწყებდა, რომლითა სიკუდილითა ეგულებოდა სიკუდილად.
34. მიუგო მას ერმან მან და რქუა: ჩუენ გუასმიეს სჯულისაგან, ვითარმედ ქრისტე უკუნისამდე ეგოს და შენ ვითარ იტყუ, ვითარმედ: ჯერ-არს ამალღებაჲ მისა კაცისაჲ? ვინ არს ესე მე კაცისაჲ?
35. რქუა მათ იესუ: მცირედ ჟამ ნათელი თქუენ თანა არს. ვიდოდედ, ვიდრე ნათელი გაქუსდა, რადთა არა გეწიოს თქუენ ბნელი, რამეთუ რომელი ვალნ ბნელსა, არა უწყინ, ვიდრე ვალნ.
36. ვიდრე ნათელი გაქუს, გრწმენი ნათელი, რადთა მე ნათლისა იყვნეთ. ამას ეტყოდა იესუ და წარვიდა და დაეფარა მათგან.
37. და ესოდენნი სასწაულნი ქმნა წინაშე მათსა, და არა ჰრწმენა მისა მიმართ.
38. რადთა აღესრულოს სიტყვაჲ იგი ესაია წინაწარმეტყუელისაჲ, რომელსა იტყუს: უფალო, ვისტირე მე ჰრწმენა სასმენელი ჩუენი? და მკლავი უფლისაჲ ვის გამოეცხადა?
39. ამისთვის ვერ ჰრწმენა, რამეთუ მერმეცა თქუა ესაია:
40. დაუბრმეს მათ თუალნი მათნი, რადთა ვერ იხილონ თუალითა, და დაუსულბეს გულნი მათნი, რადთა არა გულისჳმა-ყონ გულითა და მოიქცენ, და მე განვკურნნე იგინი.
41. ესე თქუა ესაია, ოდეს-იგი იხილა დიდებაჲ მისი და იტყოდა მისთვის.
42. ხოლო მთავართაგანთაცა მრავალთა ჰრწმენა მისა მიმართ, არამედ ფარისევლთათვის ვერ აღიარეს, რადთა არა კრებულისაგან განასხნენ.
43. რამეთუ შეიყუარეს დიდებაჲ კაცთაჲ უფროდს, ვიდრე დიდებაჲ ღმრთისაჲ.
44. ხოლო იესუ ღაღად-ყო და თქუა: რომელსა ვჰრწმენე მე, არა მე ვჰრწმენე, არამედ მომავლინებელი ჩემი.
45. და რომელმან მიხილა მე, იხილა მომავლინებელი ჩემი.
46. მე ნათელი სოფლად მოვივლინე, რადთა ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, ბნელსა შინა არა დაადგრეს.
47. და რომელმან ისმინნეს სიტყუანი ჩემნი და არა ჰრწმენენ, მე არა ვსაჯო იგი, რამეთუ არა მოვედ მე სჯად სოფლისა, არამედ რადთა ვაცხოვნო სოფელი.

48. ხოლო რომელმან შეურაცხმყოს მე და არა შეიწყნარნეს სიტყუანი ჩემნი, აქუს მსაჯული თვისი: სიტყუასა რომელსა ვიტყოდე, მან საჯოს იგი უკანადასკნელსა დღესა.

49. რამეთუ მე თავით თვისით არარას ვიტყოდე, არამედ რომელმან მომავლინა მე, მამამან, მან მომცა მე მცნებაჲ, რაჲ ვთქუა და რასა ვიტყოდი.

50. და უწყი, რამეთუ მცნებაჲ მისი ცხოვრება საუკუნო არს. და რომელსა ვიტყვ მე, ვითარცა მამცნო მე მამამან, ეგრეცა ვიტყვ.

13

1. და უწინარეს დღესასწაულისა მის პასექისა იცოდა იესუ, რამეთუ მოიწია ჟამი მისი, რაჲთა განვიდეს ამიერ სოფლით და მივიდეს მამისა, რამეთუ შეიყუარნა თვისნი იგი ამას სოფელსა შინა და სრულიად შეიყუარნა იგინი.

2. და ვითარცა სერობაჲ იგი იყო, და ეშმაკი შესრულ იყო გულსა იუდაისსა, სიმონ ისკარიოტელისასა, რაჲთა განსცეს იგი.

3. იცოდა იესუ, რამეთუ ყოველივე მოსცა მას მამამან ჳელთა მისთა, და რამეთუ ღმრთისაგან გამოვიდა და ღმრთისა მივალს,

4. აღდგა სერობისა მისგან და დადგა სამოსელი თვისი და მოილო არდაგი და მოირტყა იგი.

5. და მოილო წყალი და შთაასხა საბანელსა მას და იწყო ბანად ფერჯთა მოწაფეთა თვისთა და წარჳკოცდა არდაგითა მით, რომელი მოერტყა.

6. და მოვიდა სიმონ-პეტრესა. ჳრქუა მას პეტრე: უფალო, შენ დამბანა ფერჯთა ჩემთა?

7. მიუგო იესუ და ჳრქუა: რომელსა მე ვიქმნ, არა იგი აწ, ხოლო სცნა ამისა შემდგომად.

8. ჳრქუა მას პეტრე: არა დამბანე ფერჯნი ჩემნი უკუნისამდე. ჳრქუა მას იესუ: უკუეთუ არა დაგბანე შენი ფერჯნი, არა გაქუნდეს ნაწილი ჩემ თანა.

9. ჳრქუა მას სიმონ-პეტრე: უფალო, ნუ ხოლო ფერჯნი ჩემნი, არამედ ჳელნიცა და თავიცა ჩემი.

10. ჳრქუა მას იესუ: განბანილსა მას არა უკმს გარნა ფერჯნი ხოლო დაბანად, რამეთუ ყოვლად წმიდა არს იგი, და თქუენცა წმიდა ხართ, არამედ არა ყოველნი.

11. რამეთუ იცოდა იესუ მიმცემელი იგი. ამისთვის თქუა, ვითარმედ: არა ყოველნი წმიდა ხართ.

12. და ოდეს დაჳბანა ფერჯნი მათნი, მოილო სამოსელი თვისი და ინაჳ-იდგა და მერე თქუა მათ: უწყითა, რაჲ-ესე გიყავ თქუენ?

13. თქუენ მხადით მე: მოძღვარო და უფალო, და კეთილად სთქუთ, რამეთუ ვარ.

14. უკუეთუ მე დაგბანე ფერჯნი, უფალმან და მოძღუარმან, თქუენცა თანა-გაც ურთიერთას დაბანად ფერჯთა.

15. რამეთუ სახე მიგეც თქუენ, რაჲთა, ვითარცა-ესე მე გიყავ თქუენ, ეგრეთვე თქუენცა ჳყოფდეთ.

16. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: არა არს მონაჲ უფროჲს უფლისა თვისისა, არცა მოციქული უფროჲს მომავლინებელისა თვისისა.

17. ესე თუ სცნათ, ნეტარ ხართ, უკუეთუ ჳყოფდეთ ამას.

18. არა თქვენ ყოველთათვის ვიტყვ, რამეთუ მე გიცნი, რომელნი გამოვირჩიენ, არამედ რადთა წერილნი იგი აღესრულნენ: რომელი ჭამდა ჩემ თანა პურსა, აღიღო ჩემზედა ბრჭალი მისი.
19. ამიერითგან გეტყვ თქვენ ვიდრე ყოფადმდე, რადთა, რაჟამს იყოს, გრწმენეს თქვენ, რამეთუ მე ვარ.
20. ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ: უკუეთუ ვინმე შეიწყნაროს, რომელი მე მივავლინო, მე შემიწყნარებს და; რომელმან მე შემიწყნაროს, შეიწყნარებს მომავლინებელსა ჩემსა.
21. ესე თქუა იესუ და შემრწუნდა სულითა და წამა და თქუა:ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ, ვითარმედ: ერთმან თქუენგანმან მიმცეს მე.
22. ჰხედვიდეს უკუე ურთიერთას მოწაფენი და არა იცოდეს, ვისთვის იტყოდა.
23. და იყო ერთი მოწაფეთა მისთაგანი მიყრდნობილ წიაღთა თანა იესუმსთა, რომელი-იგი უყუარდა იესუს.
24. წამ-უყვნა მას სიმონ-პეტრე, რადთა ჰკითხოს, ვინ არს, რომლისათვის იტყვს?
25. ხოლო იგი მიეყრდნა მკერდსა იესუმსსა და ჰრქუა მას: უფალო, ვინ არს?
26. მიუგო იესუ და ჰრქუა: რომელსა მე დავაწო პური და მივსცე, იგი არს. და დააწყო პური იგი და მისცა იუდას სიმონისსა, ისკარიოტელსა.
27. და შემდგომად მიღებისა იუდასსა პურისა მის შევიდა მისა ეშმაკი. და ჰრქუა მას იესუ: რომელი გეგულეების საქმედ, ყავ ადრე.
28. ესე უკუე არავინ ცნა ინაჯით-მჯდომარეთაგანმან იესუმს თანა, რადსათვის ჰრქუა მას.
29. რამეთუ რომელნიმე ჰგონებდეს: ვინადთგან გუადრუცი იგი იუდას აქუნდა, ვითარმედ ჰრქუა მას იესუ: იყიდე, რად-იგი გვკმდეს დღესასწაულსა ამას, გინა თუ მიცემად რადმე გლახაკთა.
30. ხოლო მან მიიღო პური იგი და მეყსეულად განვიდა. და იყო ღამე.
31. და ვითარცა განვიდა იუდა, თქუა იესუ: აწ იდიდა ძე კაცისაჲ, და ღმერთიცა იდიდა მის თანა.
32. უკუეთუ ღმერთი იდიდა მის თანა, ღმერთმანცა აღიღოს იგი თავისა თვისისა თანა და მეყსეულად აღიღოს იგი.
33. შვილნო, მცირედ ჟამ თქუენ თანა ვარ. და მეძიედეთ მე და, ვითარცა-იგი ვარქუ ჰურიათა, ვითარმედ: ვიდრე-იგი მე მივალ, თქუენ ვერ ჰელ-გეწიფების მოსლვად, აწ თქუენ გეტყვ.
34. მცნებასა ახალსა მიგცემ თქუენ, რადთა იყუარებოდით ურთიერთას, ვითარცა მე შეგიყუარენ თქუენ, რადთა თქუენცა იყუარებოდით ურთიერთას.
35. ამით ცნან ყოველთა, ვითარმედ ჩემნი მოწაფენი ხართ, უკუეთუ იყურებოდით ურთიერთას.
36. ჰრქუა მას სიმონ-პეტრე: უფალო, ვიდრე ხუალ? ჰრქუა მას იესუ: ვიდრე-იგი მე მივალ, შენ ვერ ძალ-გიც მოსლვად აწ, ხოლო მერმე მომდევდე მე.
37. ჰრქუა მას პეტრე: უფალო, რადსა ვერ ძალ-მიც მიდევნებად შენდა? აწ სული ჩემი შენთვის დავდვა.
38. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: სული შენი ჩემთვის დასდვა? ამენ, ამენ გეტყვ შენ: არღა ეყივლოს ქათამსა, ვიდრემდის უარ-მყო მე სამ გზის.

1. ნუ შეძრწუნდებიედ გულნი თქუენნი; გრწმენინ ღმრთისად და გრწმენინ ჩემდა მომართ.
2. სახლსა მამისა ჩემისასა სავანე მრავალ არიან. უკუეთუ არა, გარქუმცა თქუენ, ვითარმედ: მე წარვიდე და განგიმზადო თქუენ ადგილი.
3. და უკუეთუ წარვიდე და განგიმზადო თქუენ ადგილი, კულად მოვიდე და წარგიყვანნე თქუენ თავისა ჩემისა თანა, რადთა სადაცა მე ვიყო, მუნცა თქუენ იყვნეთ.
4. და ვიდრე-იგი მე მივალ, უწყით და გზადცა იგი იცით.
5. ჰრქუა მას თომა: უფალო, არა ვიცით, ვიდრე ხუალ, და ვითარ შემძლებელ ვართ გზისა მის ცნობად?
6. ჰრქუა მას იესუ: მე ვარ გზად და მე ვარ ჭემმარიტებად და ცხორებად; არავინ მოვიდეს მამისა, გარნა ჩემ მიერ.
7. უკუეთუმცა მიცოდეთ მე, მამადცამცა ჩემი იცოდეთ. ამიერითგან იცით იგი და გიხილავს იგი.
8. ჰრქუა მას ფილიპე: უფალო, მიჩუენე ჩუენ მამად შენი, და კმა არს ჩუენდა.
9. ჰრქუა მას იესუ: ესოდენ ჟამ თქუენ თანა ვარ, და არა მიცი მე, ფილიპე? რომელმან მიხილა მე, იხილა მამად ჩემი, და შენ ვითარ მეტყვ მე: მიჩუენე ჩუენ მამად შენი?
10. არა გრწამსა, რამეთუ მე მამისა თანა ვარ, და მამად ჩემ თანა არს? სიტყუათა რომელთა გეტყვ თქუენ, თავით ჩემით არა გეტყვ, არამედ მამად ჩემი, რომელი ჩემ თანა არს, იგი იქმს საქმესა.
11. გრწამსა, რამეთუ მე მამისა თანა ვარ, და მამად ჩემ თანა არს? უკუეთუ არა, საქმეთა ამათგან გრწმენინ ჩემი.
12. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ: რომელსა ჰრწმენეს ჩემი, საქმესა რომელსა მე ვიქმ, მანცა ქმნეს და უფროდს-და ამისსა ქმნეს, რამეთუ მე მამისა მივალ.
13. და რადცა ითხოვოთ სახელითა ჩემითა, იგი ვყო, რადთა იდიდოს მამად მისა თანა.
14. და უკუეთუ რაოდენი ითხოვოთ სახელითა ჩემითა, მე ვყო.
15. უკუეთუ გიყუარ მე, მცნებანი ჩემნი დაიმარხნით.
16. და მე ვჰკითხო მამასა ჩემსა, და სხუად ნუგეშინის-მცემელი მოგივლინოს თქუენ, რადთა თქუენ თანა დაადგრეს უკუნისამდე.
17. სული იგი ჭემმარიტებისად, რომელი სოფელსა ვერ ჰელ-ეწიფების მოღებად, რამეთუ არა ჰხედავს მას, არცა იცის იგი, ხოლო თქუენ იცით იგი, რამეთუ თქუენ თანა არს და თქუენ თანა იყოს.
18. არა დაგიტევენ თქუენ ობლად, მოვიდე თქუენდა.
19. მცირედდა, და სოფელი ესე არა მხედვიდეს, ხოლო თქუენ მხედვიდეთ მე, რამეთუ მე ცხოველ ვარ, და თქუენცა ცხოველ იყვნეთ.
20. მას დღესა შინა სცნათ თქუენ, რამეთუ მე მამისა ჩემისა თანა, და თქუენ ჩემ თანა, და მე თქუენ შორის.
21. რომელსა აქუნდენ მცნებანი ჩემნი და დაიმარხნეს იგინი, იგი არს, რომელსა უყუარდე მე. ხოლო რომელსა უყუარდე მე, საყუარელ იყოს მამისა ჩემისა მიერ, და მეცა შევიყუარო იგი და გამოუცხადო მას თავი ჩემი.

22. ჰრქუა მას იუდა, არა ისკარიოტელმან: უფალო, რად არს, რამეთუ ჩუენ გამოგვცხადებ თავსა შენსა და არა სოფელსა?
23. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: უკუეთუ ვისმე უყუარდე მე, სიტყუანი ჩემნი დაიმარხეს, და მამამანცა ჩემმან შეიყუაროს იგი, და მოვიდეთ მისა და მის თანა დავადგრეთ.
24. ხოლო რომელსა არა უყუარდე მე, სიტყუანი, ჩემნი არა დაიმარხნეს; და სიტყუანი, რომელ გესმიან, არა ჩემნი არიან, არამედ მომავლინებელისა ჩემისა მამისანი.
25. ამას გეტყოდე თქუენ, რამეთუ თქუენ თანა ვიყავ.
26. ხოლო ნუგეშინის-მცემელი იგი სული წმიდაა რომელი მოავლინოს სახელითა ჩემითა მამამან, მან გასწაოს თქუენ ყოველი და მოგაცსენოს თქუენ ყოველი, რაოდენი გარქუ თქუენ.
27. მშჯდობასა დაგიტევებ თქუენ, მშჯდობასა ჩემსა მიგცემ თქუენ; არა ვითარ სოფელმან მისცის, მე მიგცემ თქუენ. ნუ შეძრწუნდებიედ გულნი თქუენნი, ნუცა ეშინინ.
28. გესმა, რამეთუ გარქუ თქუენ: წარვალ და მოვიდე თქუენდა. უკუეთუმცა გიყუარდი მე, გიხაროდამცა, რამეთუ მივალ მამისა ჩემისა, რამეთუ მამად ჩემი უფროდს ჩემსა არს.
29. და აწ გარქუ თქუენ ვიდრე ყოფადმდე, რადთა, რაჟამს იყოს, გრწმენეს.
30. არღარა მრავალსა ვიტყოდი თქუენ თანა, რამეთუ მოვალს მთავარი იგი ამის სოფლისა და ჩემ თანა პოვოს არარად.
31. არამედ რადთა ცნას სოფელმან, რამეთუ მიყუარს მე მამად, და ვითარცა მამცნო მე მამამან, ეგრეთცა ვყო. აღდეგით, წარვიდეთ ამიერ.

15

1. მე ვარ ვენაჯი ჭეშმარიტი, და მამად ჩემი მოქმედი არს.
2. ყოველმან რტომან რომელი ჩემ თანა არს და არა მოილოს ნაყოფი, აღილოს იგი; და ყოველმან რომელმან მოილოს ნაყოფი, განწმიდოს იგი, რადთა უფროდსი ნაყოფი გამოილოს.
3. ხოლო თქუენ აწვე წმიდა ხართ სიტყუთა მით, რომელსა გეტყოდე თქუენ.
4. დაადგერით თქუენ ჩემთანა, და მე თქუენ თანა: ვითარცა-იგი ნასხლევისა ვერ ჰელ-ეწიფების ნაყოფისა გამოღებად თავით თვსით, უკუეთუ არა ეგოს ვენაჯსა ზედა, ეგრეთვე არცა თქუენ, უკეთუ არა დაადგრეთ ჩემთანა.
5. მე ვარ ვენაჯი და თქუენ რტონი. რომელი დაადგრეს ჩემ თანა, და მე მის თანა, ამან მოილოს ნაყოფი მრავალი, რამეთუ თვნიერ ჩემსა არარად ძალ-გიც ყოფად არცა ერთი.
6. უკუეთუ ვინმე არა დაადგრეს ჩემ თანა, განვარდეს გარე ვითარცა ნასხლევი და განჰმეს, და შეკრიბონ იგი და ცეცხლსა დაასხან, და დაიწუას.
7. უკეთუ დაადგრეთ ჩემ თანა, და სიტყუანი ჩემნი თქუენ თანა ეგნენ, რადცა გინდეს, ითხოვეთ, და გეყოს თქუენ.
8. ამით იდიდოს მამად ჩემი, რადთა ნაყოფი მრავალი გამოილოთ და იყვნეთ ჩემდა მოწაფე.
9. ვითარცა შემიყუარა მე მამამან, მეცა შეგიყუარენ თქუენ, დაადგერით სიყუარულსა ჩემსა ზედა.

10. უკუეთუ მცნებანი ჩემნი დაიმარხნეთ, ჰგეით სიყუარულსა ზედა ჩემისა, ვითარცა მე მცნებანი მამისა ჩემისანი დავიმარხენ და ვჰგეი სიყუარულსა ზედა მისსა.
11. ამას გეტყოდე თქუენ, რადთა სიხარული ჩემი თქუენ თანა ეგოს, და სიხარული თქუენი სავსებით იყოს.
12. რამეთუ ესე არს მცნებად ჩემი, რადთა იყუარებოდით ურთიერთას, ვითარცა მე შეგიყუარენ თქუენ.
13. უფროდსი ამისა სიყუარული არავის აქუს, რადთა სული თვისი დადვას მეგობართა თვსთათვს.
14. თქუენ მეგობარნი ჩემნი ხართ, უკუეთუ ჰყოთ, რომელსა-ესე გამცნებ თქუენ.
15. არღარა გეტყვ თქუენ მონად, რამეთუ მონამან არა იცინ, რასა იქმნ უფალი მისი. ხოლო თქუენ გარქუ მეგობრად, რამეთუ ყოველი, რაოდენი მესმა მამისა ჩემისაგან, გაუწყე თქუენ.
16. არა თქუენ გამომირჩიეთ მე, არამედ გამოგირჩიენ თქუენ და დაგადგინენ თქუენ, რადთა თქუენ წარხვდეთ და ნაყოფი გამოილოთ, და ნაყოფი თქუენი ეგოს სავსებით, რადთა, რად-იგი სთხოვოთ მამასა ჩემსა სახელითა ჩემითა, მოგცეს თქუენ.
17. ამას გამცნებ თქუენ, რადთა იყუარებოდით ურთიერთას.
18. უკეთუ სოფელი გძულობს თქუენ, უწყოდეთ, რამეთუ პირველად მე მომიძულა.
19. უკუეთუ თუმცა სოფლისაგანნი იყვენით, სოფელიმცა თვსთა ჰყუარობდა; რამეთუ არა სოფლისაგანნი ხართ თქუენ, არამედ მე გამოგირჩიენ თქუენ სოფლისაგან, ამისთვის სძულთ თქუენ სოფელსა.
20. მოიხსენეთ სიტყუად იგი, რომელ გარქუ თქუენ: არა არს მონად უფროდს უფლისა თვისისა. უკუეთუ მე მდევნეს, თქუენცა გდევნენ; უკუეთუ სიტყუანი ჩემნი დაიმარხნეს, თქუენიცა დაიმარხნენ.
21. არამედ ესე ყოველი გყონ თქუენ სახელისა ჩემისათვს, რამეთუ არა იციან მომავლინებელი ჩემი.
22. უკუეთუმცა არა მოვედ და ვეტყოდე მათ, ცოდვამცა არა აქუნდა; ხოლო აწ მიზეზი არა აქუს ცოდვათა მათათავს.
23. რომელსა ვსძულდე მე, მამადცა ჩემი სძულს.
24. უკეთუმცა არა ვიქმენ საქმენი იგი მათ შორის, რომელნი სხუამან არვინ ქმნა, ცოდვამცა არა აქუნდა. ხოლო აწ მიხილეს და მომიძულეს მეცა და მამადცა ჩემი.
25. არამედ რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი, რომელი სჯულსა მათსა წერილ არს, რამეთუ: მომიძულეს მე ცუდად.
26. ხოლო რაჟამს მოვიდეს ნუგეშინის-მცემელი იგი, რომელი მე მოვავლინო თქუენდა მამისა ჩემისა მიერ, სული ჭეშმარიტებისაჲ, რომელი მამისაგან გამოვალს, მან წამოს ჩემთვს.
27. და თქუენცა მოწამე ხართ, რამეთუ დასაბამითგან ჩემ თანა ხართ.

1. ამას გეტყვობდი თქვენ, რადთა არა დაჰბრკოლდით.
2. კრებულისაგან განგასხნენ თქვენ. არამედ მოვალს ჟამი, რადთა ყოველმან რომელმან მოგწყდნეს თქვენ, ჰგონებდეს, ვითარმედ მსხუერპლი შეწირა ღმრთისა.
3. და ესე გიყონ თქვენ, რამეთუ არა იციან მომავლინებელი ჩემი მამად, არცა მე.
4. არამედ ამას გეტყვობდი თქვენ, რადთა, რაჟამს მოიწიოს ჟამი იგი, მოიქსენოთ მათი, რამეთუ მე გარქუ თქვენ. ესე პირველითგან არა გარქუ თქვენ, რამეთუ თქვენ თანა ვიყავ.
5. ხოლო აწ მივალ მომავლინებელისა ჩემისა, და არავინ თქვენგანი მკითხავს მე, ვითარმედ: ვიდრე ხუალ?
6. არამედ ამას რად გეტყვობდი თქვენ, მწუხარებამან აღავსნა გულნი თქვენნი.
7. არამედ მე ჭემმარიტსა გეტყვ თქვენ: უმჯობეს არს თქვენდა, რადთა მე წარვიდე; უკუეთუ მე არა წარვიდე, ნუგეშინის-მცემელი იგი არა მოვიდეს თქვენდა; უკუეთუ მე წარვიდე, მოვავლინო იგი თქვენდა.
8. და მოვიდეს იგი და ამხილოს სოფელსა ცოდვისათვს და სიმართლისათვს და სასჯელისათვს.
9. ცოდვისათვს ესრეთ, რამეთუ არა ჰრწმენა ჩემდა მომართ;
10. ხოლო სიმართლისათვს, რამეთუ მე მამისა ჩემისა მივალ, და არღარა მხედვიდეთ მე;
11. ხოლო სასჯელისათვს, რამეთუ მთავარი იგი ამის სოფლისაჲ დასჯილ არს.
12. ფრიადლა მაქუს სიტყუად თქვენდა, არამედ აწ არღარა ძალგიც ტვრთვად.
13. ხოლო ოდეს მოვიდეს სული იგი ჭემმარიტებისაჲ, გიძლოდის თქვენ ჭემმარიტებასა ყოველსა, რამეთუ არა იტყოდის თავით თვსით, არამედ რაოდენი-რად ესმეს, იტყოდის და მომავალი იგი გითხრას თქვენ.
14. მან მე მაღიდოს, რამეთუ ჩემგან მიიღოს და გითხრას თქვენ.
15. ყოველი, რაოდენი აქუს მამასა, ჩემი არს; და ამისთვს გარქუ თქვენ, რამეთუ ჩემგან მიიღოს და გითხრას თქვენ.
16. მცირედლა, და არღარა მხედვიდეთ მე; და კუალად მცირედლა, და მიხილოთ მე, რამეთუ მე მივალ მამისა ჩემისა.
17. ჰრქუეს უკუე მოწაფეთა მისთა ურთიერთას: რად არს, რომელსა-ესე მეტყვს ჩუნ: მცირედლა, და არღარა მხედვიდეთ მე; და კუალად მცირედლა, და მიხილოთ მე, და რამეთუ მე მივალ მამისა ჩემისა?
18. და იტყოდეს უკუე: რად არს ესე “მცირედ”? არა უწყით, რასა იტყვს.
19. გულისწმა-ყო იესუ, რამეთუ უნდა კითხვის, და ჰრქუა მათ: ამისთვს გამოეძიებთა ურთიერთას, რამეთუ ვთქუ: მცირედლა და არღარა მხედვიდეთ მე; და კუალად მცირედ, და მიხილოთ მე?
20. ამენ, ამენ გეტყვ თქვენ, რამეთუ სტიროდით და ჰგოდებდეთ თქვენ, ხოლო სოფელსა უხაროდის, და თქვენ სწუხდეთ, არამედ მწუხარებაჲ თქუენი სიხარულად გარდაიქცეს.
21. დედაკაცი რაჟამს შობნ, მწუხარე არნ, რამეთუ მოიწია ჟამი მისი. ხოლო რაჟამს შვის ყრმად, არღარა მოეკსენის ჭირი იგი სიხარულითა მით, რამეთუ იშვა კაცი სოფელსა შინა.

22. ხოლო თქვენ აწ ჭირი გაქუს. და მერმე კუალად გიხილნე თქვენ და უხაროდის გულთა თქვენთა, და სიხარული თქუენი არავინ მიგიღოს თქუენგან.
23. და მას დღესა შინა მე არარად მკითხოთ. ამენ, ამენ გეტყვ თქუენ, რამეთუ რაოდენიცა-რად სთხოვოთ მამასა სახელითა ჩემითა, მოგცეს თქუენ.
24. აქამომდე არარად გითხოვიეს სახელითა ჩემითა. ითხოვდით და მოიღოთ, რადთა სიხარული თქუენი სავსებით იყოს.
25. ამას იგავით გეტყოდე თქუენ; ხოლო მოვალს ჟამი, ოდეს არრალა იგავით გეტყოდი თქუენ, არამედ განცხადებულად მამისა ჩემისათვის გითხრა თქუენ.
26. მას დღესა შინა ითხოვოთ სახელითა ჩემითა, და არა გეტყვ თქუენ, ვითარმედ: მე ვჰკითხო მამასა ჩემსა თქუენთვის.
27. რამეთუ თვთ მამასა ჩემსა უყუართ თქუენ, რამეთუ თქუენ მე შემიყუარეთ და გრწმენა რამეთუ მე ღმრთისაგან გამოვედ.
28. გამოვედ მამისაგან და მოვედ სოფლად და კუალად დაუტევებ სოფელსა და მივალ მამისა.
29. ჰრქუეს მას მოწაფეთა მისთა: აჰა აწ განცხადებულად იტყვ და იგავსა არცა ერთსა რას იტყვ.
30. და აწ უწყით ჩუენ, რამეთუ ყოველივე იცი და არა გიჰმს, რადთა გკითხოს ვინმე. ამის გამო გურწამს, რამეთუ ღმრთისაგან გამოხუედ.
31. მიუგო იესუ და ჰქუა მათ: აწ სამე გრწამს?
32. აჰა მოვალს ჟამი და მოწევნულ არს, რამეთუ განიბნინეთ კაცად-კაცადი თვსად ადგილად და მე მარტოდ დამიტევოთ; და არა ვარ მე მარტოდ, არმედ მამად ჩემი ჩემ თანა არს.
33. ამას გეტყოდე თქუენ, რადთა ჩემ თანა მშჯდობად გაქუნდეს. სოფელსა ამას ჭირი გაქუს, არამედ ნუ გეშინინ, რამეთუ მე მიძლევვიეს სოფელსა.

17

1. ამას იტყოდა იესუ და აღიხილნა თუალნი თვსნი ზეცად და თქუა: მამაო, მოიწია ჟამი ჩემი, ადიდე ძე შენი, რადთა ძემანცა შენმან გადიდოს შენ.
2. ვითარცა-ესე მოეც მას ჳელ-მწიფებად ყოველთა ჳორციელთად, რადთა ყოველი რომელი მოეც მას, მისცეს მათ ცხორებად საუკუნოდ.
3. და ესე არს ცხორებად საუკუნოდ, რადთა გიცოდინა შენ მხოლოდ ჳემმარიტი ღმერთი და რომელნი მოავლინე იესუ ქრისტე.
4. მე გადიდე შენ ქუეყანასა ზედა, საქმე აღვასრულე, რომელი მომეც მე, რადთა ვყო.
5. და აწ მადიდე მე, მამაო, თავისა შენისა თანა დიდებითა მით, რომელი მაქუნდა წინაშე შენსა უწინარეს სოფლის დაბადებისა.
6. გამოუცხადე სახელი შენი კაცთა, რომელნი მომცენ მე სოფლისა ამისგან; შენნი იყვნეს და მე მომცენ იგინი, და სიტყუდ შენი დაუმარხავს.
7. და აწ უცნობიეს, რამეთუ ყოველი, რომელი მომეც მე, შენგან არს.
8. რამეთუ სიტყუანი, რომელნი მომცენ მე, მივსცენ მათ, და მათ მიიხუნეს და ცნეს ჳემმარიტად, რამეთუ შენგან გამოვედ, და ჰრწმენა, რამეთუ შენ მომავლინე მე.

9. მე მათთვის გკითხავ; არა თუ სოფლისათვის გკითხავ, არამედ მათთვის, რომელნი მომცენ მე, რამეთუ შენნი არიან.
10. და ჩემი ყოველი შენი არს, და შენი ჩემი არს, და დიდებულ ვარ მე მათ შორის.
11. და არღარა ვარ მე სოფელსა ამას, და ესენი სოფელსა შინა არიან, და მე შენდა მოვალ. მამაო წმიდაო, დაიცვენ ესენი სახელითა შენითა, რომელნი მომცენ მე, რადთა იყვნენ ერთობით, ვითარცა ჩუენ.
12. ოდეს ვიყავ მათ თანა სოფელსა შინა, მე ვსცევდ მათ სახელითა შენითა; რომელნი მომცენ მე, დავიცვენ, და არავინ მათგანი წარწყმდა, გარნა მე იგი წარწყმედისაჲ, რადთა წერილი აღესრულოს.
13. ხოლო აწ შენდა მოვალ და ამას ვიტყვ სოფელსა შინა, რადთა აქუნდეს მათ სიხარული ჩემი სავსებით.
14. მე მივსცენ მათ სიტყუანი შენნი, და სოფელმან მოიძულნა იგინი, რამეთუ არა არიან სოფლისა ამისგანნი, ვითარცა მე არა ვარ სოფელსა ამისგან.
15. არა ვიტყვ, რადთა აღიხუნე იგინი სოფლისაგან, არამედ რადთა დაიცვენ იგინი ბოროტისაგან.
16. სოფლისაგანნი არა არიან, ვითარცა მე არა სოფლისაგანი ვარ.
17. წმიდა-ყვენ ესენი ჭეშმარიტებითა, რამეთუ სიტყუად შენი ჭეშმარიტ არს.
18. ვითარცა მომავლინე მე სოფლად, მეცა წარვაგლინებ მათ სოფლად.
19. და მათთვის წმიდა-ვჰყოფ თავსა ჩემსა, რადთა იგინიცა იყვნენ წმიდა ჭეშმარიტებით.
20. და არა ამათთვის ხოლო გკითხავ, არამედ ყოველთათვის, რომელთა ჰრწმენეს სიტყვთა მათითა ჩემდა მომართ;
21. რადთა ყოველნი ერთ იყვნენ, ვითარცა შენ, მამაო, ჩემდამო და მე შენდამი, რადთა იგინიცა ჩუენ შორის ერთ იყვნენ, რადთა სოფელსა ჰრწმენეს, რამეთუ შენ მომავლინე მე.
22. და მე დიდებაჲ, რომელიც მომეც მე, მივეც მათ, რადთა იყვნენ ერთ, ვითარცა ჩუენ ერთ ვართ.
23. მე მათ შორის, და შენ ჩემ თანა, რადთა იყვნენ სრულ ერთობითა, და რადთა უწყოდის სოფელმან, რამეთუ შენ მომავლინე მე და შეიყუარენ იგინი, ვითარცა მე შემეყუარე.
24. მამაო, რომელნი-ესე მომცენ მე, მნებავს, რადთა, სადაცა მე ვიყო, იგინიცა ჩემ თანა იყვნენ, რადთა ჰხედვიდენ დიდებასა ჩემსა, რომელი მომეც მე, რამეთუ შემეყუარე მე უწინარეს სოფლის დაბადებისა.
25. მამაო მართალო, და სოფელმან შენ არა გიცნა, ხოლო მე გიცან შენ, და მათცა ცნეს, რამეთუ შენ მომავლინე მე.
26. და ვაუწყე სახელი შენი და ვაუწყო, რადთა სიყუარულითა იგი, რომლითა შემეყუარე მე, მათ შორის იყოს, და მე მათ თანა.

1. ესე თქუა იესუ და გამოვიდა მოწაფითურთ თვისით წიად ჰევსა მას ნამოვანსა, სადა-იგი იყო მტილი, რომელსა შევიდა თავადი და მოწაფენი მისნი.

2. იცოდა იუდაცა, მიმცემელმან მისმან, ადგილი იგი, რამეთუ მრავალ გზის შესრულ იყო მუნ იესუ მოწაფითურთ თვსით.
3. ხოლო იუდა წარიყვანა ერი და მღდელთ- მოძღუართა და ფარისეველთაგან მსახურნი და მოვიდა მუნ სანთლებითა და ლამპრებითა და საჭურველითა.
4. ხოლო იესუ იცოდა ყოველი იგი მომავალი მის ზედა, გამოვიდა და ჰრქუა მათ: ვის ეძიებთ?
5. მიუგეს და ჰრქუეს მას: იესუს ნაზარეველსა. ჰრქუა მათ იესუ: მე ვარ. დგა იუდაცა, მიმცემელი იგი მისი, მათ თანა.
6. და ვითარცა ჰრქუა მათ: მე ვარ, გარე უკუნიქცეს და დაეცნეს ქუეყანასა.
7. მერმე კუალად ჰკითხა მათ: ვის ეძიებთ? და მათ ჰრქუეს მას: იესუს ნაზარეველსა.
8. ჰრქუა მათ იესუ: გარქუ თქვენ, ვითარმედ: მე ვარ. უკეთუ მე მეძიებთ, უტევენით ესენი, წარვიდენ.
9. რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი, რომელი თქუა, ვითარმედ: რომელნი მომცენ მე, არა წარვწყმიდე მათგანი არცა ერთი.
10. ხოლო სიმონ-პეტრეს აქუნდა მახვლი, აღმოიჭადა იგი და სცა მონასა მღდელთ- მოძღუარისასა და წარჰკუეთა ყური მისი მარჯუენე. ხოლო იყო სახელი მონისად მის მალქოზ.
11. ჰრქუა იესუ პეტრეს: დადევ მახვლი ქარქაშსა! სასუმელი, რომელი მომცა მე მამამან, არა შევსუაა იგი?
12. ხოლო კრებულმან მან და ათასისთავმან და მსახურთა მათ ჰურიათამან შეიპყრეს იესუ და შეკრეს იგი.
13. და მიიყვანეს იგი პირველად ანნაჲსა, რამეთუ იყო სიმამრი კაიაფაჲსი, რომელი იყო მღდელთ- მოძღუარი მის წელიწადისად.
14. ხოლო ესე კაიაფა იყო, რომელმან აზრახა ჰურიათა, ვითარმედ: უმჯობეს არს კაცისა ერთისა სიკუდილი ერისათვს.
15. მისდევდა იესუს სომონ-პეტრე და სხვაჲ იგი მოწაფე. ხოლო მოწაფე იგი ერთი მეცნიერი იყო მღდელთ- მოძღურისა და შევიდა იესუმს თანა ეზოსა მღდელთ- მოძღუარისასა.
16. ხოლო პეტრე დგა კარსა თანა გარეშე. გავიდა ერთი იგი მოწაფე, რომელი იყო მეცნიერ მღდელთ - მოძღურისა, და ჰრქუა მეკარესა მას დედაკაცსა და შეიყვანა პეტრე.
17. ჰრქუა მკვევალმან მან მეკარემან პეტრეს: ნუუკუე შენცა მოწაფეთაგანი ხარ მის კაცისათაჲ? ხოლო პეტრე თქუა: არა ვარ.
18. დგეს მონანი იგი და მსახურნი მღდელთ - მოძღუართანი და ნაკუერცხალი აღეგზნა, რამეთუ ყინელი იყო, და ტფებოდეს. დგა მათ თანა პეტრეცა და ტფებოდა.
19. ხოლო მღდელთ - მოძღუარმან მან ჰკითხა იესუს მოწაფეთა მისთათვს და მოძღურებისა მისისათვს.
20. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: მე განცხადებულად ვეტყოდე სოფელსა და მე მარადის ვასწავებდ შესაკრებელსა და ტაძარსა შინა, სადა-იგი ყოვლადვე ჰურიანი შეკრებიან, ხოლო ფარულად არარას ვეტყოდე.
21. რაჲსა მკითხავ მე? ჰკითხე მათ, რომელთა ესმოდა, რასა ვასწავებდ მათ. აჰა ამათ იციან, რასა-იგი ვეტყოდე მათ.

22. და ვითარცა ესე თქუა იესუ, ერთმან მსახურთაგანმან მუნ მდგომარემან სცა ყურმაღალსა იესუს და ჰრქუა: ესრეთ სიტყუას - უგება მდღელთ - მოძღუარსა?
23. ჰრქუა მას იესუ: უკუეთუ ბოროტსა ვიტყოდე, წამე ბოროტისათვს: უკუეთუ კეთილსა, რადასათვს მცემ?
24. და მიაველინა იგი ანა კრული კაიაფადსა, მდღელთ - მოძღურისა.
25. ხოლო სიმონ-პეტრე დგა და ტფებოდა. ჰრქუეს მას მუნ მდგომარეთა მათ: ნუუკუე შენცა მოწაფეთა მისთაგანი ხარ? ხოლო მან უვარ-ყო და თქუა: არა ვარ.
26. ჰრქუა მას ერთმან მონათაგანმან მდღელთ - მოძღურისამან - ნათესავი იყო მისი, რომელსა-იგი პეტრე წარჰკუეთა ყური - არა მე გიხილეთა მტილსა მას შინა მის თანა?
27. და კუალად უვარ-ყო პეტრე და მეყსეულად ქათამმან იყივლა.
28. და მოიყვანეს იესუ კაიაფადსით ტაძრად. და იყო განთიად. და იგინი არა შევიდეს ტაძრად, რადთა არა შეიგინნენ, არამედ რადთა ჭამონ პასეჟი.
29. გამოვიდა პილატე მათა გარე და ჰრქუა მათ: რასა შესმენასა მოიღებთ კაცისა ამისა ზედა?
30. მიუგეს და ჰრქუეს მას: უკუეთუმცა არა ბოროტის - მოქმედი იყო, არამცა მიგეცით შენ ეგე.
31. ჰრქუა მათ პილატე: მიიყვანეთ ეგე თქუენ და სჯულისა თქუენისაებრ განიკითხეთ ეგე. ჰრქუეს მას ჰურიათა მათ: ჩუენდა არავისი ჯერ-არს მოკლვად.
32. რადთა აღესრულოს სიტყუად იგი იესუდსი, რომელ თქუა და აუწყებდა, რომლითა სიკუდილითა ეგულებოდა მოსიკუდიდ.
33. კუალად უკუე შევიდა პილატე ტაძრად და შეხადა იესუს და ჰრქუა მას: შენ ხარა მეუფე ჰურიათა?
34. ჰრქუა მას იესუ: შენ თავით თვსით იტყვ მაგას, ანუ სხუათა გითხრეს ჩემთვის?
35. მიუგო პილატე და ჰრქუა მას: ნუუკუე მე ჰურიად ვარა? ნათესავთა შენთა და მდღელთ - მოძღუართა მოუცემიხარ შენ ჩემდა. რად გიქმნიეს?
36. მიუგო იესუ და ჰრქუა მას: მეუფება ჩემი არა ამის სოფლისაგანი არს. უკუეთუმცა ამის სოფლისაგანი იყო მეუფება ჩემი, მსახურნიცა ჩემნი ილუწიდეს ჩემთვის, რადთა არამცა მივეცი ჰურიათა. ხოლო აწ მეუფება ჩემი არა არს ამიერ სოფლით.
37. ჰრქუა მას პილატე: უკუეთუ მეუფე ხარ შენ? ჰრქუა მას იესუ: შენ იტყვ, რამეთუ მეუფე ვარ მე.მე ამისათვს შობილ ვარ და ამისათვს მოვივლინე სოფლად, რადთა ვწამო ჭემმარიტი. ყოველი რომელი ჭემმარიტებისგან იყოს, ისმინოს ჳმისა ჩემისა.
38. ჰრქუა მას პილატე: რად არს ჭემმარიტება? და ვითარცა ესე თქუა, კუალად გამოვიდა და ჰრქუა ჰურიათა მათ: მე არცა ერთსა ბრალსა ვჰპოვებ ამის თანა.
39. ხოლო არს ჩუეულებად თქუენი, რადთა ერთი მიგიტევო თქუენ დღესასწაულსა ამას. გნებავსა, რადთა მიგიტევო თქუენ მეუფე ჰურიათად?
40. კუალად უკუე დადად-ყვეს ყოველთა და თქუეს: ნუ ეგე, არამედ ბარაბა. და იყო ესე ბარაბა ავაზაკი.

1. მაშინ მოიყვანა პილატე იესუ და ტანჯა იგი.
2. და ერისაგანთა მათ შეთხზეს გვრგვნი ეკალთაგან და დაადგეს თავსა მისსა და სამოსელი მოწეული შეჰმოსეს მას.
3. და მოვიდიან მისა და ეტყვედ მას: გიხაროდენ, მეუფეო ჰურიათაო! და სცემდეს ყურიმალსა.
4. გამოვიდა უკუე კუალად გარე პილატე და ჰრქუა მათ: აჰა გამოვიყვანო იგი გარე თქუენდა, რადთა სცნათ, რამეთუ მის თანა არცა ერთი ბრალი ვპოე.
5. გამოვიდა იესუ გარე, და ედგა ეკლისა იგი გვრგვნი და მოწეული სამოსელი. და ჰრქუა მათ პილატე: აჰა კაცი იგი!
6. და ვითარცა იხილეს იგი მლდელოთ - მოძღუართა მათ და მსახურთა, ღაღად-ყვეს და თქუეს: ჯუარს-აცუ, ჯუარს-აცუ ეგე! ჰრქუა მათ პილატე: მიიყვანეთ ეგე თქუენ და ჯუარს-აცუთ, რამეთუ მე მაგის თანა ბრალსა არარას ვპოებ.
7. მიუგეს ჰურიათა და ჰრქუეს მას: ჩუენ სჯული გუაქუს, და სჯულისა ჩუენისაებრ თანა-აც სიკუდილი, რამეთუ თავი თვისი ძედ ღმრთისა ყო.
8. ვითარცა ესმა სიტყუად ესე პილატეს, უფროდს შეეშინა.
9. და შევიდა კუალად მუნვე ტამრად და ჰრქუა იესუს: ვინაჲ ხარ შენ? ხოლო იესუ სიტყუად არა მიუგო მას.
10. ჰრქუა მას პილატე: მე არას მეტყვა? ანუ არა უწყია, რამეთუ ჳელმწიფებაჲ მაქუს ჯუარ-ცუმად შენდა და ჳელმწიფებაჲ მაქუს განტევებად შენდა?
11. ჰრქუა მას იესუ: არა გაქუს ჳელმწიფებაჲ ჩემი არცა ერთი, უკუეთუმცა არა მოცემულ იყო შენდა ზეგარდამო. ამისთვის მიმცემელსა ჩემსა შენდა უდიდესი ცოდვაჲ აქუს.
12. ამის გამო პილატეს უნდა განტევებაჲ მისი, ხოლო ჰურიანი იგი ღაღადებდეს და იტყოდეს: უკუეთუ ეგე განუტეო, არა ხარ მოყუარე კეისრისაჲ, რამეთუ ყოველი, რომელი მეუფედ იტყვნ თავსა თვისსა, სიტყუას - უგებნ კეისარსა.
13. ხოლო პილატეს რაჲ ესმა სიტყუად ესე, გამოიყვანა იესუ გარე და დაჯდა იგი საყდართა ზედა, ადგილსა მას, რომელსა ჰრქვან ქვაფენილ, ხოლო ებრაელებრ კაპპათა.
14. და იყო პარასკევი პასქადსაჲ, და ჟამი იყო მეექუსე. ჰრქუა პილატე ჰურიათა მათ: აჰა მეუფე თქუენი!
15. ხოლო იგინი ღაღადებდეს და იტყოდეს: აღიღე, აღიღე და ჯუარს-აცუ ეგე! ჰრქუა მათ პილატე: მეუფე თქუენი მე ჯუარს-ვაცუა? მიუგეს მლდელოთ - მოძღუართა მათ და ჰრქუეს: არა გვვის ჩვენ მეუფე, გარნა კეისარი.
16. მაშინ მისცა იგი მათ, რადთა ჯუარს-ეცუას. ხოლო მათ წარიყვანეს იესუ.
17. და ევიდა თვთ ჯუარი თვისი და განვიდა ადგილსა მას თხემისასა, რომელსა ჰრქვან ებრაელებრ გოლგოთა.
18. და მუნ ჯუარს-აცუეს იგი და მის თანა სხუანი ორნი ამიერ და იმიერ, და შორის იესუ.
19. და დაწერა პილატე ფიცარი და დასდვა ჯუარსა მას ზედა. და იყო წერილი ესრე: იესუ ნაზარეველი, მეუფე ჰურიათაჲ.

20. ესე ფიცარი მრავალთა ჰურიათა აღმოიკითხეს, რამეთუ მახლობელ იყო ქალაქსა ადგილი იგი, სადა ჯუარს-აცუეს იესუ. და იყო წერილი ებრაელებრ დაჰრომაელებრ და ბერძლ.
21. ეტყოდეს უკუე პილატეს მღდელოთ - მოძღუარნი იგი ჰურიათანი: ნუ დასწერ მეუფედ ჰურიათა, არამედ ვითარმედ მან თქუა: მეუფე ჰურიათად ვარი მე.
22. ჰრქუა მათ პილატე: რომელი დავწერე, დავწერე.
23. და ერისაგანთა მათ, რომელთა ჯუარს-აცუეს იესუ, მოიღეს სამოსელი მისი და განიყვეს ოთხად ნაწილად, თითოეულმან ერისაგანმან ნაწილი. ხოლო კუართი იგი, რამეთუ იყო უკერველ, ზეით გამოქსოვილ ყოვლად,
24. თქუეს უკუე ურთიერთას: არა განვხიოთ ესე, არამედ წილ - ვიგდოთ ამას ზედა, ვისაცა იყოს, რადთა აღესრულოს წერილი იგი: განიყვეს სამოსელი ჩემი თავისა მათისა და კუართსა ჩემსა ზედა განიგდეს წილი. ერისაგანთა მათ ესე ყვეს.
25. ხოლო დგეს ჯუარსა მას თანა იესუმსსა დედად მისი და დად დედისა მისისად, მარიამ კლეოპადსი, და მარიამ მაგდალენელი.
26. ხოლო იესუ ვითარცა იხილა დედად თვისი და მოწაფე იგი, რომელი უყუარდა, წინაშე მდგომარენი, ჰრქუა დედასა თვისსა: დედაკაცო, აჰა მე შენი!
27. და მერმე მოწაფესა მას ჰრქუა: აჰა დედად შენი! და მიერთგან წარიყვანა იგი მოწაფემან მან თვისთა თანა.
28. ამისა შემდგომად იხილა იესუ, რამეთუ ყოველივე აღსრულებულ არს. და რადთა აღესრულოს წერილი იგი, თქუა: მწყურის.
29. დგა მუნ ჰურჭელი ძმრითა სავსე. და მათ ღრუბელი აღავსეს ძმრითა მით უსუჰსა თანა და დაადგეს ლერწამი და მიუპყრეს პირსა მისსა.
30. და ოდეს მიიღო ძმარი იგი იესუ, თქუა: ესეცა წერილი აღსრულებულ არს. და მიიდრიკა თავი და განუტევა სული.
31. ხოლო ჰურიათა მათ, რამეთუ პარასკევი იყო, რადთა არა დაადგრეს გუამი მისი ჯუარსა ზედა შაბათადმდე, რამეთუ იყო დიდ დღე იგი შაბათისად მის, ჰკითხეს პილატეს, რადთა წვენი მათნი განუტეხნენ და გარდამოიხუნენ.
32. მოვიდეს ერისაგანნი იგი და პირველისანი მის განუტეხნეს წვენი, და ერთისად მის ეგრეთვე, რომელნი ჯუარს-ცუმულ იყვნეს მის თანა.
33. ხოლო მო-რად-ვიდეს იესუმსა და იხილეს იგი, რამეთუ მომკუდარ იყო, არა განუტეხნეს წვენი მისნი,
34. არამედ ერთმან ერისაგანმან ლახურითა უგუმირა გუერდსა მისსა, და მეყსეულად გარდამოჴდა სისხლი და წყალი.
35. და რომელმან იხილა, წამა, და ჰემმარიტ არს წამებად მისი, და მან უწყის, რამეთუ ჰემმარიტსა იტყვს, რადთა თქუენცა გრწმენეს.
36. რამეთუ იყო ესე, რადთა წერილი აღესრულოს, ვითარმედ: ძუალი მისი არა შეიმუსროს.
37. და სხუად წერილი იტყვს: იხილონ, რომელსა-იგი უგუმირეს.
38. ამისა შემდგომად ჰკითხა პილატეს იოსებ, რომელი იყო არიმათიადთ, რამეთუ იყო იგი მოწაფე იესუმსი ფარულად, შიშისათჴს ჰურიათადსა, რადთა აღილოს გუამი იესუმსი. და უბრძანა მას პილატე. მოვიდა და აღილო გუამი მისი.
39. მოვიდა ნიკოდიმოსცა, რომელი-იგი მოსრულ იყო იესუმსა ღამე პირველ, და მოიღო აღრეული მურისა და ალომსად ვითარ ასი ლიტრად.

40. და მოიღეს გუამი იესუმსი და შეგრაგნეს იგი ტილოებითა სულნელთა მათ თანა, ვითარცა ჩუელეზა არს ჰურიათა და ფლვისა.
41. იყო ადგილსა მას, სადა ჯუარს-ეცუა, მტილი და მტილსა მას შინა საფლავი ახალი, რომელსა არავინ დადებულ იყო.
42. მუნ დადვეს გუამი იესუმსი პარასკევისათჳს ჰურიათადასა, რამეთუ მახლობელ იყო საფლავი იგი.

20

1. ერთსა მას შაბათსა მოვიდა მარიამ მაგდალენელი განთიად, ვიდრე ბნელდა იყო, საფლავსა მას ზედა და იხილა ლოდი იგი აღებული კარისა მისგან საფლავისა.
2. რბიოდა და მოვიდა სიმონ-პეტრესა და სხვსა მის მოწფისა, რომელი უყუარდა იესუს, და ჰრქუა მათ: აღიღეს უფალი საფლავისაგან, და არა უწყი, სადა დადვეს იგი.
3. გამოვიდა პეტრე და სხუად იგი მოწაფე და მოვიდოდეს საფლავად.
4. რბიოდეს ორნივე ზოგად. ხოლო სხვად იგი მოწაფე წინა რბიოდა უადრეს პეტრესსა და მოვიდა პირველად საფლავად.
5. და შთახედა საფლავსა მას და იხილნა ტილონი იგი ხოლო მდებარენი და შინა არა შევიდა.
6. მოვიდა სიმონ-პეტრეცა შემდგომად მისა და შევიდა საფლავად და იხილნა ტილონი იგი მდებარენი.
7. და სუდარი იგი, რომელი იყო თავსა მისსა არა ტილოთა თანა მდებარე, არამედ თვსაგან შეკეცილი ერთსა ადგილსა.
8. მაშინ შევიდა სხუადცა იგი მოწაფე, რომელი მოვიდა პირველად პეტრესსა საფლავად. და იხილეს და ჰრწმენა.
9. რამეთუ არღა იცოდეს წერილისა, ვითარმედ: ჯერ-არს მისი მკუდრეთით აღდგომა.
10. წარვიდეს უკუე კუალად თვსაგან მოწაფენი იგი.
11. ხოლო მარიამ დგა გარეშე საფლავსა მას თანა და ტიროდა. და ვითარ ტიროდა, შთახედა საფლავსა მას
12. და იხილნა ორნი ანგელოზნი, სპეტაკითა მოსილნი, მსხდომარენი ერთი თავით და ერთი ფერჯით, სადა-იგი იდგა გუამი უფლისა იესუმსი.
13. და ჰრქუეს მას ანგელოზთა მათ: დედაკაცო, რაღსა სტირ? ხოლო მან ჰრქუა მათ, რამეთუ: აღიღეს უფალი ჩემი საფლავით, და არა უწყი, სადა დადვეს იგი.
14. ესე რად თქუა, მიიქცა გარე და იხილნა იესუ მდგომარე და არა უწყოდა, რამეთუ იესუ არს.
15. ჰრქუა მას იესუ: დედაკაცო, რაღსა სტირ? ვის ეძიებ? მას ეგონა, ვითარმედ მემტილე იგი არს, და რქუა მას: უფალო, უკუეთუ შენ აღიღე იგი, მითხარ მე, სადა დასდევ, და მე წარმოვილო იგი.
16. ჰრქუა მას იესუ: მარიამ! მიიხილა მან გარე და ჰრქუა მას ებრაელებრ: რაბზუნი! რომელსა ჰრქვან მოძღუარ, და მირბიოდა შემთხუევად მისა.

17. რქუა მას იესუ: ნუ შემომეხები მე, რამეთუ არღა აღსრულ ვარ მამისა ჩემისა; წარვედ ძმათა ჩემთა და არქუ მათ: აღვალ მამისა ჩემისა და მამისა თქუენისა, ღმრთისა ჩემისა და ღმრთისა თქუენისა.
18. მოვიდა მარიამ მაგდალენელი თხრობათ მოწაფეთა მისთა, რამეთუ იხილა უფალი და ესრეთ ჰრქუა მას.
19. და ვითარცა შემწუხრდა დღე იგი ერთშაბათისაჲ მის, და კარნი იგი დაჯშულ იყვნეს, სადა-იგი იყვნეს მოწაფენი შეკრებულ შიშისათჳს ჰურიათაჲსა, მოვიდა იესუ და დადგა შორის მათსა და ჰრქუა მათ: მშჯდობაჲ თქუენ თანა!
20. და ვითარცა ესე თქუა, უჩუენნა მათ ჳელნი თჳსნი და გუერდი მისი. და განიხარეს მოწაფეთა, იხილეს რაჲ უფალი.
21. ჰრქუა მას იესუ კუალად: მშჯდობაჲ თქუენ თანა! ვითარცა მომავლინა მე მამამან, მეცა წარგავლინებ თქუენ.
22. და ვითარცა ესე თქუა შეჰბერა მათ და ჰრქუა: მიიღეთ სული წმიდაჲ.
23. უკუეთუ ვიეთნიმე მიუტევნეთ ცოდვანი, მიეტევნენ მათ; და უკუეთუ ვიეთნიმე შეიპყრნეთ, შეპყრობილ იყვნენ.
24. ხოლო თომა, ერთი იგი ათორმეტთაგანი, რომელსა ერქუა მარჩბივ, არა იყო მათ თანა, ოდეს-იგი მოვიდა იესუ.
25. უთხრობდეს მას სხუანი იგი მოწაფენი, ვითარმედ ვიხილეთ ჩუენ უფალი. ხოლო მან ჰრქუა მათ: უკუეთუ არა ვიხილო ჳელთა მისთა სახე იგი სამშჳალთაჲ და დავსხნე თითნი ჩემნი ადგილსა მას სამშჳალთაჲსა და დავსდვა ჳელი ჩემი გუერდსა მისსა, არასადა მრწმენეს.
26. და შემდგომად რვისა დღისა კუალად იყვნეს მოწაფენი მისნი შინაგან, და თომაცა მათ თანა. და შევიდა იესუ კართა ჳშულთა და დადგა შორის მათსა და ჰრქუა მათ: მშჯდობაჲ თქუენ თანა!
27. მერმე ჰრქუა თომას: მოყვენ თითნი შენნი და იხილენ ჳელნი ჩემნი და მოიღე ჳელი შენი და დამდეგ გუერდსა ჩემსა და ნუ იყოფი ურწმუნო, არამედ გრწმენინ.
28. მიუგო თომა და ჰრქუა: უფალი ჩემი და ღმერთი ჩემი!
29. ჰრქუა მას იესუ, რამეთუ: მიხილე და გრწამს; ნეტარ არიან, რომელთა არა უხილავ და ვჰრწმენე.
30. მრვალნი სხუანიცა სასწაულნი ქმნნა იესუ წინაშე მოწაფეთა თჳსთა, რომელნი არა დაწერილ არიან წიგნსა ამას.
31. ხოლო ესე დაიწერა, რადთა გრწმენეს, რამეთუ იესუ არს ქრისტე, ძე ღმრთისაჲ და რადთა გრწმენეს და ცხორებაჲ გაქუნდეს სახელითა მისითა.

1. ამისა შემდგომად კუალად გამოუცხადა თავი თჳსი იესუ მოწაფეთა თჳსთა ზღუასა მას ზედა ტიბერიისასა. ხოლო გამოუცხადა ესრეთ:
2. იყვნეს ზოგად სიმონ-პეტრე და თომა, რომელსა ერქუა მარჩბივ, და ნათანაელ, რომელი იყო კანაჲთ გალილეაჲსაჲთ, და ძენი ზებედესნი და სხუანი მოწაფეთაგანნი ორნი.

3. ჰრქუა მათ სიმონ-პეტრე: წარვიდე სათხევლოზად. ჰრქუეს მას: მოვიდეთ ჩუენცა შენ თანა. განვიდეს და შევიდეს ნავსა. და მას ღამესა არარაჲ იპყრეს.
4. და ვითარცა განთენდებოდა, დგა იესუ კიდესა ზედა, და არა უწყოდეს მოწაფეთა, ვითარმედ უფალი არს.
5. ჰრქუა მათ იესუ: ყრმანო, საჭმელი ნუ გაქუს რაჲა? მიუგეს და ჰრქუეს: არა.
6. ხოლო თავადმან ჰრქუა მათ: სდევით ზადე ეგე მარჯუენით კერძო ნავისა მაგის და ჰპოოთ; ხოლო მათ სდევს ზადე იგი და ვერღარა ეძლო გამოთრევად სიმრავლისა მისგან თევზთაჲსა.
7. ჰრქუა პეტრეს მოწაფემან მან, რომელი უყუარდა იესუს, ვითარმედ: უფალი არს. ბოლო სიმონ-პეტრეს ვითარცა ესმა, ვითარმედ უფალი არს, მოირტყა შესამოსელი თვისი, რამეთუ შიშუელი იყო, და შთაიგდო თავი თვისი ზღუად.
8. ხოლო სხუანი მოწაფენი ნავით მოვიდეს, რამეთუ არა შორს იყვნეს ქუეყანისაგან, არამედ ორას წყრთა ოდენ, და გამოითრევედეს ზადესა მას თევზითა სავსესა.
9. და ვითარცა გამოვდეს ქუეყანად, იხილეს ნაკუერცხალი მდებარე და თევზი მას ზედა და პური.
10. ჰრქუა მას იესუ: მოიღეთ თევზთა მათგანი, რომელი იპყართ.
11. აღვიდა სიმონ-პეტრეცა და გამოითრევედა ზადესა მას ქუეყანად, სავსესა დიდ-დიდითა თევზითა, რომელი იყო ას ერგასის და სამ. ესოდენ იყო, და არა განსთქდა ზადე იგი.
12. ჰრქუა მათ იესუ: მოვედით და ისადილენით. და არავინ მოწაფეთაგანმან კითხვად მისა, ვითარმედ შენ ვინ ხარ? იცოდეს ყოველთა, რამეთუ უფალი არს.
13. მოვიდა იესუ და მოიღო პური იგი და მისცა მათ, და თევზი იგი ეგრეთვე.
14. ესე სამ გზის გამოეცხადა იესუ მოწაფეთა თვისთა, აღ-რაჲ-დგა მკუდრეთით.
15. და ოდეს ისადილნეს, ჰრქუა სიმონ-პეტრეს იესუ: სიმონ იონაჲსო, გიყუარ მეა უფროჲს ამათსა? ერქუა მას პეტრე: ჰე, უფალო, შენ უწყი, რამეთუ მიყუარ შენ. ჰრქუა მას იესუ: ამოვენ კრავნი ჩემნი.
16. ჰრქუა მას მერმეცა მეორედ: სიმონ იონაჲსო, გიყუარ მეა? ჰრქუა მას პეტრე: ჰე, უფალო, შენ იცი, რამეთუ მიყუარ შენ. ჰრქუა მას იესუ: დამწყსენ ცხოვარნი ჩემნი.
17. კულადა ჰრქუა მას იესუ მესამედ: სიმონ იონაჲსო, გიყუარ მეა? შეწუხნა პეტრე, რამეთუ ჰრქუა მას მესამედ: გიყუარ მე? და ჰრქუა მას: უფალო, შენ ყოველი უწყი და ყოველი იცი, რამეთუ მიყუარ შენ. ჰრქუა მას იესუ: დამწყსენ ცხოვარნი ჩემნი.
18. ამენ, ამენ გეტყვ შენ: ორეს იყავ ჭაბუკ, შეირტყი თავით თვისით და ხვდოდი, ვიდრეცა გნებავნ. ხოლო რაჟამს დაჰბერდე, განიპყრნე კელნი შენნი, და სხუამან შეგარტყას შენ და წარგიყვანოს, ვიდრეცა შენ არა გინდეს.
19. ხოლო ესე თქუა და აუწყებდა, რომლითა სიკუდილითა ადიდოს ღმერთი. და ვითარცა ესე თქუა, ჰრქუა მას: შემომიდეგ მე.
20. მოიქცა პეტრე და იხილა მოწაფე იგი, რომელი უყუარდა იესუს, მისდევდა რაჲ, რომელი-იგი მიეყრდნა სერობასა მას მკერდსა მისსა და ჰრქუა მას: უფალო, ვინ არს, რომელი მიგცემს შენ?
21. ესე ვითარცა იხილა პეტრე, ჰრქუა იესუს: უფალო, ხოლო ესე რაჲ?

22. ჰრქუა მას იესუ: უკუეთუ მინდეს ყოფად მაგისი, ვიდრემდე მოვიდე, შენდა რაა? შენ მე შემომიდეგ.
23. და განჭდა სიტყუად ესე ძმათა შორის, ვითარმედ მოწაფე იგი არა მოკუდეს. და ჰრქუა მას იესუ, ვითარმედ: არა მოკუდეს, არამედ: უკუეთუ მინდეს მაგისი ყოფად, ვიდრე მოსლვად ჩემდამდე, შენდა რაა?
24. ესე არს მოწაფე იგი, რომელი წამებს ამათთვს და რომელმან დაწერა ესე. და უწყით, რამეთუ ჭემმარიტ არს წამებად მისი.
25. და არიან სხუანიცა მრავალ, რომელ ქმნა იესუ, რომელნი, თუმცა დაიწერებოდეს თითოეულად, არცაღა ვჰგონებ, ვითარმცა სოფელმან ამან დაიტია აღწერილი წიგნები.

საქმე წმიდათა მოციქულთაჲ აღწერილი ლუკა მახარებლისაჲ

1

პირველი ესე სიტყუად ვყავ ყოველთათვს, ჟ ღმრთის მოყუარეო, რომელთა იწყო იესო ყოფად და სწავლად ვიდრე დღედ, რომელადმდე ამცნებდა მოციქულთა სულითა წმიდითა, რომელნი გამოირჩინა, ამალდა, რომელთაცა წარუდგინა თავი თვისი ცხოველი შემდგომად ვნებისა თვისისა მრავლითა სახითა, ორმოცთა დღეთა ეჩუენებოდა მათ და ეტყოდა სასუფეველისათვს ღმრთისა, და თანა-ექცოდა მათ და ამცნებდა: იერუსალჴმით ნუ განემორებით, არამედ მოელოდეთ აღთქუმასა მამისასა, რომელი გესმა ჩემგან. რამეთუ იოვანე ნათელ-სცემდა წყლითა, ხოლო თქუენ ნათელ-ილოთ სულითა წმიდითა არა მრავალთა ამათ დღეთა შემდგომად. ხოლო რომელნი-იგი შეკრებულ იყვნეს, ჰკითხვიდეს მას და ეტყოდეს: უფალო, უკუეთუ ამათ ჟამთა კულად მოაგოა სასუფეველი ისრაელჴსა? ხოლო მან ჰრქუა მათ: არა თქუენი არს ცნობად ჟამთა და წელთაჲ, რომელნი-იგი მამამან დასხნა თვისითა ჴელმწიფებითა, არამედ მიილოთ ძალი მოსლვასა სულისა წმიდისასა თქუენ ზედა, და იყვნეთ ჩემდა მოწამე იერუსალჴმს და ყოველსა ჰურისტანსა და სამარიასა და ვიდრე დასასრულადმდე ქუეყნისა. და ესე ვითარცა თქუა, ამალდა, ხედვიდეს რაჲ იგინი, და ღრუბელმან შეიწყნარა იგი თუალთაგან მათთა. და ვითარცა ხედვიდეს იგინი ზეცად აღსლვასა მისსა, და აჰა-ესერა ორ კაც ზედა მოადგეს მათ სამოსლითა სჰეტაკითა, და ჰრქუეს მათ: კაცნო გალილეველნო, რაჲსა სდგათ და ჰხედავთ ზეცად? ესე იესუ, რომელი ამალდა თქუენგან ზეცად, ეგრეთვე მოვიდეს, ვითარცა იხილეთ აღმავალი ზეცად. მაშინ მოიქცეს იერუსალჴმდ მთისა მისგან, რომელსა ჰრქვან ზეთის ხილთაჲ, რომელ არს მახლობელ იერუსალჴმსა შაბათის გზა ოდენ.

და ოდეს შევიდეს, აღვდეს ქორსა მას, სადაცა იყოფოდეს პეტრე და იოვანე, იაკობ და ანდრეა, ფილიპე და თომა, ბართლომე და მატეოს, იაკობ ალფესი და სიმონ მოშურნე და იუდა იაკობისი.

ესე ყოველნი იყვნეს განკრძალულ ლოცვასა და ვედრებასა ერთბამად დედებითურთ და მარიამ დედით იესუმსით და ძმებითურთ მისით.

და ამათ დღეთა შინა აღდგა პეტრე შორის მოწაფეთა და თქუა

(იყო რიცხვ ერისად მის ერთბამად ვითარ ას და ოც ოდენ): კაცნო ძმანო, ჯერ-იყო აღსრულებად წერილი, რომელი-იგი წინადაწარ თქუა სულმან წმიდამან პირითა დავითისითა იუდადსთვს, რომელი ექმნა წინამძღუარ შემპყრობელთა მათ იესუმსთა,

რამეთუ აღრაცხილ იყო ჩუენ თანა, და ხუედრებულ წილ მსახურებისად ამის. ამან მოიგო დაბად იგი სასყიდლითა მით სიცრუვისადათა და განსივნა და განსთქდა შორის, და განიბნინეს ყოველნი ნაწლევნი მისნი.

და საცნაურ ექმნა ყოველთა მკვდრთა იერუსალჴმისათა, ვიდრეღა ეწოდაცა დაბასა მას თვსითა სიტყვთა მათითა აკელდამა, ესე იგი არს დაბად სისხლისად.

რამეთუ წერილ არს წიგნსა მას ფსალმუნთასა: იყავნ სამკვდრებელი მისი ოჯერ და ნუ იყოფინ მკვდრი მას შინა, და განსაგებელი მისი სხუამან მიიღენ.

ჯერ-არს უკუე ჩუენ თანა შეკრებულთა ამათ კაცთად ყოველსა ჟამსა, რომელსა შემოვიდა და განვიდა ჩუენდა უფალი იესუ,

იწყო ნათლის-ცემითგან იოვანესით ვიდრე დღედმდე ამაღლებისა მისისა ჩუენგან მოწამედ აღდგომისა მისისა ჩუენ თანა ყოფად ერთი ამათგანი.

და დაადგინნეს ორნი: იოსებ, რომელსა ერქუა ბარსაბა და მერმე ეწოდა იოსტოს, და მატათია.

და ილოცვიდეს და თქუეს: შენ უფალო, ყოველთა გულთა მეცნიერო, გამოაჩინე ერთი ამათ ორთაგანი, რომელიცა გამოირჩიე,

მიღებად წილი მსახურებისად ამის და მოციქულებისად, რომლისაგან განვიდა იუდა მისლვად ადგილსა თვსსა.

და მისცნეს წილნი მათ. და გამოუკდა წილი მატათიას და თანა-აღირაცხა ათერთმეტთა მოციქულთა.

2

და აღსრულებასა მას დღისა მის მეერგასისასა, იყვნეს ყოველნი ერთბამად ურთიერთას,

და იყო მეყსეულად ზეცით ოხრად, ვითარცა მოწევნად ქარისა სასტიკისად, და აღავსო ყოველი იგი სახლი, სადა იგი იყვნეს მსხდომარე.

და ეჩუენნეს მათ განყოფანი ენათანი ვითარცა ცეცხლისანი, და დაადგრა თვთოეულად კაცად-კაცადსა მათსა ზედა.

და აღივსნეს ყოველნი სულითა წმიდითა და იწყეს სიტყუად უცხოთა ენათა, ვითარცა სული იგი მოსცემდა მათ სიტყუად.

ხოლო იყვნეს იერუსალჴმს დამკვდრებულნი ჰურიანი, კაცნი ღმრთის მოშიშნი ყოველთაგან თესლთა, რომელნი არიან ცასა ქუეშე.

და იყო რად ჯმად ესე, შეკრბა სიმრავლე ერისად და შემფოთნეს, რამეთუ ესმოდა თითოეულსა კაცად-კაცადსა მათსა თვისი სიტყუად მათი, იტყოდეს რად იგინი.

განჰკრთეს ყოველნი და დაუკვრდა ერთსა-ერთისა თანა და იტყოდეს: ანუ არა ესე ყოველნი არიანა, რომელნი იტყვან, გალილეველ?

და ვითარ ჩუენ გუესმის კაცად-კაცადსა თვისი სიტყუად ჩუენი მათგან, რომელნი ვართ

პართნი და უჟიკნი და ელამიტელნი და მკვდრნი შუა მდინარისანი, ჰურასტანისანი და კაბადუკიადსანი, პონტოდსანი და ასიადსანი, ფრიგვიადსანი და პამფვილიისანი, ეგვიპტისანი და ადგილისა ლუბიისანი, კვრინით კერძონი და მოსრულნი ჰრომნი, ჰურიანი და მწირნი, კრიტელნი და არაბიელნი, გუესმის, იტყვან რად ჩუენითა ენითა დიდებასა ღმრთისასა?!

ხოლო განჰკრთეს ყოველნი და გამოეძიებდეს ერთი-ერთისა თანა და იტყოდეს: რადმე ჰნებავს ამათ ყოფად?

ხოლო სხუანი ეკიცხევდეს და იტყოდეს, ვითარმედ: ტკბილითა განსავსე არიან.

ხოლო პეტრე დადგა შორს ათერთმეტთა მათ და აღიმალა ჯმად თვისი და ეტყოდა მათ: კაცნო ჰურიანო და ყოველნი რომელნი დამკვდრებულ ხართ იერუსალემს! ესე თქუენდა ცხად იყავნ და ყურად-იხუენით სიტყუანი ჩემნი, რამეთუ არა ვითარ თქუენ ჰგონებთ, ვითარმედ ამათ სთრავს, რამეთუ არს ჟამი დღისად ამის მესამე.

არამედ ესე არს თქუმული იგი იოელ წინაწარმეტყუელისა მიერ:

და იყოს უკუნადსკნელთა დღეთა, -იტყვს უფალი ღმერთი,- მივჰფინო სულისაგან ჩემისა ყოველსა ზედა ჯორციელსა და წინაწარმეტყუელებდენ მენი თქუენნი და ასულნი თქუენნი და ჰაბუკნი თქუენნი ხილვასა იხილვიდენ და მოხუცებულთა თქუენთა ჩუენებით განვეცხადო, და მონათა ჩემთა ზედა და მწვევალთა ჩემთა ზედა მათ დღეთა შინა მივჰფინო სულისაგან ჩემისა და წინაწარმეტყუელებდენ.

და ვსცე ნიშებ ცათა შინა და სასწაულ ქუეყანასა ზედა, სისხლი და ცეცხლი და არმური კუამლისად;

მზე გარდაიქცეს ბნელად და მთოვარე სისხლად პირველ ვიდრე მოწევნადმდე დღისა მის უფლისა დიდისა და განჩინებულისა.

და იყოს ყოველმან რომელმან ჰხადოს სახელსა უფლისასა, ცხოვნდეს.

კაცნო ისრაიტელნო, ისმინენით სიტყუანი ესე: იესუ ნაზარეველი, კაცი განჩინებული ღმრთისა მიერ თქუენდა მიმართ, ძალითა და ნიშებითა და სასწაულებითა, რომელნი-იგი ქმნა ღმერთმან მის მიერ შორის თქუენსა, ვითარცა-იგი თქუენცა უწყით,

ესე განჩინებულითა ზრახვითა და წინადაწარ ცნობითა ღმრთისადთა განცემითა ჰელთა უსჯულოთადთა მიიყვანეთ და შეჰმსჰუალებთ და მოჰკალთ,

რომელი-იგი ღმერთმან აღადგინა და დაჰქსნა სალმობანი სიკუდილისანი, რამეთუ ვერ შესაძლებელ იყო დაყენებად მისი მის მიერ.

რამეთუ დავით იტყვს მისთვის: წინადაწარ ვხედევდ უფალსა, წინაშე ჩემსა არს მარადის, რამეთუ მარჯულ ჩემსა არს, რადთა არა შევიძრა,

ამისთვის განიხარა გულმან ჩემმან და გალობდა ენად ჩემი, უფროდს ჯორცთაცა ჩემთა დაიმკვდრონ სასოებით.

რამეთუ არა დაუტეო სული ჩემი ჯოჯობეთს და არცა სცე წმიდასა შენსა ხილვად განსახრწნელი,

მაუწყენ მე, უფალო, გზანი ცხოვრებისანი და აღმავსო მე სიხარულითა პირისა შენისადათა.

კაცნო ძმანო, ჯერ-არს თქუმად განცხადებულად თქუენდა მიმართ მამათმთავრისა დავითისთვის, რამეთუ აღესრულა და დაეფლა, და საფლავი მისი არს ჩუენ შორის ვიდრე მოდღენდელად დღედმდე.

წინაწარმეტყუელი უკუე იყო და იცოდა, რამეთუ ფიცით ეფუცა მას ღმერთი ნაყოფისაგან მუცლისა მისისა ჯორციელად აღდგინებად ქრისტე და დაჯდომად საყდართა მისთა.

წინამწარ იცოდა და იტყოდა აღდგომისათვის ქრისტესისა, რამეთუ არა დაშთა სული მისი ჯოჯობეთს, არცა ჯორცთა მისთა იხილეს განსახრწნელი.

ესე იესუ აღადგინა ღმერთმან, რომლისა ვართ ჩუენ ყოველნი მოწამე;

მარჯუენითა უკუე მისითა ამაღლდა და აღთქუმად სულისა წმიდისადა მოილო მამისაგან და მოჰფინა, რომელსა-ესე აწ თქუენ ჰხედავთ და გესმის.

რამეთუ არა დავით ამაღლდა ზეცად, ვითარცა იტყვს იგივე, ჰრქუა უფალმან უფალსა ჩემსა: დაჯედ მარჯუენით ჩემსა,

ვიდრემდის დავსხნე მტერნი შენნი ქუეშე ფერჯთა შენთა.

განცხადებულად უკუე უწყოდენ ყოველმან სახლმან ისრაელისამან, რამეთუ უფალ და ცხებულ ყო იგი ღმერთმან, ესე იესუ, რომელი თქუენ ჯუარს-აცუთ.

ესმა რად ესე, შეინანეს გულითა და ჰრქუეს პეტრეს და სხუათა მათ მოციქულთა: რად-მე ვყოთ, კაცნო ძმანო?

ხოლო პეტრე ჰრქუა მათ: შეინანეთ და ნათელ-ილენ კაცად-კაცადმან თქუენმან სახელითა უფლისა იესუ ქრისტესითა მისატევებელად ცოდვათა, და მიილოთ ნიჭი სულისა წმიდისადა.

რამეთუ თქუენი არს აღთქუმად და შვილთა თქუენთადა და ყოველთა შორიელთადა, რაოდენთა მოუწოდის უფალმან ღმერთმან ჩვენმან.

და სხვთაცა მრავლითა სიტყვთა უწამებდა, ჰლოცვიდა მათ და ეტყოდა: ცხონდით ნათესავისა ამის დრკუფსაგან.

და რომელთა-იგი სიხარულით შეიწყნარეს სიტყუადა მისი, ნათელ-ილეს და შეეძინნეს მას დღესა შინა სულნი ვითარ სამ ათასნი ოდენ.

და იყვნეს განკრძალულ მოძღურებასა მას მოციქულთასა და ზიარებასა, და განტეხასა პურისასა და ლოცვასა.

და იყო ყოველსა ზედა სულსა შიში, და მრავალი ნიშები და სასწაულები მოციქულთა მიერ იქმნებოდა.

ყოველნივე მორწმუნენი იყვნეს ერთბამად, და აქუნდა ყოველივე ზოგად.

და დაბნებსა და მონაგებსა განჰყიდდეს და განუყოფდეს მას ყოველთა, ვითარცა ვის რად უკმდა.

და დღითი-დღედ განკრძალულ იყვნეს ტაძარსა მას შინა, აკურთხევდეს სახლ-მდაბრ პურსა, მიიღებდეს საზრდელსა მხიარულითა და განმარტებულთა გულითა,

აქებდეს ღმერთსა, და აქუნდა მაღლი ყოვლისა მიმართ ერისა. ხოლო უფალი შესძინებდა ცხოვნებულთა დღითი-დღედ ეკლესიასა.

პეტრე და იოვანე აღვიდოდეს ტაძარსა მას ჟამსა ოდენ ლოცვისასა, ცხრა ჟამს. და კაცი ვინმე იყო მკელობელი დედის მუცლითგან თვისით, რომელი-იგი აღიკიდიან და დასჯან დღითი-დღედ ბჭეთა თანა მის ტაძრისათა, რომელთა ერქუა შუნიერ, თხოვად ქველის-საქმისა შემავალთაგან ტაძრად, რომელმან იხილა პეტრე და იოვანე, შე-რად-ვიდოდეს ტაძრად, და ითხოვდა ქველის-საქმესა მათგან.

მიჰხედა მას პეტრე იოვანეთურთ და ჰრქუა: მოიხილე ჩუენდა.

ხოლო იგი ჰხედვიდა მათ და ელოდა მოღებად რასმე მათგან.

ჰრქუა მას პეტრე: ვეცხლი და ოქროდ არა მაქუს ჩუენ, ხოლო რომელი მაქუს, გცეთ შენ სახელითა იესუ ქრისტე ნაზარეველისადათა: აღდეგ და ვიდოდე! და უპყრა კელი მარჯუენე მისი და აღადგინა. და მეყსეულად განუმტკიცნეს ფერჳნი მისნი და კოჳნი.

და სლდგომით აღდგა და ვიდოდა, და შევიდა მათ თანა ტაძარსა მას, და ვიდოდა და სლდებოდა და აქებდა ღმერთსა.

და იხილა იგი ყოველმან ერმან, ვიდოდა რად და აქებდა ღმერთსა;

იცოდეს იგი, რამეთუ იგი იყო, რომელი ქველის-საქმისათჳს ზინ ბჭეთა თანა შუენიერთა ტაძრისათა. და აღივსნეს იგინი შიშითა და საკვრველებითა, რომელი იქმნა მის ზედა.

და ვითარ-იგი ეპყრა განკურნებულსა მას მკელობელსა პეტრე და იოვანე, შეკრებოდა მათა ყოველი ერი სტოასა მას, რომელსა ჰრქჳან სოლომონისი, საკვრველებისა მისთჳს.

ვითარცა იხილა პეტრე, ჰრქუა ერსა მას: კაცნო ისრაიტელნი, რადასა გიკვრს ამას ზედა? ანუ ჩუენ რაისა გუხედავთ ვითარცა თჳსითა ძალითა გინა ღმრთის მსახურებითამცა გუექმნა სლვად მაგისი?

ღმერთმან აბრაჳამისმან და ისაკისმან და იაკობისმან, ღმერთმან მამათა ჩუენთამან აღიდა ძე თჳსი იესუ, რომელი თქუენ მიეცით და უარ-ჰყავთ წინაშე პილატესა, რომელმან საჯა განტევეზად მისი.

ხოლო თქუენ წმიდად იგი და მართალი უარ-ჰყავთ და ითხოვეთ კაცი იგი კაცის მკლველი მიმადლებად თქუენდა.

ხოლო წინამძღუარი იგი ცხორებისად მოჰკალთ, რომელი ღმერთმან აღადგინა მკუდრეთით, რომლისა ვართ ჩუენ მოწამე.

და სარწმუნოებითა სახელისა მისისადათა, ამას რომელსა ჰხედავთ და იცით, განამტკიცა სახელმან მისმან. და სარწმუნოებამან მის მიერმან მოსცა მას სიცოცხლე ესე წინაშე თქუენ ყოველთა.

და აწ უწყი, ძმანო, რამეთუ უმეცრებით ჰქმენით, ვითარცა-იგი მთავართა თქუენთა.

ხოლო ღმერთმან რომელი-იგი წინადასწარ აღუთქუა პირითა ყოველთა წინაწარმეტყუელთა თჳსთადათა ვნებად ქრისტესი, აღასრულა ესრეთ.

შეინანეთ უკუე და მოიქეცით, რადთა აღიჯოცნენ ცოდვანი თქუენნი, რადთა, რაჟამს მოიწინენ ჟამნი განსუენებისანი პირისაგან უფლისა, და მოავლინოს, რომელსა-იგი კელი შეჰყავთ თქუენ, ქრისტე იესუ,

რომლისა-იგი ჯერ-არს ზეცათა შეწყნარებად ვიდრე ჟამადმდე კულად-გებისა ყოველთა, რომელთა იტყოდა ღმერთი საუკუნითგან პირითა ყოველთა წმიდათა წინაწარმეტყუელთა მისთადათა.

რამეთუ მოსე თქუა მამათა მიმართ, ვითარმედ: წინაწარმეტყუელი აღვიდგინოს თქუენ უფალმან ღმერთმან ძმათაგან თქუენთა, ვითარცა-ესე მე; მისი ისმინეთ ყოვლისა მისებრ, რომელსა გეტყოდის თქუენ.

და იყოს, ყოველმან სულმან რომელმან არა ისმინოს მის წინაწარმეტყუელისა, მოისპოს იგი ერისაგან.

და ყოველნი წინაწარმეტყუელნი სამოელისითგან და შემდგომითი-შემდგომად რაოდენნი იტყოდეს და წინადაწარ უთხრობდეს დღეთა ამათ.

რამეთუ თქუენ ხართ შვილნი წინაწარმეტყუელთანი და აღთქუმისანი, რომელი-იგი აღუთქუა ღმერთმან მამათა ჩუენთა და ჰრქუა აბრაჰამს, ვითარმედ: ნათესავისა შენისა მიმართ იკურთხეოდინა ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი.

თქუენ პირველად აღვიდგინა ღმერთმან ძე თვისი იესო, რომელი-იგი მოავლინა მაკურთხეველად თქუენდა, რადთა მოიქცეთ კაცად-კაცადი უკეთურებისაგან თქუენისა.

4

და ვიდრე ეტყოდეს-ლა იგინი ერსა მას, მოიწინეს მათ ზედა მღდელნი იგი და ერისთავი იგი ტაძრისა მის და სადუკეველნი, ლმობილნი და მკსინვარენი სწავლისა მისთვის ერისა და მითხრობისა იესუმს მიერ აღდგომისათვის მკუდრეთით,

და დაასხნეს მათ ზედა ჰელნი მათნი და მისცნეს იგინი დამარხვად ხვალისა, რამეთუ შემწუხრდებოდა.

და მრავალთა, რომელთა ესმა სიტყუად იგი მათი, ჰრწმენა; და იყო რიცხვ იგი მორწმუნეთად მათ ვითარ ხუთ ათას ოდენ.

და იყო ხვალისაგან შეკრებად მთავართა მათთად და ხუცესთად და მწიგნობართად იერუსალჴმს.

და ანა მღდელთ მოძღუარი და კაიაფა, და იოვანე და ალექსანდრე და რაოდენნი იყვნეს ნათესავისაგან მღდელთ მოძღუართადასა.

და დაადგინნეს იგინი შორის მათსა და ჰკითხვიდეს: რომლითა ძალითა, ანუ რომლითა სახელითა ჰქმენით თქუენ ესე?

მაშინ პეტრე აღივსო სულითა წმიდითა და ჰრქუა მათ: მთავარნო ერისანო და მოხუცებულნო ისრაჴლისანო,

უკუეთუ ჩუენ დღეს განვიკითხვით ქველის-საქმესა ზედა კაცისა უძღურისასა, რომლითა ესე ცხოვნდა,

ცხად იყავნ თქუენ ყოველთა და ყოვლისა ერისა ისრაელისა, ვითარმედ სახელითა იესუ ქრისტე ნაზარეველისადათა, რომელი თქუენ ჯუარს-აცუთ, რომელი-იგი ღმერთმან აღადგინა მკუდრეთით, ამის მიერ დგას ესე წინაშე თქუენსა ცოცხალი.

ესე არს ლოდი იგი, რომელი შეურაცხ იქმნა თქუენ მიერ მამენებელთა, რომელი იქმნა თავ საკიდურთა,

და არავინაა არს სხვთ ცხოვრებად და არცაა არს სახელი სხუად ცასა ქუეშე მოცემული კაცთა, რომლითამცა ჯერ-იყო ცხოვრებად ჩუენდა.

ხოლო იგინი ხედვიდეს რაჲ პეტრესსა მას განცხადებულებასა და იოვანესსა, და უწყოდეს, რამეთუ კაცნი უწიგნონი არიან და უმეცარნი, დაუკვრდა, იცოდნეს იგინი, რამეთუ იესუმს თანა იყვნეს.

და კაცსა მას ხედვიდეს მათ თანა მდგომარესა განკურნებულსა და ვერ ეძლო მათა ცილობად.

და ბრძანეს განსლვად მათი გარეშე კრებულისაგან, იტყოდეს ურთიერთას და თქუეს: რაჲ-მე უყოთ კაცთა ამათ, რამეთუ სასწაული განცხადებული იქმნა მათ მიერ, ყოველთა შორის მკვდრთა იერუსალჴმისათა ჩანს და ვერ ჳელ-გუეწიფების უარისყოფად?

არამედ რადთა არა უფროდს განითქუას ერსა შორის, შინებით უთქუმიდეთ მათ, რადთა არა უთხრობდენ სახელითა ამით არავის კაცსა.

და მოუწოდეს მათ და ამცნეს ყოვლითურთ არა სიტყუად, არცა სწავლად სახელითა იესუმსითა.

ხოლო პეტრე და იოვანე მიუგეს და ჰრქუეს მათ: უკუეთუ სამართალ არს წინაშე ღმრთისა თქუენი სმენად უფროდს, ანუ ღმრთისად, საჯეთ.

რამეთუ ჩუენ ვერ ჳელ-გუეწიფების, რომელი-იგი გუესმა და ვიხილეთ, ვითარმცა არა ვიტყოდეთ.

ხოლო იგინი ამას ზედა უთქუმიდეს-ვე და განუტევნეს, რამეთუ ვერ ჰპოებდეს, ვითარმცა ტანჯნეს იგინი ერისა მისთჴს, რამეთუ ყოველნი ადიდებდეს ღმერთსა საქმისა მისთჴს.

რამეთუ უმეტეს ორმეოცისა წლისა იყო კაცი იგი, რომელსა ზედა იქმნა სასწაული ესე კურნებისად.

ხოლო ესენი, ვითარცა განუტევნეს მათ, მოვიდეს თჴსთა თანა და უთხრეს მათ, რაჲ-იგი მღდელთ მოძღუართა და მოხუცებულთა ჰრქუეს მათ.

ხოლო მათ, ვითარცა ესმა ესე, აღიღეს ერთბამად ჳმად ღმრთისა მიმართ და თქუეს: უფალო ღმერთო, შენ ხარ, რომელმან ჰქმნენ ცად და ქუეყანად და ზღუად და ყოველი, რაჲ არს მათ შინა,

რომელმან მამისა ჩუენისა დავით მონისა შენისა პირითა სთქუ სულისა მიერ წმიდისა: რად აღიდრნეს წარმართნი და ერმან იზრახა ცუდი?

მოვიდეს მეფენი ქუეყანისანი და მთავარნი შეკრბეს ერთად უფლისათჴს და ცხებულისა მისისათჴს.

რამეთუ შეკრბეს ჳეშმარიტად ქალაქსა ამას წმიდასა ძესა შენსა ზედა იესუს, რომელსა შენ სცხე, ჰეროდე და პონტიელი პილატე თესლებითურთ ერისა თანა ისრაელისა

საქმედ, რავდენი ჳელმან შენმან და ზრახვამან შენმან წინაძსწარ განაჩინა ყოფად.

და აწცა, უფალო, მოხედენ თქუმასა ამას მათსა ზედა და მოეც მონათა შენთა ყოვლითა განცადებულებითა სიტყუად სიტყჴსა შენისა,

განრთხმად ჳელი შენი კურნებად და სასწაულებისა და ნიშებისა ყოფად სახელითა წმიდისა ძისა შენისა იესუმსითა.

და ლოცვასა მათსა შეიძრა ადგილი იგი, სადა იყვნეს შეკრებულ, და აღივსნეს ყოველნი სულითა წმიდითა და იტყოდეს სიტყუასა მას ღმრთისასა განცხადებულად.

ხოლო სიმრავლისა მის მორწმუნეთადასა იყო გული და გონებად ერთ, და არცა ერთმან ვინ თქვს მონაგები მისი თვსად, არამედ იყო ყოველივე მათდა ზოგად.

და ძალითა დიდითა ჰყოფდეს მოციქულნი წამებასა მას აღდგომისასა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა. და მადლი დიდი იყო მათ ყოველთა ზედა,

და არავინ იყო ნაკლულევან მათ შორის, რამეთუ რომელნი-იგი პოვნიერ იყვნეს სახლებისა გინა დაბნებისა, განჰყიდდეს და მოაქუნდა სასყიდელი განსყიდულთად მათ

და დასდებდეს ფერჯთა თანა მოციქულთასა, და მიეცემოდა კაცად-კაცადსა, რაფცა ვის უკმდა.

ხოლო იოსებ, რომელსა ეწოდა ბარნაბა მოციქულთა მიერ, რომელი გამოითარგმანების ძე ნუგემინის-ცემისაჲ, ლევიტელი კვპრელი ნათესავით, ამას აქუნდა დაბად და განყიდა იგი და მოილო ფასი და დადვა ფერჯთა თანა მოციქულთასა.

5

კაცი ვინმე იყო ანანია სახელით, საპფირის თანა, ცოლისა მისისა, განყიდა დაბად

და გამოაჯუა სასყიდლისა მისგან, - უწყოდა ესე ცოლმანცა მისმან, - და მოილო ზოგი რავდენიმე და დადვა ფერჯთა თანა მოციქულთასა.

ხოლო პეტრე ჰრქუა მას: ანანია, რადსათვს აღავსო გული შენი ეშმაკმან ცრუებად სულისა წმიდისა გამოჯუებად სასყიდელსა მის დაბისასა?

ანუ არა, იყო რაჲ, შენი იყო და, გან-რაჲ-ჰყიდე, ჰელმწიფებასავე შენსა იყო? და რადსათვს დაიდევ საქმე ესე გულსა შენსა? არა ეცრუვე შენ კაცთა, არამედ ღმერთსა.

ვითარცა ესმნეს სიტყუანი ესე ანანიას, დაეცა და სულნი წარჰკდეს. და დაეცა შიში დიდი ყოველთა, რომელთა ესმა ესე.

და აღდგეს ჰაბუკნი და შემოსეს იგი და განიღეს და დაჰფლეს.

და იყო ვითარ სამისა ოდენ ჟამისა დაყოვნება, და ცოლმან მისმან არა უწყოდა საქმე ესე, და შევიდა.

ჰრქუა მას პეტრე: მითხრ მე, უკუეთუ ესოდენის განჰყიდეთ დაბად იგი? ხოლო მან ჰრქუა: ჰე, ეგოდენის.

ჰრქუა მას პეტრე: რადსათვს ესრეთ შეითქუენით თქუენ განცდად სულსა უფლისასა? ანუ არა აჰა ესერა ფერჯნი დამფლველთა ქმრისა შენისათანი კართა ზედა დგანან და განგიღონ შენცა?

და დაეცა მეყსეულად ფერჯთა თანა მისთა და სულნი წარჰკდეს. შევიდეს ჰაბუკნი იგი და პოვეს იგი მომკუდარი და განიღეს და დაჰფლეს ქმრისა მისისა თანა.

და იყო შიში დიდი ყოველსა მას ზედა კრებულსა და ყოველთა, რომელთა ესმა ესე.

ხოლო ჰელითა მოციქულთაჲთა იქმნებოდა სასწაულები და ნიშები მრავალი ერსა შორის. და იყვნეს ყოველნი ერთბამად სტოასა მას სოლომონისსა.

ხოლო სხუათა მათ ვერვის ძალ-ედვა შეხებად მათდა, რამეთუ ადიდებდა მათ ერი იგი.

უფროს-და შეეძინებოდეს მორწმუნენი უფალსა, სიმრავლე მამათა და დედათადა,

ვითარმედ უბანთაცა ზედა გამოაქუნდეს უძლურნი და დასდგმიდეს ცხედრებითა და საკაცებითა, რადთა მოსლვასა მას პეტრესსა აჩრდილი ოდენ ვისმე მისი შეადგეს მათგანსა.

და შეკრებოდა სიმრავლე გარემო ქალაქებისა იერუსალჴმს და მოაქუნდეს უძლურნი და შეპყრობილნი სულთაგან არაწმიდათა და განიკურნებოდეს ყოველნი.

აღდგა მღდელთ მოძღუარი იგი და ყოველნი მისთანანი, რომელ-იგი იყო წვალებად სადუკეველთადა, აღივსნეს შურითა.

და დაასხნეს ჳელნი მათნი მოციქულთა ზედა და შესხნეს იგინი საპყრობილესა შინა დამარხვად ხვალისამდე.

ხოლო ანგელოზმან უფლისამან ღამე განუხუნა კარნი საპყრობილისანი და გამოყვანნა იგინი და ჳრქუა:

მივედით და დადევით და ეტყოდეთ ტაძარსა შინა ერსა მას ყოველთა მათ სიტყუათა ამის ცხორებისა.

ხოლო მათ ვითარცა ესმა ესე, შევიდეს ცისკარს ოდენ ტაძრად და ასწავებდეს. მაშინ მოვიცებულთა ძეთა ისრაჴლისათა, და მისთანანი, და მოუწოდეს შესაკრებელსა მას და ყოველთა მოხუცებულთა ძეთა ისრაჴლისათა, და მიაველინნეს საპყრობილედ მოყვანებად მოციქულთა.

ხოლო მი-რაჴ-ვიდეს მსახურნი იგი, არა პოვნეს იგინი საპყრობილესა შინა და მოიქცეს იგინი

და უთხრეს მათ და ჳრქუეს, ვითარმედ: საპყრობილე იგი ვპოვეთ დაწჴული ყოვლითა კრძალულებითა და მცველნი იგი მდგომარენი წინაშე კართა; ხოლო გან-რაჴ-ვადეთ, შინა არავინ ვპოვეთ.

და ვითარცა ესმენეს სიტყუანი ესე ერისთავსა მას ტაძრისასა და მღდელთ მოძღუართა, განიზრახვიდეს მათთჴს, ვითარმედ: რაჴ-მე იქმნა ესე?

მო-ვინმე-ვიდა და უთხრა მათ და ჳრქუა, ვითარმედ: აჳა- ეგერა კაცნი იგი, რომელნი თქუნ შესხენით საპყრობილესა, არიან ტაძარსა შინა, დგანან და ასწავებენ ერსა.

მაშინ წარვიდა ერისთავი იგი მსახურთა თანა და მოიყვანნა იგინი არა ძლით, რამეთუ ეშინოდა ერისა მის, ნუუკუე ქვაჴ დაჳკრიბონ.

და ვითარცა მოიყვანნეს იგინი, დაადგინნეს შორის კრებულსა და ჳკითხვიდა მათ მღვდელთ მოძღუარი იგი

და ჳრქუა: არა მცნებით გამცენით თქუნ, რადთა არღარა ასწავებდეთ სახელითა ამით, და აჳაესერა აღგივსიეს იერუსალჴმი მოძღუარებითა თქუნითა და გნებავს მოწევნად ჩუენ ზედა სისხლი კაცისაჴ ამის?

მიუგო პეტრე და მოციქულთა და ჳრქუეს: მორჩილებაჴ ჯერ-არს ღმრთისაჴ უფროს, ვიდრე კაცთაჴ.

ღმერთმან მამათა ჩუენთამან აღადგინა იესუ, რომელსა-იგი თქუნ ჳელნი შეასხენით და დამოჳკიდეთ ძელსა;

ესე ღმერთმან წინამძღურად და მაცხოვრად აღამალა მარჯუენითა თჴსითა მიცემად სინანული ისრაელსა და მოტევებაჴ ცოდვათაჴ.

და ჩუენ ვართ მოწამე მისა სიტყუათა ამათ და სული წმიდად, რომელ მოსცა ღმერთმან მორწმუნეთა მისთა.

ხოლო მათ ვითარცა ესმა ესე, განიხერხებოდეს და განიზრახვიდეს მოკლვასა მათსა.

ხოლო აღ-ვინმე-დგა კრებულსა მას შორის ფარისეველი, სახელით გამალიელ, სჯულის მოძღუარი, პატიოსანი ყოველსა ერსა შორის, და ბრძანა მცირედ გარე განყვანებად მოციქულთად,

და ჰრქუა მათ: კაცნო ისრაიტელნო, ეკრძალენით თავთა თქუენტა კაცთა ამათგან, რად გეგულეზის ყოფად?

რამეთუ უწინარეს დღეთა ამათ აღდგა თევდა და იტყოდა თავსა თვსსა, ვითარმედ არს ვინმე, რომელსა მისდევდეს კაცნი რიცხვთ ვითარ ოთხას ოდენ, რომელ იგიცა მოისპო, და ყოველნი მორჩილნი მისნი განიბნინეს და იქმნნეს ვითარცა არარად.

ამისა შემდგომად აღდგა იუდა გალილეველი დღეთა მათ სოფლის წერისათა და განიდგინა ერი მრავალი შემდგომად მისსა; და იგიცა წარწყმდა და ყოველნი მორჩილნი მისნი განიბნინეს.

და აწცა გეტყვ თქუენ: განეშორენით კაცთა ამათგან და უტევენით იგინი. რამეთუ, უკუეთუ არს კაცთაგან ზრახვად ესე გინათუ საქმე ესე, დაჰჰსნდეს; ხოლო უკუეთუ ღმრთისაგან არს, ვერ ჰკელ-გეწიფეზის დაჰსნად მისად, ნუუკუე ღმრთის მოლალევა იპოვნეთ.

ხოლო იგინი ერჩდეს მას. და მოუწოდეს მოციქულთა, ტანჯნეს იგინი და ამცნეს, რადთა არღარა იტყოდიან სახელითა იესუდსითა, და განუტევენეს იგინი.

ხოლო იგინი წარვიდეს პირისაგან მის კრებულისა და უხაროდა, რამეთუ ღირს იქმნნეს სახელისა მისისათვს გინებად.

და ყოველსა დღესა ტაძარსა მას შინა და სახლსა არა დასცხრებოდეს მოძღურებითა და სახარებითა იესუ ქრისტესითა.

6

ამათ დღეთა შინა განმრავლებასა მას მოწაფეთასა იყო დრტვნვად ბერძენთად ებრაელთა მიმართ, რამეთუ უგულუებელს-იქმნებოდეს მსახურებად იგი დღითი-დღედი ქურივთა მათთად.

მაშინ მოუწოდეს ათორმეტთა მათ სიმრავლესა მას მოწაფეთასა და ჰრქუეს: არა სათნო არს ჩუენდა დატევებად სიტყვსა ღმრთისად და მსახურებად ტაბლებსა.

აწ გამოირჩიენით, ძმანო, კაცნი თქუენგანნი, რომელნი წამებულ იყვნენ შვდნი, სავსენი სულითა წმიდითა და სიბრძნითა, რომელნი დავადგინნეთ საჰმარსა ამას ზედა,

ხოლო ჩუენ ლოცვასა და მსახურებასა ამის სიტყვსასა განვეკრძალნეთ.

და სათნო უჩნდა სიტყუად ესე წინაშე ყოვლისა მის სიმრავლისა. და გამოირჩიეს სტეფანე, კაცი სავსე სარწმუნოებითა და სულითა წმიდითა, და ფილიპე და პროხორონ და ნიკანორა და ტიმონა და პარმენა და ნიკოლაოს, მწირი ანტიოქელი,

და დაადგინნეს წინაშე მოციქულთა და ილოცეს, და დაასხნეს მათ ზედა ჰელნი მათნი.

და სიტყუად იგი ღმრთისად აღორძნდებოდა და განმრავლდებოდა რიცხუ იგი მოწაფეთად იერუსალჴმს შინა ფრიად და მრავალი ერი მდდელთად მათ ერჩდა სარწმუნოებასა.

ხოლო სტეფანე სავსე იყო მადლითა და ძალითა, იქმოდა სასწაულებსა და ნიშნებსა დიდ-დიდსა ერსა შორის.

აღ-ვინმე-დგეს კრებულისა მისგან, რომელსა ჰრქვან ლიბირტიმელთად და კვრინელთად და ალექსანდრელთად და კილიკიადთ და ასიადთ, და გამოეძიებდეს სტეფანეს თანა სიტყუასა,

და ვერ შეუძლებდეს წინა დადგომად სიბრძნითა მით და სულითა წმიდითა, რომლითა იტყოდა იგი.

მაშინ აბირნეს ვინმე კაცნი, რომელნი იტყოდეს, ვითარმედ: გუესმნეს მაგისგან სიტყუანი გმობისანი, რომელთა იტყოდა მოსესთჴს და ღმრთისა.

და აღძრეს ერი იგი და მოხუცებულნი და მწიგნობარნი და ზედა მიადგეს და აღიტაცეს იგი და მოიყვანეს წინაშე კრებულისა,

და წარმოადგინნეს მოწამენი ცრუნი, რომელთა თქუეს: კაცი ესე არა დასცხრების სიტყუად სიტყუათა გმობისათა ადგილისა ამისათჴს წმიდისა და სჯულისა,

რამეთუ გუესმა მაგისგან, იტყოდა რად, ვითარმედ: იესუ ნაზარეველმან დაარღვოს ადიგილი ესე და ცვალოს სჯული, რომელი მომცა ჩუენ მოსე.

და მიჰხედეს მას ყოველთა, რომელნი სხდეს კრებულსა შინა, და იხილეს პირი მისი ვითარცა პირი ანგელოზისად.

7

1. ჰრქუა მას მდდელთ მოძღუარმან მან: უკუეთუ ესე ესრეთ არსა?

2. ხოლო მან თქუა: კაცნო, ძმანო და მამანო, ისმინეთ ჩემი! ღმერთი დიდებისად ეჩუენა მამასა ჩუენსა აბრაჴამს, ვიდრე იყო-და იგი შუა მდინარეს, პირველ დამკვდრებისა მისისა ქარანს შინა, და ჰრქუა მას:

3. გამოვედ ქუეყანისაგან შენისა და ნათესავისაგან შენისა და მოვედ ქვეყანად, რომელი მე გიჩუენო შენ.

4. მაშინ გამოვიდა ქუეყანისაგან ქალდეველთადასა და დაეშენა ქარანს შინა და მიერ შემდგომად სიკუდილისა მამისა მისისა დაამკვდრა იგი ქუეყანასა ამას, რომელსა-ესე აწ თქუენ დამკვდრებულ ხართ.

5. და არა სცა მას სამკვდრებელი მას შინა, არცა ფერჯის წარსადგმელ, და აღუთქვა მიცემად მას იგი სამკვდრებელად და ნათესავსა მისსა შემდგომად მისსა. და არა ესუა მას შვილი.

6. ეტყოდა მას ღმერთი ესრეთ, ვითარმედ: მწირ იყოს ნათესავი შენი ქუეყანასა უცხოთა, და დაიმონებდენ მათ და ძვრსა უყოფდენ ოთხას წელ.

7. და ნათესავი იგი, რომელსა ჰმონებდენ, ვსაჯო მე, თქუა უფალმან, და ამისა შემდგომად გამოვიდენ და მმსახურებდენ მე ქუეყანასა ამას.

8. და მოსცა მას სჯული წინადაცუეთისად, და მან შვა ისაკი და წინა-დასცვთა მას მერვესა დღესა, და ისაკმან – იაკობს და იაკობმან – ათორმეტთა მათ მამათმთავართა.
9. და მამათმთავარნი იგი ეშურებოდეს იოსებს და განყიდეს იგი ეგვიპტეს. და იყო ღმერთი მის თანა
10. და განარინა იგი ყოველთაგან ჭირთა მისთა და მოსცა მას მადლი და სიბრძნე წინაშე ფარაო მეფისა მეგვიპტელთადასა და დაადგინა იგი მთავრად ეგვიპტესა ზედა და ყოველსა ზედა სახლსა მისსა.
11. იყო სიყმილი ეგვიპტეს და ყოველსა ქუეყანასა ქანანისასა და ჭირი დიდი, და არა ჰპოვებდეს საზრდელსა მამანი ჩუენნი.
12. ხოლო ესმა იაკობს, ვითარმედ არს საზრდელი ეგვიპტეს, წარავლინნა მამანი ჩუენნი პირველად.
13. და მეორესა ჯერსა გამოეცხადა იოსებ ძმათა თვსთა. და განეცხადა ფარაოს ნათესავი იოსებისი.
14. და მიავლინა იოსებ და მოუწოდა მამასა თვსსა იაკობს და ყოველსა ნათესავსა მისსა, სულსა სამეოც და ათხუთმეტსა.
15. და შთავიდა იაკობ ეგვიპტედ და აღესრულა იგი და მამანი ჩუენნი.
16. და მოიხუნეს იგინი სჯემდ და დაისხნეს საფლავსა მას, რომელ მოიგო აბრაჰამ სასყიდლითა ვერცხლისადათა ძეთაგან ემორისთა სჯემს.
17. და ვითარცა მოეახლა ჟამი იგი აღთქუმისად, რომლისათვის ეფუცა ღმერთი აბრაჰამს, აღორძინდა ერი იგი და განმრავლდა ეგვიპტეს შინა,
18. ვიდრემდის აღდგა სხვაჲ მეფე ეგვიპტესა ზედა, რომელმან არა იცოდა იოსები.
19. ესე ჰმძლავრობდა ნათესავსა ჩუენსა და ბოროტსა უყოფდა მამათა ჩუენთა და გარე-განუთხევდა ყრმათა მათთა, რადთა არა ცხოვნდენ,
20. რომელსა ჟამსა იშვა მოსე. და იყო იგი მკვრცხლ წინაშე უფლისა და იზარდებოდა სამ თუე სახლსა შინა მამისა თვსისასა.
21. და ვითარცა განაგდეს იგი გარე, აღიქუა იგი ასულმან ფარაოისმან და განზარდა იგი თვისა თვსისა შვილად.
22. და განისწავლა მოსე ყოვლითა სიბრძნითა მეგვიპტელთადათა და იყო იგი ძლიერ სიტყვთა და საქმითა მისთა.
23. და ვითარცა აღესრულნეს ორმეოცნი წელნი ჟამთა მისთანი, მოუცდა გულსა მისა მიხედვად ძმათა თვსთა ძეთა ისრაჴლისათა,
24. და იხილა ვინმე დაწუნებული, ერეოდა, და იყო შურისგებაჲ და დაწუნებულისა მისთვს და მოკლა მეგვიპტელი იგი.
25. ჰგონებდა, ვითარმედ გულისწმა-ყონ ძმათა მისთა, რამეთუ კელითა მისითა მოსცეს მათ ღმერთმა ცხოვრებაჲ, ხოლო მათ არა გულისწმა-ყვეს.
26. კულად მეორესა დღესა იხილნა ვინმე მოლალენი, და დააგებდა მათ მშვდობად და ჰრქუა: კაცნო, თქუენ ძმანი ხართ, რადსათვს ავნებთ ურთიერთას?
27. ხოლო რომელი-იგი ავნებდა მოყვასსა, აჭენა მას და ჰრქუა: ვინ დაგადგინა შენ მთავრად და მსაჯულად ჩუენ ზედა?
28. ანუ ჩემიცა მოკლვაჲ გნებავს, ვითარ-იგი მოჰკალ გუშინ მეგვიპტელი იგი?
29. და ივლტოდა მოსე სიტყვთა ამით, და მწირობდა იგი ქუეყანასა მადიამისასა, სადა-იგი ეხსნეს ორ ძე.

30. და ვითარცა ადესრულნეს ორმოცნი წელი, ეჩუნა მას უდაბნოსა მთისა სინისასა ანგელოზი უფლისაჲ ალითა ცეცხლისაჲთა მაყულოვნით.
31. ხოლო მოსე იხილა რაჲ, დაუკურდა ხილვაჲ იგი. და ვითარ მივიდოდა განცდად, იყო მისა მიმართ ჳმად უფლისაჲ:
32. მე ვარ ღმერთი მამათა შენთაჲ, ღმერთი აბრაჳამისი, ღმერთი ისაკისი და ღმერთი იაკობისი. შეძრწუნდა მოსე და ვერ ეძლო განცდად.
33. ჰრქუა მას უფალმან: წარიჳადენ სანდალნი ფერჳთაგან შენთა, რამეთუ ადგილი ეგე. რომელსა ზედა სდგა, ქუეყანაჲ წმიდაჲ არს,
34. ხილვით ვიხილე ჳირი ერისა ჩემისაჲ, რომელ არს ეგჳპტეს და სულ-თქუმანი მათნი მესმენეს და განრდამოჳკვედ განრინებად მათთა, და აწ მოჳედ და მიგავლინო შენ ეგჳპტედ.
35. ესე მოსე, რომელი უარყვეს და თქუეს: ვინ დაგადგინა შენ მთავრად და მსაჯულად ჩუენ ზედა, ესე ღმერთმან მთავრად და მჳსნელად მოუვლინა ჳელითა მის ანგელოზისაჲთა, რომელი ეჩუნა მაყულოვანსა მას შინა.
36. ამან გამოიყვანნა იგინი და ქმნა ნიშები და სასწაულები ქუეყანასა მას ეგჳპტისასა და ზღუასა მას მეწამულსა და უდაბნოსა ზედა ორმოც წელ.
37. ესე არს მოსე, რომელმან-იგი ჰრქუა ძეთა ისრაჳლისათა, ვითარმედ: წინაწარმეტყუელი აღვიდგინოს თქუენ უფალმან ღმერთმან თქუენმან ძმათაგან თქუენთა ვითარცა-ესე მე, მისი ისმინეთ.
38. ესე არს, რომელი იყო კრებულსა მას თანა უდაბნოსა ზედა ანგელოზისა მის თანა, რომელი ეტყოდა მას მთასა სინასა და მამათა ჩუენტა, რომელმან შეიწყნარნა სიტყუანი იგი ცხოვრებისანი მოცემად ჩუენდა.
39. რომელთაჲ არა ინებეს დამორჩილებად მამათა მათ ჩუენტა, არამედ განიშორნეს და მიიქცეს გულითა მათითა ეგჳპტედ.
40. ეტყოდეს აჳრონს: მიქმნენ ჩუენ ღმერთნი, რომელნი წინა მიძლოდიან ჩუენ, რამეთუ მოსე ესე, რომელმან გამოიყვანნა ჩუენ ქუეყანი ეგჳპტით, არა ვიცი, თუ რაჲ შეემთხჳა მას.
41. და ქმნეს ჳბოდ მათ დღეთა შინა და შეიწირეს მსხუერპლი კერპისა მის და იხარებდეს ქმნულსა ჳელთა მათთასა.
42. მიაქცინა და მისცნა იგინი ღმერთმან მსახურებად ძალთა ცისათა, ვითარცა წერილ არს წიგნსა წინამსწარმეტყუელთასა: საკლველებსა ნუ და მსხუერპლებსა შესწირევდით ჩემდა უდაბნოსა ზედა ორმოც წელ, სახლო ისრაჳლისაო?
43. და აღიღედ კარავი იგი მოლოქისი და ვარსკულავი ღმრთისა თქუენისა რემფადსი, კერპნი იგი, რომელ ჳქმნენით თაყუანის-საცემელად, და მიგჳადნე თქუენ მიერ კერძო ბაბილონსა.
44. კარავი იგი საწამებელი იყო მამათა ჩუენტა თანა უდაბნოსა ზედა, ვითარცა-იგი უბრძანა, რომელი-იგი ეტყოდა მოსეს საქმედ მისა მსგავსად ხატისა მის, რომელი-იგი ეხილვა,
45. რომელცა-იგი შემოიღეს მამათა ჩუენტა შემდგომითი –შემდგომად იესუმს თანა დამკჳდრებასა მას წარმართთასა, რომელნი-იგი მოსრნა ღმერთმან პირისაგან მამათა ჩუენტაჲსა ვიდრე დღეთამდე დავითისთა,
46. რომელმან პოვა მადლი წინაშე ღმრთისა და ითხოვა პოვნად საყოფელი ღმრთისა იაკობისი.
47. ხოლო სოლომონცა უშენა მას სახლი.

48. არამედ არა თუ მაღალი იგი ჯელით ქმნულთა ტამართა შინა დამკვდრებულ არს, ვითარცა წინაწარმეტყუელი იტყვს:
49. ცანი საყდარნი ჩემნი და ქუეყანად კუარცლბერკი არს ფერჯთა ჩემთაჲ. ვითარი სახლი მიშენოთ მე, თქუა ღმერთმან, ანუ რაჲ-მე ადგილი იყოს განსასუენებელისა ჩემისაჲ?
50. ანუ არა ჯელმან ჩემმან შექმნა ესე ყოველნი?
51. ქედ-ფიცხელნო და წინადაუცუეთელნო გულითა და სასმენელითა, თქუენ მარადის სულსა წმიდასა ანტაკრად წინა-აღუდგებით, ვითარცა მამანი თქუენნი, ეგრეცა თქუენ.
52. რომელნიმე წინაწარმეტყუელთაგანნი არა დევნეს მამათა მათ თქუენთა? და მოსწყვდნეს, რომელნი წინადაწარ უთხრობდეს მოსვლასა მას მართლისასა, რომლისა-იგი აწ თქუენ შინაგანმცემელ და მკლველ იქმნენით,
53. რომელთა მოიღეთ შჯული ბრძანებისაებრ ანგელოზთაჲსა და არა დაიმარხეთ.
54. ხოლო მათ ვითარცა ესმოდა ესე, განიხერხებოდეს გულითა მათითა და იღრჭენდეს მის ზედა კბილთა მათთა.
55. ხოლო იგი სავსე იყო სულითა წმიდითა, ახედნა ცად და იხილა დიდებაჲ ღმრთისაჲ და იესუ, მდგომარე მარჯუენით ღმრთისა.
56. და თქუა: აჰა-ესერა ვხედავ ცათა განხუმულთა და ძესა კაცისასა, მარჯუენით ღმრთისა მდგომარესა.
57. ხოლო მათ ჯმითა მაღლითა დაღად-ყვეს და ჯელნი ყურთა შეისხნეს და მიჰმართეს ერთბამად მის ზედა;
58. და განიყვანეს გარეშე ქალაქსა და ქვასა დაჰკრებდეს. და მკლველნი იგი დასდებდეს სამოსელსა მათსა ფერჯთა თანა ჰაბუკისა ვისთამე, რომელსა სახელი ერქუა სავლე.
59. და ქვასა დაჰკრებდეს სტეფანეს. ხოლო იგი ილოცვიდა და იტყოდა: უფალო იესუ ქრისტე, შეივედრე სული ჩემი.
60. და დაიდგინა მუჯლნი და ჯმითა დიდითა თქუა: უფალო, ნუ შეურაცხ ამათ ცოდვასა ამას. და ესე ვითარცა თქუა, დაიძინა.

8

1. ხოლო სავლე იყო თანა-ჯერ-მჩინებელ მოკლვასა მისსა. იყო მას დღესა შინა დევნულებად დიდი ეკლესიათა მათ ზედა, რომელნი იყვნეს იერუსალჴმს. და ყოველნივე განიბნინეს სოფლებსა მას ჰურიასტანისასა და სამარიადსასა, თჳნიერ ხოლო მოციქულთა.
2. და შემოსეს სტეფანე კაცთა ღმრთის მოშიშთა და ყვეს ტყეზად დიდი მის ზედა.
3. ხოლო სავლე ფრიად მავნებელ იყო ეკლესიათა მიმართ, სახლებსა შევიდოდა და ითრევდა მამებსა და დედებსა და მისცემდა საპყრობილედ.
4. და რომელნი იგი მიმოდაიბნინეს, ვიდოდეს და ახარებდეს სიტყუასა მას ცხორებისასა.
5. ფილიპე შთავიდა ქალაქსა მას სამარიტელთასა და უქადაგებდა მათ ქრისტესა.

6. და ერჩდა ერი იგი სიტყუათა მათ ფილიპესთა ერთბამად სმენად მათდა და ხილვად სასწაულებსა მას, რომელსა იქმოდა.
7. რამეთუ მრავალთა რომელთა თანა იყო სულები არაწმიდები, დაღაღებედ ჳმითა მალლითა და განვიდიან. და მრავალნი განრღუეულნი და მკელობელნი განიკურნებოდეს.
8. და იყო სიხარული დიდი ქალაქსა მას შინა.
9. კაცი ვინმე იყო, რომელსა სახელი ერქუა სიმონ, წინაძთვე იყო ქალაქსა მას შინა, ჳგრძნებდა და განაკვრვებდა ნათესავსა მას სამარიტელთასა.
10. რომელსა ხედვიდეს ყოველნი, მცირითგან ვიდრე დიდადმდე, და იტყოდეს, ვითარმედ: ესე არს ძალი ღმრთისაჲ დიდი.
11. ხოლო ერჩდეს მას, რამეთუ მრავლით ჟამითგან გრძნებითა განეკვრვნეს იგინი.
12. და რაჟამს ჳრწმენა ფილიპესი სახარებაჲ სასუფეველისათჳს ღმრთისა და სახელისათჳს იესუ ქრისტესისა, ნათელს-იღებდეს მამანი და დედანი.
13. და სიმონსცა თჳთ ჳრწმენაჲ და ნათელ-ილო, და იყო დადგრომილ ფილიპეს თანა. და ჳხედვიდა სასწაულებსა და ძალთა დიდთა, რომელნი-იგი იქმნებოდეს, და დაუკვრდებოდა.
14. ესმა რაჲ უკუე მოციქულთა, რომელნი იყვნეს იერუსალჳმს, რამეთუ შეიწყნარეს სამარიას სიტყუად ღმრთისაჲ, მიავლინნეს მათდა პეტრე და იოვანე,
15. რომელნი-იგი ვითარცა მივიდეს, ლოცვა-ყვეს მათთჳს, რაჲთა მიიღონ სული წმიდაჲ.
16. რამეთუ მუნამდე არა იყო არცა ერთსა მათგანსა ზედა-მოწევნულ სული წმიდაჲ, გარნა ბანილ ხოლო იყვნეს სახელითა უფლისა იესუძსითა.
17. მაშინ დაასხმიდეს ჳელთა მათ ზედა, და მიაქუნდა სული წმიდაჲ.
18. ვითარცა იხილა სიმონ, რამეთუ ჳელთ-დასხმითა მით მოციქულთაჲთა მოეცემის სული წმიდაჲ, მიუპყრა მათ ფასი
19. და ჳრქუა: მომეცით მეცა ჳელმწიფებაჲ ესე, რაჲთა, რომელსაცა დავასხნე ჳელნი, მიაქუნდეს სული წმიდაჲ, ჳრქუა მას პეტრე:
20. ვეცხლი ეგე შენი შენთანაჲვე იყავნ წარსაწყმედელად შენდა, რამეთუ ნიჳსა მას ღმრთისასა ჳგონებ ფასითა მოპოვნებად.
21. არა გიც შენ ნაწილი, არცა სამკვდრებელი სიტყუასა ამას შინა, რამეთუ გული შენი არა არს წრფელი წინაშე ღმრთისა.
22. შეინანე უკუე უკეთურებისა ამისგან შენისა და ევედრე უფალსა, მი-ხოლო თუ-გეტეოს შენ უსჯულოებაჲ ეგე გულისა შენისაჲ,
23. რამეთუ სიმწარედ ნავდლისა და თანა შეკრულ ცოდვისა გხედავ შენ, რამეთუ ხარ.
24. მიუგო სიმონ და ჳრქუა: ილოცეთ თქუნ ჩემთჳს უფლისა მიმართ, რაჲთა არა მოვიდეს ჩემ ზედა, რაჲ-იგი თქუნ სთქუთ.
25. ხოლო მათ მიმოდააწესეს წამებაჲ იგი სიტყჳსაჲ მის და იტყოდეს სიტყუასა მას უფლისასა, და მოიქცეს იერუსალჳმად და მრავალსა დაბნებსა სამარიტელთასა ახარებდეს.
26. ანგელოზი უფლისაჲ ეტყოდა ფილიპეს და ჳრქუა: აღდეგ და მივედ შენ სამხრით კერძო, გზასა მას, რომელი შთავალს იერუსალჳმით გაზად. ესე არს უდაბნოჲ.

27. და აღდგა და წარვიდა. და აჰა ესერა კაცი ჰინდომ საჭურისი ძლიერი კანდაკისი დედოფლისა მის ჰინდოეთისაჲ, რომელი იყო ყოველსა ზედა საფასესა მისსა, რომელი-იგი მოსრულ იყო თაყუანის-ცემად იერუსალჴმედ,
28. და მოქცეულ იყო და ჯდა იგი ეტლთა ზედა მისთა და იკითხვიდა წიგნსა ესაია წინაწარმეტყუელისასა.
29. ჰრქუა სულმან წმიდამან ფილიპეს: მივედ და შეეახლე შენ ეტლთა იმათ.
30. და მივიდა ფილიპე და ისმენდა მისსა, ვითარ-იგი იკითხვიდა ესაია წინაწარმეტყუელსა; და ჰრქუა: უწყი-მეა, რასა-ეგე იკითხავ?
31. ხოლო მან ჰრქუა: და ვითარ-მე მეძლოს უწყებად, არა თუ ვინმე იყოს წინამძღუარ ჩემდა? და ჰლოცვიდა ფილიპეს აღსლვლად და დაჯდომად მის თანა.
32. ხოლო თავი საკითხავისაჲ მის, რომელსა იკითხვიდა, იყო ესე: ვითარცა ცხოვარი კლვად მიიგუარა და ვითარცა ტარიგი წინაშე მრისუველისა უქმობელად, ესრეთ არა აღადებს პირსა თვისსა.
33. სიმდაბლითა თვისითა სასჯელი მისი მიეღო. ხოლო თესლ-ტომი მისი ვინ-მე მიუთხრას, რამეთუ აღებულ არს ქუეყანით ცხორებაჲ მისი.
34. მიუგო საჭურისმან მან და ჰრქუა ფილიპეს: გევედრები შენ, ვისთვის იტყვს წინაწარმეტყუელი ამას, თავისა თვისისათვის, ანუ სხვისა ვისთვისმე?
35. აღალო პირი თვისი ფილიპე და იწყო თხრობად მისა და ხარებად წიგნთაგან იესუმსთვის.
36. და ვითარცა მი-ოდენ-ვიდოდეს მგზავრ, მოვიდეს წყალსა ერთსა ზედა და ჰრქუა საჭურისამან მან: აჰა წყალი, რაჲდა ყენება არს ჩემდა ნათლის-ღებად?
37. ჰრქუა მას ფილიპე: გრწამს თუ ყოვლითა გულითა შენითა, ჯერ-არს. მიუგო და ჰრქუა მას: მრწამს, რამეთუ ძე ღმრთისაჲ არს იესუ ქრისტე.
38. და უბრძანა დადგინებაჲ ეტლთაჲ მათ. და შთაქდეს ორნივე წყალსა, ფილიპე და საჭურისი იგი, და ნათელ-სცა მას.
39. და ვითარცა აღმოქდეს წყლით, სული წმიდაჲ მოვიდა საჭურისსა მას ზედა; და სულმან უფლისამან წარიტაცა ფილიპე, და მერე არღარა იხილა იგი საჭურისმან მან, და ვიდოდა გზასა თვისსა სიხარულით.
40. და ფილიპე იპოვა აზოტით კერძო, მიმოვიდოდა და ახარებდა ყოველსა მას ქალაქებსა ვიდრე მოსლვადმდე მისა კესარიად.

ხოლო სავლე უფროდს განრისხნებოდა და სავსე იყო გულის წყრომითა და კლვითა მოწაფეთა მათ ზედა უფლისათა, მოუჭდა მღდელო მოძღუარსა მას და ითხოვა მისგან წიგნები დამასკოდ სხუათა მიმართ კრებულთა, რაჲთა მივიდეს და, თუ ვინმე პოვნეს ამის მოძღურებისა გზასა, მამები ანუ დედები, კრულნი მოიყვანნეს იერუსალჴმედ.

და მი-ოდენ რაჲ-ვიდოდა იგი და მიეახლა დამასკესა, მეყსეულად იყო გარემოდს მისსა ბრწყინვალეებაჲ ნათლისაჲ ზეცით გარდამო.

და იგი დაეცა ქუეყანასა ზედა და ესმა ჴმად, რომელმან ჰრქუა მას: საულ, საულ, რაჲსა მდევნი მე? ფიცხელ არს შენდა წიხნად დეზისაჲ.

მან მიუგო და ჰრქუა: შენ ვინ ხარ, უფალო? ჰრქუა მას: მე ვარ იესუ, რომელსა შენ მღევნი.

არამედ აღდეგ და შევედ ქალაქად, და მუნ გეთხრას შენ, რად-იგი ღირდეს შენდა საქმედ.

და კაცნი იგი, რომელნი იყვნეს მის თანა, დგეს დაკვრვებულნი. სმენით ესმოდა კმად იგი, ხოლო ხედვიდეს ვერარას.

აღდგა სავლე ქუეყანით, თუალნი ეხილვნეს და ხედვიდა ვერარას. უპყრეს კელი მისთანათა მათ და შეიყვანეს დამასკოდ.

და წარცდეს სამნი დღენი, და არარას ხედვიდა და არცა ჭამა და არცა სუა.

ხოლო იყო ვინმე მოწაფე დამასკეს შინა, სახელით ანანია. და ჰრქუა მას უფალმან ჩუენებით: ანანია! და მან ჰრქუა: აქა ვარ, უფალო.

ჰრქუა მან უფალმან: აღდეგ შენ ადრე და მივედ უბანსა მას, რომელსა ჰრქვან მართალი, და მოიძიე ტაძართა მათ იუდაისტა სავლე სახელით, ტარსელი, რამეთუ აჰა- ეგერა ილოცავს მუნ.

და იხილა მან ჩუენებით კაცი სახელით ანანია, რომელი შევიდა და დაასხნა კელნი მას ზედა, რადთა აღიხილნეს.

მიუგო ანანია და ჰრქუა: უფალო, მასმიეს მრავალთაგან მის კაცისათვს, რადენი ძვრი შეაჩუენა წმიდათა შენთა იერუსალჴმს შინა,

და აქაცა მოუღებეს კელმწიფებად მღდეღთ მოძღუართაგან შეკრვად ყოვეღთა, რომელნი ხადიან სახელსა შენსა.

ჰრქუა მას უფალმან: მივედ შენ, რამეთუ მე ჴური რჩეული მიპოვნეს იგი, რადთა ზე აქუნდეს სახლი ჩემი წინაშე ყოვეღთა წარმართთა, და მეფეთა და მთავართა, ძეთა ისრაჴლისათა.

და მე უჩუენო მას რავდენი ღირდეს მისა ვნებად სახელისა ჩემისათვს.

აღდგა ანანია და წარვიდა და შევიდა ტაძართა მათ და დაასხნა მის ზედა კელნი მისნი და ჰრქუა: საულ ძმაო, უფალმან მომავლინა მე, იესუ, რომელი გეჩუენა შენ გზასა მას, რომელსა მოხვდოდე, რადთა აღიხილნე თუალნი შენნი და აღივსო სულითა წმიდითა.

და მყის გარდამოვარდეს თუალთაგან მისთა ვითარცა ნაქურცენნი და მეყსეულად აღიხილნა და აღდგა და ნათელ-იღო.

და მოიღო საზრდელი და განძლიერდა. და იყო მუნ მოწაფეთა მათ თანა დამასკოს დღე რავდენმე;

და მეყსეულად შესაკრებელთა შინა ქადაგებდა ქრისტესა, ვითარმედ: ესე არს მე ღმრთისაჲ.

და დაუკვრდებოდა ყოვეღთა, რომელთა ესმოდა და იტყოდეს: არა ესე არსა, რომელი-იგი ტყუენვიდა იერუსალჴმს შინა, რომელნი ხადოდეს სახელსა იესუმსსა, და აქაცა მისთვს მოსრულ იყო, რადთა კრულნი აღიყვანნეს იგინი მღდეღთ მოძღუართა თანა?

ხოლო სავლე უფრომს განძლიერდა და შეჴკრებდა ჴურიათა, რომელნი მყოფ იყვნეს დამასკეს შინა, და გულისჴმა-უყოფდა, ვითარმედ: ესე არს ქრისტე.

ვითარცა აღესრულნეს დღენი მრავალნი, განიზრახეს ჴურიათა მათ მოკლვად მისი.

და ეუწყა სავლეს ძვრის ზრახვად მათი, რამეთუ სცვიდეს ბჴეთა დღე და ღამე, რადთამცა ვითარ მოკლეს იგი.

და მოიყვანეს იგი მოწაფეთა ღამე და ზღუდით გარდაუტევეს იგი სფვრიდითა.

და მი-რად-ვიდა სავლე იერუსალჴმდ, აზმნობდა შედგომად მოწაფეთა მათ; და ყოველთა ემინოდა მისგან, რამეთუ არა ჰრწმენა, ვითარმედ არს იგი მოწაფე.

ხოლო ბარნაბა წარმოიყვანა იგი და მოჰგუარა მოციქულთა და უთხრა მათ, ვითარ-იგი გზასა ზედა იხილა უფალი და რამეთუ ეტყოდა მას და ვითარ-იგი დამასკეს შინა განეცხადა სახელითა იესუდსითა.

და იყო მათ თანა და შევიდოდა იერუსალჴმს და განცხადნებოდა სახელითა უფლისა იესუდსითა.

ეტყოდა და გამოეძიებდა ბერძლ მეტყუელთა მათ თანა, , ხოლო იგინი ზრახვიდეს მოკლვასა მისსა.

და ვითარცა აგრძნეს ესე ძმათა, წარიყვანეს კესარიად და წარგზავნეს იგი ტარსუნდ.

ხოლო ეკლესიანი იგი ყოველთა მათ ადგილთა ჰურიასტანისათა და გალილეადსათა და სამარიადსათა ეგნეს მშჯდობით, შენნი და წარმართებულნი შიშსა უფლისასა, და ნუგეშინის-ცემითა სულისა წმიდისადთა განმრავლდებოდეს.

და იყო, იქცეოდა რად პეტრე ყოველთა მათ ადგილთა, შთავიდა წმიდათა მათცა, რომელნი მკვდრ იყვნეს ღვდიას.

და პოვა მუნ კაცი ვინმე, რომელსა სახელი ერქუა ენეა, რვა წლითგან ქუემედებარე ცხედარსა ზედა, რომელი იყო განრღვეულ.

და ჰრქუა მას პეტრე: ენეა, განგკურნებს შენ უფალი იესუ ქრისტე, აღდეგ და გარდაყარენ სარეცელნი შენნი. და მეყსეულად აღდგა.

და იხილეს იგი ყოველთა მკვდრთა ლუდიისათა და სარონისათა, რომელთა-იგი მოაქციეს უფლისა.

ხოლო იოპეს შინა იყო ვინმე დედაკაცი დამოწაფებული, რომელსა სახელი ერქუა ტაბითა, რომელი გამოითარგმანების ქურციკ. ესე სავსე იყო ქველის საქმითა და წყალობითა, რომელსა-იგი იქმოდა.

და იყო მათ დღეთა შინა დასნეულებად მისი და სიკუდილი. ხოლო დაბანეს იგი და დადვეს ქორსა მას შინა.

რამეთუ ახს ლუდიად იოპესა, ესმა მოწაფეთა, ვითარმედ პეტრე მუნ არს, და მიავლინნეს მისა ორნი კაცნი და ჰლოცვიდეს, ვითარმედ: ნუ გცონის მოსლვად ვიდრე ჩუენდამდე.

და აღდგა პეტრე და წარვიდა მათ თანა; რომელი ვითარცა მივიდა, აღიყვანეს ქორსა მას ზედა. და გარე მოადგა მას ქურივები იგი, ყოველნი ტიროდეს და უჩუენებდეს კუბასტებსა და სამოსლებსა, რავდენსა იქმოდა, მათ თანა რად იყო ტაბითა.

ხოლო პეტრე განავლინნა გარე ყოველნი და მოიდრიკნა მუჴლნი და ილოცა. და მოექცა გუამსა მას და ჰრქუა: ტაბითა, აღდეგ. და მან მეყსეულად აღიხილნა თუალნი თჴსნი და, იხილა რად პეტრე, წარმოჴდა.

ხოლო მან მისცა მას ჴელი და აღადგინა იგი და მოუწოდა წმიდათა მათ და ქურივთა და წარუდგინა იგი ცოცხალი.

აგრძნა ესე ყოველმან იოპემან და ჰრწმენა მრავალთა უფალი.

და იყო იგი მრავალ დღე დადგრომილ იოპეს შინა სიმონ ვისმე მეპრატაკისა თანა.

კაცი ვინმე იყო კესარიას შინა სახელით კორნილიოს, ასისტავი, ტომისაგან, რომელსა ჰრქვან იტალიკე,

კეთილად მსახური და მოშიში უფლისაა ყოვლითურთ სახლეულით თვისით, იქმოდა ქველის საქმესა მრავალსა ერსა მას შორის და ევედრებოდა ღმერთსა მარადის.

იხილა მან ჩუენებით განცხადებულად ვითარ მეცხრესა ოდენ ჟამსა მის დღისასა, რამეთუ ანგელოზი უფლისაა მოვიდა მისა და ჰრქუა მას: კორნილიე!

და მან მიხედა მას და ზარი განჰჰდა და ჰრქუა მას: რაჲ არს, უფალო? ხოლო მან ჰრქუა მას: ლოცვანი შენნი და ქველის საქმენი შენნი აღვიდეს საკსენებელად შენდა წინაშე უფლისა.

და აწ მიავლინენ შენ იოჰედ კაცნი და მოუწოდე სჯმონს, რომელსა ჰრქვან პეტრე.

ამისი ვანი არს სიმონის ვისმე თანამე მეპრატაკისა, რომელსა ტამარი ახს ზღუასა.

და ვითარცა წარვიდა ანგელოზი იგი, რომელი ეტყოდა მას, მოუწოდა ორთა მონათა მისთა და ერის კაცსა, კეთილად მსახურსა, წინაშე მდგომელსა მისსა, და უთხრა მათ ესე ყოველი და და წარავლინნა იგინი იოჰედ.

და ხვალისაგან მი-რაჲ –ვიდოდეს იგინი გზასა ზედა, ქალაქსა მიეხალნეს, აღჰდა პეტრე ერდოსა ზედა ლოცვად ჟამსა მეექუსესა,

რამეთუ შეემშია და უნდა პირისა კსნად. და ვიდრე იგინი უმზადებდეს მას, იყო მის ზედა განკვრეებად,

და ხედვიდა ცათა განხუმულთა და გარდამომავალსა ჭურჭელსა რასე, ვითარცა ტილოსა დიდსა ოთხთაგან კიდეთა ზე-დამოკიდებულსა ზეცით ქუეყანად,

რომელსა შინა იყო ყოველი ოთხფერკი და ქუეწარმავალი და მჭეცი ქუეყანისა და მფრინველნი ცისანი.

და იყო ჯმად მისა მიმართ: აღდეგ პეტრე, დაკალ და ჭამე.

მიუგო პეტრე და ჰრქუა: ნუ იყოფინ, უფალო, რამეთუ არასადა შეგინებული და არაწმიდაჲ შესრულ არს პირსა ჩემსა.

და მერმე კუალად მეორედ ჯმად იყო მისი მიმართ და თქუა: რომელი-იგი ღმერთმან წმიდა ყო, შენ ნუ შეგინებულ გიჩნს.

ხოლო ესე იყო სამ გზის, და კუალად ამალდა ჭურჭელი იგი მუნვე ზეცად.

და ვითარ-იგი განიზრახვიდა პეტრე გულსა თვისსა, ვითარმედ რაჲ –მე იყოს ხილვად ესე, რომელი ეჩუენა მას, და აჰა ესერა კაცნი იგი, რომელნი კორნელეოსისგან მოვლინებულ იყვნეს, იკითხვიდეს სახლსა სჯმონისსა და მოვიდეს და დადგეს ბეჭთა ზედა მისთა.

და მოხადეს და ჰკითხვიდეს, უკუეთუ სჯმონისი, რომელსა ჰრქვან პეტრე, ვანი აჰა არსა?

ხოლო პეტრე, ვიდრედა იგი გულის ზრახვად დგა ჩუენებისა მისთვს, ჰრქუა მას სულმან წმიდამან: აჰა ეგერა სამნი კაცნი გემიებენ შენ;

არამედ აღდეგ და გარდაგუალე და მივედ მათ თანა და ნურარას ორგულებ, რამეთუ მე მომივლინებინა იგინი.

გარდმოვიდა პეტრე კაცთა მათ თანა, მოვლინებულთა კორნილიოსის მიერ, და ჰრქუა: აჰა-ესერა მე ვარ, რომელსა თქუენ მეძიებთ. აწ რაჲ არს მიზეზი, რომლისათჳს მოსულ ხართ?

ხოლო მათ ჰრქუეს: კორნილიოს ასისტავმან, კაცმან მართალმან და მოშიშმან ღმრთისამან, რომელი წამებულ არს ყოველისაგან ნათესავისა ჰურიათადას, ბრძანებად მოიღო ანგელოზისაგან წმიდისა მიყვანებად შენდა სახლსა თჳსსა და სმენად შენგან სიტყუათა.

ხოლო მან შეუწოდა მათ და მუნ დაიყენა და ისტუმრნა იგინი. და ხვალისაგან აღდგა პეტრე და განვიდა მათ თანა, და ვიეთნიმე ძმათაგანნიცა იოპით მიჰყვეს მის თანა.

და ხვალისაგან შევიდეს კესარიად, ხოლო კორნილიოს მოელოდა მათ, შემოკრიბა თესლ-ტომი მისი და საყუარელნი მეგობარნი მისნი.

და იყო შესლვასა მას პეტრესსა, მოეგებოდა მას კორნილიე და შეუვრდა ფერჯთა მისთა და თაყუანის-სცა მას.

ხოლო პეტრე აღადგინა იგი და ჰრქუა მას: აღდეგ, რამეთუ მეცა თავადი კაცივე ვარ.

და იტყოდეს თანად, და შერაჲ-ვიდა შინა, პოვნა მუნ მრავალნი შემოკრებულნი.

და ჰრქუა მათ პეტრე: თქუენ თვთ უწყით, ვითარმედ არა ჯერ-არს კაცისა ჰურიისა მიახლებად წარმართთა, ანუ შეხებად უცხო-თესლთა; და მე მიჩუენა ღმერთმან, რადთა არავინ კაცი შევჰრაცხო ბილწად და არაწმიდად.

ამისთჳს უცილობელად შემოვედ თქუენდა, მოვედ რაჲ, აწ უკუე მაუწყეთ, რომლისა სიტყუსათჳს მომხადეთ მე.

ჰრქუა მას კორნილიოს: მეოთხით დღითგან ვიდრე აქა ჟამამდე ვიყავ მარხული და მეცხრესა ჟამსა ვილოცვედ რაჲ სახლსა შინა ჩემსა, და აჰა ესერა დადგა კაცი წინაშე ჩემსა სამოსელითა ბრწყინვალითა

და მრქუა მე: კორნილიე, შეისმეს ლოცვანი შენნი, და ქველის საქმენი შენნი მოიწესენეს წინაშე ღმრთისა.

აწ მიავლინე შენ იოპედ და მოუწოდე სიმონს, რომელსა ჰრქვან პეტრე: ამას ვანი დაუც სახლსა სიმონის ვისმე მეჰრატაკისასა, ზღვს კიდით კერძო, რომელი მოვიდეს და გეტყოდის შენ.

და მუნთქუესვე წარმოვავლინენ შენდა და შენ კეთილად ჰყავ, რამეთუ მოხუედ. აწ ესერა ჩუენ ყოველნი მოსრულ ვართ წინაშე ღმრთისა სმენად ყოვლისა ბრძანებულისა შენდა უფლისა მიერ.

აღიღო პეტრე პირი თჳსი და თქუა: ჭემმარიტად ვიცი, რამეთუ არა არს თუალ-ღება ღმრთისა თანა,

არამედ ყოველთა შორის თესლთა რომელსა ეშინის მისა და იქმს სიმართლესა, სათნო მისა არს.

სიტყუად იგი, რომელი მოუვლინა მეთა ისრაჴლისათა მახარებელად მშჯდობისა იესუ ქრისტეს მიერ, ესე თავადი არს უფალი ყოველთაჲ.

თქუენ თვთ უწყით სიტყუად იგი, რომელი იყო ყოველსა ზედა ჰურიასტანსა, რომელმან-იგი იწყო გალილეადთ შემდგომადნათლის-ცემისა, რომელსა-იგი ქადაგებდა იოვანე:

იესუს ნაზარეველსა, რომელსა-იგი სცხო ღმერთმან სულითა წმიდითა და ძალითა, რომელი-იგი მოვიდა ქველის მოქმედად და განკურნებად ყოველთა მიმძლავრებულთა ეშმაკისათა, რამეთუ ღმერთი იყო მის თანა.

და ჩუენ მოწამე ვართ ყოველთათჳს, რომელნი ქმნნა ყოველთათჳს, რომელნი ქმნნა სოფელსა მას ჰურიასტანისასა და იერუსალჳმს შინა, რომელცა-იგი მოკლეს დამოკიდებითა ძელსა ზედა.

ესე ღმერთმან აღადგინა მესამესა დღესა და მისცა მას განცხადებულებაჲ არა ყოვლისა ერისა, არმედ მოწამეთა ამათ, რჩეულთა წინადაწარვე ღმრთისა მიერ, ჩუენ, რომელნი მის თანა ვჰამდით და ვსუემდით შემდგომად მკუდრეთით აღდგომისა მისისა.

და მამცნო ჩუენ ქადაგებად ერისა და წამებად, რამეთუ იგი თავადი არს განჩინებული ღმრთისა მიერ, მსაჯული ცხოველთა და მკუდართაჲ.

ამას ყოველნი წინაწარმეტყუელნი ეწამებიან მოტევებასა ცოდვათასა მოღებად სახელითა მისითა ყოველთა რომელთა ჰრწმენეს მისა მიმართ.

და ვიდრე-იგი იტყოდა-ღა პეტრე სიტყუათა ამათ, მოვიდა სული წმიდაჲ და დაადგრა ყოველთა ზედა, რომელთა ესმოდა სიტყუაჲ იგი,

და დაუკურდა წინა-დაცუე-თილებისაგანთა მორწმუნეთა, რავდენნი-იგი შევიდეს პეტრეს თანა, რამეთუ წარმართთაცა ზედა ნიჭი იგი სულისა წმიდისაჲ მიფენილ არს,

რამეთუ ესმოდა მათი, იტყოდეს რაჲ ენათა, და ადიდებდეს ღმერთსა. მაშინ მიუგო პეტრე და ჰრჳჳა:

წყლისაგან ნუ რაჲ ყენებაჲ არსა არა ნათლის-ცემაჲ ამათი, რომელთა-ესე სული წმიდაჲ მიიღეს, ვითარცა-იგი ჩუენ?

და უბრძანა მათ ნათლისღებად სახელითა იესუ ქრისტესითა. მაშინ ევედრნეს მას, რადთა დაადგრეს მათ თანა დღე რაოდენმე.

11

1. ხოლო ესმა მოციქულთა მათ და ძმათა, რომელნი იყვნეს ჰურიასტანს, ვითარმედ წარმართთაცა შეიწყნარეს სიტყუაჲ ღმრთისაჲ და რაჟამს აღვიდა პეტრე იერუსალჳმდ, ერიდებოდეს მას წინა-დაცუეთილებისაგანნი ძმანი

და იტყოდეს, ვითარმედ: კაცთა მიმართ წინა-დაუცუეთელთა შეხუედ და მათ თანა შჰამე.

ხოლო პეტრე იწყო და მიუთხრა მათ შემდგომითი-შემდგომად და ჰრჳჳა:

მე ვიყავ ქალაქსა შინა იოპესა და, ვილოცევდ რაჲ, ვიხილე განკურვებასა ჩემსა ჩუენებაჲ, რამეთუ გარდამოვიდოდა ჰურჳელი რაჲმე, ვითარცა ტილოჲ დიდი, ოთხთაგან კიდეთა დამოკიდებული ზეცით, და მოვიდა ვიდრე ჩემდამდე,

რომელსა მივხედენ და განვიცდიდი, და ვიხილე მას შინა ოთხფერჳი ქუეყანისაჲ და მჳეცი და ქუეწარმავალნი და მფრინველნი ცისანი,

და მესმა ჳმაჲ, რომელი მეტყოდა მე: აღდეგ, პეტრე, დაკალ და ჰამე.

და მე ვთჳჳ: ნუ იყოფი, უფალო, რამეთუ ბილწი რაჲვე გინა არაწმიდაჲ არასადა შესრულ არს პირსა ჩემსა.

მომიგო მე ჳმამან მან მეორედ ზეცით: რომელი ღმერთმან წმიდა ყო, შენ ნუ ბილწ გიჩნ.

ესე იყო სამ გზის და კუალად აღმაღლდა ყოველი იგი ზეცად.

და აჰა მუნქუესვე სამნი კაცნი მოიწინეს ბეჭთა მის სახლისათა, რომელსა-იგი შინა ვიყავ, მოვლინებულნი ჩემდა კესარიათ.

და მრქუა მე სულმან წმიდამან მისვლად მათ თანა და არარას ორგულებად. მოვიდეს ჩემ თანა ექუსნიცა ესე ძმანი და შევედით სახლსა მის კაცისასა.

და მითხრა ჩუენ, ვითარ-იგი იხილა ანგელოზი ღმრთისაჲ სახლსა შინა თვისსა მდგომარე, რომელმან რქუა მას: მიავლინე იოჰედ და მოიყვანე შენ სიმონ, რომელსა ჰრქვან პეტრე,

რომელმან-იგი გრქუნეს შენ სიტყუანი, რომლითა სცხონდე შენ და ყოველი სახლი შენი.

და ვითარცა ვიწყე მე სიტყუად, მოვიდა სული წმიდაჲ მათ, ზედა ვითარცა-იგი ჩუენ ზედა პირველად.

და მომეცსენა მე სიტყუად უფლისაჲ, რომელ თქუა, ვითარმედ: იოვანე ნათელ-სცემდა წყლითა, ხოლო თქუენ ნათელ-იღოთ სულითა წმიდითა.

აწ უკუეთუ სწორი ნიჭი მისცა მათ ღმერთმან, ვითარცა ჩუენ, რომელთა-ესე გურწმენა უფალი იესუ ქრისტე, მე რაჲ ძალ-მედვა ყენებად ღმრთისა?

ვითარცა ესმა ესე, დადუმნეს და ადიდებდეს ღმერთსა და იტყოდეს: უკუეთუ ნანდვლვე წარმართთაცა მისცა ღმერთმან სინანული იგი ცხორებისაჲ.

და რომელნი-იგი მიმოდაიბნინეს ჭირისა მისგან, რომელი იყო სტეფანეს ზედა, მივიდეს ვიდრე ფინიკედმდე და კვპრედ და ანტიოქიად, არარას ვის ეტყოდეს სიტყუასა, გარნა ჰურიათა მათ ხოლო.

ხოლო იყვნეს ვინმე მათგანნი, კაცნი კვპრელნი და კვრინელნი, რომელნი შევიდეს ანტიოქიად და იტყოდეს ბერძლ მეტყუელთა მათ მიმართ და ახარებდეს უფალსა იესუს.

და იყო კელი უფლისაჲ მათ თანა განკურნებად. და მრავალსა რიცხუსა ჰრწმენა და მოიქცეს უფლისა.

ესმა სიტყუად ესე ყურთა კრებულისათა, რომელი იყვნეს იერუსალჴმს მათთვის, და მიავლინეს ბარნაბა, რაჲთა განვიდეს ვიდრე ანტიოქიადმდე, რომელი-იგი მოვიდა და იხილა მადლი იგი ღმრთისაჲ და განიხარა და ჰლოცვიდა ყოველთა გულს-მოდგინებითა გულისაჲთა დადგრომად უფლისა მიმართ.

რამეთუ იყო კაცი იგი სახიერ და სავსე სულითა წმიდითა და სარწმუნოებითა. და შეეძინა ერი მრავალი უფალსა.

და გამოვიდა ბარნაბა ტარსუნდ მოძიებად სავლესა, და პოა და მოიყვანა ანტიოქიად.

და იყო მათი წელიწად ერთ შეკრებაჲ ეკლესიად და სწავლად ერისა მრავლისა და წოდებად პირველად ანტიოქიას შინა მოწაფეთა მათ ქრისტეანედ.

ამათ დღეთა შინა გამოვიდეს იერუსალჴმით წინაწარმეტყუელნი ანტიოქიად.

და აღდგა ერთი მათგანი, რომელსა სახელი ერქუა ადაბოს, რომელი-იგი აუწყებდა სულითა წმიდითა, ვითარმედ: სიყმილი დიდი ყოფად არს ყოველსა ზედა სოფელსა, რომელი-იგი იყო დღეთა მათ კლავდის კეისრისათა.

ხოლო მოწაფეთა მათ, ვითარცა ჯელ-რად ვის-ეწიფებოდა, ბრძანეს თითოეულმან მათმან სამსახურებელად მიძღუანებად ძმათა მათ, რომელნი-იგი მყოფ იყვნეს ჰურიასტანს, რომელცა-იგი ყვეს და წარუძღუანეს ხუცესთა მათ მიმართ ჯელითა ბარნაბაძსითა და სავლესითა.

12

1. მას ჟამსა შინა ჯელ მიყო ჰეროდე მეფემან ძვრის ყოფად რომელთამე ეკლესიისაგანთა.
2. და მოკლა იაკობ, ძმა იოვანესი, მახვლითა.
3. და ვითარცა იხილა, რამეთუ სათნო უჩნდა ჰურიათა მათ, შესძინა შეპყრობად პეტრესიცა. ხოლო იყვნეს დღენი იგი უცომოებისანი.
4. და შე-რად-იპყრა იგი, შესუა საპყრობილესა და მისცა იგი ოთხთა ოთხეულთა ერისაგანთა ცვად. ესრეთ ეგულეზოდა, რადთა შემდგომად ზატიკისა აღიყვანოს იგი და მისცეს ერსა მას.
5. და პეტრე ცვულ იყო საპყრობილესა მას შინა. ხოლო ლოცვად გულს-მოდგინედ იყოფოდა ეკლესიათა მიერ ღმრთისა მიმართ მისთვის.
6. რაჟამს უკუე ეგულეზოდა ჰეროდეს გამოყვანებად და მიცემად ჯელთა მათთა, მას ღამესა ეძინა პეტრეს შორის ორთა ერისაგანთა, შეკრულსა ჯაჭვთა მრჩობილთა, და მჯუმილნი იგი წინაშე კართა სცვიდეს საპყრობილესა მას.
7. და აჰა ანგელოზი უფლისაა ზედა მოადგა, და ნათელი გამობრწყინდა სახლსა მას შინა, და სცა გუერდსა პეტრესსა, და განაღვძა იგი და ჰრქუა მას: აღდეგ ადრე. და დასცვვეს ჯაჭუნი იგი ჯელთაგან მისთა.
8. ჰრქუა მას ანგელოზმან მან: მოირტყ და შეისხენ სანდალნი შენნი, და მან ყო ეგრეთ. და რქუა მას: შეიმოსა სამოსელი შენი და შემომიდეგ მე.
9. და განვიდა და შეუდგა მას, და არა უწყოდა, ვითარმედ ჰემმარიტ არს, რომელი-იგი იყო ანგელოზისა მისგან; ეგრე ჰკონებდა, ვითარმედ ჩუენებასა იხილავს.
10. და ვითარ განვლეს მათ პირველი საჯუმილავი და მეორე, მიიწინეს იგინი ბჰეთა მათ რკინისათა, რომელი შევიდოდა ქალაქად, რომელცა-იგი თვთ განედო მათ. და ვითარცა განვლეს იგი, წარვლეს უბანი ერთი, და მესყულად განეშორა მისგან ანგელოზი იგი.
11. და პეტრე მოეგო გონებასა თვისსა და თქუა: აწ უწყი ჰემმარიტად, რამეთუ მოავლინა ღმერთმან ანგელოზი თვისი და განმარინა მე ჯელთაგან ჰეროდესთა და ყოვლისაგან მოლოდებისა ერისა მის ჰურიათაძსა.
12. გულსა მოეგონა და მოვიდა სახლსა მარიამისსა, დედისა მის იოვანესსა, რომელსა ერქუა მარკოს, სადა-იგი იყვნეს მრავალნი შეკრებულ და ილოცვიდეს.
13. და ვითარცა ჰრეკა პეტრე კარსა ბჰისასა, გამოვიდა მწევალი ერთი სმენად, რომელსა სახელი ერქუა როდი.
14. და ვითარცა იცნა ჯმა იგი პეტრესი, სიხარულითა არა განულო მას კარი, არამედ შინა შერბიოდა და უთხრა, ვითარმედ: პეტრე კართა ზედა დგას.
15. ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ჰბორგი. და იგი დაამტკიცებდა, ვითარმედ: ესრეთ არს. ხოლო იგინი იტყოდეს, ვითარმედ: ანგელოზი მისი არს.

16. და პეტრე ჰრეკდა კარსა მას ზედადს-ზედა. ხოლო გან-რად-უღეს, იხილეს იგი და განჰკრთეს.
17. მან ჰელი განუყარა მათ, რადთა დადუმნენ. და მიუთხრა მათ, ვითარ-იგი უფალმან გამოიყვანა საპყრობილით, და ამცნო: უთხართ ესე იაკობს და ძმათა ყოველთა. და განვიდა და წარვიდა სხუასა ადგილსა.
18. და ვითარცა განთენა, არა მცირედი შეზრუნებად იყო ერის კაცთად მათ, ვითარმედ: რადმე იქმნა პეტრე?
19. და ჰეროდე ეძიებდა მას და არა პოა. მაშინ განიკითხნა მცველნი იგი და ბრძანა მოკლვად მათი. და მოვიდა მიერ ჰურიასტანით და კესარიას იქცეოდა.
20. ხოლო იყო ჰეროდე გულმწყრალ ტვრელთა და სიდონელთათჳს. და იგინი მოსრულ იყვნეს ერთბამად მისა და ქველის მეტყუელ იყოფდეს ვლასტონს, რომელი იყო სასუენებელსა ზედა მეფისასა, და ითხოვდეს მშჯდობასა, რამეთუ ქუეყანად იგი მათი იზარდებოდა სამეუფოდასაგან მისისა.
21. და დღესა ერთსა დაწესებულსა ჰეროდე შეიმოსა სამოსელი სამეუფეოდ და დაჯდა საყდართა ზედა და ზრახვიდა მათდა მიმართ.
22. და ერი იგი ღაღადებდა: ღმრთისა ჳმად არს და არა კაცისად.
23. და მეყსულად სცა მას ანგელოზმან უფლისამან, ამისჴს რამეთუ არა მისცა დიდებად ღმერთსა, და იქმნა იგი მატლთა შესაჴმელ და სულნი წარჴდეს.
24. რამეთუ სიტყუად იგი ღმრთისად აღორძნდებოდა და განმრავლდებოდა.
25. ბარნაბა და სავლე მოიქცეს იერუსალჴმით ანტიოქიადვე, ვითარ-იგი აღასრულეს მსახურებად მათი; თანა წარიყვანეს იოვანეცა, რომელსა წოდებულ იყო მარკოზ.

13

1. იყვნეს ანტიოქიას შინა მსგავსად კრებულისა მის წინაწარმეტყუელნი და მოძღუარნი: ბარნაბა და სჳმონ, რომელსა-იგი ერქუა ნიგერ, და ლუკოს კვრინელი და მანაინ, რომელი-იგი იყო ძუძუდს-მეტ ჰეროდე მეფისად, და სავლე.
2. და ვიდრე-იგი ჰმსახურებდეს უფალსა და იმარხვიდეს, ჰრქუა მათ სულმან წმიდამან: გამოძირჩინით მე ბარნაბა და სავლე სქმესა, რომელსა მე უწოდი მათ.
3. მაშინ იმარხეს და ილოცეს და დაასხნეს მათ ზედა ჳელნი მათნი და განუტევენეს.
4. ესენი უკუე ვითარცა წარიგზავნნეს სულისა მიერ წმიდისა, შთავიდეს სელევკიად, და მიერ ნავითა წიაღჴდეს კვპრედ.
5. და შე-რად-ვიდეს სალამინდ, უთხრობდეს სიტყუასა მას ღმრთისასა შესაკრებელსა მას შორის ჰურიათასა; თანა ჰყვანდა იოვანეცა მსახურად.
6. და ვითარცა მოვლეს ყოველი იგი ჳალაკი ვიდრე პაფოდმდე, პოვეს კაცი ვინმე მოგჴ, ცრუ-წინაწარმეტყუელი, ჰურიად, რომელსა სახელი ბარიისუ,
7. რომელი-იგი იყო მთავრისა მის ანთჴპატისა თანა სერგისა პავლესა, კაცისა გონიერისა. ამან მოუწოდა ბარნაბას და სავლეს, და ეძიებდა მათგან სმენად სიტყუასა ღმრთისასა.

8. ხოლო უცდებოდა მათ ელვმას, მოგვ იგი, რამეთუ ესერეთ გამოითარგმანების სახელი მისი, და ეძიებდა გარდაქცევას ანთვპატისასა სარწმუნოებისაგან.
9. ხოლო სავლე, რომელ არს პავლე, აღივსო სულითა წმიდითა, მიხედა მას
10. და ჰრქუა: ჟ სავსეო ყოველითა ზაკუვითა და ყოველითა მანკიერებითა, შვილო ეშმაკისაო და მტერო ყოვლისა სიმართლისაო, არა დასცხრეა გარდაქცევად გზათა მათ უფლისათა წრფელითა?
11. და აწ ესერა ჯელი უფლისაჲ შენ ზედა, და იყო შენ ბრმა და ვერ ხედავდე მზესა ვიდრე ჟამამდე. და მეყსეულად დაეცა მის ზედა არმური და ბნელი, და მიმოვიდოდა და ეძიებდა მძლუარსა.
12. მაშინ ვითარცა იხილა ანთვპატმან მან, რაჲ-იგი იქმნა, ჰრწმენა განკვრევებულსა მოძღურებასა მას ზედა უფლისასა.
13. წარ-რაჲ-ვიდეს პაფოთ პავლე და მისთანანი იგი, წაიღვდეს პერგედ პანფილიაჲსა. ხოლო იოვანე განეშორა მათგან და მიიქცია მუნვე იერუსალჴმდ.
14. და იგინი განვიდეს პერგით და მივიდეს ანტიოქიად პისიდისა, და შევიდეს შესაკრებელსა მათსა დღესა შაბათსა და დასხდეს.
15. და ვითარცა აღმოიკითხეს სჯული და წინაწარმეტყელნი, მიავლინნეს მათდა შესაკრებელის მთავართა მათ და ჰრქუეს: კაცნო ძმანო, უკუეთუ არს თქუენ თანა სიტყუად ნუგეშინის-ცემისაჲ ერისა ამის მომართ, იტყოდეთ.
16. აღდგა პავლე და გაუყარა ჯელი, რაჲთა დადუმნენ, და თქუა: კაცნო ისრაიტელნო და რომელნი მოშიშნი ღმრთისანი ხართ, ისმინეთ!
17. ღმერთმან ამის ერისამან გამოირჩინა მამანი ჩუენნი და ერი იგი აღმამალა ჟამსა მას მწირობისასა ქუეყანასა მას ეგვპტისასა, და მკლავთა მალლითა გამოიყვანნა იგინი მიერ.
18. და ზრდიდა მათ უდაბნოსა ზედა ორმოცისა წლისა ჟამთა,
19. და დაარღვნა ნათესავნი შვდნი ქუეყანასა მას ქანანისასა და დაუმკვდრა მათ ქუეყანაჲ იგი მათი.
20. და შემდგომად ამისა ვითარ ოთხას ერგასის წელ ოდენ მოსცა მათ მსაჯულებ მიდღედმდე სამოსელ წინაწარმეტყუელისა.
21. მიერთგან ითხოვეს მეფე, და მოსცა მათ ღმერთმან საულ, მე კისისი, კაცი ნათესავისაგან ბენიამენისა, ორმოც წელ.
22. და ვითარცა გარდაიცივალა იგი, აღუდგინა მათ დავით მეფედ, რომელსა-იგი თავად ეწამა, და თქუა: ვპოვე დავით მე იესესი, კაცი გულითადი ჩემი, რომელმან ყოს ყოველი ნებაჲ ჩემი.
23. მისისა მის ნათესავისაგან ღმერთმან აღთქუმისა მისებრ აღუდგინა ისრაელჴლსა მკსნელი იესუ,
24. რომელსა წინაჲსწარ ქადაგებდა იოვანე წინაჲშე პირისა შემოსლვისა მისისა ნათლის-ღებასა სინანულისასა ყოვლისა მიმართ ერისა ისრაელჴლისა.
25. ვითარცა აღასრულებდა იოვანე სრბასა თვსსა, იტყოდა: ვინ-იგი გგონიე მე ყოფად, მე არა იგი ვარ, არამედ ესერა მოვალს შემდგომად ჩემსა, რომელსა-იგი არა ვარ ღირს განჯსნად ჯამლთა ფერჯთა მისთასა.
26. კაცნო ძმანო და ძენო ნათესავისა მის აბრაჴამისნო, და თქუენ შორის რომელთა ეშინის ღმრთისა, თქუენთვს სიტყუად იგი ცხორებისაჲ მოივლინა.

27. რამეთუ რომელნი-იგი მკვდრ არიან იერუსალჴმს შინა და მთავარნი იგი მათნი ამას უმეცარ იქმნეს და ჳმათა მათ წინაწარმეტყუელთასა, რომელნი-იგი ყოველთა შაბათთა აღმოიკითხვოდეს, საჯეს და აღასრულეს.
28. და არც ერთი ბრალი სიკუდილისაჲ უპოეს და მოითხოვეს პილატესგან მოკლვად იგი.
29. და ვითარ-იგი აღასრულეს ყოველივე, რომელი მისთვის წერილ იყო, გარდამოჴსნეს იგი ძელისაგან და დადვეს საფლავსა.
30. ხოლო ღმერთმან აღადგინა იგი მკუდრეთით,
31. რომელი-იგი ეჩუენა დღეთა მრავალთა მათ, რომელნი-იგი მის თანა აღმოსრულ იყვნეს გალილეაჲთ იერუსალჴმდ, რომელნი-იგი აწ არიან მოწამე მისა ერისა მიმართ.
32. და ჩუენ თქუენ გახარებთ მამათა მიმართ ქმნილსა მას აღთქუმასა, რამეთუ ესე ღმერთმან აღუსრულა შვილთა მათთა და ჩუენ აღდგვდგინა იესუ.
33. ვითარცა ფსალმუნსა მეორესა წერილ არს, ვითარმედ: მე ჩემი ხარი შენ და მე დღეს მიშობიე შენ.
34. ხოლო რამეთუ აღადგინა იგი მკუდრეთით და აღარა ეგულებოდა მიქცივაჲ განსახრწნელად, ესრეთ თქუა, ვითარმედ: მიგცნე თქუენ წმიდაჲ იგი დავითისი სარწმუნოდ.
35. რომლისათჴს სხუასაცა ადგილსა იტყჴს: არცა სცე წმიდასა შენსა ხილვად განსახრწნელი.
36. რამეთუ დავით ნათესავსა შინა თჴსსა ჳმსახურა და ნებითა ღმრთისაჲთა შეისუენა და შეეძინა მამათა თჴსთა და იხილა განსახრწნელი.
37. ხოლო რომელი ღმერთმან აღადგინა, არა იხილა განსახრწნელი.
38. უწყებულ უკუე იყავნ ესე თქუენდა, კაცნო ძმანო, რამეთუ ამის მიერ თქუენ მოიტევებაჲ ცოდვათაჲ გეხარების;
39. და ყოველთა მათგან, რომელთაგან ვერ უძლეთ სჯულითა მით მისესითა განმართლებად, ამის მიერ ყოველსა რომელსა ჴრწმენეს, განმართლების.
40. იხილეთ, ნუუკუე მოიწიოს თქუენ ზედა თქუმული იგი წინაწარმეტყუელთა შინა, ვითარმედ:
41. იხილეთ შეურაცხის-მყოფელთა მაგათ და გიკვრდინ და განირყუნენით, რამეთუ საქმესა ვიქმ მე დღეთა თქუენთა, საქმესა რომელი-იგი არა გრწმენეს, უკეთუ ვინმე გითხრას თქუენ.
42. და ვითარცა ეგულებოდა მათ განსვლად შესაკრებელისაგან ჴურიათაჲსა, ჴლოცვიდეს მათ წარმართნი და ევედრებოდეს მერმესაცა შაბათსა თხრობად მათდა სიტყუათა ამათ.
43. და ვითარცა განუტევეს კრებული იგი, მისდევდეს მათ მრავალნი ჴურიათაგანნი და მორწმუნეთა მათ მწირთაგანნი პავლეს და ბარნაბას, ხოლო იგინი ეტყოდეს მათ და არწმუნებდეს მტკიცედ დადგრომად მადლსა მას ზედა ღმრთისასა.
44. და მერმესა მას შაბათსა კნინდა-და ყოველი იგი ქალაქი შეკრბა სმენად სიტყუასა მას უფლისასა.
45. ხოლო იხილეს რაჲ ჴურიათა მათ ეგოდენი იგი ერი, აღივსნეს შურითა და მჴდომად აღუდგეს სიტყუათა მათ პავლესთა და ჴგმობდეს მათ.
46. განეცხადნეს ბარნაბა და პავლე და თქუეს: თქუენდა ჯერ-იყო პირველად რქუმად სიტყუად ესე ღმრთისაჲ. ხოლო ვინაჲთგან განშორებთ მას და არა

ღირსად გიშჯიან თავნი თჳსნი ცხოვრებისა საუკუნოდსა, აჰა ესერა მივიქცევით წარმართთა მიმართ.

47. რამეთუ ესრეთ მამაცნო ჩუენ უფალმან, ვითარმედ: დაგადგინე შენ ნათლად წარმართთა, რადთა იყო შენ მაცხოვრად კიდით კიდემდე ქუეყანისა.

48. ესე რად ესმოდა წარმართთა, უხაროდა და ადიდებდეს სიტყუასა მას უფლისასა. და ჰრწმენა, რავდენნიცა იყვნეს დაწესებულ ცხოვრებასა საუკუნესა.

49. და მიმოეფინებოდა სიტყუად იგი უფლისად ყოველსა მას სოფელსა.

50. ხოლო ჰურიათა მათ განარისხნეს მსახურნი იგი დედანი აზნაურნი და მთავარნი იგი მის ქალაქისანი, და აღადგინეს დევნად პავლეს და ბარნაბაძს ზედა და განდევნნეს იგინი საზღვრით მათით.

51. ხოლო მათ განიყარეს მტურერი ფერხტა მათთად მათ ზედა და მივიდეს იკონიად.

52. და მოწაფენი იგი აღივსებოდეს მადლითა და სულითა წმიდითა.

14

1. იყო იკონიას შინა მსგავსად წესისა შესლვასა მათსა შესაკრებელსა ჰურიათასა და სიტყუად ესრეთ, ვიდრე რწმუნებადმდე ჰურიათა და წარმართთა მრავალსა სიმრავლესა.

2. ხოლო რომელნი ურწმუნონი ჰურიანი იყვნეს, აღაზრზინნეს და განაბოროტნეს სულნი წარმართანი ძმათა ზედა.

3. მრავალ ჟამ იქცეოდეს იგინი განცხადებულად უფლისა მიმართ, რომელი ეწამებოდა მათ სიტყვთა მით მადლისა მისისადთა და მოსცემდა სასწაულებსა და ნიშებსა ყოფად ჳელთა მათითა.

4. მაშინ განიწვალა სიმრავლე იგი მის ქალაქისად, და რომელნიმე იყვნეს ჰურიათა თანა და რომელნიმე მოციქულთა თანა.

5. და ვითარ შეითქუნეს ჰურიანი და წარმართნი მთავრებით მათითურთ ზედა მისლვად და გინებად და ქვისა დაკრებად მათდა,

6. განეშორნეს და მიივლტოდეს ქალაქებსა ლუკაონისასა – ლუსტრად და დერბედ და გარემო სოფლებსა,

7. და მუნ ახარებდეს.

8. და კაცი ვინმე იყო ლუსტრას შინა, უძლური ორითავე ფერჯითა, და ჯდა მკელობელი დედის მუცლით მისითგან, რომელსა არასადა ევლო.

9. ამას ესმნეს სიტყუანი პავლესნი, იტყოდა რად, ვითარ მიხედა მას პავლე და იხილა, რამეთუ აქუნდა სარწმუნოებად საცხოვრებლად მისა,

10. ჰრქუა მას დიდითა ჳმითა: შენ გეტყვ სახელითა უფლისა იესუ ქრისტესითა: აღდეგ ფერჯთა შენთა ზედა მართლ. და აღხლდნა და იწყო სლვად.

11. ხოლო ერმან მან იხილა რად, რომელი-იგი ქმნა პავლე, აღიმადლეს ჳმად მათი ჳმითა მით ლუკაონებრითა და იტყოდეს: ღმერთნი მსგავსებულ არიან კაცთა და გარდმოსრულ არიან ჩუენდა.

12. და ხადოდეს ბარნაბას დიოს კერპით და პავლეს — ერმით, რამეთუ პავლე იყო წინამძღუარ სიტყვსა მის.

13. ხოლო მდდელმან მან დიოს კერპისამან, რამეთუ იყო იგი მთავარი მის ქალაქისაჲ, კუროები და გვრგვნები ბჭეთა ზედა ქალაქისათა მოილო ერისა მის თანა და ეგულეზოდა ზორვად.
14. ესმა რად ესე მოციქულთა ბარნაბას და პავლეს, დაიპეს სამოსელი მათი და შეკდეს ერსა მას შორის, ღაღადებდეს და იტყოდეს:
15. კაცნო, რას იქმნთ ამას? რამეთუ ჩუენცა კაცნივე ვართ მსგავსნი თქუენნი და გახარებთ თქუენ, რადთა ამოებათა ამათგან მოიქცეთ ღმრთისა ცხოველსა, რომელმან ქმნა ცაჲ და ქუეყანაჲ, ზღუაჲ და ყოველი, რად არს მათ შინა,
16. რომელმან-იგი წარსრულთა მათ ნათესავთა მიუშუა ყოველსა მას თესლებსა სლვად გზასა ნებისა მათისასა,
17. და არავე უწამებელად დაუტევა ქველის მოქმედებაჲ იგი მისი, ზეცით გარდამო მოცემად თქუენდა წვმაჲ და ჟამნი ნაყოფის გამომღებელნი, განმღებად საზარდელითა და სიხარულითა გულთა თქუენთა.
18. და ესრე რად წართქუეს, ძნად დააცხვრეს ერი იგი არა ზორვად მათდა, არამედ კაცად-კაცადი წარსვლად ვანად ვვსა. და ვიდრე-ღა იქცეოდეს იგინი მუნ და ასწავებდეს,
19. მოიწინეს ანტიოქიადთ და იკონიადთ ჰურიანი და, ვიდრე-იგი ეტყოდეს მათ განცხადებულად, არწმუნეს ერსა მას განშორებად მათგან, რამეთუ იტყოდეს, ვითარმედ: არა-რას ჭემმარიტსა იტყვან, არამედ ყოველსა ტყუიან. და ქვაჲ დაჰკრიბეს პავლეს და განითრიეს იგი გარეშე ქალაქსა მას. ეგრე ჰგონებდეს, ვითარმედ მომკუდარ არს იგი.
20. და ვითარ-იგი შემოკრბეს და გარე მოადგეს მოწაფენი, აღდგა და შევიდა ქალაქად, ხოლო ხვალისაგან გამოვიდა ბარნაბაჲს თანა და მივიდეს დერბედ.
21. და ახარებდეს ქალაქსა მას და დაიმოწაფენეს მრავალნი, და მივიდეს ლუსტრად და იკონიად და ანტიოქიად,
22. და განამტკიცებდეს სულსა მოწაფეთასა და ჰლოცვიდეს მათ, რადთა მტკიცედ დგენ სარწმუნოებასა ზედა, და ვითარმედ: მრავალითა ჭირითა ჯერ-არს ჩუენდა შესლვაჲ სასუფეველსა ღმრთისასა.
23. და უკურთხენეს მათ ეკლესიად-ეკლესიად ხუცესნი, და ლოცვითა დამარხვითა შეჰვედრნეს იგინი უფალსა, რომლისაცა მიმართ ჰრწმენა.
24. და განვლეს რად პისიდიად, მოვიდეს პამფილიად;
25. და იტყოდეს პერგეს შინა სიტყუასა მას ღმრთისასა და შთავიდეს ატალიად;
26. და მიერ ნავითა მივიდეს ანტიოქიად, ვინაჲცა იგი შევედრებულ იყვნეს მადლითა ღმრთისაჲთა საქმესა მას, რომელიცა აღასრულეს.
27. და მო-რად-ვიდეს, შეკრიბეს კრებული იგი და უთხრეს მათ რაოდენი ყო ღმერთმან მათ თანა, და რამეთუ განულო წარმართთა კარი სარწმუნოებისაჲ.
28. და მუნ იქცეოდეს ჟამთა არა მცირეთა მოწაფეთა მათ თანა.

1. და გარდამო-ვინმე-ვიდეს ჰურიასტანით და ასწავებდეს ძმათა, ვითარმედ: არა თუ წინადაიკვთოთ შჯულითა მოსესითა, ვერ ძალ-გიც ცხორებად.

2. და ვითარ-იგი იყო ჯდომად და გამოძიებად არა მცირედი პავლესი და ბარნაბაჲსი მათდა მიმართ, ბრძანეს აღსვლად პავლესი და ბარნაბაჲსი და სხუათა ვიეთმე მათგანთად მოციქულთა მიმართ და ხუცესთა იერუსალჴმდ ამის ცილობისათჳს.
3. და იგინი წარმოგზავნეს კრებულისა მისგან. და გან-რად-ჰვლიდეს ფინიკესა და სამარიასა, მიუთხრობდეს მათ მოქცევასა წარმართთასა და ჰყოფდეს სიხარულსა დიდსა ყოველთა შორის ძმათა.
4. და მო-რად-ვიდეს იერუსალჴმდ, შეწყნარებულ იქმნეს კრებულისა მისგან და მოციქულთა და ხუცესთა, და მიუთხრეს მათ რაოდენი-რად ღმერთმან ყო მათ თანა, და რამეთუ განულო წარმართთა კარი სარწმუნოებისაჲ.
5. აღ-ვინმე-დგეს დასისა მისგან ფარისეველთაჲსა მორწმუნენი და იტყოდეს, ვითარმედ: ჯერ-არს წინა-დაცუეთად მათდა და მცნებად, რადთა დაიმარხონ შჯული მოსესი.
6. შეკრბეს მოციქულნი და ხუცესნი ხილვად სიტყჳსა ამისთჳს.
7. და ვითარ იყო მრავალი გამოძიებაჲ, აღდგა პეტრე და ჰრქუა მათ: კაცნო ძმანო, თქუენ უწყით, რამეთუ პირველით დღითგან თქუენ შორის გამოირჩია ღმერთმან პირითა ჩემითა სმენად წარმართთა სიტყუად იგი სახარებისაჲ და რწმუნებად;
8. და გულთ-მეცნიერი ღმერთი ეწამა მათ და მისცა მათ სული წმიდაჲ, ვითარცა-იგი ჩუენ;
9. და არარად განიკითხა შორის ჩუენსა და მათსა, და სარწმუნოებითა განწმიდა გულნი მათნი.
10. აწ უკუე რადსათჳს გამოსცდით ღმერთსა დადებად უღლისა ქედსა ზედა მოწაფესათა, რომელსა-იგი ვერცა მამათა ჩუენთა, ვერცა ჩუენ შეუძლიეთ ტვრთვად?
11. არამედ მადლითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა გურწამს ჩუენ ცხორებაჲ, ვითარცა სახედ-იგი მათ.
12. და დადუმნა ყოველი იგი სიმრავლე და ისმენდეს ბარნაბაჲსსა მის და პავლესსა მითხრობასა, რაოდენი ქმნა ღმერთმან ნიშები და სასწაულები წარმართთა შორის მათ მიერ.
13. და შემდგომად დადუმებისა მათისა მიუგო იაკობ და თქუა: კაცნო ძმანო, ისმინეთ ჩემი:
14. სჯემონ მიგითხრა, ვითარ-იგი ღმერთმან მოხედნა პირველად მიყვანებად წარმართთაგან ერი სახელისათჳს მისისა;
15. და მას შეეტყუებიან სიტყუანი იგი წინაწარმეტყუელთანი, ვითარცა წერილ არს, ვითარმედ:
16. ამის შემდგომად მოვაქციო და აღვაშენო კარავი იგი დავითისი დაცემული, და დამკობილი იგი მისი აღვჰმართო და აღვაშენო,
17. რადთა გამოიძიონ ნეშტთა კაცთა უფალი და ყოველთა წარმართთა, რომელთა ზედა წოდებულ არს სახელი ჩემი მათ ზედა, თქუა უფალმან,
18. რომელმან ქმნა ესე ყოველი საცნაური საუკუნითაგან.
19. ამისთჳს მე ესრეთ ვმჯი და ჯერ-მიჩნს, რომელნი წარმართაგანნი მოქცეულ არიან ღმრთისა მიმართ, რადთა არა ვაურვებდეთ მათ,
20. არამედ მიწერად მათდა, რადთა განეყენენ იგინი ჴამად ნაზორევისაგან კერპთაჲსა და სიძვისაგან, დამშთვარისა და სისხლისა, და რადთა, რაოდენი მათ არა უნებს, რადთამცა ეყო, იგინი სხუასა ნუ უყოფენ.

21. რამეთუ მოსეს პირველთა ნათესავთაგან ქალაქად-ქალაქად ქადაგნი იგი მისნი დაედგინნეს, რომელნი-იგი ამას აღმოიკითხვიდეს ყოველთა შაბათთა შესაკრებელთა შორის მათთა.
22. მაშინ ჯერ-იჩინეს მოციქულთა და ხუცესთა ყოვლითურთ კრებულით და გამოარჩინეს კაცნი მათგანნი მივლინებად ანტიოქიად პავლეს და ბარნაბაჲს თანა იუდა, რომელსა ეწოდა ბარსაბა, და შილა, კაცნი შერაცხილნი ძმათა შორის;
23. და დაწერეს ჴელითა მათითა ესრეთ: მოციქულნი და ხუცესნი და ძმანი, რომელნი-ეგე ანტიოქიადთ და ასურეთით და კილიკიადთ კერძო ძმანი ხართ წარმართთაგანნი, გიკითხავთ. გიხაროდენ!
24. ვინადგან გუესმა ჩუენ, რამეთუ ჩუენგანნი ვინმე განვიდეს და აღგძრნეს თქუენ სიტყვთა და აღაშფოთებდეს სულთა თქუენტა და გეტყოდეს წინა-დაცუეთად და დამარხვად სჯულსა, რომელთადა ჩუენ არაჲ გუემცნო.
25. აწ უკუე ჯერ-გვჩნდა კრებულსა ყოველსა ერთბამად გამორჩევაჲ კაცთაჲ მაგათ და მივლინებაჲ თქუენდა, პავლეს თანა და ბარნაბაჲს თანა, საყუარელთა ჩუენტა,
26. კაცთა, რომელთა-იგი სულნი თჳსნი მისცნეს სახელისათჳს უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესისა.
27. წარმო-უკუე-გვვლინებიან იუდა და შილა, და მათცა სიტყვთ გითხრან ესევე.
28. რამეთუ ჯერ-უჩნდა სულსა წმიდასა და ჩუენცა, რადთა არარაჲ უმეტესი ტვრთი დავდვათ თქუენ ზედა, გარნა რომელნი-ესე სასწრაფო არიან:
29. განშორებად თქუენდა ნაკერპავისაგან და სისხლისა, დამშთვარისა და სიძვისა, და რაოდენი არა გნებავს, რაითა გეყოს თქუენ, სხუასა ნუ უყოფთ, რომელთაგან დაიძარხენით თავნი თჳსნი, კეთილსა იქმოდეთ და ცოცხლებით იყვენით!
30. იგინი ვითარცა წარმოემართნეს, მოვიდეს ანტიოქიად. და შეკრიბეს კრებული იგი და მისცეს წიგნი ჴელთა მათთა.
31. და ვითარცა აღმოიკითხეს, განიხარეს ნუგეშინის-ცემასა მას ზედა.
32. იუდა და შილა, რამეთუ იგინიცა წინაწარმეტყუელნი იყვნეს, მრავლითა სიტყვთა ნუგეშინის-სცეს ძმათა მათ და დაამტკიცნეს.
33. და დაყვნეს მუნ ჟამი მრავალი და წარიგზავნნეს მშჳდობით ძმათაგან მოციქულთა მიმართ.
34. ჯერ-იჩინა შილა დადგრომაჲ მუნვე.
35. ხოლო პავლე და ბარნაბა იქცეოდეს ანტიოქიას შინა და ასწავებდეს და ახარებდეს სხუათაცა მრავალთა თანა სიტყუასა მას უფლისასა.
36. შემდგომად დღეთა რაოდენთამე ჰრქუა პავლე ბარნაბას: მივიქცეთ და მოვიხილნეთ ძმანი ჩუენნი ყოველთა ქალაქთა, რომელთა შინა ვქადაგეთ სიტყუად იგი უფლისაჲ, ვითარ-ძი არიან.
37. ბარნაბას უნდა, რადთამცა იოვანე თანა-წარიყვანა, რომელსა ერქუა მარკოს.
38. ხოლო პავლე ჰლოცვიდა, რადთა რომელი-იგი განეყენა მათ პანფილიადთ და არა შეუდგა მათ საქმესა მას, არა თანა-წარყვანებად იგი.
39. იყო უკუე მკსინვარებაჲ მათ შორის ვიდრე განშორებამდე მათა ურთიერთას; ბარნაბა თანა-წარიყვანა მარკოზ და განვიდა ნავითა კჳპრედ.

40. ხოლო პავლე გამოირჩია შილა და განვიდა, და მიეცა მადლითა ღმრთისადათა ძმათაგან,
41. და მიმოვიდოდა ასურეთსა და კილიკიასა და განამტკიცებდა ეკლესიათა.

16

1. მიიწია იგი დერბედ და ლუსტრად. და აჰა ესერა მოწაფე ვინმე იყო მუნ, სახელით ტიმოთეოს, მე დედაკაცისა ჰურიისა მორწმუნისა და მამისა წარმართისადა,
2. რომელი იწამებოდა ლუსტრელთაგან და იკონიელთა ძმათა.
3. ამისი სათნო-უჩნდა პავლეს მის თანა განსლვად. და მოიყვანა და წინა-დასცვთა მას ჰურიათა მათთვს, რომელნი იყვნეს მათ ადგილთა, რამეთუ უწყოდეს ყოველთა, ვითარმედ წარმართი იყო მამა მისი.
4. და ვითარცა განჰვლიდეს ქალაქებსა მას, ასწავებდეს მათ დამარხვად მოძღურებათა მათ, დამტკიცებულთა მოციქულთაგან და ხუცესთა, რომელნი-იგი იყვნეს იერუსალჴმს შინა.
5. ხოლო ეკლესიანი იგი განმტკიცებოდეს სარწმუნოებითა და შეეძინებოდა რიცხუსა მას დღითი-დღედ.
6. და მოვლეს ფრიგვად და გალატელთა სოფელი, და დაყენებულ იქმნეს სულისა მიერ წმიდისა სიტყუად სიტყუსა მის ასიას შინა,
7. მო-რაა-ვიდეს იგინი მისუნდ, აზმნობდეს წარსლვად ბითუნიადა, და არა უტევა მათ სულმან უფლისამან.
8. და ვითარ თანა-წარჰვდეს მისუნს, შთავიდეს ტროადადა.
9. და ჩუენებასა ღამისასა ეჩუენა პავლეს: კაცი ვინმე იყო მაკედონელი, დგა და ევედრებოდა მას და ეტყოდა: წიად მოგუალე მაკედონიად და შემეწიე ჩუენ.
10. და ვითარცა ჩუენებადა იგი იხილა პავლე, ვისწრაფედ მესესულად განსლვად მაკედონიად, გულისწმა-ვყავთ, რამეთუ მუნ მიჩინა ჩუენ უფალმან ხარებადა მათდა.
11. აღვკედით ნავსა ტროადას და მართლ მივისწრაფეთ სამუთრაკედ, და ხვალისაგან – ახალქალაქად,
12. და მიერ ფილიპედ, რომელი-იგი არს პირველი ნაწილი მაკიდონიისადა, ქალაქი კოლონიად. ბოლო ვიყვენით მას ქალაქსა შინა და ვიქცეოდეთ დღეთა რაოდენთამე.
13. და დღესა შაბათთასა განვედით გარეშე ქალაქსა მას, მდინარის კიდესა, სადა-იგი საგონებელ იყო ლოცვისა შეწირვად; და დავსხედით და ვეტყოდეთ დედათა მათ, რომელნი მოსრულ იყვნეს.
14. და დედაკაცი ერთი სახელით ლუდია, მოწეულის მოფარდული ქალაქისა თვატირისადა, მსახური ღმრთისადა იყო მუნ და ესმოდა, რომლისა-იგი უფალმან განულო გული მორჩილებად სიტყუათა პავლეს მიერ თქმულთა.
15. და ვითარცა ნათელ-ილო მან და სახლმან მისმან, გულოცვითა და იტყოდა: უკუეთუ შეგირაცხიე მე მორწმუნედ უფლისა, შემოვედით ვანად ჩემდა და მუნ დაადგერით. და გუაიძულა ჩუენ.
16. და იყო, ვითარ წარვიდოდეთ ჩუენ ლოცვად, მკევალი ვინმე წინა შემემთხვა ჩუენ, რომლისა თანა იყო სული პითონი, რომელ არს მისნობისადა,

რომლისაგან სარეწავი დიდძალი შეუვიდოდა უფალთა მისთა მისნობითა მისითა.

17. ესე მისდევდა პავლეს და ჩუენ, ჳმობდა და იტყოდა: ესე კაცნი მონანი არიან ღმრთისა მადლისანი, რომელნი გახარებენ თქუენ გზათა ცხოვრებისათა.

18. და ამას ჳყოფდა დღეთა მრავალთა. განრისხნა პავლე და მიექცა სულსა მას უკეთურსა და ჳრქუა: გამცნებ შენ სახელითა იესუ ქრისტესითა განსლვად მაგისგან. და განვიდა მასვე ჟამსა.

19. ვითარცა იხილეს უფალთა მის დედაკაცისათა, რამეთუ განსრულ იყო სასოებად სარეწავისა მათისად, შეიპყრნეს პავლე და შილა და მიზიდვიდეს მათ ურაკპარაკად მთავართა მათთა.

20. და მიჳგუარნეს იგინი ერისთავთა მათ და ჳრქუეს: ესე კაცნი აღსძრვენ ქალაქსა ამას ჩუენსა, ჳურიანი არიან.

21. და მითხრობენ სჯულსა, რომელი არა ჯერ-არს ჩუენდა თავს-დებად, არცა ემნად, რამეთუ ჩუენ კაცნი ჳრომნი ვართ.

22. და შეკრებობდა ერი მათ ზედა. და ერისთავთა მათ მოაპეს სამოსელი მათი და უბრძანეს კუერთხითა ცემად.

23. და ვითარ მრავალი წყლულებად დასდევს მათ ზედა, შესხნეს იგინი საპყრობილესა, და ამცნეს საპყრობილის მცველსა მას კრძალულად დაცვად მათი;

24. და მან, ვითარცა ესევეთარი მცნებად მოიღო მათგან, შესხნა იგინი უშინაგანესსა საპყრობილესა და ფერჳნი მათნი დაჳკრძალნა ჳუნდსა შინა.

25. და შუა ღამეს ოდენ პავლე და შილა ილოცვიდეს და უგალობდეს ღმერთსა; და ისმენდეს მათსა სხუანი იგი პყრობილნი.

26. მეყსეულად ძრვად იყო დიდი, ვიდრემდე საპყრობილე იგი საფუძველითურთ შეიძრა, და მუნქუესვე ყოველნი კარნი განეხუნეს, და ყოველთა კრულებანი განიჳსნნეს.

27. და ვითარ განელჳდა საპყრობილის მცველსა მას და იხილნა კარნი საპყრობილისანი განხუმულნი, იჳადა მახული და ეგულებობდა განგუმერად თავისა თჳსისად. ეგრე ჳგონებდა, ვითარმედ განვლტოლვილ არიან ყოველნი პყრობილნი.

28. ჳმა-უყო მას ჳმითა დიდითა პავლე და ჳრქუა: ნუ რას შეიმთხუევ ბოროტსა თავსა შენსა, რამეთუ ჩუენ ყოველნი აჳა ვართ.

29. ხოლო მან მოითხოვა სანთელი და შეისწრაფა შინა, და ძრწოლად შეედგა და შეუვრდა პავლეს და შილას.

30. და გამოიყვანნა იგინი გარე და ჳრქუა: უფალნო, რად მიღირს მე ყოფად, რადთა ვცხონდე?

31. ხოლო მათ ჳრქუეს: გრწმენინ უფალი იესო ქრისტე, და სცხონდე შენ და ყოველი სახლი შენი.

32. და ეტყოდეს მას სიტყუასა მას უფლისასა, და ყოველთა სახლეულთა მისთა.

33. და წარიყვანნა იგინი მასვე ჟამსა ღამისასა და განზანნა იგინი ნაგუმცა მათგან. და ნათელილო მან და მისთა ყოველთა მეყსეულად.

34. აღიყვანნა იგინი სახედ თჳსა და დაუგო მათ ტაბლად და უხაროდა მას ყოვლითურთ სახლეულით, რომელთა ჳრწმენა ღმერთი.

35. და ვითარცა განთენა, მოუვლინნეს ერისთავთა მათ მტარვალნი და ჳრქუეს: განუტევენ კაცნი ეგე, რომელნი მიგცენით პყრობილად.

36. მიუთხრნა სიტყუანი ესე მესაპყრობილეთ მოძღუარმან მან პავლეს და ჰრქუა, ვითარმედ: ერისთავთა მათ უბრძანებიეს განტევებაჲ თქუენი. აწ უკვე განვედით და წარვედით მშჯდობით!

37. ხოლო პავლე ჰრქუა მათ: გუგუემნეს ჩუენ ურაკპარაკთა ზედა კაცნი უბიწონი ჰრომნი და შესხნეს საპყრობილესა ცუდად, და აწ ფარულად განგვყვანებენ ჩუენ. არა ეგრე, არამედ თვთ მოვიდენ და მათ განმიყვანნენ ჩუენ.

38. მიუთხრეს მტარვალთა მათ ესე ყოველი ერისთავთა მათ. და მათ ზარი განჰჳდა, ესმა რაჲ, ვითარმედ ჰრომნი არიან.

39. და მოვიდეს და ჰლოცვიდეს მათ. და გამოიყვანნეს იგინი საპყრობილით და ევედრებოდეს განსლვად ქალაქისა მისგან.

40. იგინი ვითარ გამოვიდეს მიერ საპყრობილით, მივიდეს და შევიდეს სახლსა ლუდიაჲსასა, და იხილნეს ძმანი და ნუგეშინის-სცეს მათ და გამოვიდეს.

17

და ვითარცა მოვლეს ამფიპოლი და აპოლონიჲ, მოვიდეს იგინი თესალონიკედ, სადა-იგი იყო შესაკრებელი ჰურიათაჲ.

და ვითარცა ჩუეულ იყო პავლე, შევიდა მათა და სამსა შაბათსა ეტყოდა მათ წიგნთაგან,

გამოუთარგმანებდა მათ და წინა-დაუდებდა, რამეთუ ქრისტესა ჯერ-იყო ვნებაჲ და აღდგომაჲ მკუდრეთით და ვითარმედ: ესე არს იესუ ქრისტე, რომელსა მე გახარებ თქუენ.

და რომელთამე მათგანთა ჰრწმენა და შეუდგეს პავლეს და შილას მორწმუნეთა წარმართთა სიმრავლე მრავალი და დედათა მთავართა არა მცირედთაჲ.

ხოლო შური აღიღეს, რომელნი-იგი ურწმუნონი ჰურიანი იყვნეს, და მოიყვანნეს სავაჰროთაგან კაცნი ვინმე ბოროტნი, და ერის კრება ყვეს და აღაშფოთებდეს ქალაქსა მათ ზედა, და ზედა მიადგეს სახლსა იასონისსა და ეძიებდეს მათ გამოყვანებად ერსა წინაშე.

და ვითარცა არა პოვნეს იგინი, მიითრევდეს იასონს და სხუათა ვიეთმე ძმათა მთავართა წინაშე ქალაქისათა და ღაღადებდეს, ვითარმედ: რომელთა ყოველი სოფელი აღაშფოთებიეს, იგინი აქაცა მოსრულ არიან, რომელნი შეუწყნარებინ იასონს, და ესე ყოველნი წინა-აღმდგომსა კეისრისა ბრძანებათსა იქმან, მეუფესა სხუასა იტყვან ყოფად, იესუს.

აღაშფოთეს ერი იგი და მთავარნი ქალაქისანი, ესმოდა რაჲ ესე.

და მოჰჳადეს თავს-მდები იასონს, და მაშინლა განუტევნეს იგინი.

ხოლო ძმათა მეყსეულად ღამე წარგზავნეს პავლე და შილა ბერიად, რომელნი-იგი ვითარცა მიიწინეს, შესაკრებელსა ხოლო ჰურიათსა შევიდეს.

რამეთუ ესენი უაზნაურეს იყვნეს თესალონიკელთა მათ, რომელთაცა შეიწყნარეს სიტყუად იგი ყოვლითა გულს-მოდგინებითა, მარადლე გამოეძიებდეს წიგნითაგან, უკუეთუ ესე ესრეთ არს.

მრავალთა უკუე მათგანთაცა ჰრწმენა, და წარმართთაგანთა დედათა მრავალთა წესიერთა და მამებსა არამცირედსა.

ხოლო ვითარცა აგრძნეს თესალონიკელთა მათ ჰურიათა, ვითარმედ ბერიასცა მიეთხრა პავლეს მიერ სიტყუად იგი ღმრთისაჲ, მოვიდეს მუნცა, აღსძრვიდეს და აღსტეხდეს ერსა მას.

მუნქუესვე განიყვანეს ძმათა მათ პავლე წარსლვად ზღვთ კერძო; ხოლო შილა და ტიმოთე მუნვე დადგეს.

და რომელთა-იგი მიჰყვანა პავლე, წარიყვანეს იგი ვიდრე ათინამდე, და მოიღეს მცნებაჲ შილაჲს და ტიმოთეს მიმართ, რადთა ადრე მივიდენ მისა, და გამოვიდეს.

ვიდრე-იგი ათინას შინა ელოდა მათ პავლე, ეძვნებოდა სულსა მისსა მის თანა, ხედვიდა რად კერძ მსახურებასა მის ქალაქისასა.

ეტყოდა მარადის შესაკრებელსა შორის ჰურიათა და რომელნი ჰმსახურებდეს და უბანთა ზედა ყოველსა დღესა რომელთა-იგი შეემთხუეოდა.

რომელთამე ეპიკურელთა და სტოძსა ფილოსოფოსთა სიტყუა-ყვეს მის თანა, და რომელნიმე იტყოდეს: რად-მე ჰნებავს თესლის მეტყუელსა ამას სიტყუად? და რომელნიმე იტყოდეს: უცხოთა ეშმაკთა ჩანს მთხრობელ ესე, რამეთუ იესუს და აღდგომასა ახარებდა მათ.

შეიპყრეს იგი და არიოპაგედ მიიყვანეს და ეტყოდეს: შემძლებელ ვართ ცნობად, რად არს ახალი ესე შენ მიერ თქმული მოძღურებაჲ?

რამეთუ უცხოთა რასმე ასმენ სასმენელთა ჩუენთა მნებავს უკუე ცნობად, რადსა ჰნებავს ამას ყოფად.

ხოლო ათინელნი ყოველნი და რომელნი მოსრულ იყვნეს უცხონი, სხუად არა მოცალე იყვნეს, გარნა სიტყუად რადსამე და სმენად უახლესისა.

მაშინ დადგა პავლე შორის არიოპაგისა და თქუა: კაცნო ათინელნო, ყოვლითურთ ვითარცა მრჩობლ ეშმაკეულთა გხედავ თქუენ.

რამეთუ, მიმო-რად-ვიქცეოდე და მოვიხილევდ სამსახურებელთა თქუენთა, ვპოვე ბომონიცა, რომელსა ზედა წერილ იყო: უცნაურსა ღმერთსა. აწ უკუე რომლისა-იგი უმეცარ ხართ და ჰმსახურებთ მას, მე გახარებ თქუენ,

ღმერთსა, რომელმან შექმნა სოფელი და ყოველი, რად არს მას შინა. ესე ცისა და ქუეყანისაჲ არს უფალი, არა ჰელით ქმნულთა ტაძართა შინა დამკვდრებულ არს,

არცა კაცობრივთა ჰელთა მიერ იმსახურების, ვითარმცა მოქენე ვისამე იყო, რამეთუ იგი თავად მოსცემს ყოველთა ცხორებასა და სულსა ყოვლით კერძო.

და შექმნნა ერთისაგან სისხლისა ყოველნი ნათესავნი კაცათნი დამკვდრებად ყოველსა ზედა პირსა ქუეყანისასა, განაჩინნა დაწესებულნი ჟამნი და საზღვრის დადებანი დამკვდრებისა მათისანი მოძიებად ღმრთისა;

და უკუეთუმცა ვინ ეძიებდა, პოამცა იგი, და რამეთუ არცა შორს არს კაცად-კაცადისაგან ჩუენისა,

რამეთუ მის მიერ ცხოველ ვართ და ვიქცევით და ვართ, ვითარცა-იგი ვინმე თქუენგანნი სიტყვს მოქმედნი იტყვან: რომლისა-იგი ნათესავცა ვართო.

აწ უკუე ვინაფთგან ნათესავ ღმრთისა ვართ, არა გვღირს, ვითარმცა ვჰგონებდით ოქროსა გინა ვეცხლსა ანუ ანთრაქსა, გამოხატულსა ხუროებით განზრახვითა კაცთაჲთა, საღმრთოძსა მის მსგავს ყოფად.

რამეთუ ჟამნი იგი უმეცრებისანი უგულუბელს-ყვნა ღმერთმან და აწ ამცნებს ყოველთა კაცთა ყოველსა ადგილსა შენანებად;

ვითარცა-იგი დაამტკიცა დღე, რომელსა შინა ეგულები განკითხვად სოფლისად სიმართლით, კაცითა მით, რომელი განაჩინა სარწმუნოებად, მოსცა ყოველთა, რამეთუ აღადგინა იგი მკუდრეთით.

ხოლო მათ ვითარცა ესმა აღდგომად მკუდართად, რომელნიმე ეკიცხევდეს და რომელთამე თქუს: ვისმინოთ შენი ამისთვის კუალადცა.

და ესრეთ გამოვიდა პავლე შორის მათსა.

ხოლო რომელნიმე კაცი მისდევდეს მას და ჰრწმენა, რომელთა თანა იყო დიონოსიოს არიოპაგელი და დედაკაცი, სახელით დამარის, და სხუანი მათ თანა.

18

ამის შემდგომად გამოვიდა პავლე ათინელთა მათგან და მოვიდა კორინთედ; და პოა ვინმე ჰურიად, სახელით აკვლა, პონტოელი ნათესავით, რამეთუ მაშინ ოდენ მოსრულ იყო იგი იტალიადთ, და პრისკილა, ცოლი მისი, - რამეთუ ებრძანა კლავდის კვისარსა განშორებად ყოველნი ჰურიანი ჰრომით, მოვიდა მათა.

და რამეთუ ერთი ჯელოვნებად იცოდეს, იყოფოდა მათ თანა და იქმოდეს, რამეთუ იყვნეს ჯელოვნებით მეპრატაკე.

და ეტყოდა შესაკრებელსა მას ყოველსა შაბათსა და არწმუნებდა ჰურიათა და წარმართთა.

და ოდეს მოვიდეს მაკედონიადთ შილა და ტიმოთე, აწუევდა სული პავლეს და უწამებდა ჰურიათა მათ ქრისტე იესუს.

ხოლო იგინი ვითარ უჯდებოდეს და ჰგმობდეს, განიყარა მათ ზედა სამოსელი თვისი და რჰქუა მათ: სისხლი თქუენი თავთა ზედა თქუენთა! უბრალომცა ვარ მე! ამიერითგან წარმართთა მიმართ მივიდე.

და წარმოვიდა მიერ და შევიდა სახლსა ვისსამე, რომელსა სახელი ერქუა ტიტოს, მისა იუსტოდსსა, ღმრთის მსახურისა, რომელისა სახლი ეზღვრებოდა შესაკრებელსა მას.

ხოლო კრისპოსს შესაკრებელის მთავარსა ჰრწმენა უფალი ყოვლითურთ სახლეულით მისით, და მრავალნი კორინთელნი ისმენდეს და ჰრწმენდა და ნათელ-იღებდეს.

ჰრქუა უფალმან ჩუენებით ღამე პავლეს: ნუ გეშინინ, არამედ იტყოდე და ნუ სდუმი,

რამეთუ მე ვარ შენ თანა, და არავინ შეუძლოს ბოროტის ყოფად შენდა, რამეთუ ერი მრავალი არს ჩემდა ქალაქსა ამას შინა.

და დაყო მუნ ერთ წელ და ექუს თუე და ასწავებდა მათ შორის სიტყუასა ღმრთისასა.

ხოლო გალიონ მთავარი იყო აქაიადსად, ზედა მიუჯდეს ყოველნი ჰურიანი ერთბამად პავლეს და მოიყვანეს საყდარსა წინაშე.

და იტყოდეს, ვითარმედ: თვნიერ სჯულსა ურჩ იქმს ესე კაცთა მსახურებად ღმრთისა.

და ვითარცა ეგულებოდა პავლეს აღებად პირისა, ჰრქუა გალიონ ჰურიათა მათ: უკუეთუმცა იყო შეცოდებათაგანი რამე ძვრის საქმე ბოროტი, მ ჰურიანო, სიტყუასა მისებრმცა თავს-ვიდევ თქუენი;

უკეთუ ძიებად რაიმე არს სიტყვსათჳს და სახელებისა და სჯულისა თქუენისა, თქუენ იხილეთ, რამეთუ მე მსაჯულ ეგევიტართათჳს არა მნებავს ყოფად.

და განასხნა იგინი საყდრისაგან.

მაშინ შეიპყრეს ყოველთა წარმართთა სოსთენი, შესაკრებელის მთავარი, და სცემდეს საყდარსა წინაშე; და არარას ზრუნვიდა ამათგანსა გალიონ.

ხოლო პავლე და-ველა-ადგრა მუნ მრავალ დღე ძმათა თანა, და მერმე იჯმნა და განვიდა ნავითა ასურეთად, და მის თანა პრისკილა და აკვლა. ხოლო იკუეცა მან თმად კენჭრეს, რამეთუ აღთქუმად აღეთქუა.

და მიიწია ეფესოდ, იგინი დაუტევნა მუნ და იგი შევიდა შესაკრებელსა და ეზრახა ჰურიათა მათ.

და ვითარ იგინი ჰლოცვიდეს უმეტესსა-რე ჟამსა დადგრომად მათ თანა, არა ინება,

არამედ იჯმნა მათგან და თქუა: ჯერ-არს ჩემდა დღესასწაულსა ამასა მომავალსა იერუსალჳშს აღსრულებად და კუალად მოვიდე თქუენდა ნებითა ღმრთისაფთა. შევიდა ნავსა ეფესოდ.

და შთავიდა კესარიად. აღვიდა და მოიკითხა ეკლესიად და შთავიდა ანტიოქიად,

და დაყო ჟამნი რაოდენიმე, და განვიდა და მიმოვიდოდა შემდგომითი-შემდგომად გალატელთა სოფელსა და ფრიგჯასასა და განამტკიცებდა ყოველთა მოწაფეთა.

ჰურიად ვინმე, აპოლო სახელით, ალექსანდრიელი ნათესავით, კაცი სიტყუა-მეცნიერი, მოვიდა ეფესოდ, ძლიერ იყო წიგნთაგან.

ესე იყო სწავლულ გზათა უფლისათა და მდულარე სულითა, ეტყოდა და ასწავებდა ჭემმარიტად იესუმსთჳს, და იცოდა ნათლის-ცემად ხოლო იოვანესი.

ამან იწყო განცხადებად შესაკრებელსა შორის. ესმა მისი აკვლას და პრისკილას და მოიყვანეს იგი და უჭემმარიტესად-რე უთხრეს მას გზად იგი უფლისად.

და ვითარ-იგი ეგულეზოდა მას აქაიად წიად-სლვად, უბრძანეს ძმათა და მიუწერეს მოწაფეთა მათ შეწყნარებად მის, რომელი მივიდა შეეწეოდა მორწმუნეთა მათ ფრიად მადლისა მის მიერ,

რამეთუ ძლიერად ჰურიათა მათ ამხილებდა ერსა წინაშე და უჩუენებდა წიგნთაგან, ვითარმედ არის ქრისტე იესუ.

19

იყო აპოლოდსსა მას ყოფასა კორინთეს შინა პავლეს მოევლო ზემო კერძოდ იგი ადგილი და მიიწია ეფესოდ და პოვნა ვინმე მოწაფეთაგანნი.

და ჰრქუა მათ: უკუეთუ სული წმიდად მიგიღებთ და გრწამს? ხოლო მათ ჰრქუეს მას: არამედ არცადა არს, თუ სული წმიდად გუასმიეს.

ჰრქუა მათ პავლე: რაფთა უკუე ნათელ-გიღებთ? და მათ ჰრქუეს: იოვანეს ნათლის-ცემითა.

ჰრქუა მათ პავლე: იოვანე ნათელ-სცემდა ნათლის-ცემასა სინანულისასა ერსა და ეტყოდა მომავალისა მისთვის შემდგომად მისსა, რათა ჰრწმენეს, ესე იგი არს იესუ ქრისტე.

ხოლო მათ, ვითარცა ესმა, ნათელ-იღეს სახელითა უფლისა იესუ ქრისტესითა.

და დასხმითა კელთა პავლესთადთა მათ ზედა მოვიდა მათ ზედა სული წმიდაჲ, იტყოდეს ენათა და წინაწარმეტყველებდეს.

ხოლო იყვნეს კაცნი იგი ყოველნივე ათორმეტ.

შევიდა უკუე შესაკრებელსა მას და კადნიერად იქცეოდა სამ თუე, ეტყოდა და არწმუნებდა სასუფეველისათვს ღმრთისა.

და ვითარ-იგი ვინმე განფიცხნებოდეს და ურჩ იქმნებოდეს და ძვრასა იტყოდეს გზასა მისთვის წინაშე სიმრავლისა მის, განეყენა მათგან და განაშორნა მოწაფენი იგი და დღითი-დღე ეტყოდა მათ სამწიგნობრესა მას ტვრანეს ვისსამე.

და ესე იყო ორ წელ, ვიდრემდე ყოველთა დამკვდრებულთა ასიისათა ესმა სიტყუად უფლისა იესუმსი, ჰურიათა და წარმართთა.

ხოლო ძალთა არა მცირედთა იქმოდა ღმერთი კელითა პავლესითა, ვიდრელა უძღურთაცა ზედა მიაქუნდა ოფლისა მისისაგან ვარშამაგებითა და ოლარებითა, და განეყენებოდა მათ სენი იგი და სულები არაწმიდაჲ განვიდოდა.

იწყეს ვიეთმე მიმომავალთა ჰურიათა, მაფუცებელთა, სახელის-დებად სახელსა უფლისა იესუმსსა მათ ზედა, რომელთა თანა იყო სულები უკეთურები, და იტყოდეს: გაფუცებთ თქუენ იესუმს, რომელსა პავლე ქადაგებს.

იყვნეს ვინმე სკევამს მდდელთ მოძღუარისა ჰურიისა შვდნი ძენი, რომელნი ამას ჰყოფდეს.

მიუგო სულმან მან უკეთურმან და ჰრქუა მათ: იესუ ვიცი და პავლესთვისცა მეცნიერ ვარ, ხოლო თქუენ ვინ ხართ?

და ახლდნა კაცი იგი, რომლისა თანა იყო სული არაწმიდაჲ, სძლო მათ და ერეოდა, ვიდრემდე შიშუელნი და წყლულნი ივლტოდეს მიერ სახლით.

და ესე განცხადებულ იქმნა ყოველთა მიმართ ჰურიათა და წარმართთა, რომელნი დამკვდრებულ იყვნეს ეფესოს. და დაეცა შიში დიდი მათ ყოველთა ზედა და განდიდნებოდა სახელი უფლისა იესუმსი.

და მრავალნი მორწმუნეთაგანი მოვიდოდეს და აღუარებდეს საქმეთა მათთა.

და მრავალთა გრძნების მოქმედთა მოკრიბნეს წიგნები მათი და დასწუვიდეს წინაშე ყოველთასა, და აღრაცხეს სასყიდელი მათი და პოვეს ვეცხლი ხუთი ბევრი.

და ესრეთ მტკიცედ სიტყუად იგი უფლისაჲ აღორძნდებოდა და განმტკიცნებოდა.

ვითარცა აღესრულა ესე, დაიდვა პავლე გულსა თვსსა, მო-რად-ევლო მაკედონიაჲ და აქაიაჲ, მისლვად იერუსალმდ და თქუა, ვითარმედ: შემდგომად მისლვისა ჩემისა მუნ ჯერ-არს ჩემდა ჰრომეცა ხილვად.

და მიავლინნა მაკედონიაჲ ორნი მსახურნი მისნი, ტიმოთე და ერასტოს, ხოლო იგი დაადგრა ჟამ რავდენმე ასიას შინა.

იყო მას ჟამსა შინა შფოთი არა მცირედი გზისა მისთვის,

რამეთუ დემეტრიოს ვინმე სახელით, ვეცხლის მჭედელი, იქმოდა ტამართა ვეცხლისათა არტემისტა და მისცემდა ხუროთა მათ სარეწავსა არა მცირედსა, რომელნი შეკრიბნა და ჰრქუა: კაცნო, იცით, რამეთუ ამის საქმისაგან არს სარეწავი ჩუენი;

და ხედავთ და გესმის, რამეთუ არა ხოლო თუ ეფესოსა, არამედ კნინლა-და ყოველსა ასიასა ამან პავლე არწმუნა და გარდააქცია ერი მრავალი და იტყვს, ვითარმედ: არა არიან ღმერთნი ჳელით ქმნულნი.

და არა ხოლო ესე ჳირი არს ჩუენს ზედა ადგილად მხილებისა მოწევნად ჩუენდა, არამედ დიდისა ღმრთისა არტემის ტამარცა არადვე შერაცხად ყოფად არს და დარღუევად სიმდიდრე მისი, რომელსა ყოველი სოფელი და ასიაჲ ჰმსახურებს.

მათ ვითარცა ესმა ესე, აღივსნეს გულის წყრომითა, ღაღადებდეს და იტყოდეს: დიდ არს არტემი ეფესელთაჲ!

და აღივსო ყოველი ქალაქი შფოთითა და მიიმართეს და მივიდეს ერთბამად სახილველსა მას, თანა წარიტაცნეს გაიოს და არისტარქოს მაკედონელნი, პავლეს თანა წარსრულნი.

ხოლო პავლეს ენება რად შესვლად ერსა მას შორის, არა უტევეს მოწაფეთა.

და რომელნიმე ასიაჲსა მთავარნი მეგობარ იყვნეს მისა, მიავლინნეს მისა და ჰლოცვიდეს, რადთა არა მისცეს თავი თვისი სახილველსა მას.

სხუანი უკუე სხვასა რასმე ღაღადებდეს, რამეთუ იყო კრებული იგი შემფოთებულ და უმრავლესთა მათგანთა არა უწყოდეს, რადსათვის შეკრებულ იყვნეს.

ხოლო ერისაგან წარმოადგინეს ალექსანდრე. რამეთუ ჰურიათა წარმოადგინეს იგი. ხოლო ალექსანდრე განუყარა ჳელი და უნდა სიტყვს მიგებაჲ ერისაჲ მის.

მათ ვითარცა გულისჳმა-ყვეს, ვითარმედ ჰურიად არს, იქმნა ერთი ჳმაჲ ყოველთაგან, ვიდრე ორ ჟამადმდე ღაღადებდეს და იტყოდეს: დიდ არს არტემი ეფესელთაჲ!

დააცხრვო მწიგნობარმან მან ერი იგი და ჰრქუა: კაცნო ეფესელნო, ვინ-მე არს კაცთაგანი, რომელმან არა იცის ეფესელთა ქალაქი, რამეთუ მსახური არს დიდისა არტემისა და დიოპეტისი?

და ესე უცილობელ არს, ჯერ-არს თქუენდა, რადთა დაწყნარებულ იყვნეთ და ნურარას იქმნთ წარმდებებით.

რამეთუ მოიყვანენით კაცნი ესე, არცა ბაგინის მძარცუელ, არცა მგმობარ არიან ღმრთისა ჩუენისა.

უკუეთუ დემეტრიოსს და მის თანა ხუროთა მათ უც ვიეთ თანამე სიტყუად, უბანთა ვაჳარნი მოიყვანნედ, და მთავარნი არიან აბრალეებედ ურთიეთას.

უკუეთუ კულა სხვსა რადსათვისმე ეძიებთ, შჯულიერითა კრებითა განეგოს.

და რამეთუ ვიურვით ბრალობად შფოთისა ამისთვისცა დღენდელისა, რამეთუ არარად მიზეზი იყო, რომლისათვისცა ვერცა სიტყვს მიგებაჲ ჳელ-მეწიფების შეკრებულისა ამისთვის ერისა. და ესე ვითარცა თქუა, განუტევა კრებული იგი.

1. ხოლო შემდგომად დაცხრომისა მის შფოთისა მოუწოდა პავლე მოწაფეთა მათ და ნუგეშინის-სცა და მოიკითხნა, და იჯმნა მათგან და განვიდა მისლვად მაკედონიად.
2. და ვითარცა მოვლო ადგილები იგი და ნუგეშინის-სცა მათ სიტყვთა მრავლითა, წარვიდა ელადად.
3. და იყო მუნ სამ თუე. იქმნა მისთვის ძვრის ზრახვად ჰურიათაგან. ეგულებოდა რად აღსვლად ასურეთად, განიზრახა მიქცევად მაკედონიად.
4. და მის თანა ჰყვანდეს ვიდრე ასიადმდე სოსიპატრე პვრესი, ბერიელი, და თესალონიკელი არისტარქოს და სეკუნდოს და გაიოს დერბელი და ტიმოთე და ასიელნი ტვქიკოს და ტროფიმოს.
5. ესენი წინა-წარგვძლუეს და გუელოდეს ჩუენ ტროადას შინა.
6. ხოლო ჩუენ ნავითა წარვედით შემდგომად დღეთა მათ უცომოებისათა ფილიპიად და მოვედით მათ თანა ტროადად მეხუთესა დღესა, და ვიყვნით ჩუენ მუნ შვდ დღე.
7. და ერთსა მას შაბათთასა შეკრებულ რად იყვნეს მოწაფენი იგი განტეხად პურისა, ხოლო პავლე ეტყოდა მათ სიტყუასა მოძღურებისასა, რამეთუ განსლვად იყო ხვალისაგან, და განაგრძო სიტყუად იგი ვიდრე შუა ღამემდე.
8. იყვნეს სანთელნი მრავალნი ქორსა მას ზედა, სადა-იგი შეკრებულ ვიყვნით.
9. ხოლო ჯდა ჭაბუკი ვინმე ერთი, სახელით ევტვქოს, სარკუმელსა ზედა. და ვითარცა მიერულა მას ძილითა ჳშირითა სიტყუასა მას პავლესსა მრავალჟამ, გარდავარდა მძინარე და დაეცა სამ სართულისა მისგან ქუეყანად და იღვა მკუდარი.
10. გარდავიდა პავლე და დავარდა მას ზედა, შეიტკბო იგი და თქუა: ნუ აღშფოთდებით, რამეთუ სული მისი თანა არს.
11. აღდგა მიერ და აღვიდა, განტეხა პური და ჭამა, და მრავალ ჟამ ზრახვიდა-ლა ვიდრე განთენებადმდე და ესრეთ განვიდა.
12. ხოლო მოიყვანეს ყმად იგი ცოცხალი და ნუგეშინის-იცეს არა მცირედ.
13. ხოლო ჩუენ წინა-წარუძედვთ ნავითა და აღვედით ასსონდ; მიერ გუეგულებოდა წარყუანებად პავლესი, რამეთუ ეგრეთ განეწესა, რამეთუ მკვრცხლ ეგულებოდა მოსლვად.
14. ვითარცა მოვიდა ჩუენდა ასსონდ, წარმოვიყვანეთ იგი და მოვედით მიტვლინდ.
15. და მიერ ნავითა წარმოვედით და ხვალისაგან მივიწიენით წინაშე ქიონისა. და მიერ მივიდეთ სამონდ და დავადგერით ტრონგვლიას შინა, და მეორესა დღესა მივედით მელიტონდ.
16. ინება პავლე ეფესოდას თანა-წარსლვად, რადთა არა დაეყოვნოს მრავალ ჟამ ასიას შინა, რამეთუ ისწრაფდა, უკუეთუმცა შესაძლებელ იყო მისა, დღისა მის მეერგასისა ყოფად იერსალჴმს.
17. ხოლო მელიტონით მიავლინა ეფესოდ და მოუწოდა ხუცესთა ეკლესიისათა.
18. და ვითარცა მოვიდეს მისა, ჰრქუა მათ: თქუენ იცით პირველთ დღითგან, ვინადთგან შემოვედ ასიად, თუ ვითარ ვიყავ თქუენ თანა ყოველსა ჟამსა,
19. და ვჳმონებდ უფალსა ყოვლითა სიმდაბლითა და მრავლითა ცრემლითა და განსაცდელითა, რომელნი შემემთხუეოდეს მე ძვრის ზრახვათაგან ჰურიათადასა.

20. ვითარ-იგი არარაჲ დავაყენე უმჯობესი თქუენი, რომელიმცა არა გითხარ და გასწავე თქუენ ერსა წინაშე და სახლსა შინა.
21. და უწამებდ ჰურიათა და წარმართთა ღმრთისა მიმართ სინანულსა და სარწმუნობასა უფლისა მიმართ ჩუენისა იესუ ქრისტესა.
22. და აწ ესერა კრული სულითა მივალ იერუსალჴმს და, მუნ თუ რაჲ შემთხუევად არს ჩემდა, არა ვიცი;
23. გარნა სული წმიდაჲ ქალაქად-ქალაქად მიწამებს მე და მეტყვს, რამეთუ კრულებანი და ჭირნი მელიან მე.
24. არამედ არარას ვზრუნავ ამისვვს, არცა უპატიოსნეს სულისა ჩემისა შემირაცხიეს თავი ჩემი, ვითარმცა არა აღვასრულე სრბაჲ ჩემი სიხარულით და მსახურებაჲ, რომელი მოვილე უფლისა იესუ ქრისტესაგან წამებად სახარებაჲ იგი მადლისა ღმრთისაჲ.
25. და აწ აჰა-ესერა მე უწყი, რამეთუ არღარა იხილოთ პირი ჩემი თქუენ ყოველთა, რომელთა შორის ვიქცეოდე და ვქადაგებდ სასუფეველსა ღმრთისასა.
26. ვინაჲცა გიწამებ თქუენ დღენდელსა ამას დღესა, რამეთუ უბრალო ვარ მე სისხლისაგან თქუენ ყოველთაჲსა.
27. რამეთუ არარაჲ დავაყენე, რომელიმცა არა გითხარ თქუენ ყოველივე ნებაჲ ღმრთისაჲ.
28. ეკრძალენით უკუე თავთა თქუენთა და ყოველსავე სამწყსოსა, რომელსა-ეგე თქუენ სულმან წმიდამან დაგადგინნა მოლუაწედ და მწყსად ეკლესიასა უფლისა ღმრთისასა, რომელი მოიგო სისხლითა თჳსითა.
29. და აჰა მე უწყი ესე, რამეთუ შემოვიდენ თქუენდა შემდგომად განსლვისა ჩემისა მგელნი მძიმენი, რომელნი არა ერიდებოდნიან სამწყსოსა.
30. და თვთ თქუენგანნი აღდგენ კაცნი, რომელნი იტყოდნიან გულარძნილსა, რაჲთა განადგინნენ მოწაფენი შემდგომად მათდა.
31. ამისათჳს იღჳებდით და მოივსენეთ, რამეთუ სამსა წელსა ღამით და დღით არა დავსცხრებოდე ცრემლით სწავლასა კაცად-კაცადისა თქუენისასა.
32. და აწ შეგვედრებ თქუენ ღმერთსა, ძმანო, და სიტყუასა მას მადლისა მისისასა, რომელი შემძლებელ არს აღშენებად და მოცემად თქუენდა მკჳდრობისა ყოველთა შორის წმიდათა.
33. ვეცხლისა და ოქროჲსა და სამოსლისა არავისი გულმან მითქუა.
34. თქუენ თვთ უწყით, რამეთუ საწმარსა მას ჩემსა და რომელნი იყვნეს ჩემ თანა, ჳელნი ესე ჩემნი ჰმსახურებდეს.
35. და ყოველივე გიჩუენე თქუენ, რამეთუ ესრეთ მშრომელთა მათდა ჯერ-არს შეწყნარებაჲ უძღურთაჲ მათ და მოვსენებად სიტყუაჲ იგი უფლისა იესუმსი, რამეთუ თავადმან თქუა: ნეტარ არს მიცემაჲ უფროჲს ვიდრე მოღებისა.
36. და ესე რაჲ თქუა, დაიდგნა მუჯლნი მათ ყოველთა თანა და ილოცა.
37. იყო ტირილი დიდი მათ ყოველთაჲ და მოეხზნეს ქედსა პავლესსა, ამბროს-უყოფდეს მას.
38. და ელმოდა უფროჲს-და სიტყვსა მისთჳს, რომელი თქუა, ვითარმედ: არღარა იხილონ პირი მისი. და წარჰგზავნიდეს მას ნავად.

და ვითარცა იყო შესლვად ჩუენი, განვეშორენით მათგან, მართლ წარმოვედით და მივიწიენით კონდ, და კუალად ხვალისაგან – როდედ და მიერ – პატრად.

და ვპოვეთ ნავი, რომელი წიაღვიდოდა ფინიკედ, აღვკედით და შევსხედით მას.

ხოლო აღ-რად-ჩნდა კვპრე, დაუტევეთ იგი მარცხენით და მივიდოდეთ ასურეთად, და მივიწიენით ტვრედ, რამეთუ მუნ გარდაყრად იყო ნავისა მის ტვრთი.

და მოვიძიენით მოწაფენი და დავადგერით მუნ შვდ დღე, რომელნი-იგი პავლეს ეტყოდეს სულითა, რადთამცა არა აღვიდა იერუსალჴმდ.

და ვითარცა აღვასრულენით ჩუენ დღენი იგი, გამოვედით და წარვიდოდეთ. და იგინი წარმგზავნიდეს ჩუენ სახლეულეებითურთ და შვილით ვიდრე გარეშე ქალაქისა მის, და დაიდგნეს მუჯღონი ზღვს კიდესა და ილოცეს.

და მოვიკითხენით ურთიერთას და აღვედით ნავსა, და იგინი მიიქცეს თვსსა ადგილსა.

და ჩუენ ნავითა წარმოვედით ტვრეთ და მივიწიენით პტოლემაიდად, მოვიკითხენით ძმანი და დავადგერით მათ თანა ერთ დღე.

ხოლო ხვალისაგან გამოვედით მიერ და შევედით კესარიად და მივედით სახლსა ფილიპე მახარებელისასა, რომელი-იგი იყო შვდთაგანი, და დავადგერით მის თანა.

ამისნი იყვნეს ოთხნი ასულნი, ქალწულნი წინაწარმეტყუელნი.

და ვიყოფოდეთ რად მუნ მრავალ დღე, გარდამო-ვინმე-ვიდა ჰურიასტანით წინაწარმეტყუელი, სახელით აგაბოს.

და მოვიდა ჩუენდა და აღილო სარტყელი პავლესი და შეიკრნა ფერჯნი და ჳელნი მისნი და თქუა: ამას იტყვს სული წმიდაა: კაცისა რომლისაა არს სარტყელი ესე, ესრეთ შეკრან იერუსალჴმს ჰურიათა და მისცენ იგი ჳელსა წარმართთასა.

ხოლო ჩუენ ვითარცა გუესმა ესე, ვევედრებოდეთ მას და მის ადგილისანი იგი, რადთამცა არა აღვიდა იერუსალჴმდ.

მაშინ მოგვგო პავლე და გურქუა: რასა იქმთ, სტირთ და შეაურვებთ გულსა ჩემსა? რამეთუ მე არა ხოლო შეკრვად, არამედ მოსიკუდიდცა მზა ვარ იერუსალჴმს სახელისათვს იესუმსა.

ვითარ-იგი ვერ ვარწმუნეთ მას, დავდუმენით და ვთქუთ: ნებაა უფლისაა იყავნ!

შემდგომად ამათ დღეთა განვემზადენით და აღვიდოდეთ იერუსალჴმდ.

მოვიდეს ჩუენ თანა მოწაფენი კესარიადთცა, მოვიყვანეთ იგიცა, რომლისა თანა ვიყვენით, მნასონ კვპრელი, პირველი მოწაფე.

მი-რად-ვედით ჩუენ იერუსალჴმად, მხიარულად შემიწყნარეს ჩუენ ძმათა.

ხოლო ხვალისაგან შევიდა პავლე ჩუენ თანა იაკობისა, რამეთუ ყოველნივე ხუცესნი მოვიდოდეს

და მოიკითხვიდეს მას. და მიუთხრობდა კაცად-კაცადსა, რომელი-იგი ქმნა ღმერთმან წარმართთა შორის მსახურებითა მისითა.

ხოლო მათ ვითარცა ესმა ესე, ადიდებდეს ღმერთსა და ჳრქუეს მას: ჳხედავა ძმაო, რადენნი ბევრნი არიან ჰურიათა შორის მორწმუნენი! და ყოველნივე მოშურნე შჯულისა არიან.

ესმა ვიეთგანმე შენთვს, ვითარმედ განდგომასა ასწავებ მოსესგან, რომელნი-იგი წარმართთა შორის ჰურიანი არიან, და ეტყუ, რადთა არა წინა-დასცვთონ შვილთა მათთა და არცა ჩუელეზათა ვიდოდინ.

რად უკუე არს? უეჭუელად ერი შეკრებად არს, რამეთუ ესმა, ვითარმედ მოსრულ ხარ.

აწ უკუე ესე ყავ, რომელსა გეტყვთ შენ: არიან ჩუენ შორის კაცნი ოთხნი, რომელთა ლოცვაჲ აქუს თავისა თვისისაჲ.

ესენი წარიყვანენ და განწმდი მათ თანა და იკუეცე მათ თანა, რადთა დაიყვანენ თავნი მათნი და ცნან ყოველთა, ვითარმედ რომლისათვს-იგი ესმა შენთვს, არარად არს, არამედ ჰგი შენცა და იმარხავ შჯულსა.

ხოლო მორწმუნეთა წარმართთათვს ჩუენ მივწერეთ და უბრძანეთ, რადთა არარას ეგვეითარსა იმარხვიდენ იგინი, არამედ რადთა ეკრძალნენ კერპთა კლულისაგან და სისხლისა დამმთვარისა და სიძვისა.

მაშინ პავლე წარიყვანნა კაცნი იგი მეორესა დღესა და მათ თანა განწმიდნა. და შევიდოდა ტაძარსა მითხრობად აღსრულებასა შვდთა მათ დღეთა განწმედისათა, ვიდრემდის შეიწირა კაცად-კაცადისა მათისათვს შესაწირავი. ვითარცა აღესრულებოდეს შვდნი იგი დღენი, რომელნი-იგი იყვნეს ასიადთ ჰურიანი, იხილეს იგი ტაძარსა შინა, შეაშფოთეს ყოველი იგი ერი და დაასხნეს მის ზედა კელნი მათნი

და დაღებდეს და იტყოდეს: კაცნო ისრაიტელნო, შემეწინით ჩუენ! ესე არს კაცი იგი, რომელი ერისა ამისათვს და შჯულისა და ადგილისა ამისათვს ძვრსა ზრახავს და ყოველთა ყოველსა ადგილსა ასწავებს. და მერმე კუალად წარმართნიცა შეიყვანნა ტაძრად და შეაგინა ადგილი ესე წმიდაჲ.

რამეთუ ეხილვა წინადასწარ ტროფიმე ეფესელი მის თანა ქალაქსა შინა, რომლისასა ჰგონებდეს, ვითარმედ ტაძრად შეიყვანა იგი პავლე.

ალიძრა ყოველი იგი ქალაქი და იყო შეკრებაჲ ერისაჲ და შფოთი დიდი, და შეიპყრეს პავლე და გამოითრევდეს გარე ტაძრისა მისგან, და მეყსეულად დაეჭვნეს კარნი.

და ვითარცა ეგულეზოდა მოკლვაჲ მისი, მიიწია ჰამბავი ათასისთავისა მის გუნდისა, ვითარმედ ყოველი იერუსალჴმი შეკრებულ არს.

ხოლო მან მეყსეულად წარიყვანნა მკედარნი და ასისთავნი და მიიწია მათ ზედა. ხოლო მათ ვითარცა იხილეს ათასისთავი იგი და მკედარნი, დააცადეს ცემაჲ პავლესი.

მაშინ მიეახლა ათასისთავი იგი და გამოიყვანა იგი, და ბრძანა შეკრვაჲ მისი მრჩომლითა ჯაჭვთა და ჰკითხვიდა: ვინ არს ანუ რად უქმნიეს?

სხუანი იგი სხუასა რასმე ჳმობდეს ერსა შორის. და ვითარ-იგი ვერ გულისჳმა-ყო გამოწულილვით შფოთისა მისგან, ბრძანა შეყვანებაჲ მისი ბანაკად.

და ვითარცა მიიწია იგი აღსავალსა მას, ზე აქუნდა პავლე მკედართა მათ სიმრავლისა მისთვს ერისა,

რამეთუ შეუდგა მას სიმრავლე იგი ერისაჲ და ჳმობდეს: აღიღე ეგე!

და ვითარცა შეჳყვანდა ბანაკად, ჰრქუა პავლე ათასისთავსა მას: უკუეთუ ჯერ-არს რადსამე ჩემდა სიტყუად შენდა მიმართ? ხოლო მან ჰრქუა: ბერძლ იცია?

ანუ არა-მე შენ ხარა მეგვჳტელი იგი, რომელმან უწინარეს დღეთა ამათ აღსძარ და განიყვანენ უდაბნოდ ოთხ ათასნი იგი კაცნი სიკარიელნი?

ჰრქუა მას პავლე: მე კაცი ვარ ჰურიად, ტარსელი კილიკიისაჲ, არა უცნაურისა ქალაქისა მოქალაქე; და გევედრები შენ: მიბრძანე მე ერისა მიმართ სიტყუად. და მან ვითარცა უბრძანა, დადგა პავლე აღსავალსა მას და განუყარა კელი ერსა მას; და ვითარ მრავალი დადუმებჲა იყო, ეტყოდა მათ ებრაელებრითა სიტყვთა და ჰრქუა:

22

კაცნო, ძმანო და მამანო! ისმინეთ ჩემი თქუენდა მიმართისა სიტყვს გებისათვს.

და ვითარცა ესმა, რამეთუ ებრაელებრითა სიტყვთა ეტყოდა მათ, უფროდს დადუმებჲა-სცეს. და თქუა:

მე კაცი ვარ ჰურიად, შობილი ტარსუს კილიკიისასა, აღზრდილი ამას ქალაქსა შინა ფერჯთა თანა გამალიელისთა, განსწავლულ ზედამიწევნით მამულითა შჯულითა; მოშურნე ვიყავ ღმრთისათვს, ვითარცა თქუენ ყოველნი ხართ დღეს.

რომელი ამას გზასა ვსდევნიდ ვიდრე სიკუდილადმდე, შევჰკრევდ და მივსცემდ საპყრობილედ მამათა და დედათა,

ვითარცა-ეგე მდღელთ მოძღუარი მეწამების მე და ყოველნი მოხუცებულნი, რომელთაგან წიგნებიცა მოვიღე ძმათათვს, რომელნი იყვნეს დამასკეს, და მივიდოდე მოყვანებად მუნ მყოფთა მათ კრულთა იერუსალჴმდ, რათა იტანჯნენ.

იყო უკუე ჩემსა მას სლვასა და მიახლებასა დამასკოდსასა, შუა სამხრის, მესყულად ზეცით გამობრწყინდა ნათელი დიდი ჩუნ ზედა.

და დავვარდი ქუეყანასა ზედა და მესმა ჴმად, რომელმან მრქუა მე: საულ, საულ, რაღსა მდევნი მე?

და მე მიუგე: ვინა ხარ, უფალო? და მრქუა მე: მე ვარ იესუ ნაზარეველი, რომელსა შენ მდევნი.

და რომელნი-იგი ჩემ თანა იყვნეს, ნათელი იგი იხილეს და შიში დაეცა მათ ზედა, ხოლო ჴმად იგი არა ესმა, რომელი მეტყოდა მე.

და მე ვარქუე: რად-მე ვყო, უფალო? ხოლო უფალმან მრქუა მე: აღდეგ და შევედ დამასკედ, და მუნ გეთხრას შენ ყოველისათვს, რომელი ბრძანებულ არს შენდა ყოფად.

და ვითარ-იგი მე არარას ვხედევდი დიდებისა მისგან ნათლისა მის, კელის პყრობითა თანა მყოფთა მათ ჩემთაჲთა შევედ დამასკედ.

ანანია ვინმე, კაცი ღმრთის მოშიში მსგავსად შჯულისა, წამებული ყოველთაგან მკვდრთა დამასკისათა ჰურიათა,

მოვიდა ჩემდა, ზედა მომადგა და მრქუა მე: საულ ძმანო, აღიხილენ! და მე მასვე ჴამსა აღვიხილენ და მივხედენ მას.

ხოლო მან მრქუა მე: ღმერთმან მამათა ჩუენთამან გამოგირჩია შენ ცნობად ნებისა მისისა და ხილვად მართლისა მის და სმენად ჴმად პირისა მისისაჲ, რამეთუ იყო მოწამე მისა ყოველთა მიმართ კაცთა, რომელი-იგი იხილუ და გესმა.

და აწ ნურას ეურვი, აღდეგ და ნათელ-ილე, და განიბანენ ცოდვანი შენნი და ხადოდე სახელსა მისსა.

ხოლო იყო მოქცევასა ჩემსა იერუსალჴმს და ლოცვასა ჩემსა ტაძარსა შინა, ვიყავ განკვრეებასა შინა

და ვიხილე უფალი, და მრქუა მე: ისწრაფე და განვედ ადრე იერუსალჴმით, რამეთუ არა თავს-იდვან წამებად შენი ჩემთვის.

და მე ვთქუ: უფალო, მათ თვთ იციან, რამეთუ მე ვიყავ, რომელი მივსცემდ საპყრობილედ და ვსტანჯევდ შესაკრებელსა შორის მორწმუნეთა შენთა.

და რაჟამს დაითხოვდა სისხლი მოწამისა შენისა სტეფანესი, მე ვიყავ ზედამდგომელ და თანა-ჯერმჩინებელ მოკლვასა მისსა და მცველ სამოსელსა მკლველთა მისთასა.

და მრქუა მე: წარვედ, რამეთუ ნათესავთა შორიელთა მოგავლინო შენ.

ისმენდეს მისსა ვიდრე ამის სიტყვსამდე და აღიღეს ჳმად მათი და თქუეს: აღილე ქუეყანით ეგვიპტარსი ეგე, რამეთუ არა ღირს არს ცხოვრებად.

და ვითარცა დაღაღდედეს იგინი უმეტეს და დაჰყრიდეს სამოსელსა მათსა და მტუერსა ზე ადაფრქუევდეს ჰაერსა,

ბრძანა ათასისთავმან მან შეყვანებად მისი ბანაკად და თქუა: ტანჯვით განვიკითხო ეგე, რადთა ვცნა, რომლისა ბრალისათვს ესრეთ ჳმობენ მისთვის.

და ვითარცა განართხმიდეს მას ღუედებითა, ჳრქუა პავლე ასისთავსა მას ზედამდგომელსა: უკუეთუ კაცისა ჳრომისა და უბრალოდსაა ჯერ-არს თქუენდა ტანჯვად?

ესმა რად ესე ასისთავსა მას, მოვიდა და უთხრა ასასითავსა მას და ჳრქუა: იხილე, რად გეგულეების ყოფად, რამეთუ კაცი ესე ჳრომი არს.

მოუჳდა ათასისთავი იგი და ჳრქუა პავლეს: მითხარ მე, ჳრომი ხარა შენ? ხოლო მან ჳრქუა: ჳე.

მიუგო ათასისთავმან მან: მე მრავლითა საფასითა მოქალაქობად ესე მოვიპოვე. ხოლო პავლე ჳრქუა: მე შობილვე მას შინა ვარ.

მაშინ მეყსეულად განეშორნეს მისგან, რომელთა-იგი ეგულეობდა ტანჯვად მისი, და ათასისთავსა მასცა შეეშინა, ცნა რად, რამეთუ ჳრომი არს და რამეთუ მისა იყო შევედრებულ.

ხვალისაგან უნდა გულისჳმის-ყოფად უკრძალულესად-რე, რადსათვს-მი შეასმენენ მას ჳურიანი იგი. განჳსნა იგი და ბრძანა შეკრებად მღდელთ მოძღუართა და ყოვლისა მის კრებულისა, და მოიყვანა პავლე და დაადგინა შორის მათსა.

23

მიხედა პავლე შესაკრებელსა მას და თქუა: კაცნო ძმანო, მე ყოვლითა გონებითა კეთილითა ვმოქალაქობდ ღმრთისა მიმართ ვიდრე აქა დღედმდე. ხოლო მღდელთ მოძღუარმან ანანია უბრძანა წინაშე მდგომელთა მათ მისთა პირსა ცემად მისი.

მაშინ პავლე ჳრქუა მას: ცემად შენი ეგულეების ღმერთსა, კედელო განგოზილო! და შენ ჳზი მსაჯულად ჩემდა მსგავსად სჯულისა, და უშჯულოდ ჳბრძანებ ცემად ჩემდა.

ხოლო წინაშე მდგომელთა მათ ჳრქუეს მას: მღდელთ მოძღუარსა ღმრთისასა აგინება?

ჰრქუა მათ პავლე: არა ვიცოდე, ძმანო, ვითარმედ არს ეგე მდდელთ მოძღუარ, რამეთუ წერილ არს: მთავარსა ერისა შენისასა არა ჰრქუა ბოროტი.

ვითარცა გულისწმა-ყო პავლე, ვითარმედ ერთკერძოდ იგი კრებული ფარისეველთაჲ არს და ერთკერძოდ – სადუკეველთაჲ, ჯმა-ყო კრებულსა მას შორის: კაცნო ძმანო, მე ფარისეველი ვარ და მე ფარისეველისაჲ, და სასოებისათჳს და აღდგომისა მკუდართაჲსა მე ვისაჯები.

ესე ვითარცა თქუა მან, იყო შფოთი სადუკეველთა და ფარისეველთაჲ და განივლთა სიმრავლე იგი.

რამეთუ სადუკეველნი იტყჳან: არა არს აღდგომაჲ, არცა ანგელოზი, არცა სული, ხოლო ფარისეველნი აღიარებენ ამას ყოველსა.

და იყო ღალადებაჲ დიდი. და აღ-ვინმე-დგეს მწიგნობარნი კრებულისაგან ფარისეველთაჲსა, ილალვიდეს და იტყოდეს: არარას ბოროტსა ვჰპოებთ კაცისა ამის თანა, გინა სული ეტყოდა მას, გინა ანგელოზი; ნუ ღმრთის მბრძოლ ვართ.

და ვითარ მრავალი შფოთი იყო, შეეშინა ათასისთავსა მას, ნუუკუე განიჭრას პავლე მათგან, უბრძანა მკედრობასა შთასლვაჲ და გამოტაცებაჲ მისი შორის მათსა და მიყვანებაჲ მისი ბანაკად.

ხოლო მეორესა ღამესა დაადგრა მას უფალი და ჰრქუა: ნუ გეშინინ, პავლე, რამეთუ, ვითარცა-ეგე სწამე ჩემთჳს იერუსალჴმს, ეგრეთცა ჯერ-არს შენდა ჰრომესცა შინა წამებაჲ.

და ვითარცა განთენა, ყვეს ვიეთმე ჰურიათა შეთქმულეებაჲ, შეჩუენებულ ყვნეს თავნი თჳსნი და თქუეს არა ჭამად, არცა სუმაჲ, ვიდრემდე მოკლან პავლე.

ხოლო იყვნეს უმრავლეს ორმეოცისა, რომელთა შეთქმულეებაჲ ესე ყვეს.

რომელნი მოუტდეს მდდელთ მოძღუართა და ხუცესთა და ჰრქუეს: შეჩუენებით შეჩუენებულ ვყვენით თავნი თჳსნი არარაჲსა გემოდს ხილვაჲ, ვიდრემდე მოვკლათ პავლე.

აწ უკუე თქუენ აუწყეთ ათასისთავსა კრებულითურთ, რადთა ხვალე შთამოიყვანეს იგი თქუენდა, რეცა თუ გეგულების უჭემმარიტესად-რე გულისწმის-ყოფად მისთჳს, ხოლო ჩუენ ვიდრე მოახლებადმდე მისა განმზადებულ ვართ მოკლვაჲ მისა.

ესმა დისწულსა პავლესსა სიტყუაჲ ესე, მივიდა და შევიდა ბანაკად და უთხრა პავლეს.

ხოლო პავლე მოუწოდა ასისთავსა ერთსა და ჰრქუა: ჭაბუკი ესე მიიყვანე ათასისთავისა, რამეთუ უნებს რადმე თხრობად მისა.

ხოლო მან წარიყვანა იგი და მიიყვანა ათასისთავისა მის და ჰრქუა: კრულმან პავლე მიწოდა და მრქუა მე ჭაბუკისაჲ ამის მოყვანებაჲ შენდა, რამეთუ აქუს რადმე სიტყუაჲ თხრობად შენდა.

უპყრა ჯელი ათასისთავმან და განიყვანა თჳსაგან და ჰკითხვიდა, ვითარმედ: რად არს, რად გიწმს თხრობად ჩემდა?

ხოლო მან თქუა, ვითარმედ: ჰურიანი შეითქუნეს, რადთა ითხოონ შენგან და პავლე შთაიყვანონ ხვალე კრებულსა მათსა, რეცა თუ უჭემმარიტესად-რე კითხვაჲ მისთჳს.

შენ უკუე ნუ ერჩი მათ, რამეთუ უმზირიან მას მათგანნი კაცნი უმრავლეს ორმეოცისა, რომელთა შეიჩუენნეს თავნი თჳსნი არა ჭამად, არცა სუმაჲ,

ვიდრემდე მოკლან პავლე, და აწ განმზადებულ არიან და ელიან შენსა ბრძანებასა.

ხოლო ათასისთავმან განუტევა ჭაბუკი იგი და ამცნო, რადთა არავის უთხრას, ვითარმედ ესე მაუწყე მე.

და მოუწოდა ორთა ვიეთმე ასისტავთა და ჰრქუა: განჰმზადეთ ორასი ერისაგანი, რადთა მივიდენ კესარიადმდე, და მკედარი სამეოც და ათი და ფაროსანი ორასი მესამით ჟამითგან ღამისადთ და საკედარი ერთი, რადთა აღსუან პავლე და მიიყვანონ იგი ფელიქს მთვარისა.

და მიწერა წიგნი, რომელსა წერილ იყო სახეც ესევეითარი:

კლავდიოს ლუსია მკნესა ფელიქსს მთავარსა გახარებ.

კაცი ესე შეეპყრა ჰურიათა და ეგულეზოდა მოკლვად მაგისი, ზედა მიუტედა მკედრებითურთ და განვარინე ეგე, ვცან-ღა, რამეთუ ჰრომი არს.

და მინდა გულისკმის-ყოფად ბრალი იგი, რომლისათვის შეასმენდეს მას ჰურიანი, და შთავიყვანე იგი კრებულსა მათსა

და ვპოვე, რამეთუ აბრალებდეს მას მიებათათვის შჯულისა მათისათა, და არარად ღირსი სიკუდილისა გინა კრულებისა ბრალი იპოა მაგის თანა.

და ვითარცა მეუწყა, რამეთუ უმზირდეს ჰურიანი მოკლვად კაცისა მაგის, მუნქუესვე წარმოვაგლინე შენდა. მიბრძანების შემასმენელთა მათდაცა სიტყუად მაგისა შენ წინაშე და ცოცხლებით იყავ!

ხოლო სტრატოტთა მათ მსგავსად ბრძანებულისა მათისა წარიყვანეს პავლე და მიიყვანეს ღამე ანტიპატრიადმდე.

და ხვალისაგან განუტევენეს მკედარნი იგი მისლვად მის თანა, და იგინი მოიქცეს ბანაკად.

რომელნი-იგი მო-რად-ვიდეს კესარიად, მისცეს წიგნი იგი მთავარსა მას და წარუდგინეს მას პავლეცა.

აღმოიკითხა იგი მთავარმან მან და ჰკითხა, თუ რომლისა სამთავროდსად არს. და ისწავა, რამეთუ კილიკიადთ არს, და ჰრქუა:

ვისმინო შენი, რაჟამს შემასმენელნიცა შენნი მოვიდენ. და უბრძანა ტაძარსა მას ჰეროდესსა დამარხვად მისი.

24

შემდგომად ხუთისა დღისა შთავიდა მდდელთ მოძღუარი ანანია ხუცესთა თანა და მეტყუელისა ვინმე ტერტულოს თანა, რომელთა აუწყეს მთავარსა მას პავლესთვის.

და ვითარცა მოუწოდეს მას, იწყო ტერტულოს შესმენად მისა და თქუა:

მრავალსა მშვიდობასა შინა ვართ შენ ძლით და განგებულებასა, რომელ იქმნების ნათესავსა ამას შინა მოღუაწებითა შენითა, სადავე და ყოველთა ადგილთა, შევიწყნარებთ, მკნეო ფელიქს, ყოველითა მადლობითა.

ხოლო რადთა არა უმეტეს დაგაშრო შენ, გლოცავ, რადთა შემოკლებულად ისმინო ჩუენი შენითა სახიერებითა.

რამეთუ ვპოეთ კაცი ესე ბილწი და შფოთის აღმძვრელი ყოველთა შორის ჰურიათა, რომელნი არიან ყოველსა სოფელსა, წინამძღუარი გალილეველთა წვალებისად,

რომელმან ტაძარსაცა აზმნო შეგინებდა, რომელიცა შევიპყართ და მსგავსად შჯულისა ჩუენისა ვინებეთ განკითხვამ.

ზედა მოგვკდა ლუსია ათასისთავი და მრავლითა იძულებითა კელთაგან ჩუენითა წარიყვანა და შენ წინაშე წარმოავლინა.

და ბრძანა შემასმენელთაცა მისთაჲ შენ თანვე მოსლვად, რომლისა მიერ შეუძლო შენ განკითხვად და ცნობად ამის ყოველისა, რომელსა ჩუენ ვსწამებთ მაგას თანა.

ეწამებოდეს ჰურიანიცა და იტყოდეს, ვითარმედ: ესე ესრეთ არს.

მიუგო პავლე წამის ყოფითა მთავრისაჲთა და თქუა: მრავლით წლითგან გიცოდე შენ მსაჯულად ამის ნათესავისა, გულს-მოდგინებით თავისა ჩემისათვის სიტყუად მიუგო.

რამეთუ შემძლებელ ხარ შენ გულისწმისყოფად, არა უმრავლეს არს ჩემი ათორმეტისა დღისა, ვინაჲთგან აღვედ მე იერუსალჴმდ თაყუანის-ცემად.

და არცა ტაძარსა შინა მპოეს მე მეტყუელად ვის თანამე, გინა თუ ამბოხისათვის ერის კრებად, გინა შესაკრებელთა შორის ანუ თუ ქალაქსა შინა, არცა ძალ-უც შენ წინაშე ჩემ ზედა ამისა ჩინებად, რომლისათვის-ესე აწ შემასმენენ მე.

ხოლო ამას აღგიარებ შენ, რამეთუ გზასა მისთვის, რომელსა-ეგე იტყვან წვალებად, ესრეთ ვჰმსახურებ მამათა ღმერთსა და მრწამს ყოველისა მისებრ, რომელი შჯულსა და წინაწარმეტყუელთა წერილ არს.

სასოებაჲ მაქუს ღმრთისა მიმართ, რომელსა ეგენიცა მოელიან, აღდგომად ყოფად არს მკუდართაჲ, მართალთაჲცა და ცოდვილთაჲცა.

ამის ზედა ვილუწი, დაუბრკოლებელი გონებაჲ მაქუს ღმრთისა მიმართ და კაცთა მარადის.

მრავლისა წლისა შემდგომად ქველის საქმისა ყოფად მოსრულ ვიყავ ნათესავისა ჩემისა და შესაწირავისა,

რომელსა შინა მპოვეს მე განწმენდილი ტაძრსა შინა არა ერთთა, არცა შფოთითა

ასიადთ ვინმე ჰურიათა, რომელთაჲ ჯერ-იყო შენ წინაშე მოსლვად და შესმენად, რაჲ-იგი აქუს ჩემდა მომართ სიტყუად.

ანუ მაგთ თვთ თქუედ, რაჲ პოეს ჩემ თანა ბრალი, ვდეგ რაჲ-იგი კრებულსა შორის.

ანუ ერთისა მის სიტყვსათვის, რომელ ჴმა-ვიყავ, მათ შორის რაჲ-იგი ვდეგ, ვითარმედ: აღდგომისათვის მკუდართაჲსა ვისაჯები დღეს თქუენ მიერ.

ესმა რაჲ ესე ფელიქს, დრო-უყო მათ, ჴემმარიტებით იცოდა გზასა მისთვის და თქუა: რაჴამს ლუსია ათასისთავი მოვიდეს, მაშინ ვცნა თქუენთვის.

და უბრძანა ასისთავსა მას დამარხვად პავლესი და რაჲთა იყოს იგი მოლხინედ და ნუვისა ყენებად თვისთა მისთა მსახურებისა ანუ შესლვად მის თანა.

ხოლო შემდგომად დღეთა რავდენთამე მოვიდა ფელიქს დრისილას თანა, ცოლისა თვისისა, ჰურიისა, მოუწოდა პავლეს და ისმინა მისი იესუ ქრისტეს სარწმუნოებისათვის.

და ვითარ-იგი იტყოდა სიმართლისათვის და მოთმინებისა და სარჩელისათვის მერმისა, შეეშინა ფელიქსს და ჰრქუა პავლეს: აწ ამას ჴამსა წარვედ, და ჴამსა მოცალესა მოგიწოდო შენ.

და ამას თანა ჰგონებდა, ვითარმედ ფასი მოილოს მან პავლესაგან, რადთა განჰჰსნას იგი. ამისთვის ზედადსზედა მოუწოდნ და ზრახვან მას.
ხოლო ვითარ ორი წელი აღესრულა, გარდაიდგინა ფელიქს და ნაცვლად მისა მოვიდა პორკიონი ფესტოს, და, რამეთუ ენება ფელიქსს მომადლებად ჰურიათად, დაუტევნა პავლე კრულეებათა შინა.

25

ფესტოს ვითარცა აღვიდა სამთავროსა თვისსა, შემდგომად სამისა დღისა აღვიდა იერუსალჴმდ კესარიად.

აუწყეს მას მდღელთ მოძღუარმან და მთავართა ჰურიათამან პავლესთვის და ევედრებოდეს მას

და ითხოვდეს მადლისა მისთვის, რადთა მოუწოდო მას იერუსალჴმდ, და უმზირდეს გზასა ზედა მოკლვად.

ხოლო ფესტოს მიუგო და ჰრქუა მათ, ვითარმედ: დამარხულ არს პავლე კესარიას, და ვითარმედ ადრე ჰნებავს მას განსვლად იერუსალჴმით.

აწ უკუე რომელნი შემძლებელ არიან თქუენგანნი, ჩემ თანა შთამოვიდენ და, რად-იგი არს უჯეროდ კაცისა მის თანა, შესწამონ მას.

იქცეოდა იგი მუნ არა უმრავლეს ათისა დღისა, და შთავიდა კესარიად, და ხვალისაგან დაჯდა საყდართა ზედა და ბრძანა მოყვანებად პავლესი.

და ვითარცა მოვიდა იგი, გარე მოადგეს მას იერუსალჴმით შთასულნი იგი ჰურიანი, მრავალსა და მძიმესა ბრალსა დასდებდეს პავლეს ზედა, რომელსა ვერ ეძლო გამოჩინებად.

რამეთუ იგი სიტყუას-უგებდა მათ, ვითარმედ: არცა სჯულსა ჰურიათასა, არცა ტაძარსა, არცა კეისარსა რად შევსცოდე.

ფესტოსს უკუე უნდა მომადლებად ჰურიათად, მიუგო პავლეს და ჰრქუა: გნებავსა იერუსალჴმდ აღსლვად და მუნ ამისთვის განკითხვად ჩემ წინაშე?

ჰრქუა მას პავლე: საყდართა წინაშე კეისრისათა ვდგა, სადა ჯერ-არს ჩემი განკითხვად, ჰურიათა არად შევსცოდე, ვითარცა შენ უმჯობეს იცი.

უკუეთუ რასმე ვანანებ და ღირსი სიკუდილისად მიქმნიეს, არა ვეველტი სიკუდილსა; უკუეთუ არარად არს, რომელსა ესენი შემასმენენ მე, ვერვის კელ-ეწიფების მიმადლებად ჩემი მათა, კეისარსა უღაღადებ.

მაშინ ფესტოს ზრახვა-ყო თანა-მზრახველისა თვისისა თანა და თქუა: კეისარსა უღაღადებ, კეისრისაცა წარხვდე.

და ვითარცა დღენი რაოდენიმე წარჴდეს, აღრიპა მეფე და ბერენიკე მიიწინეს კესარიად მოკითხვად ფესტოსსა.

და ვითარ მრავალ დღე იქცეოდეს მუნ, ფესტოს უთხრა მეფესა პავლესთვის და ჰრქუა: კაცი ვინმე დაშთომილ არს ფელიქსისგან კრული, რომლისათვის, ვიყავ რად იერუსალჴმს, მითხრეს მე მდღელთ მოძღუართა და მოხუცებულთა ჰურიათა და ითხოვდეს მისთვის სასჯელსა.

რომელთა მიუგე და ვარქუ, ვითარმედ: არა არს ჩუეულება ჰრომთად მიმადლებად ვისამე კაცისად წარწყმედად, ვიდრემდე, რომელსა-იგი შესასმენდენ, პირისპირ აქუნდეს შემასმენელნი იგი, და ადგილი სიტყვს-გებისად მიიღოს ბრალისა მისთვის.

და ვითარცა შემოკრბეს იგინი აქა, არცა ერთი რაჲ დრო-ვყავ, ხვალისაგან დავჯედ საყდართა ზედა და ვბრძანე მოყვანებაჲ კაცისაჲ მის. რომლისათჳს წარმოდგეს შემასმენელნი და არცა ერთი რაჲ ბრალი აჩინეს, რომელსა ვჰგონებდ მე ბოროტსა;

ძიებანი რაჲმე თჳსისა ეშმაკეულებისანი აქუნდეს მისა მიმართ და იესუმს ვისთჳსმე მომკუდარისა, რომელსა იტყოდა პავლე ცხოველად.

და ვითარ ვერარას ვჰპოებდ მე ამის ძიებისათჳს, ვეტყოდე მას, უკუეთუმცა უნდა მისლვად იერუსალჴმდ და მუნ განკითხვად ამისთჳს.

ხოლო პავლე ღაღადებდა დამარხვად მისა, რაჲთა კეისარმანცა აგრძნეს, და ვბრძანე დამარხვად მისი ვიდრემდე მიუძღუანო იგი კეისარსა.

მიუგო აღრიპა და ჰრქუა ფესტოსს: მინდა მეცა კაცისა მისგან სმენად. ხოლო მან ჰრქუა მას: ხვალე ისმინო მისი.

და ხვალისაგან მოვიდა აღრიპა და ბერენიკე მრავლითა საოცრებითა. და შევიდა განსაკითხავსა მას ათასისთავთა თანა და კაცთა მათ, მთავართა ქალაქისათა. და ვითარცა ბრძანა ფესტოს, მოიყვანეს პავლე.

და თქუა ფესტოს: აღრიპა მეფე და ყოველნი კაცნი, რომელნი ჩუენ თანა ხართ, ჰხედავთა ამას? ამისთჳს ყოველი სიმრავლე ჰურიათაჲ შემემთხვა მე იერუსალჴმს და აქაცა ღაღადებდეს და იტყოდეს, ვითარმედ: არა ჯერ-არს ეგე ცხორებად ამიერითგან.

ხოლო მე გულისწმა-ვყავ, ვითარმდ არაჲ ღირსი სიკუდილისაჲ უქმნიეს ამას; და ვითარ-იგი თჳთ ესე უღაღადებდა კეისარსა, ვსაჯე წარვლინებაჲ მისი.

რომლისათჳს განკრძალულად ვერარაჲ მაქუს, რაჲ მივწერო უფლისა ჩემისა; ამისთჳს მოვიყვანე ეგე თქუენ წინაშე და უფროდსღა შენ წინაშე, მეფე აღრიპა, რაჲთა განიკითხო ეგე, და უწყოდი, რაჲ მივწერო.

რამეთუ უჯერო მიჩნს მე მიძღუანებაჲ პყრობილისაჲ და ბრალთაცა მისთა არა უწყებად.

26

1. ხოლო აღრიპა ჰრქუა პავლეს: ბრძანებულ არს შენდა თავისა შენისათჳს სიტყუად. მაშინ პავლე განყო კელი, მიუგებდა და თქუა:
2. ყოველთათჳს, რომელთა მარბალებენ მე ჰურიანი, მეფე აღრიპა, შემირაცხიეს თავი ჩემი ნეტარად, რამეთუ შენ წინაშე მეგულების დღეს სიტყვს-გებად უფროდს-ღა.
3. რამეთუ მეცნიერ ხარ შენ ყოველთა მათ ჩუეულებათა და ძიებათა ჰურიათასა. ამისთჳს გევედრები, სულგრძელებით ისმინე ჩემი.
4. ცხორებად უკუე ჩემი სიყრმითგან, პირველითგან ყოფილი ნათესავსა შორის ჩემსა იერუსალჴმს შინა, იციან ყოველთა ჰურიათა.
5. წინადაწარვე მიცოდეს მე პირველითგან, უკუეთუ უნდეს წამების, რამეთუ ჰქემარიტისა მისებრ მსახურებისა სჯულისა ჩუენისა ვცხონდებოდე ფარისევლი.
6. და აწ სასოებისათჳს მამათა ჩუენთა აღთქმულისა, რომელი იყო ღმრთისა მიერ, ვდგა და განვიკითხვი,

7. რომლისა მიმართ ათორმეტი ნათესავი ჩუენი განკრძალული დღე და ღამე ჰმსახურებს და ესავს მიწევნასა, რომლისა სასოებისათჳს ვიბრალევი ჰურიათაგან, მეფე აღრიპა.
8. რად ურწმუნოებად არს, განიკითხეთ-ღა თქუენ შორის, უკუეთუ ღმერთი მკუდართა აღადგინებს?
9. მე უკუე მენება თავით ჩემით სახელისათჳს იესუ ნაზარეველისა მრავლისა ძვრისა საქმედ,
10. რომელი-იგი ვყავცა იერუსალჴმს შინა: და მრავალნი წმიდათაგანნი მე საპყრობილესა შევაყენენ, რამეთუ კელმწიფებად მოვიღე მღდელთ მოძღუართაგან მოსვრად მათდა და მომელო რიცხვ.
11. და ყოველთა შესაკრებელთა შორის მრავალ გზის ვსტანევდ მათ და ვაიძულებდ გმობად, უმეტესად-ღა ვბორგდ მათ ზედა და ვსდევნიდი ვიდრე გარემოთა ქალაქამდეცა.
12. რომელთა შინა მივიდოდე მე დამასკედ კელმწიფებითა და ბრძანებითა მღდელთ მოძღუართადათა.
13. შუა დღე გზასა ზედა ვიხილე, მეფეო, ზეცით გარდმო უბრწყინვალესი მზისად, გამომიბრწყინდა მე ნათელი და ჩემ თანა მოგზაურთა მათ.
14. და ვითარცა ჩუენ ყოველნი ქუეყანად დავცვვენით, მესმა ჴმად, რომელმან მრქუა მე ებრაელებრითა სიტყჳთა: საულ, საულ, რადასა მდევნი მე? ფიცხელ არს შენდა წიხნვად დეზისად.
15. და მე ვარქუ: შენ ვინ ხარ, უფალო? ხოლო მან მრქუა მე: მე ვარ იესუ, რომელსა შენ მდევნი.
16. არამედ აღდეგ და დადეგ ფერჴთა შენთა ზედა, რამეთუ ამისთჳს გეჩუენე შენ, რადათა დაგადგინო შენ მსახურად და მოწამედ, რომელი იხილე და რომელი გიჩუენო შენ,
17. განრინებად შენდა ერისაგან და ნათესავთაგან , რომელთა მე მიგავლინო შენ,
18. ახილვად თუალთა მათთა და მოქცევად ბნელისაგან ნათლად და კელმწიფებისაგან ეშმაკისა ღმრთისა მიმართ მიღებად მათდა მიტევებად ცოდვათად და ნაწილი განწმედლილთა შორის სარწმუნოებითა ჩემდა მომართ.
19. რომლისათჳს, მეფე აღრიპა, არა ვექმენ ურჩ ზეცისასა მას ჩუენებასა,
20. არამედ რომელნი იყვნეს დამასკეს შინა პირველად და იერუსალჴმს შინა და ყოველსა სოფელსა ჰურიასტანისასა და წარმართთა მიუთხრობდ სინანულსა და მოქცევად ღმრთისა მიმართ და ღირსი სინანულისა საქმე ქმნად.
21. ამისთჳს შემიპყრეს მე ჰურიათა ტაძარსა შინა და აზმნობდეს მოკლვად ჩემდა.
22. შეწევნითა ღმრთისადათა, რომელსა ღირს ვიქმენ, ვიდრე აქა დღემდმდე ვდგა და უწამებ მცირესა და დიდსა, არარას გარემუსა ვიტყჳ წინაწარმეტყუელთა თქმულისასა, რომელსა ეგულებოდა ყოფად, და მოსესსა,
23. ვითარმედ ვნებად იყო ქრისტესა და ვითარმედ პირველ მკუდართა აღდგომისა ნათელისა ეგულების მიუთხრობად ერთა და ნათესავთა.
24. და ვითარ-იგი ამას ეტყოდა, ფესტოს დიდითა ჴმითა თქუა: ჰბორგი პავლე, რამეთუ მრავალნი წიგნნი შენნი სიცბილად მიგაქცევენ შენ.

25. ხოლო პავლე ჰრქუა: არა ვბორგი, მწნეო ფესტოს, არამედ ჭეშმარიტებისა და სიწმიდისა სიტყუათა ვიტყვ.
26. რამეთუ მეცნიერ არს ამისთვის მეფე, რომლისა მიმართცა კადნიერად ვიტყვ, რამეთუ დაფარვად მისა რადსამე ამათგანისა არა ვირწმუნო, რამეთუ არცა დაფარულსა ადგილსა ქმნილ არს ესე.
27. გრწამსა, მეფე აღრიპა, წინაწარმეტყუელთა? ვიცი, რამეთუ გრწამს.
28. ხოლო აღრიპა ჰრქუა პავლეს: მცირედ-და და მარწმუნო მე ქრისტეანე ყოფად.
29. ხოლო პავლე ჰრქუა მას: ვილოცავ ღვთისა მიმართ მცირეთათვისცა და მრავალთა, არა ხოლო თუ შენდა, არამედ ყოველთა, რომელთა ესმის ჩემი დღეს ყოფად ესრეთ, ვითარცა მე ვარ, თვნიერ კრულებათა ამათ.
30. და ვითარცა ესე თქუა მან, აღდგა მეფე და მთავარი და ბერენიკე და მათ თანა მსხდომარენი იგი,
31. წარვიდეს და იტყოდეს ურთიერთას, ვითარმედ: არარას სასიკუდილენსა გინა კრულებათა საქმესა იქმნს კაცი ესე.
32. ხოლო აღრიპა ჰრქუა ფესტოსს: განტევებად ღირდა კაცი ესე, უკუეთუმცა არა ღაღად-ეყო კეისრისა.

27

1. და ვითარცა განაჩინეს ნავითა წარსვლად ჩუენი იტალიად, მისცეს პავლე და სხუანი ვინმე პერობილნი ასისტავსა, სახელით ივლიოსს, გუნდისა სევასტიელისა.
2. შევედით ნავსა ადრამიტუნელსა, რომელი მიმავალ იყო ადგილთა მათ ასიამსათა, და, აღვედით რად, ჩუენ თანა იყო არისტარხოს მაკედონელი, თესალონიკელი.
3. და მეორესა დღესა შთავედით სიდონდ. კაცთ მოყუარებად აჩუენა ივლიოსს პავლესთვის და უბრძანა მეგობართა თვსთა თანა მისლვად და მოლუაწებისა მიმთხუევად.
4. და მიერ შევსხედით და თანაწარვლეთ კვპრე წინააღმდეგობითა ქართაითა.
5. მაშინ უფსკრული იგი კილიკიისა და პანფილიისა და განვლეთ და შთავედით მზრა ქალაქად ლუკიისა.
6. და მუნ პოვა ასისტავმან მან ნავი ალექსანდრიისა, რომელი მივიდოდა იტალიად, და შემსხნა ჩუენ მას შინა.
7. ხოლო მრავალთა დღეთა მძიმედ ვიდოდეთ და ძნად მივიწიენით კნიდონდ, რამეთუ არა გვტევებდა ჩუენ ქარი იგი, და თანაწარვლეთ კრიტი სალმონით კერძო.
8. და ვითარცა ძლით წარმოვიჩინეთ იგი, მოვედით ადგილსა რასმე, რომელსა ერქუა ტბები კეთილი, რომელსა ეახლა ქალაქი ლასიად.
9. და ვითარცა მრავალი ჟამი წარვდა, და იყო-და ნავი საცთომელ სავალად, რამეთუ მარხვანი წარ-ოდენ-სრულ იყვნეს, ამცნებდა მათ პავლე
10. და ეტყოდა: კაცნო ძმანო, ვხედავ, რამეთუ ჭირი და ზღვევად მრავალ ყოფად არს არა ხოლო თუ ტვრთისა და ნავისა, არამედ თავნიცა ჩუენნი წარწყმედად არიან ნავისა თანა.

11. ხოლო ასისტავი იგი მენავეთ მოძღუარსა მას და ნავის უფალსა ერჩდა უფრომს, ვიდრედა პავლეს სიტყუათა.
12. და ვითარ უმარჯუ იყო ნავთსადგური იგი დასაზამთრებელად, უმრავლესთა მათგანთა დაიდევს გულსა წარსვლად მიერ, უკუეთუმცა ვითარ უძლეს მისლვად ფინიკედ და მუნ დაზამთრებად ტბასა მას კრიტისასა, რომელი ხედვიდა ჩრდილოდ და სოფლად.
13. და ვითარ-იგი ქროდა ქარი სამხრეთისაჲ, ჰგონებდეს, ვითარმედ ნებისაებრ მათისა იყოს, აღდგეს ასონით და წარიჩვედეს კრიტით.
14. და შემდგომად არა მრავლისა ჟამისა იწყო ქროლად მის თანა ქარმან მან ბორბალმან, რომელსა ჰრქვან ვრცელ ღელვა.
15. და ვითარ შეაცთუნა ნავი იგი და ვერ ეძლო პირსა მიქცევად ქარისა მის, მიუტევეთ და მიმოვაქუნდით.
16. ჭალაკსა რასმე თანა-წარვჰკვდით რაჲ, რომელსა ერქუა კლავდი, ძლით შეუძლეთ დაპყრობად კუამალდისა,
17. რომელი აღიღეს და შესაწევნელად იჯუმევდეს და შემოსწებეს ნავსა. ხოლო ეშინოდა, ნუუკუე კბოდოანსა განცვვენ, გარდაუტევეს ჭურჭელი და ესრეთ მიმოაქუნდა.
18. და ვითარ დიდსა ზამთარსა შინა ვიყვენით, ხვალისაგან გარდასდებდეს ტვრთსა.
19. და მესამესა დღესა ჭურჭელი ნავისაჲ თვსითა კელითა გარდააბნიეს.
20. ხოლო არცა მზე, არცა ვარსკულავი ჩნდა მრავალთა დღეთა, რამეთუ ზამთარი დიდი იყო. მიერთგან წარვიწირეთ სასოებაჲ ყოველი ცხოვრებად ჩუენდა.
21. და ფრიად უზმობაჲ იყო. მაშინ პავლე აღდგა შორის მათსა და თქუა: ჯერ-იყო, # კაცნო, რაჲთამცა მერჩდით მე და არა წარხუედით კრიტით და შეიძინეთ ჭირი ესე და ზღვევაჲ.
22. და აწცა გეტყვ თქუენ, გულდებულ იყვენით, რამეთუ განჯუებაჲ სულისაჲ არცა ერთისაჲ იყოს თქუენგან, თვნიერ ხოლო ნავისა.
23. რამეთუ წარმომიდგა მე ამას ღამესა ანგელოზი ღმრთისაჲ, რომელისაჲ ვარ მე, რომელსაცა ვჰმსახურებ,
24. და მრქუა: ნუ გეშინინ, პავლე! კეისრისა ჯერ-არს შენდა წარდგომად და აჰა ესერა მიგმადლნა შენ ღმერთმან ყოველნი, რომელნი არიან შენ თანა ნავსა მაგას.
25. ამისთვის გულ-დებულ იყვენით, კაცნო, რამეთუ მრწამს ღმრთისაჲ, რამეთუ ესრეთ იყოს, ვითარცა სახედ მეტყოდა მე.
26. ჭალაკსა რასმე განცვვენებად ვართ ჩუენ.
27. ხოლო ვითარცა მეთათხმეტე ღამე მოაწია და მიმოვეტაცენით ჩუენ ანდრიასა შინა, შუა ღამეს ოდენ ჰგონებდეს მენავენი იგი მიწევნად რომელსამე სოფელსა.
28. და გარდაუტევეს საზომი და პოვეს ოც მჯარ. და მცირედ დარე-ყოვნეს და კუალად მოზომეს და პოვეს ათხუთმეტი მჯარი.
29. და ეშინოდა, ნუუკუე კბოდოანსა ადგილსა განცვვენ, ბოლოდთ კერძო ნავისა მის გარდასთხინეს ოთხნი კავნი და ილოცვიდეს განთენებასა.
30. ხოლო მენავეთა მათ ეგულეობდა სივლტოლად ნავისა მისაგან და გარდაუტევეს კუამალდი იგი ზღუად, მიზეზად რეცა თუ თავით კერძო ნავისა მის განჰმარტებენ კავთა.

31. მაშინ პავლე ჰრქუა ასისთავსა მას და ერის კაცთა: უკუეთუ ესენი არა იყვნენ ნავსა შინა, თქუენ განრინებად ვერ ჰელ-გეწიფების.
32. მაშინ ერისაგანთა მათ განუკუეთნეს საბელნი იგი ჯუამალდისანი და მიაშურეს იგი წარტაცებად ღელვათა.
33. და ვითარცა განთენდებოდა, ჰლოცვიდა ყოველთა პავლე მიღებად საზრდელისა და ჰრქუა: მეათოთხმეტე დღე არს დღეს, ვინადთგან უზმათა დაგიყოფიეს და არარად მიგიღებიეს.
34. ამისთვის გლოცავ თქუენ მიღებად საზრდელისა, რამეთუ ესე თქუენისა ცხორებისათვის იქმნა, რამეთუ არავისი თქუენთაგანისად თმად ერთი თავისად წარწყმედად არს.
35. და ესე ვითარცა თქუა, მოილო პური, ჰმადლობდა ღმერთსა წინაშე ყოველთასა და განტეხა და იწყო ჰამად.
36. გულს-მოდგინე იქმნეს ყოველნი და მათცა მიიღეს საზარდელი.
37. ხოლო ვიყვენით ნავსა მას შინა ყოველნი კაცი ორას სამეოც და ათექუსმეტი სული.
38. და ვითარცა განძღეს საზარდელითა, აღუმცირებდეს ნავსა მას და გარდასდებდეს იფქლსა ზღუად.
39. და რაჟამს განთენდა, ქუეყანად იგი ვერ იცნეს, ყურესა რასმე განიცდიდეს, რომელსა იყო ზღვს კიდე, სადა-იგი ეგულეობდა, უკუეთუმცა ვითარ შეუძღეს, განდგინებად ნავისად მის.
40. მოჰქსნნეს კავნიცა იგი და მიუტევნეს ზღუად, და მათ თანა მიუტევნეს შესაუღლვენიცა იგი საჭეთანი და აღუპყრეს აფრად მცირე, და ქარით კერძო ეპყრა ზღვს კიდით კერძო.
41. და ვითარცა შეცვვეს უმძაფრესსა ადგილსა დაჰკიდეს ნავი იგი. და, რამეთუ თავით კერძოდ იგი უმაგრესად დგა, ეგო უძრავად, ხოლო ბოლოდთ კერძოდ იგი დაირღუეოდა სიმძაფრითა ღელვათადათა.
42. ხოლო ერის კაცთა მათ ზრახვა-ყვნეს, რადთა მოსწყვდნენ პყრობილნი იგი, ნუუკუე გან-ვინმე-ცურდეს და ივლტოდის.
43. ხოლო ასისთავსა მას უნდა განრინებად პავლესი და დააბრკოლნა იგინი ზრახვასა მისგან და უბრძანა, რომელნი-იგი ცურვით შემეძლებელ იყვნეს, განსვლად ქუეყანად.
44. და სხუანი იგი რომელნიმე ფიცრითა და რომელნიმე ჰურჰლითა ნავისადათა რომლითადმე.
45. და ესრეთ განვერენით ყოველნივე და გამოვედით ქუეყანად.

და გამო-რად-ვკედით, მაშინ იცნეს, რამეთუ მელიტონი ერქუა ჰალაკსა მას. ხოლო ბარბაროზთა მათ წინა-მიყვეს ჩუენ არა მცირედი კაცთ მოყუარებად, რამეთუ აღაგზნეს ცეცხლი და შემიწყნარეს ჩუენ ყოველნი წმმისა მისგან და ყინელისა, რომელი იყო. და ვითარ შეჰკრებდა პავლე ფრიადსა ქარქუეტსა და დასხმიდა ცეცხლსა მას ზედა, იქედნე სიტფომსა მისგან გამოჰდა და მოეხვა ჰელსა პავლესსა.

ვითარცა იხილეს ბარბაროზთა მათ გუელი იგი, დამოკიდებული ჯელსა მისსა, იტყოდეს ურთირთას: კაცის-მკვლელი სამე არს კაცი ესე, რომელი ზღუასა დათუ განერა, საშჯელმან ცხორებად არა უტევა.

ხოლო მან ჯელი განყარა და შეაგდო გუელი იგი ცეცხლსა, და არარად ბოროტი ევნო მას.

ხოლო იგინი ჰგონებდეს, ვითარმედ განსივნეს და დაეცეს მეყსეულად მკუდარი. და ვითარ-იგი მყუარ ჟამ ჰგებდეს და ჰხედვიდეს, რამეთუ არარად ბოროტი შეემთხვა მას, მოიქცეს და იტყოდეს, ვითარმედ ღმერთი არს.

ხოლო ადგილთა მათ იყო სოფლები მთავრისა ვისმე მის ჭალაკისად, რომელსა სახელი ერქუა პოპლიოს, რომელმან შემიწყნარნა ჩუენ და სამ დღე სიყუარულით მოწლედ მისტუმრნა.

და იყო მამად პოპლიოდსი სიცხითა და ნაწლევითა სნეულ და მწოლარე, რომლისა შევიდა პავლე და ულოცა და დაასხნა მის ზედა ჯელნი მისნი და განკურნა იგი.

და ვითარცა ესე იქმნა, სხუანიცა, რომელნი იყვნეს ჭალაკსა მას შინა და აქუნდა უძლურებად, მოვიდოდეს და განიკურნებოდეს ძალითა ღმრთისადათა,

რომელთაცა მრავლითა პატივითა პატივ-გუცეს ჩუენ და წარსვლასა ჩუენსა აღგუაგნეს საგზლითა.

და შემდგომად სამისა თჯსა შევედით ნავსა, რომელსა დაეზამთრა მას ჭალაკსა ალექსანდრიადსასა, სახელით დიოსკორესსა.

და შთავედით სვრაკოსად და დავადგერნით მუნ სამ დღე,

ვინად-იგი მოვლეთ და მოვიწიენით რეგონდ. და შემდგომად ერთისა დღისა იყო სამხრით ნიავი, და ორ დღე მოვედით პონტიოლს,

სადა-იგი ვპოვნით ძმანი, და ნუგეშინის-ცემულ ვიქმნენით მათ ზედა და დავადგერით მუნ შჯდ დღე. და ესრეთ მოვედით ჰრომედ.

და მიერ ძმათა ესმა ჩუენთჯს და გამოვიდეს შემთხუევად ჩუენდა ვიდრე აპპოფორადმდე და მესამედ ღჯნის საფარდულად, რომელნი იხილნა რად პავლე, ჰმადლობდა ღმერთსა და ნუგეშინის-იცა.

და ოდეს შევედით ჰრომედ, ასისტავმან მან მისცა პყრობილნი იგი ერის მთავარსა მას, ხოლო პავლეს ებრძანა ყოფად თჯსაგან მცველისა მისისა ერის კაცისა თანა.

და იყო შემდგომად სამისა დღისა მოუწოდა პავლე, რომელნი-იგი იყვნეს მუნ ჰურიანი მთავარნი. და ვითარ მოკრბეს იგინი, ეტყოდა მათ: კაცნო ძმანო, მე არარად ბოროტი ვქმენ ერისა მის თანა გინა სჯულისა მამულისა, და კრული იერუსალჴმით მივეცი ჯელთა ჰრომთასა,

რომელთა განმიკითხეს მე და უნდა განტევებად ჩემი, ამისთჯს რამეთუ არცა ერთი ბრალი სიკუდილისად იყო ჩემ თანა.

და ვითარ-იგი სიტყუას-უგებდეს ჰურიანი, ვიძულე ღაღადის-გდებად კეისრისად, არა თუ ვითარმცა შესმენად რადმე მედვა ნათესავისა ჩემისად.

ამის უკუე მიზეზისათჯს გლოცევდ თქუენ, რადთა მოხჯდეთ და გიხილნე და გეტყოდი, რამეთუ სასოებისათჯს ისრაჴლისა ჯაჴჯ ესე ზედა-მაც მე.

ხოლო მათ ჰრქუეს მას: ჩუენ არცა წიგნი მოგჯჯდა შენთჯს ჰურიასტანით, არცა მო-ვინ-ვიდა ძმათაგანი და გჯთხრა, გინა იტყოდა შენთჯს ბოროტსა.

ხოლო ამას გლოცავთ, რადთა ვისმინოთ შენი, ვითარ ჰზრახავ; ხოლო ჯდომისა ამისთვის უწყებულ არს ჩუენდა, რამეთუ ყოველსა ადგილსა ცილობად აღდგომილ არს.

და განუჩინეს მას დღე და მოვიდეს ვანად მისა მრავალნი, რომელთა ასწავებდა და მიუთხრობდა სასუფეველისათვის ღმრთისა და არწმუნებდა მათ იესუმსთვის შჯულისაგან მოსესა და წინაწარმეტყუელთა განთიადითგან ვიდრე მიმწუხრადმდე.

და რომელნიმე ერჩდეს სიტყუათა მათ და რომელნიმე არა ერჩდეს.

და შეუთქუმელ იყვნეს ურთიერთას და განვიდოდეს. თქუა პავლე სიტყუად ერთი, ვითარმედ: კეთილად იტყოდა სული წმიდაჲ ესაიამს მიერ წინაწარმეტყუელისა მამათა თქუენთა მიმართ

და თქუა: მივედ ერისა ამის და არქუ მათ: სმენით გესმოდის და არა გულისჴმა-ჴყოთ, და ხედვით ჴხედვიდეთ და არა იხილოთ.

რამეთუ განზრქნა გული ერისაჲ ამის, და ყურითა მძიმედ ისმინეს და თუალნი მათნი დაიწუხნეს, ნუსადა იხილონ თუალითა, და ყურითა ისმინონ და გულითა გულისჴმა-ყონ, და მოიქცენ და განკურნნე იგინი.

საცნაურ უკუე იყავნ თქუენდა, რამეთუ წარმართთათვის მოივლინა მაცხოვარებაჲ ღმრთისაჲ და მათცა ისმინონ.

და ესე რად თქუა, წარვიდეს ჴურიანი იგი და ფრიადი გამოძიებაჲ აქუნდა თავთა შორის თვსთა.

ხოლო პავლე დაადგრა მუნ ორ წელ ყოვლად თვსითა სასყიდლითა და შეიწყნარებდა ყოველთა, რომელნი მოვიდოდეს მისა,

ქადაგებდა სასუფეველსა ღმრთისასა და ასწავებდა უფლისა იესუ ქრისტესსთვის ყოვლითა განცხადებულებითა დაუბრკოლებელად.

იაკობ მოციქულისა წიგნი კათოლიკ

1

1. იაკობ, ღმრთისა და უფლისა იესუ ქრისტეს მონაჲ, ათორმეტთა ნათესავთა, - გიხაროდენ!
2. ყოველივე სიხარულად შეჴრაცხეთ, ძმანო ჩემნო, რაჴამს განსაცდელსა შესცვვეთ პირად-პირადსა;
3. უწყოდეთ, რამეთუ გამოცდილებამან მან სარწმუნოებისა თქუენისამან შექმნის მოთმინებაჲ,
4. ხოლო მოთმინებასა მას საქმე სრული აქუნდინ, რადთა იყვნეთ სრული და ყოვლად ცოცხალ და არარადთ ნაკლულევან.
5. ხოლო უკუეთუ ვინმე თქუენგანი ნაკლულევან არს სულიერითა სიბრძნითა, ითხოვენ ღმრთისაგან, რომელმან-იგი მოსცის ყოველთა უხუად და არავის აყუედრის, და მოსცეს მას.
6. ითხოვდინ ხოლო სარწმუნოებით და ნუ ორგულებით, რამეთუ რომელი ორგულებდეს, მსგავს არს იგი ღელვასა ზღვსასა, ქართა აღძრულსა და მიმოტაცებულსა.

7. ნუ ჰგონებ კაცი იგი, ვითარმედ მო-რადმე-ილოს ღმრთისაგან.
8. კაცი ორგული დაუდგორმელ არს ყოველთა გზათა მისთა.
9. იქადლოდენ ძმად იგი მდაბალი ამაღლებასა თვისსა,
10. ხოლო მდიდარი – დამდაბლებასა თვისსა, რამეთუ ვითარცა ყუავილი თივისად, ეგრეთ წარჴდეს.
11. რამეთუ აღმოჴკდა მზე სიციხითა თვისითა და განაჴმო თივად იგი და ყუავილი მისი დასაცვვა და შუენიერებაჲ პირისა მისისად წარჴდა. ეგრეცა მდიდარი სლვასა შინა თვისსა დაჴნეს.
12. ნეტარ არს კაცი იგი, რომელმან დაუთმოს განსაცდელსა, რამეთუ გამოცდილ იქმნეს და მოიღოს გვრგვნი ცხორებისად, რომელი აღუთქუა ღმერთმან მოყუარეთა მისთა.
13. ნუვინ განცდილთაგანი იტყვნ, ვითარმედ ღმერთისა მიერ განვიცადები, რამეთუ ღმერთი გამოუცდელ არს ბოროტისა და არავის განსცდის იგი.
14. არამედ კაცად-კაცადი განიცადების თვისისაგან გულის თქუმისა, მიიზიდვის და სცთების.
15. მერმე გულის- თქუმაჲ იგი მიუდგის და შვის ცოდვაჲ და ცოდვაჲ იგი სრულ იქმნის და შვის სიკუდილი.
16. ნუ სცთებით, ძმანო ჩემნო საყუარელნო!
17. ყოველივე მოცემული კეთილი და ყოველივე ნიჴი სრული ზეგარდამო არს გარდამოსრულ მამისაგან ნათლისა, რომლისა თანა არა არს ცვალება, გინა თუ ქცევისა აჩრდილ.
18. მას უნდა და გუშვნა ჩუენ სიტყვთა ჴემმარიტებისადთა, რადთა ვიყვნეთ ჩუენ დასაბამ რაიმე მისთა დაბადებულთა.
19. აწ უკუე, ძმანო ჩემნო საყუარელნო, იყავნ ყოველი კაცი მოსწრაფე სმენად, მძიმე სიტყუად, მძიმე გულის წყრომად.
20. რამეთუ გულის წყრომამან კაცისამან სიმართლე ღმრთისად არა ქმნის.
21. ამისთვის განიშოეთ ყოველი მწიკულევანებაჲ და მეტი იგი სიბოროტისად, სიმშვდით შეიწყნარეთ ნერგი იგი სიტყვსად, რომელი შემძლებელი არს ცხორებად სულთა თქუენტა.
22. და იყვნით მყოფელ სიტყვსა მის და ნუ ხოლო სმენელ და შეურაცხის-მყოფელ თავთა თვისთა.
23. უკუეთუ ვინმე მსმენელ ხოლო იყოს სიტყვსა მის და მყოფელ არა, ესე ვითარი იგი მსგავს არს კაცისა მის, რომელმან განიცადის პირი ქმნულებისა თვისისად სარკითა.
24. რამეთუ განიცადა თავი თვისი და წარვიდა და მეყსეულად დაავიწყდა, რაბამ-რად იყო.
25. ხოლო რომელმან მიჴხედა სჯულსა მას სრულსა აზნაურებისასა და დაადგრა მას, ესე არა მსმენელ და დამვიწყებელ იქმნა, არამედ მყოფელ საქმისა; ესე ნეტარ იყოს ქმნითა მით მისითა.
26. რომელსა ეგონოს თქუენს შორის ვითარმედ, ღმრთის მსახურ არს და არა აღვრ-ასხმიდეს ენასა თვისსა, არმედ აცთუნებდეს გულსა თვისსა, ამისი ამაო არს მსახურებაჲ.
27. მსახურებაჲ წმიდაჲ და შეუგინებელი ღმერთისა მიერ და მამისა ესე არს: მიხედვად ობოლთა და ქურივთაჲ ჴირსა შინა მათსა და შეუგინებლად დაცვად თავისა თვისისად ამის სოფლისაგან.

2

1. ძმანო ჩემნო, ნუ თუალთ-ღებით გაქუნ სარწმუნოებად უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტეს დიდებისა.
2. რამეთუ, უკუეთუ შევიდეს შესაკრებელსა თქუენსა კაცი ოქროდსა ბეჭდითა და სამოსლითა ბრწყინვალითა, და შევიდეს გლახაკიცა სამოსელითა შეურაცხითა,
3. და მიჰხედოთ მას, რომელსა-იგი ემოსოს სამოსელი ბრწყინვალე, და ჰრქუათ მას: შენ დაჯედ აქა კეთილად, და გლახაკსა მას ჰრქუათ: შენ დეგ იქი, ანუ დაჯედ აქა ქვეშე ფერკთა ჩუენთა,
4. და არა განიკითხენით თავთა შორის თქუენითა და იქმენით მსაჯულ გულის სიტყვთა ბოროტითა
5. ისმინეთ, ძმანო ჩემნო საყუარელნო: ანუ არა გლახაკნი სოფლისანი გამოირჩინაა ღმერთმან მდიდარნი სარწმუნოებითა და მკვდრნი სასუფეველისანი, რომელ-იგი აღუთქუა მოყუარეთა თვსთა?
6. ხოლო თქუენ შეურაცხ-ჰყავთ გლახაკი. ანუ არა მდიდარნი გმძლავრობენა თქუენ, და იგინივე მიგიზიდვენ თქუენ სამშჯავროდ?
7. არა იგინი ჰგმობენა კეთილსა მას სახელსა, რომელი წოდებულ არს თქუენ ზედა?
8. უკუეთუ შჯულსა აღასრულებთ სამეუფოსა, მსგავსად წერილისა: შეიყუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვსი კეთილად ჰყოფთ.
9. ხოლო უკუეთუ თუალთ-ღებით, ცოდვასა იქმთ და იმხილებით შჯულისაგან, ვითარცა გარდამავალნი შჯულისანი.
10. რამეთუ რომელმან ყოველი შჯული დაიმარხოს და სცთეს ერთითა, იქმნა იგი ყოვლისავე თანა-მდებ.
11. რამეთუ რომელმან-იგი თქუა: ნუ იმრუშებ, მანვე თქუა: ნუ კაც-ჰკლავ; ხოლო უკუეთუ იმრუშო არა და კაც-ჰკლა, იქმენ გარდამავალ შჯულისა.
12. ესრეთ იტყოდეთ და ესრეთ ჰყოფდით, ვითარცა შჯულისაგან აზნაურებისა განშჯადნი.
13. რამეთუ საშჯელი უწყალო არს მათთვის. რომელთა არა ყონ წყალობად; იქადოდეთ წყალობასა საშჯელისასა.
14. რად სარგებელ არს, ძმანო ჩემნო, უკუეთუ ვინმე თქუას: სარწმუნოებად მაქუს, და საქმენი არა ჰქონდენ? ნუ ძალ-უც-მეა სარწმუნოებასა ხოლო ცხოვნებად მისა?
15. რამეთუ უკუეთუ ძმად გინა დად შიშველ იყვნენ და ნაკლულევან მდღევრისა საზრდელისა
16. და ჰრქუას ვინმე თქუენგანმან: წარვედით მშვდობით, განძელით და განტეფით, და არა სცეთ მათ საჯმარი ჯორცითად, რად სარგებელ არს?
17. ეგრეთცა სარწმუნოებად, უკუეთუ არა აქუნდენ საქმენი, მკუდარ არს იგი ხოლო.
18. არამედ თქუას თუ ვინმე: შენ სარწმუნოებად გაქუს და მე საქმენი მქონან, მიჩუენე მე სარწმუნოებად შენი საქმეთაგან შენთა, და მე გიჩუნო შენ საქმეთაგან ჩემთა სარწმუნოებად ჩემი.
19. შენ გრწამს, ვითარმედ ერთ არს ღმერთი, კეთილად იქმ, და ეშმაკთაცა ჰრწამს და ძრწიან მისგან.

20. გნებავსა ცნობად, # კაცო ამოო, რამეთუ სარწმუნოებად თჳნიერ საქმეთასა მკუდარ არს?
21. აბრაჰამ, მამად ჩუენი, არა საქმეთაგან განმართლდაა, რამეთუ შეწირა ისაკი, ძე თჳსი, საკურთხეველსა ზედა?
22. ჰხედავა, რამეთუ სარწმუნოებად შეეწია საქმეთა მისთა და საქმეთაგან სარწმუნოებად იგი სრულ იქმნა?
23. და აღესრულა წერილი იგი, რომელი იტყვს: ჰრწმენა აბრაჰამს ღმერთი, და შეერაცხა მას სიმართლედ, და მეგობარ ღმრთისა იწოდა.
24. ჰხედავთა, რამეთუ საქმეთაგან განმართლდების კაცი და არა სარწმუნოებისაგან ხოლო?
25. ეგრეთვე და რააზცა, მეძავი, არა საქმეთაგან განმართლდაა, რამეთუ შეიწყნარნა მსტოარნი იგი, და სხვთ გზით წარავლინნა?
26. რამეთუ ვითარცა ჯორცნი თჳნიერ სულისა მკუდარ არიან, ეგრეთვე სარწმუნოებად თჳნიერ საქმეთასა მკუდარ არს.

3

1. ნუ მრავალნი ჰმოდღურით, ძმანო ჩემნო! უწყოდეთ, რამეთუ უდიდესი სასჯელი მოვილოთ.
2. რამეთუ ფრიად ვსცთებით ყოველნივე. რომელი სიტყვთ არა სცთებოდის, იგი სრული კაცი არს, შემძლებელ არს იგი აღჯრ-სხმად ყოვლისავე გუამისა.
3. უკუეთუ ცხენსა აღჯრნი აღუხსნით დამორჩილებად ჩუენდა, იგი და ყოველი გუამი მისი მოვაქციით.
4. აჰა ესერა, ნავებიცა იგი დიდ-დიდები და ფიცხელთაგან ქართა მიმოტაცებულნი მოიქცევიან მცირისაგან საჭისა, ვიდრეცა-იგი ჰნებავენ მისლვად მმართველსა მას მათსა.
5. ეგრეცა ენად მცირე ასოჲ არს და დიდად მალლოის. აჰა ესერა მცირემან ცეცხლმან რავდენი ნივთი აღაგზნის!
6. და ენად ეგრეთვე ცეცხლ არს, სამკაული სიცრუისაჲ; ენად დადგრომილ არს ასოთა შინა ჩუენტა, რომელი შეაგინებს ყოველსა გუამსა და აღაგზნებს ურმის თუალსა მას შესაქმისასა და აღგზნებულ არს გეჰენისაგან.
7. რამეთუ ყოველივე ბუნებად მჯეცთა და მფრინველთაჲ და ქუეწარმავალთაჲ და მცურვალთაჲ დაიმწყსების და დამწყსილ არს ბუნებასა ქუეშე კაცთასა.
8. ხოლო ენად კაცთაჲ ვერვის ჯელ-ეწიფების დამწყსად, დაუპყრობელი ბოროტი, სავსე გესლითა მაკუდინებელითა.
9. რამეთუ მით ვაკურთხევთ ღმერთსა და მამასა. და მითვე ვსწყევთ კაცთა, რომელნი მზგავსად ღმრთისა შექმნულ არიან.
10. მიერვე პირით გამოვალს კურთხევად და წყევად. არა ჯერ-არს, ძმანო ჩემნო საყუარელნო, ესე ესრეთ ყოფად.
11. ნუუკუე წყაროდსაგან მისვე თუალისა აღმოდინ ტკბილი და მწარე?
12. ეგების-მეა, ძმანო ჩემნო, ვითარმცა ლელუმან ზეთის ხილი გამოილო, გინა ვენაჰმან ლელჲ? ეგრეთვე ვერცა ერთი წყაროდ მარილიანსა და ტკბილსა წყალსა აღმოცენებად.
13. ვინ არს ბრძენ და მეცნიერ თქუენ შორის, აჩუენენ კეთილად სლვისაგან საქმენი თჳსნი სიმშჯდითა სიბრძნისაჲთა.

14. ხოლო უკუეთუ შური მწარე გაქუნდეს და კმდომად გულსა შინა თქუნთა, ნუ იქადით და სტყუით ჭემმარიტებასა ზედა.
15. არა არს ესე სიბრძნე ზეგარდამოსრული, არამედ ქუეყანისა, მშვნვიერი და საემმაკო.
16. რამეთუ სადა არს შური და კდომად; მუნ შფოთი და ყოველი ბოროტისა საქმე.
17. ხოლო ზეგარდმოდ სიბრძნე პირველად სიწმიდე არს და მერმე მშვდობად, სახიერებად, მორჩილებად, სავსე წყალობითა და ნაყოფითა საქმეთა კეთილთადათა, განუკითხველ და შეუორგულებელ.
18. რამეთუ ნაყოფი სიმართლისა დაეთესვის მშვდობით მათთვს, რომელნი ჰყოფენ მშვდობასა.

4

1. ვინად არიან ბრძოლანი და ლალვანი თქუნ შორის? ანუ არა მიერვე გულის თქუმათაგან თქუნთა, რომელნი განწყობილ არიან ასოთა შინა თქუნთა?
2. გული გითქუამს და არა გაქუს, კაც-ჰკლავთ და იშურებით და ვერ ძალ-გიც მიმთხუევად; ილაღვით და იბრძვით და არა გაქუს, რამეთუ არა ითხოვთ.
3. ითხოვთ და ვერ მიიღებთ, რამეთუ ბოროტად ითხოვთ, რადთა გულის თქუმათა შინა თქუნთა განილინეთ.
4. მეძავნო და მემრუმენო, არა უწყითა, რამეთუ სიყუარული სოფლისა ამის მტერობად არს ღმრთისა? აწ უკუე რომელსა უნდეს მეგობარ ყოფად ამის სოფლისა, მტერად ღმერთსა აღუდგების.
5. ანუ ჰგონებთა, ვითარმედ ცუდად იტყვს წიგნი: საშურებელად ჰსურის სულსა, რომელი დამკვდრებულ არს ჩუენ თანა?
6. უფროდს მოცემად მაღლი; ამისთვს იტყვს: ამპარტავანთა შეჰმუსრავს ღმერთი, ხოლო მდაბალთა მოსცის მაღლი.
7. დაემორჩილენით ღმერთსა და წინა-აღუდეგით ეშმაკსა, და ივლტოდის თქუნგან.
8. მიეახლენით ღმერთსა, და მოგეახლოს თქუნ, განიწმიდენით კელნი, ცოდვილნო, და უბიწო ყუენით გულნი, ორგულნო.
9. დამდაბლდით და ტიროდეთ და იგლოვდით, სიცილი თქუენი გლოვად გარდაიქეცინ და სიხარული თქუენი მწუხარებად.
10. დამდაბლდით წინაშე უფლისა და აღგამაღლნეს თქუნ.
11. ნუ ძვრსა იტყვთ, ძმანო ჩემნო, ურთიერთას, რომელი ძვრსა იტყოდის ძმისათვს და განიკითხვიდეს ძმასა თვსსა, განიკითხავს შჯულსა და შჯის შჯულსა; უკუეთუ შჯულსა შჯი, არა ხარ მყოფელ შჯულისა, არამედ განმკითხველ.
12. ერთი არს შჯულის მდებელი და განმკითხველი, რომელი შემძლებელ არს ცხორებად და წარწყმედად. შენ ვინ ხარ, რომელი განიკითხავ მოყუასსა?
13. აწ უკუე თქუნცა, რომელნი-ეგე იტყვთ: დღეს, გინა ხვალე წარვიდე მას რომელსამე ქალაქსა და დავყოთ მუნ წელიწადი ერთი და ვივაჰროთ და შევიძინოთ,

14. რომელთა-ეგე არა იცით ხვალისად, რამეთუ ვითარი არს ცხორებად თქუენი? ვითარცა კუამლნი ხართ, რომელნი მცირედ ჟამ ჩანნ და მერმე განქარდის.
15. ამის წილ რომელი გიღირს თქუენ თქუმად: უკუეთუ უფალსა უნდეს და ვცხონდეთ და ვყოთ ესე გინა იგი.
16. ხოლო აწ იქადით სილაღითა თქუენითა, ყოველივე სიქადული ესევეითარი ბოროტ არს.
17. რომელმან იცოდის კეთილი საქმე და არა ქმნეს, ცოდვა არს მისა.

5

1. ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს, ვითარმედ იესუ არს ქრისტე, იგი ღმრთისაგან შობილ არს და ყოველსა რომელსა უყუარდეს მშობელი, უყუარდეს შობილიცა იგი მისგან.
2. ამით უწყით, რამეთუ გვყუარან შვილნი ღმრთისანი, რაჟამს ღმერთი გვუარდეს და მცნებათა მისთა ვიმარხვიდეთ.
3. რამეთუ ესე არს სიყუარული ღმრთისად, რადთა მცნებათა მისთა ვიმარხვიდეთ და მცნებანი მისნი, არა არიან.
4. რამეთუ ყოველი რომელი შობილ იყოს ღმრთისაგან, სძლევს სოფელსა და ესე არს სძლევად, რომლითა სძლევს სოფელსა სარწმუნოებად ჩუენი.
5. რად არს, რომლითა სძლევს სოფელსა, არამედ რომელსა ჰრწმენეს, ვითარმედ იესუ არს ძე ღმრთისად?
6. ესე არს, რომელი მოვიდა წყლითა და სისხლითა, იესუ ქრისტე, არა წყლითა ხოლო, არამედ წყლითა და სისხლითაცა; და სული არს, რომელი წამებს რამეთუ სული არს ჭეშმარიტებისად.
7. რამეთუ სამნი არიან, რომელნი წამებენ ცათა შინა: მამად, სიტყუად და სული წმიდად; ესე სამნი ერთ არიან.
8. და სამნი არიან, რომელნი წამებენ: სული და წყალი და სისხლი და სამნივე ესე ერთისა მიმართ არიან.
9. უკეთუ წამებასა კაცთასა მოვიღებთ, წამეად ღმრთისად უფროდს არს, რამეთუ ესე არს წამებად ღმრთისად, რომელი წამა ძისა მისისათვის.
10. რომელსა რწმენეს ძისა მიმართ ღმრთისა, აქუს წამებად იგი თავსა შორის თვისსა; რომელსა არა ჰრწმენეს ღმერთი, მტყუვრად გამოაჩინა იგი, რამეთუ არა ჰრწმენა წამებად იგი, რომელი წამა ღმერთმან ძისა მისისათვის.
11. და ესე არს წამებად, რამეთუ ცხორებად საუკუნოდ მომცა ჩუენ ღმერთმან და ესე ცხოვრებად ძისა მიმისა თანა არს ძისა მისისა თანა არს.
12. რომელი აქუნდეს ძე, აქუს ცხორებადცა, რომელსა არა აქუნდეს ძე ღმრთისად, მას არცა ცხორებად აქუს.

13. ესე მივწერე თქუენდა, მორწმუნეთა სახელისა მიმართ ძისა ღმრთისა, რადთა უწყოდით, რამეთუ ცხორებად საუკუნოდ გუაქუს, რადთა გრწმენეს სახელისა მიმართ ძისა ღმრთისა.
14. და ესე არს განცხადებულება, რომელი მაქუ მისა მიმართ, რამეთუ უკუეთუ რადმე ვითხოვოთ ნებისაებრ მისისა, ისმენს ჩუენსა.
15. რადცა-იგი ვითხოვოთ და უწყით, რამეთუ მოვილოთ თხოად იგი, რომელი ვითხოვეთ მისგან.
16. უკეთუ ვინმე იხილოს ძმად თვისი, რომელი ცოდვიდეს ცოდვასა არა სასიკუდინესა, ითხოოს და მოსცეს მას ცხორებად; რომელნი-იგი ცოდვიდენ არა სასიკუდინედ, არს ცოდვად სასიკუდინე, არა მისთვის ვიტყვ, რადთა ითხოოს.
17. ყოველივე სიცრუვე ცოდვა არს და არს ცოდვად არა სასიკუდინე.
18. ვიცით, რამეთუ ყოველი შობილი იყოს ღმრთისაგან, არა ცოდოს, არამედ რომელ-იგი შობილ იყოს ღმრთისაგან, დაიმარხოს თავი თვისი და ბოროტი მას არ შეეხოს.
19. ვიცით, რამეთუ ღმრთისაგან ვართ და ყოველი სოფელი ბოროტსა ზედა დგას.
20. ხოლო ვიცით, რამეთუ ძე ღმრთისაა მოვიდა და მომცა ჩუენ გონებად, რადთა ვიცოდით ჩუენ ჭეშმარიტი ღმერთი და ვართ ჩუენ ჭეშმარიტისა თანა ძისა მისისა იესუ ქრისტესა. ესე არს ჭეშმარიტი ღმერთი, და ცხორებად საუკუნოდ,
21. შეილნო, დაიცვენით თავნი თვისნი კერპთაგან. ამინ.

1. აწ უკუე თქუენცა, მდიდარნო, ტიროდეთ და გოდებდით უბადრუკებათა მათთვის თქუენ ზედა მომავალთა.
2. სიმდიდრე თქუენი დალპოლვილ არს, სამოსელი თქუენი მლილთა დაუჭამიეს.
3. ოქროდ თქუენი და ვეცხლი თქუენი დაგესლებულ არს და გესლი იგი მათი საწამებელად თქუენდა იყოს და შესჭამდეს ჯორცთა თქუენთა ვითარცა ცეცხლი. დაიუნჯეთ დღეთა მათ უკუანადსკნელთა.
4. აჰა ესერა სასყიდელი მოქმედთა მათ, რომელთა განლენეს ყანად თქუენი, დაკლებული იგი თქუენგან, ღაღადებს და ღაღადებად იგი მომკალთად მათ ყურთა უფლისა საბოთისათა მიიწევის.
5. იშუებდით ქუეყანასა ზედა და განსცხრებოდე. განჰზარდენით ჯორცნი თქუენნი ვითარცა დღედ დაკლვისა.
6. დასაჯეთ და მოჰკალთ მართალი იგი და არა წინა-აღვიდგა თქუენ.
7. სულ-გრძელ უკუე იქმნენით, ძმანო, ვიდრე მოსლვადმდე უფლისა. აჰა ესერა, მუშაკი მოელის პატიოსანსა ნაყოფსა ქუეყანისასა და სულ-გრძელ არს მას ზედა, ვიდრემდის მოილოს წვამად მსთუად და მცხუედი.
8. სულ-გრძელ იქმნენით თქუენცა, განიმტკიცენით გულნი თქუენნი, რამეთუ მოსლვად უფლისაა მოახლოებულ არს.
9. ნუ სულთ-ითქუამთ, ძმანო, ურთიერთას, რადთა არა განიკითხნეთ. აჰა ესერა განმკითხველი წინაშე კართა დგას.

10. სახედ გაქუნდინ, ძმანო ჩემნო, ძვრის ხილვისა და სულგრძელობისა წინაწარმეტყუელნი, რომელნი იტყოდეს სახელითა უფლისადათა.
11. აჰა ესერა ვჰნატრით მოთმინეთა მათ. მოთმინებად იობისი გასმიეს და აღსასრული უფლისადა იხილეთ, რამეთუ მრავალ-მოწყალე არს და შემწყნარებელ.
12. ყოვლისა წინა, ძმანო ჩემნო, ნუ ჰფუცავთ ნუცა ცასა, ნუცა ქუეყანასა, ნუცა სხუასა რომელსა ფიცსა, არამედ იყავნ თქუენი ჰედა ჰე და არადა არა, რადთა არა ორგულებასა შესცვვით.
13. სჭირდეს თუ ვისმე თქუენგანსა, ილოცვიდინ, მოლხინე თუ ვინმე არს, გალობდინ.
14. უძლურ თუ ვინმე არს თქუენ შორის, მოუწოდენ ხუცესთა ეკლესიისათა, და ილოცონ მის ზედა და სცხონ მას ზეთი სახელითა უფლისადათა.
15. და ლოცვა მან სარწმუნოებისამან აცხოვნოს სნეული იგი, და აღადგინოს იგი უფალმან. დადაცათუ ცოდვად რადმე ექმნეს, მო-ვე-ეტეოს მას.
16. აღუარებდით ურთიერთას ცოდვათა და ულოცევდით ერთი-ერთსა, რადთა განიკურნნეთ, რამეთუ ფრიად შემძლებელ არს ლოცვად მართლისადა შეწევნად.
17. ელია კაცივე იყო მსგავსი ჩუენი და ლოცვად ილოცა არა წვმად, და არა წვმა ქუეყანასა ზედა სამ წელ და ექუს თუე.
18. და კუალად ილოცა და ცამან მოსცა წვმად და ქუეყანამა აღმოაცენა ნაყოფი თვისი.
19. ძმანო, უკუეთუ ვინმე თქუენ შორის შესცოთეს ჰემმარიტებისაგან და თუ ვინმე მოაქციოს იგი,
20. უწყოდენ, რამეთუ რომელმან მოაქციოს ცოდვილი გზისაგან საცთურისა მისისა, იქსნეს სული თვისი სიკუდილისაგან და დაფაროს სიმრავლე ცოდვათადა.

კათოლიკე ეპისტოლენი წმ. მოციქულისა პეტრესი პირველი

1

1. პეტრე, მოციქული იესუ ქრისტესი, რჩეულთა მწირთა, განთესულთა პონტოხსა და გალატიისა, კაზადუკიისა, ასიისა და ბითონიისათა,
2. წინადაწარ ცნობითა ღმთისა მამისადათა და სიწმიდითა სულისადათა დასამორჩილებელად და საპკურებელად სისხლისა იესუ ქრისტესისა. მადლი თქუენ თანა და მშვიდობად განმრავლდინ!
3. კურთხეულ არს ღმერთი და მამად უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი, რომელმან-იგი მრავლითა მით წყალობითა თვისითა კუალად გუმვნა ჩუენ სასოებად ცხოველად აღდგომითა იესუ ქრისტესითა მკუდრეთით,
4. სამკვდრებელად უხრწნელად და შეუგინებელად და დაუჰწნობელად დამარხულთა ცათა შინა თქუენ და მიმართ,
5. რომელნი-ეგე ძალითა ღმრთისადათა მოცვულ ხართ სარწმუნოებითა ცხორებასა მას განმზადებულსა გამოჩინებად ჟამსა მას უკუანადსკნელსა.

6. რომლითა გიხარის აწ მცირედ, უკუეთუ ჯერ-არს, რომელნი-ეგე შეწუხებულ იყვნით მრავალ-ფერთა შინა განსაცდელთა,
7. რადთა გამოცდილება იგი სარწმუნოებისა თქუენისაჲ უპატიოსნეს უფრომს ოქრომსა მის წარწყმედადისა, ცეცხლისა მიერ გამოცდილისა, იპოვოს საქებელად და დიდებად და პატივად გამოჩინებასა იესუ ქრისტესსა.
8. რომელი არა იცოდეთ და გიყუარს, რომელსა-იგი აწ არა ჰხედავთ და გრწამს, იხარებდით სიხარულითა გამოუთქმელითა და დიდებულითა.
9. და მოილოთ აღსასრულსა მას სარწმუნოებისა თქუენისასა ცხორებაჲ სულთაჲ.
10. რომლისა ცხორებისათჳს გამოიძიეს და გამოიკულიეს წინააწარმეტყუელთა, რომელნი თქუენ მადლსა მას გიწინააწარმეტყუელებდეს.
11. გამოეძიებდეს, ოდეს ანუ რომელსა ჟამსა ეუწყებოდა მათ შორის სული ქრისტესი, წინააწარ უწამებდა მათ ქრისტესთა მათ ვნებათა და მისსა შემდგომად დიდებათა მისთა.
12. რომელთა-იგი გამოეცხადა, რამეთუ არა თავთა თჳსთა, არამედ თქუენ გამსახურებდეს მას, რომელ-ესე აწ მიგეთხრა თქუენ მახარებელთა მათ თქუენ და მიერ სულითა წმიდითა მოვლინებულითა ზეცით, რომლისათჳს გული უთქუამს ანგელოზთა ხილვად.
13. ამისთჳს მოირტყენით წელნი გონებათა თქუენთანი, ფრხილ იყვნით, სრულიად ესევდით მოწევნულსა მას თქუენდა მადლსა გამოცხადებასა იესუ ქრისტესსა
14. ვითარცა შვილნი მორჩილებისანი და ნუ თანა-ხატ-ექმნებით პირველთა მათ უმეცრებისა თქუენისა გულის თქუმათა,
15. არამედ მწოდებელისა მისებრ თქუენისა წმიდისა და თქუენცა წმიდა იყვნით ყოველსავე შინა სლვასა თქუენსა.
16. რამეთუ წერილ არს: წმიდა იყვნით, რამეთუ მე წმიდა ვარ.
17. და უკუეთუ მამით ჰხადით მას, რომელი-იგი თუალ-უხუავად მსაჯული არს თითულისა საქმეთაჲ, შიშით მწირობისა მაგის თქუენისა ჟამნი აღასრულენით.
18. უწყოდეთ, რამეთუ არა განხრწნადითა ვეცხლითა გინა ოქროთა იქსნენით თქუენ ამომსა მისგან მამათა მოცემულისა სლვისა,
19. არამედ პატიოსნითა სისხლითა, ვითარცა ტარიგისა უბიწომსა და უმანკომსა ქრისტესითა,
20. წინააწარ უწყებულსა უწინარეს სოფლის დაბადებისა, ხოლო გამოჩინებულისა უკუანადასკნელთა ამათ ჟამთა თქუენთჳს;
21. რომელთა-ეგე მის მიერ გრწმენა ღმრთისა მიმართ, რომელმან-იგი აღადგინა იგი მკუდრეთით და მისცა მას დიდებაჲ, რადთა სარწმუნოებაჲ ეგე თქუენი და სასოებაჲ იყოს ღმრთისა მიმართ.
22. სულნი თქუენნი განიწმიდენით მორჩილებითა ჭემმარტებისაჲთა, სულითა მმათ მოყუარებისათჳს შეუორგულებულ იყვნით გულითა წმიდითა, ურთიერთას იყუარებოდეთ განმარტებულად.
23. მეორედ შობილ ხართ არა თესლისაგან განხრწნადისა, არამედ უხრწნელისა, სიტყვთა ღმრთისა ცხოველისაჲთა, რომელი-იგი ჰგვის უკუენისამდე.

24. რამეთუ ყოველი ჯორცი თივად არს და ყოველი დიდებაჲ კაცისაჲ, ვითარცა ყუავილი თივისაჲ: განჯმა თივად იგი და ყუავილი მისი დასცვვა.
25. ხოლო სიტყუად ღმრთისაჲ ჰგიეს უკუნისამდე, ხოლო ესე არს იგი სიტყუად, რომელი გეხარა თქუნ.

2

1. განიშორეთ უკუე ყოველი უკეთურებაჲ და ყოველი ზაკუვად და ორგულებაჲ და შური და ყოველივე ძვრის სიტყუად.
2. ვითარცა აწინდეს შობილთა ყრმათა, სიტყვერისა მის უზაკუველისა სძისა გსუროდენ, რადთა მას შინა აჰლორძნდეთ.
3. უკუეთუ გემოდ გიხილავს, რამეთუ ტკბილ არს უფალი,
4. რომელსა-იგი მოუკედით ლოდსა ცხოველსა, რომელი-იგი კაცთაგან შეურაცხ-იქმნა, ხოლო ღმრთისაგან რჩეულ და პატიოსან.
5. და თქუნცა, ვითარცა ლოდნი ცხოველნი აღემენებოდეთ სახლად სულიერად, სამდდელოდ წმიდად, შესაწირავად მსუხუერპლთა სულიერთა, სათნოთა ღმრთისათა იესუ ქრისტეს მიერ.
6. რამეთუ წერილ არს წიგნსა შინა: აჰა ესერა დავსდებ სიონს შინა ლოდსა საკიდურსა, რჩეულსა, პატიოსანსა და რომელსა ჰრწმენეს მისა მიმართ, არსადა ჰრცხუნენს.
7. თქუნდა უკუე არს პატივ, მორწმუნეთა მაგათ, ხოლო ურჩთათჳს - ლოდი, რომელ შეურაცხ-ყვეს მაშენებელთა, იგი იქმნა თავ საკიდურთა და ლოდ მებრკოლების და კლდე საცთურების,
8. რომელნი შეჰბრკოლდებიან სიტყუასა მას ურჩებითა, რომელსაცა ზედა დაესხნეს.
9. ხოლო თქუნ, ნათესავი რჩეული, სამეუფოდ სამდდელოდ, თესლი წმიდაჲ, ერი მოგებული, რადთა სათნოებითა მიუთხრობდეთ, რომელმან-იგი ბნელისაგან გიწოდა თქუნ საკვრველსა მას ნათელსა მისსა.
10. რომელნი-ეგე ოდესმე არა ერ, ხოლო აწ ერი ღმრთისაჲ; რომელნი-ეგე ოდესმე არა შეწყალებულ, ხოლო აწ შეიწყალენით.
11. საყუარელნო, გლოცავ თქუნ, ვითარცა მწირთა და წარმავალთა, განეშორენით გულის თქუმათაგან ჯორციელთა, რომელნი ეწყვებიან სულსა.
12. სლვად თქუნი წარმართთა შორის გაქუნდინ კეთილი, რადთა, რომლითა-იგი ძვრსა იტყოდიან თქვენთჳს, ვითარცა ძვრის მოქმედთასათჳს, კეთილთა საქმეთაგან შეიკდიმონ და ადიდებდენ ღმერთსა დღესა მას მოხედვისასა.
13. დაემორჩილენით უკუე ყოველსავე კაცობრისა დაბადებულსა, უფლისათჳს; გინა თუ მეფესა, რამეთუ ყოველთა ზედა არს;
14. გინა თუ მთავართა, ვითარცა მის მიერ მოვლინებულთა შურის მემძიებელად ბოროტის მოქმედთათჳს, ხოლო მაქებელად კეთილის მოქმედთათჳს.
15. რამეთუ ესრეთ არს ნებაჲ ღმრთისაჲ კეთილის მოქმედთათჳს დადუმებად უგნურთა კაცთა უმეცრებასა.
16. ვითარცა აზნაურნი და ნუ ვითარცა საფარველად გაქუნ უკეთურებისა აზნაურებაჲ ეგე, არამედ ვითარცა მონანი ღმრთისა
17. ყოველთა პატივ-სცემდით, ძმათა ჰყუარობდით, ღმრთისა გემინოდენ, მეფესა პატივ-სცემდით.

18. მონანი დაემორჩილენით ყოვლითა მოშიშებითა თვსთა უფალთა, ნუ ხოლო სახიერთა და ტკბილთა, არამედ უსახურთაცა.
19. რამეთუ ესე არს მაღლი ღმრთისაგან: უკუეთუ გონებისაგან კეთილისა ღმრთისათვს დაითმინნეს ვინმე მწუხარებანი, ევნებით სიცრუით.
20. რამეთუ რად უმჯობეს არს, უკუეთუ სცოდვიდეთ და დაიქნჯნებოდით და მოითმენდეთ? არამედ უკუეთუ კეთილსა იქმოდით და გევნებოდის და მოითმენდეთ, ესე არს მაღლი ღმრთისაგან.
21. და იჩინენითცა მეგრ ამისთვსვე, რამეთუ ქრისტემანცა ივნო ჩვენთვს და თქუენ დაგიტევა კელით წერილი, რადთა შეუდგეთ კუალთა მისთა;
22. რომელმან-იგი ცოდვად არა ქმნა, არცა იპოვა ზაკუვად პირსა მისსა;
23. რომელი-იგი ევნებოდა და იგი არავის აგინებდა, ევნებოდა და არავის უთქუმიდა, მიეცა მართალი იგი მსაჯულსა;
24. რომელმან ცოდვანი ჩუენნი აღიხუნა ჯორცითა თვსითა ჯუარსა ზედა, რადთა ცოდვათა განვეშორნეთ და სიმართლით ვცხონდებოდით, რომლისა-იგი წყლულებითა განიკურნენით.
25. რამეთუ იყვენით, ვითარცა ცხოვარნი შეცთომილნი, არამედ აწ მოიქეცით მწყემსისა მის მიმართ და მოღუაწისა სულთა თქუენთადასა.

3

1. ეგრეთვე ცოლნი დაემორჩილენით თვსთა ქმართა, რადთა, დაღათუ ვინმე ურჩ არიან სიტყვსა მის, დედათა სლვისა მისგან თვნიერად სიტყვსა შეიძინნენ,
2. ხედვიდენ რად იგინი შიშით წმიდასა მას სლვასა თქუენსა,
3. რომელი იყავნ არა გარეშითა მით განთხზვითა თმათადათა და შესხმითა ოქროდადათა, გინა შემოსილთა სამოსლისადათა შემკობად,
4. არამედ დაფარული იგი გულისა კაცი, უხრწნელითა მით მშვდისა მის და მყუდროდასა სულისა წესითა, რომელ არს წინაშე ღმრთისა ფრიად პატიოსან.
5. რამეთუ ესრეთვე ოდესმე წმიდანი იგი დედანი, რომელნი ესვიდეს ღმერთსა, შეიმკობდეს თავთა თვსთა და დამორჩილებულ იყვენეს თვსთა ქმართა,
6. ვითარცა-იგი სარრა ერჩდა აბრაჰამს და უფლით ჰხადინ მას, რომლისა-იგი იქმნენით შვილ კეთილის მოქმედ და ნუ გეშინინ ნუცა ერთისა შიშისა.
7. ქმარნი ეგრეთვე მსგავსად თანა-მკვდრ ეყვენით შენდობით, ვითარცა უუძლურესსა ჭურჭელსა, დედათა, მისცემდით პატივსა, ვითარცა თანა-მკვდრთა მაღლისა ცხორებისათა, რადთა არა დაბრკოლდებოდინ ლოცვასა თქუენსა.
8. ხოლო დასასრულსა ყოველნი ერთ-ზრახვა იყვენით, მოწყალე, ძმათ მოყუარე, შემწყნარებელ, მდაბალ.
9. ნუ მიაგებთ ბოროტსა ბოროტისა წილ, ნუცა გინებასა გინებისა წილ, არამედ წინააღმდეგომსა აკურთხევდით და უწყოდეთ, რამეთუ ამისთვს მეგრ იჩინენით, რადთა კურთხევად დაიმკვდროთ.
10. რამეთუ რომელსა ჰნებავს სიყუარული ცხორებისად და ხილვად დღენი კეთილისანი, დააცხრვენ ენად თვსი ბოროტისაგან და ბაგენი მისნი ნუ იტყვედ ზაკუასა,

11. მოიქეცინ ბოროტისაგან, ქმენინ კეთილი, მოიძიენ მშვდობაჲ მისდევდინ მას,
12. რამეთუ თუალნი უფლისანი მართალთა ზედა და ყურნი მისნი ლოცვათა მათთა ზედა, ხოლო პირი უფლისაჲ მოქმედთა ზედა ძვრისათა.
13. და ვინ-მე არს ბოროტის მყოფელ თქუენდა, უკუეთუ თქუენ კეთილის მობაძავ იქმნენით?
14. და დაღაცათუ გევნებოდის სიმართლისათჳს, ნეტარ ხარ, ხოლო შიშისა მის მათისაგან ნუ გეშინინ, ნუცა შესძრწუნდებით.
15. არამედ უფალი ღმერთი წმიდა ყავთ გულთა შინა თქუენტა; განმზადებულ იყვნით მარადის სიტყჳს მიგებად ყოვლისა, რომელი ეძიებდეს თქუენგან სიტყუასა თქუენ შორის სასოებისა მისთჳს, სიმშვდით და შიშით.
16. გონებაჲ გაქუნდინ კეთილი, რადთა, რომელნი-იგი ძვრსა იტყოდინ თქუენტჳს, ვითარცა ძვრის მოქმედთათჳს, ჰრცხუნოდის, რომელნი-იგი ჰმძლავრობდენ თქუენსა მას კეთილსა ქრისტეს მიერ სლჳსა.
17. რამეთუ უმჯობეს არს, კეთილსა თუ იქმოდით, ეგრე თუ ჯერ-უჩნდეს ნებასა ღმრთისასა ვნებაჲ თქუენი, ვიდრე-ღა არა ბოროტსა თუ იქმოდით.
18. რამეთუ ქრისტემანცა ერთ გზის ცოდვათა ჩუენტათჳს ივნო, მართალმან მან ცრუთათჳს, რადთა ჩუენ წარგუადგინნეს ღმრთისა, მოკუდა ჯორცითა და ცხოველ იქმნა სულითა,
19. რომლითაცა საპყრობილესა მას სულთა მივიდა და ქადაგა.
20. რომელნი-იგი ურჩ ოდესმე იყვნეს, რაჟამს ერთ გზის თავს-ედვა სულ-გრძელებასა მას ღმრთისასა დღეთა მათ ნოვესთა, შემზადებასა მას კიდობნისასა, რომელსა შინა მცირედნი, ესე იგი არს რვანი სულნი განერნეს წყლისაგან.
21. რომლისა სახედ აწ თქუენცა განცხოვნებს ნათლის-ღებაჲ, არა ჯორცითაგან განშორებაჲ მწინკულისაჲ, არამედ გონებისა კეთილისა ტრფიალებაჲ ღმრთისა მიმართ აღდგომითა იესუ ქრისტესითა,
22. რომელი არს მარჯუენით ღმრთისა, რომელი აღმაღლდა ზეცად და დაემორჩილნეს მას ანგელოზნი, კელმწიფებანი და ძალნი.

4

1. ქრისტემან რად ივნო ჩუენტჳს ჯორცითა და თქუენცა იგივე გონებაჲ შეიჭურეთ, ამერთუ რომელმან-იგი ივნო ჯორცითა, დაცხრომილ არს ცოდვისაგან,
2. რადთა არღარა კაცთა გულის თქუმითა, არამედ ნებითა ღმრთისაჲთა ნეშტნი იგი ჟამნი ჯორცითა ცხორებად.
3. რამეთუ კმა არიან ჩუენდა წარსულნიცა იგი ჟამნი ამის ცხორებისანი ნებისა მისებრ წარმართთაჲსა აღსრულებად, რომელნი-იგი ვლენან არაწმიდებითა გულის თქუმათაჲთა, მთრვალობითა, სიმღერითა, შუებითა და უჯეროდთა კერპთ-მსახურებითა.
4. რომლისაგან უკვრს არა სლჳად თქუენი მასვე არაწმიდებისა აღრევასა, და გგმობენ.

5. რომელთა სიტყუად მიუგონ მას, რომელნი-იგი განმზადებულ არს განშჯად ცხოველთა და მკუდართა.
6. რამეთუ ამისთვის ეხარა მკუდართა, რადთა ისაჯნენ კაცობრივ ჯორციტა და ცხოვნდენ ღმრთისა მიერ სულითა.
7. ხოლო ყოველთა ალსასრული მოახლოებულ არს, განიწმიდენით უკუე და განიფრთხვეთ ლოცვად.
8. ყოვლისა წინა ურთიერთას სიყუარული განმარტებული გაქუდინ, რამეთუ სიყუარულმან დაფარის სიმრავლე ცოდვათად.
9. სტუმრის მოყუარე იყვენით ურთიერთას თვნიერ დრტვნვისა.
10. კაცად-კაცადმან ვითარცა მიილო მადლი, ეგრეთვე ურთიერთას ამსახურებდით მას, ვითარცა კეთილნი მნენი მრვალ-ფერისა მის ნიჭისა ღმრთისანი.
11. რომელნი იტყოდის, ვითარცა სიტყუათა ღმრთისათა; რომელი ჰმსახურებდეს, ვითარცა ძალისაგან, რომელსა მოსცემს ღმერთი, რადთა ყოველსა შინა იდიდებოდის ღმერთი იესუ ქრისტეს მიერ, რომლისაჲ არს დიდებაჲ და სიმტკიცე უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.
12. საყუარელნო, ნუ უცხო გიჩნს თქუენ შორის განჯურვებაჲ ეგე, რომელი იქმნების განსაცდელად თქუენ თანა, ვითარმცა უცხოჲ რადმე შეგემთხუეოდა თქუენ.
13. არამედ რავდენ-ეგე ეზიარებით ვნებათა ქრისტესთა, გიხაროდენ, რადთა გამოჩინებასაცა დიდებისა მისისასა გიხაროდის და მზიარულ იყვენით.
14. უკუეთუ იყუედრებოდით სახელისათვს ქრისტესისა, ნეტარ ხართ, რამეთუ დიდებისაჲ იგი და ღმრთისაჲ სული თქუენ ზედა განსუენებულ არს, რამეთუ ვითარ იგინი ჰგონებენ, იგმობვით, ხოლო ვითარ-იგი თქუენ გნებავს, იდიდებით.
15. ნუმცა ვის თქუენგანსა ევნების, ვითარცა კაცის-მკლველსა, გინა მპარავსა, გინა ძვრის მოქმედსა, გინა ვითარცა უცხოძსა განმგესა.
16. ხოლო უკუეთუ ვითარცა ქრისტეანესა, ჰრცხუენინ, არამედ ადიდებდინ ღმერთსა ამით ნაწილითა.
17. რამეთუ ჟამმან დაწყებად სასჯელისა პირველად სახლისაგან ღმრთისა იწყოს, უკუეთუ კულა პირველად ჩუენგან, რად-მე იყოს ალსასრული ურჩთა მათ სახარებისა ღმრთისათაჲ?
18. და უკუეთუ მართალი მნიად განერეს, უღმრთოდ იგი და ცოდვილი სადა-და იპოოს?
19. ამიერთგან რომელთაცა ევნებოდის ნებითა ღმრთისადთა ვითარცა სარწმუნოთა დამზადებელსა, შეჰვედრედ სულნი თვსნი კეთილის საქმითა.

5

1. ხუცესთა მათ თქუენ შორის ვჰლოცავ, ვითარცა თანა-ხუცესი და მოწამე ვნებათა ქრისტესთაჲ, და მერმისა მის გამოჩინებადისა დიდებისა ზიარი; მწყსილით თქუენ შორის სამწყსოსა მას ღმრთისასა,
2. ილუწილით ნუ იძულებით, არამედ ნებსით, ნუცა საძაგელისა შეძინებით, არამედ გულს-მოდგინეთ.

3. ნუცა ვითარმცა ეუფლებოდეთ მნეთა მათ, არამედ სახე ექმნენით სამწყსოსა მას.
4. და გამოჩინებასა მას მწყემსთ მთავრისასა მოილოთ დაუქნობელი იგი დიდებისა გვრგვნი.
5. ეგრეთვე ჭაბუკნი დაემორჩილენით მოხუცებულთა; და ყოველთავე ურთიერთას მორჩილებითა სიმდაბლე შეიმოსეთ, რამეთუ ღმერთი ამპარტავანთა შეჰმუსრავს, ხოლო მდაბალთა მოსცის მადლი.
6. და-უკუე-მდაბლდით წინაშე მტკიცესა ჳელსა ღმრთისასა, რადთა აღგამაღლნეს თქუენ ჟამსა თვსსა.
7. ყოველივე ზრუნვად თქუენი მიუტევეთ მას, რამეთუ იგი ილუწის თქუენთვს.
8. განიფრთხვეთ, მღვდარე იყვენით, რამეთუ წინა-მოსაჯული თქუენი ეშმაკი ვითარცა ლომი მყვრალი მიმოვალს და ეძიებს, ვინმცა შთანთქა.
9. რომელსა წინა-აღუდეგით მტკიცენი სარწმუნოებითა, უწყოდეთ, იგივე ვნებათად მათ ამას სოფელსა შინა ძმობასა მას თქუენსა აღასრულებით.
10. ხოლო ღმერთმან ყოვლისა მადლისამან, რომელმან გიჩინა თქუენ საუკუნესა მას დიდებასა მისსა ქრისტე იესუმს მიერ, მცირედ-და თუ გევნო, მანვე განგამტკიცენინ თქუენ, დაგამტკიცენინ, განგამლიერნინ და დაგამყარენინ.
11. მისა დიდებად და სიმტკიცე უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.
12. სილოანეს მიერ, ძმისა თქუენისა, სარწმუნოდსა, ვითარ ვჰგონებ, მცირედ მივწერე, გლოცევდ და გიწამებდ, ვითარმედ ესე არს ჭემშარიტი მადლი ღმრთისად, რომელსაცა ზედა სდგათ.
13. გიკითხავს თქუენ, რომელ არს ბაბილოვნს შინა რჩეულისა მის თანა და მარკოს, ძე ჩემი,
14. მოიკითხევდით ურთიერთას ამბორის-ყოფითა სიყუარულისადათა. მშვდობად თქუენდა, ყოველნი რომელნი ხართ ქრისტე იესუმს მიერ, ამინ.

პეტრე მოციქულისა წიგნი კათოლიკე მეორე

1

1. სუმეონ-პეტრე, მონად და მოციქული იესუ ქრისტესი, რომელთა-ეგე სწორი ჩუენდა პატივი ხუედრებულ არს სარწმუნოებად სიმარლითა ღმრთისა ჩუენისა და მაცხოვრისა იესუ ქრისტესითა.
2. მადლი თქუენდა და მშვდობად განმრავლდინ მეცნიერებითა ღმრთისადათა და უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა!
3. რომელმან-იგი ყოველივე თვსისა ღმრთეებისა ძალი საცხორებელად და ღმრთისა სამსახურებლად მოგუანიჭა ჩუენ მეცნიერებითა მისითა, რომელმან-იგი მიჩინა ჩუენ თვსსა მას დიდებასა და სათნობასა;
4. რომელთაგან დიდ-დიდნი და პატიოსანნი აღთქუმანი ჩუენ მოგუანიჭა, რადთა ამის მიერ იქმნეთ საღმრთოდსა მის ზიარ ბუნებისა, და ევლტოდეთ სოფლისა ამის გულის თქუმისა ხრწნილებასა.

5. და თქუენცა ესევე მოსწრაფებად ყოვლითურთ მოიპოვეთ და ყავთ სარწმუნოებასა შინა თქუენსა სათნოებად და სათნოებასა შინა – მეცნიერებად,
6. და მეცნიერებისა შინა – მარხვად, მარხვასა შინა – მოთმინებად, მოთმინებისა შინა – ღმრთის მსახურებად,
7. და ღმრთის მსახურებასა შინა – ძმათ მოყუარებად და ძმათ მოყუარებასა შინა –სიყუარული.
8. რამეთუ ესე რაჟამს იყოს თქუენ თანა და გარდაგემატოს, არა უქმად, არცა უნაყოფოდ იპოვნეთ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტეს მეცნიერებასა.
9. ხოლო რომელსა თანა ესე არა არს, ბრმა არს და ვერ ჰხედავს იგი, რამეთუ დაავიწყდა განწმენდად იგი პირველთა მათ ცოდვათა მისთა.
10. ამისთვის, ძმანო, უფროდსლა ისწრაფეთ, რადთა კეთილთაგან საქმეთა მტკიცე ჰყოთ ჩინებად იგი თქუენი, და რჩეულებად; რამეთუ ამას რად იქმოდით, არასადა სცთეთ ყოვლადვე.
11. არამედ ესრეთ მდიდრად წაგემართოს თქუენ შესავალი იგი საუკუნესა მას სასუფეველსა უფლისა ჩუენისა და მაცხოვრისა იესუ ქრისტესსა,
12. რომლისათვისცა არა უდებ ვიქმნე მარადის მოვსენებად თქუენდა ამისთვის, დადაცათუ იცით და მტკიცე ხართ მოწევნულსა ამას ზედა ჭეშმარიტებასა.
13. ხოლო სამართლად შემირაცხიეს, ვიდრე-ესე ვარ მე ამას საყოფელსა შინა განღვებად თქუენდა მოვსენებითა.
14. უწყი, რამეთუ ადრე ყოფად არს დატევებად საყოფელისა ამის ჩემისად, ვითარცა-იგი უფალმან ჩუენმან იესუ ქრისტემან მაუწყა მე.
15. და ვისწრაფო, რადთა კაცად-კაცადსა თქუენსა აქუნდეს შემდგომად განსვლისა ჩემისა ამითი მოვსენებისა ყოფად.
16. რამეთუ არა სიბრძნისა ზღაპართა შეუდევით და გაუწყეთ თქუენ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტეს ძალი და მოსლვად, არამედ თვთ-მხილველ ვიქმნენით მისისა მის დიდებულებისა.
17. რამეთუ მოილო ღმრთისაგან მამისა პატივი და დიდებად, ჳმად, რომელი მოიწია მისა ესევითარისგან დიდად შუენიერებისა დიდებისა: ესე არს მე ჩემი საყუარელი, რომელი მე სათნო-ვყავ.
18. და ესე ჳმად ჩუენ გუესმა ზეცით მოსრული მის ზედა, მის თანა რად ვიყვენით მთასა მას წმიდასა.
19. და მაქუს ჩუენ უმტკიცესი საწინაწარმეტყუელოდ სიტყუად; რომელ კეთილად ჰყოთ, ეკრძალნეთ თუ, ვითარცა სანთელსა მნთებარესა ადგილსა შინა წყუდიადსა, ვიდრემდის დღე განათლდეს და მთიები აღმობრწყინდეს გულთა შინა თქუენთა.
20. ესემცა პირველად უწყით, რამეთუ ყოველი წინაწარმეტყუელებად წიგნისად თვისისა თავისა სათარგმნებელ არა იქმნების.
21. რამეთუ არ ნებითა კაცთადთა მო-სადამდე-იწია წინაწარმეტყუელებად, არამედ წუევითა სულისა წმიდისადათა, იტყოდეს წმიდანნი ღმრთისა კაცნი.

1. იყვნეს ცრუ-წინაწარმეტყუელნიცა ერსა შორის, ვითარცა-იგი თქუენ შორისცა ყოფად არიან ცრუ-მოძღუარნი, რომელთა შემოილონ წვალებად

წარწყმედისა და განმათავისუფლებელსა მათსა უფალსა უარჰყოფდენ და მოიზიდვიდენ თავისა მათისათჳს მსთუად წარწყმედასა.

2. და მრავალნი შეუდგენ მათსა მას არაწმიდებასა, რომელთაგან გზად იგი ჭეშმარიტებისად იგმობოდის.

3. და ანგაჰრებიტა და ტყუილისა სიტყვთა თქუენ გვაჰრობდენ, რომელთა სასჯელი პირველითგან არა დასცხრების და წარსაწყმედელსა მათსა ჰრულის.

4. უკუეთუ ღმერთმან ანგელოზთა მათ შეცოდებულთა არა ჰრიდა, არამედ ჯაჰუებითა მით წყუდიადისადთა ტარტაროზსა შეაყენნა და მისცნა იგინი სატანჯველად და სასჯელად დამარხვად.

5. და პირველსა მას სოფელსა არავე ჰრიდა, არამედ მერვე ნოე, სიმართლისა ქადაგი, დაჰმარხა და წყლით რღუნად იგი უღმრთოთა სოფელსა ზედა მოაწია.

6. და ქალაქები იგი სოდომელთა და გომორელთად დაწუა და დააქცია და დასაჯა და სახედ მერმეთა მათ უღმრთოთა დადვა.

7. და მართალი ლოთ, დაწუნებული უსჯულოთა მათ სიბილწით მრავალთაგან, იქსნა.

8. რამეთუ ხედვითა და სმენითა მართალი იგი დამკვდრებულ რად იყო მათ შორის, დღითი-დღედ სული იგი მისი მართალი უსჯულოთა მათ საქმეთაგან იტანჯებოდა.

9. იცის უფალმან ღვთის მსახურთა მათ განსაცთელთაგან ვსნამ, ხოლო ცრუნი იგი დღესა მას სასჯელისასა ტანჯვასა შინა დაჰმარხნეს.

10. უფრომს-ღა, რომელნი-იგი კუალსა მას ჯორცთა გულის თქუმისასა სიბილწით შეუდგან და უფლებასა შეურაცხ-ჰყოფენ, კადნიერნი და თავკედნი, დიდებათათჳს არა ძრწიან, არამედ ჰგმობენ.

11. სადა-ღა ანგელოზნი, რომელნი ძლიერებითა და ძალითა უფრომს არიან, არა მოაწევენ მათ ზედა სასჯელსა გმობისასა უფლისა მიერ.

12. ხოლო ესენი, ვითარცა პირუტყვნი საცხოვარნი, შობილნი ბუნებით მოსასვრელად და განსარყუნელად, რომელთა-იგი უმეცარ არიან, ჰგმობენ, ხრწნილებასა მათსა შინა განიხრწნენ.

13. და მოიღონ სასყიდელი სიცრუისა. გულის თქუმად იგი შეურაცხიეს, ვითარცა დღე შუებისა. შეგინებულნი და ბილწნი იშუებენ საცთურსა შინა მათსა და თქუენ თანა-შეგცხრებიან.

14. თუალნი ასხენ სავსენი მრუმებითა და დაუცხრომელითა ცოდვითა და აცთუნებენ სულთა დაუმტკიცებელთა, გულნი ჰქონან წურთილნი ანგაჰრებითა, შვილნი წყევისანი.

15. დაუტევეს წრფელი იგი გზად, შეცთეს და შეუდგეს გზასა მას ბალამ ბოსორელისასა, რომელმან-იგი სასყიდელი სიცრუისა შეიყუარა.

16. მამხილებელად აქუნდა თჳსისა უსჯულოებისა კარაული უტყჳ, კაცობრივითა ჳმითა მეტყუელი, რომელმან დააბრკოლა წინაწარმეტყუელისა იგი უგუნურებად

17. ესენი არიან წყარონი ურწყულნი, ღრუბელნი არმურისა მიერ მიმოტაცებულნი, რომელთათჳს წყუდიადი იგი ბნელი საუკუნოდ დამარხულ არს.

18. რამეთუ გარდარეულად ამაოებისა ზრახვითა მიიზიდვენ გულის თქუმასა ჯორცითა ბილწებისასა, რომელნი-იგი ჭეშმარიტებით ლტოლვილ არიან და რომელნი-იგი საცთურსა შინა იქცევიან.
19. თავისუფლებასა აღუთქუმენ მათ და იგინი თვთ მონა არიან ხრწნილებისა, რამეთუ რომლისაგანცა ვინ ძლეულ არნ, მისდაცა დამონებულ არნ.
20. რამეთუ რომელნი-იგი განერნეს შეგინებათაგან ამის სოფლისათა მეცნიერებითა უფლისა და მაცხოვრისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, მათვე კუალად აღერინეს და იძლინეს, ექმნა მათ უკუანადსკნელი იგი უძვრეს პირველისა.
21. უმჯობეს იყო მათდა, ეცნავე თუმცა არა გზად იგი სიმართლისად, ვიდრე ცნობასა და მართლუკუნ ქცევასა მოცემულისა მისგან მათდა წმიდისა მცნებისა.
22. შეემთხვა მათ ჭეშმარიტისა მისებრ იგავისა: ძაღლი მიექცა ნათხევარსა თვსსა და ღორი ინწუბა სანგორელსა მწვრისასა.

3

1. აჰა ესერა, საყუარელნო, ამას მეორესა ეპისტოლესა მივსწერ თქუენდა, რომელთა მიერ განვალღებ მოვსენებითა წადიერთა გონებასა თქუენსა.
2. მოვსენებად პირველ თქუმულთა მათ სიტყუათა წმიდათა წინაწარმეტყუელთა მიერ და მოციქულთა მათ თქუენთა მცნებათა უფლისა და მაცხოვრისათა.
3. ესემცა პირველად უწყით, რამეთუ მოიწინენ უკუანადსკნელთა დღეთა მეკიცხევარნი გულის თქუმისაებრ თვსისა მავალნი
4. და იტყოდიან: სადა არს აღთქუმა იგი მოსლვისა მისისად? რამეთუ ვინადთგან მამათა შეისუენეს, ყოველივე ესრეთ ჰგიეს დასაბამითგან დაბადებისადთ.
5. რამეთუ დაავიწყდეს მათ ესე ნებსით, ვითარმედ ცანი იყვნეს პირველითგან და ქუეყანად წყალთაგან და წყალთა მიერ შეიქმნა სიტყვთა ღმრთისადთა.
6. რომლისაგან მაშინდელი იგი სოფელი წყლითა წარიღუნა და წარწყმდა.
7. ხოლო აწ ცანი და ქუეყანად მითვე სიტყვთა დაუნჯებულ არიან, ცეცხლისა დამარხულნი დღედ სასჯელისა და წარწყმედისა უღმრთოთა კაცთადასა.
8. ერთიმცა ესე ნუ დაგავიწყდების, საყუარელნო, რამეთუ ერთი დღე უფლისა მიერ ვითარცა ათასი წელი და ათასი წელი ვითარცა ერთი დღე.
9. არა ყოვნის უფალმან აღთქუმისა მისგან, ვითარ-იგი ვიეთმე დაყოვნებად შეურაცხიეს, არამედ სულ-გრძელ არს თქუენტვს, რამეთუ არავისი ჰნებავს წარწყმედად, არამედ ყოველთა სინანულად მოსლვად.
10. ხოლო მოიწიოს დღე იგი უფლისად, ვითარცა მპარავი ღამისად, რომელსა შინა ცანი მძაფრად წარვდენ და წესნი იგი დაიწუნენ და დაზულენ და ქუეყანად და მას შინა საქმენი დაიწუნენ.
11. რაჟამს ესე ყოველნი ესრეთ დაზულეობდიან, რაბამთად ჯერ-არს თქუენი ყოფად წმიდითა ქცევითა და კეთილითა მსახურებითა, რადთა მოელოდით

12. და ისწრაფდეთ მოსლვასა მას დღისა მის ღმრთისასა, რომელსა შინა ცანი მჭურვალენი დაიქსნენ და წესნი დაიწუნენ და დადგნენ.
13. ახალთა ცათა და ახალსა ქვეყანასა მსგავსად აღთქუმისა მისისა მოველით, რომელსა შინა სიმართლე დამკვდრებულ არს.
14. ამისთვის, საყუარელნო, ამას მოულოდეთ და ისწრაფეთ შეუგინებელთა და უბიწოთა მისა პოვნად მშუდობით,
15. და უფლისა ჩუენისა იგი სულ-გრძელებად ცხოვრებად შეჰრაცხეთ, ვითარცა-იგი საყუარელმან ძმამან ჩუენმან პავლე, მსგავსად მოცემულისა მის მისდა სიბრძნისა მიწერა თქუენდა.
16. ვითარცა-იგი ყოველთა შინა წიგნთა მისთა იტყვს ამისათვის, რომელნი-იგი არიან ძნად საცნაურ რადმე, რომელსა-იგი უსწავლელნი და დაუმტკიცებელნი გარდააქცევენ, ვითარცა სხუათა მათცა წიგნთა, მსგავსად მათისავე მის წარწყმედისა.
17. თქუენ უკუე, საყუარელნო, წინადაწარ რად უწყით ესე, ეკრძალებით. რადთა არა უჯეროთასა მას საცთურსა თანა-აღერინეთ და განსცვვით სიმტკიცისა მისგან თვისისა.
18. არამედ აღორძნებოდეთ მადლითა და მეცნიერებითა უფლისა და მაცხოვრისა ჩუენისა იესოჲ ქრისტესითა. მისა დიდებად აწ და დღეთა მათ საუკუნეთადასა. ამინ.

იოვანე მოციქულისა წიგნი კათოლიკე

1

1. რომელი იყო პირველითგან, რომელი გუესმა და ვიხილეთ თუალითა ჩუენითა, რომელი ვიხილეთ და კელნი ჩუენნი ჰმსახურებდეს სიტყუასა მას ცხორებისასა.
2. და ცხორებად იგი გამოცხადნა და ჩუენ ვიხილეთ და ვწამებთ და გითხრობთ თქუენ ცხორებასა მას საუკუნესა, რომელი იყო მამისა თანა და გამოგზნდა ჩუენ;
3. რომელი გუესმა და ვიხილეთ, გითხრობთ თქუენ, რადთა თქუენცა ზიარებად გაქუნდეს ჩუენ თანა და ზიარებად ჩუენი მამისა თანა და მისა მისისა თანა იესოჲ ქრისტესა.
4. და ამას მივსწერ თქუენდა, რადთა სიხარული იგი ჩუენი სავსებით იყოს.
5. და ესე არს აღთქუმად იგი, რომელი გუესმა მისგან და გითხრობთ თქუენ, რამეთუ ღმერთი ნათელ არს და ბნელი არა არს მის თანა არცა ერთ.
6. უკუეთუ ვთქუათ, ვითარმედ ზიარებად გუაქუს მის თანა და ჩუენ ბნელსა შინა ვიდოდით, ვტყუვით და არა ვიქმთ ჭეშმარიტებასა.
7. ხოლო უკუეთუ ნათელსა შინა ვიდოდით, ვითარცა- იგი ნათელსა შინა არს, ზიარებად გუაქუს ურთიერთას. სისხლი იგი იესოჲ ქრისტეს მისა მისისად განმწედს ჩუენ ყოვლისაგან ცოდვისა.
8. უკუეთუ ვთქუათ, ვითარმედ ცოდვად არა გუაქუს, თავთა თვსთა ვაცთუნებთ და ჭეშმარიტებად არა არს ჩუენ თანა.

9. უკუეთუ აღვიარნეთ ცოდვანი ჩუენნი, სარწმუნო არს და მართალ, რადთა მოგვტევნეს ჩუენ ცოდვანი ჩუენნი და განმწმიდნეს ჩუენ ყოვლისაგან სიცრუვისა.

10. უკუეთუ ვთქუათ, ვითარმედ არა ვცოდეთ, მტყუვრად გამოვაჩინებთ მას და სიტყუად მისი არა არს ჩუენ შორის.

2

1. შვილნო ჩემნო! ამას მივსწერ თქუენდა, რადთა არა სცოდოთ და უკუეთუ ვინმე სცოდოს, ნუგეშინის-მცემელი გვვის მამისა მიმართ ქრისტე იესუ, მართალი

2. და იგი არს მომტევებელი ცოდვათა ჩუენთად და არა ხოლო ცოდვათა ჩუენთად, არამედ ყოვლისა სოფლისათად.

3. და ამით უწყით, რამეთუ ვიცით იგი, უკუეთუ მცნებათა მისთა ვიმარხვიდეთ.

4. რომელმან თქუას, ვითარმედ ვიცან იგი, და მცნებათა მისთა არა იმარხვიდეს, მტყუვარ არს და ჭეშმარიტებად არა არს მის თანა.

5. ხოლო რომელმან დაიმარხნეს სიტყუანი მისნი, ჭეშმარიტად სიყუარული ღმრთისად აღსრულებულ არს მის თანა, ამით უწყით, რამეთუ მის თანა ვართ.

6. რომელმან თქუეს მის თანა ყოფად, თანა-აც, რადთა, ვითარცა- იგი თავადი ვიდოდა, ეგრეცა მისი სლვად.

7. ძმანო, არა მცნებასა ახალსა მივსწერ თქუენდა, არამედ მცნებასა პირველსა, რომელი გაქუნდა დასაბამითგან. მცნებად იგი პირველი არს სიტყუად იგი, რომელი გესმა პირველითგან.

8. კულად მცნებასა ახალსა მივსწერ თქუენდა, რომელი არს ჭეშმარიტ მის თანა და თქუენ შორის, რამეთუ ბნელი წარვალს და ნათელი იგი ჭეშმარიტი აწვე ჩანს.

9. რომელმან თქუას ნათელსა შინა ყოფად და ძმად თვისი სძულდეს, იგი ბნელსა შინა არს ვიდრე აქამომდე.

10. ხოლო რომელსა უყუარდეს ძმად თვისი, იგი ნათელსა შინა არს და საცთური არა არს მის თანა.

11. ხოლო რომელსა სძულდეს ძმად თვისი, იგი ბნელსა შინა არს და ბნელსა შინა ვალს და არა იცის, ვიდრე ვალს, რამეთუ ბნელმან დაუბრძნა თუალნი მისნი.

12. მივსწერ თქუენდა, შვილნო, რამეთუ მიგეტევებიან თქუენ ცოდვანი თქუენნი სახელითა მისითა.

13. მივსწერ თქუენდა, მამანო, რამეთუ იცანთ პირველი იგი. მივსწერ თქუენდა, ჭაბუკნო, რამეთუ გიძლევიეს ბოროტისადა. მივსწერ თქუენდა, ყრმანო, რამეთუ იცანთ მამად.

14. მივწერე თქუენდა, მამანო, რამეთუ იცანთ პირველი იგი. მივწერე თქუენდა, ჭაბუკნო, რამეთუ ძლიერ ხართ და სიტყუად ღმრთისად თქუენ თანა დადგრომილ არს და გიძლევიეს ბოროტისადა.

15. ნუ გიყუარნ სოფელი ესე, ნუცა-და რად არს სოფლისად ამის. უკუეთუ ვისმე უყუარდეს სოფელი ესე, არა არს სიყუარული მამისად მის თანა.

16. რამეთუ ყოველივე სოფელსა შინა ესე არს გულის თქუმაჲ ჯორცთაჲ და გულის თქუმაჲ თუალთა და სილაღე ამის ცხორებისაჲ. და ესე არა არს მამისაგან, არამედ სოფლისაგანი არს.
17. და სოფელი ესე წარჯდეს და გულის თქუმაჲ მისი, ხოლო რომელმან ყოს ნებაჲ ღმრთისაჲ, იგი ეგოს უკუნისამდე.
18. ყმანო, უკუნანადსკნელი ჟამი არს და, ვითარცა-იგი გასმიეს, ვითარმედ ანტიქრისტე მოვალს და აწცა ანტიქრისტენი მრავალნი არიან, ვინადცა უწყით, ვითარმედ უკუნანადსკნელი ჟამი არს.
19. ჩუენგან განვიდეს, არამედ არა იყვნეს ჩუენგანნი, რამეთუ, უკუეთუმცა ჩუენგანნი იყვნეს, და-მცა-დგრომილ იყვნეს ჩუენ თანა, არამედ რადთა ცხად იყვნენ, რამეთუ არა არიან ყოველნი ჩუენგან.
20. და თქუენცა ცხორებაჲ გაქუს წმიდისა მისგან და იცით ყოველივე.
21. და მივწერე თქუენდა, ვითარმედ არა იცით ჭემმარიტებაჲ იგი, არამედ ვითარმედ იცით იგი და რამეთუ ყოველი ტყუვილი ჭემმარიტებისაგან არა არს.
22. ვინ-მე არს მტყუარი იგი? ანუ არა, რომელმან უარ-ყოს, ვითარმედ იესუ არა არს ქრისტე? ესე არს ანტიქრისტე, რომელმან უარ-ყოს მამაჲ და ძე.
23. ყოველმან რომელმან უარ-ყოს ძე, არცა მამაჲ არს მის თანა; და რომელი აღიარებს ძესა, მამაცა არს მის თანა.
24. თქუენ უკუე, რომელი-იგი გესმა პირველითგან, თქუენ თანა ეგენ. უკუეთუ თქუენ თანა ეგოს, რომელი-იგი გესმა პირველითგან, და თქუენცა მისა თანა და მამისა ეგნეთ.
25. და ესე არს აღთქუმაჲ, რომელი-იგი მან აღმითქუა ჩუენ ცხორებაჲ საუკუნოდ.
26. ესე მივწერე თქუენდა მაცთუნებელთა მათ თქუენთათჳს.
27. და თქუენცა ცხებულებაჲ იგი, რომელი მიიღეთ მისგან, თქუენ თანა ჰგიეს და არა გიჯმს, ვითარმცა ვინ გასწავა თქუენ, არამედ თვთ იგივე ცხებულებაჲ გასწავებს თქუენ ყოვლისათჳს.
და ჭემმარიტ არს და არა არს ტყუილ; და ვითარცა-იგი გასწავა თქუენ, ეგენით მას ზედა.
28. და აწ, შვილნო, ეგენით მას ზედა, რადთა, რაჟამს გამოცხადნეს, გუაქუნდეს კადნიერებაჲ და არა მრცხუნენეს მისგან მოსლვასა მას მისსა.
29. უკუეთუ იცით, ვითარმედ მართალ არს, უწყოდეს, რამეთუ ყოველმან რომელმან ყოს სიმართლე, მისგან შობილ არს.

3

1. იხილეთ, რაბამი სიყუარული მომცა ჩუენ მამამან, რადთა შვილ ღსრთისა ვიწოდნეთ. ამისთჳს სოფელმან არა გიცნის თქუენ, რამეთუ არცა იგი იცნეს.
2. სიყუარელნო, აწ შვილნი ღმრთისანი ვართ და არღარა გამოჩინებულ არს, რად ყოფად ვართ. გარნა ვიცით, რამეთუ უკუეთუ გამოცხადნეს, მსგავსად მისა ვიყვნეთ, რამეთუ ვიხილოთ იგი, ვითარცა-იგი, არს.
3. და ყოველსა რომელსა აქუნდეს სასოებაჲ ესე მისა მიმართ, განიწმიდოს თავი თჳსი, ვითარცა-იგი წმიდა არს.

4. ყოველმან რომელმან ქმნეს ცოდვად, მან უშჯულოებადცა ქმნეს და ცოდვად იგი არს უშჯულოებად.
5. და იცით, რამეთუ იგი გამოჩნდა, რადთა ცოდვანი ჩუენნი აღიხუნეს და ცოდვად მის თანა არა არს.
6. ყოველი რომელი მისთანა ეგოს, არა ცოდოს; და ყოველი რომელი ცოდვიდეს მას, არა უხილავს იგი, არცა იცის იგი.
7. შვილნო! ნუმცა ვინ გაცდუნეს თქუენ. რომელმან ქმნეს სიმართლე, იგი მართალ არს, ვითარცა-იგი თავადიცა მართალ არს.
8. რომელმან ქმნეს ცოდვად, იგი ეშმაკისაგან არს, რამეთუ დასაბამითგან ეშმაკი ცოდავს. ამისთვის გამოცხადნა ძე ღმრთისაჲ, რაითა დაარღვნეს საქმენი ეშმაკისანი.
9. ყოველი რომელი შობილა ღმრთისაგან, მან ცოდვად არა ქმნეს, რამეთუ თესლი მისი მისთანა დადგრომილ არს. და ვერ ჰელ-ეწიფების ცოდვად, რამეთუ ღმრთისა მიერ შობილ არს.
10. ამის მიერ ცხად არიან შვილნი ღმრთისანი და შვილნი ეშმაკისანი. ყოველმან რომელმან არა ქმნეს სიმართლე, იგი არა არს ღმრთისაგან, და რომელსა არა უყუარდეს ძმად თვისი.
11. რამეთუ ესე არს აღთქუჲმად, რომელი გესმა პირველითგან, რადთა ვიყუარებოდეთ ურთიერთას.
12. არა ვითარცა-იგი კაინ, რომელი-იგი უკეთურისაგან იყო და მოკლა ძმად თვისი. და რადსათვის-მე მოკლა იგი? რამეთუ საქმენი მისი ბოროტ იყვნეს, ხოლო ძმისა მისისანი-მართალ.
13. ნუ გიკვრს თქუენ, ძმანო ჩემნო, რამეთუ გძულობს თქუენ სოფელი.
14. ჩუენ უწყით, რამეთუ მივიცვალენით სიკვდილისაგან ცხორებად, რამეთუ გვყუარან ძმანი. რომელსა არა უყუარდეს ძმად, სიკუდილსა შინა დადგრომილ არს.
15. ყოველსა, რომელსა სძულდეს ძმად თვისი, იგი კაცის-მკლველი არს და იცით, რამეთუ ყოველსა კაცის-მკლველსა არა აქუს ცხორებად საუკუნოდ მისთანა დადგრომილად.
16. ამით ვცნათ სიყუარული მისი, რამეთუ მან სული თვისი ჩუენთვის დადვა და ჩუენცა თანა-გუაც ძმათათვის სულთა ჩუენთა დადებად.
17. უკეთუ ვისმე აქუნდეს საცხოვრებელი სოფლისაჲ ამისდა იხილოს ძმად თვისი, რომესა ეჭმარებოდის რადმე, და დაჰკვნეს ნაწლევნი თვისნი მისგან, ვითარ-მე ჰგეის მის თანა სიყვარული ღმრთისაჲ?
18. შვილნო ჩემნო, ნუ ვიყუარებით სიტყუათა ხოლო, ნუ ცა ენითა არამედ საქმითა ჰემმარიტებითა.
19. და ამით საცნაურ ვიყვნეთ, რამეთუ ჰემმარიტებისაგანნი ვართ და წინაშე მისსა გულნი ჩუენნი გუერწმუნებიან.
20. რამეთუ უკეთუ გუგმობდეს გულნი ჩუენი, უფროდს არს ღმერთი გულისა ჩუენისა და იცის ყოვენი.
21. საყუარელნო, უკეთუ გული ჩუენი, არა გუგმობდეს ჩუენ, განცხადებულებად გუაქუს ღმრთისა მიმართ.
22. და რადცა-იგი ვითხოვთ, მოვილოთ მისგან, მცნებათა მისთა ვიმარხავთ და სათნოებასა წინაშე მისსა ვჰყოფთ.
23. და ესე არს მცნებად მისი, რადთა გურწმენეს სახელი ძისა მისისა იესუ ქრისტესი, და ვიყუარებოდით ურთიერთას, ვითარცა მომცა მცნებად.

24. და რომელი იმარხვიდეს მცნებათა მისთა, მის თანა ჰგიეს და იგი თავადი მის თანა და ამით უწყით, რამეთუ ჰგიეს ჩუენ თანა სულისა მისგან, რომელი მომცა ჩუენ.

4

საყუარელნო, ნუ ყოველი სული გრწამნ, არამედ გამოიცადენით, სულნი, უკუეთუ ღმრთისაგან იყვნენ, რამეთუ მრავალნი ცრუ-წინაწარმეტყუელნი განსრულ არიან სოფლად.

ამით უწყოდეთ სული ღმრთისაჲ: ყოველმან სულმან რომელმან აღიაროს იესუ ქრისტე ჯორციელად მოსრული, იგი ღმრთისაგან არს;

და ყოველმან სულმან რომელმან არა აღიაროს იესუ ქრისტე ჯორციელად მოსრული, იგი არა ღმრთისაგან არს. და ესე არს ანტიქრისტესთვის, რომელ გასმიეს, ვითარმედ მოსლვად არს და აწცა სოფელსა შინა არს.

თქუენ ღმრთისაგან ხართ, შვილნო, და გიძლევიეს მათდა; რამეთუ უფროდს არს, რომელი თქუენ შორის არს, ვიდრე-ღა რომელი-იგი სოფლისაგან.

იგინი სოფლისაგანნი არიან, ამისთვისცა სოფლისასა იტყვან და სოფელი ისმენს მათსა.

ჩუენ ღმრთისაგან ვართ; რომელმან იცოდის ღმერთი, მან ისმინოს ჩუენი და რომელი არა იყოს ღმრთისაგან, მან არა ისმინოს ჩუენი. ამის გამო ვცნათ სული ჭეშმარიტებისაჲ და სული მაცთურებისაჲ.

საყუარელნო, ვიყუარებოდით ურთიერთას, რამეთუ სიყუარული ღმრთისაგან არს და ყოველი რომელსა უყუარდეს, ღმრთისაგან შობილ არს და იცის ღმერთი.

რომელსა არა უყუარდეს, მან არა იცის ღმერთი, რამეთუ ღმერთი სიყუარულისაჲ არს.

ამით გამოცხადნა სიყუარული ღმრთისაჲ ჩუენ შორის, რამეთუ ძე თვისი მხოლოდ შობილი მოავლინა ღმერთმან სოფლად, რაჲთა ვცხოვნდეთ მის მიერ.

და ესე არს სიყუარული, არა რამეთუ ჩუენ შევიყუარეთ ღმერთი, არამედ რამეთუ მან ჩუენ შემიყუარნა და მოავლინა ძე თვისი მლხინებელად ცოდვათა ჩუენთა.

საყუარელნო, უკუეთუ ღმერთმან ესრეთ შემიყუარნა, ჩუენცა თანა-გუაც ურთიერთას სიყუარული.

ღმერთი არასადა ვის უხილავს. უკუეთუ ვიყუარებოდით ურთიერთას, ღმერთი ჩუენ შორის ჰგიეს და სიყუარული მისი ჩუენ შორის აღსრულებულ არს.

ამით უწყით, რამეთუ მის თანა ვჰგიეთ და იგი ჩუენ შორის, რამეთუ სულისა მისისაგან მომცა ჩუენ.

და ჩუენ ვიხილეთ და ვწამებთ, რამეთუ მამამან მოავლინა ძე მაცხოვრად სოფლისა.

რომელმან აღიაროს, ვითარმედ იესუ არს ძე ღმრთისაჲ; ღმერთი მის თანა ჰგიეს და იგი ღმრთისა თანა.

და ჩუენ ვცნათ და გურწმენა სიყუარული, რომელი აქუს ღმერთსა ჩუენდა მომართ. ღმერთი სიყუარული არს და რომელი ეგოს სიყუარულსა ზედა, ღმერთი მის თანა ჰგიეს და იგი ღმრთისა თანა.

ამით აღსრულებულ არს სიყუარული ჩუენ შორის, რადთა განცხადებულებად გუაქუნდეს დღესა მას სასჯელისასა, რამეთუ ვითარცა- იგი იყო, და ჩუენცა ვართ სოფელსა ამას შინა.

შიში არა არს სიყუარულსა თანა, არამედ სრულმან სიყუარულმან გარე განდევნის შიში, რამეთუ შიშსა ტანჯვად აქუს, ხოლო მოშიში იგი არა სრულ არს სიყუარულსა ზედა.

ჩუენ გვყუარს იგი, რამეთუ მან პირველად შემიყუარნა ჩუენ.

უკუეთუ ვინმე თქუეს, ვითარმედ მიყუარს ღმერთი და ძმად თვისი სძულდეს, მტყუარ არს, რამეთუ რომელსა არა უყუარდეს ძმად თვისი, რომელი იხილა, ღმერთი რომელი არა უხილავს, ვითარ ძალ-უც შეყუარებად?

და ესე მცნებად მოვიღეთ მისგან, რადთა რომელსა უყუარდეს ღმერთი, უყუარდეს ძმადცა თვისი.

იოვანე მოციქულისა წიგნი კათოლიკე მეორე

1

1. მოხუცებული რჩეულსა დედოფალსა და შვილთა მისთა, რომელნი მიყუარან მე ჭემმარიტებით და არა ხოლო მე, არამედ ყოველთავე, რომელთა უცნობიეს ჭემმარიტებად.

2. ჭემმარიტებისაგან, რომელი დამკვდრებულ არს ჩუენ შორის და ჩუენ თანა იყოს უკუნისამდე.

3. იყავნ თქუენ თანა მადლი, წყალობად და მშუდობად ღმრთისა მიერ მამისა და უფლისა მიერ იესუ ქრისტესა ძისა მისისა ჭემმარიტებით და სიყუარულით.

4. განვიხარე ფრიად, რამეთუ ვპოენ შვილთაგან შენთა, რომელნი ვლენან ჭემმარიტებით, ვითარცა-იგი მცნებად მოვიღეთ მამისაგან.

5. და აწ გიკითხავ შენ, დედოფალო, არა ვითარცა მცნებასა ახალსა მივსწერ შენდა, არამედ რომელი მაქუნდა დასაბამითგან, რადთა ვიყუარებოდი თურთიერთას.

6. და ესე არს სიყუარული, რადთა ვიდოდით მცნებათაებრ მისთა, და ესე არს მცნებად მისი, ვითარცა-იგი გესმა დასაბამითგან, რადთა მას შინა ხვდოდით.

7. რამეთუ მრავალნი მაცთურნი შემოვიდეს სოფლად, რომელნი არა აღიარებენ იესუ ქრისტესა კორციელად მოსრულსა; ესე არს მაცთური და ანტიქრისტე.

8. ეკრძალენით თავთა თქუენთა, რადთა არა წარვწყმიდოთ, რად-იგი ვქმენით კეთილი, არამედ სასყიდელი სავესებით მოვილოთ.

9. ყოველივე რომელი გარდაჰკვდებოდის და არა ეგოს მოძღურებასა ზედა ქრისტესსა, მის თანა ღმერთი არა არს, ხოლო რომელი ეგოს მოძღურებასა ზედა ქრისტესსა, მის თანა ძეცა და მამადცა არს.

10. რომელი მოვიდეს თქვენდა და ესე მოძღვრებად არა მოაქუნდეს, ნუ შეიწყნარებთ მას სახლთა თქუნთა და “გიხაროდენ” ნუ ეტყვთ მას.
11. რამეთუ რომელმან ჰრქუას მას “გიხაროდენ”, ეზიარების საქმეთა მისთა ბოროტთა.
12. მრავალი მინდა მიწერად თქუნდა, არამედ არა ვინებე ქარტითა და მეღნითა, რამეთუ ვესავ მოსლვად თქუნდა და პირისპირ სიტყუად, რადთა სიხარული იგი ჩუენი სავსებით იყოს.
13. გიკითხვენ შენ შვილნი დისა შენისა რჩეულისანი. ამინ.

იოვანე მოციქულისა მესამე კათოლიკე

1

მოხუცებული გაიოზს საყუარელსა, რომელი მიყუარს მე ჭეშმარიტებით. საყუარელო, ყოვლისათვის გლოცავ შენ წარმართებად და მშვედობად, ვითარცა – ეგე წარმართების სულსა შენსა.

რამეთუ ფრიად განვიხარე მომავალთაგან ძმათა, რომელნი წამებდეს ჭეშმარიტებისა შენისათვის, ვითარ – იგი შენ ჭეშმარიტებით ხუალ.

სხუად უფროდსი სიხარული ამისსა არა მაქუს, რადთა მესმოდის შვილთა ჩემთა ჭეშმარიტებით სლვად.

საყუარელო, სარწმუნოდ ჰყოფ, რომელსა – ეგე იქმ ძმათა მიმართ და უცხოთა,

რომელთა წამეს სიყუარულისა შენისათვის წინაშე ეკლესიათა, რომელთასა კეთილად ჰყოფ, წარ-რად – ჰგზავნი მათ ღირსად ღმრთისა.

რამეთუ სახელისა მისისათვის გამოვიდეს და არარად გამოიღეს წარმართთაგან.

ხოლო ჩუენდა ჯერ – არს შეწყნარებად ეგევითართად მათ, რადთა თანა – შემწე ვექმნეთ ჭეშმარიტებასა.

მივწერე ესე ეკლესიისა, არამედ მთავრობის მოყუარე იგი მათი დიოტრეფე არა შემიწყნარებს ჩუენ.

ამისთვის უკუეთუ მოვიდე, მოვაჯსენნე მას საქმენი მისნი, რომელთა იქმს სიტყვთა ბოროტითა გუგმობს ჩუენ და არა კმა – ყოფს ამას ზედა, არამედ არცა იგი შეიწყნარებს ძმათა და რომელთა ჰნებავს შეწყნარების, მათცა აყენებს და კრებულისაგან განასხამს.

საყუარელო, ნუ ჰბამავ ბოროტსა მას, არამედ კეთილსა, რამეთუ კეთილის მოქმედი ღმრთისაგან არს, ხოლო ბოროტის მოქმედსა მას არა უხილავს ღმერთი.

დიმიტრი წამებულ არს ყოველთაგან და თვთ მის ჭეშმარიტებისაგანცა ჩუნცა ვწამებთ და იცით, რამეთუ წამებად ჩუენი ჭეშმარიტ არს.

მრავალი მინდა მიწერად შენდა, არამედ არა მნებავს მეღნითა და კალმითა მიწერად შენდა.

რამეთუ ვესავ ადრე ხილვასა შენსა და პირისპირ ვიტყოდით.

მშვდობად შენდა! გიკითხვენ შენ მეგობარნი. კითხვად არქუ მოყუარეთა ჩუენთა სახელით. ამინ.

იუდა მოციქულისა მესამე კათოლიკე

1

1. იუდა, იესუ ქრისტეს მონად და ძმად იაკობისი, თქუენ, ღმრთისა მიერ მამისა განწმედილთა და იესუ ქრისტეს მიერ დამარხულთა ჩინებულთა,
2. წყალობად თქუენ თანა და მშვდობად, და სიყუარული განმრავლდინ.
3. საყუარელნო, ყოველივე სწრაფად ვყავ მიწერად თქუენდა ზოგადისათვს ცხოვრებისა. ჯერ - მიჩნდა მიწერად თქუენდა და გლოცავ, ილუწილით ერთ გზის მოცემულისა მისთვს წმიდათა სარწმუნოებისა.
4. რამეთუ შემო – ვინმე – ვიდეს კაცნი, რომელნი პირველვე წერილ იყვნეს ამას საშჯელსა, უღმრთონი, რომელნი მადლსა ღმრთისა ჩუენისასა გარდააქცევენ არაწმიდებად და მხოლოსა მფლობელსა ღმერთსა და უფალსა ჩუენსა იესუ ქრისტესა უარ – ჰყოფენ.
5. მოკსენებად თქუენი მნებავს, დაღათუ იცით ესე ყოველი, რამეთუ ღმერთმან ერთ გზის ერი იგი ქუეყანით ეგვპტით იქსნა, ხოლო მეორედ ურწმუნონი იგი წარწყმიდნა.
6. ანგელოზნი იგი, რომელთა - იგი არა დაიმარხეს თვისი იგი სამთავროდ, არამედ დაუტევეს სამკვდრებელი მათი საშჯელად დიდისა მის დღისა საკრველებითა მით სამარადისოდთა, წყუდიადსა ქუეშე დაჰმარხნა.
7. ვითარცა სოდომოდ და გომოროდ და გარემოდს მათსა ქალაქები იგი, რომელნი მათდავე სახედ ისიძვიდეს და მიდევნებულ იყვნეს შედგომად ჯორცსა უცხოსა, წინა სხენან სახედ, ცეცხლისა საუკუნოდსა საშჯელი მიუღებეს.
8. ეგრეთვე მსგავსად ესენიცა საჩუენებელსა იხილვენ, ჯორცთა შეიბილწებენ, უფლებათა შეურაცხ – ჰყოფენ, დიდებათა ჰგმობენ.
9. ხოლო მიქაელ მთავარანგელოზი ოდეს – იგი ეშმაკსა მას ესჯოდა და ეტყოდა მოსეს ჯორცთათვს, ვერ იკადრა საშჯელი გმობისად მოწევნად მის ზედა, არამედ ჰრქუა: შეგრისხენინ შენ უფალმან.
10. გარნა ესენი, რაოდენი არა იციან, ჰგმობენ და რავდენი ვითარცა პირუტყუთა ბუნებით იციან, მათ შინა განიხრწნებიან.
11. ვად მათდა, რამეთუ გზასა მას კაენისსა ვლენან და საცთურსა მას ბალამის სასყიდლისასა აღერინეს და ცილობითა მით კორესითა წარწყმდეს.
12. ესენი არიან, რომელნი სიყუარულთა მათ თქუენთა შებილწებულნი თანა – შეგცხრებიან და უშიშად თავთა თვსთა ჰმწყსიან. ღრუბელნი ურწყულნი, ქარისაგან მიმოტაცებულნი, ხენი ზამთრისანი უნაყოფონი, ორ გზის მომწყდარნი, ძირითურთ მოფხურილნი,
13. ღელვანი ზღვსანი განძნებულნი, რომელნი პერად აღაფრქუევენ თავისა თვისისათვს სირცხვლსა, ვარსკულავნი ცთომილნი, რომელთათვს წყუდიადი იგი ბნელისად საუკუნოდ დამარხულ არს.
14. წინაწარმეტყუელა მათთვს მეშვდემან ადამისითგან ენუქ, და თქუა: აჰა ესერა, მოვიდა უფალი ბევრეულითა წმიდათა მისთადთა

15. ყოფად სასჯელისა ყოვლისათვისვე და მხილებად ყოველთა უღმრთოთა მათთა ყოველთათვის საქმეთა უღმრთოებისა მათისათა, რომელთა უსჯულოებდეს, და ყოვეთათვის სიტყუათა ფიცხელთა, რომელთა იტყოდეს მისთვის ცოდვილნი უღმრთონი.
16. ესენი არიან მდრტუნავნი, მაბრალობელნი, გულის თქუმისაებრ თვისისა მავალნი, და პირი მათი იტყვს გარდარეულსა. თუალთ- ალებენ პირსა სარგებელისა მიზეზითა.
17. ხოლო თქუენ, საყუარელნო, მოივსენენით სიტყუანი იგი, წინამსწარ თქმულნი მოციქულთა მიერ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესთა.
18. რამეთუ გეტყოდეს თქუენ, ვითარმედ უკუანამსკნელთა ჟამთა იყვნენ მოკიცხარნი გულის თქუმისაებრ თვისისა მავალნი უღმრთოდსა.
19. ესენი არიან, რომელნი განიშორებენ თავთა თვისთა, მშვნვიერნი, რომელთა სულ არა აქუს.
20. ხოლო თქუენ საყუარელნო, წმიდასა მას სარწმუნოებასა თქუენსა ზედა აღაშენებდით თავთა თქუენთა, სულითა წმიდითა ილოცებდით.
21. თავნი თქუენნი სიყუარულითა ღმრთისადათ დაიცვენით და მოელოდეთ წყალობასა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა ცხოვრებად საუკუნოდ.
22. რომელთამე სწყალობდით შეუორგულებელად,
23. და რომელთამე იკსნიდით შიშითა და ვითარცა ცეცხლისაგან გამოიტაცებდით; გძულდინ ჯოცთაგან შეგინებულიცა იგი სამოსელი.
24. ხოლო რომელი - იგი შემძლებელ არს დამარხვად თქუენდა შეუცოდებელად და დადგინებად წინაშე დიდებისა თვისისა უბიწოთა სიხარულით,
25. მხოლოსა ბრძენსა ღმერთსა, მაცხოვარსა ჩუენსა, დიდებად და სიმდიდრე, სიმტკიცე და კელმწიფებად უწინარეს ყოველთა საუკუნეთა და აწ და უკუნითი უკუნისამდე. ამინ.

პავლე მოციქულისა წიგნი ჰრომაელთა მიმართ

1

1. პავლე, მონად იესუ ქრისტესი, ჩინებული მოციქული, რჩეული სახარებასა მას ღმრთისასა,
2. რომელი-იგი წინამსწარ აღუთქუა წინამსწარმეტყუელთა მისთა მიერ წიგნთაგან წმიდათა
3. ძისა მისისათვის, რომელი - იგი იშვა თესლისაგან დავითისა ჯორციელად,
4. რომელი-იგი გამოჩნდა ძედ ღმრთისა ძალითა და სულითა მით სიწმინდისადათა, აღდგომითა მით მკუდრეთით იესუ ქრისტეს უფლისა ჩუენისადათა,
5. რომლისაგან მოვიდეთ მაძლი და მოციქულებად დასამორჩილებელად სარწმუნოებითა ყოველთა წარმართთა სახელისა მისისათვის, რომელთა შორის ხართ თქუენცა, ჩინებულნი იესუ ქრისტესნი,

ყოველთა, რომელნი ხართ ჰრომეს შინა, საყუარელთა ღმრთისათა, ჩინებულთა წმიდათა, მაღლი თქუენდა და მშვედობა ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა!

პირველად ვჰმადლობ ღმერთსა ჩემსა ქრისტეს იესუმს მიერ თქუენ ყოველთათჳს, რამეთუ სარწმუნოებაჲ ეგე თქუენი განითქუმის ყოველსა სოფელსა,

რამეთუ მოწამედ ჩემდა არს ღმერთი, რომელსა ვჰმსახურებ სულითა ჩემითა სახარებითა ძისა მისისაჲთა, ვითარ უნაკლულოდ ვსენებასა თქუენსა ვჰყოფ მარადის ლოცვათა შინა ჩემთა ვევედრები, რადთა აწღა თუ სამე წარმემართოს მე ნებითა ღმრთისაჲთა მისვლად თქუენდა,

რამეთუ მსურის ხილვაჲ თქუენი, რადთა მი – რადმე – გცე თქუენ მაღლი სულიერი დასამტკიცებლად თქუენდა.

ხოლო არს ესე თანა – ნუგეშინის – ცემაჲ თქუენ შორის ურთიერთასი იგი სარწმუნოებაჲ, თქუენი და ჩემი.

არა მნებავს უმეცრებაჲ თქუენი, ძმანო, რამეთუ მრავალ გზის მინდა მისვლად თქუენდა და დავეყენე მოაქამდე, რადთა თქუენ შორისცა ნაყოფი რადმე მაქუნდეს, ვითარცა სხუათა მათ შორის თესლთა.

წარმართთა და ბარბაროზთა, ბრძენთა და უგუნურთა თანამდეგ ვარ.

და ესრეთ არს გულსმოდგინებაჲ ჩემი, რადთა თქუენცა, რომელნი ხართ ჰრომეს შინა, გახარო.

რამეთუ არა მრცხუნის მე სახარებაჲ იგი ქრისტესი, რამეთუ ძალი ღმრთისაჲ არს მაცხოვრად ყოვლისა მორწმუნისა, ჰურიისა პირველად და მერმე წარმართისა.

რამეთუ სიმართლე ღმრთისაჲ მას შინა გამოცხადნების სარწმუნოებითი სარწმუნოებაჲ, ვითარცა წერილ არს: მართალი სარწმუნოებით ცხონდეს.

რამეთუ გამოჩინებაჲ არს რისხვაჲ ღმრთისაჲ ზეცით ყოველსა ზედა უღმრთოებასა და სიცრუვესა კაცთასა, რომელთა ჰემმარიტებაჲ სიცრუვით აქუნდა.

რამეთუ მეცნიერებაჲ იგი ღმრთისაჲ ცხად არს მათ შორის, რამეთუ ღმერთმანვე გამოუცხადა მათ.

რამეთუ უხილავი იგი მისი დაბადებითგან სოფლისაჲთ ქმნულთა მათ შინა საცნაურად იხილვების, და სამარადისოდ იგი ძალი მისი და ღმრთეებაჲ, რადთა იყვნენ იგინი ვერ სიტყჳს მიმგებელ,

რამეთუ იცოდეს ღმერთი და არა ღმრთეებრ ადიდებდეს მას, გინა ჰმადლობდეს, არამედ ამაო იქმნნეს გულის ზრახვითა მათითა, და დაუზნელდა უგულისკმოდ იგი გული მათი.

იტყოდეს თავთა თჳსთა ბრძენ და განცოფნეს

და ცვალებს დიდებაჲ იგი უხრწნელისა ღმრთისაჲ მსგავსებაჲ ხატისა მის განხრწნადისა კაცისა და მფრინველთა და ოთხფერჯთა და ქუეწარმავალთა.

ამისთჳსცა მისცნა იგინი ღმერთმან გულის თქუმასა გულთა მათთასა არა-წმიდებაჲ და გინებაჲ ჯორცთა მათთა მათ თანა,

რომელთა – იგი გარდაცვალებს ჰემმარიტებაჲ ღმრთისაჲ სიცრუვედ და პატივ – სცემდეს და ჰმსახურებდეს დაბადებულთა, და არა დამზადებულსა, რომელი – იგი არს კურთხეულ უკუნისამდე. ამინ.

ამისთჳს მისცნა იგინი ღმერთმან ვნებასა მას გინებისასა, რამეთუ დედათა მათთა გარდაცვალებს ბუნებისა იგი წესი არა-ბუნებაჲ.

ეგრეცა მამათა მათთა დაუტევეს ბუნებისა იგი წესი დედათად, განჭურდეს გულის თქუმითა მათითა ურთიურთარს. მამანი მამათა თანა სარცხუნელსა იქმოდეს და კუალად - საგებელი იგი, რომელ ჯერ -არნ საცთურისა მათისად, ურთიერთას მიიღიან.

და ვითარცა არა გამოიცადეს ღმერთი, რადთამცა აქუნდა მეცნიერებით, მისცნა იგინი ღმერთმან გამოუცდელსა მას გონებასა საქმედ უჯეროდსა.

აღსავსენი ყოვლითა სიცრუვითა, სიძვითა, უკეთურებითა, ანგაჰრებითა, ბოროტებითა, სავსე შურითა, კაცის -კლვითა, ჯდომითა, ზაკუვითა, ბოროტის ჩუეულებითა, ცუნდრუკებითა,

ძვრის - მეტყუელ, ღმრთის შემაწუხებელ, მაგინებელ, ამპარტავან, ლად, მომპოვნებელ ბოროტისა, მამა - დედათა ურჩ,

უგულისწმო, უწესო, უყუარულ, უწირავ, უწყალო,

რომელთა სამართალი ღმრთისად იცოდეს, რამეთუ ესევეითარისა მოქმედნი ღირს არიან სიკუდილსა; არა ხოლო ამას იქმან, არამედ თანაცა სათნო - ეყოფვიან მოქმედთა მათ.

2

ამისთვის ვერ სიტყვს მიმგებელ ხარ, ჰკაცო, ყოველი, რომელიცა შჯი, რამეთუ რომლითა ჰსჯი მოყუასსა, თავსა თვცსა დაისჯი, რამეთუ მასვე იქმ, რომელსაცა შჯი.

ესე უწყით, რამეთუ სასჯელი ღმრთისად ჭემმარიტ არს ესევეითარისა მოქმედთათვს.

ამას სამე ჰგონება, ჰ კაცო, რომელი შჯი ესევეითარისა მოქმედთა მათ და იქმ მასვე, ვითარ-მე შენ განერე საშჯელსა ღმრთისასა?

ანუ სიმდიდრესა მას სიტკბოებისა მისისასა და თავსდებასა და სულგრძელებასა შეურაცხ-ჰყოფ, ვერ გიცნობიეს, რამეთუ სიტკბოებად ღმრთისად სინანულად მოგიყვანებს შენ?

ხოლო სიფიცხლითა მაგით შენითა და შეუნანებელითა გულითა იუნჯებ თავისა შენისა რისხვასა დღესა მას რისხვისა და გამოჩინებისა და მართლმსაჯულებისა ღმრთისასა,

რომელმან მიაგოს კაცად - კაცადსა საქმეთა მისთაებრ:

მოთმინეთა მათ საქმისა კეთილისათა-დიდებად და პატივი და უხრწნელებად, რომელნი ეძიებენ ცხოვრებასა საუკუნესა,

ხოლო ჯდომისაგანთა მათ და ურჩთა ჭემმარიტებისათა და მორჩილთა სიცრუვისათა - რისხვად და გულის წყრომად.

ჭირი და იწროებად ყოველსა ზედა სულსა კაცისასა, მოქმედსა ბოროტისასა, ჰურიასა პირველად და მერმე წარმართსა!

დიდებად და პატივი და მშჯდობად ყოველსა მოქმედსა კეთილისასა, ჰურიასა პირველად და მერმე წარმართსა.

რამეთუ არა არს თუალთ - ღებად ღმრთისა თანა.

რამეთუ რომელთა - იგი უშჯულოდ შესცოდეს, უშჯულოდცა წარწყმდენ, და რომელთა შჯულსა შინა შესცოდეს, შჯულითაცა ისაჯენ.

რამეთუ არა მსმენელნი შჯულისანი განმართლდენ წინაშე ღმრთისა, არამედ მყოფელნი შჯულისანი განმართლდენ.

რამეთუ წარმართთა, რომელთა შჯული არა აქუნდა ბუნებითა მას შჯულსა ჰყოფდეს; ამათ რამეთუ შჯული არა აქუს, თავისა თვისისათვის შჯულ არიან:

რომელნი გამოაჩინებენ საქმესა შჯულისასა დაწერილსა გულთა შინა მათთა, თანა – მოწამებითა მათდა გონებისა მათისადათა და შორის ურთიერთას გულის სიტყუანი შეასმენდენ ანუ სიტყუას უგებდენ

დღესა მას, რომელსა შჯიდეს ღმერთი დაფარულსა მას კაცთასა მსგავსად სახარებისა მის ჩემისა იესუ ქრისტეს მიერ.

უკუეთუ შენ ჰურია სახელ-გედების, და განისუენებ შჯულსა ზედა და იქადი ღმრთისა

და იგი ნებად იგი და გამოიცდი უმჯობესსა მას და სწავლულ ხარ შჯულისაგან

და ესავ თავსა შენსა წინამძღურად ბრმათა, ნათლად, რომელნი არიან ბნელსა შინა,

მასწავლელად უგუნურთა, მოძღურად ჩჩვლთა და გაქუს ხატი იგი მეცნიერებისა და ჭეშმარიტებისა შჯულსა შინა,

რომელი – ეგებ ასწავებ მოყუასსა, თავსა თვისსა არა ასწავებ;

რომელი ჰქადაგებ არა პარვასა, იპარავ? რომელი იტყვ არა მრუშებასა, იმრუშებ; რომელსა გმაგან კერპნი, საკურთხეველთა სძარცუავ?

რომელი შჯულითა იქადი, გარდასვლითა მაგით შჯულისადათა ღმერთსა შეურაცხ – ჰყოფ.

რამეთუ სახელი ღმრთისა თქუნთვს იგმობვის წარმართთა შორის, ვითარცა წერილ არს.

რამეთუ წინადაცუეთილება სარგებელ არს, უკუეთუ შჯულსა იმარხავ, ხოლო უკუეთუ გარდამავალ იყო შჯულისა, წინადაცუეთილება შენი წინადაუცუეთილება იქმნა.

აწ უკუე, უკუეთუ წინადაუცუეთელი იგი სიმართლესა შჯულისასა იმარხავს, არა - მე წინადაუცუეთელობად იგი მისი წინადაცუეთილება შეერაცხოს?

და გშჯიდეს ბუნებით წინადაუცუეთელი იგი, შჯულისა აღმასრულებელი, შენ, რომელი – ეგე წიგნითა და წინადაცუეთითა შჯულისა გარდამავალ ხარ!

რამეთუ არა რომელი - იგი ცხადად ჰურია არს, არცა რომელი ცხადად ჯორცითა წინადაცუეთილ,

არამედ რომელი ფარულად ჰურია არს და წინადაცუეთილება გულისადა აქუს სულითა, არა წიგნითა, რომლისა – იგი ქებად არა კაცთაგან არს, არამედ ღმრთისაგან.

3

რად –მე უკუე უმეტეს არს ჰურიისა მის, ანუ რად - მე სარგებელი არს წინადაცუეთილებისადა?

ფრიად ყოვლითავე სახითა: პირველად უკუე, რამეთუ ჰრწმენეს სიტყუანი ღმრთისანი.

არამედ რად? ურწმუნო თუ ვინმე იქმნეს, ნუუკუე ურწმუნობამან მათმან სარწმუნობად ღმრთისადა განაქარვოსა?

ნუ იყოფინ, იყავნ ღმერთი მხოლოდ ჭეშმარიტ, და ყოველი კაცი ცრუ, ვითარცა წერილ არს, რადთა განჰმართლდე სიტყვთა შენითა და სძლო შჯასა შენსა.

უკუეთუ სიცრუვე ჩუენი სიმართლესა ღმრთისასა შეეტყუების, რად – მე ვთქუათ? ნუუკუე სიცრუე არსა ღმრთისა თანა, რომელმან მოავლინის რისხვად მისი? კაცობრივ ვიტყვ;

ნუ იყოფინ! უკუეთუ არა, ვითარ საჯოს ღმერთმან სოფელი?

უკუეთუ ჭეშმარიტებად ღმრთისად ჩემითა მით სიცრუვითა აღემატა სადიდებელად მისა, რადსალა მე ვითარცა ცოდვილი ვისაჯები?

და არა ვითარცა ვიგმობვით და ვითარცა იტყვან ვინმე ჩუენდა სიტყუად, ვითარმედ ვქმნეთ ბოროტი, რადთა მოგვკდეს ჩუენ კეთილი, რომელთა განკითხვად საშჯელსა შინა არს?

აწ უკუე რად? წინა – მე – ვჰმატთა? არა სამე. რამეთუ წინადაწარვე ვაბრალებთ ჰურიათა და წარმართთა ყოველთა ცოდვასა ქუეშე ყოფად.

ვითარცა წერილ არს, ვითარმედ: არავინ არს მართალ არცალა ერთ,

არავინ არს გულისჰმისმყოფელ, არავინ არს გამომეძიებელ ღმრთისა;

ყოველთავე მიაქციეს ერთბამად და უჰმარ იქმნეს; არავინ არს, რომელმანმცა ქმნა სიტკბოებად, არავინ არს მიერთადმდე.

სამარე ზედებულ არს ჯორჯი მათი; ენითა მათითა ზაკუვიდეს; გესლი ასპიტთად ბაგეთა მათთა.

რომელთად პირი წყევითა და სიმწართა სავსე არს.

მალე არიან ფერჯნი მათნი დათხევად სისხლისა.

შემუსრვად და უბადრუკებად არს გზათა მათთა;

და გზად მშვდობისად არა იცნეს.

არა არს შიში ღმრთისად წინაშე თუალთა მათთა.

ხოლო ესე უწყით, რამეთუ რაოდენსა შჯული იტყვს, მათ ეტყვს, რომელნი – იგი შჯულსა ქუეშე არიან, რადთა ყოველი პირი დაიყოს, და საშჯელსა თანა – მდებ იყოს ყოველი სოფელი ღმრთისა,

რამეთუ საქმეთაგან შჯულისათა არა განმართლდეს ყოველი ჯორციელი წინაშე მისსა, რამეთუ შჯულისაგან არს გამოცნობად ცოდვისად.

ხოლო აწ თვნიერ შჯულისა სიმართლე ღმრთისად გამოჩინებულ არს წამებული შჯულისა მიერ და წინადაწარმეტყუელთა,

ხოლო სიმართლე ღმრთისადი სარწმუნოებითა იესუ ქრისტესითა ყოველთა მიმართ და ყოველთა ზედა მორწმუნეთა, რამეთუ არა არს განწვალება,

რამეთუ ყოველთავე შესცოდეს და დაკლებულ არიან დიდებისაგან ღმრთისა,

ხოლო განმართლდებიან უსასყიდლოდ მადლითა მისითა და გამოჰსნითა მით იესუ ქრისტესითა.

რომელი – იგი წინადაწარ განჰმზადა ღმერთმან სალხინებელად სარწმუნოებითა თვსითა მით სისხლითა, გამოჩინებად სიმართლისა მისისა, მოტივებითა მით პირველთა ცოდვათადთა,

თავს – დებითა ღმრთისადთა გამოჩინებად სიმართლისა მისისა ამათ ჟამთა, რადთა იყოს იგი მართალ და განმართლებელ სარწმუნოებისაგან იესუდისა.

სადა უკუე არს სიქადული იგი? და – მე – ყენებულ არსა? რომლითა – მე შჯულითა? საქმეთაგან-მეა? არა, არამედ შჯულისაგან სარწმუნოებისა.

რამეთუ ვიტყვთ განმართლებასა კაცისასა სარწმუნოებითა თჳნიერ საქმეთა შჯულისათა.

ანუ ჰურიათად – მე ხოლო არსა ღმერთი და არა წარმართთადცა? ჰე, წარმართთადცა.

ვინადთგან ერთ არს ღმერთი, რომელმან განამართლის წინადაცუეთილი სარწმუნოებითა და წინადაცუეთელი მითვე სარწმუნოებითა,

აწ შჯულსა ნუ განვაქარვებთა სარწმუნოებითა მით? ნუ – იყოფინ, არამედ შჯულსა დავამტკიცებთ.

4

რად – მე უკუე ვთქუათ, იპოვა – მეა აბრაჰამ, მამად იგი ჩუენი, ჯორციელად? უკუეთუ აბრაჰამ საქმეთაგან განმართლდა, აქუს სიქადული, არამედ არა ღმრთისა მიმართ.

რასა უკუე იტყვს წიგნი? ჰრწმენა აბრაჰამს ღმერთი და შეერაცხა მას სიმართლედ.

ხოლო მოქმედსა მას სასყიდელი იგი არა შეერაცხების მადლით, არამედ თანა – ნადებით.

ხოლო რომელი – იგი არა იქმნ და ჰრწამნ ხოლო განმამართლებელი იგი უღმრთოდად, შეერაცხების სარწმუნოებად იგი მისი სიმართლედ.

ვითარცა – იგი დავით იტყვს ნეტარებასა მას კაცისასა, რომელსაცა – იგი შეურაცხა ღმერთმან სიმართლე თჳნიერ საქმისა:

ნეტარ არიან, რომელთა მიეტევნენ უშჯულოებანი, და რომელთა დაეფარნენ ცოდვანი;

ნეტარ არს კაცი, რომელსა არა შეურაცხა უფალმან ცოდვად.

აწ უკუე ნეტარებად ესე წინადაცუეთილებასა ზედა არსა ანუ წინადაცუეთილებასაცა? რამეთუ ვიტყვთ, ვითარმედ შეერაცხა აბრაჰამს სარწმუნოებად იგი მისი სიმართლედ.

ვითარ უკუე შეერაცხა? წინადაცუეთილებასადა იყო ანუ წინადაცუეთილებასა? არა წინადაცუეთილებასა, არამედ წინადაცუეთილებასა.

და სასწაულად მოილო წინადაცუეთილებად იგი ბეჭდად სიმართლისა სარწმუნოებისა მის წინადაცუეთილებასა მას შინა, რადთა იყოს იგი მამად ყოველთა მორწმუნეთა წინადაცუეთელთა, რადთა შეერაცხოს მათცა სიმართლედ.

და მამად წინადაცუეთილებისა არა წინადაცუეთილებისათა მათ ხოლო, არამედ რომელნი ჰგიან კუალთა მათ ზედა წინადაცუეთილებისა სარწმუნოებისათა მამისა ჩუენისა აბრაჰამისთა.

რამეთუ არა შჯულისაგან იყო აღთქუმად იგი აბრაჰამისი, ანუ ნათესავისა მისისა, რადთა იყოს იგი მკვდრ სოფლისა, არამედ სიმართლითა მით სარწმუნოებისაათა.

რამეთუ უკუეთუ შჯულისაგანნი იგი არიან მკვდრნი, ცალიერ არს სარწმუნოებად, და განქარვებულ არიან აღთქუმანი იგი.

რამეთუ შჯული რისხვასა შეიქმს, ხოლო სადა არა არს შჯული, მუნ არცა შჯულისა გარდასლვად.

ამისთვის სარწმუნოებისაგან, რადთა მადლით იყოს მტკიცე აღთქუმა იგი ყოვლისა ნათესავისა, არაშჯულისაგანთა ხოლო, არამედ სარწმუნოებისაგანთაცა აბრაჰამისთა, რომელ არს მამად ჩუენ ყოველთად, ვითარცა წერილ არს, ვითარმედ: მამად მრავალთა თესლთა დაგადგინე შენ წინაშე პირსა, რომლისაჲ იგი ჰრწმენა ღმრთისაი, რომელმან – იგი განაცხოველნის მკუდარნი და უწესნ არაარსსა მას, ვითარცა არსსა. რომელსა უსასოდ იგი სასოებით ჰრწმენა, რადთა იყოს იგი მამად მრავალთა თესლთა, მსგავსად თქუმულისა მის: ესრეთ იყოს ნათესავი შენი. და არა მოუძღურდა იგი სარწმუნოებითა, არა განიცადა თავი თვისი, რამეთუ კნინდა და მკუდარ იყვნეს ჯორცნი მისნი, რამეთუ ას წლის სადამე იყო, და მკუდრობად იგი საშოდსა სარრადსი. ხოლო აღთქუმასა მას ღმრთისასა არა შეორგულდა ურწმუნოებითა, არამედ განძლიერდა სარწმუნოებითა, მისცა დიდებაჲ ღმერთსა და გულ – სავსე იქმნა, ვითარმედ რომელმან – იგი აღუთქუა, შემძლებელ არს ყოფადცა. ამისთვისცა შეერაცხა მას სიმართლედ. ხოლო არა დაიწერა მისთვის, რამეთუ შეერაცხა მას სიმართლედ, არამედ ჩუენტვისცა, რომელთადა – ესე შერაცხად არს, რომელთა გურჯამს აღმადგინებელი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი მკუდრეთით, რომელი მიეცა ცოდვათა ჩუენტათვის და აღდგა განმართლებისა ჩუენისათვის.

5

აწ უკუე განმართლებულ ვართ სარწმუნოებითა, და მშჯდობად გუაქუს ღმრთისა მიმართ უფლისა ჩუენისა მიერ იესუ ქრისტესა, რომლისაგანცა მოუჭედით სარწმუნოებითა მადლსა ამას, რომლითაცა ვდგათ და ვიქადით სასოებითა დიდებისა ღმრთისაჲთა. არა ხოლო ესე, არამედ ვიქადითცა ჭირთა შინა, უწყით, რამეთუ ჭირი მოთმინებასა შეიქმს, ხოლო მოთმინებაჲ – გამოცდილებასა, და გამოცდილებაჲ – სასოებასა. ხოლო სასოებამან არა არცხვნის, რამეთუ სიყუარული ღმრთისაჲ განფენილ არს გულთა შინა ჩუენტა სულითა წმიდითა, რომელი – იგი მოცემულ არს ჩუენდა. რამეთუ ქრისტე, ვიდრე – იგი ჩუენ უძღურთა ვიყვენით, ჟამსა ოდენ უღმრთოთათვის მოკუდა. რამეთუ ძნად ვინმე მართლისათვის მოკუდის, ხოლო კეთილისათვის, ვინ უწყის, ნუუკუე და იკადრისცა ვინმე სიკუდილი. ხოლო გამოაცხადა თვისი იგი სიყუარული ჩუენდა მომართ ღმერთმან, რამეთუ ვიდრე – იგი ცოდვილ – და ვიყვენით, ქრისტე ჩუენტვის მოკუდა. რაოდენ უკუე უფროჲს აწ, განმართლებულ რად ვართ სისხლითა მისითა, განვერნეთ ჩუენ მის მიერ რისხვისაგან! უკუეთუ, მტერ რად ვიყვენით, დავეგენით ღმერთსა სიკუდილითა მისამისისაჲთა, რაოდენ უფროჲს აწ, და – რად – ვეგენით, ვცხონდეთ მაცხოვარებითა მისითა.

არა ესეოდენ ხოლო, არამედ ვიქადითცა ღმრთისა მიმართ იესუ ქრისტეს მიერ უფლისა ჩუენისა, რომლისაგან აწ დაგებად ესე მოვიღეთ.

ამისთვის, ვითარცა – იგი ერთისა მის კაცისათვის ცოდვად სოფლად შემოგდა და ცოდვისა ძლით- სიკუდილი, და ესრეთ ყოველთა კაცთა ზედა სიკუდილი მოიწია, რომლითა ყოველთა შესცოდეს.

რამეთუ შჯულისა მოწევნადმდე ცოდვად იყოს სოფელსა შინა, ხოლო ცოდვად არა შერაცხილ იყო თვინიერ შჯულისა.

არამედ სუფევდა სიკუდილი ადამისითგან ვიდრე მოსესადმდე და მათ ზედაცა, რომელთა - იგი არა ეცოდა მსგავსად გარდასლვისა მის ადამისა, რომელი - იგი არს სახედ მერმეთა მათ ჟამთაჲ.

არამედ არა ვითარ შეცოდებამ და ეგრეთცა მადლი; რამეთუ უკუეთუ ერთისა მის შეცოდებითა მრავალნი მოსწყდეს, რაოდენ უფრომს მადლი იგი ღმრთისაჲ და ნიჭი იგი მადლითა მით ერთისა მის კაცისა იესუ ქრისტესითა მრავალთა მიმართცა აღემატა!

და არა ვითარცა ერთისა შეცოდებულისათვის ნიჭი იგი, რამეთუ საშჯელი იგი ერთისა მისგან დასაშჯელად, ხოლო მადლი იგი მრავალთაგან შეცოდებათა განსამართლებელად.

რამეთუ უკუეთუ ერთისა მის შეცოდებითა სიკუდილი სუფევდა ერთისა მისგან, რაოდენ უფრომს, რომელნი – იგი უმეტესსა მას მადლისასა და ნიჭსა სიმართლისასა მიიღებენ, ცხოვრებასა შინა სუფევდენ ერთისა მისგან იესუ ქრისტესა.

ვითარცა – იგი ერთისა მის შეცოდებისაგან ყოველთა კაცთა ზედა დასაშჯელად, ეგრეცა ერთისა მის სიმართლისათვის ყოველთა კაცთა ზედა განსამართლებელად ცხოვრებისა.

რამეთუ ვითარცა - იგი ერთისა მის კაცისა ურჩებითა ცოდვილნი შემოგდეს მრავალნი, ეგრეცა ერთისა მის კაცისა მორჩილებითა მართალნი შემოვიდენ მრავალნი.

რამეთუ შჯული შორის შემოვიდა, რაჲთა განმრავლდეს ცოდვად, და სადა – იგი განმრავლდა ცოდვად, მუნ უფრომსად გარდაემატა მადლი,

რაჲთა, ვითარცა – იგი სუფევდა ცოდვად სიკუდილსა შინა, ეგრეთცა მადლი სუფევდეს სიმართლისა მიერ ცხოვრებად საუკუნოდ ქრისტეს იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.

6

რაჲ - მე უკუე ვთქუათ აწ? და - მე – ვადგრეთა ცოდვასა მას ზედა, რაჲთა მადლი განმრავლდეს? ნუ იყოფინ!

რომელნი – ესე მოვკუედით ცოდვითა, ვითარ უკუე მერმე ვცხოვრდებოდით მას შინა?

ანუ არა უწყითა, რამეთუ რომელთა - ესე ნათელ – ვიღეთ ქრისტე იესუმს მიერ, სიკუდილისა მისისა მიმართ ნათელ – ვიღეთ?

და თანა – დავეფლენით მას ნათლის – ღებითა მით სიკუდილსა მისსა, რაჲთა ვითარცა – იგი აღდგა ქრისტე მკუდრეთით დიდებითა მამისაჲთა, ეგრეთცა ჩუენ განახლებითა ცხოვრებისაჲთა ვილოდით.

რამეთუ უკუეთუ თანა – ნერგ ვექმნენით მსგავსებასა მას სიკუდილისა მისისასა, ეგრეთცა აღდგომასა მას მისსა ვიყვნეთ.

ესე უწყით, რამეთუ ძუელი იგი კაცი ჩუენი მის თანა ჯუარს- ეცუა, რადთა განქარდეს ჯორცი იგი ცოდვისაჲ, რადთა არღარა ვჰმონებდეთ ჩუენ ცოდვასა, რამეთუ რომელი – იგი მოკუდა, განმართლებულ არს ცოდვისაგან.

უკუეთუ მოვკუდეთ ქრისტეს თანა, გურწამს, რამეთუ მის თანაცა ვცხოვნდეთ.

ესე უწყით, რამეთუ ქრისტე აღდგა მკუდრეთით, არღარა მოკუდეს, და სიკუდილი მის ზედა არღარა უფლებდეს.

რამეთუ, რომელი იგი – მოკუდა, ცოდვითა მოკუდა ერთ-გზის, ხოლო რომელი – იგი ცხოველ არს, ცხოველ არს ღმრთისა.

ეგრეცა თქუენ შეჰრაცხენით თავნი თქუენნი მკუდრად ცოდვისათჳს და ცხოველად ღმრთისა ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.

ნუ უკუე სუფევნ ცოდვაჲ მოკუდავთა მაგათ ჯორცთა თქუენთა მორჩილებად მისა გულის- თქუმათა შინა მისთა,

ნუცა წარუდგინებთ ასოთა მაგათ თქუენთა საჭურველად სიცრუისა ცოდვასა, არამედ წარუდგინენით თავნი თქუენნი ღმერთსა, ვითარცა მკუდრეთით ცხოველნი, და ასონი ეგე თქუენნი საჭურველად სიმართლისა ღმერთსა.

და ცოდვაჲ თქუენ ზედა არა უფლებდეს, რამეთუ არა ხართ შჯულსა ქუემე, არამედ მადლსა.

აწ უკუე რად? ვცოდვიდეთ–მეა, რამეთუ არა ვართ შჯულსა ქუემე, არამედ მადლსა? ნუ იყოფინ!

არა უწყითა, რამეთუ რომელსა – იგი წარუდგინენით თავნი თჳსნი მონად მორჩილებისა, მონანი ხართ, რომელსაცა-იგი ერჩით; გინა თუ ცოდვასა სიკუდილად ანუ მორჩილებად სიმართლესა?

ხოლო მადლი ღმერთსა, რამეთუ იყვენით მონა ცოდვისა და მორჩილ იქმნენით გულითა, რომელსაცა - იგი მიეცენით სახედ მოძღურებისა.

ხოლო აწ განთავისუფლებულ ხართ ცოდვისაგან, და დამონებულ ხართ სიმართლესა.

კაცობრივ ვიტყვ უძღურებისათჳს ჯორცთა თქუენთაჲსა: ვითარცა – იგი წარუდგინენით ასონი ეგე თქუენნი მონებად არაწმიდებასა და უშჯულოებასა უშჯულოებად, ეგრეცა აწ წარუდგინენით ასონი ეგე თქუენნი მონებად სიმართლესა სიწმიდედ.

რამეთუ ოდეს – იგი მონანი იყვენით ცოდვისანი, თავისუფალ იყვენით სიმართლისაგან.

რად უკუე ნაყოფი გაქუნდა მაშინ, რომლისათჳს აწ ეგერა გრცხუენის? რამეთუ აღსასრული მათი სიკუდილი არს.

ხოლო აწ განთავისუფლებულ ხართ ცოდვისაგან და დამონებულ ღმრთისა, და გაქუს ნაყოფი თქუენი სიწმიდედ და აღსასრულსა – ცხოვრებაჲ საუკუნოდ.

რამეთუ საგზალი ცოდვისაჲ სიკუდილ არს, ხოლო ნიჭი ღმრთისაჲ – ცხოვრება საუკუნოდ ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.

ანუ არა უწყითა, ძმანო,- რამეთუ მეცნიერთა მათ შჯულისათა ვეტყვ-
ვითარმედ შჯული უფლებს კაცსა ზედა, რაოდენ ჟამ ცოცხალ არს იგი?

რამეთუ ქმრის ცოლი დედაკაცი სიკუდილადმდე ქმრისა შეკრულ არს
შჯულითა; ხოლო უკუეთუ მოკუდეს ქმარი იგი, განთავისუფლებულ არს იგი
შჯულისა მისგან ქმრისა.

აწ უკუე ცხოვრებასა ქმრისასა მემრუმე ეწოდოს, შე – თუ – ეყოს ქმარსა
სხუასა; ხოლო უკუეთუ მოკუდეს ქმარი მისი, თავისუფალ არს იგი შჯულისა
მისგან, რადთა არა იყოს იგი მემრუმე, შე – თუ – ეყოს ქმარსა სხუასა.

ამისთვის თქუენცა, ძმანო ჩემნო, მოჰკუედით შჯულისაგან ჯორციტა მით
ქრისტესითა, რადთა იყვნეთ თქუენ სხვსა მის მკუდრეთით აღდგომილისა,
რადთა ნაყოფი გამოვიდოთ ღმრთისა.

რამეთუ ვიდრე – იგი ვიყვენით ჯორცტა შინა, ვნებანი იგი ცოდვათანი
შჯულისა მისგან იქმნებოდეს ასოთა შინა ჩუენთა, რადთა ნაყოფი გამოვიდოთ
სიკუდილისა;

ხოლო აწ განთავისუფლებულ ვართ შჯულისა მისგან და მოვკუედით,
რომლითა – იგი შეპყრობილ ვიყვენით, რადთა ვჰმონებდეთ ჩუენ
განახლებულითა სულითა და არა დაძულებულითა წიგნითა.

რად – მე უკუე ვთქუათ? შჯული ცოდვა – მე არსა? ნუ იყოფინ! არამედ
ცოდვად არა ვიცოდე, გარნა შჯულისაგან. რამეთუ გულის თქუმად არა
ვიცოდე, უკუე – თუმცა არა შჯული იტყოდა, ვითარმედ: ნუ გული-
გითქუამნ.

მიზეზი უკუე პოვა ცოდვამან მცნებისა მისგან და შექმნა ჩემ თანა ყოველი
გულისთქუმად, რამეთუ თვნიერ შჯულისა ცოდვად მკუდარ არს.

ხოლო მე ცხოველ ვიყავ ოდესმე თვნიერ შჯულისა, და ოდეს მოიწია მცნებად
იგი, ცოდვად განცოცხლდა.

და მე მოვკუედ; და მეპოვა მე მცნებად იგი, რომელი იყო საცხოვრებელად,
იგივე სიკუდილად.

რამეთუ ცოდვამან მან მიზეზი მიიღო მცნებისა მისგან, მაცთუნა მე და მის
მიერ მომკლა.

ამიერითგან შჯული წმიდა არს, და მცნებად იგი წმიდა და მართალ და
კეთილ.

აწ უკუე კეთილი იგი მე სიკუდილ მექმნაა? ნუ იყოფინ! არამედ ცოდვად იგი,
რადთა ჩნდეს ცოდვად კეთილითა მით, რომელი იქმნა ჩემდა სიკუდილ,
რადთა იყოს გარდარეულად ცოდვილ ცოდვად იგი მცნებისა მისგან.

ესე უწყით, რამეთუ შჯული სულიერ არს, ხოლო მე ჯორციელ ვარ და
განფრდილ ცოდვასა შინა.

რამეთუ რომელსა – იგი ვიქმნ, არა ვიცი; რამეთუ არა რომელი – იგი მე
მნებავს, მას ვიქმ, არამედ რომელი – იგი მძულს, მას ვჰყოფ.

ხოლო უკუეთუ რომელი – იგი მე არა მნებავს და მას ვჰყოფ, თანა – მოწამე
ვარ შჯულისა, რამეთუ კეთილ არს.

აწ უკუე არღარა მე ვიქმ მას, არამედ რომელი – იგი დამკვდრებულ არს ჩემ
თანა ცოდვად.

რამეთუ უწყი, ვითარმედ არარად დამკვდრებულ არს ჩემ თანა, ესე იგი არს,
ჯორცტა შინა ჩემთა, კეთილი, რამეთუ ნებად იგი წინა მიც მე, ხოლო საქმედ
კეთილისა მის არა ვჰპოვებ.

რამეთუ არა რომელი – იგი მნებავს კეთილი, მას ვჰყოფ, არამედ რომელი – იგი არა მნებავს ბოროტი, მას ვიქმ.

ხოლო უკუეთუ, რომელი – იგი მე არა მნებავს და მას ვჰყოფ, არღარა მე ვიქმ მას, არამედ რომელი – იგი დამკვდრებულ არს ჩემ თანა ცოდვად.

ვპოვო – მეა შჯული, რომელსა უნდეს ჩემდა ყოფად კეთილისა, რამეთუ მე ბოროტი წინა მიც.

რამეთუ თანა – მნებავს მე შჯულსა ღმრთისასა შინაგანითა მით კაციტა.

და ვხედავ სხუასა სჯულსა ასოთა შინა ჩემთა, რომელი – იგი წინა – განეწყვების შჯულსა მას გონებისა ჩემისასა და წარმტყუენავს მე შჯულითა მით ცოდვისადათა, რომელი – იგი არს ასოთა შინა ჩემთა.

უბადრუკი მე ესე კაცი! ვინ – მე მიჰსნეს ჯორცთა ამათგან ამის სიკუდილისათა?

ხოლო ვჰმადლობ ღმერთსა ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა. აწ უკუე თავადი მე გონებითა ჩემითა ვჰმონებ შჯულსა ღმრთისასა, ხოლო ჯორციტა-შჯულსა ცოდვისასა.

8

არა-მე რად დასაშჯელ არს აწ ქრისტე იესუმს მიერ მათა, რომელნი – იგი არა ჯორცთაებრ ვლენან, არამედ სულისაებრ!

რამეთუ შჯულმან სულისა ცხოვრებისამან ქრისტე იესუმს მიერ განმათავისუფლა მე შჯულისა მისგან ცოდვისა და სიკუდილისა.

რამეთუ შეუძლებელი იგი შჯულისადა, რომლითა უძღურ იყო ჯორცთა მათთვს, ღმერთმან მე თვსი მოავლინა მსგავსად ჯორცთა მათ ცოდვისათა და ცოდვისათვს და საჯა ცოდვად იგი ჯორციტა თვსითა,

რადთა სიმართლე იგი შჯულისადა აღესრულოს ჩუენ შორის, რომელნი არა ჯორციელად ვიქცევით, არამედ სულიერად.

რამეთუ რომელნი – იგი ჯორციელად არიან, ჯორცთასა ზრახვენ, ხოლო რომელნი – იგი სულიერად არიან, – სულისასა.

რამეთუ ზრახვად იგი ჯორცთად სიკუდილ არს, ხოლო ზრახვად იგი სულისადა ცხოვრება არს და მშჰდობა.

რამეთუ ზრახვად იგი ჯორცთად მტერობა არს ღმრთისა; რამეთუ შჯულსა მას ღმრთისასა ვერ დაემორჩილების და ვერც ძალ-უც.

რამეთუ რომელნი – იგი ჯორცთა შინა არიან, ღმრთისა სათნო-ყოფად ვერ ძალ – უც.

ხოლო თქუენ არა ხართ ჯორცთა შინა, არამედ სულთა, უკუეთუ სული ღმრთისადა დამკვდრებულ არს თქუენ შორის. უკუეთუ ვისმე სული ქრისტესი არა აქუს, იგი არა არს მისი.

უკუეთუ ქრისტე თქუენ შორის არს, ჯორცნიმცა მკუდარ არიან ცოდვისათვს, ხოლო სული-ცხოველ სიმართლისათვს.

უკუეთუ სული იგი აღმადგინებელისა იესუმსი მკუდრეთით მკვდრ არს თქუენ შორის, რომელმან – იგი აღადგინა ქრისტე მკუდრეთით, განაცხოველნეს მოკუდავნიცა ეგე ჯორცნი თქუენნი დამკვდრებულისა მის მიერ თქუენ შორის სულისა მისისა.

აწ უკუე, მძანო, თანა -გუაც არა ჯორცთა, რადთა ჯორციელად ვცხონდებოდით.

რამეთუ უკუეთუ ჯორციელად სცხონდებოდით, მოსიკუდიდ ხართ; ხოლო უკუეთუ სულითა ჯორცთა საქმესა მოაკუდინებდეთ, სცხონდეთ.

რამეთუ რომელნი სულითა ღმრთისადთა ვლენან, ესენი არიან ძენი ღმრთისანი.

რამეთუ არა მიგიღებდეს სული იგი მონებისად, რადთამცა კუალად გეშინოდა, არამედ მიგიღებდეს სული იგი შვილებისად, რომლითა ვლადებთ: აბბა, მამაო!

იგივე სული ეწამების სულსა ამას ჩუენსა, რამეთუ ვართ შვილნი ღმრთისანი. ხოლო უკუეთუ შვილ, მკვდრცა, მკვდრ ღმრთისა თანა და თანა – მკვდრ ქრისტესა. უკუეთუ მის თანა ვივნოთ, მის თანაცა ვიდიდნეთ.

რამეთუ მე ესრე მგონიეს, ვითარმედ ვერ ღირს არიან ვნებანი იგი ამის ჟამისანი მერმისა მის თანა დიდებისა, რომელ გამოჩინებად არს ჩუენდა მომართ.

რამეთუ იქჳ იგი დაბადებისად გამოჩინებასა შვილთა ღმრთისათა მოელის, რამეთუ ამოვებასა დაემორჩილა დაბადებული არა ნებსით, არამედ მის მიერ, რომელმან – იგი დაამორჩილა, სასოებით,

რამეთუ თვთ იგიცა დაბადებული გან-ვე-თავისუფლდეს მონებისაგან ხრწნილებისა აზნაურებასა მას დიდებისა შვილთა ღმრთისათა.

22. უწყით, რამეთუ ყოველი დაბადებული თანა – კუნესის და თანა – ელმის მოაქამდე.

23. არა ხოლო თუ იგი, არამედ თვთ ჩუენცა, რომელთა - ესე პირველი ნაყოფი სულისად გუაქუს, თვთ ჩუენცა თავთა შინა ჩუენთა ვკუნესით და შვილებასა მას მოველით, გამოვსნასა მას ჯორცთა ჩუენთასა.

24. რამეთუ სასოებით ვცხონდებით. ხოლო სასოებად ხილული არა არს სასოება, რამეთუ რომელსა - იგი ვინმე ხედავენ, რადსადა – მე ესავნ?

25 .ხოლო ჩუენ, რომელსა არა ვხედავთ, ვესავთ, რამეთუ მოთმინებით მოველით.

26. ეგრეთვე და სულიცა იგი თანა-შეეწევის უძლურებათა ჩუენთა, რამეთუ რადმცა იგი ვილოცეთ, ვითარ-იგი ჯერ – არს, არა ვიცით; არამედ თვთ იგი სული მეოხ არს ჩუენთვს სულთქუმითა მით უსიტყუელითა.

27.ხოლო რომელი – იგი გამომეძიებელ არს გულთა, იცის, თუ რად არს ზრახვად იგი სულისად, რამეთუ ღმრთისა მიმართ მეოხ არს წმიდათათვს.

28.ესე უწყით, რამეთუ ღმრთის მოყუარეთა ყოველივე განემარჯუების კეთილად, რომელნი - იგი ბრძანებით ჩინებულ არიან.

29.რამეთუ რომელნი – იგი წინადაწარ იცნნა, წინადაწარცა განაჩინნა თანა - მსგავსად ხატისა მის ძისა თვსისა, რადთა იყოს იგი პირმშო მრავალთა შორის ძმათა;

30.ხოლო რომელნი – იგი წინადაწარ განაჩინნა, მათცა უწოდა; და რომელთა – იგი უწოდა, იგინიცა განამართლნა; და რომელნი – იგი განამართლნა, იგინიცა ადიდნა.

31.რად – მე უკუე ვთქუათ ამისთვს? უკუეთუ ღმერთი ჩუენ კერძო არს, ვინ არს ძვრის მყოფელ ჩუენდა?

32.რომელმან - იგი ძესაცა თვსსა არა ჰრიდა, არამედ ჩუენ ყოველთათვს მისცა იგი, ვითარ უკუე არა მითურთ ყოველივე მოგუანიჭოს ჩუენ?

33. ვინ არს მამრალობელ რჩეულთა მათ ღმრთისათა? ღმერთი არს განმამართლებელ.
34. და ვინ არს დამშჯელ? ქრისტე იესუ, რომელი მოკუდა, უფროდსა აღდგა; რომელი – იგი არს მარჯუენით ღმრთისა, რომელიცა – იგი მეოხ არს ჩუენთს.
35. ვინ განმამორნეს ჩუენ სიყუარულსა მას ქრისტესსა: ჭირმან ანუ იწროებამან, დევნამან ანუ სიყმილმან, შიშლოებამან ანუ ურვამან ანუ მახვლმან? ვითარცა წერილ არს:
36. რამეთუ შენთს მოვსწყდებით ჩუენ მარადლე და შევირაცხებით ჩუენ, ვითარცა ცხოვარნი კლვადნი.
37. არამედ ამას ყოველსა ზედავსძლევთ ჩუენ მის მიერ, რომელმან-ცა – იგი შემიყუარნა ჩუენ.
38. რამეთუ მრწამს მე, ვითარმედ არცა სიკუდილმან, არცა ცხოვრებამან, არცა ანგელოზთა, არცა მთავრობათა, არცა ძალთა, არცა ამან სოფელმან, არცა მან სოფელმან,
39. არცა სიმაღლეთა, არცა სიღრმეთა, არცა სხუამან დაბადებულმან შემიძლოს ჩუენ განყენებად სიყუარულსა ღმრთისასა, რომელ არს ქრისტე იესუს მიერ უფლისა ჩუენისა.

9

1. ჭეშმარიტსა ვიტყვ ქრისტეს მიერ და არა ვტყუი თანამოწამებითა ჩემდა გონებისა ჩემისადათა სულითა წმიდითა,
2. რამე თუ მწუხარებად არს ჩემდა დიდ და მოუკლებელ სალმოზად გულისა ჩემისადა.
3. რამეთუ ვილოცევდ მე შეჩუენებულ – ყოფად თავსა ჩემსა ქრისტესგან ძმათა ჩემთათს და ნათესავთა ჩემთა ჯორციელად,
4. რომელნი – იგი არიან ისრაიტელნი, რომელთად იყო შვილებად და დიდებად და აღთქუმანი და შჯულის – დებანი და მსახურებანი და მითხრობანი;
5. რომელთანი იყვნეს მამანი და რომელთაგან ქრისტე ჯორციელად, რომელი – იგი არს ღმერთი ყოველთა ზედა, კურთხეულ უკუნისამდე. ამინ.
6. ხოლო არა ეგებოდა, ვითარმცა დავარდა სიტყუად ღმრთისადა, რამეთუ არა ყოველნი ისრაელსაგანნი ესენი არიან ისრაელ,
7. არცა არიან ნათესავნი აბრაჰამისნი ყოველნი შვილ, არამედ “ისააკისგან გეწოდოს შენ ნათესავი”.
8. ესე იგი არს, არა თუ შვილნი ჯორცთანი ესენი არიან შვილღმრთისა, არამედ შვილნი იგი აღთქუმისანი შერაცხილ არიან ნათესავად.
9. რამეთუ აღთქუმისაგან არს სიტყუყუად ესე, ვითარმედ: ჟამსა ოდენ ამას მოვიდე, და ესუას სარრას მე.
10. და არა ხოლო ესე, არამედ რებეკასცა ერთისაგან საწოლისა ესუა ისაკ მამისა ჩუენისა;
11. რამეთუ არდა სადა შობილ იყვნეს, არცა ექმნა რად კეთილი გინა ბოროტი, – რადთა რჩევით წინა – განმზადებად იგი ღმრთისადა ეგოს.

12. არა საქმეთაგან, არამედ მისგან, რომელმან – იგი უწოდა,- რამეთუ ჰრქუა მას, ვითარმედ: უხუცესმან ჰმონოს უმრწემესა მას.

13. ვითარცა წერილ არს, ვითარმედ: იაკობი შევიყუარე, ხოლო ესავი მოვიძულე.

14. რად – მე უკუე ვთქუათ? ნუ სიცრუე – მე არსა ღმრთისა თანა? ნუ იყოფი!

15. რამეთუ მოსეს ესრეთ ეტყვს: შევიწყალო, რომელი – იგი შევიწყალო, და შევიწყნარო, რომელი – იგი შევიწყნარო.

16. აწ უკუე არა რომელსა – იგი უნებს, არცა რომელი – იგი რბის, არამედ რომელი ეწყალის ღმერთსა.

17. რამეთუ ეტყვს წიგნი ფარაოს, ვითარმედ: აღ-ვე ამისთვის – გადგინე შენ, რადთა გაჩუენო შენ ზედა ძალი ჩემი და რადთა განითქუას სახელი ჩემი ყოველსა ქუეყანასა.

18. აწ უკუე რომელი ჰნებავს, შეიწყალებს, და რომელი ჰნებავს, განაფიცებებს.

19. ნუუკუე მრქუა მე: და რადსადა აბრალეებს? რამეთუ ნებასა მისსა ვინ-მე წინა-აღუდგა?

20. აწ უკუე მ კაცო, შენ ვინ ხარ, რომელი სიტყუას- უგებ ღმერთსა? ჰრქუას ნუ – მეა ქმნულმან შემოქმედსა: რადსათვს ესრეთ შემქმენ მე?

21. ანუ არა ჰელ-ეწიფებისა მე კეცესა მას თიჯისა მის მისვე შეზელილისაგან შესაქმედ რომელიმე პატოსნად ჰურჭლად და რომელიმე უპატოდ?

22. უკუეთუმცა უნდა ღმერთსა ჩუენებად რისხვაჲ თვისი და უწყებად ძალი თვისი, რომელი დაუთმენიეს მრავლითა სულგრძელებითა ჰურთა მათზედა რისხვისათა, განმზადებულთა წარსაწყმედელად,

23. და რადთა აჩუენოს სიმდიდრე იგი დიდებისა მისისაჲ ჰურთა მათ ზედა წყალობისათა, რომელნი – იგი წინადასწარ განმზადნა სადიდებელად,

24. რომელთაცა – ესე მიწოდნა ჩუენ არა ხოლო თუ ჰურიათაგან, არამედ წარმართთაგანცა?

25. ვითარცა ოსეს შინა იტყვს: უწოდო არა ერსა ჩემსა ერად ჩემდა და არა საყუარელსა ჩემსა საყუარელად.

26. და იყოს ადგილსა მას, სადა – იგი ერქუა მათ: არა ერი ჩემი თქუენ, მუნ იწოდნენ ძედ ღმრთისა ცხოველისა.

27. ხოლო ესაია დადადებს ისრაჴლისათვს: დადაცათუ იყოს რიცხვ იგი ძეთა ისრაჴლისათაჲ, ვითარცა ქვშაჲ ზღვსაჲ, ნემტი ოდენ ცხოვნდეს;

28. რამეთუ სიტყუაჲ აღმასრულებული და შემოკლებული სიმართლესა შინა, ვითარმედ სიტყუაჲ შემოკლებულ ყოს უფალმა ქუეყანასა ზედა.

29. და ვითარცა – იგი წინადასწარ თქუა ესაია: არა თუმცა უფალმან საბაოთ დამიტევა ჩუენ თესლი, ვითარცა სოდომელნიმცა შევიქმნენით და გომორელთამცა მივემსგავსენით.

30. აწ უკუე რად – მე ვთქუათ? რამეთუ წარმართნი, რომელნი არა სდევდეს სიმართლესა, ეწინეს სიმართლესა, ხოლო სიმართლესა სარწმუნოებისაგან.

31. ხოლო ისრაჴლი სდევდა შჯულსა მას სიმართლისასა და შჯულსა მას სიმართლისასა ვერ მისწუდა.

32. რადსათვს – მე? რამეთუ არა სარწმუნოებისაგან, არამედ ვითარცა საქმეთაგან შჯულისათა. რამეთუ შებრკოლდეს ლოდსა მას შებრკოლებისასა.

33. ვითარცა წერილ არს: აჰა ესერა დავსდებ სიონს შინა ლოდსა შებრკოლებისასა და კლდესა საცთურებისასა; და ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს იგი, არასადა ჰრცხუენეს.

მმანო, ნებაა გულისა ჩემისა და ვედრებაა ჩემი ღმრთისა მიმართ ისრაჴლისათჳს არს საცხოვრებელად.

ვეწამები მათ, რამეთუ შური საღმრთოა აქუს, არამედ არა მეცნიერებით.

რამეთუ უმეცარ იყვნეს იგინი სიმართლისა მისგან ღმრთისა და თჳსსა მას სიმართლესა ეძიებდეს დამტკიცებად და სიმართლესა ღმრთისასა არა დაემორჩილნეს,

რამეთუ დასასრული შჯულისაა ქრისტე არს მაცხოვრად ყოვლისა მორწმუნისა.

რამეთუ მოსე დასწერს სიმართლესა მას შჯულისაგანსა, ვითარმედ: რომელმან ქმნეს იგი კაცმან, ცხოვნდეს მას შინა.

ხოლო სარწმუნოებისაგან სიმართლე ესრეთ იტყჳს: ნუ იტყჳ გულსა შენსა: ვინ აღვიდეს ზეცად? ესე იგი არს, ქრისტესი გარდამოყვანებაა.

ანუ: ვინ შთავიდეს უფსკრულად? ესე იგი არს, ქრისტესი მკუდრეთით აღმოყვანებაა.

არამედ რასა იტყჳს: მახლობელ შენდა არს სიტყუად ეგე პირსა შენსა და გულსა შენსა, ესე იგი არს, სიტყუაი სარწმუნოებისაა, რომელსა ვჳადაგებთ, ვითარმედ აღ - თუ - იარო პირითა შენითა უფალი იესუ და გრწმენეს გულითა შენითა, რამეთუ ღმერთმან აღადგინა იგი მკუდრეთით, სცხოვნდე.

რამეთუ გულსა გრწამს სიმართლედ, ხოლო პირითა აღიარებ საცხოვრებელად.

რამეთუ იტყჳს წიგნი: ყოველსა რომელსა ჰრწმენეს მისა მიმართ, არასა და ჰრცხუნეს.

რამეთუ არა არს განწვალებაა ჰურიისა და წარმართისა, რამეთუ თავადი არს უფალი ყოველთაა, რომელი განამდიდრებს ყოველთა, რომელნი ხადიან მას.

რამეთუ ყოველმან რომელმან ხადოს სახელსა უფლისასა, ცხონდეს.

ვითარ უკუე ხადონ, რომლისა მიმართ არა ჰრწმენა? ანუ ვითარ - მე ჰრწმენეს, რომლისაა არა ისმინეს? ანუ ვითარ - მე ისმინონ თჳნიერ ქადაგებისა?

ანუ ვითარ - მე ქადაგებდენ, არათუ წარივლინნენ? ვითარცა წერილ არს: ვითარ შუენიერ არიან ფერჳნი მახარებელთა მათ მშჳდობისათანი, რომელნი ახარებენ კეთილსა!

არამედ არა ყოველთა ისმინეს სახარებისაა მის, რამეთუ ესაია იტყჳს: უფალო, ვისმე ჰრწმენა სასმენელი ჩუენი?

აწ უკუე სარწმუნოებაა სამე სმენისაგან არს, ხოლო სმენაა- სტყჳთა ღმრთისაათა.

არამედ ვთჳუათ: ნუუკუე არა ესმა? არამედ იტყჳს, ვითარმედ: ყოველსა ქუეყანასა განჳდა ჳმად მათი, და კიდეთა სოფლისათა- სიტყუანი მათნი.

არამედ ვიტყჳ: ნუუკუე ისრაჴლმან არა ცნა? პირველად მოსე იტყჳს: მე გაშურვო თჳუენ არა ნათესავსა მას ზედა და ნათესავითა მით უგულისჳმოდთა განგარისხნე თჳუენ.

ხოლო ესაია იკადრებს და იტყჳს: ვეპოვე მათ, რომელნი მე არა მეძიებდეს, და განვეცხადე მათ, რომელნი მე არა მიკითხვიდეს.

ხოლო ისრაჲლისა მიმართ იტყვს: დღესა ყოველსა განვიპყრენ ჳელნი ჩემნი ერისა მიმართ ურჩისა და მაცილობელისა.

11

ვიტყვ უკუე: ნუ განიშორა - მეა ღმერთმან ერი თვისი? ნუ იყოფინ! და რამეთუ მეცან ისრაიტელი ვარ თესლისაგან აბრაჳამისა, ტომისაგან ბენიამენისა.

არა განიშორა ღმერთმან ერი თვისი, რომელი - იგი წინამსწარ იცნა. ანუ არა უწყითა ელიადსი, რასა - იგი იტყვს წიგნი? ვითარ- იგი შეემთხუევის ღმერთსა შესმენად ისრაჲლისა და იტყვს:

უფალო, წინამსწარმეტყუელნი შენნი მოსწყვდნეს და საკურთხეველნი შენნი დაარღვნეს; და მე დაშთომილ ვარ მარტომ, და ეძიებენ სულსაცა ჩემსა.

არამედ რასა ეტყვს მას ბრძანებად იგი სიტყვსაჲ მის? დამიტევებიეს თავისა ჩემისა შჳდ ათასი მამაკაცი, რომელთა არა მოუდრეკიან მუჳლნი მათნი ბაალისა.

ეგრეცა უკუე და აწცა ჟამსა ამას ნეშტი რჩევით მადლითა მით იქმნა.

ხოლო უკუეთუ მადლით, არღარა საქმეთაგან; უკუეთუ არა, მადლი იგი არღარა შეირაცხების მადლად; უკუეთუ კულა საქმეთაგან, არღარა არს მადლი, ვინადთგან საქმე იგი არღარა არს საქმე.

აწ უკუე რაჲ? რომელსა ეძიებს ისრაჲლი, ამას ვერ მიემთხვა. ხოლო რჩევითი იგი მიემთხვა, და სხუანი იგი დაბრმეს,

ვითარცა წერილ არს: მოსცა მათ ღმერთმან სული მწუხარებისაჲ, თუალნი, რადთა არა ჳხედვიდენ, და ყურნი, რადთა არა ესმოდის, ვიდრე დღენდელად დღედმდე.

და დავით იტყვს: ექმენინ ტაბლად მათი მათ წინაშე საბრჳე და სანადირო და მისაგებელ და საცდურ მათდა.

დაუზნელდედ თუალნი მათნი, რადთა არა ჳხედვიდენ, და ზურგი მათი მარადის შედრიკე!

ხოლო ვიტყვ: ნუუკუე შეუბრკუმა, რადთა დაეცნენ? ნუ იყოფინ! არამედ მათითა მით შეცოდებითა ცხორებაჲ წარმართთაჲ იქმნა საშურებელად მათდა.

ხოლო უკუეთუ შეცოდებაჲ იგი მათი სიმდიდრე სოფლისა, და ძლეულებაჲ იგი მათი სიმდიდრე წარმართთა, რაოდენ უფროჲს სავსებაჲ იგი მათი!

ხოლო თქუენ გეტყვ, წარმართთა მაგათ: რაოდენ-ესე ვარ მე წარმართთა მოციქულ, მსახურებაჲ ესე ჩემი ვადიდო.

ვაშურო ხოლო თუ ჳორცთა ჩემთა და ვაცხოვნნე ვინმე მათგანნი?

რამეთუ უკუეთუ განვრდომაჲ იგი მათი დაგება სოფლისა, რაოდენ - მე შეწყნარებაჲ მათი, არა თუ ცხორებაჲ მკუდართაგან?

ხოლო უკუეთუ დასაბამი იგი წმიდა არს, და თბეცა; და უკუეთუ ძირი იგი წმიდა არს, და რტონიცა მისნი.

ხოლო უკუეთუ რტოთა მათგანნი ვინმე გარდასტყდეს, ხოლო შენ ველური ზეთის ხილი იყავ და დაემყენ მათ ზედა და თანა-ზიარ ძირისა და სიპოხისა ზეთის ხილისა იქმენ,

ნუ ექადი რტოთა მათ. ხოლო უკუეთუ ექადი, არა თუ შენ ძირი იგი გიტჳრთავს, არამედ ძირსა მას -შენ.

- სთქუა უკუე: გარდასტყდეს რტონი იგი, რათა მე დავემყნა.
- კეთილ! იგინი ურწმუნობითა მათითა გარდასტყდეს, ხოლო შენ სარწმუნობითა სდგა; ნუ ჰმალლოი, არამედ გეშინოდენ.
21. უკუეთუ ღმერთმან ბუნებითა მათ რტოთა არა ჰრიდა, ნუუკუე შენცა არა გრიდოს.
22. აწ უკუე იხილე სიტკბოებად და სასტიკებად ღმრთისად: დაცემულთა მათ ზედა- სასტიკებად, ხოლო შენ ზედა- სიტკბოებად, უკუეთუ ეგო სიტკბოებასა მას ზედა; უკუეთუ არა, შენცა მო-ვე-ეკუეთო.
23. და იგინი, თუ არა დაადგრენ ურწმუნობასა მათსა ზედა, და-ვე-ემყნენ, რამეთუ შემძლებელ არს ღმერთი კუალად დამყნად მათდა.
24. უკუეთუ შენ ბუნებითისა მისგან მოეკუეთე ველურისა ზეთის ხილისა და გარეშე ბუნებისა დაემყენ კეთილსა ზეთის ხილსა, რაოდენ უფროდს იგინი ბუნებითსა მას დაემყნენ თვსსავე მას ზეთის ხილსა!
25. არა მნებავს უმეცრებად თქუენი, ძმანო, საიდუმლოდსა ამის, რათა არა იყვნეთ თავით თვსით ბრძენ,- რამეთუ სიბრძე ჟამად-ჟამად შეჰყვა ისრაჴლსა, ვიდრემდე სავსებად იგი წარმართთად შემოვდეს.
26. და ესრეთ ყოველი ისრაჴლი ცხონდეს, ვითარცა წერილ არს: მოვიდეს სიონით მქსნელი და მოაქციოს უღმრთოებისაგან იაკობი.
27. და ესე არს ჩემ მიერი იგი მათდა მიმართ აღთქუამად, რაჟამს მოვსპნე ცოდვანი მათნი.
28. სახარებისა მისგან- მტერ თქუენდა, ხოლო რჩეულებისა მისგან - საყუარელ მამათათვს.
29. რამეთუ შეუნანებელ არიან მადლნი იგი და ჩინებანი ღმრთისანი.
30. რამეთუ ვითარცა - იგი თქუენცა ოდესმე ურჩ ექმნენით ღმერთსა, ხოლო აწ შეიწყალენით მათითა მით ურჩებითა,
31. ეგრეთვე ესენი ურჩ ექმნეს აწ თქუენისა შეწყალებისათვს, რათა იგინიცა შეიწყალნენ.
32. რამეთუ შეაყენნა ღმერთმან ყოველნივე ურჩებასა, რათა ყოველნი შეიწყალნეს.
33. ჰ სიბრძე სიმდიდრისა და სიბრძნისა და მეცნიერებისა ღმრთისა! ვითარ გამოუძიებელ არიან განკითხვანი მისნი და გამოუკულებელ არიან გზანი მისნი!
34. რამეთუ ვინ ცნა გონებად უფლისად? ანუ ვინ თანა-მზრახველ ეყო მას?
35. ანუ ვინ წინადაწარ მი-რადმე-სცა მას და კუალად მიეგოს მას?
36. რამეთუ მისგან და მის მიერ და მისა მიმართ არს ყოველი. მისა დიდებად უკუენითი უკუენისამდე. ამინ.

გლოცავ თქუენ, ძმანო, მოწყალებათათვს ღმრთისათა, წარუდგინეთ ჳორცნი ეგე თქუენნი მსხუერპლად ცხოველად, წმიდად, სათნოდ ღმრთისა მეტყუელი ეგე მსახურებად თქუენი.

და ნუ თანა-ხატ ექმნებით სოფელსა ამას, არამედ შეიცვალენით განახლებითა მით გონებისა თქუენისადთა, რათა გამოიცადოთ თქუენ, რად-იგი არს ნებად ღმრთისად: კეთილი, სათნოდ და სრული.

რამეთუ ვეტყვ მაღლითა ღმრთისადათა, რომელი მოცემულ არს ჩემდა ყოველსა მას, ვინცა - იგი არს თქუენ შორის: ნუ უფროდს ბრძნობნ უმეტეს წესისა მის, არამედ ბრძნობდინ სიწმიდესა კაცად -კაცადი, ვითარცა ღმერთმან განუყო საზომითა მით სარწმუნოებისადათა.

ვითარცა ერთსა მას გუამსა მრავალ ასოებ აქუს, ხოლო ასოებსა მას ყოველსა არა იგივე საქმე აქუს,

ეგრეცა ჩუენ ყოველნი ერთ გუამ ვართ ქრისტეს მიერ, ხოლო თვთოეული ურთიერთას ასოებ ვართ.

ხოლო გუაქუს ჩუენ ნიჭები მაღლისა მისებრ მოცემულისა ჩუენდა თვთო სახედ, გინათუ წინადასწარმეტყუელებაჲ საზომისაებრ სარწმუნოებისა, გინა რომელი ჰმსახურებდეს მსახურებითა მით; გინა რომელი ასწავებდეს სწავლითა მით;

გინა რომელი ნუგეშინის-სცემდეს ნუგეშინის-ცემითა მით; რომელი მისცემდეს - უხუებით; რომელი ზედა-ადგებოდის - მოსწრაფებით; რომელი სწყალობდეს - მხიარულებით,

სიყუარულითა შეუორგულებელითა, განემორენით ბოროტსა და შეეყვენით კეთილსა;

ძმათ მოყუარებითა ურთიერთას მოწლედ მოსურნე იყვენით; პატივის-ცემასა ერთიერთსა უსწრობდით;

სწრაფასა ნუ მცონარე ხართ; სულითა მდულარე იყვენით; უფალსა ჰმონებდით;

სასოებასა გიხაროდენ, ჭირსა დაუთმობდით, ლოცვასა განკრძალულ იყვენით;

საჭმარსა წმიდათასა ეზიარებოდეთ; სტუმრის მოყუარებასა შეუდეგით;

აკურთხევდით მდევართა თქუენტა, აკურთხევდით და ნუ სწყევთ;

გიხაროდენ მოხარულთა თანა და ტიროდეთ მტირალთა თანა.

და მასვე ურთიერთას ზრახევდით; ნუ მაღალსა მას ჰზრახავთ, არამედ მდაბალსა მას შეეყვენით; ნუ იქმნებით ბრძენ თავით თვსით;

და ნუვის ბოროტსა ბოროტისა წილ მიაგებთ; წინადასწარ განიზრახევდით კეთილსა წინაშე ყოველთა კაცთა.

უკუეთუ შესაძლებელ არს თქუენ მიერ, ყოველთა კაცთა თანა მშვიდობასა ჰყოფდით.

ნუ თავით თვსით შურსა ეძიებთ, საყუარელნო, არამედ ეცით ადგილ რისხვასა. რამეთუ წერილ არს: ჩემი არს შურის-გებაჲ და მე მივაგო, იტყვს უფალი.

არამედ ჰშიოდის თუ მტერსა შენსა, პური ეც მას და, სწყუროდის თუ, ასუ მას. რამეთუ ესე რაჲ ჰყო, ნაკუერცხალი ცეცხლისაჲ შეჰკრიბო თავსა მისსა.

ნუ იძლევი ბოროტისაგან, არამედ სძლე კეთილითა მით ბოროტსა მას.

ყოველი სული ჰელმწიფებასა მას უმთავრესისასა დაემორჩილენ, რამეთუ არა არს ჰელმწიფებაჲ, გარნა ღმრთისაგან; და რომელნი - იგი არიან ჰელმწიფებანი, ღმრთისა მიერ განწესებულ არიან.

ამიერიტგან რომელი ადგებოდის კელმწიფებასა, ღმრთისა ბრძანებასა ადგების. ხოლო რომელნი – იგი ადგებოდინ, თავისა თვისა საშჯელი მიიღონ.

რამეთუ მთავარნი იგი არა არიან საშინელ კეთილის მოქმედთა, არამედ ბოროტის მოქმედთა. გნებავს თუ, რადთა არა გემინოდის კელმწიფებისაგან? კეთილსა იქმოდე და მოილო ქებად მისგან,

რამეთუ ღმრთის მსახური არს შენდა კეთილისათვის. ხოლო უკუეთუ ბოროტსა იქმოდი, გემინოდენ, რამეთუ არა ცუდად ჳრმალ აბს; რამეთუ ღმრთის მსახურ არს შენდა, რისხვისათვის შურის მეძიებელ ბოროტის მოქმედთათვის.

ვინადაცა ჯერ – არს დამორჩილება არა ხოლო რისხვისათვის, არამედ გონებისათვისცა იჭვსა.

ამისთვის ხარკსაცა მისცემდით, რამეთუ მსახურნი ღმრთისანი არიან, ამისთვისცა მოღუაწებასა განკრძალულ არიან.

მისცემდით უკუე ყოველთა თანა – ნადებსა: სახარკოსა – ხარკი, საზუერესა – ზუერი, საშინელსა – შიში, პატივსა – პატივი.

ნურადმცა ვისი თანა – გაც, გარნა ურთიერთას სიყუარული, რამეთუ რომელსა უყუარდეს მოყუასი თვისი, მან შჯული ადასრულა,

ვითარმედ: არა იმრუშო, არა კაც – ჳკლა, არა იპარო, არა გული გითქუმიდეს, და სხუად თუ რადმე მცნებად არს, ამითვე სიტყვთა აღესრულების, ვითარმედ: შეიყუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვისი.

სიყუარულმან მოყუასსა თვისსა ბოროტი არა უყვის; აღმასრულებელი შჯულისადა სიყუარული არს.

და ესე უწყოდეთ ჟამი, რამეთუ აწვე არს ჟამი განღვებებად ჩუენდა ძილისაგან. აწ უმახლობელეს არს ჩუენდა ცხოვრებად, ოდესდა – ესე გურწმენა.

ღამე იგი განგუეშორა და დღე შემოგუეახლა; განვიშორნეთ უკუე საქმენი ბნელისანი და შევიმოსოთ საჭურველი ნათლისადა.

და ვითარცა დღესა შინა, შეუენიერად ვიდოდით ნუ სიმღერითა და მთრვალობითა, ნუ საწოლითა და ბილწებითა, ნუ ჳდომითა და შურითა, არამედ შეიმოსეთ უფალი იესუ ქრისტე და ჳორცთა ზრახვასა ნუ ჳყოფთ გულის სათქუმელ.

14

1. და უძლური იგი სარწმუნოებითა შეიწყნარეთ, ნუ ორგულებით და გულის სიტყვთა.

2. რომელსამე ჳრწამნ ჳამად ყოველი, ხოლო უძლური იგი მხალსა ჳამნ.

3. მჳამელი იგი არა-მჳამელსა მას ნუ შეურაცხ – ჳყოფნ, და არა - მჳამელი იგი მჳამელსა მას ნუ განიკითხავნ, ღმერთმან უკუე იგი შეიწყნარა.

4. შენ ვინ ხარ, რომელი განიკითხავ სხვსა მონასა? თვისსა უფლისა დგეს, გინა თუ დაეცეს, დგეს სამე, რამეთუ შემძლებელ არს ღმერთი დადგინებად მისდა.

5. რომელიმე იმარხავნ დღე – გამოღებით და რომელიმე იმარხავნ ყოველსა დღესა; კაცად – კაცადი თვისითა გონებითა გულ – სავსე იყავნ.

6. რომელი – იგი ზრახვიდეს დღესა მას, უფლისად ზრახავს; და რომელი არა ზრახვიდეს დღესა მას, უფლისადვე არა ზრახავს; და რომელი ჭამს, უფლისად ჭამს, რამეთუ ჰმადლობს ღმერთსა; და რომელი არა ჭამს, უფლისადვე არა ჭამს, და ჰმადლობს ღმერთსა.
7. რამეთუ არავინ ჩუენგანი თავით თვსით ცოცხალ არს, და არავინ თავით თვსით მოკუდების.
8. რამეთუ გინა თუ ცხოველ ვართ, უფლისად ცხოველ ვართ, და გინა თუ მოვსწყდებით, უფლისა მიერვე მოვსწყდებით; გინა თუ ცოცხალ ვიყვნეთ, გინა თუ მოვსწყდეთ, უფლისანი ვართ.
9. რამეთუ ამისთვისცა ქრისტე მოკუდა და აღდგა და ცხოვნდა, რადთა მკუდართაცა და ცხოველთაცა ზედა უფლებდეს.
10. ხოლო შენ რაჲსა განიკითხავ ძმასა შენსა? ანუ თუ შენ რაჲსა შეურაცხ – ჰყოფ ძმასა შენსა? რამეთუ ყოველნივე წარდგომად ვართ წინაშე საყდართა ქრისტესთა.
11. რამეთუ წერილ არს: ცხოველვარ მე, იტყვს უფალი, რამეთუ ჩემდა მოდრკეს ყოველი მუკლი, და ყოველმან ენამან აღუაროს ღმერთსა.
12. აწ უკუეთუ კაცად – კაცადმან ჩუენმან თავისა თვისისათვის სიტყუა მისცეს ღმერთსა.
13. ნულარამცა ურთიერთას განვიკითხავთ, არამედ უფროდსა ესე განიკითხეთ, რადთა არა დაუდგათ შესაბრკოლებელი გინა საცთური ძმასა.
14. ვიცი და მრწამს უფლისა იესუმს მიერ, რამეთუ არარაჲ შეგინებულ არს თავით თვსით; გარნა თუ რომელი – იგი შე – ვინმე – ჰრაცხოს შეგინებულად, იგი არს შეგინებულ.
15. უკუეთუ საჭმლისათვის ძმად იგი შენი წუხდეს, არღარა სიყუარულით ხუალ. ნუ საჭმლითა შენითა მას წარსწყმედ, რომლისათვის ქრისტე მოკუდა.
16. ნუმცა უკუე იგმობვის კეთილი იგი თქუენი.
17. რამეთუ არა არს სასუფეველი ღმრთისად საჭმელ და სასუმელ, არამედ სიმართლე და მშჯდობა და სიხარულ სულითა წმიდითა.
18. რამეთუ რომელი ამათ შინა ჰმონებდეს ქრისტესა, სათნო არს იგი ღმრთისა და რჩეულ კაცთა.
19. აწ უკუე მშჯდობასა შეუდგეთ და აღშენებასა ურთიერთას.
20. ნუ ჰამადისათვის დაჰკსნი საქმესა ღმრთისასა. ყოველივე წმიდა არს, არამედ ბოროტ არს კაცისა, რომელი შებრკოლებისათვის ჰამდეს.
21. უმჯობეს არს არა ჰამად ჯორცისად და არცა სუმად ღვინისად, არცა რომლითა ძმად იგი შენი შეჰბრკოლდების გინა დაჰბრკოლდების ანუ მოუძღურდების.
22. შენ სარწმუნოებაჲ გაქუს? თავისა შენისათვის გაქუნდინ წინაშე ღმრთისა. ნეტარ არს მისა, რომელმან არა განიკითხოს თავი თვისი, რომელსა შინა გამოიცადოს.
23. ხოლო რომელი – იგი ორგულებდეს, დაღაცათუ ჰამოს, და – ვე სჯილ არს, რამეთუ არა სარწმუნოებით ჰამს; და ყოველი, რომელი არა სარწმუნოებით არს, იგი ცოდვა არს.
24. ხოლო რომელი – იგი შემძლებელ არს დამტკიცებად თქუენდა, სახარებისაებრ ჩემისა და ქადაგებისა ქრისტე იესუდისა, გამოცხადებითა საიდუმლოდსადთა, ჟამთა მათ საუკუნეთა დადუმებულსა,

25. ხოლო აწ გამოცხადებულსა წიგნთაგან საწინააღმართებულთა, ბრძანებითა საუკუნოდასა ღმრთისადათა, დასამორჩილებელად სარწმუნოებისა, ყოველთა მიმართ წარმართთა უწყებულსა,
26. მხოლოსა ბრძენსა ღმერთსა, ქრისტე იესუმს მიერ, რომლისა არს დიდებად უკუნითი უკუნისამდე. ამინ.

15

1. ხოლო თანა – გუაც ჩუენ ძლიერთა უძლურებათა მათ უსუსურთასა ტვრთვად და არა თავთა თვსთა სათნო – ყოფად,
2. კაცად – კაცადი ჩუენი მოყუასსა სათნო – ეყოფოდენ კეთილისათვს აღსაშენებელად.
3. და რამეთუ ქრისტეცა არა თავსა თვსსა სათნო – ეყო, არამედ ვითარცა წერილ არს: ყუედრებანი მაყუედრებელთა შენტანი დამეცნეს ჩემ ზედა.
4. რამეთუ რაოდენი – იგი წინააღმართ დაიწერა, ჩუენდა სამოძღურებელად დაიწერა, რადთა მოთმინებითა მით და ნუგეშინის – ცემითა წიგნთადათა სასოებად გუაქუნდეს.
5. ხოლო ღმერთმან მოთმინებისამან და ნუგეშინის – ცემისამან მოგეცინ თქუენ იგივე ზრახვად ურთიერთას ქრისტეს იესუმს მიერ,
6. რადთა ერთბამად ერთითა პირითა ადიდებდეთ ღმერთსა და მამასა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა.
7. ამისთვის შეიწყნარებდით ურთიერთას, ვითარცა – იგი ქრისტემან შეგიწყნარნა თქუენ სადიდებლად ღმრთისა.
8. ხოლო ვიტყვ იესუ ქრისტესსა, რამეთუ მსახურ იქმნა წინადაცუეთილებისა ჭემმარტებისათვს ღმრთისა, დასამტკიცებლად აღთქუმასა მას მამათასა,
9. ხოლო წარმართნი – წყალობისათვს სადიდებელად ღმრთისა, ვითარცა წერილ არს: ამისთვის აღგიარო შენ წარმართთა შორის, უფალო, და სახელსა შენსა უგალობდე.
10. და კუალად იტყვს: იხარებდით წარმართნი ერისა მისისა თანა.
11. და კუალად იტყვს: უგალობდით უფალსა ყოველი თესლები, და აქებდით მას ყოველი ერი.
12. და მერმე ესაია იტყვს: და იყოს ძირი იგი იესესი, და რომელი – იგი აღდგომად არს მთავრად წარმართთა; და მას წარმართნი ესვიდენ.
13. ხოლო ღმერთმან სასოებისამან აღგავსენინ თქუენ ყოვლითა სიხარულითა და მშვიდობითა სარწმუნოებად და აღმატებად თქუენდა სასოებითა და ძალითა სულისა წმიდისადათა.
14. მრწამს მე, ძმანო ჩემნო, თქუენთვის, ვითარმედ თქუენცა სავსე ხართ სახიერებითა და აღსავსე ყოვლითა მეცნიერებითა და შემძლებელ ურთიერთასცა სწავლად.
15. უკადნიერესად – რე მივწერე თქუენდა, ძმანო, ზოგსრე, რადთა მოგაკსენო თქუენ მადლითა მით, რომელი მოცემულ არს ჩემდა ღმრთისა მიერ,

16. რადთა ვიყო მე მსახურ იესუ ქრისტესა წარმართთა მიმართ, მღდელობის მოღვაწე სახარებისა მის ღმრთისა, რადთა იყოს მსხუერპლი იგი წარმართთად შეწირულ და განწმედილ სულითა წმიდითა.
17. მაქუს უკუე სიქადული ქრისტე იესუმს მიერ ღმრთისა მიმართ.
18. რამეთუ არა ვიკადრო რადსამე სიტყუად, რომელი – იგი არა ქმნა ქრისტემან ჩემ მიერ დასამორჩილებელად წარმართთა სიტყუთა და საქმითა.
19. ძალითა სასწაულებისა და ნიშებისადათა, ძალითა სულისა ღმრთისადათა, რადთა მე იერუსალჴმითგან და გარემო ვიდრე ილურიკიადმდე აღვასრულო სახარებად იგი ქრისტესი.
20. ხოლო ესრეთ პატივ-ცემულ ვარ სახარებად, არა თუ სადა სახელ დებულ არს ქრისტე, რადთა არა სხუასა საფუძველსა ზედა ვაშენებდე,
21. არამედ ვითარცა წერილ არს: რომელთა არა თხრობილ არს მისთვის, იხილონ, და რომელთა არა სმენილ არს, გულისჴმა – ყონ.
22. ამისთვისცა დავეყენე მისლვად თქუენდა.
23. ხოლო აწ არღარა მაქუნდა მე ადგილი ამიერ კერძოთა ამათ ადგილთა და მსურის მოსლვად თქუენდა მრავლით წლითგან.
24. და უკუეთუ წარვიდოდი სპანიად, მოვიდე თქუენდა, რამეთუ ვესავ, ვითარმედ, მი – რად – ვიდოდი მუნ, გიხილნე თქუენცა, და თქუენ მიერ წარვიგზავნო მუნ, უკუეთუ თქუენითა ხილვითა ზოგს – რადმე განვძდე პირველად.
25. ხოლო აწ ესერა წარვალ იერუსალჴმდ მსახურებად წმიდათა.
26. რამეთუ ჯერ – იჩინეს მაკედონიამან და აქადამან ზიარებისა რადმე ყოფად გლახაკთა მათთვის წმიდათა, რომელნი არიან იერუსალჴმს.
27. ჯერ – იჩინეს და თანამდებცა არიან მათა. რამეთუ უკუეთუ სულიერთა მათ თანა – ეზიარნეს წარმართნი, თანა – აც და ჯორციელთა მათ შინა მსახურებად მათდა.
28. ესე უკუე აღვასრულო და დავჴბეჴლო ნაყოფსა მას მათსა და წარვიდე თქუენ მიერ სპანიად.
29. ხოლო ესე უწყი, რამეთუ მო – რად – ვიდოდი თქუენდა, სავსებითა მით კურთხევისა სახარებისა ქრისტესითა მოვიდე.
30. ხოლო გლოცავ თქუენ, ძმანო, უფლისა ჩუენისა მიერ იესუ ქრისტესა და სიყუარულითა მით სულისადათა, თანა – მოღვაწე მექმნენით მე ლოცვათა შინა ჩემთვის ღმრთისა მიმართ,
31. რადთა განვერე ურჩთა მათგან ჰურიასტანს და რადთა მსახურებად ჩემი იერუსალჴმს შეწირულ იყოს წმიდათა მიმართ,
32. რადთა მხიარულებით მოვიდე თქუენდა ნებითა ღმრთისადათა და თქუენ თანა განვისუენო.
33. ხოლო ღმერთი მშჴდობისად იყავნ თქუენ ყოველთა თანა. ამინ.

1. შეგვედრებ თქუენ ფიბეს, დასა ჩუენსა, რომელი – იგი არს მსახურ ეკლესიისა მის კენქრელთადასა,

2. რადთა იგი შეიწყნაროთ უფლისა მიერ ღირსად წმიდათა და თანა – დაუდევით მას, რომელიცა რამე საქმე უკმდეს თქუენგან, და რამეთუ იგიცა მრავალთა თანა-მდგომ ექმნა და თვით მეცა.
3. კითხვაჲ არქუთ პრისკილას და აკვლას, თანა-შემწეთა ჩემთა ქრისტეს იესუმს მიერ,
4. რომელთა – იგი სულისა ჩემისათვის ქედნი მათნი წარუპყრნეს, რომელთადა არა მე ხოლო მადლიერ ვარ, არამედ ყოველნი ეკლესიანი წარმართთანი
5. და სახლად – სახლად კრებულნი მათნი. კითხვაჲ არქუთ ეპენეტოსს, საყუარელსა ჩემსა, რომელი – იგი არს პირველი ნაყოფი აქაიადსა ქრისტეს მიმართ.
6. კითხვაჲ არქუთ მარიამს, რომელი – იგი ფრიად დაშურა თქუენდა მიმართ.
7. კითხვაჲ არქუთ ანდრონიკეს და იუნიანს, ნათესავთა ჩემთა და თანა ტყუეთა ჩემთა, რომელნი არიან შესწავებულ მოციქულთა შორის, რომელნი ჩემსა წინადთცა იყვნეს ქრისტეს მიერ.
8. კითხვაჲ არქუთ ამპლიას, საყუარელსა ჩემსა, უფლისა მიერ.
9. კითხვაჲ არქუთ ურბანოსს, თანა-შემწესა ჩუენსა ქრისტეს მიერ, და სტაქეს, საყუარელსა ჩემსა.
10. კითხვაჲ არქუთ აპელეს, რჩეულსა ქრისტეს მიერ. კითხვაჲ არქუთ არისტოვლესგანთა მათ.
11. კითხვაჲ არქუთ ეროდიონს, ნათესავსა ჩემსა. კითხვაჲ არქუთ ნარკისოდსგანთა მათ უფლისა მიერ.
12. კითხვაჲ არქუთ ტრფენას და ტრფოსას, რომელნი მამურალ არიან უფლისა მიერ. კითხვაჲ არქუთ პერსიდას, საყუარელსა, რომელი ფრიად დაშურა უფლისა მიერ.
13. კითხვაჲ არქუთ რუფოსს, რჩეულსა უფლისა მიერ, და დედასა მისსა და ჩემსა.
14. კითხვაჲ არქუთ ასენკრიტეს ფლეგონს, ერმეს, პატრობას, ერმის და მათ თანათა მათ ძმათა.
15. კითხვაჲ არქუთ ფილოლოგეს და ივლიას, ნირეას და დასა მისსა, და ულუმპას და მათ თანათა მათ ყოველთა წმიდათა.
16. მოიკითხევდით ურთიერთას ამბორის – ყოფითა წმიდითა. გიკითხვენ თქუენ ეკლესიანი ქრისტესნი.
17. გლოცავ თქუენ, ძმანო, ეკრძალებოდეთ მათგან, რომელნი იგი წვალებასა და საცთურსა იქმან გარეშე მის მოძღურებისა, რომელი თქუენ გისწავიეს. და განეშორენით მათგან.
18. რამეთუ ეგევითარნი იგი უფალსა ჩუენსა იესუ ქრისტესა არა ჰმონებენ, არამედ თვსსა მუცელსა და ტკბილად მეტყუელებითა მით და კურთხევითა აცთუნნიან გულნი უმანკოთანი.
19. რამეთუ თქუენი ეგე მორჩილებაჲ ყოველთა მიმართ განთქუმულ არს. მიხარის უკუე თქუენთვის, და მნებავს თქუენი, რადთა ბრძენ იყვნეთ კეთილისათვის და უმანკო ბოროტისათვის.
20. ხოლო ღმერთმან მშჯღობისმან შემუსრენ ეშმაკი ქუეშე ფერჯთა თქუენთა ადრე. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ ყოველთა თანა.
21. გიკითხვენ თქუენ ტიმოთე, შემწე ჩემი, და ლუკიოს და იასონ და სოსიპატროს, ნათესავნი ჩემნი.

22. გიკითხავ თქვენ მე, ტერტიოს, რომელმან დავწერე წიგნი ესე უფლისა მიერ.
23. გიკითხავს თქვენ გაიოს, მესტუმრე ჩემი და ყოვლისა ეკლესიისაჲ, გიკითხავს თქვენ ერასტოს, მნე ქალაქისაჲ, და კუარტოს ძმად.
24. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქვენ ყოველთა თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი კორინთელთა მიმართ პირველი

1

პავლე, ჩინებული მოციქული იესუ ქრისტესი ნებითა ღმრთისაჲთა, და სოსთენე ძმად,
ეკლესიასა ღმრთისასა, რომელი არს კორინთეს შინა, განწმედილთა ქრისტე იესუმს მიერ, ჩინებულთა წმიდათა, ყოველთა თანა, რომელნი ხადიან სახელსა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა, ყოველსა ადგილსა მათსა და ჩუენსა:
მადლი თქუენდა და მშჯდობა ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა.
ვჰმადლობ ღმერთსა ჩემსა მარადის თქუენთჳს მადლსა მას ზედა ღმრთისასა, მოცემულსა თქუენდა ქრისტე იესუმს მიერ.
რამეთუ ყოვლითა განჰმდიდრდით მას შინა, ყოვლითა სიტყვთა და ყოვლითა მეცნიერებითა,
ვითარცა წამებაჲ იგი ქრისტესი განმტკიცნა თქუენ შორის,
რადთა თქუენ არარადთ ნაკლულევან იყვნეთ არცა ერთითა მადლითა და მოელოდით გამოჩინებასა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა.
რომელმანცა დაგამტკიცნეს თქუენ ვიდრე აღსასრულადმდე უბრალონი დღესა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა.
სარწმუნო არს ღმერთი, რომლისა მიერ იჩინენით ზიარებასა მას ძისა მისისა იესუ ქრისტეს უფლისა ჩუენისასა.
ხოლო გლოცავ თქუენ, ძმანო, სახელითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, რადთა მასვე იტყოდით ყოველნი, და ნუ იყოფინ თქუენ შორის წვალება, არამედ იყვნით განმტკიცებულნი მითვე გონებითა და მითვე მეცნიერებითა.
რამეთუ მეუწყა მე თქუენთჳს, ძმანო ჩემნო, ქლოველთა მათგან, ვითარმედ ჳდომა რადმე არიან თქუენ შორის.
ხოლო ვიტყვ ამას, რამეთუ კაცად – კაცადი თქუენი იტყვს, ვითარმედ: მე პავლესი ვარ, ხოლო მე აპოლოდსი, ხოლო- მე კეფადსი, ხოლო მე- ქრისტესი. გან – მე – ყოფილ არსა ქრისტე? ნუ პავლე ჯუარს- ეცუაა თქუენთჳს? ანუ სახელისა მიმართ პავლესისა ნათელ – იღეთა?
ჰვმადლობ ღმერთსა, რამეთუ არავის თქუენგანსა ნათელ- ვეც, გარნა კრისპოსს და გაიოსს,
რადთა არავინ თქუას, ვითარმედ: სახელითა ჩემითა ნათელ – ვეც.

ხოლო ნათელ – ვეც სტეფანაძესა სახელსა, მერმე არა ვიცი, უკუეთუ ვისმე ნათელ – ვეც სხუასა.

რამეთუ არა მომავლინა მე ქრისტემან ნათლის – ცემად, არამედ სახარებად, არა სიბრძნისა სიტყუათა, რადთა არა ცალიერ იყოს ჯუარი იგი ქრისტესი.

რამეთუ სიტყუად იგი ჯუარისად წარწყმედულთა მათთჳს სიცოფე არს, ხოლო ჩუენ ცხოვრებულთა ამათთჳს ძალ ღმრთისა არს.

რამეთუ წერილ არს: წარვწყმიდო სიბრძნე იგი ბრძენთად და მეცნიერებად ი იგი მეცნიერთად შეურაცხ – ვყო.

სადა არს ბრძენი? სადა არს მწიგნობარი? სადა არს გამომეძიებელი იგი ამის სოფლისად? ანუ არა განაცოფა ღმერთმან სიბრძნე იგი ამის სოფლისად?

რამეთუ ვინადთგან სიბრძნითა მით ღმრთისადთა ვერ იცნა სოფელმან სიბრძნითა თჳსითა ღმერთი, ჯერ – იჩინა ღმერთმან ქადაგებითა მით სისულელისადთა ცხორებად მორწმუნეთად მათ.

ვინადთგან ჰურიანიცა სასწაულსა ითხოვენ, და წარმართნი სიბრძნესა ეძიებენ.

ხოლო ჩუენ ვქადაგებთ ქრისტესა ჯუარ – ცუმულსა: ჰურიათა სამე საცთურ, და წარმართთა სისულელე.

ხოლო მათვე ჩინებულთა, ჰურიათა და წარმართთა ქრისტე ღმრთისა ძალ არს და ღმრთისა სიბრძნე.

რამეთუ სულელი იგი ღმრთისად უბრძნეს კაცთა არს, და უძლური იგი ღმრთისად უძლიერეს კაცთა არს.

რამეთუ იხილეთ – და ჩინებულებად ეგე თქუენი, ძმანო: არა მრავალნი ბრძენ არიან ჯორციელად, არა მრავალნი ძლიერ არიან, არა მრავალნი აზნაურ არიან,

არამედ სულელნი იგი სოფლისანი გამოირჩინა ღმერთმან, რადთა არცხვნოს ბრძენთა, და უძლურნი იგი სოფლისანი გამოირჩინა ღმერთმან, რადთა არცხვნოს ძლიერთა.

და უაზნონი იგი სოფლისანი და შეურაცხნი გამოირჩინა ღმერთმან და არაარსნი იგი, რადთა არსნი იგი განაქარვნეს;

რადთა არა იქადოს ყოველმან ჯორციელმან წინაშე ღმრთისა.

მისგან თქუენ ხართ ქრისტეს იესუდს მიერ, რომელი – იგი იქმნა ჩუენდა სიბრძნე ღმრთისა მიერ, სიმართლე, სიწმიდე და გამოკსნა.

რადთა, ვითარცა-იგი წერილ არს: რომელი – იგი იქადოდის, უფლისა მიერ იქადოდის.

2

1. და მე მო – რად – ვედ თქუენდა, ძმანო, არა მოვედ მეტნობისა სიტყვითა სიბრძნისადთა მითხრობად თქუენდა წამებად იგი ღმრთისად,

2. რამეთუ არარად სხუად დავიდეგ გულსა ჩემსა უწყებად თქუენდა, გარნა ქრისტე იესუ და ესეცა ჯუარ – ცუმული.

3. და მე უძლურებასა შინა და შიშსა და ძრწოლასა მრავალსა ვიყავ თქუენდა მიმართ.

4. და სიტყუად ჩემი და ქადაგებად ჩემი არა რწმუნებითა კაცობრივისა სიბრძნისა სიტყუათადთა, არამედ გამოცხადებითა სულისადთა და ძალითა,

5. რადთა სარწმუნოებად ეგე თქუენი არა იყოს სიბრძნითა კაცთადათა, არამედ ძალითა ღმრთისადათა.
6. ხოლო სიბრძნესა ვიტყვთ სრულთა მათ მიმართ, ხოლო სიბრძნესა არა ამის სოფლისასა, არცა მთავართა მათ ამის სოფლისათა, რომელნი განქარვებად არიან,
7. არამედ ვიტყვ სიბრძნესა ღმრთისასა საიდუმლოდ, დაფარულსა მას, რომელი – იგი პირველადვე განაჩინა ღმერთმან უწინარეს საუკუნეთა სადიდებელად ჩუენდა,
8. რომელი – იგი არავინ მთავართაგანმან ამის სოფლისამან იცნა; რამეთუ უკუეთუმცა ეცნა, არამცა უფალი იგი დიდებისაჲ ჯუარს - ეცუა.
9. არამედ ვითარცა წერილ – არს: რომელი თუალმან არა იხილა, და ყურსა არა ესმა, და გულსა კაცისასა არა მოუწდა, რომელი განუმზადა ღმერთმან მოყუარეთა თვსთა.
10. ხოლო ჩუენ ღმერთმან გამოგვცხადა სულისა მიერ თვსისა; რამეთუ სული ყოველსავე გამოეძიებს და სიღრმესაცა ღმრთისასა.
11. რამეთუ ვინ – მე უკუე იცის კაცმან კაცისაჲ, გარნა სულმანვე კაცისამან, რომელი არს მის თანა? ეგრეცა ღმრთისაჲ არავინ იცის, გარნა სულმანვე ღმრთისამან.
12. ხოლო ჩუენ სული არა ამის სოფლისაჲ მოგვლეს, არამედ სული იგი, რომელ არს ღმრთისაგან, რადთა ვიცოდით ღმრთისა მიერ მონიჭებული იგი ჩუენდა;
13. რომელსაცა – ესე ვიტყვთ არა სწავლულებითა კაცობრივისა სიბრძნისა სიტყუათადათა, არამედ სწავლითა სულისა წმიდისადათა, სულიერთა სულიერთად შევატყუებთ.
14. ხოლო მშვნვიერი კაცი არა შეიწყნარებს სულსა ღმრთისასა, რამეთუ სიცოფე უჩნნ მას, და ვერ შემძლებელ არნ ცნობად, რამეთუ სულიერთად განიკითხვინ.
15. ხოლო სულიერი განიკითხავს ყოველსავე, და იგი არავისგან განიკითხვის.
16. რამეთუ ვინ ცნა გონებჲ უფლისაჲ, რადთამცა აზრახა მას? ხოლო ჩუენ გონებაჲ ქრისტესი გუაქუს.

3

1. და მე, ძმანო, ვერ უძლე სიტყუად თქუენდა ვითარცა სულიერთა, არამედ ვითარცა ჯორციელთა, ვითარცა ჩჩვლთა ქრისტეს მიერ.
2. სძე გასუ თქუენ და არა საჭმელი, რამეთუ არღა გემლო, არამედ არცაღა აწ გიძლავს,
3. რამეთუ წუთღა ჯორციელვე ხართ. რამეთუ სადაღა თქუენ შორის შური და ჯდომად და განწვალეზანი, არა ჯორციელვე – ღა ხართა და კაცობრივ იქცევით?
4. რამეთუ რაჟამს ვინმე იტყოდის, ვითარმედ: მე პავლესი ვარ, და სხუად იტყოდის: მე აპოლოდსი ვარ, არა ჯორციელვე – ღა ხართა?
5. რამეთუ რად არს პავლე? ანუ რად არს აპოლო? არამედ მსახურნი, რომელთაგან თქუენ გრწმენა, და კაცად – კაცადსა ვითარცა უფალმან მისცა.

6. მე დავასხ, აპოლო მორწყო, ხოლო ღმერთმან აღაორძინა.
7. აწ უკუე არცა დამსხმელი რაა არს, არცა მომრწყველი, არამედ აღმაორძინებელი ღმერთი.
8. ხოლო დამსხმელი იგი და მომრწყველი ერთ არიან; და კაცად – კაცადმან თვისი სასყიდელი მიიღოს თვისისაებრ შრომისა.
9. რამეთუ ღმრთისა თანაშემწენი ვართ; ღმრთისა ნამუშაკეენი, ღმრთისა აღშენებულნი ხართ.
10. მადლითა მით ღმრთისადათა, მოცემულითა ჩემდა, ვითარცა ბრძენმან ხუროთ – მოძღუარმან, საფუძველი დავდევე, ხოლო სხუად იგი აშენებდინ. ხოლო კაცად – კაცადი ეკრძალენ, ვითარ – ძი აშენებდეს.
11. რამეთუ საფუძველი სხუად ვერვის კელ-ეწიფების დადებად გარეშე მისსა, რომელი – იგი, დადებულ არს, რომელ არს იესუ ქრისტე.
12. უკუეთუ ვინმე აშენებდეს საფუძველსა ამას ზედა ოქროსა, ვერცხლსა, ანთრაკთა პატიოსანთა, ძელსა, თივასა, ლერწამსა,
13. კაცად – კაცადისა იგი საქმე გამოცხადნე, რამეთუ დღემან მან გამოაცხადოს, რამეთუ ცეცხლითა გამოჩინებად არს; და კაცად – კაცადისა იგი საქმე, ვითარ – რა იყოს, ცეცხლმან გამოცადოს.
14. რომლისა – იგი საქმე ეგოს, რომელ აღაშენა, სასყიდელი მოიღოს.
15. რომლისა – იგი საქმე დაიწუეს, იზღვიოს; ხოლო იგი განერეს და ეგრეთ განერეს, ვითარცა ცეცხლისაგან.
16. არა უწყითა, რამეთუ ტაძარნი ღმრთისანი ხართ, და სული ღმრთისადა დამკვდრებულ არს თქუენ შორის?
17. რომელმან ტაძარი ღმრთისადა განხრწნეს, განხრწნეს იგიცა ღმერთმან; რამეთუ ტაძარი ღმრთისადა წმიდა არს, რომელ – ეგე ხართ თქუენ.
18. ნუვინ თავსა თვისსა აცთუნებნ. უკუეთუ ვისმე ბრძენ ჰგონიეს თავი თვისი თქუენ შორის ამას სოფელსა, სულელ იქმნენინ, რადათა იყოს იგი ბრძენ.
19. რამეთუ სიბრძნე ამის სოფლისადა სიცოფე არს წინაშე ღმრთისა, რამეთუ წერილ არს: რომელმან შეიპყრნის ბრძენნი სივერაგითა მათითა.
20. და კუალად იტყვს: უფალმან უწყნის ზრახვანი ბრძენთანი, რამეთუ არიან ამაო.
21. ვინადაცა ნუვინ იქადინ კაცთაგანი, რამეთუ ყოველივე თქუენი არს;
22. გინა თუ პავლე, გინა თუ აპოლო, გინა თუ კეფა, გინა თუ სოფელი, გინა თუ ცხორებად, გინა თუ სიკუდილი, გინა თუ აწინდელი ჟამი, გინა თუ მერმე იგი ჟამი - ყოველივე თქუენი არს.
23. ხოლო თქუენ – ქრისტესნი, ხოლო ქრისტე – ღმრთისადა.

1. ესრეთ შემრაცხენინ ჩუენ კაცმან, ვითარცა მსახურნი ქრისტესნი და მნენი საიდუმლოთა ღმრთისათანი,
2. ხოლო აქა ამიერითგან საძიებელ არს მნეთა მათ შორის, რადათა სარწმუნო ვინმე იპოვოს.
3. ხოლო ჩემდა საწუნელებად არს, უკუეთუ თქუენ მიერ განვიკითხო გინა თუ კაცობრივისაგან დღისა; არამედ არცალა თავსა ჩემსა განვიკითხავ.

4. რამეთუ არარაა თავსა ჩემსა შემცნობიეს, არამედ არა თუ ამით განვმართლდები. ხოლო განმკითხველი ჩემი უფალი არს.
5. ამისთვის ნუ წინადაწარ ჟამისა რას განიკითხავთ, ვიდრემდის მოვიდეს უფალი, რომელმანცა განანათლოს დაფარული იგი ბნელისა და განაცხადნეს ზრახვანი იგი გულთანი, და მაშინ ქება იყოს კაცად – კაცადისა ღმრთისა მიერ.
6. ხოლო ესე, ძმანო, სახედ დავიდევ თავისა ჩემისა და აპოლოძსა თქუენთვის, რადთა ჩუენ მიერ ისწავოთ არა უფროდს წერილისა მის ზრახვად, რადთა არა ერთი – ერთსა ზედა განჰლანდნეთ მოყუსისათვს.
7. რამეთუ ვინ განგიკითხავს შენ? ანუ რად გაქუს, რომელი არა მიგიღებებს? ხოლო უკუეთუ მიგიღებებს, რასა იქადი, ვითარცა არა მიღებულსა?
8. აწვე განმადღარ ხართ და აწვე განჰმდიდრდით და თვნიერ ჩუენსა ჰსუფევდით. და თუმცა ჰსუფევდით, რადთა ჩუენცა თქუენ თანა ვსუფევდით!
9. რამეთუ ვჰგონებ, ვითარმედ ღმერთმან ჩუენ, მოციქულნი, უკანადასკნელად გამოგუაჩინნა ვითარცა სასიკუდიენნი, რამეთუ სახილველ ვიქმნენით სოფლისა და ანგელოზთა და კაცთა.
10. ჩუენ სულელ ქრისტესთვის, ხოლო თქუენ ბრძენ ქრისტეს მიერ; ჩუენ უძლურ, ხოლო თქუენ ძლიერ; თქუენ დიდებულ, ხოლო ჩუენ გინებულ.
11. ვიდრე აქა ჟამადმდე გუშივისცა და გუწყურისცა და შიშულ ვართ და ვიქენჯნებით, და განუსუენებელ ვართ და ვშურებით,
12. რამეთუ ვიქმთ ჰელითა ჩუენითა. მაგინებელთა ჩუენთა ვაკურთხევთ; ვიდევენებით და თავს ვიდებთ;
13. მგმობართა ჩუენთა ულოცავთ, ვითარცა ნარჩენი სოფლისანი შევიქმნენით, ყოველთა ნასხურ მოაქამდე.
14. არა საკდემელად თქუენდა მივსწერ ამას, არამედ ვითარცა შვილთა ჩემთა საყუარელთა გასწავებ.
15. რამეთუ დაღათუ ბევრ მზარდულ გესხნენ ქრისტეს მიერ, არამედ არა მრავალ მამა, რამეთუ ქრისტე იესუს მიერ სახარებისა მისგან მე გშვენ თქუენ.
16. გლოცავ თქუენ: მობაძავ ჩემდა იყვენით.
17. ამისთვის მივავლინე თქუენდა ტიმოთე, რომელ არს შვილი ჩემი საყუარელი და სარწმუნოდ უფლისა მიერ, რომელმან მოგაჰსენნეს თქუენ გზანი ჩემნი ქრისტეს მიერ, ვითარცა – იგი ყოველთა ადგილთა, ყოველთა ეკლესიათა ვასწავებ.
18. რადთა არა მოსლვასა მას ჩემსა თქუენდა გან – ვიეთნიმე – ლაღნენ;
19. ხოლო მოვიდე ადრე თქუენდა, უფალსა თუ უნდეს, და ვცნა არა სიტყუად იგი განლაღებულთა მათ, არამედ ძალი.
20. რამეთუ არა სიტყვთა არს სასუფეველი ღმრთისა, არამედ ძალითა.
21. რად გნებავს? კუერთხითა მოვიდე თქუენდა ანუ სიყუარულითა და სულითა მშჯდობისადათა?

1. ყოვლადვე ისმის, რაღა თქუენ შორის სიძვაჲ და ეგევითარი სიძვაი, რომელ არცა თუ წარმართთა შორის სახელ – ედების, ვითარმცა მამის ცოლი ვისმე ცოლად ესუა.
2. და თქუენ განლაღებულ ხართ და არა უფროისად იგლოვეთ, რადთა მოისპოს თქუენ შორის, რომელმან საქმე ესე ქმნა.
3. რამეთუ მე შორს ღათუ ვარ ჯორცითა, ხოლო მახლობელ სულითა; და აწ ეგრეთ შემირაცხიეს, ვითარცა მანდა მყოფსა ეგევითარისა მისთვის, რომელმან საქმე იგი ქმნა.
4. სახელითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, შეკრებასა სულისა ჩემისა და თქუენისასა, ძალითურთ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა.
5. მიცემად ეგევითარი იგი ეშმაკსა სატანჯველად ჯორცითა, რადთა სული ცხოვნდეს დღესა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა
6. არა კეთილ არს სიქადული ეგე თქუენი; არა უწყითა, რამეთუ მცირემან ცომმან ყოველივე შესუარული ალაფუენის?
7. განწმიდეთ უკუე ძუელი იგი ცომი, რადთა იყვნეთ ახალ თბე, ვითარცა – ეგე ხართ უცომო, რამეთუ ზატიკად ჩუენდა ჩუენთვის დაიკლა ქრისტე.
8. რადთა ვზატიკობდეთ არა ცომითა მით ძუელითა, არცა ცომითა მით სიბოროტისა და უკეთურებისადათა, არამედ უცომოდათა მით სიმართლისა და ჭეშმარიტებისადათა.
9. მოვწერე თქუენდა წიგნსა ამას შინა: ნუ თანა – აღერევით მეძავთა;
10. და არა თუ ყოველთა მეძავთა ამის სოფლისათა, გინა ანგაჰრთა, გინა მტაცებელთა, გინა კერპთ - მსახურთა; უკუეთუ არა, თანა – გაც სამე სოფლით გამოსლვაჲ.
11. ხოლო აწ მივწერე თქუენდა: ნუ თანა – აღერევით, უკუეთუ ვინმე ძმაჲ სახელ - დებულ იყოს მეძავ ანუ ანგაჰრ. გინა კერპთ - მსახურ, გინა მაგინებელ, გინა მომთრვალე, ანუ მტაცებელ; ესევითარისა მის თანა არცაღა ჭამად.
12. რამეთუ რად ძეს ჩემი და გარეშეთა მათ განკითხვაჲ? ანუ არა შინაგანნი იგი თქუენ განკითხნეთა?
13. ხოლო გარეშენი იგი ღმერთმან განკითხნეს; და მოჰსპოთ უკეთური იგი შორის თქუენსა.

6

1. იკადროს – მე ვინ თქუენ შორის, რომელსამცა საქმე აქუნდა მოყუსისა მიმართ, განსჯად ცრუთა წინაშე, და არა უფროისლა წმიდათა წინაშე?
2. არა უწყითა, რამეთუ წმიდათა სოფელი განკითხონ? და უკუეთუ თქუენგან განკითხვის სოფელი, არა ჰღირთ სამსჯავროდსა მის საწუნელისა?
3. არა უწყითა, რამეთუ ანგელოზნი განკითხნეთ, ნუუკუე ამის სოფლისადაცა?
4. უკუეთუ ამის სოფლისა სამსჯავროდ რადმე გაქუნდეს, შეურაცხნი იგი კრებულისა შორის, ესენი დასხენით.
5. საკდემელად თქუენდა გეტყვ: ეგოდენ არავინ არს თქუენ შორის ბრძენ, რომელმანმცა შეუძლო განკითხვად შორის ძმისა თვისისა?

6. არამედ ძმად ძმისა თანა განისჯების, და ესე ურწმუნოთა წინაშე.
7. აწ უკუე ყოვლითურთ ძლეულებად არს თქუენდა ესე, რამეთუ სასჯელი გიც ურთიერთას. რადსათჳს არა უფროდსად თქუენ გევნების? რადსათჳს არა უფროდსად თქუენ მიგებხუეჭების?
8. არამედ თქუენ ავნეთ და მოჰხუეჭოთ, და ამას ძმათა!
9. ანუ არა უწყითა, რამეთუ ცრუთა სასუფეველი ღმრთისად ვერ დაიმკვდრონ? ნუ სცდებით: არცა მეძავთა, არცა კერპთმსახურთა, არცა მემრუშეთა, არცა ჩუკენთა, არცა მამათ - მავალთა, არცა ანგაჰრთა,
10. არცა მპარავთა, არცა მომთრვალეთა, არცა მაგინებელთა, არცა მტაცებელთა სასუფეველი ღმრთისად არა დაიმკვდრონ.
11. და ესრეთ ოდესმე იყვენით, არამედ განიზანენით, არამედ განიწმიდენით, არამედ განჰმართლდით სახელითა უფლისა იესუსითა და სულითა ღმრთისა ჩუენისადათა.
12. ყოველივე ჯერ – არს ჩემდა, არამედ არა ყოველი უმჯობეს არს; ყოველივე ჯერ – არს ჩემდა, არამედ მე არავისსა ჳელმწიფებასა დავემორჩილო.
13. საზრდელი მუცლისათჳს და მუცელი საზრდელისათჳს. ხოლო ღმერთმან იგიცა და ესეცა განაქარვოს. ხოლო ჳორცნი ესე არა სიძვისათჳს, არამედ უფლისათჳს და უფალი ჳორცთათჳს.
14. ხოლო ღმერთმან უფალიცა აღადგინა და ჩუენცა აღმადგინნეს ძალითა თჳსითა,
15. არა უწყითა, რამეთუ ჳორცნი ეგე თქუენნი ასონი ქრისტესნი არიან? აღ – უკუე – ვიხუნეა ასონი იგი ქრისტესნი და ვყვენე ასო მეძვის? ნუ იყოფინ!
16. არა უწყითა, რამეთუ რომელი შეეყოს მეძავსა, ერთ ჳორც არიან, რამეთუ იტყჳს: იყვენენ ორნივე ერთ ჳორც.
17. ხოლო რომელი შეეყოს უფალსა, ერთ სულ არს უფლისა თანა.
18. ევლტოდეთ სიძვასა; ყოველი ცოდვად, რომელი ქმნეს კაცმან, გარეშე ჳორცთა არს; ხოლო რომელი ისიძვიდეს, თჳსთა მიმართ ჳორცთა ცოდავს.
19. არა უწყითა, რამეთუ ჳორცნი ეგე თქუენნი ტადარნი თქუენ შორის სულისა წმიდისანი არიან, რომელ – ეგე გაქუს ღმრთისაგან, და არა ხართ თჳსთა თავთანი?
20. რამეთუ სასყიდლით სყიდულ ხართ. ადიდეთ უკუე ღმერთი ჳორცითა მაგით თქუენითა. რომელი – იგი არს ღმრთისა.

1. ხოლო რომლისათჳს – იგი მოსწერეთ ჩემდა, უმჯობეს არს კაცისა დედაკაცისა შე – ვე არა – ხეზად.
2. ხოლო სიძვისათჳს, კაცად – კაცადსა თჳსი ცოლი ესჳნ, და თჳთეულსა თჳსი ქმარი ესჳნ.
3. ცოლსა ქმარი იგი თანანადებსა პატივსა მისცემდინ, ეგრეთცა ცოლი ქმარსა.
4. ცოლი თჳსთა ჳორცთა ზედა არა უფალ არს, არამედ ქმარი; ეგრეთცა და ქმარიცა თჳსთა ჳორცთა ზედა არა უფალ არს, არამედ ცოლი.
5. ნუ განემორებით ურთიერთას, გარნა თუ შეთქუმით რადმე, ჟამ რავდენმე, რადთა მოიცალოთ ლოცვად და მარხვად; და კუალად ურთიერთასვე იყვენით, რადთა არა განგცადნეს თქუენ ეშმაკმან უთმინობითა თქუენითა.

6. ხოლო ამას ვიტყვ შენდობით, არა თუ ბრძანებით.
- 7.რამეთუ მნებავს ყოვლისა კაცისა ყოფად, ვითარცა თავი ჩემი; არამედ კაცად – კაცადსა თვისი მადლი აქუს ღმრთისაგან, რომელსამე ესრეთ და რომელსამე ეგრეთ.
- 8.ვეტყვ უქორწინებელთა მათ და ქურივთა: კეთილ არს მათდა, უკუეთუ ეგნენ ესრეთ, ვითარცა მე.
- 9.ხოლო უკუეთუ ვერ დაითმენენ, იქორწინნედ; რამეთუ უმჯობეს არს ქორწინებად, ვიდრე განჭურვებაი.
- 10.ხოლო ქორწინებულთა მათ ვამცნებ არა მე, არამედ უფალი: ცოლსა ქმრისაგან არა განშორებად.
- 11.ხოლო უკუეთუ განეშოროს, ეგენ უქორწინებელად, გინა ქმარსავე დაეგენ; და ქმარი ცოლსა ნუ დაუტევენ.
- 12.ხოლო სხუათა მათ ვეტყვ მე, არა უფალი: უკუეთუ ძმასა ვისმე ესუას ცოლი ურწმუნოდ და მას ჯერ – უჩნდეს ყოფად მის თანა, ნუ დაუტეობნ ცოლსა მას.
- 13.და დედაკაცსა თუ ესუას ქმარი ურწმუნოდ და მას ჯერ უჩნდეს ყოფად მის თანა, ნუ დაუტევენ ქმარსა მას.
- 14.რამეთუ განწმიდნების ქმარი იგი ურწმუნოდ ცოლისა მისგან მორწმუნისა, და განწმიდნების ცოლი იგი ურწმუნოდ ქმრისა მისგან მორწმუნისა, უკუეთუ არა, შვილნიცა თქუენნი არა - წმიდა იყვნეს, ხოლო აწ წმიდა არიან.
- 15.ხოლო უკუეთუ ურწმუნო იგი განეყენებოდის, განეყენენ; არა დამონებულ არს ძმად იგი გინა დად იგი ესევითართა მით, რამეთუ მშვიდობასა გვწოდნა ჩუენ ღმერთმან.
- 16.რამეთუ რად იცი, დედაკაცო, აცხოვნო თუ ქმარი შენი? ანუ შენ რად იცი, მამაკაცო, აცხოვნო თუ ცოლი შენი?
- 17.არამედ კაცად – კაცადსა ვითარცა განუყო ღმერთმან; და კაცად – კაცადი ვითარცა იჩინა უფალმან, ეგრეცა ვიდოდენ. და ესრეთვე ყოვლთა ეკლესიათა უბრძანებ.
- 18.წინადაცუეთილი თუ ვინმე იჩინა, ნუ იურვინ; წინადაუცუეთელი თუ ვინმე იჩინა, ნუ წინადაიცუეთ.
- 19.წინადაცუეთილება არარად არს და წინადაუცუეთილება არარადვე არს, არამედ დამარხვად მცნებათა ღმრთისათად.
- 20.კაცად – კაცადი ჩინებითა მით, რომლითაცა იჩინა, მას ზედაცა ეგენ.
- 21.მონად თუ იჩინე, ნურად გეურვებინ; არამედ დაღათუ ძალ – გედვას განთავისუფლებად, უფროდ – ღა იკუმე.
- 22.რამეთუ რომელი უფლისა მიერ იჩინოს მონად, უფლისა მიერ განთავისუფლებულ არს; ეგრეცა აზნაური, რომელი იჩინოს, მონად არს ქრისტესი.
- 23.სასყიდლით სყიდულ ხართ; ნუ იქმნებით მონა კაცთა.
- 24.კაცად – კაცადი რომლითაცა იჩინა, ძმანო, მას ზედაცა ეგენ ღმრთისა მიერ.
- 25.ხოლო ქალწულთათვის ბრძანებად უფლისა მიერ არა მაქუს; ხოლო ვაზრახებ, ვითარცა შეწყალებული უფლისა მიერ, სარწმუნო ყოფილ.
- 26.მე ეგრე ვჰგონებ, ვითარმედ: ესე კეთილ არს მოწევნულისა მისთვის ურვისა, რამეთუ უმჯობეს არს კაცისა, ესრეთ თუ იყოს.
- 27.შე – თუ – ყოფილ ხარ ცოლსა, ნუ განუტევენ; თავისუფალ თუ ხარ ცოლისაგან, ნუ ეძიებ ცოლსა.

28.იქორწინე თუ, არაა სცოდე; და თუ იქორწინოს ქალწული, არაა ცოდა; ჭირი ჯორცთაა თავს - იდვიან ეგევითართა მათ; ხოლო მე თქუენ გერიდები.

29.ხოლო ამას გეტყვ, ძმანო, ჟამი ესე შემოკლებულ არს ამიერითგან; და რადთა რომელთა ესხნენ ცოლ, ესრეთ იყვნენ, ვითარმცა არა ესხნეს.

30.და რომელნი ტიროდინ, ვითარმცა არა ტიროდეს; და რომელთა უხაროდის, ვითარმცა არა უხარის; და რომელნი იყიდდენ, ვითარმცა არაა აქუნდა;

31.და რომელნი იმსახურებდენ სოფელსა ამას, ვითარმცა არა იმსახურებენ, რამეთუ წარმავალ არს ხატი ამის სოფლისა.

32.და მნებავს თქუენი, რადთა უზრუნველ იყვნეთ. უქორწინებელი იგი ზრუნავს უფლისასა, ვითარ - ძი სათნო - ეყოს უფალსა,

33.ხოლო ქორწინებული ზრუნავს სოფლისასა, ვითარ - ძი სათნო - ეყოს ცოლსა. განყოფილ არს დედაკაციცა იგი და ქალწული.

34.უქორწინებელი იგი ზრუნავს უფლისასა, რადთა იყოს წმიდა ჯორცითაცა და სულითაცა; ხოლო ქორწინებული ზრუნავს სოფლისასა, ვითარ - ძი სათნო - ეყოს ქმარსა.

35.ხოლო ამას თქუენისა უმჯობესისათვს ვიტყვ, არა რადთა საფრვე დაგიგო თქუენ, არამედ შუენიერად და კეთილად დადგრომად უფლისა მიმართ უზრუნველად.

36.უკეთუ ვისმე სარცხუნელ უჩნდეს ქალწულებად თვისი, იყოს თუ გარდასრულ, და ეგრეთ ჯერ - უჩნდეს ყოფად, რომელი უნდეს, ყავნ, არა ცოდავს; იქორწინედ:

37.ხოლო რომლისასა დამტკიცებულ არს გულსა მისსა მტკიცედ და არა აქუს ურვად და კელმწიფებად აქუს თვისსა ნებასა ზედა და ესე განაჩინა გულსა შინა თვისსა დამარხვად თვისი ქალწულებად, კეთილად ჰყოფს.

38.და რომელმან იქორწინოს თვისი იგი ქალწულებად, კეთილად ჰყოფს. ხოლო რომელმან არა ქორწინოს, უმჯობესსა ჰყოფს.

39.დედაკაცი შეკრულ არს შჯულითა, რაოდენ ჟამ ცოცხალ არს ქმარი მისი. ხოლო უკუეთუ მოკუდეს ქმარი იგი, თავისუფალ არს, უნდეს თუ ქორწინებად, გარნა ხოლო უფლისა მიერ.

40.ხოლო უსანატრელეს არს, უკუეთუ ეგრეთ დაადგრეს ზრახებისა ჩემისაებრ. ვკგონებ, ვითარმედ სული ღმრთისაა მაქუს მე.

8

1.ხოლო კერპთ - ნაზორევთა მათთვს ვიცით, რამეთუ ყოველთა მეცნიერებად გუაქუს; მეცნიერებად განალადებს, ხოლო სიყუარული აღაშენებს.

2.უკუეთუ ვისმე ჰგონიეს, ვითარმედ იცის რადმე, არღა სადა უცნობიეს, ვითარ - იგი ჯერ - არს ცნობად.

3.ხოლო რომელსა უყუარს ღმერთი, იგი ცნობილ არს მის მიერ.

4.ხოლო ჭამისათვს ნაკერპავთადასა უწყით, რამეთუ არავინ არს კერპ სოფელსა შინა, და ვითარმედ არავინ არს ღმერთ სხუად, გარნა მხოლოდ იგი ერთი ღმერთი.

- 5.რამეთუ დადაცათუ არიან რამე სახელ–დებულ ღმერთნი გინა თუ ცათა შინა, გინა თუ ქუეყანასა ზედა, ვითარცა არიან ღმერთნი მრავალ და უფალნი მრავალ,
- 6.არამედ ჩუენდა ერთ არს ღმერთი მამად, რომლისაგან არს ყოველი, და ჩუენ მისა მიმართ. და ერთ არს უფალი იესუ ქრისტე, რომლისა მიერ ყოველი და ჩუენ - მის მიერ.
- 7.არამედ არა ყოველთა თანა არს მეცნიერება; ხოლო რომელნიმე იჭკთ ვიდრე აქამომდე კერპთასა მას, ვითარცა ნაკერპავსა, ჭამენ, და გონებად იგი მათი უძლური შეიგინების.
- 8.ხოლო საჭმელმან ჩუენ არაწარგუადგინნეს ღმრთისა. რამეთუ დალათუ ვჭამოთ, არა გუემატოს, და არა თუ ვჭამოთ, არა დაგუაკლდეს.
- 9.ხოლო ეკრძალებით, ნუუკუე კელმწიფებად ეგე თქუენი დაბრკოლება ექმნეს უძლურთა მათ.
- 10.რამეთუ უკუეთუ ვინმე გიხილოს შენ, რომელსა გაქუს მეცნიერებად, საკერპოსა შინა ინაჯით – მჯდომარე, არა – მეა გონებად იგი უძლურისა მის აღემნოს ნაკეპავისა მის ჭამად?
- 11.და წარწყმდეს ძმად იგი უძლური შენითა მით მეცნიერებითა, რომლისათჳს ქრისტე მოკუდა.
- 12.ესრეთ რად სცოდვიდეთ ძმათა მიმართ და ჰგუემდეთ გონებასა მათსა უძლურსა, ქრისტეს მიმართ სცოდავთ.
- 13.ამისთჳსცა, უკუეთუ საჭმელი დააბრკოლებდეს ძმასა ჩემსა, არა ვჭამო ჯორცი უკუნისამდე, რადთა არა ძმად ჩემი დავაბრკოლო.

9

- 1.არა ვარ მოციქულ? არა ვარა აზნაურ? ანუ არა უფალი ჩუენი იესუ ქრისტე თუალითა ვიხილეა? ანუ არა ნამუშავენი ჩემნი თქუენ ხართა უფლისა მიერ?
- 2.სხუათა – და თუ არა ვარ მოციქულ, არამედ თქუენდა ხოლო ვარ, რამეთუ ბეჭედნი ჩემისა მოციქულებისანი თქუენ ხართ უფლისა მიერ.
- 3.ჩემი სიტყვს – გებად ჩემთა მათ განმკითხველთა ესე არს.
- 4.არა ნუ გუაქუსა კელმწიფებდ ჭამად და სუმად?
- 5.არა ნუ გუაქუსა კელმწიფებად დათა მათ დედათა მიმოყვანებად, ვითარცა სხუათა მათ მოციქულთა და ძმათა უფლისათა და კეფას?
- 6.ანუ მე ხოლო და ბარნაბას არა გუაქუს ფლობად საქმედ?
- 7.ვინ – მე სადა საგრობნ თჳსითა საგზლითა? ვინ დაასხის ვენაჯი და ნაყოფისა მისისაგან არა ჭამის? ანუ ვინ ჰმწყსინ სამწყსოსა და სძისა მისგან სამწყსოთადას არა ჭამის?
- 8.ანუ კაცობრივ – მე ნუ ვიტყვ ამას? ანუ არა სჯულიცა ამასვე იტყვს?
- 9.რამეთუ სჯულსა მოსესსა წერილ არს: არა შეუკრა პირი ჯარსა მლეწველსა. ნუუკუე ჯართად რამე ეურვებოდა ღმერთსა?
- 10.არამედ ჩუენჳს ყოველთათჳს სამე იტყვს, რამეთუ ჩუენთჳს დაიწერა. რამეთუ სასოებით თანა - აც ჳნვად მწნველსა მას, და რომელი – იგი ლეწავს სასოებითა მითვე, შეკრებად სასოებით.
- 11.უკუეთუ ჩუენ სულიერი დავსთესეთ თქუენ შორის, დიდ - მე რად არსა, თქუენგან, თუ ჯორციელი მოვიმკოთ ჩუენ?

12. უკუეთუ სხუანი ჳელმწიფებდსაგან თქუენისა მიიღებენ, არა - მე უფროდს-
და ჩუენ? არამედ არა ვინებეთ ჳელმწიფებად ესე, რამეთუ ყოველსავე
დავითმენტ, რადთა არა დაბრკოლება რადმე ვსცეთ სახარებასა მას ქრისტესსა.
13. არა უწყითა, რამეთუ რომელნი - იგი ბაგინსა ჳმსახურებედ, ბაგინისაგან
ჳამიან? და რომელნი საკურთხეველსა წინაშე დგანედ, საკურთხეველისაგან
ნაწილი განიდიან?
14. ეგრეცა უფალმან ბრძანა, რომელნი - იგი სახარებასა მიუთხრობენ,
სახარებისაგან ცხორებად.
15. ხოლო მე არარად ვიჭუმიე ამათგანი და არა ამისთვის მივწერე ესე, რადთა
ესრეთ იყოს ჩემდა მომართ. რამეთუ უმჯობეს არს ჩემდა სიკუდილი
უფროდს ვიდრელა სიქადული ჩემი და - თუ ვინმე - აცუდოს იგი
16. რამეთუ ვახარებ თუ, არა არს ჩემდა სიქადულ, რამეთუ უნებელი ზედა -
მაც მე, და ვად არს ჩემდა, არა თუ ვახარებდე.
17. რამეთუ ნებსით თუ ვიქმ ამას, სასყიდელი მაქუს, ხოლო უკუეთუ
უნებლიეთ, სამნოდ რწმუნებულ არს ჩემდა.
18. რად - მე უკუე არს სასყიდელი ჩემი? რადთა, ვახარებდე რად, უსასყიდლოდ
ვახარებდე სახარებასა მას ქრისტესსა, რადთა არარად ვიმსახურო
ჳელმწიფებითა ჩემითა სახარებასა მას შინა ჩემსა.
19. რამეთუ თავისუფალ ვიყავ ყოველთაგან და ყოველთა თავი ჩემი
დავამონე, რადთა უმრავლესნი შევიძინე.
20. ვიქმენ ჳურიათა თანა, ვითარცა ჳურიად, რადთა ჳურიანი შევიძინე;
შჯულსა ქუეშე მყოფთა თანა ვითარცა შჯულსა ქუეშე მყოფი, რადთა
შჯულსა ქუეშე მყოფნი შევიძინე;
21. უმჯულოთა თანა, ვითარცა უმჯულოდ, არა უმჯულოი ვიყავ ღმრთისა,
არამედ შჯულიერი ქრისტესი, რადთა უმჯულონი შევიძინე;
22. ვიქმენ უძლურთა მათ თანა, ვითარცა უძლური, რადთა უძლურნი იგი
შევიძინე; ყოველთა ვექმენ ყოვლად, რადთა ყოველნი ვაცხოვნე.
23. ხოლო ამას ვიქმ სახარებისა მისთვის, რადთა თანა - ზიარ მისსა ვიქმნე.
24. არა უწყითა, რამეთუ რომელნი - იგი ასპარეზსა მას შინა რბიედ,
ყოველნივე რბიედ, ხოლო ერთმან მიიღის ნიჭი? ესრეთ რბიოდეთ, რადთა
ეწინეთ.
25. ხოლო ყოველივე იგი მოღუაწე ყოველსავე მოითმენნ: იგინი უკუე სამე,
რადთა განხრწნადი გვრგვნი მოიღონ, ხოლო ჩუენ - უხრწნელი.
26. მე უკუე აწ ესრეთ ვრბი, ვითარცა არა უჩინოდ; ესრეთ ვიჭირვი, ვითარცა
არა ჳაერსა ვსცემ.
27. არამედ აღვიკრძალავ ჳორცთა ჩემთა და დავიმონებ, ნუუკუე სხუათა
უქადაგებდე და მე გამოუცდელ ვიყო.

1. არა მნებავს უმეცრებად თქუენი, ძმანო, რამეთუ მამანი ჩუენი ყოველნი ღრუბელსა ქუეშე იყვნეს და ყოველნი ზღუასა განჯდეს.
2. და ყოველთა მოსეს მიერ ნათელ – იღეს ღრუბლითა მით და ზღუთა,
3. და ყოველთა იგივე საზრდელი სულიერი ჭამეს;
4. და ყოველთა იგივე სასუმელი სულიერი სუეს; რამეთუ სუმიდეს იგინი სულიერისა მისგან კლდისა, რომელიცა შეუდგა; ხოლო კლდე იგი იყო ქრისტე.
5. არამედ არა მრავალნი მათგანნი სათნო – იყვნა ღმერთმან, რამეთუ დაეცნეს იგინი უდაბნოსა ზედა.
6. და ესენი სახე ჩუენდა იქმნეს, რადთა არა ვიყვნეთ ჩუენ გულის მთქუმელ ბოროტისა, ვითარცა – იგი მათ გული უთქუმიდა.
7. ნუცა კერპთ - მსახურ იქნებით, ვითარცა – იგი მათგანნი ვინმე, ვითარცა წერილ არს: დასხდა ერი იგი ჭამად და სუმად და აღდგეს სიმღერად.
8. ნუცა ვისიძავთ, ვითარცა – იგი ვიეთმე მათგანთა ისიძვეს და დაეცნეს ერთსა შინა დღესა ოცდასამ ათასნი.
9. ნუცა განვსცდით ქრისტესა, ვითარცა – იგი მათგანთა ვიეთმე გამოცადეს და გუელთა მიერ წარწყმდეს.
10. ნუცა ვდრტვნავთ, ვითარცა – იგი მათგანნი ვინმე დრტვნვიდეს და წარწყმდეს მომსრველისა მისგან.
11. ესე ყოველნი სახენი შემთხუეოდეს მათ; ხოლო დაიწერა სამოძღურებელად ჩუენდა, რომელთა ზედა აღსასრული ჟამთაჲ მოიწია.
12. ამიერითგან რომელი ჰგონებდეს დგომასა, ეკრძალებ, ნუუკუე დაეცეს.
13. განსაცდელი თქუენ არა შეგემთხვა, გარნა კაცობრივ; ხოლო სარწმუნო არს ღმერთი, რომელმან არა გიტევნეს თქუენ განცდად უფროდს ძალისა თქუენისა, არამედ ყოს განსაცდელისა თანა გამოყვანებაჲცა, რადთა შეუძლოდ დათმენად.
14. აწ უკუე, საყუარელნო ჩემნო, ივლტოდეთ კერპთ - მსახურებისაგან.
15. ვითარცა ბრძენთა გეტყვ თქუენ: გან – და – იკითხეთ, რომელ – სა ესე გეტყვ თქუენ.
16. სასუმელი ესე კურთხევისაჲ, რომელ ვაკურთხევთ, არა - მე ზიარებაჲ სისხლთა ქრისტესთაჲ არსა? პურსა ამას რომელსა განვსტებთ, არა – მე ზიარებაჲ ჯორცთა ქრისტესთაჲ არსა?
17. რამეთუ ერთ პურ და ერთ ჯორც ჩუენ მრავალნი ესე ვართ, რამეთუ ყოველთა ერთისა მისგან პურისაგან მოგუაქუს.
18. იხილეთლა ისრაჴლი ჯორციელად: ანუ არა რომელნი – იგი ჭამენ შესაწირავთა მათ, ზიარ საკურთხეველისა მის არიანა?
19. რასა უკუე ვიტყვ ამას, ვითარმედ კერპი იგი რაჲ არს, ანუ ნაგები იგი რაჲ არს?
20. არამედ ვითარმედ რომელსა - იგი უგებენ წარმართნი, ეშმაკთა უგებენ და არა ღმერთსა; ხოლო მე არა მნებავს თქუენი ეშმაკთა ზიარებჲ.
21. ვერ ჳელ – გეწიფების სასუმელი უფლისაჲ სუმად და სასუმელი ეშმაკთაჲ; ვერ ჳელ - გეწიფების ტაბლასა უფლისასა ზიარებაჲ და ტაბლასა ეშმაკთასა.
22. ანუ ვაშურებთ – მეა უფალსა? ნუუკუე უძლიერეს მისსა ვართ?
23. ყოველივე ჳერ - არს ჩემდა, არამედ არა ყოველი უმჯობეს არს; ყოველივე ჳერ - არს ჩემდა, არამედ არა ყოველი აღმაშენებელ არს.
24. ნუვიინ თავისასა ხოლო ეძიებნ, არამედ მოყუსისასაცა თითოეული.

- 25.ყოველი, რომელი სამზარეულოს ისყიდებოდის, ჭამეთ და ნურარას განიკითხავთ იჭკსათვს,
- 26.რამეთუ უფლისად არს ქუეყანად და სავსებად მისი.
- 27.ხოლო უკუეთუ ვინმე გხადის თქუენ ურწმუნოთაგანი და გნებავს მისვლად, ყოველივე წინა – დაგებული თქუენი ჭამეთ და ნურარას განიკითხავთ იჭკსათვს.
- 28.ხოლო უკუეთუ ვინმე გითხრას თქუენ, ვითარმედ: ესე ნაკერპავი არს,- ნუ შჭამთ მის მაუწყებელისათვს და იჭკსა, რამეთუ უფლისად არს ქუეყანად და სავსებად მისი.
- 29.იჭუსა მას ვიტვ არა თავისა თვისისასა, არამედ მოყუსისასა. რამეთუ რადსათვს აზნაურებად ჩემი განიკითხვის სხვსა იჭკსაგან?
- 30.უკუე თუ მე მადლობით ვჭამ, რადსათვს ვიგმობვი, რომლისათვს – იგი მე ვჭმადლობ?
- 31.გინა თუ შჭამდეთ, გინა თუ სუმიდეთ, გინა თუ რასაცა იქმოდეთ, ყოვესავე სადიდებლად ღმრთისა იქმოდეთ.
- 32.დაუბრკოლებელ იყვენით ჰურიათა მიმართ და წარმართთა და ეკლესიათა ღმრთისათა,
- 33.ვითარცა მე ყოვლითავე ყოველთა სათნო ვეყოფვი, რამეთუ არა ვეძიებ თავისა ჩემისა უმჯობესსა, არამედ მრავალთასა, რადთა ცხოვნდე.

11

- 1.მობაძავ ჩემდა იქმნენით, ვითარცა მე ქრისტესა.
- 2.ხოლო გაქებ თქუენ, ძმანო, რამეთუ ჩემი ყოველივე გავსოვს, და ვითარცა-იგი მიგეც თქუენ, მოძღურებად იგი შეიკრძალეთ.
- 3.და მნებავთ თქუენი უწყებად, რამეთუ ყოვლისა მამაკაცისა თავ ქრისტე არს; ხოლო თავ დედაკაცისა – ქმარი; და თავ ქრისტესა – ღმერთი.
- 4.ყოველი მამაკაცი, რომელი ილოცვიდეს გინა თუ წინადაწარმეტყუელებდეს თავ – დაბურვილად, არცხუენს თავსა თვსსა.
- 5.და ყოველივე დედაკაცი, რომელი ილოცვიდეს გინა წინადაწარმეტყუელებდეს თავ-დაუბურველად, არცხუენს იგი თავსა თვსსა, რამეთუ ერთ არს და იგივე არს დაყუენილიცა იგი.
- 6.რამეთუ უკუეთუ არა დაიბურავს დედაკაცი იგი, და იკუეცენცა; ხოლო უკუეთუ საძაგელ არს დედაკაცისა კუეცად გინა დაყუენად, დაიბურენ მან.
- 7.მამაკაცისა უკუე არა ჯერ - არს დაბურვად თავისად, რამეთუ ხატი და დიდებად ღმრთისა არს; ხოლო დედაკაცი დიდებად ქმრისა არს.
- 8.რამეთუ არა არს მამაკაცი დედაკაცისაგან, არამედ დედაკაცი მამაკაცისაგან;
- 9.და რამე თუ არა დაეზადა მამაკაცი დედაკაცისათვს, არამედ დედაკაცი მამაკაცისათვს.
- 10.ამისთვს ჯერ – არს დედაკაცისა, რადთა ფლობად აქუნდეს თავსა თვსსა ზედა ანგელოზთათვს.
- 11.ხოლო არცა მამაკაცი თვნიერ დედაკაცისა, არცა დედაკაცი თვნიერ მამაკაცისა უფლისა მიერ.

- 12.რამეთუ ვითარცა – იგი დედაკაცი ქმრისაგან არს, ეგრეცა ქმარი ცოლისათვის; ხოლო ყოველივე ღმრთისაგან არს.
- 13.თვთ თქუენ შორისდა განიკითხეთ ესე: შუენისა დედაკაცსა დაუბურველად წინაშე ღმრთისა ლოცვაჲ?
- 14.არცაღა თვთ იგი ბუნებაჲ გასწავებს თქუენ, რამეთუ, მამაკაცმან თუ გარდაუტეოს თმად გრძელად, უშუერება არს მისა.
- 15.ხოლო დედაკაცმან თუ გარდაუტეოს, დიდება არს მისა, რამეთუ თმად იგი სამკაულად მოეცა მას.
- 16.ხოლო უკუეთუ ვისმე ცილობის ჰნებავს, ჩუენ ეგევითარი ჩუეულებაჲ არა გუაქუს, არცა ეკლესიათა ღმრთისათა.
- 17.ამას რად გამცნებ, არა გაქებ, რამეთუ არა უმჯობესად, არამედ უნაკლულევანესად შეჰკრბებით.
- 18.პირველად უკუე, რამეთუ შეკრებასა მას თქუენსა ეკლესიად მესმის, ვითარმედ წვალება არიან თქუენ შორის, და ზოგს – რადმე მრწამს.
- 19.რამეთუ წვალებაცა ყოფად არიან თქუენ შორის, რადთა რჩეულნი იგი თქუენ შორის გამოჩნდენ.
- 20.შეკრებასა მას უკუე თქუენსა ერთად არა არს ეკლესიად პურის საჭმელ.
- 21.რამეთუ კაცად-კაცადმან თვისი იგი სერი წინაშეწარ წარიღის ჭამად, და რომელსამე სთრავნ.
- 22.ნუუკუე სახლებ არა გიდგსა ჭამად და სუმად? ანუ ეკლესიასა ღმრთისასა შეურაცხჰყოფთ და არცხუენთ მათ, რომელთა არარად აქუს? რად – მე გრქუა თქუენ? გაქებდეს ამისთვის? არა გაქებ.
- 23.რამეთუ მე მოვიღე უფლისაგან, რომელიცა მიგეც თქუენ, რამეთუ უფალი იესუ ქრისტე ღამესა მას რომელსა მიეცემოდა, მოიღო პური.
- 24.ჰმადლობდა, განტეხა და თქუა: მიიღეთ და ჭამეთ; ესე არს ჯორცი ჩემი, თქუენთვის განტეხილი; ამას ჰყოფდით მოსაჯსენებელად ჩემდა.
- 25.ეგრეთვე სასუმელი იგი შემდგომად სერობისა, და თქუა: ესე სასუმელი ახალი რჩული არს სისხლისა ჩემისაჲ; ამას ჰყოფდით, რადენ – გზისცა სუმიდეთ ჩემდა მოსაჯსენებელად.
- 26.რამეთუ რადენ – გზისცა შჰამდეთ პურსა ამას და სუმიდეთ სასუმელსა ამას, სიკუდილსა უფლისასა მიუთხრობდით, ვიდრემდის მოვიდეს.
- 27.ამიერიტგან, რომელი ჭამდეს პურსა ამას და სუმიდეს სასუმელსა ამას უფლისასა უღირსებით, თანამდებ არს იგი ჯორცთა და სისხლსა უფლისასა.
- 28.გამო-ღა-იცადენ კაცმან თავი თვისი და ესრეთ პურისა მისგანი ჭამენ და სასუმელისა მისგანი სუნ.
- 29.ხოლო რომელი არა – ღირსად ჭამდეს და სუმიდეს, დასაშჯელად თავისა თვისისა ჭამს და სუამს, რამეთუ არა გამოიკითხნა ჯორცნი უფლისანი.
- 30.ამისთვის მრავალ არიან თქუენ შორის უძლურ და სნეულ და წვანან მრავალნი.
- 31.რამეთუ უკუეთუმცა თავთა თვისთა განვიკითხევდით, არამცა განვიკითხენით.
- 32.ხოლო გან – თუ – ვიკითხვით, უფლისა მიერ განვისწავლებით, რადთა არა სოფლისა თანა დავისაჯნეთ.
- 33.ამიერიტგან, ძმანო ჩემნო, შე-რად-ჰკრბებოდით ჭამად, ურთიერთას ჰგებდით.

34. ხოლო უკუეთუ ვისმე შიოდის, სახლსა შინა ჭამენ, რადთა არა დასაშჯელად შეჰკრბეთ. ხოლო სხუად იგი, ოდეს მოვიდე, მაშინ ვბრძანო.

12

1. ხოლო სულიერთა მათთვის, ძმანო, არა მნებავს უმეცრებად თქუენი.
2. უწყით, რამეთუ ვიდრე- იგი წარმართ – ღა იყვენით, კერპთა მათ მიმართ უჭმობთა ვითარ – იგი შეუდეგით, მიმოყვანებულ იყვენით.
3. ამისთვის გაუწყებ თქუენ, რამეთუ არავინ სულითა ღმრთისადათა იტყოდის და თქუას: შეჩუენებულ იესუ; და არავის ჰელ-ეწიფების თქუმად უფალი იესუ, გარნა სულითა წმიდითა.
4. ხოლო განყოფანი მადლთანი არიან, და იგივე სული არს.
5. და განყოფანი მსახურებათანი არიან, და იგივე თავადი უფალი არს.
6. და განყოფანი შეწევნათანი არიან, და იგივე თავადი ღმერთი არს, რომელი შეიქმს ყოველსა ყოველთა შორის.
7. ხოლო თვთოეულსა ჩუენსა მიცემულ არს გამოცხადებად იგი სულისად უმჯობესისათვს.
8. რომელსამე სულისა მისგან მიცემულ არს სიტყუად სიბრძნისად, ხოლო სხუასა სიტყუად მეცნიერებისად მითვე სულითა,
9. და სხუასა სარწმუნოებად მისვე სულისაგან, რომელსამე მადლი კურნებად მისგანვე სულისა,
10. რომელსამე შეწევნანი ძალთანი, რომელსამე წინააწარმეტყუელებად, რომელსამე განკითხვად სულთად, და სხუასა თესლად – თესლადი ენათად, და სხუასა თარგმანებად ენათად.
11. ხოლო ამას ყოველსა შეეწევის ერთი და იგივე სული, განუყოფს თვთოეულად კაცად – კაცადსა, ვითარცა ჰნებავს.
12. ვითარცა - იგი გუამი ერთ არს, და მრავალი ასოები აქუს, და ყოველი იგი ასოები ერთისა მის გუამისად, მრავალ ღათუ არს, ერთგუამვე არს, ეგრეცა ქრისტე.
13. რამეთუ ერთითა სულითა ჩუენ ყოველთა ერთისა მიმართ გუამისა ნათელ – ვიღეთ, გინა თუ ჰუარიათა, გინა თუ წარმართთა, გინა თუ მონათა, გინა თუ აზნაურთა; და ყოველთავე ერთისა მიმართ სულისა გვსუამს.
14. და რამეთუ გუამი იგი არა არს ერთ ასო, არამედ მრავალ.
15. უკუეთუ თქუას ფერჰმან, ვინადათგან არა ვარ ჰელ, არა ვარ მის გუამისაგანი, ამისგან – მე არა არსა მის გუამისაგანი?
16. ანუ თუ თქუას ყურმან, რამეთუ არა ვარ თუალ, არა ვარ მის გუამისაგანი, ნუ ამისთვის არა არსა მის გუამისაგანი?
17. უკუეთუ ყოველი გუამი თუალ იყოს, სადა არს სასმენელი? უკუეთუ ყოველი სასმენელ იყოს, სადა არიან საყნოსელნი?
18. აწ ესე რა ღმერთმან დასხნა ასონი იგი თვთოეულად გუამსა მას შინა, ვითარცა ინება.
19. ხოლო უკუეთუმცა იყო ყოველი ერთ ასო, სადამცა იყო გუამი იგი?
20. ხოლო აწ მრავალ არს ასოები და ერთ - გუამი.
21. ხოლო ვერ ჰელ – ეწიფების თუალსა, ვითარმცა ჰრქუა ჰელსა: არა მიჰმ შენ, ანუ კუალად თავსა - ფერჰთა, ვითარმედ: არა მიჰმთ თქუენ.

22. არამედ უფრო მსადა უმეტეს, რომელი – იგი საგონებელ არს ასოდ გუამისადა მის უუბლურესადა, იგი უსაჯმარეს არს.
23. და რომლისასა ვჰგონებთ უპატიო – ყოფად გუამისაგან, ამათ პატივსა უმეტესსა მივსცემთ.
24. და უშუერსა მას ჩუენსა შუენიერებადა უმეტესი აქუს, ხოლო შუენიერსა მას ჩუენსა არარადა უჯმს. არამედ ღმერთმან შეზავა გუამი იგი და ნაკლულსა მას უმეტესი მისცა პატივი.
25. რადათა არა იყოს წვალეზადა ჯორცთა მათ შინა, არამედ მასვე ერთიერთისათვის ზრუნვიდენ ასონი იგი.
26. და თუ ევენებინ რადა ერთსა ასოსა, მის თანა ელმინ ყოველთა ასოთა; და თუ იდიდეზინ ერთი ასოდ, მის - თანა იდიდეზიედ ყოველნი ასონი.
27. თქუენ ხართ ჯორცნი ქრისტესნი და ასონი ასოთა მისთაგანნი.
28. და რომელნიმე დაადგინნა ღმერთმან ეკლესიათა: პირველად მოციქულნი, მეორედ - წინადასწარმეტყუელნი, მესამედ - მოძღუარნი, მერმე - ძალნი, მაშინდა მადლნი კურნებათანი, შეწევნანი, ღუწოლანი, თესლად – თესლადი ენათადა.
29. ნუ ყოველნი მოციქულ იყვენა? ნუ ყოველნი წინადასწარმეტყუელ? ნუ ყოველნი მოძღუარ? ნუ ყოველნი ძალ?
30. ნუ ყოველთა მადლი აქუნდეს კურნებათადა? ნუ ყოველნი ენათა იტყოდიან? ნუ ყოველნი გამოსთარგმანებდენ?
31. ხოლო ჰზაძევედით მადლთა ამათ უფრომსთა, და მერმე აღმატებული გზად გიჩუენო თქუენ.

13

1. ენასა ღათუ კაცთასა და ანგელოზთასა ვიტყოდი, ხოლო სიყუარული არა მაქუნდეს, ვიქმენ მე ვითარცა რვალი, რომელი ოხრინ, გინა წინწილანი, რომელნი ჯმოზედ.
2. და მაქუნდეს ღათუ წინადასწარმეტყუელებადა და უწყოდი ყოველი საიდუმლოდა და ყოველი მეცნიერებადა და მაქუნდეს ღათუ ყოველი სარწმუნოებადა ვიდრე მთათაცა ცვალეზადადმდე, და სიყუარული თუ არა მაქუნდეს, არა - ვე - რადა ვარ.
3. და შე - ღათუ - ვაჰამო ყოველი მონაგები ჩემი და მივსცნე ჯორცნი ჩემნი დასაწუველად, და სიყუარული არა მაქუნდეს, არარადავე სარგებელ არს ჩემდა.
4. სიყუარული სულგრძელ არს და ტკბილ; სიყუარულსა არა შურნ, სიყუარული არა მადლოინ, არა განლაღნის,
5. არა სარცხვნელ იქმნის, არა ეძიებნ თავისასა, არა განრისხნის, არადა შეჰრაცხის ბოროტი,
6. არა უხარინ სიცრუესა ზედა, არამედ უხარინ ჰემმარიტებასა ზედა;
7. ყოველსა თავს – იდეზნ, ყოველი ჰრწამნ, ყოველსა ესავნ, ყოველსა მოითმენნ.
8. სიყუარული არასადა დავარდების, გინა თუ წინადასწარმეტყუელებანი განქარდენ, ანუ თუ ენანი და – ვე – სცხრენ, გინა თუ მეცნიერებანი განქარდენ.

9.რამეთუ მცირედ – რამე ვიცით და მცირედ – რამე ვწინადაწარმეტყულებთ.

10.ხოლო რაჟამს მოიწიოს სრული იგი, მაშინ მცირედიცა იგი განქარდეს - ვე.

11.ოდეს – იგი ვიყავ ყრმა, ვიტყოდე ვითარცა ყრმად, შერაცხილ ვიყავ ვითარცა ყრმად; ხოლო ოდეს ვიქმენ მამაკაც, დაუტევე სიყრმისად იგი.

12.რამეთუ ვხედავ აწ, ვითარცა სარკითა და სახითა, ხოლო მაშინ პირსა პირისპირ; აწ ვიცი მცირედ, ხოლო მერმე ვიცნა, ვითარცა შევემეცნე.

13.ხოლო აწ ესერა ჰგიეს სარწმუნოებად, სასოებად და სიყუარული, სამი ესე; ხოლო უფროდს ამათსა სიყუარული არს.

14

1. შეუდევით სიყუარულსა და ჰბადევდით სულიერსა მას, უფროდსა, რადთა სწინადაწარმეტყულებდეთ.

2. რამეთუ რომელი – იგი იტყვნ ენითა, არა კაცთა ეტყვნ, არამედ ღმერთსა, რამეთუ არავის ესმის, რამეთუ სულითა იტყვს საიდუმლოთა.

3. ხოლო რომელი წინადაწარმეტყულებენ, კაცთა ეტყვს აღშენებასა, ვედრებასა და ნუგეშინის-ცემასა.

4. რომელი იტყვნ ენითა, თავსა თვსსა აღაშენებენ; ხოლო რომელი წინადაწარმეტყულებდეს, კრებულსა აღაშენებს.

5. მნებავს თქუენ ყოველთა ენათა სიტყუად, უფროდსა, რადთა წინადაწარმეტყულებდეთ, რამეთუ უფროდს არს, რომელი წინადაწარმეტყულებდეს, ვიდრეღა რომელი იტყოდის ენათა, გარნა თუ, რადთა გამოსთარგმანებდეს, რადთა კრებული აღემენოს.

6. ხოლო აწ, ძმანო, მო-თუ-ვიდე თქუენდა და ენათა ვიტყოდი, რად-მე გარგო თქუენ, არა თუ გეტყოდი თქუენ ანუ გამოცხადებითა ანუ მეცნირებითა ანუ წინადაწარმეტყულებითა ანუ მოძღურებითა?

7. ეგრეთვე უსულოთა მათ ჳმად გამოსციან - ანუ თუ ნესტუმან ანუ ებანმან, უკუეთუ გამოცხადებად ჳმათად მათ ვერ გამოსცენ, ვითარ - მე საცნაურ იქმნეს სტჯნვად იგი ანუ ებნად?

8. და უკუეთუ საყვრმან უჩინოდ ჳმად გამოსცეს, ვინ-მე განემზადოს ბრძოლად?

9. ეგრეცა თქუენ ენისა მიერ უკუეთუ არა გამოცხადებულად სიტყუად იგი გამოსცეთ, ვითარ საცნაურ იქნეს თქუმული იგი? რამეთუ იყვნეთ, ვითარცა ჰაერსა მეტყუელნი.

10. ესოდენნი სახენი თესლადნი ჳმათანი არიან სოფელსა შინა და არცა ერთი მათგანი არს უკმო.

11. უკუეთუ არა ვიცოდი ძალა იგი ჳმისად მის, ვიყო მე მეტყუელისა მის ჩემისა, ვითარცა სხუად ენად, და რომელი – იგი მეტყოდის მე - ვითარცა სხუად ენად.

12. ეგრეთცა თქუენ, ვინადთგან მომურნე ხართ სულთა, აღსაშენებელად ეკლესიისა ეძიებდით, რადთა აღმატებოდით.

13. ამისთვისცა, რომელი იტყოდის ენითა, ილოცევდინ, რადთა გამო-ცა-თარგმანოს.

14. რამეთუ უკუეთუ ვილოცვიდე ენითა, სული ჩემი ილოცავს, ხოლო გონება ჩემი უნაყოფო არს.
15. აწ უკუე რად არს? ვილოცვიდე თუ სულითა, ვილოცვიდე გონებითაცა; ვგალობდე თუ სულითა, ვგალობდე გონებითაცა.
16. ხოლო უკუეთუ აკურთხევდე სულითა, რომელი - იგი აღასრულებდეს ადგილსა მას უცბისასა, ვითარ-მე თქუას “ამინი” შენსა მას ზედა მადლობასა? ვინადთგან რასა-იგი იტყვ, არა იცის.
17. რამეთუ შენ სამე კეთილად ჰმადლობ, არამედ მოყუასი შენი არა აღეშენების.
18. ვჰმადლობ ღმერთსა ჩემსა, რამეთუ უფროდს თქუენ ყოველთასა ენათა ვიტყვ.
19. არამედ ეკლესიასა შინა მნებავს ხუთ სიტყუა გონებითა ჩემითა სიტყუად, რადთა სხუათაცა უმოდღურო, ვიდრე ბერთა სიტყუათა ენითა.
20. ძმანო, ნუ ყრმა იქმნებით გონებითა, არამედ ბოროტისათვს ყრმა იყვენით, ხოლო გონებითა სრულ იყვენით.
21. რამეთუ შჯულსა წერილ არს, ვითარმედ: უცხოთა ენითა და ბაგითა უცხოთა ვეტყოდი ერსა ამას, და არცაღა ესრეთ ისმინონ ჩემი, იტყვს უფალი.
22. ამისთვისცა ენანი სასწაულად არიან არა მორწმუნეთათვს, არამედ ურწმუნოთათვს; ხოლო წინამსწარმეტყუელებად არა ურწმუნოთათვს, არამედ მორწმუნეთათვს.
23. აწ უკუეთუ შეკრბეს ყოველი კრებული ერთბამად, და ყოველნი ენითა იტყოდინ, და შევიდენ ვინმე ურწმუნონი გინა უცებნი, არა-მე თქუანა, ვითარმედ: სცთებით გინა ჰბორგო?
24. ხოლო უკუეთუ ყოველნი წინამსწარმეტყუელებდენ, და შე - ვინმე-ვიდეს ურწმუნოდ გინა უცები, ეხმილოს ყოველთა მიერ, განიკითხოს ყოველთა მიერ.
25. და ესრეთ დაფარულნი გულისა მისისანი განცხადნენ, და ესრეთ დავარდეს პირსა ზედა თვსსა და თაყუანის-სცეს ღმერთსა და აღიაროს, ვითარმედ: ნანდვლვე ღმერთი თქუენ შორის არს.
26. რად-მე უკუე არს, ძმანო? რაჟამს შეჰკრბეთ ერთბამად, კაცად-კაცადსა თქუენსა ფსალმუნნი აქუს, მოძღურებად აქუს, გამოცხადებად აქუს, თარგმანებად აქუს, ენათმეტყუელებად აქუს,- ყოველივე ესე აღსაშენებელად იქმნებოდენ.
27. უკუეთუ ენითა ვინმე იტყოდის, ორნი გინა თუ უმრავლეს სამნი, და ერთი გამოსთარგმანებდინ.
28. ხოლო უკუეთუ არა იყოს თარგმანი, დუმენინ ეკლესიასა შინა, თავსსა თვსსა ეტყოდენ და ღმერთსა.
29. ხოლო წინამსწარმეტყუელნი ორნი გინა სამნი იტყოდედ, და სხუანი იგი სცნობედ.
30. უკუეთუ სხუასა გამოეცხადოს მუნ მჯდომარეთაგანსა, პირველი იგი დუმენინ.
31. რამეთუ შემძლებელ ხართ ესრეთ თვთოეულად ყოველნი წინამსწარმეტყუელებად, რადთა ყოველნი ისწავებდეს და ყოველნი ნუგეშინის-ცემულ იყვნენ.
32. და სულეები წინამსწარმეტყუელთად წინასწარმეტყუელთა დაემორჩილენ,

33. რამეთუ არა არს ღმერთი შფოთისად, არამედ მშკდობისად, ვითარცა-იგი ყოველთა ეკლესიათა წმიდათასა.
34. დედანი თქუენნი ეკლესიასა შინა დუმნედ, რამეთუ არა ბრძანებულ არს მათდა სიტყუად, არამედ დამორჩილებად, ვითარცა შჯულიცა იტყვს.
35. ხოლო უკუეთუ სწავლის რამე უნდეს, სახლსა შინა თვსთა ქმართა ჰკითხედ მათ; რამეთუ სამაგელ არს დედათა ეკლესიასა შინა ზრახვად.
36. ანუ თქუენ მიერ სიტყუად იგი ღმრთისად გამოვიდა? ანუ თქუენდამდე ხოლო მიიწია?
37. უკუეთუ ვისმე ეგონოს თავი თვსი წინადასწარმეტყუელ გინა სულიერ, უწყოდენ, რომელსა – ესე მივსწერ თქუენდა, რამეთუ უფლისანი არიან მცნებანი.
38. ხოლო უკუეთუ ვინმე უმეცარ არს, უმეცარ იყავნ.
39. ვინადაცა, ძმანო ჩემნო, გშურდინ წინადასწარმეტყუელებად და სიტყუად ენათა ნუ დაეყენებით.
40. ყოველივე შუენიერად და წესიერად იქმნებოდენ.

15

1. ხოლო გაუწყებთ თქუენ, ძმანო, სახარებასა მას, რომელი გახარე თქუენ, რომელცა-იგი მიგიღებთ, რომელსაცა ზედა სდგათ,
2. რომლითაცა სცხონდებით, რომელი სიტყუად გახარე თქუენ, უკუეთუ გაქსოვს, გარნა თუ ცუდად რამე გრწმენა.
3. რამეთუ მიგეც თქუენ პირველად რომელცა - იგი მოვიღე, რამეთუ ქრისტე მოკუდა ცოდვათა ჩუენთათვს, ვითარცა წერილ არს,
4. და რამეთუ დაეფლა და რამეთუ აღდგა მესამესა დღესა, ვითარცა წერილ არს,
5. და რამეთუ ეჩუენა კეფას, და მერმე ათორთმეტთა მათ,
6. და მერმე ეჩუენა უმრავლეს ხუთასისა ძმათა ერთ - გზის, რომელთაგანნი უმრავლესნი ცოცხალ არიან აქამომდე და რომელთამე შეისუენეს,
7. მერმე ეჩუენა იაკობს და მერმე მოციქულთა ყოველთა,
8. უკუანადასკნელ ყოველთასა, ვითარცა ნარჩევსა, მეჩუენა მეცა.
9. რამეთუ მე ვარ ნარჩევი მოციქულთად, რომელი არა ვარ ღირს წოდებად მოციქულად, რამეთუ სდევნიდ ეკლესიათა ღრმთისათა.
10. ხოლო მადლითა ღმრთისადთა ვარ, რად – იგი ვარ; და მადლი იგი მისი, რომელი ჩემდა მომართ იყო, არა ცუდად რად იყო, არამედ უმეტეს მათ ყოველთასა დავშუერ; არა მე, არამედ მადლი იგი ღმრთისად, რომელი იყო ჩემ თანა.
11. აწ უკუე გინა თუ მე, გინა თუ იგინი ესრეთ ვქადაგებთ, და ესრეთ გრწმენა თქუენ.
12. ხოლო უკუეთუ ქრისტე იქადაგების, ვითარმედ მკუდრეთით აღდგომილ არს, ვითარ იტყვან ვინმე თქუენ შორის, ვითარმედ აღდგომად მკუდართად არა არს?
13. უკუეთუ აღდგომად მკუდართად არა არს, არცა ქრისტე აღდგომილ არს.
14. კუკუეთუ ქრისტე არა აღდგომილ არს, ცუდად სამე არს ქადაგებად ესე ჩუენი და ცუდად არს სარწმუნოებად ეგე თქუენი.

15. ვიპოვენით უკუე ცრუმოწამეცა ღმრთისა, რამეთუ ვწამებთ ღმრთისათჳს, ვითარმედ აღადგინა ქრისტე, რომელი არა აღადგინა, უკუეთუ ნანდვლვე მკუდარნი არა აღდგებიან.
16. რამეთუ უკუეთუ მკუდარნი არა აღდგებიან, არცა ქრისტე აღდგომილ არს.
17. და უკუეთუ ქრისტე არა აღდგომილ არს, ამაო არს სარწმუნოებაჲ ეგე თქუენი; ცოდვათავე სამელა შინა თქუენთა ხართ აქამომდე.
18. და შესუენებულნი იგი ქრისტეს მიერ წარ-ვე სამე-წყმდენ.
19. უკუეთუ ამას ხოლო ცხორებასა ვართ მოსავ ქრისტესა, უსაწყალობელეს ყოველთა კაცთასა ვართ.
20. ხოლო აწ ქრისტე აღდგა მკუდრეთით და იქმნა იგი დასაბამ შესუენებულთა.
21. რამეთუ კაცისა მიერ იყო სიკუდილი, და კაცისა მიერ – აღდგომაჲ მკუდართაჲ.
22. და ვითარცა - იგი ადამის გამო ყოველნი მოსწყდებიან, ეგრეთცა ქრისტეს მიერ ყოველნი ცხოველ იქმნენ.
23. ხოლო თვთოეული თვისთა წესითა: პირველად ქრისტე და მერმე ქრისტესნი იგი მოსვლასა მას მისსა.
24. მაშინდა აღსასრული, რაჟამს მოსცეს სუფევაჲ ღმერთსა და მამასა, რაჟამს განაქარვნეს ყოველნი მთავრობანი და ყოველნი კელმწიფებანი და ძალნი.
25. რამეთუ ჯერ – არს მისა სუფევაჲ, ვიდრემდის დაისხნეს ყოველნი მტერნი მისნი ქუემე ფერჯთა მისთა.
26. უკუანადსკნელი მტერი იგი განქარდეს - სიკუდილი,
27. რამეთუ ყოველივე დაამორჩილა ქუემე ფერჯთა მისთა. ხოლო რაჟამს თქუას, ვითარმედ: ყოველივე დაამორჩილა, ცხად არს, რამეთუ თვნიერ მისა, რომელმან - იგი დაამორჩილა მას ყოველი.
28. ხოლო რაჟამს დაემორჩილოს მას ყოველი, მაშინ თავადიცა მე დაემორჩილოს მას, რომელმან – იგი დაამორჩილა მას ყოველი, რადთა იყოს ღმერთი ყოვლად ყოველსა შინა.
29. უკუეთუ არა, რადმე ყონ, რომელი – იგი ნათელს – იღებენ მკუდართათჳს? უკუეთუ ყოვლად მკუდარნი არა აღდგებიან, რადსალა ნათელ - იღებენ მკუდართათჳს?
30. ანუ ჩუენ რადსალა - მე ვიჭირვით ყოველსა ჟამსა?
31. მარადლე მოვკუდებით, ვფუცავ თქუენსა სიქადულსა, რომელ მაქუს ქრისტეს იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.
32. უკუეთუ კაცობრივ მჯეცთა ბრძოლა – ვყავ ეფესოს, რად – მე სარგებელ არს ჩემდა, უკუეთუ მკუდარნი არა აღდგენ? ვჭამოთ და ვსუათ, რამეთუ ხვალე მოვსწყდებით!
33. ნუ სცთებით: განხრწნიან წესთა კეთილთა ზრახვანი ბოროტნი.
34. განიფრთხვეთ სიმართლით და ნუ სცოდავთ, რამეთუ უმეცრებაჲ ღმრთისაჲ ვიეთმე აქუს, საკდემელად თქუენდა ვიტყვ.
35. არამედ თქუას ვინმე, ვითარმედ: ვითარ – მე აღდგენ მკუდარნი? ანუ რომლითა – მე ჯორცითა მოვიდენ?
36. უგუნურო, შენ რომელი დასთესი, არა ცხონდის, ვიდრემდე არა მოკუდის.
37. და რომელი – იგი დასთესი, არა თუ იგი გუამი, რომელ ყოფად არს, დასთესი, არამედ შიშუელი მარცუალი, გინა თუ იფქლისაჲ ანუ თუ სხუად რომელიმე თესლი.

38. ხოლო ღმერთმან მოსცის მას გუამი, ვითარცა უნებნ, და თვთოეულსა თესლსა თვისი გუამი.
39. არა ყოველი ჯორცი ერთ ჯორც არს, არამედ სხუად არს კაცთა და სხუად ჯორც არს პირუტყუთა და სხუად ჯორც არს თევზთა,
40. და ჯორცნი იგი ზეცისათანი და ჯორცნი იგი ქუეყანისათანი; არამედ სხუა არს ზეცისათა მათ დიდება და სხუად არს ქუეყანისათა,
41. სხუად დიდება არს მზისად და სხუად დიდება არს მთოვარისად და სხუად დიდება არს ვარსკულავთა; რამეთუ ვითარცა – იგი ვარსკულავი ვარსკულავსა ჰმატს დიდებითა,
42. ეგრეცა აღდგომად მკუდართა: დაეთესვის ხრწნილებით და აღდგების უხრწნელებით;
43. დაეთესვის გინებით და აღდგების დიდებით; დაეთესვის უძლურებით და აღდგების ძლიერებით;
44. დაეთესვის ჯორცი მშვნვიერი და აღდგების ჯორცი სულიერი. არს ჯორცი მშვნვიერი და არს ჯორცი სულიერი.
45. ეგრეცა წერილ არს: იყო პირველი იგი კაცი ადამ სამშვნველად ცხოველად, ხოლო უკუანაისკნელი ადამ – სულად განმაცხოველებელად.
46. არამედ არა პირველად სულიერი იგი, არამედ მშვნვიერი, მაშინდა სულიერი.
47. პირველი იგი კაცი ქუეყანისაგან მიწისა, ხოლო მეორე იგი კაცი უფალი ზეცით.
48. ვითარცა – იგი მიწისაგანი, ეგრეცა მიწისაგანნი, და ვითარცა იგი ზეცისად, ეგრეცა ზეცისაგანნი იგი.
49. და ვითარცა – იგი შევიმოსეთ ხატი იგი მიწისაგანისად, შევიმოსოთ ხატიცა იგი ზეცისაგანისად.
50. ხოლო ამას ვიტყვ ძმანო, რამეთუ ჯორცთა და სისხლთა სასუფეველი ღმრთისად დამკვდრებად ვერ ძალ – უც, არცა ხრწნილებამან უხრწნელება დაიმკვდროს.
51. აჰა ესერა საიდუმლოსა გითხრობ თქუენ: ყოველთავე უკუე არა შევისუენოთ, ხოლო ყოველნივე განვახლდეთ.
52. მეყსა შინა წამსა თუალისასა უკუანაისკნელითა მით საყვრითა, რამეთუ საყვრსა დაეცეს, და მკუდარნი იგი აღდგენ უხრწნელნი, და ჩუენ განვახლდეთ.
53. რამეთუ ჯერ – არს ხრწნილისა ამის შემოსად უხრწნელება, და მოკუდავისა ამის შემოსად უკუდავება.
54. ხოლო რა ჟამს განხრწნადმან ამან შეიმოსოს უხრწნელება და მოკუდავმან ამან შეიმოსოს უკუდავება, მაშინ აღესრულოს სიტყუად იგი წერილისად: დაინთქა სიკუდილი ძლევითა.
55. სადა არს, სიკუდილო, საწერტელი შენი? სადა არს, ჯოჯოხეთი, ძლევა შენი?
56. რამეთუ საწერტელ სიკუდილისა ცოდვად, ხოლო ძალ – ცოდვისა – მჯული.
57. ხოლო ღმერთსა მადლი, რომელმან მომცა ჩუენ ძლევა ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.

58. ამიერიტგან, ძმანო ჩემნო საყუარელნო, მტკიცე იყვენით და შეურყეველ და ჰმატებდით საქმესა უფლისასა მარადის; უწყოდეთ, რამეთუ შრომაჲ ეგე თქუენი არა ცუდად იყოს უფლისა მიერ.

16

1. ხოლო შესაწირავისა მისთვის წმიდათაჲსა, ვითარცა – იგი უბრძანე ეკლესიათა გალატიისათა, ეგრეცა თქუენ ჰყოფდით.
2. ერთშაბათად – ერთშაბათად კაცად – კაცადი თქუენი თვს თანა დაიკრებდინ და იუნჯებდინ, რადცა – იგი განემარჯუოს, რადთა არა, ოდეს მოვიდე, მაშინლა იქმნას შეკრებაჲ.
3. ხოლო რაჟამს მოვიდე, რომელნიცა – იგი გამოსცადნეთ წიგნებითა, ესენი წარვაგლინნე მიღებად მაღლისა მის თქუენისა იერუსალჴმდ.
4. და უკუეთუ ღირდეს ჩემიცა წარსლვაჲ, ჩემ თანა მოვიდენ.
5. ხოლო მოვიდე თქუენდა, რა ჟამს მაკედონიაჲ განვლო, რამეთუ მაკედონიასა განვჴვლი.
6. და, ვინ უწყის,თუ თქუენ თანა დავადგრე, გინა თუ და – ცა – ვიზამთრო, რადთა თქუენ წარმგზავნოთ მე, ვიდრეცა ვიდოდი.
7. რამეთუ არა მნებავს აწ მგზავრ ხილვაჲ თქუენი; ხოლო ვესავ რაოდენისამე ჟამისა დაყოფასა თქუენ თანა, უფალმან თუ გზბრძანოს.
8. ხოლო დავადგრე ეფესოს შინა ვიდრე მარტულიადმდე,
9. რამეთუ კარი განმელო მე დიდად შემწე, და მჯდომნი მრავალ არიან.
10. და უკუეთუ მოვიდეს ტიმოთე, იხილეთ, რადთა უშიშად იყოს თქუენ თანა, რამეთუ საქმესა უფლისასა იქმს, ვითარცა – ესე მე.
11. ნუუკუე ვინმე შეურაცხ – ყოს იგი და წარმოგზავნეთ იგი მშჯდობით, რადთა მოვიდეს ჩემდა, რამეთუ ველი მას ძმათა თანა.
12. ხოლო აპოლოდსთვის ძმისა ფრიად ვლოცევდი მას, მოვიდა თქუენდა ძმათა თანა. და არა სამე იყო ნებაჲ, რადთამცა აწ მოვიდა, ხოლო მოვიდეს, ოდეს მოიცალოს.
13. მღვძარე იყვენით, მტკიცედ დეგით სარწმუნოებასა ზედა, მჯნე იყვენით და განძლიერდით;
14. ყოველივე თქუენი სიყუარულით იყავნ.
15. ხოლო გლოცავ თქუენ, ძმანო, რამეთუ იცით სახლი იგი სტეფანაჲსი, ვითარმედ არს პირველი აქაიაჲსი, და მსახურად წმიდათა დააწესნეს თავნი თვსნი.
16. რადთა თქუენცა დაემორჩილნეთ ეგევითართა მათ და ყოველსავე თანა – შემწესა და მშრომელსა.
17. ხოლო მიხარის მოსვლასა მას ზედა სტეფანაჲსსა და ფორტუნატესსა და აქაიკესსა, რამეთუ თქუენი იგი დაკლებული ამათ ადავსეს,
18. რამეთუ განუსუენეს ჩემსაცა და თქუენსაცა. იცნითმცა უკუე ეგევითარნი იგი.
19. გიკითხვენ თქუენ ეკლესიანი ასიისანი; გიკითხვენ თქუენ ფრიად უფლისა მიერ აკვლა და პრისკილა თანა მკვდრითურთ მათი კრებულით.

20. გიკითხვენ თქვენ ძმანი ყველანი. მიკითხევდით ურთიერთას ამბორის - ყოფითა წმიდითა.

21. კითხვაჲ ჯელითა ჩემითა პავლესითა.

22. რომელსა არა უყუარდეს უფალი ჩუენი იესუ ქრისტე, იყავნ შეჩუენებულ, მარანათა!

23. მაღლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ თანა.

24. სიყუარული ჩემი თქუენ ყოველთა თანა ქრისტეს იესუმს მიერ. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი კორინთელთა მიმართ მეორე

1

პავლე, მოციქული იესუ ქრისტესი ნებითა ღმრთისაჲთა, და ტიმოთე ძმაჲ ეკლესიათა ღმრთისათა, რომელნი არიან კორინთეს შინა ყოველთა თანა წმიდათა, რომელნი არიან ყოველსა აქაიასა:

მაღლი თქუენდა და მშჯდობაჲ ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა.

კურთხეულ არს ღმერთი და მამაჲ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი, მამაჲ მოწყალეებათაჲ და ღმერთი ყოვლისა ნუგეშინის – ცემისაჲ.

რომელი ნუგეშინის – მცემს ჩუენ ყოველთა შინა ჭირთა ჩუენთა, რაჲთა შეუძლოთ ჩუენცა ნუგეშინის – ცემაჲ ყოველთა მათ ჭირვეულთა ნუგეშინის – ცემითა მით, რომლითა ნუგეშინის – ცემულ ვართ ჩუენ ღმრთისა მიერ.

რამეთუ ვითარცა – იგი ჰმატან ვნებანი ქრისტესნი ჩუენდა მომართ, ეგრეთცა ქრისტეს მიერ ჰმატან ნუგეშინის – ცემანიცა ჩუენნი.

რამეთუ გინა თუ ვიჭირვით, თქუენისათჳს ნუგეშინის – ცემისა და ცხოვრებისა, რომელი შეიქმნების მოთმინებითა მათვე ვნებათაჲთა, რომელითა – ესე ჩუენცა გუევენების.

და სასოებაჲ ჩუენი მტკიცე არს თქუენთჳს. გინა თუ ნუგეშინის – ცემულ ვართ, თქუენისათჳს ნუგეშინის – ცემისა და ცხოვრებისა, უწყით, რამეთუ ვითარცა – იგი ზიარ ხართ ვნებათა მათ ჩუენთა, ეგრეცა ნუგეშინის – ცემასა.

რამეთუ არა მნებავს უმეცრებაჲ თქუენი, ძმანო, ჭირისა მისთჳს ჩუენისა, რომელი – იგი შეგუემთხვა ჩუენ ასიას შინა. რამეთუ გარდარეულად დაგვმძიმდა ჩუენ უფრომს ძალისა ჩუენისა ვიდრე წარწირვამდე ჩუენდა ცხოვრებისაცა.

არამედ თჳთ თავით თჳსით განჩინებაჲ იგი სიკუდილისაჲ მოგუელო, რაჲთა არა ვესვიდეთ თავთა ჩუენთა, არამედ ღმერთსა, რომელმან – იგი აღადგინნის მკუდარნი.

რომელმან ესე ვითარისა მის სიკუდილისაგან მიჰსნნა ჩუენ, და მიჰსნის, რომელსა – იგი ვესავთ, ვითარმედ მერმეცა მიჰსნნეს.

თანა – შეწუენითა ლოცვათა თქუენთაჲთა ჩუენთჳს, რაჲთა მრავლითა პირითა ჩუენდა მომართი იგი მაღლი მრავალთა მიერ სამადლოზელ იქმნას თქუენთჳს.

რამეთუ სიქადული ჩუენი ესე არს, წამებად გონებისა ჩუენისაჲ, რამეთუ სიწრფოებითა და ჭეშმარიტებითა ღმრთისაჲთა და არა სიბრძნითა ჯორციელითა, არამედ მადლითა ღმრთისაჲთა ვიქცეოდეთ სოფელსა შინა, ხოლო უმეტესადღა თქუენდა მიმართ.

რამეთუ არა თუ სხუასა რასმე მივსწერთ თქუენდა, არამედ რომელსაცა – იგი იკითხავთ და რომელიცა – იგი გიცნობიეს; ხოლო ვესავ, ვითარმედ სრულადცა გულისჯმა – ჰყოთ.

ვითარცა – იგი მიცნენით ჩუენ ჟამად – ჟამად, რამეთუ სიქადულ თქუენდა ვართ, ვითარცა თქუენ – ჩუენდა, დღესა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა.

და ამით სასოებითა მინდა მისლვად თქუენდა პირველად, რადთა მეორე სიხარული გაქუნდეს,

და თქუენ მიერ წარსლვად მაკედონიად და კუალად მაკედონიადთ მოსლვად თქუენდავე და თქუენ მიერ წარგზავნად ჰურიასტანად.

ამას უკუე რად განვიზრახვედ, მცირედ რად – მე ნუუკუე შემერაცხა? ანუ რომელსა – ესე ვზრახავ, ჯორციელად – მე რას ვზრახავა, რადთა იყოს ჩემ მიერ იგი ჰედ ჰე და არად – არა?

ხოლო სარწმუნო არს ღმერთი, რამეთუ სიტყუა იგი ჩუენი, რომელი იყო თქუენდა მიმართ, არა იყო ჰე და არა.

რამეთუ მე ღმრთისაჲ, იესუ ქრისტე, რომელი ჩუენ მიერ თქუენ შორის იქადაგა ჩემ მიერ, და ტიმოთეს და სილოანეს, არა იყო ჰე და არა, არამედ ჰედ იგი მას შინა იქმნა.

რამეთუ რაოდენნი – იგი აღთქუმანი ღმრთისანი არიან, მას შინა არს ჰედ და მას შინა ამინ ღმრთისა სადიდებელად ჩუენ მიერ.

რომელმან – იგი განმამტკიცნა ჩუენ თქუენ თანა ქრისტეს მიმართ და ცხებულ გუყვნა ჩუენ ღმერთმან,

და აღგუბეჭდნა ჩუენ და მომცა წიდი იგი სულისაჲ გულთა შინა ჩუენთა.

ხოლო მე მოწამედ ღმერთსა ვჰხადი სულისა ჩემისა, რამეთუ გერიდებოდე თქუენ და მისთვის არღარა მოვედ კორინთედ,

არა თუ უფლებთ რას სარწმუნოებასა თქუენსა, არამედ თანაშემწენი ვართ სიხარულისა თქუენისანი, რამეთუ სარწმუნოებითა სდგათ.

2

1. და ესე ვსაჯე თავისა ჩემისა, რადთა არა კუალად მწუხარებით მოვიდე თქუენდა.

2. რამეთუ უკუეთუ მე შეგაწუხნე თქუენ, და ვინ არს იგი, რომელმან მახაროს მე, არა თუ მან, რომელი – იგი შეწუხებულ იყოს ჩემ მიერ?

3. და მივწერე თქუენდა ესევე, რადთა არა, რაჟამს მოვიდე, მწუხარებაჲ მწუხარებაჲ მაქუნდეს, რომელთაგან ღირდა ჩემდა სიხარული; გესავ თქუენ ყოველთა, რამეთუ სიხარული ჩემი თქუენ ყოველთაჲ არს.

4. რამეთუ მრავლისაგან მწუხარებისა და შეურვებულისა გულისა მივწერე თქუენდა მრავლითა ცრემლითა, არა რადთა შესწუხნეთ, არამედ რადთა სცნათ სიყუარული იგი გარდარეული, რომელ მაქუს თქუენდა მიმართ.

5. ხოლო უკუეთუ ვინმე შემაწუხა, არა მე შემაწუხნა, არამედ ზოგს - რად - მე, რადთა არა დაგამძიმო,- თქუენ ყოველთა.
6. კმა - არს ეგევითარისა მის შერისხვაჲ ესე მრავალთაჲ.
7. ხოლო აწ წინააღმდგომი უფროდსდა თქუენდა მიმადლებად და ნუგეშინის - ცემად, ნუუკუე უმეტესითა მწუხარებითა დაინთქას ეგევითარი იგი.
8. ამისათჳს გლოცავ თქუენ, განამტკიცეთ მის ზედა სიყუარული.
9. რამეთუ მი-ვე ამისთჳს-ვწერე, რადთა ვცნა გამოცდილებაჲ თქუენი, უკუეთუ ყოველისათჳს - ძი მორჩილ ხართა?
10. ხოლო რად - იგი მიმმადლოთ ვის თქუენ, და მეცა; და რამეთუ მეცა რად - იგი მიმმადლებიეს, მივე - მიმადლებიეს თქუენ ძლით წინაშე პირსა ქრისტესსა.
11. რადთა არა მივიანგაჰრნეთ ჩუენ ეშმაკისაგან, რამეთუ არა გონებასა მისსა უმეცარ ვართ.
12. ხოლო მო - რად - ვედ ტროადად სახარებითა ქრისტესითა და კარი განმედო მე უფლისა მიერ,
13. არა მაქუნდა ლხინებაჲ სულისა ჩემისაჲ, რამეთუ არა ვპოვე მე ტიტე, ძმაჲ იგი ჩემი. არამედ ვიჯემნ მათგან და გამოვედ მაკედონიად.
14. ხოლო მაძლი ღმერთსა, რომელმან მარადის განმაცხადნის ჩუენ ქრისტეს მიერ და სული იგი მეცნიერებისა მისისაჲ გამოაჩინის ჩუენ მიერ ყოველსა ადგილსა.
15. რამეთუ ქრისტეს სურნელებანი ვართ ღმრთისა მიერ ცხორებულთა მათ შორის და წარწყმედულთა:
16. რომელთამე სულად სიკუდილითი სიკუდილად და რომელთამე სულად ცხორებითი ცხორებად. და ამის მიმართ ვინ - მე შემძლებელ არს?
17. რამეთუ არა ვართ, ვითარცა - იგი მრავალნი ვაჰარ სიტყუასა მას ღმრთისასა, არამედ ვითარცა წადიერებისაგან, არამედ ვითარცა ღმრთისაგან, წინაშე ღმრთისა ქრისტეს მიერ ვიტყვთ.

3

1. კულად ვიწყებთ თავთა თჳსთა წამებად. ანუ გვჯმს - მე რად, ვითარ - იგი ვიეთმე საწამებელი წიგნი აქუს თქუენდა მიმართ ანუ თუ თქუენგან ეგრეთვე საწამებელი?
2. ანუ არა წიგნ ჩუენდა თქუენ ხართა უფლისა მიერ, დაწერილ გულთა შინა ჩუენთა, უწყებელ და აღმოკითხულ ყოველთა მიერ კაცთა?
3. საცნაურ ქმნილ, რამეთუ ხართ წიგნ სამოციქულო ქრისტესა, რომელი იმსახურა ჩუენ მიერ, დაწერილნი არა მეღნითა, არამედ სულითა ღმრთისა ცხოველისაჲთა, არა ფიცართა შინა ქვისათა, არამედ ფიცართა შინა გულისა ჯორციელისათა.
4. ხოლო სასოებაჲ ესევითარი გუაქუს ქრისტეს მიერ ღმრთისა მიმართ.
5. არა თუ თავით თჳსით შემძლებელ ვართ შერაცხად რასმე რეცათუ ჩუენგან, არამედ შეძლებაჲ ჩუენი ღმრთისაგან არს.
6. რომელმან - იგი შემძლებელ მყვნა მსახურებად ახლისა შჯულისა, არა წიგნისა, არამედ სულისა, რამეთუ წიგნი მოაკუდინებს, ხოლო სული აცხოვნებს.

7. ხოლო უკუეთუ მსახურებად იგი სიკუდილისად, წიგნითა გამოსახული ფიცართა შინა, იქმნა დიდებულ, ვიდრეღა ვერ შემძლებელ იყვნეს ძენი ისრაჴლისანი თუალთა - შედგმად პირისა მოსესსა დიდებითა მით პირისა მისისადათა, რომელ განქარვებად იყო,
8. რაოდენ - მე არა უფროის მსახურებად იგი სულისად იყოს დიდებით?
9. რამეთუ უკუეთუ მსახურებად იგი დაშჯისად დიდება, რაოდენ უფროდს აღმატოს მსახურებად იგი სიმართლისად დიდებითა.
10. და რამეთუ არღა დიდებულ არს დიდებადი იგი ამით ჯერითა გარდარეულისა მისთვის დიდებისა.
11. რამეთუ უკუეთუ განქარვებადი იგი იყო დიდებით, რაოდენ უფროდს, რომელი - იგი ჰგიეს დიდებით.
12. ვინადთგან უკუე გუაქუს ესევეითარი სასოებად, მრავალი განცხადებულება ვიკუმით.
13. და არა ვითარ - იგი მოსე საფარველი დაიბურის პირსა თვისსა, რადთა არა ჰხედვიდენ ძენი ისრაჴლისანი დასასრულსა მას განქარვებისასა.
14. არამედ დაბრმეს გონებანი მათნი, რამეთუ ვიდრე დღენდელად დღედმდე იგივე საბურველი საკითხავსა მას ზედა ძუელისა შჯულისასა ჰგიეს აღუძრცუელად, რამეთუ ქრისტეს მიერ განქარდების.
15. არამედ დღენდელად დღედმდე, რაჟამს აღმოიკითხვის მოსესთვის, საბურველი გულსა მათსა ძეს.
16. ხოლო რაჟამს მოიქცეს უფლისა, მოეძარცუვის საბურველი იგი.
17. ხოლო უფალი სულ არს; ხოლო სადა სული უფლისად, მუნ აზნაურებად არს.
18. ხოლო ჩუენ ყოველნი განცხადებულითა პირითა დიდებასა უფლისასა განვიცდით, მასვე ხატსა მივიცვალეზით დიდებითი დიდებად, ვითარცა - უფლისაგან სულად.

4

1. ამისთვის მაქუს ჩუენ მსახურებად ესე, ვითარცა შევიწყალენით და არა გუეწყინების,
2. არამედ განვიშორნეთ და ფარულნი იგი სირცხვლისანი, და რამეთუ არა ვალთ ჩუენ ვერაგობით, არცა ვზაკუავთ სიტყუასა ღმრთისასა, არამედ განცხადებულებითა ჰქემმარიტებისადათა წარუდგინებთ თავთა თვისთა ყოვლისა მიმართ გონებისა კაცთადასა წინაშე ღმრთისა.
3. ხოლო უკუეთუ არს დაფარულ სახარებად ესე ჩუენი, წარწყმედულთა მათ შორის არს დაფარულ,
4. რომელთან - იგი ღმერთმან ამის სოფლისათა დაუბრმნა გონებანი ურწმუნოთანი, რადთა არა გამოუბრწყინდეს მათ ნათელი იგი სახარებისა დიდებისა ქრისტესი, რომელი - იგი არს ხატი ღმრთისა უხილავისად.
5. რამეთუ არა თუ თავთა თვისთა ვკადაგებთ, არამედ ქრისტეს იესუს, უფალსა; ხოლო თავთა ჩუენთა - მონად თქუენდა იესუდსთვის.
6. რამეთუ ღმერთმან, რომელმან თქუა ბნელისაგან ნათელი გამობრწყინვებად, რომელმან გამოაბრწყინვა გულთა შინა ჩუენთა

განსანათლებელად მეცნიერებისა დიდებისა ღმრთისა წინაშე პირსა იესუ ქრისტესსა.

7. ხოლო გუაქუს ჩუენ საფასე ესე კეცის ჭურებითა, რადთა გარდარეული იგი ძლიერებისად იყოს ღმრთისა და არა ჩუენგან.

8. ყოველსა შინა ვიჭირვით, არამედ არა იწროებად გვჩნს; წარ - ღათუ - წირულ ვართ, არამედ არა განწირულება გვჩნს;

9. დევნულ ღათუ ვართ, არამედ არა დატევებულ ვართ; და - ღათუ - ვრდომილ ვართ, არამედ არა წარწყმედულ ვართ.

10. მარადის სიკუდილი იგი უფლისა იესუმსი ჯორცთა შინა ჩუენტა გვტვრთავს, რადთა ცხორებადცა იგი იესუმსი ჯორცთა ამათ შინა ჩუენტა გამოცხადნეს.

11. რამეთუ მარადის ჩუენ, ცხოველნი ესე, სიკუდილსა მივეცემით იესუმსთვს, რადთა ცხორებადცა იგი იესუმსი მოკუდავთა ამათ შინა ჯორცთა ჩუენტა გამოცხადნეს;

12. ვინადცა სიკუდილი ჩუენტანა შეიქმნების, ხოლო ცხორებად თქუენ შორის.

13. ხოლო გუაქუს ჩუენ იგივე სული სარწმუნოებისად, ვითარცა წერილ არს: მრწმენა მე, რომელისათვსცა ვიტყოდე, და ჩუენცა გურწამს, რომლისათვსცა ვიტყვთ.

14. ესე უწყით, რამეთუ რომელმან აღადგინა უფალი იესუ, ჩუენცა იესუმს მიერ აღმადგინეს, და წარმადგინნეს თქუენ თანა.

15. რამეთუ ყოველივე თქუენტვს არს, რადთა მადლი იგი აღმატოს მრავალთათვს, და მადლობად იგი გარდაერიოს სადიდებელად ღმრთისა.

16. ამისთვს არა გუეწყინების, არამედ დაღათუ გარეშე ესე კაცი ჩუენი განიხრწნების, არამედ შინაგანი განახლდების დღითი დღედ.

17. რამეთუ საწუთროდ ესე მცირე ჭირი ჩუენი გარდამატებულსა და გარდარეულსა დიდსა დიდებასა საუკუნესა შეიქმს ჩუენტვს.

18. რამეთუ არა ვხედავთ ჩუენ ხილულსა ამას, არამედ უხილავსა მას, რამეთუ ხილული ესე საწუთრო არს, ხოლო არა ხილული იგი - საუკუნო.

5

1.რამეთუ უწყით, ვითარმედ უკუეთუ ქვეყანისა ესე სახლი, საყოფელი ჩუენი,დაირღუეს, აღშენებული ღმრთისა მიერ მაქუს ჩუენ სახლი ხელით-უქმნელი საუკუნოდ ცათა შინა.

2.და რამეთუ ამას შინა ვკუნესით და საყოფელი იგი ჩუენი ზეცით გამო შემოსად გუსურის;

3. რომელი-იგი შე-თუ-ვიმოსით, არღარა შიშუელ ვიპოვნეთ.

4. და რამეთუ რომელნი-ესე ვართ საყოფელსა ამას შინა, ვკუნესით და დაგვმძიმდების, რომელი-ესე არა გუნებავს განძარცულად, არამედ შემოსად, რადთა დაინთქას მოკუდავი იგი ცხორებისაგან.

5.ხოლო რომელმან-იგი შემქმნნა ჩუენ ამისთვს მებრვე ღმერთმან, რომელმან მომცა ჩუენ წინდი იგი სულისა.

6.მინდობილ ვართ უკუე მარადის და უწყი, რამეთუ შემოვედით ჯორცთა ამით და განვიდეთ უფლისა მიერ.

7.რამეთუ სარწმუნოებით ვიქცევით და არა იჭვთ.

8. ხოლო ვიკადრებთ და ჯერ-გზინს უფროდსა განსვად ჯორცთა ამათგან და მისვლად უფლისა.
9. ამისთვისა პატივცემულ ვართ, გინა თუ შემოვიდეთ გინა თუ განვიდეთ, სათნომცა ხოლო ვართ მისა.
10. რამეთუ ჩუენ ყოველნი განცხადებად ვართ წინაშე საყდართა ქრისტესთა, რადთა მოილოს კაცადკაცადმან ჯორცთა ამათგან, რადცა-იგი ქმნა, გინა თუ კეთილი გინა თუ ბოროტი.
11. უწყით უკუე შიში უფლისად, კაცთა-მე ვერწმუნნეთა? რამეთუ ღმრთისა წინაშე განცხადებულ ვართ; და ვესავთ გონებათაცა თქუენტა შინა განცხადებად.
12. და არა თუ კუალად თავთა თვსთა შეგასწავებთ თქუენ, რამედ მიზეზსა გცემთ თქუენ სიქადულისასა ჩვენთვს, რადთა გაქუნდეს მათდა მიმართ, რომელნი-იგი პირსა წინაშე ხოლო იქადიან და არა გულითაცა.
13. რამეთუ გინა თუ განვცვზრდით,-ღმრთისა, გინა თუ განვზრძნდით,-თქუენდა.
14. რამეთუ სიყუარული იგი ქრისტესი მაწუევს ჩუენ გამორჩევად ამას, ვითარმედ: ერთი იგი ყუველთათვს მოკუდა, ყოველნივე სამე მოსწყდეს.
15. და ყოველთათვს მოკუდა, რადთა ცხოველნი იგი არღარა თავთა თვისთათვს ცხოველ იყვნენ, არამედ მათთვს მომკუდრისა მის და აღდგომილისა.
16. ამიერიტგან ჩუენ არღარავინ ვიცით ჯორციელად; რამეთუ დაღაცათუ ვიცოდეთ ქრისტე ჯორციელად, არამედ აწ არღარა ვიცით,
17. არამედ რად-იგი არს ქრისტეს მიერ ახალი დაბადებული; პირველი იგი წარჯდა, აჰა ესერა იქმნა ყოველივე ახალ.
18. და ყოველივე ღმრთისა მიერ, რომელმან-იგი დამაგნა ჩუენ თავსა თვსსა ქრისტე იესუდსა მიერ და მომცა ჩუენ მსახურებად იგი დაგებისად.
19. რამეთუ ღმერთი იყო ქრისტეს თანა, სოფელი დააგო თავსა ტვსსა და არა შეურაცხნა მათ ცოდვანი მათნი და დადვა ჩუენ თანა სიტყუედ იგი დაგებისად.
20. ქრისტესთვს უკუე ვციქუთ, ვითარცა ღმერთი გლოცავს ჩუენ მიერ; გევედრებით ქრისტესთვს: დაეგენით ღმერთსა.
21. რამეთუ რომელმან-იგი არა იცოდა ცოდვად, ჩუენთვს ცოდვად ქმნა, რადთა ჩუენ ვიქმნნეთ სიმართლე ღმრთისა მას შინა.

6

1. ხოლო თანა-შეგეწევით და გლოცავთ, რადთა არა ამოდ მაღლი იგი ღმრთისად შეიწყნაროთ თქუენ.
2. რამეთუ იტყვს: ჟამსა შეწყნარებისასა ვისმინე შენი და დღესა ცხორებისასა შეგეწიე შენ. აჰა ესერა, აწ არს ჟამი იგი შეწყნარებისად, აჰა ესერა აწ არს დღე იგი ცხორებისად.
3. ნურადვინ ნურარადთ ნუცა ერთსა დაბრკოლებასა ვის სცემთ, რადთა არა იგმოს მსახურებად ეგე თქუენი.

- 4.არამედ ყოველსა შინა წარუდგინენით თავნი თქუენნი, ვითარცა ღმრთისა მსახურთა, მოთმინებითა მრავლითა, ჭირთა შინა და ურვათა, იწროებათა შინა
- 5.და ტანჯვათა, პყრობილებათა შინა და შფოთებათა, შრომითა და მღჳძარებითა, მარხვითა
- 6.და სიწმიდითა, მეცნიერებითა და სულგრძელებითა, სიტკბოებითა და სულითა წმიდითა, სიყუარულითა შეუორგულელებითა,
- 7.სიტყვთა ჭემმარიტებისადათა, ძალითა ღმრთისადათა, საჭურველითა მის სიმართლისადათა მარჯუენისადათა და მარცხენისადათა,
- 8.დიდებითა და გინებითა, გმობითა და ქებითა; ვითარცა მაცთურნი, და ჭემმარიტნი;
- 9.ვითარცა უცნაურნი, და საცნაურნი; ვითარცა მოსიკუდიდნი, და აჰა ესერა ცხოველ ვართ; ვითარცა სწავლულნი, და არა სიკუდილდნი;
- 10.ვითარცა მწუხარენი, და მარადის გვხარის; ვითარცა გლახაკნი, და მრავალთა განვამდიდრებთ; ვითარცა არარად გუაქუს, და ყოველივე გუაქუს.
- 11.პირი ჩუენი აღებულ არს თქუენდა მიმართ, კორინთელნო, და გული ჩუენი გავრცომილ არს.
- 12.არა შეიწრებულ ხართ ჩუენ მიერ, არამედ შეიწრებულ ხართ ნაწლევთაგან თქუენთა.
- 13.მასვე სასყიდლის კუალად-გებასა ვითარცა შვილთა გეტყვ: განვრცენით თქუენცა.
- 14.ნუ იქმნებით თანა-მეუღლე ურწმუნოთა, რამეთუ რად მოყუსება არს სიმართლისა და უშჯულოებისა? ანუ რად ზიარებად არს ნათლისა და ბნელისა?
- 15.ანუ რად შეტყუება არს ქრისტესი ბელიარის თანა? ანუ რად ნაწილ უც მორწმუნესა ურწმუნოდა თანა?
- 16.ანუ რად სწორება არს ტაძრისა კერპთა თანა? რამეთუ თქუენ ტაძარნი ღმრთისა ცხოველისანი ხართ, ვითარცა თქუა ღმერთმან: დავიმკვდრო და ვიქცეოდი მათ შორის და ვიყო მე მათა ღმერთ და იგინი იყვნენ ჩემდა ერად.
- 17.ამისთვის გამოვედით შორის მათსა და გამოეშორენით, იტყვს უფალი, და არა-წმიდასა ნუ შეეხებით, და მე შეგიწყნარნე თქუენ.
- 18.და ვიყო მე თქვენდა მამა და თქვენ იყვნეთ ჩემდა ძეებ და ასულებ, იტყვს უფალი ყოვლისა მპყრობელი.

7

- 1.ესე რად უკუე გუქონან აღთქუმანი, საყუარელნო, განვიწმიდნეთ თავნი ჩუენნი ყოვლისაგან შეგინებისა ჯორცთადასა და სულისა და აღვასრულებდეთ სიწმიდესა შიშითა ღმრთისადათა.
- 2.შემინდვით ჩუენ: არავის რად ვავნეთ, არავინ გავხრწენით, არავინ მოვიანგაჰრეთ.
- 3.არა დასაშჯელად ვიტყვ, რამეთუ წინადაწარ ვთქუ, ვითარმედ: გულთა შინა ჩუენთა ხართ თანა-მოსიკუდიდ და თანა-ცხორებად.

- 4.მრავალი კადნიერებად მაქუს თქუენდა მიმართ, მრავალი სიქადული თქუენტვს, სავსე ვარ ნუგესისცემითა, გარდამრევიეს სიხარული ყოველთა ზედა ჭირთა ჩუენთა.
- 5.და რამეთუ რაჟამს მოვედით ჩუენ მაკედონიად, არცა ერთი რაღ ლხინებად აქუნდა ჯორცთა ჩუენთა, არამედ ყოვლითავე ვიჭირვოდეთ: გარეშე-ბრძოლანი, შინაგან-შიშნი.
- 6.არამედ რომელმან-იგი ნუგეშინის-სცის მდაბალთა, ნუგეშინისმცა ჩუენ ღმერთმან მოსლვასა მას ტიტესსა;
- 7.არა ხოლო მოსლვითა მისითა, არამედ ნუგეშინის-ცემითა მით, რომლითა ნუგეშინის-ცემულ იქმნა თქუენ ზედა: მითხრობდა ჩუენ თქუენსა მას სურვილსა, თქუენსა მას გოდებასა, თქუენსა მას შურსა ჩუენთვს, ვიდრელა მე უფროდსად განვიხარე.
- 8.რამეთუ დაღათუ შეგაწუხენ თქუენ წიგნითა მით, არა ვინანი, დაღათუმცა ვინანდი; ვხედავ, რამეთუ წიგნმან მან დაღათუ შეგაწუხნა თქუენ, ჟამ ერთ.
- 9.აწ მიხარის, არა თუ რომელ შესწუხენით, არმედ რამეთუ შესწუხენით სინანულად; და რამეთუ ღმრთისათვს შესწუხენით, რადთა არარადთ იზღვინეთ ჩუენგან.
- 10.რამეთუ ღმრთისა მიერ იგი მწუხარებად სინანულსა ცხორებისასა შეუნანებელსა შეიქმს, ხოლო სოფლისა ამის მწუხარებად სიკუდილსა შეიქმს.
- 11.რამეთუ აჰა ესერა მანვე ღმრთისა მიერმან მწუხარებამან მაგან თქუენმან რაოდენი შექმნა თქუენ შორის სწრაფად, რაოდენი სიტყვსგებად, რაოდენი შერისხვად, რაოდენი შიში, რაოდენი სურვილი, რაოდენი შური, რაოდენი შურის-გებად, რაოდენი მომადლება, გინა რაოდენი ლხინი! ყოველსა შინა წარუდგინენით თავნი თქუენნი წმიდად საქმესა მას.
- 12.დაღაცათუ მივწერე თქუენდა, გარნა არა სამე მავნებელისა მისთვს, არც ვნებულისა, არამედ ამისთვს, რადთა გამოჩნდეს მოსწრაფებად თქუენი ჩუენდა მომართი თქუენდა მიმართ წინაშე ღმრთისა.
- 13.ამისთვს ნუგეშინის-ცემულ ვართ ნუგეშინის-ცემასა მას თქუენსა ზედა; უმეტესადლა და უფროდს განვიხარეთ სიხარულსა მას ზედა ტიტესსა, რამეთუ განსუენებულ არს სული მისი თქუენ ყოველთაგან.
- 14.რამეთუ რადცა-იგი მისა მიმართ ვიქადე თქუენთვს, არა მრცხუენა, არამედ ვითარცა ყოველსავე ჭეშმარიტებით გეტყოდეთ თქუენ, ეგრეთცა სიქადული იგი ჩუენ ტიტეს მიმართ ჭეშმარიტ იქმნა.
- 15.და მოწყალება მისი უმეტესადლა თქუენდა მიმართ არს, მოვესენების თქუენ ყოველთა იგი მორჩილება, ვითარ-იგი შიშით და ძრწოლით შეიწყნარეთ იგი.
- 16.მიხარის, რამეთუ ყოვლითავე კადნიერ ვარ თქუენ შორის.

8

- 1.ხოლო გაუწყებ თქუენ, ძმანო, მადლსა მას ღმრთისასა, რომელ-იგი მოცემულ არს ეკლესიათა მათ მაკედონიადსათა,
- 2.რამეთუ მრავალმან მან გამოცდილებამან ჭირისამან და უმეტესმან სიხარულმან მათმან და დიდძალმან სიგლახაკემან მათმან გარდაჰმატა სიმდიდრესა მას უხუებისა მათისასა;

- 3.რამეთუ მსგავსად ძალისა მათისა, ვეწამები, და უფროდს ძალისაგა ნეფსით თვისთ.
- 4.მრავლითა ვედრებით გუევედრნეს მადლსა მას და ზიარებასა მსახურებისასა წმიდთა მიმართ.
- 5.და არა ხოლო ვითარ-იგი ვესევდით,არამედ თავნი თვსნი მისცეს პირველად უფალსა და მერმე ჩუენ ნებითა ღმრთისადათა,
- 6.რადთა ვჰლოცავთ ჩუენ ტიტეს, რადთა ვითარცა-იგი წინადასწარ იწყო, ეგრეთვე აღასრულოს თქუენდა მიმართ ესეცა მადლი.
- 7.არამედ ვითარცა-იგი ყოველსა შინა წარემატებით: სარწმუნოებითა და სიტყვთა და მეცნიერებითა და ყოვლითა მოსწრაფებითა და ჩუენ მიერთა მით თქუენ შორის სიყუარულითა, რადთა ამითცა მადლითა აღემატნეთ.
- 8.არა თუ ბრძანებით გეტყვ, არამედ სხუათა მოსწრაფებისათვს თქუენისა მისცა სიყუარულისა გულითადობისა გამოვიცდი.
- 9.რამეთუ იცით მადლი იგი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი, რამეთუ თქუენთვს დაგლახაკნა მდიდარი იგი, რადთა თქუენ მისითა მით სიგლახაკითა განჰმდიდრდეთ.
- 10.და ამისთვს გაზრახებ,რამეთუ ესე უმჯობეს არს თქუენდა,რომელთა-ეგე არა ხოლო თუ ყოფად, არამედ ნებადცა წინადასწარ იწყეთ შრანდითგან.
- 11.ხოლო აწ ესერა ყოფადცა აღასრულეთ, რადთა ვითარცა-იგი გულს-მოდგინებად ნებისათვს, ეგრეცა აღსრულებად მისგან, რომელი იგი გაქუს.
- 12.რამეთუ უკუეთუ გულს-მოდგინებად იგი წინა ძეს, რადცა იგი ვის აქუს, შეწირულ არს, არა რომელი-იგი არა აქუს.
- 13.რამეთუ არა რადთა სხუათა ლხინი,ხოლო თქუენ ჭირი, არამედ განსწორებით.
- 14.ამას ჟამსა თქუენი იგი ნამეტნავი მათისა მის ნაკლულევანებისა, რადთა მათიცა იგი ნამეტნავი იყოს ვქუენისა მის ნაკლულევანებისა, რადთა იყოს განსწორებულ.
- 15.ვითარცა წერილ არს: რომელმან ფრიად მიიღო, არად ემატა, და რომელმან მცირედ, არად დააკლდა.
- 16.ხოლო მადლი ღმერთსა, რომელმან მოსცა იგივე სწრაფად თქუენთვს გულსა ტიტესსა.
- 17.რამეთუ ვედრებად იგი შეიწყნარა და უმოსწრაფეს რად იყო, ნეფსით თვისთ განვიდა თქუენდა მიმართ.
- 18.და მის თანა მივაგლინეთ ძმად, რომლისა-იგი ქებად სახარებასა შინა ყოველთა მიერ ეკლესიათა,
- 19.და არა ხოლო თუ ესე, არამედ ჳელთ-დასსმითაცა იკურთხა ეკლესიათაგან თანა-გუნდად ჩუენდა მადლითა ამით, რომელი იმსახურების ჩუენ მიერ თავადისა უფლისა სადიდებელად და გლს-მოდგინებისა თქუენისათვს.
- 20.ვერიდებით ამას, ნუ ვინმე გუგმობდეს ჩუენ სიმტკიცისა ამისთვს, რომელი იმსახურების ჩუენ მიერ.
- 21.რამეთუ წინადასწარ განვიზრახავთ კეთილსა, არა ხოლო წინაშე უფლისა, არამედ წინაშე კაცთაცა.
- 22.და ამათ თანა მივაგლინეთ ძმად ჩუენი, რომელი გამოგუეცადა მრავალსა შინა მრავალ-გზის, და არს იგი მოსწრაფე, ხოლო აწ ფრიად უმოსწრაფეს სასოებითა მრავლითა თქუენდა მიმართ.

23.გინა თუ ტიტესთვს, საქმის ზიარისა მის ჩუენისა და თქუენისა შემწისა, გინა თუ ძმანი ჩუენნი, მოუიქლნი ეკლესიათანი, დიდებანი ქრიმტესნი.

24.აწ უკუე გამოჩინებად იგი სიყუარულისა თქუენისა და ჩუენისა სიქადულისა თქუენთვს მათა მიმართ აჩუენეთ წინაშე პირსა ეკლესიათასა.

9

1.რამეთუ მსახურებისა მისთვს წმიდათადასა ნამეტნავ არს ჩემდა მიწერად თქუენდა.

2.რამეთუ ვიცი გულს-მოდგინებად თქუენი, რომელი-იგი თქუენთვს ვიქადე მაკედონელთა თანა, ვითარმედ აქადად განმზადებულ არს შრანდითგან, და თქუენმან მან შურმან აღაბაძვნა მრავალნი.

3.ხოლო მივავლინენ ძმანი, რადთა არა სიქადული იგი ჩუენი თქუენთვს ცუდ იყოს ამის ჯერისთვს, რადთა, ვითარცა-იგი ვიტყოდე, განმზადებულ იყვნეთ.

4.ნუუკუე, მო-რად-ვიდენ ჩემ თანა მაკედონელნი და გპოვნენ თქუენ განუმზადებელნი, მრცხუნოდის ჩუენ,-რადთა არა გეტყოდით თქუენ,-ამის ჯერისათვს სიქადულისა.

5.უმჯობესად უკუე შევპრაცხე, რადთა ვევედრო ძმათა, რადთა წინადასწარ მივიდენ თქუენდა და წინადასწარ განგაკრძალნენ და დაამტკიცონ პირველ აღთქუმული იგი ევლოგიად თქუენი, რადთა ესე განმზადებულ იყოს, ვითარცა ევლოგიად და ვითარცა ანგაპრებად.

6.ხოლო ესე: რომელმან სთესოს რიდობით, რიდობიდცა მოიმკოს, და რომელმან სთესოს კურთხევით. კურთხევითცა მოიმკოს.

7.კაცად-კაცადსა ვითარცა გამოურჩევიეს გულითა, ნუ მწუხარებით, ნუცა უნებლებით; რამეთუ მხიარულებით მისაცემელი უყუარს უფალსა.

8.ხოლო ძალ-უც ღმერთსა ყოველივე საკმარი გარდამატებად თქუენდა, რადთა ყოველსა შინა მარადის ყოველივე უნაკლულოდ ნაქუნდეს და ჰმატებდეთ ყოველსა ზედა საქმესა კეთილსა.

9.ვითარცა წერილ არს: განაზნია და მისცა იგი გლახაკთა, და სიმართლე მისი ჰგიეს უკუნითი უკუნისამდე.

10.ხოლო-რომელმან იგი მოსცის თესლი მთესვარსა და პური საზრდელად, მოგეცინ და განამრავლენ თესლი თქუენი და აღაორძინენ ნაყოფი სიმართლისა თქუენისა.

11.ყოველსა შინა განგამდიდრენინ ყოვლითა უხუებითა, რომელი-იგი შეიქმნების ჩუენ მიერ სამადლობელად ღმრთისა.

12.რამეთუ მსახურებად ესე შესაწირავისა ამიეს არა თუ აღმავსებელ ხოლო არს ნაკლულევანებისა მის წმიდათადასა, არამედ აღმატებაცა მრავალთათვს სამადლობელად ღმრთისა.

13.გამოცდილებითა მით ამის მსახურებისადათა ადიდებდით ღმერთსა, დამორჩილებითა მით აღსარებისა თქუენისადათა სახარებასა მას ქრისტესსა და უხუებითა მით ზიარებისადათა მათა მიმართ და ყოველთა.

14.და მათი იგი თოცვად თქუენთვს ჰსურის მათ თქუენდა გარდარეულისა მისთვს მადლისა ღმრთისა, რომელ არს თქუენ ზედა.

15.ხოლო მადლი ღმერთსა გამოუთქუმელთა მათ ნიჭთა მისთა ზედა.

1. მე, თავადი პავლე, გლოცავ თქვენ სიმშვიდითა მით და სახარებითა ქრისტესით რომელიესე პირისპირ მდაბალ თქვენ შორის, ხოლო შორით ვიკადრებ თქვენდა მიმართ.
2. ხოლო გლოცავ, რადთა არა პირსპირ ვიკადრო სასოებით, გინა შერადმე-ვპრაცხო კადრებად ვიეთმე ზედა, რომელთა ვპგონიეთ ჩუენ ვითარცა ჯორციელად მავალნი.
3. რამეთუ ჯორციელად თუ ვიქცევით, არამედ არა ჯორციელად განწესებულ ვართ,
4. რამეთუ საჭურველი ჩუენისა მის მკედრობისაჲ-არა ჯორციელ არს, არმედ ძლიერ ღმრთისა მიერ დასარღუეველად ძნელოვანთა, გულის სიტყუათა დავარღუევთ
5. და ყოველსა სიმაღლესა, აღმაღლებულსა მეცნიერებასა ზედა ღმრთისასა, და წარმოვსტყუენავთ ყოველსავე ცნობასა მორჩილებად ქრისტესა,
6. და განმზადებულად გუაქუს შურის-გებად ყოვლისა ურჩებისა, რაჟამს აღესრულოს თქუენი ეგე მორჩილებად.
7. კაცად-კაცადისა პირსა სედევდით. ვინ-იგი ესავს თავსა თვსსა ქრისტესა ყოფად, ესე განიზრახენ კუალად თავით თვსით, რამეთუ ვითარცა-იგი ქრისტესი არს, ეგრეთცა ჩუენ ქრისტესნი.
8. რამეთუ უკუეთუ უმეტეს რად ვიქადო ჳელმწიფებისა ამის ჩუენისათვს, რომელი მომცა ჩუენ უფალმან აღსაშენებლად და არა დასარღუეველად თქუენდა, არა მრცხუენეს,
9. ხოლო რადთა არა საგონებელ ვიქმნა, ვითარმედ გაშინებ რასმე თქუენ წიგნითა ამით.
10. რამეთუ იტყვს, ვითარმედ: წიგნები ესე რეცა მძიმე და ძლიერ, ხოლო მოსლვად ჯორციითა უძლურ, და სიტყუაჲ შეურაცხ.
11. და ესე განიზრახენ ეგე ვითარ მან მან, რამეთუ ვითარცა-იგი ვართ სიტყვთა წიგნებისაჲთა შორით, ეგრეთცა მახლობელად საქმითა.
12. რამეთუ ვერ ვიკადრებთ თავთა თვსთა განკითხვად გინა შეტყუებად ვიეთმე თანა, რომელნი-იგი თავთა თვსთა ეწამებიან. არმედ იგინი თვთ თავთა თვსთა განიზომენ და თანაშეატყუებენ თავთა თვსთა თავით თვსით და ვერ გულისჯმა-ჳყოფენ.
13. ხოლო ჩუენ არა უსაზომოდ ვიქადოთ, არმედ საზომითა მით წესისაჲთა, რომელი-იგი განგვყო ჩუენ ღმერთმან საზომითა მით მიწდომად ვიდრე თქუენდამდე.
14. რამეთუ არა ვითარცა ვერ მიწდომილნი თქუენდა მიმართ უმეტეს განვირთხამთ თავთა თვსთა, რამეთუ ვიდრე თქუენდამდეცა მივსწუეთით სახარებითა ქრისტესითა.
15. არა უსაზომოდ მოქადულნი სხვსა შრომილსა ზედა, არამედ სასოებაჲ გუაქუს ჩუენ აღორძინებულისა მის სარწმუნოებისა თქუენისა თქუენ შორის განდიდებად კანონისაებრ ჩუენისა ნამეტნავად,
16. მიერ კერძო თქუენსა სახარებად არა სხვსა კანონსა ზედა მზასა სიქადულად.

17. ხოლო რომელი-იგი იქადოდის, უფლისა მიერ იქადოდენ.
18. რამეთუ არა რომელი-იგი თავსა თვსსა ეწამებოდის იგი არს გამოცდილ, არამედ რომელსა-იგი უფალი ეწამოს.

11

1. ჯერ-იყო, თავს-თუმცა-იდევით ჩემი მცირედ უგუნურებისად, არამედ თავს-ცა-იდვით ჩემი,
2. რამეთუ გაშურებ თქვენ ღმრთისა შურსა, რამეთუ მიგათხოვენ თქვენ ერთსა მამაკაცსა ქალწულად წმიდად წარდგინებად ქრისტესა.
3. ხოლო მეშინის, ნუუკუე, ვითარცა-იგი გუელმან აცთუნა ევა ზაკულებითა თვსთა, ეგრეთცა განსრწნეს გონებანი თქვენნი სიწრფოებისაგან ქრისტეს მიმართ.
4. უკუეთუ რომელ-იგი მოვიდეს და სხუასა იესუს ქადაგებდეს, რომელი არა ვქადაგეთ, გინა სხუად სული მოაქუნდეს, რომელი არა მიიღეთ, გინა სახარებად სხუად, რომელი არა შეიწყნარეთ, კეთილად სამე ჰყავთ.
5. რამეთუ ვჰგონებ, ვითარმედ არარად დავაკლდი ფრიად მოციქულთა მათ.
6. და დაღათუ უცებ ვარ სიტყვთა, არმედ არ ცნობითაცა, არმედ ყოვლითავე განვცხადენით ყოველსა შინა თქვენდა მიმართ.
7. ანუ ცოდვად-მე რად ვქმენა, რამეთუ თავი თვისი დავიმდაბლე, რადთა თქვენ აჰმალდეთ, რამეთუ უსასყიდლოდ სახარებად იგი ღმრთისად გახარე თქვენ?
8. სხუანი ეკლესიანი წარმოვტყუენენ და მოვიღე საგზალი თქვენდა სამსახურებელად; და მო-რად-ვედ თქვენდა და ნაკლულევან ვიქმენ, არადვე-რად ვის თქვენგანსა დაუმძიმე.
9. რამეთუ ნაკლულევანებად ჩემი აღავსეს ძმათა, მო-რად-ვიდეს მაკედონიათა; და ყოვლითავე დაუმძიმებელად თქვენდა თავი ჩემი დავიმარხე და დავიმარხო.
10. არს ჭემმარიტებად ქრისტესი ჩემ თანა, ვითარმედ სიქადული ესე არა დაეყენოს ჩემდა მომართ ადგილთა მათ აქადასათა.
11. რადსათვის-მე? რამეთუ არა მიყუართ თქვენ? ღმერთმან იცის.
12. ხოლო რომელსა-ესე ვჰყოფ, და ვყო, რადთა წარვჰკუეთო მიზეზი, რომელთა-იგი ჰნებავს მიზეზი, რადთა რომლითა-იგი იქადიან, იპოვენ ვითარცა-იგი ჩუენ.
13. რამეთუ ეგევითარნი იგი ცრუმოციქულნი, მუშაკნი ზაკულნი, გარდაიცვალნიან მოციქულად ქრისტესად.
14. და არა საკვრველ არს, რამეთუ თვთ იგიცა ეშმაკი იცვალვისვე ანგელოზად ნათლისა.
15. არა უკუე დიდ არს, მსახურნიცა თუ მისნი გარდაიცვალნენ ვითარცა მსახურნი სიმართლისანი, რომელთა აღსასრული იყოს საქმეთა მათთაებრ.
16. კულად ვიტყვ: ნუ ვინმე უგუნურად შემრაცხოს მე, უკუეთუ არა, მამა ვითარცა უგუნური თავს-მიდევით მე, რადთა მეცა მცირედ რადმე ვიქადო.
17. რომელსა-ესე ვიტვ, არა ვიტყვ უფლისა მიერ, არამედ ვითარცა უგუნურებით ჯერითა ამით სიქადულისადათა.
18. ვინადათგან მრავალნი იქადიან ჯორციელად, მეცა ვიქადოდი.

- 19.რამეთუ კეთილად თავს-იდვით უგუნურთაჲ გონიერთა მაგათ:
- 20.რამეთუ თავსცა-იდებთ, უკუეთუ ვინმე დაგიმონებს, უკუეთუ ვინმე შეგჭამს, უკუეთუ ვინმე მოგიღებს, უკუეთუ ვინმე ამაღლდების თქუენ ზედა, უკუეთუ ვინმე პირსა გცემს.
- 21.საკდემელად თქუენდა გეტყვ, ვითარმედ ჩუენ რეცა მოუძღურდით; რომლითა-იგი ვანმე იკადრებს სიქადულსა, უგუნურებით ვიტყვ, ვიკადრო მეცა.
- 22.ებრაელ თუ არიან? მეცა. ისრაიტელ თუ არიან? მეცა ნათესავნი თუ აბრაჰამისნი არიან? მეცა;
- 23.მსახურნი თუ ქრისტისნი არიან? უგუნურესადრე ვიტყვ: უფროდსლა მე. შრომათა უმეტეს, ტანჯვითა უმეტეს, პერობილებითა გარდარეულად, სიკუდილთა შინა მრავალგზის.
- 24.ჰურიათაგან ხუთ-გზის ორმოცსა ერთი მოკლებული ცემაჲ მოვიდე.
- 25.სამ-გზის კუერთხითა ვიეც, ერთ-გზის ქვითა განვიტუნე, სამგზის ნავი დამექცა, ღამე და დღე უფსკრულთა შინა დავყავ.
- 26.გზისა სლვანი მრავალ-გზის, ჭირნი მდინარეთანი, ჭირნი ავაზაკთანი, ჭირნი ნათესავთაგანი, ჭირნი წარმართთაგან, ჭირნი ქალაქთა შინა, ჭირნი უდაბნოსა ზედა, ჭირნი ზღუათა შინა, ჭირნი ძმათა-მტყუვართაგან,
- 27.შრომითა და რუდუნებითა, მღჳმარებითა მრავალ-გზის, შიმშილითა და წყურილითა, მარხვითა მრავალ-გზის, ყინელითა და შიშულოებითა.
- 28.გარეშე მისა, რომელი მოიწევის ჩემ ზედა დღითი-დღედ, ზრუნვაჲ ყოველთა ეკლესიათაჲ.
- 29.ვინ უძღურ არნ, და მე არა უძღურ ვიყვი? ვინ დაჰბრკოლდებიან, და მე არა ვჳურვიდი?
- 30.უკუეთუ ჯერ-არს სიქადული, უძღურებისა ჩემისასა ვიქადოდი.
- 31.ღმერთმან და მამამან უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესმან იცის, რომელ-იგი არს კურთხეულ უკუნისამდე, რამეთუ არა ვტყუი.
- 32.დამასკეს შინა მთავარსა არეტა მეფისასა მოეცვა ქალაქი დამასკელთაჲ, შეპყრობაჲ ჩემი უნდა;
- 33.და სარკუმლით სარგნითა გარდაჰკედ ზღუდესა და განვერი ჳელთაგან მისთა.

- 1.უკუეთუ სიქადული ჯერ-არს, შეარა-ჰგავს ჩემდა, ხოლო მოვიდე ხილვასა და გამოცხადებასა უფლისასა.
- 2.ვიცი კაცი ქრისტეს მიერ უწინარეს ათოთხმეტისა წლისა, გინა თუ ჳორცითა, არა ვიცი, გინა თუ თჳნიერ ჳორცთაჲსა, არა ვიცი, ღმერთმან იცის, აღიტაცა ესევითარი კაცი ვიდრე მესამედ ცამდე.
- 3.და ვიცი ესევითარი კაცი, გინა თუ ჳორცითა გინა თუ გარეშე ჳორცთაჲსა, არა ვიცი, ღმერთმან იცის,
- 4.რამეთუ მიიტაცა სამოთხედ და ესმნეს უთქუმელნი სიტყუანი, რომელ არა ჯერ-არიან კაცთა სიტყუად.
- 5.ესევითარისათჳს ვიქადი; ხოლო თავისა ჩემისათჳს არა ვიქადი, გარნა უძღურებათა შინა ჩემთა.

6. ხოლო უკუეთუ მინდეს სიქადულის, არა ვიყო უგუნურ, რამეთუ ჭეშმარიტი ვთქუა; ხოლო ვერიდები, ნუ ვინმე ჩემდა შეჰრაცხოს, რომლისათჳს-ესე მხედავს მე, გინა თუ ესმის რამე ჩემგან.
7. და გარდარეულებითა ამით გამოცხადებათადათა რადთა არა აღვიმალლო, მომეცა მე საწერტელი ჳორცთაჲ- ანგელოზ ხატან, რადთა დამქენჯნიდეს მე, რადთა არა აღვიმალლო.
8. და ამისთჳს სამ-გზის ვევედრე უფალსა, რადთა განმაშოროს ჩემგან.
9. და მრქუა მე: კმა არს შენდა მადლი ჩემი, რამეთუ ძალი ჩემი უძლურებასა შინა სრულ იქმნების, უმჯობესდა უკუე და უფრადს ვიქადი უძლურებათა შინა ჩემთა, რადთა დაიმკვდროს ჩემ თანა ძალმან ქრისტესმან.
10. ამისთჳს სათნო-მიჩნს უძლურებათა შინა, გინებათა, ჳირთა, დევნულებათა და იწროებათა ქრისტესთჳს, რამეთუ რაჟამს მოუძლურდე, რაშინ განვძლიერდები.
11. ვიქმენ უგუნურ სიქადულისათჳს, რამეთუ თქუენ მაიძულეთ მე. რამეთუ ჯერ-იყო ჩემდა, რადთამცა თქუენ მეწამენით მე, რამეთუ არარად დავკლდი ფრიად მოციქულთა მათ, დაღათუ არარად ვარ.
12. არამედ სასწაული იგი მოციქულისადავე იქმნა თქუენ შორის ყოვლითა მოთმინებითა, სასწაულებითა და ნიშებითა და ძალითა.
13. რამეთუ რად არს, რომლითა-იგი იძლიენით უფროდს სხუათა მათ ეკლესიათა, გარნა თუ, რამეთუ მე თვთ არარად დაგიმძიმე თქუენ? მომმადლეთ მე შეცოდებაჲ ესე.
14. აჰა ესერა მესამედ განმზადებულ ვარ მისლვად თქუენდა არა არადვე დაგიმძიმო თქუენ, რამეთუ არა ვეძიებ თქუენსა, რამედ თქუენ. რამეთუ არა შვილნი მამა-დედათა უუნჯებედ, არამედ მამა-დედანი შვილთა.
15. ხოლო მე ჯეროვნად განვილიო და განვკვდე სულთა თქუენთათჳს; რადენ უფროდს მიყუართ თქუენ, უმცირეს გიყუარ მე.
16. იყავნ უკუე, რამეთუ მე თვთ არად დაგიმძიმე თქუენ; არამედ ვიყავ მეცნიერ და ზაკუვით მოგიყვანენ თქუენ.
17. ნუუკუე რომელი-იგი მივავლინე თქუენდა, მის მიერ მო-მე რადგანგაჰრე თქუენ?
18. ვჰლოცევდ ტიტეს და თანამივაყვანე ძმაჲ; ნუ მო-მე რად-გხუეჰა ტიტე? ანუ არა მითვე სულითა ვიდოდეთა? ანუ არა მათვე კუალთა შეუდეგითა?
19. კუალად გგონიეს, ვითარმედ თქუენ სიტყუა-გიგებთ. წინაშე ღმრთისა ქრისტეს მიერ ვიტყვთ, ხოლო ყოველივე, საყუარელნო, თქუენისა აღშენებისათჳს არს.
20. რამეთუ მეშინის, ნუუკუე მოვიდე და არა ვითარ-იგი მნებავს გჰოვნე თქუენ, და მე გეპოო თქუენ, ვითარ-იგი თქუენ არა გნებავს, ნუუკუე იყვნენ თქუენ შორის ჳდომად და შური, გულის წყრომანი, ძვრის ზრახვანი, წვალებანი, ცუნდრუკებანი, განლაღებანი, შფოთებანი.
21. ნუ კუალად, მო-რად-ვიდე, დამამდაბლოს მე ღმერთმან ჩემმან თქუენდა მიმართ, და ვეგლოვდე მრავადთა წინაშეწარ შეცოდებულთა მათ და არა-შენანებულთა არა-წმიდებასა მათსა ზედა, სიძვასა და საბილწესა, რომელ ქმნეს.

1. აპა ესერა მესამედ მოვალ თქუენდა. პირითა ორისა და სამისა მოწამისადათა დაემტკიცების ყოველი სიტყუადა.
2. წინადასწარ ვთქუ და აწცა წინადასწარ ვიტყვ, ვითარცა-იგი პირისპირ მეორედ მაშინ, და აწ შორით მივსწერ წინადასწარ შეცოდებულთა მათდა და სხუათა ყოველთა: და რამეთუ უკუეთუ მოვიდე კუალად, არღარა ვჰრიდო.
3. ვინადათგან გამოცდასა ეძიებთ მისსა, რომელი-იგი ჩემ მიერ იტყვს ქრისტე; რომელი-იგი თქუენდა მიმართ არა უძღურ არს, არამედ ძლიერ თქუენ შორის.
4. რამეთუ დადაცათუ ჯუარს-ეცუა უძღურებით, არამედ ცხოველ არს ძალითა ღმერთისადათა; და რამეთუ ჩუენცა უძღურ ვართ მისა მიმართ, არამედ ვცხონდეთ მის თანა ძალისაგან ღმერთისა თქუენითურთ.
5. თავნი თვსნი გამოიცადენით, უკუეთუ ხართ სარწმუნოებასა შინა. თავნი თვსნი განიკითხენით. ანუ არა უწყნითა თავნი თვსნი, რამეთუ იესუ ქრისტე თქუენ შორის არს? გარნა თუ გამოუცდელ რამე ხართ.
6. ხოლო ვესავ, ვითარმედ სცნათ, რამეთუ ჩუენ არა ვართ გამოუცდელ.
7. ხოლო ვილოცავ ღმრთისა მიმართ, რადათა არარაჲ ბოროტი გიყოს თქუენ, რადათა არა ჩუენ გამოცდილად გამოვჩნდეთ; არმედ რადათა თქუენ კეთილი ჰქმნეთ, ხოლო ჩუენ ვითარცა გამოუცდელნი ვიყვნეთ.
8. რამეთუ არა ჳელ-გუეწიფების ჳეშმარიტებისა ძვრის სიტყუადა, არმედ ჳეშმარიტებისა კერძო.
9. რამეთუ გვხარის, რაჟამს ჩუენ უძღურ ვიყვნეთ, და თქუენ ძლიერ იყვნეთ; რამეთუ ამასცა ვილოცავთ, თქუენსა დამტკიცებასა.
10. და ამისთვის ამას შორით მივსწერ, რადათა, მი-რაჲ-ვიდე, არა თუალ-უხუავად ვიწმიო ჳელმწიფებისა მისებრ, რომელ მომცა მე უფალმან აღსაშენებელად და არა დასარღუეველად.
11. ამიერითგან, ძმანო, გიხაროდენ, განმტკიცენით, ნუგეშინის-ცემულ იქმნენით, ნუგეშინის-სცემდით, მასვე ზრახევდით, მშჯდობასა ჳყოფდით; და ღმერთი სიყუარულისა და მშჯდობისა იყავნ თქუენ თანა.
12. მოიკითხევდით ურთიერთარს ამბორის-ყოფითა წმიდითა. გიკითხვენ თქუენ წმიდანი ყოველნი.
13. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი, და სიყუარული ღმრთისა და მამისა, და ზიარებაჲ სულისა წმიდისა თქუენ ყოველთა თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი გალატელთა მიმართ

1. პავლე მოციქული არა კაცთაგან, არცა კაცთა მიერ, არამედ იესუ ქრისტეს მიერ და ღმრთისა მამისა, რომელმან აღადგინა იგი მკუდრეთით,
2. და ჩემ თანა ყოველნი ძმანი ეკლესიათა გალატიადასათა:
3. მაღლი თქუენდა და მშვიდობად ღმრთისა მიერ მამისა და უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა,
4. რომელმან მისცა თავი თვისი ცოდვათა ჩუენთათჳს, რადთა განმარინნეს ჩუენ სოფლისა ამის ბოროტისაგან ნებითა ღმრთისა და მამისა ჩუენისადათა.
5. რომლისადა არს დიდებადა უკუნითი უკუნისამდე. ამინ.
6. მიკვრს, რამეთუ ესრეთ ადრე გარდაიქცევით მისგან, რომელმან - იგი გიჩინნა თქუენ მაღლითა ქრისტესითა, სხუად სახარებად,
7. რომელ სხუა არა არს, გარნა არიან ვინმე, რომელნი აღგძრვენ თქუენ და ჰნებავენ გარდაქცევად სახარებად იგი ქრისტესი.
8. არამედ დაღათუ ჩუენ, გინა თუ ანგელოზი ზეცით გახარებდეს თქუენ გარეშე მისსა, რომელი - იგი გახარეთ თქუენ, შეჩუენებულ იყავნ.
9. ვითარცა წინადასწარ ვთქუ და აწ კუალად ვიტყვ: უკუეთუ ვინმე გახარებდეს თქუენ მისსა გარეშე, რომელი - იგი მიიღეთ, შეჩუენებულ იყავნ!
10. აწ კაცთა - მე ვერწმუნო ანუ ღმერთსა? ანუ ვეძიებ რას კაცთა მოთნებასა? რამეთუ უკუეთუმცა კაცთადა სათნო -ვეყოფვოდე, ქრისტეს მონამცა არა ვიყავ.
11. ხოლო გაუწყებ თქუენ, ძმანო, სახარებასა მას, რომელი - იგი გეხარა ჩემ მიერ, რამეთუ არა არს კაცობრივ,
12. და რამეთუ არცაღა მე კაცისა მიერ მოვიღე იგი გინა ვისწავე, არამედ გამოცხადებითა იესუ ქრისტესითა.
13. რამეთუ გესმინა თქუენ ოდესმე სლვად ჩემი ჰურიებასა შინა, რამეთუ გარდარეულად ვსდევნიდ ეკლესიათა ღმრთისათა და ვსტყუენევდი მათ.
14. და წარვემატებოდე ჰურიებასა შინა უფროდს მრავალთა ჰასაკისა სწორთა ჩემთა ნათესავთა შინა ჩემთა, უმეტეს მოშურნე ვიყავ მამულთა ჩემთათჳს მოძღრუებათა.
15. ხოლო რაჟამს სათნო - იყო ღმერთმან, რომელმან გამოძირჩია მე დედის მუცლით ჩემითგან და მიწოდა მე მაღლითა მისითა
16. გამოცხადებად მე მისი ჩემ მიერ, რადთა ვახარო იგი წარმართთა შორის, მეყსეულად არა ვაუწყე იგი ჯორცთა და სისხლითა,
17. არცა აღვედ იერუსალჴმდ მათდა, რომელნი - იგი იყვნეს უწინარეს ჩემსა მოციქულნი, არამედ მივედ არაბიად და კუალად მოვიქეც დამასკედ.
18. და მერმე შემდგომად სამისა წლისა აღვედ იერუსალჴმდ ხილვად პეტრესა და ვიყავ მის თანა ათხუთმეტ დღე.
19. ხოლო სხუად მოციქულთაგანი არავინ ვიხილე, გარნა იაკობ, ძმადა უფლისადა.
20. და რომელსა - ესე მივსწერ თქუენდა, აჰა ესერა წინაშე უფლისა, რამეთუ არა ვტყუვი.
21. და მერმე მოვედ ადგილთა მათ ასურეთისა და კილიკიადასათა.
22. ხოლო ვიყავ შეუსწავებელ წინაშე პირსა ეკლესიათა მათ ჰურიასტანისათა, რომელნი იყვნეს ქრისტეს მიმართ;
23. გარნა სმენით ხოლო ესმინა, ვითარმედ რომელი - იგი გუდევნიდა ჩუენ ოდესმე, აწ ახარებს სარწმუნოებასა მას, რომელსა - იგი ოდესმე ტყუენვიდა.
24. და აღიღებდეს ღმერთსა ჩემთჳს.

1. მერმე მეათოთხმეტესა წელსა კუალად აღვედ იერუსალჴმდ ბარნაზადს თანა; ჩემ თანა წარვიყვანე ტიტეცა.
2. ხოლო აღვედ გამოცხადებით და ვაუწყე მათ სახარებად იგი, რომელსა ვქადაგებდ წარმართთა შორის, ხოლო თვსაგან მათ, რომელნი - იგი საგონებელ იყვნეს, ნუუკუე ცუდად ვრბიოდე ანუ ვრბი.
3. არამედ არცაღა ტიტე, რომელი - იგი იყო ჩემ თანა, რამეთუ წარმართლა იყო, იძულა წინადა ცუეთად.
4. შემოსრულთა მათთვს ძმათა მტყუვართა, რომელნი შემოვიდეს განმსტროზად აზნაურებასა მას ჩუენსა, რომელი მაქუს ქრისტე იესუს მიერ, რადთა ჩუენ დაგვმონნენ,
5. რომელთად ჟამ ერთცა არა თავს - ვიდევით დამორჩილებად, რადთა ჴემმარტებად იგი სახარებისად დაადგრეს თქუენ თანა.
6. ხოლო მათ, რომელნი - იგი ჴგონებდეს, ვითარმედ არიან რადმე, რომელნი - იგი ყოფილ ოდესმე იყვნეს არარად უმჯობეს ჩემსა. პირსა კაცისასა ღმერთმან არა თუალ - ახუნის. რამეთუ მე, რომელნი - იგი საგონებელ იყვნეს, არარადვე მითხრეს,
7. არამედ წინაღმდგომი, უწყოდეს, რამეთუ რწმუნებულ არს ჩემდა სახარებად იგი წინადაუცუეთილებისად, ვითარცა-იგი პეტრეს - წინადაცუეთილებისად.
8. რამეთუ რომელი შეეწია პეტრეს მოციქულად წინადაცუეთილებისა, შემეწია მეცა წარმართთა მიმართ.
9. და ვითარცა ცნეს მადლი იგი, რომელ მოცემულ იყო ჩემდა, იაკობ და კეფა და იოვანე, რომელნი - იგი ჴგონებდეს სუეტად თავთა თვსთა, მარჯუენე მოგუცეს მე და ბარნაზას ჴიარებისად, რადთა ჩუენ წარმართთა მიმართ, ხოლო იგინი წინადაცუეთილებისა მიმართ.
10. გარნა რადთა გლახაკნი ხოლომცა გუაცსოვნან, რომელცა - იგი ვისწრაფეთ ამისა ყოფად.
11. და რაჟამს მოვიდა პეტრე ანტიოქიად, წინაშე პირსა მისსა აღუდეგ, რამეთუ შეკდებულ იყო.
12. და რამეთუ პირველ მოსლვადმდე ვიეთთამე იაკობისაგან წარმართთა თანა ჴამდა; ხოლო რაჟამს მოვიდეს, იჯმნა და განაშორა თავი თვსი, რამეთუ ეშინოდა წინადაცუეთილთა მათგან.
13. და მის თანა ორგულ იქმნეს სხუანიცა ჴურიანი, ვიდრე ბარნაზაცა მიერჩდა მათსა მას ორგულებასა.
14. არამედ რაჟამს ვიხილე, ვითარმედ არა მართლ წარმართებულ არიან ჴემმარტებისა მიმართ სახარებისა, ვარქუ პეტრეს წინაშე ყოველთადსა: უკუეთუ შენ ჴურიად ხარ და წარმართვერ და არა ჴურიებერ სცხონდები, ვითარ აიძულებ წარმართთა ჴურიებად?
15. ჩუენ ბუნებით ჴურიანი ვართ და არა წარმართთაგანნი ცოდვილნი;
16. და უწყით, რამეთუ არა განმართლდების კაცი საქმეთაგან სჯულისათა, გარნა სარწმუნოებითა იესუ ქრისტესითა, და ჩუენ იესუ ქრისტეს მიმართ გურწმენა, რადთა განვმართლდეთ სარწმუნოებითა ქრისტესითა და არა

საქმეთაგან შჯულისათა; რამეთუ საქმეთაგან შჯულისათა არა განმართლდეს ყოველი ჯორციელი.

17. უკუეთუ მით ვეძიებდეთ განმართლებასა ქრისტეს მიმართ, ვიპოვნეთ ჩუენცა ცოდვილ; აწ უკუე ქრისტე ცოდვისა - მე მსახურ იქმნა? ნუ იყოფინ!

18. რამეთუ უკუეთუ რომელი - იგი დავარღვე და კუალად მასვე ვაშენებდე, გარდამავალად შჯულისა თავი ჩემი შევირაცხო.

19. რამეთუ მე შჯულისათვს შჯულითა მოვკუედ, რადთა ღმრთისა ვცხოვნიდე. ქრისტეს თანა ჯუარ - ცუმულ ვარ.

20. ხოლო ცხოველ არღარა მე ვარ, არამედ ცხოველ არს ჩემ თანა ქრისტე. ხოლო რომელ - ესე აწ ცხოველ ვარ ჯორციითა, სარწმუნოებითა ცხოველ ვარ მისა ღმრთისადათა, რომელმანცა შემიყუარა მე და მისცა თავი თვისი ჩემთვის.

21. არა შეურაცხ - ვჰყოფ მადლსა მას ღმრთისასა. რამეთუ უკუეთუ შჯულისაგან არს სიმართლე, ქრისტე სამე ცუდად მოკუდა?

3

1. ზ უცნობელნიო გალატელნიო, ვინ გემურობდა თქუენ ჭეშმარიტებისა არა - მორჩილებად, რომელთა თუალთა წინაშე პირველვე გამოიწერა თქუენ შორის იესუ ქრისტე ჯუარცუმული?

2. ესე ხოლო მნებავს თქუენგან უწყებად: საქმეთაგან შჯულისათა სული იგი მიიღეთ ანუ სმენითა მით სარწმუნოებისადათა?

3. ესრეთ უცნობელ ხართ, იწყეთ სულიერად და აწ ჯორციელად აღასრულებთ?

4. ესოდენი გევნო ცუდად? და თუმცა ცუდად!

5. აწ უკუე რომელმან - იგი მოგცა თქუენ სული და იქმს ძალთა თქუენ შორის, საქმეთაგან - მე შჯულისათა ანუ სმენითა მით სარწმუნოებისადათა?

6. ვითარცა აბრაჰამს ჰრწმენა ღმერთი და შეერაცხა მას სიმართლედ.

7. უწყით - მეა, რამეთუ სარწმუნოებისაგანნი იგი არიან შვილნი აბრაჰამისნი?

8. რამეთუ წინადსწარ იცოდა წიგნმან, ვითარმედ სარწმუნოებითა განამართლებს წარმართთა ღმერთი, წინადსწარ ახარა აბრაჰამს, ვითარმედ: შენდამი იკურთხეოდინ ყოველნი წარმართნი.

9. აწ უკუე სარწმუნოებისაგანნი იგი იკურთხევიან მორწმუნისა მის აბრაჰამის თანა.

10. რამეთუ რაოდენნი - იგი საქმეთაგან შჯულისათა არიან, წყევასა ქუეშე არიან. რამეთუ წერილ არს: წყეულ იყავნ ყოველი, რომელი არა დაადგრეს ყოველსა წერილსა წიგნისა ამის შჯულისასა ყოფად მისა.

11. და რამეთუ შჯულითა არავინ განმართლდების ღმრთისა წინაშე, ცხად არს, რამეთუ მართალი სარწმუნოებით ცხონდეს.

12. ხოლო შჯული არა არს სარწმუნოებისაგან, არამედ, ყოს თუ ვინმე იგი კაცმან, ცხონდეს მას შინა.

13. ქრისტემან ჩუენ მოგვყიდნა წყევისა მისგან შჯულისა და იქმნა ჩუენთვის წყევასა ქუეშე. რამეთუ წერილ არს: წყეულ იყავნ ყოველი, რომელი დამოეკიდოს ძელსა.

14. რადთა წარმართთა მიმართ კურთხევაჲ იგი აბრაჰამისი იყოს ქრისტე იესუდს მიერ, რადთა აღთქუმაჲ იგი სულისაჲ მოვიღოთ სარწმუნოებითა.

15. ძმანო, კაცობრივ ვიტყვ, ვითარმედ: კაცისად დამტკიცებული წიგნი არავინ შეურაცხვევის გინა სხუად ბრძანებად ბრძანის მის ზედა.
16. ხოლო აბრაჰამის მიმართ ითქუნეს აღთქუმანი ესე და ნათესავისა მისისა არა იტყვს “ნათესავთა”, ვითარცა მრავალთასა, არამედ ვითარცა ერთისასა: “და ნათესავისა შენისა”, რომელ არს ქრისტე.
17. ხოლო ამას ვიტყვ წიგნად აღთქუმისა დამტკიცებულად ღმრთისა მიერ ქრისტეს მიმართ, რომელ შემდგომად ოთხას ოცდაათისა წლისა იყო შჯული, არა დაუმტკიცებელ ჰყოფს, რადთამცა განქარვა აღთქუმად იგი.
18. რამეთუ უკუეთუ შჯულისაგან არს მკვდრობად იგი, არღარა აღთქუმისაგან არს; ხოლო აბრაჰამს აღთქუმისა მიერ მოჰმადლა ღმერთმან.
19. აწ უკუე რად შჯული? გარდასლვისათვს - მე მოეცა, ვიდრემდის მოვიდეს ნათესავი იგი, რომელ აღთქმულ არს, ბრძანებული ანგელოზთაგან ჳელითა შუამდგომელისადათა.
20. ხოლო შუამდგომელი ერთისად არა არს, ხოლო ღმერთი ერთ არს.
21. აწ უკუე შჯული მტერ - მე არსა აღთქუმათა მათ ღმრთისათა? ნუ იყოფინ! რამეთუ უკუეთუმცა მოცემულ იყო შჯული, შემძლებელი ცხოვრებად, ნანდვლვე სამე შჯულისაგანმცა იყო სიმართლე.
22. არამედ შეაყენა წიგნმან ყოველივე ცოდვასა ქუეშე, რადთა აღთქუმად იგი სარწმუნოებისაგან იესუ ქრისტესისა მოეცეს მორწმუნეთა.
23. ხოლო პირველ მოწევნადმდე სარწმუნოებისა შჯულსა ქუეშე მოცულ ვიყვნით და შეყენებულ მერმისა მისთვს სარწმუნოებისა გამოჩინებადმდე.
24. ვინადცა შჯული იგი მზარდულ გუექმნა ჩუენ ქრისტეს მიმართ, რადთა სარწმუნოებითა განვმართლდეთ.
25. ხოლო მო - რად - იწია სარწმუნოებად, არღარა მზარდულთა ქუეშე ვართ.
26. რამეთუ ყოველნი შვილნი ღმრთისანი ხართ სარწმუნოებითა ქრისტე იესუდსითა.
27. რამეთუ რავდენტა ქრისტეს მიმართ ნათელ-ილეთ, ქრისტე შეიმოსეთ.
28. არა არს ჳურიება, არცა წარმართება; არა არს მონება, არც აზნაურება; არა არს რჩევა მამაკაცისა, არცა დედაკაცისა, რამეთუ თქუენ ყოველნი ერთ ხართ ქრისტე იესუდს მიერ.
29. ხოლო უკუეთუ თქუენ ქრისტესნი ხართ, აბრაჰამისნი ვიდრემე შვილნი ხართ და აღთქუმისა მისგან მკვდრნი.

4

1. ხოლო ამას ვიტყვ: რაოდენ ჟამ მკვდრი იგი ყრმა არნ, არარადთ ჳმატნ მონასა, უფალ ღათუ არნ ყოვლისა.
2. არამედ ეზოდს - მოძღუართა და მნეთა ქუეშე არნ ვიდრე ადგილად მოდგომადმდე მამისა თვსისა.
3. ეგრეცა ჩუენ, ვიდრე - იგი ყრმადა ვიყვნით, წესთა მათ ქუეშე ამის სოფლისათა ვიყვნით დაკირთებულ.
4. ხოლო ოდეს მოიწია აღსასრული ჟამთად, მოავლინა ღმერთმან მე თვსი, შობილი დედაკაცისაგან, და იქმნა იგი შჯულსა ქუეშე,
5. რადთა შჯულსა ქუეშე მყოფნი გამოიქსნეს, და რადთა შვილებად იგი მოვიდოთ.

6. და რამეთუ ხართ შვილნი, გამოავლინა ღმერთმან სული ძისა თვისისად გულთა შინა ჩუენთა, რომლითა ვლადადებთ: აბბა, მამაო.
7. ამიერითგან არღარა ხართ მონა, არამედ შვილ; ხოლო უკუეთუ შვილ, მკვდრცა ღმრთისა ქრისტეს მიერ.
8. არამედ მაშინ არა იცოდეთ ღმერთი და ჰმონებდით მათ, რომელნი - იგი არა იყვნეს ბუნებით ღმერთ.
9. ხოლო აწ იცანთ ღმერთი, უფროდსლა გიცნნა თქუენ ღმერთმან, ვითარ მიიქცევით კუალად უძლურისა მის და გლახაკისა წესისა, რომელთად კუალად ზემოდთვე გნებავს მონებად?
10. დღეთა იზმნით და თთუეთა, ჟამთა და წესთა.
11. მეშინის მე თქუენტვს, ნუუკუე ცუდად დავშუერ თქუენდა მიმართ.
12. იქმნენით, ვითარცა მე, რამეთუ მე ვიყავ, ვითარცა თქუენ. ძმანო, გევედრები თქუენ, არარაა შემცოდეთ მე.
13. ხოლო ესე იცით, რამეთუ უძლურებითა ჯორცთადთა გახარე თქუენ პირველად;
14. და განსაცდელი იგი ჯორცთა ჩემთად არა შეურაცხ - ჰყავთ, არცა მოიძაგეთ, არამედ ვითარცა ანგელოზი ღმრთისად შემიწყნარეთ მე, ვითარცა ქრისტე იესუ.
15. რად - მე უკუე იყო ნეტარებად იგი თქუენი? რამეთუ გეწამები თქუენ, ვითარმედ შე - თუმცა - საძლებელ იყო, თუაღნიმცა თქუენნი აღმოიკადენით და მომცენით მე.
16. ვითარცა მტერ რად - მე გექმენ თქუენ, რომელი - ესე ჭემმარიტსა გეტყოდე თქუენ?
17. გეშურებიან თქუენ არა კეთილისათვს, არამედ გარდაქცევად თქუენი ჰნებავს, რადთა მათ ჰბამვიდეთ.
18. ხოლო კეთილ არს ბაძვად კეთილისათვს მარადის, და ნუ მისვლასა მას ხოლო ჩემსა თქუენდა მიმართ,
19. შვილნო ჩემნო, რომელთათვს კუალად მეღმის, ვიდრემდე გამოიხატოს ქრისტე თქუენ შორის.
20. ხოლო მინდა მისვლად თქუენდა აწ და ცვალებად ჯმად ჩემი, რამეთუ განკვრვებულ ვარ მე თქუენტვს.
21. მითხარ - ღა მე, რომელთა - ეგე შჯულსა ქუეშე გნებავს ყოფად, შჯული არა აღმოგიკითხავსა?
22. რამეთუ წერილ არს, ვითარმედ: აბრაჰამს ორ ძე ესხნეს: ერთი მკველისაგან და ერთი აზნაურისაგან.
23. არამედ მკველისაგანი იგი ჯორციელად შობილი იყო, ხოლო აზნაურისად იგი - აღთქუმისაგან.
24. რომელი - იგი არს იგავად, რამეთუ ესე არიან ორნი შჯულნი: ერთი იგი სინა მთით, შობილი მონებად, რომელ არს აგარ.
25. რამეთუ აგარ სინა მთად არს არაბიას, ხოლო თანა - შეეტყუების ამას იერუსალჴმსა, რამეთუ ჰმონებს იგი შვილთა მისთა თანა.
26. ხოლო ზეცისა იგი იერუსალჴმი აზნაურ არს, რომელ არს დედად ჩუენ ყოველთად.
27. რამეთუ წერილ არს: იხარებდ, ბერწი ეგე, რომელი არა შობდ; აღიმაღლე და ჯმობდ, რომელსა არა გელმოდა, რამეთუ მრავალ არიან შვილნი ოჯრისანი უფროდს, ვიდრე რომელსა - იგი ესუას ქმარი.

28. ხოლო ჩუენ, ძმანო, ისააკისგან აღთქუმისა შვილნი ვართ.
29. არამედ ვითარცა - იგი მაშინ ჯორციელად შობილი იგი სდევნიდა სულიერსა მას, ეგრეცა აწ.
30. არამედ რასა იტყვს წიგნი? განამე მკვევალი ეგე და მე მაგისი: რამეთუ არა დაიმკვდროს შვილმან მკვევლისამან ძისა თანა აზნაურისადასა.
31. ხოლო ჩუენ, ძმანო, არა ვართ შვილნი მკვევლისანი, არამედ აზნაურისანი.

5

1. აზნაურებითა მით, რომლითა ქრისტემან ჩუენ განგუააზნაურნა, მტკიცედ დეგით და ნუ კუალად უღელსა მას მონებისასა თავს - იღებთ.
2. აჰა ესერა მე, პავლე, გეტყვ თქუენ, ვითარმედ: უკუეთუ წინადაიცვთოთ, ქრისტემან თქუენ არარად გარგოს.
3. ხოლო კუალად უწამებ ყოველსა კაცსა წინადაცუეთილსა, ვითარმედ თანა - მდებ არს იგი ყოველსა შჯულსა ყოფად.
4. განქარვებულ ხართ ქრისტესგან, რომელნი - ეგე სჯულითა განჰმართლდებით, მადლისა მისგან განვრდომილ ხართ.
5. რამეთუ ჩუენ სულითა სარწმუნოებისაგან სასოებასა სიმართლისასა მოველით.
6. რამეთუ ქრისტე იესუმს მიერ არცა წინადაცუეთილებად რას შემძლებელ არს, არცა წინადაუცუეთელებად, არამედ სარწმუნოებად, სიყუარულისაგან შეწევნული.
7. ჰრბიოდეთ კეთილად; ვინ დაგაბრკოლნა თქუენ ჭემმარიტებისა არა - მორჩილებად?
8. მორჩილებად ეგე არა მისგან არს, რომელმან - იგი გიჩინნა თქუენ.
9. მცირემან ცომმან ყოველივე შესუარული აღაფუვნის.
10. მე გესავ თქუენ უფლისა მიერ, ვითარმედ სხუასა არარას ჰზრახვიდეთ; ხოლო რომელი - იგი აღგძრავს თქუენ, მან იტვრთოს საშჯელი, ვინცა - იგი არს.
11. ხოლო მე, ძმანო, წინადაცუეთასა ღათუ ვქადაგებდე, რადასა - მე ვიდევნები? გან - მე - ქარდა საცთური იგი ჯუარისად?
12. ჯერ - იყო, გან - თუმცა - გეშორნეს, რომელნი - იგი გაშფოთებენ თქუენ.
13. რამეთუ თქუენ აზნაურებასა ჩინებულ ხართ, ძმანო; გარნა ხოლო აზნაურებად ეგე ნუ მიზეზად ჯორცთა, არამედ სიყუარულისა მისთვის ჰმონებდით ურთიერთარს.
14. რამეთუ ყოველი შჯული ერთითა სიტყვთა აღესრულების: შეიყუარო მოყუასი შენი, ვითარცა თავი თვისი.
15. ხოლო უკუეთუ ურთიერთარს იკბინებოდით და შეიჭამებოდით, იხილეთ, ნუუკუე ურთიერთარს განილინეთ.
16. ხოლო ამას გეტყვ: სულითა ვიდოდეთ და ჯორცთა გულის თქუმასა ნუ აღასრულებთ.
17. რამეთუ ჯორცთა გული უთქუამს სულისათვის და სულსა ჯორცთათვის, და ესენი მჯდომ არიან ურთიერთარს, რადთა არა რად - იგი გინდეს, მას ჰყოფდეთ.
18. უკუეთუ სულითა იქცეოდით, არა ხართ შჯულსა ქუეშე.

19. ხოლო ცხად არიან საქმენი ჯორცთანი, რომელ არიან: სიძვანი, მრუშებანი, არა - წმიდებანი, ბილწებანი,
20. კერპთ-მსახურებანი, მწამლველობანი, მტერობანი, კდომანი, შურობანი, გულის წყრომანი, წვალეზანი, შფოთებანი,
21. შურნი, კაცის - კლვანი, ლირწებანი, მთრვალობანი, სილოდანი და მსგავსნი ამათნი. რომელსა წინადსწარ გეტყვ თქუენ, ვითარცა პირველ გარქუ, ვითარმედ ესევითარისა მოქმედთა სასუფეველი ღმრთისაჲ ვერ დაიმკვდრონ.
22. ხოლო ნაყოფი სულისაჲ არს: სიყუარული, სიხარული, მშკდობაჲ, სულგრძელებაჲ, სიტკბოებაჲ, სახიერებაჲ, სარწმუნოებაჲ,
23. მყუდროებაჲ, მარხვაჲ, მოთმინებაჲ. ესევითართათჳს არა ძეს შჯული.
24. ხოლო ქრისტესთა მათ ჯორცნი თჳსნი ჯუარს-აცუნეს ვნებითურთ და გულის თქუმით.
25. უკუეთუ სულითა ცხოველ ვართ, სულითაცა ვეგნეთ.
26. ნუმცა ვართ მზუაობარ, ურთიერთას მაბრალობელ, ურთიერთას მოშურნე.

6

1. ძმანო, უკუეთუ ვინმე დაეპყრას კაცი რომელსამე ბრალსა, თქუენ სულიერთა მაგათ დაამტკიცეთ ეგევითარი-იგი სულითა მით მშკდობისაჲთა; ეკრძალე თავსა შენსა, ნუუკუე შენცა განიცადო.
2. ურთიერთას სიმძიმე იტვრთეთ და ესრეთ აღასრულებთ შჯული იგი ქრისტესი.
3. რამეთუ უკუეთუ ვისმე ეგონოს, ვითარმედ არს რადმე, და იგი არა იყოს, თავსა თჳსსა აცთუნებს.
4. არამედ საქმენი თჳსნი გამოიცადენინ კაცად-კაცადმან, და მაშინ თავისა თჳსისა ხოლო ქებაჲ აქუნდეს, და არა მოყუსისა მიმართ,
5. რამეთუ კაცად -კაცადმან თჳსი ტვრთი იტვრთოს.
6. ხოლო ეზიარებოდენ უმეცარი იგი სიტყუასა მასწავლელისასა ყოველსა შინა კეთილსა.
7. ნუ სცთებით, ღმერთი არა შეურაცხ - იქმნების. რამეთუ რადცა-იგი სთესოს კაცმან, იგიცა მოიმკოს.
8. რამეთუ რომელმან სთესოს ჯორცთა შინა თჳსთა, ჯორცთა მიერ თჳსთა მოიმკის ხრწნილებაჲ; ხოლო რომელმან სთესოს სულსა თჳსსა, სულისაგან თჳსისა მოიმკოს ცხოვრებაჲ საუკუნოჲ.
9. ხოლო კეთილისა საქმე ნუმცა გუეწყინების, რამეთუ თჳსსა ჟამსა მოვიმკოთ, არა თუ მოვმედგრდეთ.
10. აწ უკუე, ვიდრე ჟამი გუაქუს-და, ვიქმოდით კეთილსა ყოველთა მიმართ, ხოლო უფროდსად სახლეულთა მათ მიმართ სარწმუნოებისათა.
11. აწ იხილეთ, რაოდენი წიგნები მივწერე თქუენდა ჳელითა ჩემითა.
12. რომელთა-იგი ჳნებავს პირ-შუენიერებაჲ ჯორცითა, იგინი გაიძულეზენ თქუენ წინადაცუეთად, გარნა ხოლო რადთა ჯუარსა ქრისტესსა არა შეუდგენ.
13. რამეთუ არცაღა თვთ იგი წინადაცუეთილნი შჯულსა იმარხვენ, არამედ ჳნებავს თქუენი წინადაცუეთად, რადთა თქუენითა მით ჯორცითა იქადოდინ.

14. ხოლო ჩემდა ნუ იყოფინ სიქადულ, გარნა ჯუართა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, რომლისათჳს სოფელი ჩემდამო ჯუარ - ცუმულ არს და მე სოფლისა.
15. რამეთუ ქრისტე იესუმს მიერ არცა წინადაცუეთილებაჲ რას შემძლებელ არს, არცა წინადაუცუეთილებაჲ, არამედ ახალი დაბადებული.
16. და რაოდენნი წესსა ამას ზედა ეგნენ, მშჳდობაჲ მათ ზედა და წყალობაჲ ისრაჴლსა ზედა ღმრთისასა.
17. ამიერითგან შრომასა ნუვინ შემამთხუევენ მე; რამეთუ მე საწრეტელნი იგი უფლისა იესუმსნი ჳორცთა შინა ჩემთა მიტჳრთვან.
18. მაღლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი სულისა თქუენისა თანა, ძმანო. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ეფესელთა მიმართ

1

პავლე, მოციქული ნებითა ღმრთისაჲთა, წმიდათა მაგათ, რომელნი ხართ ეფესოს შინა, და სარწმუნოთა ქრისტეს იესუმს მიერ:

მაღლი თქუენდა და მშჳდობაჲ ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესი.

კურთხეულ არს ღმერთი და მამაჲ უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი, რომელმან მაკურთხნა ჩუენ ყოვლითა კურთხევითა სულიერითა ცათა შინა ქრისტეს მიერ.

ვითარცა - იგი გამოგზრჩინა ჩუენ მის მიერ უწინარეს სოფლის დაბადებისა, რაჲთა ვიყვნეთ ჩუენ წმიდა და უბიწო წინაშე მისსა სიყუარულით.

წინაღსწარ გვჩინნა ჩუენ შვილებად იესუ ქრისტეს მიერ მისა მიმართ სათნოებისაებრ ნებისა მისისა,

საქებელად დიდებისა მაღლისა მისისა, რომლითა მოგუმადლა ჩუენ საყუარელისა მის მიერ,

რომლისა მიერ გუაქუს ჩუენ გამოგსნაჲ სისხლითა მისითა და მოტევებად ცოდვათა ჩუენთაჲ სიმდიდრისაებრ მაღლისა მისისა.

რომელი - იგი გარდაჳმატა ჩუენდა მომართ ყოვლითა სიბრძნითა და გონიერებითა.

გუაუწყა ჩუენ საიდუმლოჲ იგი ნებისა მისისაჲ სათნოებისაებრ მისისა, რომელი - იგი წინაჲთვე განაჩინა მას შინა

განგებულად აღსავსებისა მის ჟამთაჲსა, თავ - ყოფად ყოველივე ქრისტეს მიმართ, რაჲ - იგი არს ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა;

მისა მიმართ, რომელსა შინაცა განვეწესენით და წინაღსწარ ვიჩინენით ნებითა ღმრთისაჲთა, რომელმან - იგი ყოველივე შექმნა ზრახვისაებრ ნებისა მისისა,

რაჲთა ვიყვნეთ ჩუენ საქებელად დიდებისა მისისა, რომელი - ესე წინაღსწარ მოსავ ვიყვნით ქრისტესა.

რომლისა მიერ და თქვენცა გესმა სიტყუად იგი ჭეშმარიტებისად, სახარებად იგი ცხორებისა თქუენისად, რომლითაცა – იგი გრწმენა და აღიბეჭდენით სულითა მით წმიდითა აღთქუმისადათა,
 რომელ – იგი არს წინდი მკვდრობისა ჩუენისად გამოსაჯსრად შეწევნისა ჩუენისა, საქებულად დიდებისა მისისა.
 ამისთვის მეცა მესმა თქუენი ეგე სარწმუნოებად უფლისა იესუმს მიერ და სიყუარული იგი, რომელ გაქუს ყოველთა მიმართ წმიდათა.
 არა დავსცხრები მადლობითა თქუენთვის, ვსენებასა თქუენსა ვჰყოფ ლოცვათა შინა ჩემთა,
 რადთა ღმერთმან მამამან უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტემან, ღმერთმან დიდებისამან, მოგცეს თქუენ სული სიბრძნისა და გამოცხადებისა მეცნიერებითა მისითა.
 და განანათლნეს თუალნი გულისა თქუენისანი, რადთა იცოდით თქუენ, რად-იგი არს სასოებად ჩინებისა მისისა და რად-იგი არს სიმდიდრე დიდებისა მკვდრობისა მისისა წმიდათა შორის,
 და რად-იგი არს გარდამატებული სიმდიდრე ძლიერებისა მისისა ჩუენდა მომართ მორწმუნეთა – შეწევნისაებრ სიმტკიცისა ძლიერებისა მისისა, რომელ ქმნა ქრისტეს თანა, რამეთუ აღადგინა იგი მკუდრეთით და დასუა მარჯუენით მისა ზეცათა შინა,
 უზეშთაეს ყოველთა მთავრობათა და კელმწიფებათა და ძალთა და უფლებათა და ყოვლისავე სახელისა, რომელი სახელ - დებულ არს არა ხოლო თუ ამას სოფელსა, არამედ მერმესაცა მას.
 და ყოველივე დაამორჩილა ქუეშე ფერჯთა მისთა და იგი მოსცა მთავრობად ზეშთა ყოველთა ეკლესიასა.
 რომელი – იგი არს გუამი მისი, აღსავსებად იგი, რომელმან ყოველივე ყოველსა შინა ადავსო.

2

1. და თქუენცა, რომელნი-ეგე მკუდარ იყვენით ბრალითა და ცოდვითა თქუენითა,
 რომელთა შინა ოდესმე ხვდოდეთ მსგავსად ჟამთა მათ ამის სოფლისათა, მთავრისა მისებრ კელმწიფებისა ჰაერისა, სულისა, რომელი-იგი აწ იქმს ნაშობთა მათ შორის ურჩებისათა,
3. რომელთა შინა და ჩუენცა ყოველნი ვიქცეოდეთ ოდესმე გულის თქუმათა შინა ჯორცითა ჩუენითასა, ვჰყოფდით ნებასა ჯორცითა და გონებათასა და ვიყვენით ბუნებით შვილნი რისხვისანი, ვითარცა-იგი სხუანი.
4. ხოლო ღმერთმან, რამეთუ მდიდარ არს წყალობითა, მრავლითა სიყუარულითა მისითა, რომლითა-იგი შემიყუარნა ჩუენ,
5. და რამეთუ ვიყვენით ჩუენ მკუდარ შეცოდებითა, ქრისტეს თანა განგუაცხოველნა, - მადლითა ხართ თქუენ გამოჯსნილ, -
6. და თანა-აღმადგინნა და თანა-დამსხნა ზეცათა შინა ქრისტე იესუმს მიერ,
7. რადთა აჩუენოს ჟამთა მათ მომავალთა გარდამატებული იგი სიმდიდრე მადლისა მისისა სიტკბოებით ჩუენ ზედა ქრისტე იესუმს მიერ.

8. რამეთუ მაღლითა ხარტ გამოცხნილ სარწმუნოებისა მიერ, და ესე არა თქუენგან, არამედ ღმრთისა ნიჭი არს:
9. არა საქმეთაგან, რადთა არავინ იქადოს.
10. რამეთუ მისნი შექმნულნი ვართ და დაბადებულნი ქრისტე იესუმს მიერ საქმეთათვს კეთილთა, რომელთათვს წინადასწარ განმზადა ღმერთმან, რადთა მათ შინა ვიდოდით.
11. ამისთვს მოიგსენეთ, რამეთუ თქუენ, ოდესმე წარმართნი ეგე ჯორცითა, რომელთა გერქუა წინა-დაუცუეთელ მის გამო, რომელსა-იგი ერქუა წინადაცუეთილება ჯორცითა მით ჯელით ქმნულითა,
12. რამეთუ იყვენით მას ჟამსა შინა თვნიერად ქრისტესა, უცხოქმნულნი მოქალაქობისა მისგან ისრაჴლისა და უცხო რჩეულთა მათგან აღთქუმათადასა, სასოებად არა გაქუნდა, და უღმრთო იყვენით სოფელსა შინა.
13. ხოლო აწ ქრისტე იესუმს მიერ თქუენ, რომელი-ეგე ოდესმე იყვენით შორს, იქმნენით მახლობელ სისხლითა მით ქრისტესითა.
14. რამეთუ იგი თავადი არს მშვდობად ჩუენი, რომელმან შექმნა ორივე ერთად და შუა კედელი ზღუდისად მის დაჴსნა,
15. მტერობად იგი ჯორცითა მისითა, შჯული იგი მცნებათად მათ ბრძანებითა განაქარვა, რადთა ორივე იგი დაჴბადოს მას შინა ერთად ახლად კაცად ყოფად მშვდობისა
16. და დაადგნეს ორნივე იგი ერთითა მით ჯორცითა ღმერთსა ჯუარისა მიერ, მოკლა მტერობად იგი მას შინა,
17. და მოვიდა და გახარა მშვდობად თქუენ, შორიელთა და მახლობელთა,
18. რამეთუ მის მიერ მაქუს ჩუენ მიახლება იგი ურთიერთას ერთითა სულითა მამისა მიმართ.
19. ამიერითგან უკუე არღარა ხარტ უცხო და მწირ, არამედ თანამოქალაქე წმიდათა და სახლეულ ღმრთისა,
20. აღშენებულ საფუძველსა ზედა მოციქულთასა და წინადასწარმეტყუელთასა, რომლისა თავ საკიდურთა მისთა არს თვთ ქრისტე იესუ,
21. რომლითა ყოველი შენებული, შენაწევრებული, ორძის ტაძრად წმიდად უფლისა მიერ,
22. რომელსა ზედა თქუენცა თანა-აღშენებულ ხარტ სამკვდრებელად ღმრთისა სულითა.

3.

ამისთვს მე, პავლე, კრული ქრისტე იესუმსი, თქუენ წარმართთათვს. უკუეთუ გასმიეს მოღუაწებად იგი მაღლისა ღმრთისადა, რომელ მოცემულ არს ჩემდა თქუენდა მიმართ, რამეთუ გამოცხადებით მაუწყე მე საიდუმლოდ იგი, ვითარცა-იგი უწინარეს მივწერე თქუენდა მცირედრე, რომლითა შემძლებელ ხარტ, აღმოიკითხოთ რაა, ცნობად გულისკმის-ყოფისა მის ჩემისა საიდუმლოდთა მით ქრისტესითა,

რომელი ნათესავსა სხუასა არა გამოეცხადა ძეთა კაცთასა, ვითარ-ესე აწ გამოეცხადა წმიდათა მისთა მოციქულთა და წინადაწარმეტყუელთა სულითა წმიდითა,

რადთა იყვნენ წარმართნი თანა-მკვდრ და თანა-ჯორც და თანა-მყოფ აღთქუმისა მის იესუ ქრისტეს მიერ სახარებითა მით,

რომლისა ვიქმენ მე მსახურ ნიჭისა მისებრ მაღლისა ღმერთისა, მოცემულისა ჩემდა შეწევნისაებრ ძალისა მისისა.

მე, უმრწემესსა ამას ყოველთა წმიდათასა, მომეცა მაღლი ესე წარმართთა შორის ხარებად გამოუკულეველი იგი სიმდიდრე ქრისტესი.

და განათლებად ყოველთა, რად-იგი არს განგებულება იგი საიდუმლოდსა მის დაფარულისადა საუკუნითგან ღმერთისა თანა, რომელმან ყოველივე დაჰბადა იესუ ქრისტეს მიერ,

რადთა ეუწყოს აწ მთავრობათა მათ და ჯელმწიფებათა ზეცისათა ეკლესიისაგან მრავალფერი იგი სიბრძნე ღმერთისადა

გულს-მოდგინებისაებრ საუკუნეთადასა, რომელი-იგი ქმნა ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა,

რომლითა მაქუს ჩუენ განცხადებულებადა და მოსლვადა სასოებით სარწმუნოებითა მისითა.

ამისათვის ვითხოვ, რადთა არა გეწყინებოდის ჭირთა შინა ჩემთა თქუენთვის, რომელი-იგი არს დიდებადა თქუენდა.

ამის ჯერისათვის მოვიდრეკ მუჯლთა ჩემთა მამისა მიმართ,

რომლისაგან ყოველნი ნათესავნი ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა სახელ-დებულ არიან,

რადთა მოგცეს თქუენ სიმდიდრისაებრ დიდებისა მისისა, ძალითა განმტკიცებად სულისა მიერ მისისა შინაგანსა კაცსა,

დამკვდრებად ქრისტე სარწმუნოებითა გულთა შინა თქუენთა,

სიყუარულითა დამტკიცებულნი და დაფუძნებულნი, რადთა შეუძლოთ წარწევნად ყოველთა თანა წმიდათა, რად-იგი არს სივრცე და სიგრძე, სიმაღლე და სიღრმე,

ცნობად გარდარეული იგი მეცნიერებისადა სიყუარული ქრისტესი, რადთა აღივსნეთ თქუენ ყოვლითა სავსებითა ღმერთისადათა.

ხოლო რომელი-იგი შემძლებელ არს უფროდს ყოვლისა ყოფად უმეტეს, რომელსა-იგი ვითხოვთ გინა თუ ვსცნობთ ძალისა მისებრ შეწევნისა ჩუენ შორის,

მისა დიდებადა ეკლესიასა შინა ქრისტე იესუმს მიერ ყოველთა ნათესავთა მიმართ საუკუნეთა უკუნისამდე. ამინ.

გლოცავ თქუენ მე, კრული ესე უფლისა მიერ, რადთა ღირსად ხვდოდით ჩინებითა მის, რომლითა იჩინებით,

ყოვლითა სიმდაბლითა და სიმშვიდითა და სულგრძელებითა, თავს-იდებდით ურთიერთარს სიყუარულითა,

ისწრაფდით დამარხვად ერთობასა მას სულისასა საკვრველითა მით მშვიდობისადათა.

ერთ ჯორჯ და ერთ სულ, ვითარცა-იგი იჩინებით ერთითა მით სასოებითა ჩინებითა თქუენისადათა;

ერთ არს უფალი, ერთ სარწმუნოება, ერთ ნათლისღება,

ერთ არს ღმერთი და მამად ყოველთაჲ, რომელი ყოველთა ზედა არს და ყოველთა მიერ და ჩუენ ყოველთა შორის.

ხოლო თითოეულსა კაცად-კაცადსა ჩუენსა მოცემულ არს მაღლი საზომისაებრ ნიჭისა ქრისტესისა.

რომლისათჳს იტყჳს: აღჯდა მაღალსა, წარმოტყუენა ტყუე და მისცა იგი ნიჭად კაცთა.

ხოლო “აღსლვაჲ იგი” რაჲ-მე არს, არა თუ ესე, რამეთუ შთაჯდა იგი პირველად ქუესკნელთა ქუეყანისათა?

რომელი გარდამოჯდა, იგივე არს, რომელი ამადლდა ზედა ყოველთა ცათა, რაჲთა აღავსნეს ყოველნი.

და მან მოსცნა რომელნიმე მოციქულნი, რომელნიმე წინაღსწარმეტყუელნი, რომელნიმე მახარებელნი, რომელნიმე მწყემსნი და მოძღუარნი

დასამტკიცებელად წმიდათა, საქმედ მსახურებისა, აღსაშენებელად გუამისა ქრისტესისა,

ვიდრემდე მივიწინეთ ყოველნი ერთობასა სარწმუნოებისასა და მეცნიერებასა მისა ღმრთისასა მამაკაცად სრულად, საზომად ჰასაკისა სავსებისა მის ქრისტესისა;

რაჲთა არღარა ვიყვნეთ ყრმა ჩჩვლ ღელვა-აღტეხილ და მიმოტაცებულ ყოველსა მას ქარსა მოძღურებისასა სივერაგითა კაცათადათა და ზაკულებითა მანქანებისა მის მიმართ საცთურებისა,

არამედ ჭემმარიტ ვიყვნეთ სიყუარულსა ზედა და აღვაორძინებდეთ მისა მიმართ ყოველსა, რომელ არს თავ მისა ქრისტე,

რომლისაგან ყოველი გუამი შენაწევრებულ და შემტკიცებულ არს ყოვლითა შეახლებითა უხუებისადათა შეწევნისაებრ საზომისა თვთოეულისა ასოდსა; სიორძილსა მას გუამისასა ჰყოფდით აღსაშენებელად თავისა თქუენისა სიყუარულით.

ამას უკუე ვიტყჳ და ვწამებ უფლისა მიერ, რაჲთა ნუღარამცა ხუალთ, ვითარცა სხუანი იგი წარმართნი ვლენან ამოებითა გონებისა მათისადათა,

დაბნელებულნი გულითა, უცხო-ქმნულნი ცხოვრებისაგან ღმრთისა უმეცრებითა მით, რომელ არს მათ თანა სიბრმითა გულისა მათისადათა,

რომელთა წარიწირნეს თავნი მათნი და მისცნეს ბილწებასა საქმედ არა - წმიდებისა ყოვლისა ანგაჰრებისა.

ხოლო თქუენ არა ეგრეთ გისწავიეს ქრისტე.

უკუეთუ გასმიეს იგი და მისა მიმართ გისწავიეს, ვითარცა-იგი არს ჭემმარიტებაჲ იესუს თანა,

განიშორეთ თქუენგან პირველისა მისებრ სლვისა თქუენისა ძუელი იგი კაცი, განხრწნილი გულის თქუმისა მისებრ საცთურისა,

და განახლდებოდეთ თქუენ სულითა მით გონებისა თქუენისადათა

და შეიმოსეთ ახალი იგი კაცი, ღმრთისა მიერ დაბადებული, სიმართლითა და სიწმიდითა ჭემმარიტებისადათა.

ამისთჳს განიშორეთ ტყუილი, იტყოდეთ ჭემმარიტსა კაცად-კაცადი მოყუსისა თჳსისა თანა, რამეთუ ვართ ურთიერთას ასოებ.

გული გიწყრებოდენ და ნუ სცოდავთ: მზე ნუ დაჰვალნ განრისხებასა თქუნსა.

ნუცა სცემთ ადგილს ეშმაკსა.

მპარავი იგი ნულარა იპარავნ, არამედ უფროდს ჴურებოდენ და იქმოდენ კეთილსა თვისითა ჴელითა, რადთა აქუნდეს მიცემად, ვის-იგი უკმდეს.

ყოველი სიტყუად უშუერი პირით თქუენით ნუ გამოვალნ, არამედ რად-იგი იყოს კეთილ აღსაშენებელად სარწმუნოებისა საკმრისა მის, რადთა მისცეს მადლი მსმენელთა მათ.

და ნუ შეაწუხებთ სულსა წმიდასა ღმრთისასა, რომლითაცა-იგი აღიბეჭდენით დღედ გამოკსნისა.

ყოველი სიმწარე და რისხვად და გულის წყრომად და ღაღადებად და გმობად მოისპენ თქუნ შორის ყოვლითურთ უკეთურებით.

იყვენით ურთიერთას ტკბილ, მოწყალე, მიმმადლებელ თავთა თვისთა, ვითარცა-იგი ღმერთმან ქრისტეს მიერ მოგუმადლა ჩუნ.

5

1. იყვენით უკუე მობაძავ ღმრთისა, ვითარცა შვილნი საყუარელნი,
2. და ვიდოდეთ სიყუარულით, ვითარცა-იგი სიყუარულით ქრისტემან შეიყუარნა ჩუნ და მისცა თავი თვისი ჩუნთვის შესაწირავად და მსხუერპლად ღმრთისა, სრულად სულნელად.
3. ხოლო სიძვად და ყოველი არაწმინდებად გინა ანგაჰრებად ნურცადა სახელედებინ თქუნ შორის, ვითარცა ჰმუნის წმიდათა
4. და საძაგლებად და სიტყუად სიცოფისად გინა ღაღობად, რომელი არა ჯერ-არს, არამედ უფროდსად მადლობად.
5. და ესემცა უწყით, რამეთუ ყოველსა მეძავსა და არაწმიდასა და ანგაჰრსა, რომელ არს კერპთმსახური, არა აქუს მკვდრობად სასუფეველსა ქრისტესსა და ღმრთისასა.
6. ნუცა ვინ გაცთუნებს თქუნ ცუდითა სიტყვთა, რამეთუ ამისთვის მოიწევის რისხვად ღმრთისად ნაშობთა მას ზედა ურჩებისათა.
7. ნუუკუე იქმნებით მსგავს მათა,
8. რამეთუ იყვენით ოდესმე ბნელ, ხოლო აწ ნათელი ხართ უფლისა მიერ; ვითარცა შვილნი ნათლისანი, ვიდოდეთ,
9. რამეთუ ნაყოფი სულისად ყოვლითა კეთილითა და სიმართლითა და ჭემმარტებითა.
10. გამოიცადეთ, რად-იგი არს სათნო უფლისა,
11. და ნუ თანა-ეზიარებით საქმეთა მათ უნაყოფოთა ბნელისათა, არამედ უფროდსა ამხილებდითცა.
12. რამეთუ რად-იგი ფარულად იქმნების მათ მიერ, საძაგელ არს სიტყუადცა.
13. ხოლო ყოველივე მხილებული ნათლისაგან გამოცხადნების, რამეთუ ყოველივე განცხადებული ნათელ არს,
14. რომლისათვის იტყვს: განიღვმე რომელსა-ეგე გძინავს, და აღდეგ მკუდრეთით, და განგანათლოს შენ ქრისტემან.
15. ეკრძალებოდეთ უკუე, ვითარძი განკრძალულად ხუალთ, ნუ ვითარცა უგუნურნი, არამედ ვითარცა ბრძენნი;

16. გამოიფრდიდით ჟამთა, რამეთუ დღენი ბოროტნი არიან,
17. ამისთვის ნუ იყოფით უგუნურ, არამედ გულისჯმა-ჰყოფდით, რად - იგი არს ნებად უფლისაი.
18. და ნუ დაითრვებით ღვნითა, რომლითა არს სიბილწე, არამედ აღივსენით სულითა.
19. ეტყოდეთ თავთა თვსთა ფსალმუნითა და გალობითა და შესხმითა სულიერითა, უგალობდით და აქებდით გულითა თქუენითა უფალსა.
20. ჰმადლობდით ყოვლადვე ყოველთათვს სახელითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა ღმერთსა და მამასა.
21. დაემორჩილენით ურთიერთარს შიშითა ქრისტესითა.
22. ცოლნი თვსთა ქმართა დაემორჩილენით, ვითარცა უფალსა.
23. რამეთუ ქმარი არს თავ ცოლისა, ვითარცა ქრისტე თავ არს ეკლესიისა, და იგი თავადი არს მაცხოვარი გუამისა.
24. არამედ ვითარცა ეკლესია დაემორჩილებულ არს ქრისტესა, ეგრეცა ცოლნი - თვსთა ქმართა ყოვლითა.
25. ქმართა გიყუარდედ ცოლნი თვსნი, ვითარცა ქრისტემან შეიყუარა ეკლესია და თავი თვსი მისცა მისთვის,
26. რადთა იგი წმიდა-ყოს, განწმიდა იგი საბანელითა მით წყლისადათა და სიტყვთა,
27. რადთა წარუდგინოს თავადმან თავსა თვსსა დიდებულად ეკლესია, რადთა არა აქუნდეს მწინკულევანება, არცა ნაოჭბრძლისა, არცა სხუად რად ესევითარი, არამედ რადთა იყოს წმიდა და უბიწო.
28. ესრეთ ჯერ-არს ქმართად ცოლთა თვსთა სიყუარული, ვითარცა ჯორცთა თვსთად, რამეთუ რომელსა უყუარდეს ცოლი თვსი, თავი თვსი უყუარს.
29. რამეთუ არავინ სადა თავი თვსი მოიძულის, არამედ ზრდინ და ჰფუფუნებნ მას, ვითარცა ქრისტე ეკლესიასა,
30. რამეთუ ასონი ვართ გუამისა მისისანი, ჯორცთა მისთაგანნი და ძუალთა მისთაგანნი.
31. ამისთვის დაუტეოს კაცმან მამად თვსი და დედად თვსი და შეეყოს ცოლსა თვსსა და იყვნენ ორნივე იგი ერთ ჯორც.
32. საიდუმლოდ ესე დიდ არს; ხოლო მე ვიტყვ ქრისტესათვს და ეკლესიისა.
33. გარნა თქუენცა კაცად-კაცადმან თვსი ცოლი ეგრეთ შეიყუარეთ, ვითარცა თავი თვსი; ხოლო ცოლსა მას რადთა ეშინოდის ქმრისა.

6

1. შვილნი მორჩილ იყვენით მამა-დედათა თქუენთა უფლისა მიერ, რამეთუ ესე არს სამართალ.
2. პატივ-ეც მამასა შენსა და დედასა შენსა, რომელ-ესე არს მცნებად პირველი აღთქმასა შინა.
3. რადთა კეთილი გეყოს შენ და იყო დღეგრძელ ქუეყანასა ზედა.
4. და მამანი ნუ განრისხდებით შვილთა თქუენთა, არამედ განზარდენით იგინი სწავლითა და მოძღურებითა უფლისადათა.
5. მონანი ერჩდით ჯორციელთა უფალთა თქუენთა შიშით და ძრწოლით, სიწრფოებითა გულისა თქუენისადათა, ვითარცა ქრისტესა,

6. ნუ თუალთა წინაშე თუალღებით მონებად ვითარცა კაცთ მოთნენი, არამედ, ვითარცა მონანი ქრისტესნი, ჰყოფდით ნებასა ღმრთისასა გულითად;
7. გონიერად ჰმონებდით ვითარცა უფალსა, და არა კაცთა;
8. უწყოდეთ, რამეთუ რაღცა ვინ ქმნეს კაცად-კაცადმან კეთილი, იგიცა მოიღოს უფლისა მიერ, გინა თუ მონამან გინა თუ აზნაურმან.
9. და უფალნი ეგე ეგრეთვე ჰყოფდით მათდა მიმართ, შეუწოდებდით რისხვასა, უწყოდეთ, რამეთუ თქუენი და მათი უფალი ცათა შინა არს, და თუალთ-ღება არა არს მის თანა.
10. ამიერიტგან, ძმანო ჩემნო, განძლიერდით უფლისა მიერ და სიმტკიცითა ძლიერებისა მისისადათა,
11. შეიმოსეთ ყოვლად საჭურველი იგი ღმრთისაჲ, რაჲთა შეუძლოთ თქუენ წინა-დადგომად მანქანებათა მათ ეშმაკისათა,
12. რამეთუ არა არს ბრძოლად ჩუენი სისხლითა მიმართ და ჯორციითა, არამედ მთავრობათა მიმართ და ჯელმწიფებათა, სოფლის მპყრობელთა მიმართ ბნელისა ამის საწუთროდსათა, სულთა მიმართ უკეთურებისათა, რომელნი არიან ცასა ქუეშე.
13. ამისთვის აღიღეთ ყოვლად - საჭურველი იგი ღმრთისაჲ, რაჲთა შეუძლოთ წინა-დადგომად დღესა მას ბოროტსა, და ყოველსავე იქმოდეთ, რაჲთა სდგეთ.
14. მტკიცედ უკუე დეგით, მოირტყენით წელნი თქუენნი ჭეშმარიტებითა და შეიმოსეთ ჯაჭვ იგი სიმართლისაჲ
15. და შეიხსენით ფერჯთა თქუენტა განმზადებულებად სახარებისა მის მშჯდობისაჲ.
16. ყოველსა შინა აღიღეთ ფარი იგი სარწმუნოებისაჲ, რომლითა შეუძლოთ ყოველთა მათ ისართა ბოროტისათა განჯურვებულთა დაშრეტად;
17. და ჩაფხუტი იგი ცხორებისაჲ დაიდგით და მახვლი იგი სულისაჲ, რომელ არს სიტყუად ღმრთისაჲ.
18. ყოვლითა ლოცვითა და ვედრებით ილოცევდით ყოველსა ჟამსა სულითა და მეზრვე ამისთვის იღვძებდით ყოვლითა კრძალულებითა და ვედრებითა ყოველთა წმიდათათჳს
19. და ჩემთვისცა, რაჲთა მომეცეს მე სიტყუად აღებასა პირისა ჩემისასა განცხადებულად უწყებად საიდუმლოდ იგი სახარებისა,
20. რომლისათჳს-ესე ვციქუ ჯაჭვთურთ, რაჲთა მას შინა განვცხადნე, ვითარ-იგი ღირს ჩემდა სიტყუად.
21. ხოლო თქუენცა რაჲთა უწყოდით ჩემთვის, რასა-იგი ვიქმ, ყოველივე გაუწყოს თქუენ ტჳქიკოს, საყუარელმან ძმამან და სარწმუნომან მსახურმან უფლისა მიერ,
22. რომელი-იგი მივავლინე თქუენდა ამისთვის მეზრ, რაჲთა უწყოდით ჩუენთვის და ნუგეშინის-სცეს გულთა თქუენტა.
23. მშჯდობად ძმათა და სიყუარული სარწმუნოებითურთ ღმრთისა მიერ მამისა და უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა.
24. მაღლი ყოველთა თანა მოყუარეთა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესთა უხრწნელებით. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ფილიპელთა მიმართ

1

1. პავლე და ტიმოთე, მონანი იესუ ქრისტესნი, ყოველთა წმიდათა ქრისტე იესუმს მიერ, რომელნი ხართ ფილიპეს შინა, ეპისკოპოსთა თანა და დიაკონთა:
2. მაღლი თქუენდა და მშჯდობად ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა.
3. ვჰმადლობ ღმერთსა ჩემსა ყოველსა ზედა ვსენებისა თქუენსა;
4. მარადის ყოველთა შინა ლოცვათა ჩემთა თქუენ ყოველთათვს სიხარულით ლოცვასა ვჰყოფ
5. ზიარებისა მაგის თქუენისათვს სახარებასა მას პირველით დღითგან მოაქამდე
6. და ამის მებრვე სასოებისათვს, ვითარმედ რომელმან იწყოს თქუენ შორის საქმე კეთილისად, აღასრულენ ვიდრე დღემდე უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა.
7. ვითარცა არს სამართალ ჩემდა ზრახვად ესე თქუენ ყოველთათვს, რამეთუ მაჰსოვთ მე თქუენ გულსა ჩემსა კრულებათა შინა ჩემითა და სიტყვს-გებათა და დამტკიცებასა მას სახარებისასა, რადთა ზიარ ჩემ თანა მაღლისა მის თქუენ ყოველნი იყვნეთ.
8. რამეთუ მოწამე ჩემდა არს ღმერთი, ვითარ-იგი მსურის თქუენ ყოველთათვს მოწყალებითა ქრისტე იესუმსითა;
9. და ამას ვილოცავ, რადთა სიყუარული ეგე თქუენი უფროდს და უმეტეს გარდაერიოს მეცნიერებითა და ყოვლითა ფრთხილებითა,
10. რადთა გამოიცადოთ თქუენ უმჯობესი იგი, რადთა იყვნეთ თქუენ ჭეშმარიტ და დაუბრკოლებელ დღემდე ქრისტე იესუმსა,
11. აღსავსენი ნაყოფითა სიმართლისადათა იესუ ქრისტეს მიერ სადიდებელად და საქებელად ღმრთისა.
12. უწყებად თქუენი მნებავს ძმანო, რამეთუ ჩემთვს უფროდსა ჴარსამატებელად სახარებისა მისთვს მოივლინა,
13. ვიდრელა კრულებანი ესე ჩემნი განცხადებულ იქმნეს ქრისტეს მიერ ყოველსა მას ტამარსა და სხუათა მიმართ ყოველთა,
14. და უმრავლესთა ძმათა უფლისა მიერ, მოსავთა მათ ჩემთა კრულებათასა, უმეტესდა ვიკადრებ უშიშად სიტყუასა მას ღმრთისასა სიტყუად.
15. რომელნიმე შურით და ჳდომით, რომელნიმე სათნოებისათვსცა ქრისტესა ქადაგებენ.
16. რომელნი-იგი ჳდომით ქრისტესა მიუთხრობენ არაწმიდებით, ჳგონებენ ჳირთა მოწევნად კრულებათა ამათ ჩემთა;

17. ხოლო რომელნიმე სიყუარულით, უწყიან, რამეთუ სიტყვსგებად სახარებისა მის ვდგა მე.
18. აწ უკუე რად? ყოვლითავე სახითა, გინა თუ მიზეზით გინა თუ ჭემმარტებით, ქრისტე იქადაგების, და ამისთვის მიხარის და მიხაროდისცა.
19. რამეთუ უწყი, ვითარმედ ესე მექმნას მე საცხორებელად თქუენითა ვედრებითა და შეწევნითა სულისა ქრისტე იესუმსითა,
20. მოსალოდებელითა მით და სასოებითა ჩემითა, რამეთუ არარად მრცხუნის მე, არამედ ყოვლითა კადნიერებითა, ვითარცა მარადის და აწცა იდიდოს ქრისტე ჯორცთა ზედა ჩემთა, გინა თუ ცხორებით გინა თუ სიკუდილით.
21. რამეთუ ჩემდა ცხორებად ქრისტე არს, და სიკუდილი – შესაძინელ.
22. ხოლო ცხორებად ესე ჯორცითა ამის ესე არს ჩემდა ნაყოფ საქმისა, და რომელი გამოვირჩიო, არა უწყი.
23. ხოლო შეპყრობილ ვარ ორთა ამათგან: გული მეტყვს განსლვად და ქრისტეს თანა ყოფად, უფროდს და უმჯობეს ფრიად,
24. ხოლო დადგრომად ჯორცთა შინა უნებელადრე თქუენტვს.
25. და ესე სასოებით უწყი, რამეთუ დავადგრე და გგებდე თქუენ ყოველთა წარმატებისა თქუენისათვს და სიხარულისა მის სარწმუნოებისა,
26. რადთა სიქადული ეგე თქუენი აღმატოს ქრისტე იესუმს მიერ ჩემდა მომართ, ჩემითა მით მისლვითა კუალად თქუენდა მიმართ.
27. გარნა ღირსად ხოლო სახარებისა მის ქრისტესისა ვიდოდეთ, რადთა გინა თუ მოვიდე და გიხილნე თქუენ, გინა თუ შორს ვიყო და მესმას თქუენტვს, ვითარმედ სდგათ თქუენ ერთითა სულითა და ერთითა გონებითა და თანა - ილუწით სარწმუნოებასა მას სახარებისა,
28. და არა ჰფრთხებით არარადთ მჯდომთა მათგან, რომელი-იგი არს მათდა სახე წარწყმედისა, ხოლო თქუენდა – ცხორებისა, და ესე ღმრთისა მიერ.
29. რამეთუ თქუენ მიგემადლა ქრისტესთვის არა ხოლო მისა მიმართ სარწმუნოებად, არამედ მისთვის ვნებადცა.
30. იგივე ღუაწლი გაქუნდინ, რომელი იხილეთ ჩემ თანა და აწ გესმის ჩემ მიერ.

2

1. რაოდენი რად ნუგეშინის-ცემად არს ქრისტეს მიერ და რაოდენი ნუგეშინის-ცემად სიყუარულისა, რაოდენი რად ზიარებად სულისა, რაოდენი რად მოწყალებად და წყალობად,
2. აღავსეთ სიხარული ჩემი, რადთა მასვე ჰზრახვიდეთ და იგივე სიყუარული გაქუნდეს; ერთ-სულ და ერთ-ზრახვა იყვენით;
3. ნურარადთ ჯდომით გინა ზუაობით, არამედ სიმდაბლით ურთიერთას უმეტეს შეჰრაცხდით თვთოეული თავისა თვისისასა.
4. ნუ თავისა თვისისასა ხოლო კაცად-კაცადი თქუენი ეძიებნ, არამედ მოყუსისაცა თვთოეული თქუენი.
5. ესე ზრახვად იზრახებოდენ თქუენ შორის, რომელცა-იგი ქრისტე იესუმს მიერ.

6. რომელი-იგი ხატი ღმრთისად იყო, არა ნატაცებად შეირაცხა ყოფად იგი სწორებად ღმრთისა,
7. არამედ თავი თვისი დაიმდაბლა და ხატი მონისად მიიღო და მსგავს კაცთა იქმნა და ხატითა იპოვა ვითარცა კაცი;
8. დაიმდაბლა თავი თვისი და იქმნა იგი მორჩილ ვიდრე სიკუდიდმდე და სიკუდილითა მით ჯუარისადათა.
9. ამისათვისცა იგი ღმერთმან უმეტესად აღამაღლა და მიანიჭა მას სახელი უზეშთაესი უფროდს ყოველთა სახელთადასა,
10. რადთა სახელისა მიმართ იესუ ქრისტესისა ყოველი მუჭლი მოდრკეს ზეცისათანი და ქუეყანისათანი და ქუესკნელისათანი,
11. და ყოველმან ენამან აღუაროს, რამეთუ უფალი იესუ ქრისტე სადიდებელად ღმრთისა მამისა.
12. ვინადაცა, საყუარელნო ჩემნო, ვითარცა-ეგე ყოვლადვე მორჩილ ხართ, ნუ ხოლო მისლვასა მას ჩემსა, არამედ აწ უფროდსდა შორს ყოფასა ამას ჩემსა შიშით და ძრწოლით თვისსა ცხორებასა იქმოდეთ.
13. რამეთუ ღმერთი არს, რომელი შეიქმს თქუენდა ნებასაცა და შეწევნასაცა სათნოებისათვს.
14. ყოველსავე იქმოდეთ თვნიერ დრტვნვისა და გულის სიტყუათა,
15. რადთა იყვნეთ უბრალო და უმანკო და შვილ ღმრთისა, შეუგინებელ შორის ნათესავსა დრკუსა და გულარძნილსა, რომელთა მიერ სჩნდეთ, ვითარცა მთიებნი სოფელსა შინა.
16. სიტყუად ცხორებისად გაქუნდინ სიქადულად ჩემდა დღესა მას ქრისტესსა, რამეთუ არა ცუდად ვრბოდეთ, არცა ცუდად დავშუერ.
17. არამედ დაღათუ შევიწირვი მსხუერპლსა მას ზედა და მსახურებასა სარწმუნოებისა თქუენისისა, მიხარის და მიხაროდისცა თქუენ ყოველთა თანა.
18. ეგრეთვე და თქუენცა გიხაროდენ და ჩემ თანა გიხაროდენ.
19. ხოლო ვესავ ქრისტე იესუმს მიერ ტიმოთესსაცა ადრე მივლინებასა თქუენდა, რადთა მეცა გულ-მხიარულად ვცნა თქუენთვს.
20. რამეთუ არავინ მაქუს სხუად ერთგული, რომელმანმცა თქუენთვს გულითად იზრუნა.
21. რამეთუ ყოველნი თავთა თვსთა ეძიებენ და არა ქრისტე იესუმსასა.
22. ხოლო გამოცდილებად იგი მისი იცით, რამეთუ, ვითარცა მამასა შვილმან, ეგრე ჰმონა ჩემ თანა სახარებასა მას.
23. ამისსა უკუე ვესავ მივლინებასა, რაჟამს განვიგო თავისა ჩემისად მისგან.
24. ხოლო ვესავ უფალსა, ვითარმედ მეცა ადრე მოვიდე.
25. უმჯობესადრე შევჰრაცხე ეპაფროდიტეს ძმისა ჩემისა და თანაშემწისა და თანამოსაგრისა ჩემისა, ხოლო თქუენისა მოციქულისა და მსახურისა მის საჭმართა ჩემთადა მოვლინებად თქუენდა,
26. ვინადათგან სურვიელცა იყო თქუენ ყოველთა ხილვად და ზრუნვიდა, რამეთუ გასმიოდა, ვითარმედ დასნეულდა.
27. და ნანდვლვე დასნეულდა ვიდრე სიკუდიდმდე; არამედ ღმერთმან შეიწყალა იგი და არა ხოლო იგი, არამედ მეცა, რადთა არა მწუხარებად მწუხარებასა ზედა დამერთოს.
28. მოსწრაფედ უკუე მივავლინე ეგე, რადთა იხილოთ ეგე და კუალად გიხაროდის, და მე უჭუვარ ვიყო.

29. შეიწყნარეთ ეგე უფლისა მიერ ყოვლითა სიხარულითა, და ეგევითარნი-
ეგე პატიოსნად იპყრენით,
30. რამეთუ საქმისათჳს ქრისტესისა სიკუდიდმდე მიიწია წინა-დაპყრობად
სულითა, რადთა აღავსოს თქუენი იგი დაკლებული ჩემდა მომართ
მსახურებისად.

3

1. ამიერთგან, ძმანო, გიხაროდენ უფლისა მიერ! იგივე მიწერად თქუენდა
ჩემდა არა სიცოწილ არს, და თქუენდა კრძალულება არს.
2. ეკრძალეზოდეთ ძალთა მათგან, ეკრძალეზოდეთ ბოროტთა მათგან
მუშაკთა, ხედევდით განკუეთილებასა მას,
3. რამეთუ ჩუენ ვართ წინადაცუეთილებად იგი, რომელნი სულითა ღმრთისა
ვკმსახურებთ და ვიქადით ქრისტე იესუმს მიერ და არა ჯორცთა ვესავთ,
4. და ღათუ მაქუს მე ჯორცთაგანცა სასოებად, უკუეთუ ვინმე ჰგონებდეს
სხუად სასოებად ჯორცთა, მე უფროდსლა:
5. წინადაცუეთილებად რვა დღისამან, ნათესავით ისრაჴლისად, ტომისაგან
ბენიამენისა, ებრაელი ებრაელთაგან, შჯულითა ფარისეველი.
6. შურით ვსდევნიდ ეკლესიითა ღმრთისასა და სიმართლითა შჯულისადთა
ვიყავ მე უბრალო.
7. არამედ რომელი-იგი იყო ჩემდა შესაძინებელ, ესე შემირაცხიეს
ქრისტესთჳს ზღვევად.
8. არამედ და შე-ცა-ვკრაცხო ყოველივე ზღვევად გარდამატებულისა მისთჳს
მეცნიერებისა ქრისტე იესუმს უფლისა ჩვენისადთა, რომლისათჳს
ყოვლისაგან ვიზღვიე და შემირაცხიეს იგი ნაგევად, რადთა ქრისტე შევიძინო.
9. და ვიპოვო მას შინა, რადთა არა მაქუნდეს ჩემი სიმართლე შჯულისაგანი,
არამედ სარწმუნოებითა ქრისტესითა, ღმრთისა მიერი იგი სიმართლე
სარწმუნოებით,
10. ცნობად მისა და ძალსა მას აღდგომისა მისისა და ზიარებასა მას ვნებათა
მისთასა, თანა-ხატ ქმნად სიკუდილსა მას მისსა,
11. რადთა მი-ვითარ- რად-ვსწუდე აღდგომასა მასცა მკუდართასა.
12. არა თუ ვითარმედ აწვე მომიღებიეს, ანუ თუ აწვე სრულქმნილ ვარ;
ხოლო ვსდევ ეგრე, რადთა ვეწიო, რომლითაცა წევნულ ვიქმენ ქრისტე
იესუმს მიერ.
13. ძმანო, მე არღარა შემირაცხიეს თავი ჩემი წარწევნულად; ხოლო ერთი ესე:
უკუანასა მას დავივიწყებ და წინასა მას მივსწუდეზი,
14. და კრძალულებით ვსდევ გვრგვნსა მას ზეცისა ჩინებისა ღმრთისასა
ქრისტე იესუმს მიერ.
15. რაოდენნი უკუე სრულნი ვართ, ამას ვზრახვიდეთ; და სხუასა თუ რასმე
ჰზრახვიდეთ, და იგიცა ღმერთმან გამო-ვე-გიცხადოს თქუენ.
16. გარნა, რომელსა-ესე მივსწუედით, მასვე ვზრახვიდეთ და მასვე წესსა
ზედა ვეგნეთ.
17. მობაძავ ჩემდა იქმნენით, ძმანო, და ხედევდით, რომელნი-იგი ესრეთ
ვლენან- ვითარცა-ესე ვართ ჩუენ სახე თქუენდა.

18. რამეთუ მრავალნი ვინმე ვლენან, რომელთათჳს მრავალ - გზის გეტყოდეთ თქუნ, ხოლო აწ ტირილით გითხრობ თქუნ მტერთა მათთჳს ქრისტეს ჯუარისათა,
19. რომელთა აღსასრული წარწყმედად არს, რომელთა ღმერთი მუცელი არს და დიდებად – სირცხვლსა შინა მათსა, რომელნი ქუეყანისასა ზრახვენ.
20. ხოლო ჩუენი მოქალაქეობად ცათა შინა არს, ვინაჲცა მაცხოვარსა მოველით, უფალსა იესუ ქრისტესა,
21. რომელმან გარდაცვალნეს ჯორცნი ესე სიმდაბლისა ჩუენისანი, რაჲთა იყვნენ იგინი თანა-ხატ ჯორცთა მათ დიდებისა მისისათა შეწევნისაებრ ძლიერებისა მისისა, დამორჩილებად მისა ყოველი.

4

1. ვინაჲცა, ძმანო ჩემნო საყუარელნო და სასურველნო, სახარულნო და გვრგვინო ჩემნო, ესრეთ მტკიცედ დეგით უფლისა მიერ, საყუარელნო.
2. ევვოდისა გლოცავ და სჯნტჯქოს გლოცავ, რაჲთა მასვე ჰზრახვიდეთ უფლისა მიერ;
3. ჰე, გლოცავ შენცა, ერთგულსა თანა-მეუღლესა, შეიწყნარენ ეგენი, რომელნი-ეგე სახარებასა მას თანამოღუაწე მექმნეს მე კლემენტოსითურთ, და სხუათა მათ თანა-შემწეთა ჩემთა, რომელთა სახელები წერილ არს წიგნსა მას ცხორებისასა.
4. გიხაროდენ მარადის უფლისა მიერ, კუალად გეტყვ; გიხაროდენ.
5. სიმდაბლე ეგე თქუენი ცხად იყავნ ყოველთა კაცთა, უფალი ახლოს არს.
6. ნურარას ჰზრუნავთ, არამედ ყოველთა ლოცვითა და ვედრებითა მადლობით თხოვანი ეგე თქუენნი საცნაურ იყვნედ ღმრთისა მიმართ,
7. და მშჯდობამან ღმრთისამან, რომელი ჰმატს ყოველთა გონებათა, შეზღუდენინ გულნი თქუენნი და გონებანი თქუენნი ქრისტე იესუს მიერ.
8. ამიერითგან, ძმანო, რაოდენი არს ჰქეშმარიტ, რაოდენი პატიოსან, რაოდენი მართალ, რაოდენი წმიდა, რაოდენი საყუარელ, რაოდენი საქებელ, რაოდენი სათნო და რაოდენი ქებულ, მას ზრახევდით.
9. რომელცა-იგი ისწავეთ და მიიღეთ და გესმა და იხილეთ ჩემ თანა, მას იქმოდეთ; და ღმერთი მშჯდობისაჲ იყავნ თქუნ თანა.
10. ხოლო განვიხარე უფლისა მიერ დიდად, რამეთუ აწვე ეგერა აღმოცენებულ ხართ ჩემ კერძო ზრახვად, რომელსაცა-იგი ზრახევდით, ხოლო დაჰყდუნდით.
11. არა თუ ნაკლულეევანებისათჳს რაჲსმე გეტყვ თქუნ, რამეთუ მე მისწავიეს: რომელთა შინა ვარ, რაჲთა კმა-ვიყო.
12. ვიცი დამდაბლებადცა და ვიცი გარდამატებადცა; ყოველთა მიმართ და ყოველსა შინა შეზმნილ ვარ: განძლებად შიმშილ, აღმატებად და დაკლებად.
13. ყოველივე ძალ-მიც განმძლიერებისა ჩემისა ქრისტეს მიერ.
14. გარნა კეთილად ჰყავთ, რამეთუ ეზიარენით ჰირთა ამათ ჩემთა.
15. ხოლო ესე თქუენცა უწყით, ფილიპელნო, რამეთუ დასაბამსა მას სახარებისასა, რაჲამს გამოვედ მაკედონიაჲთ, არცა ერთი ეკლესიაჲ მეზიარა მე მოცემისათჳს და მოღებისა, გარნა ხოლო თქუნ მარტოდ.

16.რამეთუ თესალონიკედცა ერთ-გზის და ორ-გზისცა საკმრად ჩემდა მომიძღუანეთ.

17.არა თუ რამეთუ საცემელსა ვეძიებ, არამედ ვეძიებ ნაყოფსა მას, რომელი აღემატების თქუენდა.

18.მაქუს მე ყოველი და გარდამრევის; და აღსავსე ვარ მოღებითა ეპაფროდიტესგან თქუენ მიერ სულითა სურნელექებისადათა, მსახურპლითა მით შეწირულითა სათნოდათა ღმრთისადათა.

19.ხოლო ღმერთმან ჩემმან აღავსენ ყოველი საკმარი თქუენი სიმდიდრისაებრ მისისა დიდებითა ქრისტე იესუმს მიერ.

20.ხოლო ღმერთსა და მამასა ჩუენსა დიდებად უეუნითი უეუნისამდე. ამინ.

21.მოიკითხევდით ყოველთა წმიდათა ქრისტე იესუმს მიერ. გიკითხვენ ვქუენ ჩემთანანი ძმანი.

22.გიკითხვენ თქუენ ყოველნი ისრისანი.

23.მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი სულისა თქუენისა თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი კოლასელთა მიმართ

1

1. პავლე, მოციქული იესუ ქრისტესი ნებითა ღმრთისადათა, და ტიმოთე ძმად

2. კოლასეს შინა წმიდათა და მორწმუნეთა ძმათა ქრისტე იესუმს მიერ:

3. მადლი თქუენდა და მშვედობად ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა. ვჰმადლობ ღმერთსა და მამასა უფლისა ჩუენისა, იესუ ქრისტესსა, მარადის თქუენთვს ვილოცავთ.

4. გუვესმა სარწმუნოებად ეგე თქუენი ქრისტე იესუმს მიმართ და სიყუარული ყოველთა მიმართ წმიდათა

5. სასოებისა მისთვს განმზადებულისა თქუენთვს ცათა შინა, რომელი-იგი წინადასწარ გესმა სიტყუასა მას შინა ჭეშმარიტებისა სახარებისასა,

6. რომელი-იგი მოიწია თქუენდა, ვითარცა ყოველსა შინა სოფელსა, და არს ნაყოფიერ და აღორძინებულ, ვითარცა-ეგე თქუენ შორის, ვინადათ დღითგან გესმა და სცანთ მადლი იგი ღმრთისად ჭეშმარიტებით,

7. ვითარცა-იგი ისწავეთ ეპაფრადსგან, საყუარელისა თანა-მონისა ჩუენისა, რომელ-იგი არს სარწმუნოდ თქუენდა მიმართ მსახური ქრისტესი,

8. რომელმანცა მაუწყა ჩუენ თქუენი ეგე სიყუარული სულითა.

9. ამისთვს ჩუენცა, ვინადათ დღითგან გუესმა, არა დავსცხრებით თქუენთვს ლოცვითა და თხოვითა, რადათ აღივსნეთ მეცნიერებითა ნებისა მისისადათა, ყოვლითა სიბრძნითა და გულისხმის-ყოფითა სულიერითა,

10. რადათ ხვდოდით თქუენ ღირსად ღმრთისა ყოველსავე სათნოებასა ყოვლითა საქმითა კეთილითა ნაყოფიერნი და აღორძინებულნი მეცნიერებასა ღმრთისასა,

11. ყოვლითა ძალითა განძლიერებულნი სიმტკიცისაებრ დიდებისა მისისა, ყოვლისა მიმართ მოთმინებისა და სულგრძელებისა, სიხარულით,
12. ჰმაღლობდით მამასა, რომელმან ღირს გუყვანა ჩუენ ნაწილსა მას მკვდრობისა წმიდათაჲსა ნათელსა შინა,
13. რომელმან მივსნნა ჩუენ კელმწიფებისა მისგან ბნელისა და მიმცვალნა ჩუენ სასუფეველსა ძისა მისისა საყუარელისასა,
14. რომლისაგან მაქუს ჩუენ გამოვსნაჲ და მოტევებაჲ ცოდვათა ჩუენთაჲ,
15. რომელი-იგი არს ხატი ღმრთისა უხილავისაჲ, პირმშოჲ ყოველთა დაბადებულთაჲ.
16. რამეთუ მის მიერ დაებადა ყოველივე ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა, ხილულნი და არა ხილულნი, ანუ თუ საყდარნი, ანუ თუ უფლებანი, გინა თუ მთავრობანი, გინა თუ კელმწიფებანი,- ყოველივე მის მიერ და მისსა მიმართ დაებადა.
17. და იგი თავადი არს ყოველთა წინა, და ყოველივე მის მიერ დამტკიცნა.
18. და იგი არს თავი გუამისა მის ეკლესიისაჲ, რომელი არს დასაბამი, პირმშოჲ მკუდრეთით, რადთა იყოს იგი თავადი ყოველსა შინა მთავარ;
19. რამეთუ მას შინა სათნო-იყო ყოველივე სავსებაჲ დამკვდრებაჲ
20. და მის მიერ დაგებაჲ ყოველი მისა მიმართ, მშვდობა-ყო სისხლითა მით ჯუარისა მისისაჲთა მის მიერ, გინა თუ ქუეყანასა ზედა, გინა თუ ცათა შინა.
21. და თქუენ ოდესმე იყვნით უცხო-ქმნულ და მტერ გონებითა თქუენითა საქმეთა მათ შინა ბოროტთა,
22. ხოლო აწ დაგიგნა გუამითა მით ჯორცთა მისთაჲთა სიკუდილისა მიერ და წარგადგინნა თქუენ წმიდაჲ და უბიწოდ და უბრალოდ წინაშე მისსა,
23. უკუეთუ ეგნეთ სარწმუნოებასა ზედა დაფუძნებულნი და დამტკიცებულნი და შეურყეველნი სასოებისა მისგან სახარებისა, რომელისაჲ გესმა, ქადაგებულისაჲ ყოვლისა შორის დაბადებულისა ცასა ქუეშე, რომლისა ვიქმენ მე, პავლე, მსახურ.
24. აწ მიხარის ვნებათა მათ შინა თქუენთვს და აღვასრულებ დაკლებულთა მათ ჭირთა ქრისტესთა ჯორცითა ჩემითა გუამისათვს მისისა, რომელ არს ეკლესიაჲ,
25. რომელსა ვიქმენ მე მსახურ მოღუაწებითა ღმრთისაჲთა, რომელი მომეცა მე თქუენდა მიმართ აღსრულებად სიტყვსა ღმრთისა
26. საიდუმლოჲ იგი, დაფარული საუკუნითგან და ნათესავითგან, ხოლო აწ გამოეცხადა წმიდათა მისთა,
27. რომელთაჲ-იგი ინება ღმერთმან უწყებაჲ, რაჲ-იგი არს სიმდიდრე დიდებისა საიდუმლოჲსაჲ მის წარმართთა შორის, რომელ არს ქრისტე თქუენ შორის, სასოებაჲ იგი დიდებისაჲ,
28. რომელსა-ესე ჩუენ ვქადაგებთ, ვასწავებთ ყოველსა კაცსა და ვჰმოდღურით ყოველსა კაცსა ყოვლითა სიბრძნითა, რადთა წარუდგინოთ ყოველი კაცი სრული ქრისტე იესუჲს მიერ.
29. რომლისათვსცა ვშურები და ვიღუწი შეწევნისაებრ მისისა შეწევნულისა ჩემ შორის ძალითა.

1. რამეთუ მნებავს უწყებად თქუენდა, რაბამი ღუაწლი მაქუს თქუენტვს და ლავდიკელთა მათთვს და რაოდენთა არა უხილავს პირი ჩემი ჯორციელად,
2. რადთა ნუგეშინის-ცემულ იქმნენ გულნი მათნი, თანა-შეტყუებულნი სიყუარულით ყოვლისა მიმართ სიმდიდრისა გულსავსებისა, გულისკმის-ყოფისა მეცნიერებად საიდუმლოსა მას ღმრთისასა და მამისასა და ქრისტესსა,
3. რომელსა შინა არიან ყოველნი საუნჯენი სიბრძნისანი და მეცნიერებისანი დაფარულნი.
4. ხოლო ამას ვიტყვ, რადთა ნუ ვინმე შეურაცხ-გყვნეს თქუენ სიტყვთა მეტნობისადათ;
5. რამეთუ დაღათუ ჯორცითა შორს ვარ, არამედ სულითა თქუენ თანა ვარ; მიხარის და ვხედავ თქუენსა მაგას წესიერებასა და სიმტკიცესა მაგას ქრისტეს მიმართ სარწმუნოებისა თქუენისადასა.
6. ვითარცა-ეგე გისწავიეს ქრისტე იესუ უფალი, მას შინა ვიდოდეთ,
7. დაფუძნებულნი და აღმენებულნი მას ზედა და დამტკიცებულნი სარწმუნოებითა, ვითარცა-იგი ისწავეთ, აღმატებოდეთ მას შინა მადლობით.
8. ეკრძაღენით, ნუ ვინმე იყოს წარმტყუენველ თქუენდა სიბრძნის მოყუარებითა და ცუდითა საცთურითა მოძღურებისა მისებრ კაცთადასა, წესითა მათებრ ამის სოფლისათა და არა ქრისტეს მიერ,
9. რამეთუ მას შინა დამკვდრებულ არს ყოველივე სავსებად ღმრთეებისად ჯორციელად.
10. და ხართ თქუენ მას შინა აღსავსე, რომელნი-იგი არს თავი ყოვლისა მთავრობისა და კელმწიფებისად,
11. რომლითაცა წინადაიცვთეთ წინადაცუეთითა მით კელით უქმნელითა, განძარცუვითა მით გუამისა მის ჯორცთა მათ ცოდვათადასა, წინადაცუეთითა ქრისტესითა.
12. მის თანა დაეფლენით ნათლის-ღებითა მით, რომლისა თანაცა აღსდევით სარწმუნოებითა მით შეწევნითა ღმრთისადათა, რომელმან - იგი აღადგინა იგი მკუდრეთით,
13. და თქუენცა მკუდარ იყვნით შეცოდებათა შინა და წინადაუცუეთელებითა მით ჯორცთა თქუენთადათა, მის თანა განგაცხოველნა თქუენ, მოგვტევნა ჩუენ ყოველნი შეცოდებანი.
14. და აკოცა ჩუენთვს კელით წერილი ბრძანებით, რომელი იყო ანტაკრად ჩუენდა, და იგი აღიღო შორის და შემსჭუალა ჯუარსა,
15. განძარცუნა მთავრობანი იგი და კელმწიფებანი და საჩუენებელ ქმნნა იგინი კადნიერებით და განაქიქნა იგინი მას შინა.
16. ნუმცა ვინ უკუე განგიკითხავს თქუენ საჭმლითა და სასუმლითა გინა კერძო დღესასწაულისადათა, გინა თვს თავითა, გინა შაბათობითა,
17. რომელი-იგი არს აჩრდილი მერმეთაჲ მათ;
18. ხოლო ჯორცთა ქრისტესთა ნუვინ თქუენ მძლე გექმნებინ, უნდეს თუ სიმდაბლითა და წესითა ანგელოზთადათა, რომელი-იგი არა იხილა, განიკითხვიდეს ამაოდ განლაღებული გონებითა მით ჯორცთა მისთადათა
19. და არა შეიკრძალოს თავი, რომლისაგან ყოველი გუამი, სხეულთაგან და ნაწევართა შექმნული და შეერთებული, ორძის სიორძილსა მას ღმრთისასა.
20. უკუეთუ მოჰკუედით ქრისტეს თანა ნივთთა მათგან ამის სოფლისათა, რადასაღა, ვითარცა ცხოველნი სოფელსა შინა, ჰბრძნობთ:

21. “ნუ მიეახლები, ნუცა გემოს-იხილავ, ნუცა შეეხები”,
22. რომელი-იგი არს ყოველივე განსარყუნელად ჳუმევიტა მით მცნებისა მისებრ და მოძღურებისა კაცთადასა?
23. რომელ-იგი არს, რეცა სიტყუად რადმე აქუს სიბრძნისა ნებსითათა მით წესითა და სიმდაბლითა და ურიდებითა ჳორცთადათა, არა თუ პატივითა რადთმე განსაძღებელად ჳორცთა.

3

1. უკუეთუ ქრისტეს თანა აღსდევით, ზეცისასა ეძიებდით, სადაცა-იგი ქრისტე არს მარჯუენით ღმრთისა მჯდომარე.
2. ზეცისასა ზრახევდით და ნუ ქუეყანისასა.
3. რამეთუ მოჳკუედით, და ცხორებად თქუენი დაფარულ არს ქრისტეთურთ ღმრთისა თანა.
4. რაჟამს ქრისტე გამოცხადნეს, ცხორებად იგი ჩუენი, მაშინ თქუენცა მის თანა გამოსცხადნეთ დიდებითა.
5. მოაკუდინენით უკუე ასონი თქუენნი ქუეყანასა ზედა: სიძვად, არაწმიდებად, ვნებად გულის თქუმად ბოროტი და ანგაჳრებად, რომელ არს კერპ-მსახურებად,
6. რომელთათჳს მოიწევს რისხვად ღმრთისადა ნაშობთა მათ ზედა ურჩებისათა,
7. რომელთა-იგი შინა თქუენცა სადამე იქცეოდეთ, ოდეს-იგი სცხონდებოდეთ მათ შინა.
8. ხოლო აწ განიშორეთ თქუენცა ყოველივე: რისხვად, გულის წყრომად, უკეთურებად, გმობად, უშუერი სიტყუად პირისაგან თქუენისა.
9. ნუ უტყუვით ერთი-ერთსა, განიდარცუეთ ძუელი იგი კაცი საქმით მისითურთ
10. და შეიმოსეთ ახალი იგი, განახლებული მეცნიერებად მსგავსად ხატისა მის დამზადებელისა მისისა,
11. სადა-იგი არა არს წარმართ და ჳურია, წინადაუცუეთელება, ბარბაროს, სკვთელ, მონება, აზნაურება, არამედ ყოვლად ყოველსა შინა ქრისტე.
12. შეიმოსეთ უკუე, ვითარცა რჩეულთა ღმრთისათა, წმიდათა და საყუარელთა, მოწყალებად, შეწყნარებად, სიტკბოებად, სიმდაბლე, სიმშჳდე, სულგრძელებად,
13. თავს-იდებდით ურთიერთარს და მიჳმადლებდით თავთა თჳსთა, უკუეთუ ვისმე აქუნდეს ვისთჳსმე ბრალი. ვითარცა-იგი ქრისტემან მიგმადლა თქუენ, ეგრეცა თქუენ მიჳმადლეთ მათ.
14. და ამას ყოველსა ზედა სიყუარული, რომელ-იგი არს სიმტკიცე სრულებისად,
15. და მშჳდობად იგი ღმრთისადა განმტკიცენინ გულთა შინა თქუენთა, რომლისა მიმართცა-იგი ჩინებულ ხართ ერთითა ჳორცითა, და მადლის მიმცემელ იყვენით.
16. და სიტყუად იგი ქრისტესი დამკჳდრებულ იყავნ თქუენ თანა მდიდრად ყოვლითა სიბრძნითა; ასწავებდით და ჳმოძღურიდით თავთა თქუენთა

ფსალმუნითა და გალობითა და შესხმითა სულიერითა, მადლითურთ უგალობდით გულთა შინა თქუენტა უფალსა.

17. და ყოველსავე, რასაცა იქმოდით სიტყვთ გინა საქმით, ყოველსავე სახელითა უფლისა იესუდსითა, ჰმადლობდით ღმერთსა და მამასა მის მიერ.

18. ცოლნი დაემორჩილენით თვსთა ქმართა, ვითარცა-იგი სათნო არს უფლისა.

19. ქმართა გიყუარდედ ცოლნი თვსნი და ნუ განჰმწარდებით მათდა მიმართ.

20. შვილნი დაემორჩილენით მამა-დედათა თქუენტა ყოვლითავე, რამეთუ ესე არს სათნო უფლისა მიერ.

21. მამანი ნუ განარისხებთ შვილთა თქუენტა, რადთა არა იურვოდინან.

22. მონანი ერჩდით ყოვლითავე ჯორციელთა უფალთა თქუენტა, ნუ ხოლო თუალთა წინაშე თუალთ-ღებით, ვითარცა კაცთ მოთნენი, არამედ მარტიობითა გულისადათა გეშინოდენ ღმრთისა.

23. და ყოველსავე რასაცა იქმოდით, გულითად იქმოდეთ, ვითარცა უფლისასა, და ნუ ვითარცა კაცთასა.

24. უწყოდეთ, რამეთუ უფლისა მიერ მოიღოთ მოსაგებელი მკვდრობისა მის თქუენტისა, რამეთუ უფალსა ქრისტესა ჰმონებთ.

25. ხოლო რომელი-იგი მავნებელ იყოს, მოეგოს, რადცა-იგი ავნო და არა არს თუალთ-ხუმა.

4

1. უფალნი ეგე სამართალსა და სწორსა მისცემდით მონათა მათ; უწყოდეთ, რამეთუ თქუენტა უფალივე გივის ცათა შინა.

2. ლოცვასა განეკრძალენით, და იღვძებდით მას შინა ჰმადლობდით;

3. ილოცევდით მის თანა და ჩუენთვსცა, რადთა ღმერთმან განმიღოს ჩუენ კარი სიტყვსად სიტყუად საიდუმლოთა მათ ქრისტესთა, რომლისათვსცა პერობილ ვარ,

4. რადთა განვაცხადო იგი, ვითარ-იგი ჯერ-არს ჩემდა სიტყუად.

5. სიბრძნით იქცეოდეთ გარეშეთა მათ მიმართ, ჟამთა გამოიფრდიდით.

6. სიტყუად თქუენი მარადის მადლითა ვითარცა მარილითა შეზავებულ იყავნ, რადთა უწყოდით, ვითარ-იგი შეჰგავს თქუენდა თვთოეულისა სიტყვს-მიგებად.

7. ჩემთვს ყოველივე გაუწყოს თქუენ ტჯიკოს, საყუარელმან ძმამან და სარწმუნომან მსახურმან და თანა-მონამან უფლისა მიერ,

8. რომელი მივავლინე თქუენდა მებრვე ამისთვს, რადთა ცნას თქუენთვს და ნუგეშინის-სცეს გულთა თქუენტა

9. ონისიმეს თანა, სარწმუნოდსა და საყუარელისა ძმისა, რომელ-იგი არს თქუენგანი; ყოველივე აქად გაუწყონ თქუენ.

10. გიკითხავს თქუენ არისტარხოს, თანა-ტყუე ჩუენი, და მარკოზ, მამის ძმის წული ბარნაბაძის, - რომლისათვს მიიღეთ მცნებად; უკუეთუ მოვიდეს თქუენდა, შეიწყნარეთ იგი, -

11. და ისუ, რომელსა-იგი ერქუა იოსტოს, რომელნი - იგი იყვნეს წინადაცუეთილებისაგანნი; ესენი ხოლო შემწე არიან ჩემდა სასუფეველისათჳს ღმრთისა, რომელნი მექმნეს მე ნუგეშინის-მცემელ.
12. გიკითხავს თქუენ ეპაფრა, თქუენგანი, მონად ქრისტესი, მარადის იღუწის თქუენტჳს ლოცვათა შინა მისთა, რადთა მტკიცედ სდგეთ სრულნი და აღვსებულნი ყოვლითა ნებითა ღმრთისადათა.
13. რამეთუ ვეწამები მას, ვითარმედ აქუს შური ფრიადი თქუენტჳს და ლავდიკელთა მათთჳს და იერაპოლელთა.
14. გიკითხავს თქუენ ლუკა, მკურნალი საყუარელი, და დიმა.
15. კითხვად არქუთ ლავდიკეთა მათ ძმათა და ნუმფას და სახლად-სახლად სახლისა მათისა კრებულთა.
16. და რაჟამს აღმოიკითხოთ თქუენ წიგნი ესე, ეგრეთ ყავთ, რადთა ლავდიკელთაცა ეკლესიასა აღმოიკითხოს, და ლავდიკიამთ კუალად, რადთა თქუენვე აღმოიკითხოთ.
17. და არქუთ არქიპოსს: ეკრძალე მსახურებასა მას, რომელი მიიღე უფლისა მიერ, რადთა იგი აღასრულო.
18. კითხვად ჳელითა ჩემითა პავლესითა, მოიგსენენით კრულებანი ჩემნი. მადლი თქუენ თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი თესალონიკელთა მიმართ

1

1. პავლე და სილოანე და ტიმოთე ეკლესიასა თესალონიკელთასა ღმრთისა მიერ მამისა და უფლისა იესუ ქრისტესა: მადლი თქუენდა და მშჳდობად ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა.
2. ვჳმადლობთ ღმერთსა მარადის თქუენ ყოველთათჳს, ჳსენებასა თქუენსა ვჳყოფთ ლოცვათა შინა ჩუენთა.
3. მოუკლებელად მოვიგსენებთ თქუენთა მათ სამქეთა სარწმუნოებისათა და შრომასა სიყუარულისასა და მოთმინებასა მას სასოებისასა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა წინაშე ღმრთისა და მამისა ჩუენისა.
4. უწყოდეთ, ძმანო საყუარელნო ღმრთისანო, რჩეულებად ეგე თქუენი.
5. რამეთუ სახარებად ესე ჩუენი არა იყო თქუენდა მიმართ სიტყუთ ხოლო, არამედ ძალითაცა და სულითა წმიდითა და გულ - სავსებითა მრავლითა, ვითარცა-იგი იცით, რაბამ ვიქმნენით ჩუენ თქუენდა მიმართ თქუენტჳსვე.
6. და თქუენ მობაძავ ჩუენდა იქმნენით და უფლისა, და შეიწყნარეთ სიტყუად იგი ჳირსა შინა მრავალსა სიხარულითა სულისა წმიდისადათა,
7. ვიდრედა იქმნენითცა თქუენ სახე ყოველთა მიერ მათ მორწმუნეთა, რომელნი არიან მაკედონიას შინა და აქადას.
8. რამეთუ თქუენ მიერ განეფინა სიტყუად იგი უფლისად არა ხოლო მაკედონიას შინა და აქაიას, არამედ ყოველთა ადგილთა სარწმუნოებად თქუენი ღმრთისა მიმართ განჳდა, ვიდრემდის არღარად გჳჳმს ჩუენ სიტყუად რადმე.

9. მაგათ თვთ გითხრან ჩუენტვს, ვითარი შესლვად გუაქუნდა თქუნდა მიმართ, და ვითარ მოიქეცით კერპთაგან ღმრთისა მიმართ მონებად ღმრთისა ცხოველისა და ჭემმარიტისა
10. და მოლოდებად მისა მისისა ზეცით, რომელი-იგი აღადგინა მკუდრეთით, იესუ, მკსნელი ჩუენი რისხვისა მისგან მომავალისა.

2

1. რამეთუ თქუნ თვთ უწყით, ძმანო, შემოსლვად იგი ჩუენი თქუნდა მიმართ, რამეთუ არა ცუდად რად იყო;
2. არამედ წინადასწარ ვივნეთ და ვიგინენით, ვითარცა-იგი უწყით, ფილიპეს შინა, განვეცხადენით ღმრთისა ჩუენისა მიერ სიტყუად თქუნდა მიმართ სახარებასა მას ღმრთისასა მრავლითა ღუაწლითა.
3. რამეთუ ნუგეშინის-ცემად ესე ჩუენი არა საცთურისაგან, არცა არაწმიდეებისა, არცა ზაკუვით,
4. არამედ, ვითარცა-იგი გამოცდილ ვართ ღმრთისა მიერ რწმუნებად ჩუენდა სახარებად იგი, ეგრეთცა ვიტყვთ, არა ვითარცა კაცთა სათნო-ვეყოფვით, არამედ ღმერთსა, რომელი-იგი არს გამომცდელი გულითა ჩუენითად.
5. რამეთუ არცა სადა სიტყუთა ლიქნისადთა ვიყვენით, ვითარცა-ეგე თქუნ უწყით, არცა მიზეზითა ანგაჰრებისადთა, ღმერთი მოწამე არს.
6. არცა ვეძიებთ კაცთაგან დიდებასა, არცა თქუნგან და არცა სხუათაგან;და ესელა ჰელ - გუეწიფების,და - თუმცა რადმე - გამძიმეთ,ვითარცა ქრისტეს მოციქულთა,
7. არამედ ვიქმნენით ჩუენ მშვდ და მყუდრო თქუნ შორის,ვითარცა მზრდელი რად ჰფუფუნებნ თვსთა შვილთა.
8. ეგრეთ მოსურნე ვიყვენით თქუნდა და ჯერ-გვჩნდა მიცემად თქუნდა არა ხოლო სახარებად იგი ღმრთისად, არამედ თვსთაცა სულთა, რამეთუ საყუარელ ჩუენდა იქმნენით.
9. მოიწენენით, ძმანო, შურომანი ჩუენნი და რუდუნებანი, რამეთუ ღამე და დღე ვიქმოდეთ, რადთა არავის დაუმძიმოთ თქუნგანსა, და ესრეთ ვქადაგეთ თქუნდა მიმართ სახარებად იგი ღმრთისად.
10. თქუნ მოწამე ხართ და ღმერთი, ვითარ-იგი ღირსად და მართლად და უბიწოდ თქუნ მორწმუნეთა მიმართ ვიყვენით,
11. ვითარცა-ეგე იცით, ვითარ კაცად-კაცადსა თქუნსა, ვითარცა მამად თვსსა შვილსა,ეგრეთ გლოცევდით თქუნ და ნუგეშინის-გცემდით
12. და გიწამებდით, რადთა ხვდოდით თქუნ ღირსად ღმრთისა, რომელმან-იგი გიჩინა თქუნ თვსსა მას სასუფეველსა და დიდებასა.
13. ამისთვს ჩუენცა ვჰმადლობთ ღმერთსა მოუკლებელად, რამეთუ მიიღეთ თქუნ სიტყუად იგი სმენისა ღმრთისად ჩუენ მიერ და შეიწყნარეთ არა თუ სიტყუად კაცთად, არამედ ვითარცა არს ჭემმარიტად სიტყუად ღმრთისად, რომელიცა-იგი შეწევნასა აჩუენებს თქუნ შორის მორწმუნეთა მაგათ.
14. რამეთუ თქუნ მობაძავ იქმნენით, ძმანო, ეკლესიათა მათ ღმრთისათა, რომელნი არიან ჰურიასტანს ქრისტე იესუდს მიერ, რამეთუ ეგრეთვე გევნო თქუნცა თვსთაგან ტომთა, ვითარცა-იგი მათ ჰურიათაგან,

15. რომელთა-იგი უფალი მოკლეს იესუ და თვისნი წინადაწარმეტყუელნი და ჩუენ გამოგუდევენეს და ღმერთსა არა სათხო - ეყვნეს და ყოველთა კაცთა წინააღმდეგომ არიან
16. და ჩუენ მებრკოლებენ წარმართთა მიმართ სიტყუად, რადთა ცხონდენ, რადთა აღესრულნენ ცოდვანი მათნი მარადის; რამეთუ მოიწია მათ ზედა რისხვად სრულად.
17. ხოლო ჩუენ, ძმანო, ობოლ დათუ ვიქმნენით თქუენგან წუთერთ ჟამ პირთა და არა გულითა, უმეტესად ვისწრაფეთ პირისა თქუენისა ხილვად მრავლითა წადიერებითა.
18. ვინადაც ვინებეთ მისლვად თქუენდა მე, პავლე, ერთ გზის და ორ გზის, და დამაბრკოლნა ჩუენ სატანა.
19. რამეთუ რად-მე არს სასოებად ჩუენი ანუ სიხარული ანუ გვრგვნი სიქადულისად? ანუ არა - მე თქუენა წინაშე უფლისა იესუ ქრისტესა მისსა მას მოსლვასა?
20. რამეთუ თქუენ ხართ დიდებად ჩუენი და სიხარული.

3

1. ვინადაც ვერღარა დავთმეთ, ჯერ-ვიჩინეთ ათინას შინა დაშთომად მარტოთა
2. და მივავლინეთ ტიმოთე, ძმად ჩუენი და მსახური ღმრთისა და თანა-შემწე ჩუენი სახარებასა მას ქრისტესსა, რადთა დაგამტკიცენს თქუენ და ნუგეშინის-გცეს თქუენ სარწმუნოებისა მაგის თქუენისათვს,
3. რადთა არას იურვიოდით ჭირთა ამათ შინა, რამეთუ თქუენ თვთ უწყით, ვითარმედ ვდგათ-ვე ამისთვს.
4. და ვიდრე-იგი თქუენ თანა ვიყვენით, წინადაწარ გითხრობდით თქუენ, ვითარმედ ჭირთა შესლვად ვართ, ვითარცა-ესე იქმნაცა და იხილეთ.
5. ამისთვს მეცა ვერღარა დავთმე და მივავლინე ტიმოთე, რადთა ვცნა თქუენი ეგე სარწმუნოებად, ნუუკუე განგვადნა თქუენ განმცდელმან მან, და ცუდად იყოს შრომად იგი ჩუენი.
6. ხოლო აწდა მოვიდა ტიმოთე თქუენით და მახარა ჩუენ სარწმუნოებად და სიყუარული თქუენი, და რამეთუ გაქუს ვსენებად ჩუენი კეთილი მარადის და გსურის ხილვად ჩუენდა, ვითარცა-ესე ჩუენ თქუენდა.
7. ამისთვს ნუგეშინის-ცემულ ვიქმნენით, ძმანო, თქუენ ზედა ყოველთა მათგან ურვათა და ჭირთა ჩუენთა თქუენითა მაგით სარწმუნოებითა,
8. რამეთუ აწ ვცხონდით, უკეთუ თქუენ მტკიცედ სდგეთ უფლისა მიერ.
9. რამეთუ რომელსა-მე მადლობასა შემძლებელ ვართ მიცემად ღმრთისა თქუენთვს ყოველისა მისთვს სიხარულისა, რომლითა გვხარის თქუენთვს წინაშე ღმრთისა ჩუენისა.
10. ღამე და დღე უფროდს და უმეტეს ვევედრებით ხილვად პირისა თქუენისა და განმტკიცებად დაკლებული იგი სარწმუნოებისა თქუენისა.
11. ხოლო თავადმან ღმერთმან და მამამან ჩუენმა და უფალმან ჩუენმან იესუ ქრისტემან წარჰმართენ გზად ჩუენი თქუენდა მიმართ.

12. ხოლო თქვენ უფალმან გარდაგრიენ და გარდაგმატენ სიყურულითა ურთიერთას და ყოველთა მიმართ, ვითარცა-ესე ჩუენ თქუენდა მიმართ,
13. განმტკიცებად გულთა თქუენტა სიწმიდით და უბიწოდ წინაშე ღმრთისა და მამისა ჩუენისა მოსლვასა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა ყოველთა თანა წმიდათა მისთა.

4

1. ამიერითგან, ძმანო ჩემნო, გიკითხავთ და გლოცავთ უფლისა მიერ იესუ ქრისტესა, რადთა ვითარცა-იგი ისწავეთ ჩუენგან, ვითარ ჯერ-არს თქუენდა სლვად და სათნო-ყოფად ღმრთისად, რადთა უფროდს ჰმატებდეთ;
2. რამეთუ იცით, ვითარნი მცნებანი მიგცენით თქუენ უფლისა მიერ იესუ ქრისტესა.
3. რამეთუ ესე არს ნებად ღმრთისად, სიწმიდე ეგე თქუენი, განშორებად თქუენდა სიძვისაგან,
4. ცნობად კაცად-კაცადისა თქუენისა თავისა თვისისა ჭურჭელი მოგებად სიწმიდით და პატივით,
5. ნუ ვნებთა გულის თქუმისადთა, ვითარცა-იგი წარმართნი, რომელთა არა იციან ღმერთი,
6. არა გარდასლვად და მოანგაჰრებად საქმესა ძმისა თვისისასა, რამეთუ შურის-მემძიებელ არს ღმერთი ამათ ყოველთათვს, ვითარცა-იგი წინადაწარ გარქუთ თქუენ და გიწამებდით.
7. რამეთუ არა გვჩინნა ჩუენ ღმერთმან არა-წმიდებად, არამედ სიწმიდედ.
8. აწ უკუე რომელმან შეურაცხყოს, არა კაცსა შეურაცხ-ჰყოფს, არამედ ღმერთსა, რომელმანცა მოგუცა სული წმიდად მისი თქუენ ზედა.
9. ხოლო ძმათ-მოყუარებისათვს არა გვკმს მიწერად თქუენდა, რამეთუ თქუენ თვთ ღმრთივ სწავლულნი ხართ სიყუარულისათვს ურთიერთარს.
10. და რამეთუ ჰყოფთ-ცა მას ყოველთა მიმართ ძმათა, რომელნი არიან ყოველსა მაკედონიასა. ხოლო გლოცავ თქუენ, ძმანო, გარდამატებად უფროდსდა
11. და პატივის-ცემის მოყუარე იყვენით და მყუდრო და იქმოდეთ თვისსა და შურებოდეთ ჯელითა თქუენითა, ვითარცა-იგი გამცენით თქუენ,
12. რადთა ხვდოდით შუენიერად გარეშეთა მათ მიმართ, და ნურარად ვის გიკმნ.
13. ხოლო არა გუნებავს უმეცრებად თქუენი, ძმანო, შესუენებულთა მათთვს, რადთა არა სწუხდეთ, ვითარცა-იგი სხუანი, რომელთა არა აქუს სასოებად.
14. რამეთუ უკუეთუ გურწამს, ვითარმედ იესუ მოკუდა და აღდგა, ეგრეცა ღმერთმან შესუენებულნი იგი იესუმს მიერ მოიყვანნეს მის თანა.
15. ხოლო ამას გეტყვთ თქუენ სიტყვთა უფლისადთა, ვითარმედ ჩუენ, ცხოველნი ესე, რომელ დაშთომილ ვიყვენთ მოსლვასა მას უფლისასა, ვერ მივეწინეთ შესუენებულთა მათ,
16. რამეთუ თავადი უფალი ბრძანებითა და ჯმითა ანგელოზთ მთავრისადთა და საყვრითა ღმრთისადთა გარდამოკდეს ზეცით, და მკუდარნი იგი ქრისტეს მიერნი აღდგენ პირველად;

17. და მაშინდა ჩუენ, ცხოველნი ესე, რომელნი დაშთომილ ვიყვნეთ, მათ თანავე აღვიტაცნეთ ღრუბლითა შემთხუვევად უფლისა ჰაერთა ზედა და ესრეთ მარადის უფლისა თანა ვიყოფოდით.
18. ვინადაცა ნუგეშინის-სცემდით ურთიერთარს სიტყუათა ამათ მიერ.

5

1. ხოლო ჟამთა მათთჳს და წელთა, ძმანო, არა გვკმს მიწერად თქუენდა,
2. რამეთუ თქუენ თვთ გამოწულილვით იცით, რამეთუ დღე იგი უფლისაჲ, ვითარცა მპარავი ღამისაჲ, ეგრეთ მოიწევის.
3. რამეთუ რაჟამს თქუან: მშჯდობაჲ და კრძალულებაჲ, მაშინ მეყსეულად მოიწიოს მათ ზედა მომსრველი, ვითარცა საღმობაჲ შობადისაჲ, და ვერ განერნენ.
4. ხოლო თქუენ, ძმანო, არა ხართ ბნელსა შინა, რადთა დღე იგი ვითარცა მპარავი გეწიოს თქუენ.
5. რამეთუ თქუენ ყოველნი შვილნი ნათლისანი ხართ და შვილნი დღისანი, და არა ვართ ღამისანი, არცა ბნელისანი.
6. აწ უკუე ნუმცა გუძინავს, ვითარცა-იგი სხუათა, არამედ მღჳძარე ვიყვნეთ და განვიფრთხოთ.
7. რამეთუ რომელთა-იგი სძინავნ, ღამე სძინავნ, და რომელნი-იგი დაითრვნინან, ღამე დაითრვნინან.
8. ხოლო ჩუენ, რამეთუ დღისანი ვართ ნაშობნი, განვიფრთხოთ, შევიმოსოთ ჯაჳჳ იგი სარწმუნოებისაჲ და სიყუარულისაჲ და ჩაფხუტი იგი სასოებისაჲ და ცხორებისაჲ.
9. რამეთუ არა შემქმნნა ჩუენ ღმერთმან რისხვისათჳს, არამედ შესაწევნელად ცხორებისა უფლისა ჩუენისა მიერ იესუ ქრისტესა,
10. რომელი მოკუდა ჩუენთჳს, რადთა, გინა თუ გუეძინოს გინა თუ გუედჳძოს, ერთბამად მის თანა ვცხონდეთ.
11. ამისთჳს ნუგეშინის-სცემდით ურთიერთარს და აღაშენებდით ერთიერთარს, ვითარცა-ეგე ჰყოფთცა.
12. ხოლო გლოცავთ თქუენ ძმანო, იცნითმცა მშრომელნი იგი თქუენ შორის და წინამძღუარნი იგი თქუენნი უფლისა მიერ და მასწავლელნი იგი თქუენნი
13. და უმეტესად შეჳრაცხენით იგინი სიყუარულით უფროდს საქმისათჳს მათისა; და მშჯდობასა ჰყოფდით მათ თანა.
14. გლოცავთ თქუენ, ძმანო, სწავლიდით უწესოთა მათ, ნუგეშინის-სცემდით სულმოკლეთა, თავს-იდებდით უძლურთა მათ, სულგრძელ იყვენით ყოველთა მიმართ.
15. ევრძალენით, ნუუკუე ბოროტისა წილ ბოროტი ვისმე მიაგოთ; არმედ მარადის კეთილსა შეუდეგით ურთიერთარს და ყოველთა მიმართ.
16. მარადის გიხაროდენ.
17. მოუკლებელად ილოცევდით.
18. ყოველსა შინა ჰმადლობდით, რამეთუ ესე არს ნებაჲ ღმრთისაჲ ქრისტე იესუდს მიერ თქუენდა მიმართ.
19. სულსა ნუ დაავსებთ.

20. წინადასწარმეტყუელებათა ნუ შეურაცხ-ჰყოფთ.
21. ყოველივე გამოიკადეთ და უკეთესი იგი შეიკრძალებთ.
22. ყოვლისაგან საქმისა ბოროტისა განემორებით.
23. ხოლო თავადმან ღმერთმან მშჯდობისამან წმიდა გყვენინ თქუენ ყოვლითა სრულებითა და ყოვლითა სიცოცხლითა, სული თქუენი, სამშვნველი და გუამი უბიწოდ მოსლვასა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა დაჰმარხენინ.
24. სარწმუნო არს, რომელმან-იგი გიჩინნა თქუენ, ვითარმედ და ყოსცა.
25. ძმანო, ილოცევდით ჩუენთვსცა,
26. მოიკითხენით ძმანი ყოველნი ამბორის-ყოფითა წმიდითა.
27. გაფუცებ თქუენ უფალსა, წარუკითხეთ წიგნი ესე ყოველთა ძმათა წმიდათა.
28. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი თესალონიკელთა მიმართ მეორე

1

1. პავლე და სილოვანე და ტიმოთე ეკლესიასა თესალონიკელთასა ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა:
2. მადლი თქუენდა და მშჯდობა ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა.
3. მადლობად გვღირს ღმრთისა მარადის თქუენთვს, ძმანო, ვითარცა-იგი ღირს არს, რამეთუ უმეტესად აღორძნდების სარწმუნოებად ეგე თქუენი და განმრავლდების სიყუარული კაცად-კაცადისა თქუენისა ურთიერთარს,
4. ვიდრეღა ჩუენ თვთ თქუენთვს ვიქადეთ ეკლესიათა შინა ღმრთისათა მოთმინებისა მის თქუენისათვს და სარწმუნოებისა ყოველთა მათ შინა დევნულებითა თქუენთა და ჭირთა, რომელთა თავს-იდებთ
5. სახედ სიმართლისა საშჯელისა ღმრთისა, რადთა ღირს იქმნეთ თქუენ სასუფეველსა ღმრთისა, რომლისათვსცა გევენების.
6. უკუეთუ სამართალ არს ღმრთისა მიერ მიგებად მაჭირვებულთა თქუენთა ჭირი,
7. და თქუენ, ჭირვეულთა, ლხინი ჩუენ თანა გამოჩინებასა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა ზეცით ანგელოზთა თანა ძლიერებისა მისისათა,
8. ცეცხლითა აღისაფთა მიგებად შურის-გებისა, რომელთა-იგი არა იციან ღმერთი და რომელნი-იგი არა დაემორჩილებიან სახარებასა მას უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა,
9. რომელთა-იგი საშჯელი მიეკადოს, მომსრველი საუკუნოდ, პირისაგან უფლისა და დიდებისაგან ძლიერებისა მისისა,

10. რაჟამს მოვიდეს დიდებად შორის წმიდათა მისთა და საკვრველებად ყოველთა შორის მორწმუნეთა მისთა, რამეთუ სარწმუნო იქმნა წამებად ჩუენი თქუენდა მიმართ მას დღესა შინა.

11. რომლისათჳს ვილოცავთ მარადის თქუენთჳს, რადთა ღირს გყვნეს თქუენ ღმერთმან ჩინებისა მის და აღგავსნეს ყოვლითა სათნოებითა სახარებისადთა და საქმითა სარწმუნოებისადთა და ძალითა,

12. რადთა იდიდოს სახელი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ შორის, და თქუენ მის მიერ, მადლითა მით ღმრთისა ჩუენისადთა და უფლისა იესუ ქრისტესითა.

2

1. ხოლო გეტყვთ თქუენ, ძმანო, მოსლვისა მისთჳს უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესისა და ჩუენისა შეკრებისათჳს მისა მიმართ,

2. რადთა არა ადრე აღიდრნეთ თქუენ გონებითა, არცა შეშფოთნეთ არცა სულითა, არცა სიტყვთა, არცა წიგნითა ვითარცა ჩუენ მიერ, ვითარცა მოწევნულ იყო დღე იგი უფლისად,

3. ნუმცა ვინ გაცთუნებს თქუენ ნუ რომლითა სახითა, რამეთუ უკუეთუ არა მოვიდეს განდგომილება იგი პირველად, და გამოჩნდეს კაცი იგი უმჯულოებისად, შვილი იგი წარსაწყმედელისად,

4. მჯდომი იგი და განლაღებული ყოველთა ზედა, რომელნი სახელ-დებულ არიან ღმრთად გინა სამსახურებელად, ვითარმედ და-ცა-ჯდეს იგი ტაძარსა მას ღმრთისასა და გამოაჩინებდეს თავსა თჳსსა, ვითარცა ღმერთი.

5. არა გავსოვსა, რამეთუ ვიდრე-იგილა ვიყავ თქუენ თანა, ამასვე გეტყოდე თქუენ?

6. და აწ, რომელი-იგი გისწავიეს და იცით გამოჩინებად იგი თჳსსა მას ჟამსა.

7. რამეთუ საიდუმლოდ იგი აწვე იქმნების უმჯულოებისად, გარნა ხოლო, რომელსა-ესე უპყრიეს აწ, ვიდრემდე შორს განვიდეს,

8. და მაშინ გამოჩნდეს უმჯულოდ იგი, რომელი-იგი უფალმან აღვოცოს სულითა პირისა მისისადთა და განაქარვოს იგი გამოჩინებითა მით მოსლვისა მისისადთა,

9. რომლისა-იგი მოსლვად არს შეწევნითა ეშმაკისადთა, ყოვლითავე ძალითა და ნიშებითა სასწაულებითა ტყუილისადთა

10. და ყოვლითავე საცთურითა სიცრუისადთა და წარწყმედულთა მათ შორის, რამეთუ, ვინადთგან სიყუარული იგი ჭემმარიტებისად არა შეიწყნარეს, რადთამცა ცხონდეს იგინი,

11. ამისათჳს მოუვლინოს მათ ღმერთმან შემწე საცთურებისად, რადთა ჰრწმენეს მათ ტყუვილისად,

12. რადთა ისაჯნენ ყოველნი, რომელთა არა ჰრწმენ ჭემმარიტებისა მის, არამედ სათნო-ეყვნეს სიცრუესა შინა.

13. ხოლო ჩუენ თანა-გუაც მადლობად ღმრთისად მარადის თქუენთჳს, ძმანო საყუარელნო, უფლისა მიერ, რამეთუ გამოგირჩინა თქუენ ღმერთმან პირველად ნაყოფად ცხორებისად განწმედითა სულისადთა და სარწმუნოებითა ჭემმარიტებისადთა,

14. რომელსაცა გიჩინა თქვენ სახარებისა მიერ ჩუენისა შესაწევნელად დიდებისა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა.
15. ამიერითგან, ძმანო, მტკიცედ დეგით და შეიკრძალეთ მოძღურებად ესე, რომელიცა გისწავიეს გინა სიტყვთა გინა წიგნითა ჩუენითა.
16. ხოლო თავადმან უფალმან ჩუენმან იესუ ქრისტემან და ღმერთმან და მამამან ჩუენმან, რომელმან შემიყუარნა ჩუენ და მოგუცა ნუგეშინის-ცემად საუკუნოდ და სასოებად კეთილი მადლითა მით,
17. ნუგეშინის-ეცინ გულთა თქუენთა და განგამტკიცენინ თქუენ ყოვლითა სიტყვთა და საქმითა კეთილითა.

3

1. ამიერითგან, ძმანო, ილოცევდით ჩუენთვს, რადთა სიტყუად ღმრთისად რბიოდის და იდიდებოდის, ვითარცა-იგი თქუენდა მიმართ,
2. და რადთა განვერნეთ უწესოთა და უკეთურთა კაცთაგან, რამეთუ არა ყოველთად არს სარწმუნოებად.
3. ხოლო სარწმუნო არს უფალი, რომელმან მტკიცე გყვენს თქუენ და დაგიცვენს ბოროტისაგან.
4. ხოლო ვესავთ უფალსა თქუენთვს, რამეთუ რომელსა-ესე გამცნებთ თქუენ, და ჰყოფთცა და ჰყოთცა.
5. ხოლო უფალმან წარუმართენ გულთა თქუენთა სიყუარულსა ღმრთისასა და მოთმინებასა ქრისტესსა.
6. გამცნებთ თქუენ, ძმანო, სახელითა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა განშორებად თქუენდა ყოვლისავე მისგან ძმისა, რომელი უწესოდ ვიდოდის, და არა მოძღურებისა მისებრ, რომელი ისწავა ჩუენგან.
7. რამეთუ თქუენ უწყით, ვითარ-იგი ღირს ბაძვად ჩუენდა; რამეთუ არარად უჯეროდ ვყავთ თქუენ შორის;
8. და არცალა ცუდად პური ვისგანმე ვჭამეთ, არამედ შრომითა და რუდუნებითა ღამე და დღე ვიქმოდეთ, რადთა არავის თქუენგანსა დაუმძიმოთ,
9. არათუ რამეთუ არა გუაქუს კელმწიფებად, არამედ რადთა თავნი თვსნი სახედ მიგცნეთ თქუენ, რადთა მბაძვიდეთ ჩუენ.
10. და რამეთუ რაჟამს-იგი ვიყავ თქუენ თანა, ამასვე გამცნებდი თქუენ, ვითარმედ: უკუეთუ ვისმე არა უნებს საქმის, ნუცა ჭამნ.
11. რამეთუ მესმის ვიეთთვსმე, რომელნი იქცევიან თქუენ შორის უწესოდ, არარას იქმან, არამედ მიმოწულილვენ.
12. ესევითართა უკუე მათ ვამცნებთ და ვლოცავთ უფლისა ჩუენისა მიერ იესუ ქრისტესა, რადთა მყუდროებით შურებოდინ და თვსსა პურსა ჭამდენ.
13. ხოლო თქუენ, ძმანო, ნუ გეწყინების კეთილის ყოფად.
14. და უკუეთუ ვინმე არა ერჩის სიტყუასა ჩუენსა წიგნითა ამით, იგი შეისწავეთ და ნუ თანააღერევით მას, რადთა შეიკდიმოს,
15. და ნუ ვითარცა მტერსა შეჰრაცხთ მას, არამედ ასწავებდით ვითარცა ძმასა.
16. ხოლო თავადმან ღმერთმან მშვდობისამან მოგეცინ თქუენ მშვდობად მარადის ყოვლითავე სახითა თანა;

17. კითხვად ჩემითა ჳელითა ჰავლესითა, რომელ არს სასწაული ყოველსა წიგნსა, ესრეთ მივწერე;
18. მაღლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ ყოველთა თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ტიმოთეს მიმართ პირველი

1

1. პავლე, მოციქული იესუ ქრისტესი, ბრძანებითა ღმრთისა მაცხოვრისა ჩუენისადათა და უფლისა იესუ ქრისტეს – სასოებისა ჩუენისადათა,
2. ტიმოთეს, ერთგულსა შვილსა სარწმუნოებით, მაღლი, წყალობად და მშჯდობად ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და ქრისტე იესუმს მიერ უფლისა ჩუენისა.
3. ვითარცა-იგი გლოცევდ შენ დადგრომად ეფესოს შინა, მი-რა-ვიდოდე მაკედონიად, რადთა ამცნო ვიეთმე, რადთა არა სხუასა რასმე მოძღურებდენ,
4. არცა ერჩდენ ზღაპართა და ტომის რიცხათა დაუსრულებელთა, რომელთა-იგი ძიებად შეამთხვიან უფრომს, ვიდრე მოღუაწებად ღმრთისად, რომელ არს სარწმუნოებით.
5. ხოლო დასასრული მცნებისად არს სიყუარული გულისაგან წმიდისა და გონებისა კეთილისა და სარწმუნოებისა შეუორგულეებელისა,
6. რომელსა-იგი ვინმე ვერ მიემთხვნეს და გარდაიქცეს ამოფსა სიტყუად,
7. უნდა მათ, რადთამცა იყვნეს შჯულის მოძღუარ და არა იცოდეს არცა რასა-იგი იტყვან, არცა ვიეთათვს დაამტკიცებენ.
8. ხოლო ესე უწყით, ვითარმედ კეთილ არს შჯული, უკუეთუ ვინმე წესიერად იპყრას იგი;
9. უწყი ესე, რამეთუ მართალსა შჯულ არა უც, არამედ უშჯულოთა და ურჩთა და უმსახურებელთა და ცოდვილთა, უღირსთა და ბილწთა, მამის მაგინებელთა და დედის მაგინებელთა, კაცის - მკლველთა,
10. მეძავთა, მამათმავალთა, კაცის მსყიდელთა, მტყუვართა, ცრუფიცთა და სხუად, რომელი რადმე სიცოცხლისა ამის მოძღურებასა უკდების,
11. სახარებისა მისებრ დიდებისა ნეტარისა ღმრთისა, რომელი მერწმუნა მე.
12. და მაღლიერ ვარ მისა, რომელმან-იგი განმადლიერა მე, ქრისტე იესუმს უფლისა ჩუენისა, რამეთუ სარწმუნოდ შემრაცხა მე და დამადგინა მე მსახურებასა ამას,
13. რომელი პირველად ვიყავ მგმობარ და მდევენელ და მაგინებელ, არამედ შევიწყალე, რამეთუ უმეცრებით ვიყავ ურწმუნოებასა შინა.
14. ხოლო უფრომს გარდაემატა მაღლი იგი უფლისა ჩუენისად სარწმუნოებითურთ და სიყუარულით ქრისტე იესუმს მიერ.
15. სარწმუნო არს სიტყუად და ყოვლისა შეწყნარებისა ღირს, რამეთუ ქრისტე იესუ მოვიდა სოფლად ცოდვილთათვს ცხორებად, რომელთად პირველი მე ვარ.

16. არამედ ამისათვის შევიწყალე, რადთა ჩემდა მომართ აჩუნოს პირველად იესუ ქრისტემან ყოველი სულგრძელება მისი სახედ მერმეთა მათ მორწმუნეთა მისა მიმართ ცხორებად საუკუნოდ.

17. ხოლო მეუფესა მას საუკუნეთასა უბრწუნელსა, უხილავსა, მხოლოსა ბრძენსა ღმერთსა პატივი და დიდებად უკუნითი უკუნისამდე. ამინ.

18. ამას მცნებასა შეგვედრებ შენ, შვილო ტიმოთე, მსგავსად მიძღუნებულთა მათ შენდა წინადაწარმეტყუელებათა, რადთა ჰსაგრობდე მას შინა კეთილსა მას საგრობასა,

19. და გაქუნდეს სარწმუნოებად და კეთილი გონებად, რომელი-იგი ვიეთმე განიშორეს და სარწმუნოებისაგან განცვეს;

20. რომელ არიან ჯმენეოს და ალექსანდროს, რომელნი-იგი მივსცენ ეშმაკსა, რადთა განისწავლნენ არა - გმობად.

2.

1. გლოცავ უკუე ყოვლისა წინა, რადთა ჰყოფდე ვედრებასა, ლოცვასა, თაყუანის-ცემასა და მადლობასა ყოველთა კაცთათვის,

2. მეფეთათვის და ყოველთა მთავართა, რადთა მშვიდობით და მყუდროებით ვცხონდებოდით ყოველთა ღმრთის მსახურებითა და სიწმიდითა,

3. რამეთუ ესე არს კეთილ და სათნო წინაშე მაცხოვრისა ჩუნისა ღმრთისა,

4. რომელსა ყოველთა კაცთაჲმ ჰნებავს ცხორებად და მეცნიერებასა ჭეშმარიტებისასა მოსლვად.

5. რამეთუ ერთ არს ღმერთი და ერთ არს შუამდგომელი ღმრთისა და კაცთა, კაცი იესუ ქრისტე,

6. რომელმან მისცა თავი თვისი საჯსრად ყოველთა საწამებელად ჟამთა თვისთა,

7. რომლისათვის დადგინებულ ვარ მე ქადაგად და მოციქულად, ჭეშმარიტსა ვიტყვ ქრისტეს მიერ და არა ვტყუი,- მოძღუარი წარმართთაჲმ სარწმუნოებითა და ჭეშმარიტებითა.

8. მნებავს უკუე ლოცვად მამათაჲმ ყოველსა ადგილსა აღპყრობად წმიდად ჳელთა თვნიერ რისხვისა და გულისა ზრახვისა;

9. ეგრეთვე დედათაჲმ წესიერებისა სამკაულითა მორცხუედ და ღირსებით შემკობად თავთა თვისთა, არა განთხზვითა, ანუ ოქროთა ანუ მარგალიტითა ანუ სამოსლითა დიდფასისაჲთა,

10. არამედ რომელი-იგი ჰშუენის დედათა, რომელთა აღეთქუას ღმრთის მსახურებად საქმეთა მიერ კეთილთა.

11. დედაკაცი მდუმრიად ისწავებდინ ყოველთა დამორჩილებითა.

12. მოძღურებად დედათა არა უბრძანებ, არცა მთავრობად ქმრისა, არამედ რადთა იყოს იგი მყუდროებით.

13. რამეთუ ადამ პირველად დაიბადა და მერმე - ევა.

14. და ადამ არა სცთა, ხოლო დედაკაცი იგი სცთა და შჯულსა გარდაჰჳდა.

15. არამედ ცხონდების შვილთ სხმისაგან, უკუეთუ ეგნენ სარწმუნოებით და სიყუარულით და სიწმიდით ღირსებასა ზედა.

1. სარწმუნო არს სიტყუად: უკუეთუ ვისმე ეპისკოპოსობის უნდეს, კეთილისა საქმესა გული ეტყვს.
2. ჯერ-არს ეპისკოპოსისა, რადთა უბრალო იყოს, ერთის ცოლის ქმარ, ფრთხილ, წმიდა, შემკულ, სტუმართ მოყუარე, სწავლულ,
3. არა მეღვნე, არა ანგაჰრ, არა სამაგელის შემძინელ, არამედ მყუდრო, უღალველ, ვერცხლის უყუარულ,
4. თვისისა სახლისა კეთილად განგებელ, შვილნიმცა უსხენ დამორჩილებულნი ყოვლითა ღირსებითა.
5. ხოლო უკუეთუ ვინმე თვისისა სახლისა განგებად არა იცის, ვითარ-მე ეკლესიათა ღმრთისათა მოღუაწებად აგოს?
6. ნუ ახალ ნერგ, რადთა არა განლაღნეს და საშჯელსა შევარდეს ეშმაკისასა.
7. არამედ ჯერ-არს მისსა, რადთა წამებადცა კეთილი აქუნდეს გარემეთგან, რადთა არა ყუედრებასა შევარდეს და საფრცესა ეშმაკისასა.
8. დიაკონნი ეგრეთვე წმიდა, ნუ ორის-მეტყუელ, ნუ ღვნოსა ფრიადსა მორჩილ, ნუ სამაგელის შემძინელ,
9. აქუსმცა საიდუმლოდ იგი სარწმუნოებისად წმიდითა გონებითა.
10. და ესენი გამო-ღა-იცადნენ პირველად, და მაშინღა დიაკონებდედ, უბრალომცა არიან.
11. ცოლნი მათნი ეგრეთვე ღირსმცა არიან, ნუ მასმენელ, ფრთხილ, მორწმუნე ყოველსა შინა.
12. დიაკონნიმცა არიან ერთის ცოლის ქმარ, შვილთა კეთილად ზედამდგომელ და თვისისა სახლისა.
13. რამეთუ რომელნი კეთილად დიაკონებდენ, პატივი თავთა თვსთა კეთილი მოუგონ და მრავალი განცხადებულებად სარწმუნოებითა ქრისტე იესუმსითა.
14. ამას მივსწერ შენდა და ვესავ ადრე მოსლვასა ჩემსა;
15. ხოლო უკუეთუ ვყოვნო, რადთა უწყოდი, ვითარ-იგი ჯერ-არს სახლსა შინა ღმრთისასა სლვად, რომელ არს ეკლესიად ღმრთისა ცხოველისად, სუეტი და სიმტკიცე ჭეშმარიტებისად.
16. და აღსარებულად დიდ არს ღმრთის მსახურებისა იგი საიდუმლოდ; ღმერთი გამოჩნდა ჯორცითა და განმართლდა სულითა, ეჩუენა ანგელოზთა, იქადაგა წარმართთა შორის, ჰრწმენა სოფელსა და ამაღლდა დიდებით.

4

1. ხოლო სული წმიდად ცხადად იტყვს, რამეთუ უკუანადსკნელთა ჟამთა გან-ვინმე-დგენ სარწმუნოებისაგან და ერჩდენ იგინი სულთა მათ მაცდურთა და მოძღურებასა ეშმაკთასა
2. ორგულებითა და სიტყვთა ტყუილისადათა შემწუარნი თვსითა გონებითა,
3. აყენებდენ ქორწილსა და განაშორებდენ საჭმელთა, რომელნი ღმერთმან დაჰბადნა მისადებელად მადლობით მორწმუნეთათვს და რომელთა იციან ჭეშმარიტებად.
4. რამეთუ ყოველი დაბადებული ღმრთისად კეთილ არს, და არარად არს განსაგდებელ, მადლობით მიღებული,

5. რამეთუ განწმიდნების სიტყვთა ღმრთისადათა და ლოცვითა,
6. ამას ასწავებდ ძმათა და იყო კეთილად მსახურ ქრისტე იესუმსა და იზარდებოდი სიტყვთა სარწმუნოებისადათა და კეთილითა მოძღურებითა, რომელსაცა შეუდგ.
7. ხოლო შეგინებულთა მათ და დედაბერებრთა ზღაპართაგან იჯმენ. ბოლო იწუართე თავი შენი ღმრთის მსახურებასა,
8. რამეთუ ჯორციელი წურთილებად წუთ ერთ ჟამ სარგებელ არს; ხოლო ღმრთის მსახურებად ყოვლითავე სარგებელ არს, რამეთუ აღთქუმად აქუს ცხორებისა აწინდელისა და მერმისა.
9. სარწმუნო არს სიტყუად და ყოვლისა შეწყნარებისა ღირს.
10. რამეთუ ამისთვის ვშურებით და ვიყუედრებით, რამეთუ ვესავთ ღმერთსა ცხოველსა, რომელ არს მაცხოვარი ყოველთა კაცთა, უფროდსა მორწმუნეთა.
11. ამცნებდ ამას და ასწავებდ.
12. ნუმცა ვინ სიჭაბუკესა შენსა შეურაცხ-ჰყოფნ; არამედ სახე ექმნენ მორწმუნეთა მათ სიტყვთა, სლვითა, სიყუარულითა, სულითა, სარწმუნოებითა, სიწმიდითა.
13. ვიდრემდე მოვიდე, ეკრძალე საკითხავსა, ნუგემინის-ცემასა, მოძღურებასა;
14. ნუ უდებ-ჰყოფ, რომელი-ეგე არს შენ თანა მადლი, რომელი მოგეცა შენ წინადაწარმეტყუელებითა, დასხმითა ჰელთა ხუცობისათა.
15. ამას იწურთიდ და ამას შინა იყავ, რადთა წარმატებულებად ეგე შენი ცხად იყოს ყოველსა შინა.
16. ეკრძალე თავსა შენსა და მოძღურებითა მით დაადგერ მათ ზედა, რამეთუ ამას რად ჰყოფდე, თავიცა შენი აცხოვნო და მორჩილნიცა შენნი.

5

1. მოხუცებულსა ნუ ჰრისხავ, არამედ ჰლოცევდ ვითარცა მამასა, ჰაბუკთა – ვითარცა ძმათა,
2. მოხუცებულთა დედათა – ვითარცა დედათა, ჰაბუკთა – ვითარცა დათა, ყოვლითა სიწმიდითა.
3. ქურივთა პატივ-ეც, ჰემმარიტად ქურივთა.
4. უკუეთუ ვისმე ქურივსა შვილ გინა შვილისშვილ ესხნენ, ისწავებდედ პირველად თვსსა სახლსა ღმრთის მსახურებასა და პატივსცემდედ მამა-დედათა, რამეთუ ესე არს კეთილ და სათნო წინაშე ღმრთისა.
5. ხოლო ჰემმარიტი ქურივი და მარტო – ქმნული ესავს უფალსა და დადგრომილ არს ვედრებასა და ლოცვასა ღამე და დღე.
6. ხოლო რომელი-იგი იშუებდეს, ცოცხლივ მკუდარ არს.
7. და ამას ამცნებდ, რადთა უბრალო იყვნენ.
8. ხოლო უკუეთუ ვინმე თვსთა და უფროდსა სახლეულთა არა მოღუაწე იყოს, სარწმუნოებად უარ-უყოფიეს და არს იგი ურწმუნოდსა უძვრეს.
9. ქურივადმცა შერაცხილ არს ნუ უნაკლულეს სამეოცისა წლისა, რომელი ყოფილ არს ერთისა ქმრისა ცოლ,

10. და საქმეთა შინა კეთილითა წამებულ: უკუეთუ შვილნი განზარდნა, უკუეთუ სტუმარი ისტუმრნა, უკუეთუ წმიდათა ფერწნი დაჰბანნა, უკუეთუ ჭირვეულთა შეეწია, უკუეთუ ყოველსა საქმესა კეთილსა შეუდგა.
11. ხოლო ქურივთა ჭაბუკთა განეშორე, რამეთუ რაჟამს დაიმღერნიან ქრისტესნი იგი, ქორწინების უნებნ.
12. აქუს მათ საშჯელი, რამეთუ პირველი იგი სარწმუნოებად შეურაცხ-ყვეს.
13. და ამას თანა უქმობასა ისწავებედ და მიმოსლვასა სახლითი სახლად, არა ხოლო უქმობასა, არამედ სიჩქურესა და გამოწულილვასა და იტყვედ უჯეროსა.
14. მნებავს უკუე ჭაბუკთა ქორწინებად, შვილთ სხმად, სახლისა პყრობად და არცა ერთსა მიზეზისა ცემად მკდომსა ადგილად გინებისა.
15. რამეთუ აწვე ვინმე გარდაიქცეს შემდგომად ეშმაკისა.
16. უკუეთუ ვინმე მორწმუნე ესუას ქურივთა, იგი კმა-ეყავნ მათ და ნუ დაუმძიმებედ ეკლესიასა, რადთა სხუათა ქურივთა კმა-ეყოს.
17. რომელი კეთილად ძლოდიან ხუცესნი, ორის ნაწილის პატივისა ღირს იყვნედ, უფროდს ხოლო, რომელნი შურებოდიან სიტყვთა და მოძღურებითა.
18. რამეთუ იტყვს წიგნი: ვარსა მეკალოესა არა დაუკრა პირი, და: ღირს არს მუშაკი სასყიდლისა თვისისა.
19. ხუცისათვს შესმენასა ნუ თავს-იდებ, გარნა ორითა და სამითა მოწამითა.
20. და რომელნი-იგი ცოდვიდენ, წინაშე ყოველთასა ამხილე, რადთა სხუათა მათ ეშინოდის.
21. ვწამებ წინაშე ღმრთისა და უფლისა იესუ ქრისტესსა და რჩეულთა ანგელოზთასა, რადთა ესე დაიმარხო თვნიერ ორგულებისა, ნურარას ჰყოფ თუალთ-ღებით.
22. კელთა ადრე ნუვის დაასხამ, ნუცა ეზიარები სხვსა ცოდვათა, თავი შენი წმიდად დაიმარხე.
23. ნუ წყალსა ხოლო ჰსუამ, არამედ ღვინოდცა მცირედ იკუმე სტომაქისათვს და ზედასზედა უძღურებისა შენისათვს.
24. რომელთამე კაცთა ცოდვანი წინააღწარ ცხად არიან და წინა უძღვან საშჯელად, ხოლო რომელთამე უკუანა შეუდგიან.
25. ეგრეთვე საქმენი კეთილნი წინააღწარ ცხად არიან; და სხუებრ თუ ვისმე აქუნდეს, დაფარვად ვერ ჰელ-ეწიფების.

6

1. რაოდენნი-იგი არიან უღელსა ქუეშე მონებისასა, თვსნი იგი უფალნი ყოვლისავე პატივისა ღირსად შეჰრაცხნედ, რადთა არა სახელი ღმრთისა და მოძღურებად ესე იგემოს.
2. რომელთა მორწმუნენი ესხნენ უფალნი, ნუ შეურაცხ-ჰყოფეთ, რამეთუ ძმანი არიან; არამედ უფროდსად ჰმონებდედ, რამეთუ მორწმუნენი არიან და საყუარელნი და ქველის საქმისა შემწენი. ამას ასწავებდ და ნუგემინის-სცემდ.
3. უკუეთუ ვინმე სხუასა მოძღურებდეს და არა მოვიდეს სიცოცხლისა მათ მოძღურებათა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესთა და ღმრთის მსახურებისა ამის მოძღურებასა ზედა,

4. განლაგებულ არს, არარაჲ იცის. არმედ სნეულ არს ძიებისათჳს და სიტყუათა ლალვისათა, რომლისაგან იქმნებიან შურნი, ჯდომანი, გმობანი, იჭუნი ბოროტნი,
5. გულის წყრომანი, განხრწნილთა კაცთა გონებაჲ და ნაკლულევანთაჲ ჭემმარიტებისაგან, რომელნი ჰგონებენ, ვითარმედ სარეწავ არს ღმრთის მსახურებაჲ. განეშორე ესევითართა მათგან.
6. ხოლო ნანდვლვე არს სარეწავ დიდ ღმრთის მსახურებაჲ უნაკლულობით.
7. რამეთუ არარაჲ შემოვიღეთ სოფლად; ჩანს, რამეთუ არცა განღებად რას ჳელ-გუეწიფების.
8. ხოლო მაქუნდეს თუ საზრდელ და საფარველ ჳორცთა, ამათ კმავიყოფოდით ჩუენ.
9. ხოლო რომელთა ჳნებავს სიმდიდრე, შეცჳვიან განსაცდელსა და საფრჯესა და გულის თქუმათა მრავალთა უცნაურთა და მავნებელთა, რომელთა დაანთქნიან კაცი მოსასრველად და წარსაწყმედელად.
10. რამეთუ ძირი არს ყოველთა ბოროტთაჲ ვერცხლის მოყუარებაჲ, რომლისა-იგი ვიეთმე გული უთქმიდა და შესცთეს სარწმუნოებისაგან და თავნი თჳსნი შესთხინეს საღმობათა მრავალთა.
11. ხოლო შენ, ჳ კაცო ღმრთისაო, ამას ევლტოდე შეუდეგ სიმართლესა, ღმრთის მსახურებასა, სარწმუნოებასა, სიყუარულსა, მოთმინებასა, სიმშჳდესა;
12. მოილუაწე ღუაწლი იგი კეთილი სარწმუნოებისაჲ, შეიტკბე საუკუნოდ იგი ცხორებაჲ, რომელსაცა იჩინე, და აღიარე კეთილი იგი აღსარებაჲ წინაშე მრავალთა მოწამეთა.
13. გამცნებ შენ წინაშე ღმრთისა, რომელმან ცხოველ ყვნეს ყოველნი, და ქრისტე იესუჲსა, რომელმან-იგი წამა ჰონტოელისა ჰილატეს ზე კეთილი იგი აღსარებაჲ
14. დამარხვად შენდა მცნებაჲ იგი უბიწოდ და უბრალოდ ვიდრე გამოჩინებადმდე უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესა,
15. რომელი-იგი ჟამთა თჳსთა აჩუენოს ნეტარმან მან და მხოლომან ძლიერმან მეუფემან მეუფეთამან და უფალმან უფლებათამან,
16. რომელსა მხოლოსა აქუს უკუდავებაჲ და ნათელსა მყოფ არს მიუწდომელსა, რომელი არავინ იხილა კაცთაგანმან, არცა ხილვად ჳელ-ეწიფების, რომლისაჲ არს ჰატივი და ძალი საუკუნოდ. ამინ.
17. მდიდართა მათ ამას სოფელსა ამცენ, რაჲთა არა მალლოოდინ, არცა ესვიდენ სიმდიდრესა მას უჩინოსა, არამედ ღმერთსა ცხოველსა, რომელმან მომცის ჩუენ ყოველივე მდიდრად საშუებელად,
18. კეთილისა საქმედ, განმდიდრებად საქმეთა შინა კეთილთა, უხუად მიმცემულ იყვნედ, ეზიარებოდედ,
19. და იუნჯებდინ თავისა მათისა საფუძველსა კეთილსა მერმისა მისთჳს ჟამისა, რაჲთა შეეკრძალნენ საუკუნესა მას ცხორებასა.
20. ჳ ტიმოთე, ვედრი იგი დაიმარხე და განეშორე ბილწთა მათგან ცუდთა ჳმათა და სიტყჳს-გებათა მათგან ტყვეუილით სახელის მეცნიერებისათა,
21. რომელსა-იგი ვიეთნიმე აღუთქუმიდეს და სარწმუნოებისაგან ცუდნი განვარდეს. მაღლი შენ თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ტიმოთეს მიმართ მეორე

1

1. პავლე, მოციქული ქრისტე იესუმსი ნებითა ღმრთისაჲთა, აღთქუმისა მისებრ ცხოვრებისა ქრისტე იესუმს მიერ,
2. ტიმოთეს, საყუარელსა შვილსა, მადლი, წყალობაჲ მშვედობაჲ ღმრთისა მიერ მამისა და ქრისტე იესუმს უფლისა ჩუენისა.
3. ვჰმადლობ ღმერთსა, რომელსა ვჰმსახურებ დასაბამითგან წმიდითა გონებითა, ვითარ-იგი მოუკლებელად მაქუს შენთჳს ჳსენებაჲ ლოცვათა შინა ჩემთა ღამე და დღე,
4. და მსურის ხილვაჲ შენი, - მომეჳსენებიან ცრემლნი ეგე შენნი, რაჲთა სიხარულით აღვივსო.
5. მოვიჳსენებ, რომელი-ეგე არს შენ თანა შეუორგულებელი სარწმუნოებაჲ, რომელმან დაიმკვდრა პირველად დედის დედისა შენისა ლუდიაჲს თანა და დედისა შენისა ევნიკის თანა, და მრწამს, რამეთუ შენ თანაცა.
6. რომლისათჳს მოგაჳსენებ შენ განცხოველებაჲ მხურვალედ მადლსა მას ღმრთისასა, რომელ არს შენ თანა დასხმითა ჳელთა ჩემთაჲთა.
7. რამეთუ არა მომცა ჩუენ ღმერთმან სული მოშიშებისაჲ, არამედ ძლიერებისაჲ და სიყუარულისა და სიწმიდისაჲ.
8. ნუ უკუე გრცხუენინ წამებაჲ იგი უფლისა ჩუენისაჲ, ნუცა მე, კრული ესე მისი, არამედ თანა - იჰირვოდე სახარებასა მას ძალითა ღმრთისაჲთა,
9. რომელმან-იგი მიჳსნა ჩუენ და მიჩინა ჩუენ ჩინებითა მით წმიდითა არა საქმეთა ჩუენთათჳს, არამედ თჳსითა ნებითა და მადლითა, რომელი მომცა ჩუენ ქრისტე იესუმს მიერ უპირატეს ჟამთა მათ საუკუნეთა,
10. რომელ გამოცხადნა აწ გამოჩინებითა მით მაცხოვრისა ჩუენისა იესუ ქრისტესითა, რომელმან-იგი განაქარვა სიკუდილი და განანთლა ცხორებაჲ და უხრწნელებაჲ სახარებითა მით,
11. რომლისათჳს დადგინებულ ვარ მე ქადაგად და მოციქულად და მოძღურად წარმართთა.
12. რომლისათჳსცა-ესე მევენების, არამედ არა მრცხუენის. რამეთუ ვიცი, რომელი-იგი მრწმენა და მრწამს, რამეთუ ძალ-უც ვედრისა მის ჩემისა დამარხვად მერმესა მას დღესა.
13. სახედ გაქუნდინ ცოცხლებისა სიტყუაჲ იგი, რომელი გესმა ჩემგან სარწმუნოებითა და სიყუარულითა ქრისტე იესუმსითა.
14. კეთილი იგი ვედრი დაიმარხე სულითა წმიდითა, რომელმან დაიმკვდრა ჩუენ თანა.
15. უწყი სამე ესე, რამეთუ დამიტევეს მე ყოველთა, რომელნი არიან ასიას შინა, რომელ არიან ფიგელოს და ერმოგენი.
16. მიეცინ უფალმან წყალობაჲ ონესიფორეს სახლსა, რამეთუ მრავალ - გზის მე განმისუენა და ჯაჰჳ ესე ჩემი არა სირცხულ - უჩნდა;
17. არამედ მოვიდა ჳრომედ და მოსწრაფედ მეძიებდა მე და მჰოვა.

18. მოეცინ მას უფალმან პოვნად წყალობად უფლისა მიერ მას დღესა შინა; და რაოდენი-იგი ეფესოს შინა მმსახურა, უმჯობეს შენ უწყი.

2

1. ხოლო შენ, შვილო ჩემო, განძლიერდი მადლითა იესუ ქრისტესითა,
2. და რად-იგი გესმა ჩემგან, მრავლითა მოწამებითა, ესე შეჰვედრე მორწმუნეთა კაცთა, რომელნი შემძლებელ იყვნენ სხუათაცა სწავლად.
3. შენ უკუე ჭირი დაითმინე, ვითარცა კეთილმან მოლუაწემან ქრისტე იესოდსმან.
4. არავინ მოლუაწე შეეყოფვის სოფლისა საქმეთა, რადთა ერისთავსა მას სათნო-ეყოს.
5. და უკუეთუ ვინმე იღუწიდესცა, არა გვრგვინოსან იქმნების, არა თუ შჯულიერად იღუაწოს.
6. მშრომელისა მის ქუეყანის მოქმედისა ჯერ-არს პირველად ნაყოფისა მოღებად.
7. სცნობდ, რომელსა-ესე გეტყვ. რამეთუ მოგცეს შენ უფალმან გულისცმის-ყოფად ყოველსა შინა.
მოიკსენე იესუ ქრისტე, აღდგომილი მკუდრეთით, ნათესავისაგან დავითისა, მსგავსად სახარებისა მის ჩემისა,
9. რომელსა შინა ძვრსა ვიხილავ ვიდრე კრულებადმდე, ვითარცა ძვრის-მოქმედი; არამედ სიტყუად იგი ღმრთისაა არა შეკრულ არს.
10. ამისთვის ყოველსა დავითმენ რჩეულთა მათთვის, რადთა მათცა ცხორებად პოვონ ქრისტე იესუმს მიერ დიდებასა თანა საუკუნესა.
11. სარწმუნო არს სიტყუად, რამეთუ უკუეთუ ქრისტეს თანა მოვწყდეთ, მის თანაცა ვცხოვნდეთ.
12. უკუეთუ დავითმინოთ, მის თანა ვსუფევდეთ; უკუეთუ უარ-ვყოთ, მანცა უარ-მყვნეს ჩუენ.
13. უკუეთუ არა გურწმენეს, იგი სარწმუნოდ ჰგიეს; უარ-ყოფად თვისისა ვერ ძალ-უც.
14. ამას მოაკსენებდ წინაშე ღმრთისა და უწამებდ ნუ სიტყვთა ლალვისადათა არად საკმარად, განსადრეველად მსმენელთა მათ.
15. ისწრაფე თავისა შინისა რჩეულად წარდგინებად წინაშე ღმრთისა, მუშაკად ურცხვნელად, წარმართებად სიტყუასა მას ჭეშმარიტებისასა,
16. ხოლო ბილწთა მათ და ცუდთა ჳმათა განეშორე, რამეთუ უმეტეს წარემატნიან უმჯულოებითა,
17. და სიტყუამან მათმან, ვითარცა სრსულმან, სამოვარი პოვოს. რომელ არიან ჳმენეოს და ფილიტოს,
18. რომელნი-იგი ჭეშმარიტებასა განუდგეს, იტყვან, ვითარმედ აღდგომად აწვე იყო, და გარდააქცევენ რომელთამე სარწმუნოებასა.
19. ხოლო მტკიცე იგი საფუძველი ღმრთისაა ჰგიეს, და აქუს ბეჭედი ესე: “იცნის უფალმან, რომელნი-იგი არიან მისნი.” და: “განეშორენ სიცრუისაგან ყოველი, რომელი სახელ-სდებდეს სახელსა უფლისასა”.

20.სახლსა შინა დიდსა არა არს ჭურჭელი ოქროსაჲ ხოლო და ვერცხლისაჲ, არამედ ძელისაჲცა და კეცისაჲცა, რომელნიმე პატიოსნად და რომელნიმე უპატიოდ.

21. უკუეთუ ვინმე განიწმიდოს თავი თვისი ამათგან, იყოს იგი ჭურ პატიოსან, წმიდა და საჯმარ უფლისა, ყოვლისავეთვს საქმესა კეთილისა განმზადებულ.

22. ხოლო სიჭაბუკისა მათ გულის თქუმათა ევლტოდე და შეუდეგ სიმართლესა, სარწმუნოებასა, სიყუარულსა, მშჯდობასა მათ თანა, რომელნი ჰხადიან უფალსა გულითა წმიდითა.

23. ხოლო სიცოფისათა მათ და უსწავლელთა ძიებათაგან იჯმენ, უწყი, რამეთუ შვნიან ლალვანი.

24. ხოლო მონისა უფლისა არა ჯერ-არს ლალვაჲ, არამედ რადთა იყოს მყუდრო და სახიერ ყოველთა მიმართ, მასწავლელ, უმანკო,

25. მშჯდობით მასწავლელ წინააღმდეგომთა მათ, მო- ხოლო თუ -სცეს მათ უფალმან სინანული მეცნიერებად ჭემმარიტებისა,

26. და განიფრთხონ საფრჯისა მისგან ემმაკისა მონადირებულთა მათ მის მიერ ნებისაებრ მისასა.

3

1.ხოლო ესე უწყოდე, რამეთუ უკუანაღსკნელთა დღეთა მოიწინენ ჟამნი ბოროტნი.

2. და იყვნენ კაცნი თავის მოყუარე, ვეცხლის მოყუარე, ლად, თავ მოთნე, ამპარტავან, მგმობარ, მამა-დედისა ურჩ, უმადლო, უღირს, უყუარულ,

3. უწირავ, მასმენელ, უთმინო, დაუმჭირველ, უზავ, დაუმშჯდებელ, კეთილის მოძულე,

4. შინ-განმცემელ, წარმდებ, აღზუავებულ, გულის თქუმის მოყუარე უფრომს, ვიდრე ღმრთის მოყუარე,

5. აქუნდეს ხატი ღმრთის მსახურებისაჲ და ძალსა მისსა უარ - ჰყოფდენ. და ამათგანცა განეშორე.

6. რამეთუ ამათგანნი არიან, რომელნი შევლენან სახლებსა და გამოსტყუენვენ დედათა, შეკრებულთა ცოდვითა, მოიპოვებენ გულის თქუმათა თვთო - სახეთა,

7. ყოველაღვე ისწავებენ და არასადა მეცნიერებასა ჭემმარიტებისასა შემძლებელ არიან მოსვლად.

8. ვითარცა-იგი იანე და იამბრე უჯდებოდეს მოსეს, ეგრეთცა ესენი უჯდებიან ჭემმარიტებასა, კაცნი განხრწნილნი გონებითა, გამოუცდელნი სარწმუნოებითა.

9.გარნა არა წარმატნენ უფრომს, რამეთუ უგუნურებაჲ მათი ცხად იყოს ყოველთა, ვითარცა- იგი მათი იყო.

10. ხოლო შემოდგომილ ხარ ჩემსა მოძღურებასა, გულს-მოდგინებასა, სარწმუნებასა, სულგრძელებასა, სიყუარულსა, მოთმინებასა,

11. დევნულებათა, ვნებათა, რაოდენი შემემთხვა მე ანტიოქიას შინა, იკონიას, ლუსტრას; რაოდენი დევნანი დავითმინენ, და ყოველთაგან მიჰსნა მე უფალმა.

12. და ყოველთავე რომელთა ჰნებავს ღმრთის მსახურებით ცხორებაჲ ქრისტე იესუმს მიერ, იღვენენ.

13. ხოლო უკეთურნი კაცნი და გრძნეულნი წარმატებოდნიან უძვრესისა მიმართ, აცთუნებდენ და სცთებოდნიან.

14. ხოლო შენ დაადგერ მას ზედა, რომელიცა გისწავიეს და გრწმენა, უწყი, ვისგან გისწავიეს;

15. და რამეთუ სიყრმითგან საღმრთონი წიგნნი იცნი, რომელნი შემძლებელ არიან განზრძნობად შენდა ცხოვრებისათვის სარწმუნოებითა ქრისტე იესოჲსითა.

16. ყოველი წიგნი ღმრთივ სულიერი და სარგებელი სამოდღურებელად არს და სამხილებელად და განსამართლებელად და სასწავლელად სიმართლისა,

17. რათა აწვე იყოს ღმრთისაჲ კაცი იგი, ყოვლისა მიმართ საქმისა კეთილისა განმტკიცებულ.

4

1. ვწამებ მე წინაშე ღმრთისა და უფლისა იესუ ქრისტესა, რომელმან განსაჯნეს ცხოველნი და მკუდარნი გამოჩინებისაებრ მისისა და სუფევისა მისისა.

2. ქადაგე სიტყუად, ზედა-ადეგ ჟამითი - უჟამოდ, ამხილე, შეჰრისხენ და ნუგეშინის-ეც ყოვლითა სულგრძელებითა და მოძღურებითა.

3. რამეთუ იყოს ჟამი, ოდეს სიცოცხლისა ამას მოძღურებასა არა თავს-იდებდენ, არამედ გულის თქუმისაებრ თავისა თვისისა შეიკრებდენ მოძღუართა ქავილითა ყურთაჲთა.

4. და ჭეშმარიტებისაგან სასმენელნი თვისნი გარე-მიიქცინენ და ზღაპრებსა მიექცენ.

5. ხოლო შენ ფრთხილ იყავ ყოველსა შინა, მკრსა იხილევდ, საქმე ქმენ მახარებელისაჲ, მსახურებაჲ შენი კეთილად აღასრულე.

6. რამეთუ მე აწ ესერა შევიწირვი, და ჟამი იგი მიქცევისა ჩემისაჲ მოიწია.

7. ღუაწლი კეთილი მომიღუაწებიეს, სრბაჲ აღმისრულებიეს, სარწმუნოებაჲ დამიმარხავს.

8. ამიერითგან მიმელის მე სიმართლისა იგი გზრგზნი, რომელი მომცემს მე უფალმან მას დღესა შინა, მართალმან მან მსაჯულმან; არა ხოლო თუ მე, არამედ ყოველთა, რომელთა შეიყუარეს გამოჩინებაჲ მისი.

9. ისწრაფე მოსლვად ჩემდა ადრე,

10. რამეთუ დიმა დამიტევა მე და შეიყუარა სოფელი ესე და წარვიდა თესალონიკედ, კრისკე – გალატიად, ტიტე – დალმატიად, ლუკა არს მარტოჲ ჩემ თანა.

11. მარკოზ ადადგინე და მოიყვანე შენ თანა, რამეთუ საკმარ არს იგი ჩემდა მსახურებასა.

12. ტჳქიკოს წარვავლინე ეფესოდ.

13. ფელონი, რომელ დაუტევე ტროადას კარპოსს თანა, მო-რად-ხვდოდი, მოიღე, და წიგნებიცა, უფროდსლა წიგნის ტყავები.

14. ალექსანდრე მჳედელმან მრავალი ბოროტი შემაჩუენა მე. მიაგოს მას უფალმან საქმეთა მისთაებრ.

15. რომელსა შენცა ეკრძალე, რამეთუ ფრიად წინა-აღუდგა იგი ჩუენთა სიტყუათა.

16. პირველსა მას სიტყვს-გებასა ჩემსა არავინ თანა-დამიდგა მე, არამედ ყოველთა დამიტევს მე. ნუ შეერაცხებინ მათ.
17. ხოლო უფალი თანა-დამიდგა და განმამლიერა მე, რადთა ჩემ მიერ ქადაგებად იგი აღესრულოს და ესმეს ყოველთა წარმართთა, და განვერი პირისაგან ლომისა.
18. და მივსწეს მე უფალმან ყოველისაგან საქმისა ბოროტისა და მაცხოვნის მე სასუფეველსა მისსა ზეცათასა, რომლისადა არს დიდებად უკუნეთი უკუნისამდე. ამინ.
19. კითხვად არქუ პრისკილას და აკვლას და ონესიფორეს სახლსა.
20. ერასტოს დადგა კორინთეს შინა, ხოლო ტროფიმე დაუტევე მელიტონს შინა უძღური.
21. ისწრაფე ზამთრისა წინა მოსლვად. გიკითხვენ შენ ევბულოს და პუდე და ლინოს და კლავდია და ძმანი ყოველნი.
22. უფალი იესუ ქრისტე სულისა შენისა თანა. მაღილი თქუენ თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ტიტეს მიმართ

1

1. პავლე, მონად ღმრთისადა და მოციქული ქრისტე იესუდსი, სარწმუნოებისაებრ რჩეულთა ღმრთისათა და მეცნიერებითა ჭეშმარიტებისადათა, რომელ არს ღმრთის მსახურებისადა,
2. სასოებითა ცხორებისა საუკუნოდადათა, რომელი-იგი აღუთქუა უტყუველმან ღმერთმან უწინარეს ჟამთა საუკუნეთა,
3. ხოლო გამოაცხადა ჟამთა თვსთა სიტყუად იგი მისი ქადაგებითა, რომელი მარწმუნა მე ბრძანებითა ღმრთის, მაცხოვრისა ჩუენდასა,
4. ტიტეს, ერთგულსა შვილსა ზოგადისაებრ სარწმუნეობისა, მაღლი, წყალობად და მშვეობად ღმრთისა მიერ მამისა უფლისა იესუ ქრისტეს მიერ, მაცხოვრისა ჩუენისა.
5. ამისთვის დაგიტევე შენ კრიტს შინა, რადთა ნაკლული იგი განაგო და დაადგინნე ქალაქად-ქალაქად ხუცესნი, ვითარცა-იგი მე გიბრძანე შენ:
6. რომელი იყოს უბრალო, ერთის ცოლისა ქმარ, შვილნიმცა უსხენ მორწმუნენი, ნუმცა შესმენილ არიან ბილწებისათვის გინა ურჩებისა.
7. რამეთუ ჯერ-არს ეპისკოპოსისა უბიწო ყოფად, ვითარცა ღმრთისა მნისადა, ნუ თავკედ, ნუ გულ-მწყრალ, ნუ მოღვნე, ნუ მოლაღე, ნუ საძაგელის შემძინელ.
8. არამედ სტუმრის მოყუარე, კეთილის მოყუარე, წმიდა, მართალ, ღირს, მოთმინე, თავს-მდებელ მსგავსად მოძღურებისა მის.
9. სარწმუნეობისა სიტყვსა, რადთა შემძლებელ იყოს ნუგეშინის-ცემადცა მოძღურებასა მას შინა სიცოცხლისასა და სიტყვს- მგებელთა მათ მამხილებელ.
10. რამეთუ არიან მრავალნი დაუმორჩილებელცა და ამოდასა მეტყუელ და გონება-მაცთურ, უფროდას ხოლოდა წინადაუცუეთილებისაგანნი იგი,

11. რომელთაა ჯერ-არს პირსა დაყოფად, რომელნი ყოველსა სახლებსა გარდააქცევენ, ასწავებენ, რომელი-იგი არა ჯერ-არს, სამაგელისა შეძინებისათჳს.
12. თქუა ვინმე მათგანმან, თჳსმანვე მათმან წინადაწარმეტყუელმან: კრიტელნი მარადის მტყუვარნი, მკვეცი ბოროტნი, მუცელნი უქმნი.
13. წამებად ესე არს ჭემმარიტ. ამისთჳს ამხილე მათ თუალუხუავად, რადთა ცოცხალ იყვნენ სარწმუნებითა
14. და ნუ ერჩიედ ჰურიებრთა ზღაპართა და მცნებასა კაცთასა, რომელნი გარე-მიქცეულ იყვნენ ჭემმარიტებისაგან.
15. რამეთუ ყოველივე წმიდა არს წიმიდათათჳს; ხოლო შეგინებულთათჳს და ურწმუნოთა არარად არს წმიდა, არამედ შეგინებულ არს მათი გულიცა და გონებაცა.
16. ღმერთსა აღიარებენ, ვითარმედ იციან, ხოლო საქმითა უარ-ჰყოფენ, სამაგელნი არიან და ურჩნი და ყოვლისა მიმართ საქმისა კეთილისა გამოუცდელ.

2

1. ხოლო შენ იტყოდე, რომელი ჰშუენი სიცოცხლისა მას მოძღურებასა:
2. ხუცესნი ფრთხილ იყვნედ, ღირს, წმიდა, ცოცხალ სარწმუნოებითა, სიყუარულითა, მოთმინებითა;
3. მოხუცებულნი დედანი ეგრეთვე დაწყნარებულებითა შუენიერ, ნუ მასმენელ, ნუ ღვნოსა ფრიადსა მორჩილ, კეთილის მოძღუარ,
4. რადთა განაბრძნობდენ ჭაბუკთა მათ ქმართ მოყუარე ყოფად, შვილთ მოყუარე,
5. წმიდა, უბიწო, სახლის მპყრობელი, სახიერ, დამორჩილებულ თჳსთა ქმართა, რადთა არა სიტყუად ღმრთისად იგმობვოდის.
6. ჭაბუკთა მამათა ეგრეთვე ჰლოცევდ, რადთა წმიდა იყვნენ.
7. ყოვლისათჳსვე თავსა შენსა სახედ მისცემდი კეთილთა საქმეთა, მოძღურებასა მას შინა უხრწნელებად, ღირსებად, განურყუნელობად,
8. სიტყუად, ცოცხალი, უგმობელი, რადთა წინააღმდეგომსა ჰრცხუნოდის და რადთა არა აქუნდეს ჩუენდა მომართ სიტყუად ბოროტისა.
9. მონანი თჳსთა უფალთა დაემორჩილნედ და ყოველსა შინა სათნო იყვნედ, ნუ სიტყვს-მგებელ,
10. ნუ მომხუეჰელ, არამედ ყოველსავე სარწმუნოებასა აჩუენებდედ კეთილსა, რადთა მოძღურებად იგი მაცხოვრისა ჩუენისა ღმრთისად შეამკონ ყოვლითა.
11. რამეთუ გამოჩნდა მადლი იგი ღმრთისად მაცხოვრად ყოველთა კაცთა,
12. სამოძღურებელად ჩუენდა, რადთა უარ-ვყოთ უღმრთოებად და სოფლისა გულის თქუამად, სიწმიდით და სიმართლით და ღმრთის მსახურებით ვცხოვნდებოდით ამას სოფელსა
13. და მოველოდით ნეტარსა მას სასოებასა და გამოჩინებასა დიდებისა დიდისა ღმრთისა და მაცხოვრისა ჩუენისა იესუ ქრისტესსა,
14. რომელმან-იგი მისცა თავი თჳსი ჩუენთჳს, რადთა მიჰსწნეს ჩუენ ყოველისაგან ურჩულოებისა და განმწმიდნეს თავისა თჳსისა ერად მოგებულად, მოზამავად კეთილთა საქმეთა.

15. ამას ეტყოდე და ნუგემის-სცემდ და ამხილებდ ყოვლითა ბრძანებითა, ნუცა ვინ შეურაცხ-გყოფს შენ.

3

1. მოაქსენებდ მათ მთავრობათა და ჯელმწიფეთა დამორჩილებად და სარწმუნო-ყოფად და რადთა ყოვლისა მიმართ საქმისა კეთილისა განმზადებულ იყვნენ,
2. ნუმცა ვის ჰგმობენ, ულალვენ იყვნედ, სახიერ, ყოველსავე აჩუენებედ სიმშჯდესა ყოველთა მიმართ კაცთა.
3. რამეთუ ვიყვენით ოდესმე ჩვენცა უცნობელ და ურჩ, შეცთომილ და ვჰმონებდით გულის თქუმათა და გემოთა მრავალთა, უკეთურებასა და შურსა შინა ვიყვენით, შემაწუხებელ და მოძულე ურთიერთარს.
4. ხოლო რაჟამს სიტკბოებად და კაცთ მოყვარეობად გამოჩნდა მაცხოვრისა ჩუენისა ღმრთისაჲ,
5. არა საქმეთაგან სიმართლისათა, რომელნი-იგი ვქმნენით ჩუენ, არამედ წყალობითა თვისითა მიჯსნა ჩუენ, ბანითა მით მეორედ შობისაჲთა განახლებითა სულისა წმიდისაჲთა,
6. რომელი-იგი მოჰფინა ჩუენ ზედა მდიდრად იესუ ქრისტეს მიერ, მაცხოვრისა ჩუენისა,
7. რადთა განვმართლდეთ მადლითა მით მისითა და მკვდრ ვიქმნეთ სასოებისა მას ცხორებისა საუკუნოჲსასა.
8. სარწმუნო არს სიტყუაჲ; და მათთვისცა მნებაჲს შენდა განმტკიცებაჲ, რადთა ზრუნვიდენ კეთილთა საქმეთა ზედა დგომად მორწმუნენი ღმრთისანი: რამეთუ ესე არს კეთილ და სარგებელ კაცთა.
9. ხოლო სიცოფისათა მათ ძიებათა და ტომის რაცხათა და ჯდომათა და ლალვათა შჯულისათა განემორე, რამეთუ არიან ურგებ და ამაო.
10. მწვალებელსა კაცსა შემდგომად ერთისა და ორისა სწავლისა განემორე.
11. უწყოდე, რამეთუ გარდაგულარძნილ არს ეგევითარი იგი და ცოდაჲს და არს იგი თვთ დაშჯილ.
12. ოდეს მოვაგლინო შენდა არტემან ანუ ტჳქიკოს, ისწრაფე მოსლვად ჩემდა ნიკოპოლის, რამეთუ მუნ ვირჩიე დაზამთრებაჲ.
13. ზინან შჯულის მწერალი და აპოლო ადრე წარმოგზავნენ, და ნუმცა რად აკლს მათ.
14. ისწავებდედ ჩუენნიცა იგი კეთილსა საქმესა წარდგინებად საჭიროთა მათთვის საჭმართა, რადთა არა იყვნენ უნაყოფო.
15. გიკითხვენ შენ ჩემ თანანი ყოველნი. კითხვაჲ არქუ, რომელნი გუყუარობენ ჩუენ სარწმუნოებით. მადლი თქუენ ყოველთა თანა. ამინ.

**ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი
ფილიმონის მიმართ**

1. პავლე, კრული ქრისტე იესუმსი, და ტიმოთე ძმაჲ ფილიმონს, საყუარელსა და თანა-შემწესა ჩუენსა,
2. და აპფიას, დასა საყუარელსა, და არქიპოსს, თანამოსაგრესა ჩუენსა, და სახლისა შენისა კრებულთა.
3. მადლი თქუნდა და მშჯდობაჲ ღმრთისა მიერ მამისა ჩუენისა და უფლისა იესუ ქრისტესა.
4. ვჰმადლოზ ღმერთსა ჩემსა მარადის ვსენებასა შენსა ვჰყოფ ლოცვათა შინა ჩემთა.
5. მესმის შენი ეგე სიყუარული და სარწმუნოებაჲ, რომელი გაქუს უფლისა მიმართ იესუ ქრისტესა და ყოველთა მიმართ წმიდათა,
6. რადთა ზიარებაჲ სარწმუნოებისა შენისაჲ შეწევნულ იყოს მეცნიერებითა ყოვლისა კეთილისაჲთა, რომელ არს ჩუენ შორის ქრისტე იესუმს მიმართ.
7. რამეთუ სიხარულში დიდი მაქუს და ნუგეშის-ცემაჲ სიყუარულისა შენისათჳს, რამეთუ ნაწლევნი წმიდათანი განსუენებულ არიან შენჳს, ძმაო.
8. ვინადცა მრავალი კადნიერებაჲ მაქუს ქრისტეს მიერ ბრძნებაჲ შენდა ჯეროვანისა;
9. სიყუარულისათჳს უფროდსა გლოცავ ესევეითარი ესე, ვითარცა პავლე მოხუცებული, ხოლო აწ კრულიცა ქრისტე იესუმსი.
10. გლოცავ შენ შვილისა ჩემისათჳს, რომელი ვშევ კრულებათა შინა ჩემთა ონისიმე,
11. რომელი-იგი ოდესმე უჰმარ შენდა, ხოლო აწ შენდა და ჩემდა საჰმარ, რომელი-იგი მივავლინე შენდა,
12. ხოლო შენ შეიწყნარე, ესე იგი არს ნაწლევი ჩემი,
13. რომლისა მეგულებოდა და ყენებაჲ ჩემ თანა, რადთა შენ წილ მმსახურებდეს მე კრულებათა ამათ შინა სახარებისათა.
14. ხოლო თჳნიერ ცნობისა შენისა არა ვინებე ყოფად, რადთა არა უნებლებით კეთილი იგი შენი იყოს, არამედ ნებსით.
15. ვინ უწყის, გან-ვე ამისთჳს –გეშორა ჟამერთ, რადთა საუკუნოდ მიიყვანო იგი
16. არღა ვითარცა მონაჲ, არამედ უფროდსა მონისა, საყუარელი ძმაჲ. ვინადთგან ჩემდა ესრეთ, რაოდენ უფროდს შენდა ჳორციელადცა და უფლისა მიერცა.
17. უკუეთ შეგირაცხიე მე თანა- ზიარად, შეიწყნარე ეგე, ვითარცა მე.
18. ხოლო უკუეთუ რადმე შეგცოდა გინა თანა-აც, იგი მე შემირაცხე.
19. მე, პავლე, დავეწერე ჳელითა ჩემითა: მე გარდავიჳადო; რადთა არა გრქუა შენ, ვითარმედ თავიცა შენი თანა-გაც ჩემდა.
20. ჰე, ძმაო, მე მოგიპოვე შენ უფლისა მიერ; განუსუენე ნაწლევთა ჩემთა ქრისტეს მიერ.
21. სასოებითა მორჩილებისა შინისაჲთა მივწერე შენდა, უწყი, რამეთუ რომლისათჳს-ესე გეტყჳ, ჳყოცა.
22. და მის თანა განმიძაღე მე ვანიცა; რამეთუ ვესავ, ვითარმედ ლოცვითა თქუენითა მიგემადლო თქუენ.
23. გიკითხვენ შენ ეპაფრა, თანა-ტყუე ჩემი ქრისტე იესუმს მიერ, მარკოზ, არისტარქოს, დიმა, ლუკა, თანა-შემწენი ჩემნი.
24. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი სულისა თქუენისა თანა. ამინ.

ეპისტოლენი წმიდისა მოციქულისა პავლესნი ებრაელთა მიმართ

1

1. მრავლით კერძო და მრავლით სახით მაშინვე ღმერთი ეტყოდა მამათა წინადასწარმეტყუელთა მიერ, ხოლო უკუანადასკნელთა ამათ დღეთა მეტყოდა ჩუენ ძისა მიერ თვისისა,
2. რომელი-იგი დაადგინა მკვდრად ყოველთა, რომლისაგანცა შექმნა საუკუნენი
3. რომელი-იგი არს ბრწყინვალეზად დიდებისა და ხატი ძლიერებისა მისისა, უტვრთვან ყოველნი სიტყვთა მით ძლიერებისა მისისა, თავისა მიერ თვისისა განწმედა ცოდვათა ჩუენტაჲ ყო; და დაჯდა იგი მარჯუენით სიმდიდრესა მისსა მაღალთა შინა;
4. ესოდენ უმჯობეს იყო ანგელოზთა, რაოდენცა უმჯობესი მათსა დაიმკვდრა სახელი.
5. რამეთუ ოდეს - სადა ვის ჰრქუა ანგელოზთაგანსა: მე ჩემი ხარი შენ, და მე დღეს მიშობიე შენ? და მერმე იტყვს: მე ვიყო მისა მამა, და იგი იყოს ჩემდა მე.
6. და ოდეს კალად შემოჰყავს პირმოოდ იგი სოფლად, იტყვს: და თაყუანის-სცემდენ მას ყოველნი ანგელოზნი ღმრთისანი.
7. ხოლო ანგელოზთათვს იტყვს: რომელმან შექმნა ანგელოზნი მისნი სულად და მსახურნი მისნი ალად ცეცხლისა.
8. ხოლო ძისათვს იტყვს: საყდარი შენი, ღმერთო, უკუნითი უკუნისამდე; კუერთხი განგებისა და კუერთხი სუფევისა შენისა.
9. შეიყუარე სიმართლეს და მოიძულე უმჯულეობაჲ. ამისთვის გცხო შენ, ღმერთო, ღმერთმან შენმან საცხებელი სიხარულისა და უმტეს მოყუასთა შენთა.
10. და შენ დასაბამსა, უფალო, ქუეყანა დააფუძნე, და ქმნულნი ჳელთა შენთანი ცანი არიან;
11. იგინი წარკდენ, ხოლო შენ ეგო უკუნისამდე; და ყოველნი ვითარცა სამოსელნი დაძუელდენ,
12. და ვითარცა შესამოსელნი სცვალნე იგინი, და იცვალნენ. ხოლო შენ თავადი იგივე ხარ, და წელიწადთა შენთა არაჲ მოაკლდეს.
13. ოდეს - სადა ვის ანგელოზთაგანსა ჰრქუა სადამე: დაჯედ მარჯუენით ჩემსა, ვიდრემდის დავსხნე მტერნი შენნი ქუეშა ფერკთა შენთა?
14. ანუ არა ყოველნივე არიანა მოხარკე სულებ, მსახურად მოვლინებულ მათთვის, რომელთაჲ - იგი დამკვდრებად არს ცხორებაჲ?

2

1. ამისთვის ჳერ-არს უმეტესად კრძალვად ჩუენ, რომელთა-ესე გუასმიეს, რაჲთა არა მოუძღურდეთ.
2. რამეთუ უკუეთუ რომელი -იგი ანგელოზთა მიერ ითქუა სიტყუად, იქმნა მტკიცე, და ყოველმან შჯულისა გარდამავალმან და ურჩმან მიიღო საშჯელი კუალად-გებისაჲ,

3. ვითარ-მე ჩუენ განვერნეთ, უკუეთუ ესოდენი- ესე უდებეცოთ ცხორებად, რომელმან-იგი დასაბამი მიიღო სიტყუად უფლისა მიერ, მსმენელთა მათგან ჩუენდა მომართ დამტკიცნა,
4. თანა- მოწამებითა ღმრთისადათა სასწაულებითა და ნიშებითა და ფერად-ფერადითა ძალითა და სულისა წმიდისა განყოფითა ნებისაებრ მისისა?
5. რამეთუ არა ანგელოზთა დაამორჩილა ღმერთმან მერმე იგი სოფელი, რომლისათჳს –ესე ვიტყვ;
6. ხოლო უწამებიეს სადამე ვისმე და იტყვს: რად არს კაცი, რამეთუ მოივსენე იგი? ანუ მე კაცისად, რამეთუ მოხედე მას?
7. დააკლე იგი მცირედ რადმე ანგელოზთა; დიდებითა და პატივითა გვრგვნოსან ჰყავ იგი,
8. ყოველივე დაამორჩილე ქუეშე ფერჯთა მისთა, რამეთუ დამორჩილებასა მას ყოვლისასა არაარად დაუშთა მისა დაუმორჩილებელად. ხოლო აწ არღარა ვხედავთ ყოველსავე დასამორჩილებელად.
9. ხოლო მცირედ რადმე ანგელოზთა დაკლებულად ვხედავთ იესუს ვნებითა მით სიკუდილისადათა და დიდებითა პატივითა გვრგვნოსანსა, რადთა მადლითა ღმრთისადათა ყოვლისავეთჳს იხილოს გემოდ სიკუდილისადა.
10. რამეთუ შე - ვე მისა-ჰგვანდა, რომელისათჳს არს ყოველი და რომელისაგან არს ყოველი, რომელმან მრავალნი შვილნი დიდებად მოიყვანნა, და წინამძღუარი იგი ცხორებისა ჩუენისად ვნებითა სრულ ყოფად.
11. რამეთუ განმწმედელი იგი და განწმედილნი იგი ერთისაგან არიან ყოველნი, რომლისათჳსაცა არა ჰრცხუენის ძმად წოდებად მათი და იტყვს:
12. მიუთხრა სახელი შენი ძმათა ჩემთა და შორის კრებულსა გიგალობდე შენ.
13. და მერმე იტყვს: მე ვიყო მოსავ მისა; და კუალად: აჰა ესერა მე და ყრმანი, რომელნი მომცნა მე ღმერთმან.
14. რამეთუ ყრმათაცა ეზიარა ჳორციითა და სისხლითა, და თავადმან მსგავსად მიიღო მათივე, რადთა სიკუდილითა მით განაქარვოს, რომელსა-იგი ჳელმწიფებად აქუნდა სიკუდილისადა, ესე იგი არს ეშმაკი.
15. და განათავისუფლნეს ესენი, რადდენნი შიშითა სიკუდილისადათა სამარადისოდ ცხორებად თანა- მდებ იყვნეს კირთებისა.
16. რამეთუ არა სადადთ ანგელოზთადთ იწყო, არამედ ნათესავისაგან აბრაჰამისა იწყო.
17. ამისთჳს ჯერ-იყო მისა ყოვლითავე ძმათა მსგავსებად, რადთა მოწყალე ექმნეს და სარწმუნო მდდელთმოდღუარ ღმერთისა მიმართ, რადთა ულხინებდეს ცოდვილთა ერისათა.
18. რამეთუ რომლითა-იგი ივნო თავადმან და გამოიცადა, ძალ-უც, რომელნი-იგი განიცადებოდნიან, მათდაცა შეწევნად.

3

1. ვინადაცა, ძმანო წმიდანო, ჩინებისა მის ზეცათადასა ზიარნო, განიცადეთ მოციქული იგი და მდდელთ მოძღუარი აღსარებისა ჩუენისადა, იესუ ქრისტე,
2. რომელი სარწმუნო არს შემოქმედისა თჳსისა, ვითარცა-იგი მოსეცა ყოველსა მას სახლსა მისსა.
3. რამეთუ უმრავლესსა დიდებასა ესე ღირს იყო უფროდს მოსესსა, ვითარცა-იგი უფროდს პატივი აქუნ სახლისადა მის მაშინებელსა მას მისსა.

- 4.რამეთუ ყოველი სახლი აღეშენის ვისგანმე; ხოლო რომელმან ყოველივე აღაშენა, ღმერთი არს.
- 5.და მოსეცა სარწმუნო იყო ყოველსავე სახლსა მისსა, ვითარცა მსახური მოწამედ თქმულთა მათ.
- 6.ხოლო ქრისტე,- ვითარცა ძე სახლსა ზედ მისსა; რომლისა სახლ ვართ ჩუენ, უკეთუ კანდიერებად იგი და სიქადული სასოებისად მის ვიდრე აღსასრულადმდეთ მტკიცედ შევიკრძალოთ.
- 7.ამისთვის, ვითარცა იტყვს სული წმიდად, დღეს, თუ ჳმისა მისისად ისმინოთ,
- 8.ნუ განიფიცხებთ გულთა თქუენტა, ვითარცა-იგი განმწარებასა მას დღისა მისებრ გამოცდისა უდაბნოსა ზედა,
- 9.სადა-იგი განმცადეს მე მამათა თქუენტა, გამოცადეს მე და იხილნეს საქმენი ჩემნი ორმოც წელს.
10. ამისთვის მოვიწყინე ნათესავი იგი და ვთქუ: მარადის სცთებიან იგინი გულითა მათითა და მათ არა იცნნეს გზანი ჩემნი.
11. ვითარცა ვფუცე რისხვითა ჩემითა, ვერ შევიდენ იგინი განსასუენებელსა ჩემსა.
12. ეკრძალენით, ძმანო, ნუუკუე სადამე იყოს ვისმე თქუნთაგანსა თანა გული უკეთური ურწმუნოებისად განდგომად ღმრთისაგან ცხოველისა.
13. არამედ ნუგეშინის-სცემდით თავთა თვსთა დღითი დღედ, ვიდრე-ესე დღესდა ჰრქვან, რადთა არა გან-ვინმე-ფიცხნეს თქუენგანი საცთურითა მით ცოდვისადათა.
14. რამეთუ თანა-ზიარ ქრისტესა ვიქმნენით, უკუეთუ დასაბამი იგი ძლიერებისად აღსასრულადმდე მტკიცედ შევიკრძალოთ.
15. რაჟამს იტყოდის: დღეს თუ ჳმისა მისისად ისმინოთ, ნუ განიფიცხებთ გულთა თქუენტა, ვითარცა-იგი განმწარებასა მას.
16. რამეთუ ესმა ვიეთმე და განამწარეს არამედ არა ყოველთა, რომელნი გამოვიდეს ეგვპტით მოსეს მიერ.
- 17.ხოლო ვიეთი მოიწყინა ორმოც წელს? ანუ არა რომელთა-იგი შესცოდესა, რომელთა-იგი ძუალები დაცვვა უდაბნოსა ზედა? ანუ ვიეთ ეფუცა არა შესლვად განსასუენებელსა მისსა, არა-მე ურჩთა მათ?
18. და ვხედავთ, რამეთუ ვერ შეუძლეს შესლვად ურწმუნოებითა.

4

1. გუეშინოდენ უკუე, ნუსადა, დატევებასა მას აღთქუმისასა შესლვად განსასუენებელსა მისსა, ჰგონებდეს ვინმე თქუენგანი დაკლებულად თავსა თვსსა.
2. და რამეთუ ვართ ჩუენ ხარებულ, ვითარცა - იგინი; არამედ არარად არგო მათ სიტყუამან მან სმენისამან, ვინაითგან არა თანა-შეეზავა სარწმუნებად იგი მსმენელთა მათ.
3. ხოლო ჩუენ შევიდეთ განსასუენებელსა მას, მორწმუნენი ესე, ვითარცა-იგი თქუა: ვითარცა ვფუცე რისხვითა ჩემითა, ვერ შევიდენ იგინი განსასუენებელსა ჩემსა; დაღათუ საქმენი იგი დასაბამითგან სოფლისადათ ქმნულ იყვნეს.
4. რამეთუ უთქუამს სადამედ მეშვდის მისთვის ესრეთ: და განისუენა ღმერთმან დღესა მას მეშვდესა ყოველთაგან საქმეთა მისთა.

5. და ამისა შემდგომად კუალად იტყვს: ვერ შევიდენ იგინი განსასუნებელსა ჩემსა.
6. ვინადთგან უკუე და-ვიეთმე-აკლებს შესლვად მას შინა, და რომელი-იგი წანადსწარ ხარებულ იქმნეს, ვერ შევიდეს ურწმუნობითა.
7. კუალად რასმე განაჩინებს დღესა დავითის მიერ და იტყვს, შემდგომად ესოდენისა ჟამისა, ვითარცა-იგი თქუმულ არს: დღეს თუ ჳმისა მისისაა ისმინოთ, ნუ განიფიცხებთ გულთა თქუენთა.
8. რამეთუ უკუეთუმცა ისოს, ძესა ნავესსა, განესუნა მათდა, არამცა სხვსა დღისათვს ამისსა შემდგომად იტყოდა.
9. და-სამე-აკლდების შაბათობა იგი ერსა მას ღმრთისასა.
10. რამეთუ რომელი-იგი შევიდა განსასუნებელსა მისსა, მანცა განისუნა საქმეთაგან მისთა, ვითარცა-იგი თვსთაგან ღმერთმან.
11. ვისწრაფოთ უკუე შესლვად განსასუნებელსა მას, რადთა არა მასვე სახესა ურწმუნობისასა ვინმე შთავარდეს.
12. რამეთუ ცხოველ არს სიტყუა ღმრთისა და ძლიერ და უმკუეთელეს უფროდს ყოვლისა მახვლისა ორპირისა: და მისწუთების იგი ვიდრე განსაყოფელადმდე სამშვნელისა და სულისა, ნაწევართა და ტვნთა, და განმკითხველ გონებათა და ზრახვათა გულისათა.
13. და არარად არს დაბადებული დაფარულ წინაშე მისსა, არამედ ყოველივე შიშულ და ქედ-დადრეკილ არს წინაშე თუალთა მისთა, რომლისათვს არს სიტყუა ესე ჩუენი.
14. მივის ჩუენ მღდელთ მოძღუარი დიდი, რომელმან განვლნა ცანი, იესუ, ძე ღმრთისა, შევიკრძალოთ აღსარება იგი მართლ.
15. რამეთუ არა ეგევითარი გვვის მღვდელთ მოძღუარი, რომელიმცა ვერ შემძლებულ იყო შეწყალებად უძღურებათა ჩუენთა, გამოცდილი ყოვლითავე მსგავსებითა, თვნიერ ცოდვისა.
16. მოუტდეთ უკუე განცხადებულად საყდარსა მათ მადლისასა, რადთა მოვილოთ წყალობად და ვპოვოთ მადლი ჟამსა შეწევნისასა.

5

1. რამეთუ ყოველი მღდელთ მოძღუარი, კაცთაგან მოყვანებული, კაცთათვს დადგის იგი ღმრთისა მიმართ, რადთა შესწირვიდეს შესაწირავთა და მსხუერპლთა ცოდვათათვს შენდობით
2. და სწორად წყალობად და შემძლებელ არს უმეცართა მათ და შეცთომილთა, ვინადთგან მასცა ზედა-აც უძღურებად;
3. და ამისთვს თანა-აც ვითარცა ერისათვს, ეგრეცა თავისა თვსისათვს შეწირვად მსხუერპლი ცოდვათათვს.
4. და არავინ თავით თვსით მოილოს პატივი, არამედ რომელი წოდებულ არნ ღმრთისა მიერ, ვითარცა-იგი აჰრონ.
5. ეგრეთცა ქრისტე არა თავი თვსი ადიდა ყოფად იგი მღდელთ მოძღურად, არამედ რომელი-იგი ეტყოდა მას: ძე ჩემი ხარი შენ, და მე დღეს მიშობიე შენ.
6. ვითარცა-იგი სხუასაცა ადგილსა იტყვს: შენ ხარ მღდელ უკუნისამდე წესსა მას ზედა მელქისედევისსა.

7. ვითარცა-იგი დღეთა მათ ჯორცთა მისთასა ვედრებასა და ლოცვასა შემძლებელისა მის მიმართ ჯსნად მისა სიკუდილისაგან ჯმითა მალლითა და ცრემლითა შესწირვიდა, და შეისმინა მისი მოშიშებისა მისგან.
8. და რამეთუ ძელა იყო, ისწავა, ვინაფთგან იგი ივნო, მორჩილება.
9. და სრულ იქმნა და ექმნა ყოველთა მორჩილთა მისთა მიზეზ ცხორებისა საუკუნოდასა;
10. და სახელ-ედვა ღმრთისა მიერ მღდელთ მოძღურად წესს: მას ზედა მელქისედეკისა.
11. რომლისათჳს მრავლ არს ჩუენდა სიტყუად და ძნად სათარგმანებელ თქუმად, ვინაფთგან უძღურ იქმნენით სასმენელითა.
12. და რამეთუ თანა-გედვა, რადთამცა იყვენით მოძღურ ჟამისა ამისგან. კუალად გიჯმს-ვე-და მოძღურებად თქუენ ასოთა რათმე დასაბამისა სიტყუათა ღმრთისათა; და იქმნენით მოქენე სიძისად და არა მტკიცისა საზრდელისა.
13. რამეთუ ყოველი, რომელი მიიღებენ სძესა, უმეცარ არს სიტყუასა მას სიძართლისასა, რამეთუ ჩჩვლ არს.
14. ხოლო სრულთად არს მტკიცე იგი საზრდელი, რომელთა წესითა მით საცნობლნი და გონებანი წურთილნი ჰქონედ განრჩევად კეთილისა და ბოროტისა.

6

1. ამისთჳს დაუტეოთ დასაბამისა მის ქრისტეს სიტყუად და სისრულისა მიმართ მოვიდეთ; ნუ კუალად საძირკუელსა დავსდებთ სინანულისასა მკუდართაგან საქმეთა და სარწმუნეობისა ღმრთისა მიმართ,
2. ნათლის-ღებისა სწავლისა, დასხმისა ჳელთადასა და აღდგომისა მკუდართადასა და საშჯელისა მის საუკუნოდასა.
3. და ესე ვყოთ, უკუეთუ გვზრძანოს ღმერთმან.
4. რამეთუ შეუძლებელ არს ერთ - გზის განათლებულთა მათ, რომელთა გემოდ ეხილვოს ნიჳთა მათ ზეცისათა და ზიარ-ქმნულ იყვენენ სულისა წმიდისა
5. და კეთილი გემოდ ეხილვოს სიტყუსა ღმრთისად და ძალი იგი მერმისა მის საუკუნოდასად
6. და დაცემულთა კუალად განახლებად სინანულად თანა-ჯუარ-ცუმად თავთა მათთა ძესა ღმრთისასა და განქიქებად.
7. რამეთუ ქუეყანამან რომელმან სჳს მარავალ - გზის მის ზედა მოსრული წჳმად და გამოიღის მწუანვილი, სარგებელი მათთჳს, რომელთათჳსცა იქმნების, მიიღებს კურთხევასა ღმრთისა მიერ.
8. ხოლო უკუეთუ მოიღოს ეკალი და კუროდსთავი ურგები და წყევისა მახლობელი, რომლისა უკუანადასკნელი და დასაწუველად არს.
9. ხოლო ჩუენ გურწამს თქუენთჳს, საყუარელნო, უმჯობესი და მახლოებლი ცხორებისად, ესრეთ - დათუ ვიტყვთ.
10. რამეთუ არა არს სიცრუე ღმრთისა თანა, ვითარმცა დაივიწყნა საქმენი თქუენნი და შრომად სიყვარულისა თქუენისად, რომელი აჩუენეთ სახელისა მისისათჳს, რამეთუ ჰმსახურებდით წმიდათა მათ და ჰმსახურებთცა.

11. გუსურის კაცად-კაცადისა თქუენისა, რადთა მასვე აჩუენებდეთ მოსწრაფებასა გულ-სავსებისა მის მიმართ სასოებისა ვიდრე აღსასრულადმდე,
12. რადთა არა მოჰმედგრდეთ. არამედ მოზამავ იყვნეთ მათდა, რომელთა-იგი სარწმუნეობითა და სულგრძელებითა დაიმკვდრნეს აღთქუმანი.
13. რამეთუ აბრაჰამს აღუთქუა ღმერთმან, ვინადთგან არავინ იყო უფროდსი, რომლისამცა ფუცა, ფუცა თავისა თვისისა;
14. და თქუა, ვითარმედ: კურთხევით გაკურთხო შენ და განმრავლებით განგამრავლო შენ,
15. და ესრეთ სულგრძელ იქმნა და მიემთხვა აღთქუმასა.
16. რამეთუ კაცთა უფროდსისა მიმართ ფუციან, და ყოველისა ცილობისა მათისა დასასრულსა დასამტკიცებლად ფიცი არს.
17. რომელთა უმეტესად უნდა ღმერთსა ჩუენებად მკვდრთა მათ მის აღთქუმისათა შეუძრველობად ზრახვისა მისისა, შუამდგომელ ყო ფიცი,
18. რადთა ორთა მათ საქმეთა მიერ შეუძრავთა, რომელთა შინა შეუძლებელ იყო ცრუებად ღმერთი, ძლიერი ნუგეშის-ცემად გუაქუენდეს ჩუენ, რომელნი-ესე შევევდრენით შეკრძალვად წინა-განმზადებულსა მას სასოებასა,
19. რომელი ვითარცა ხარისხი გვპყრიეს სულისა კრძალული და მტკიცე და შემავალი შინაგანსა მას კრეტსაბმელსა,
20. სადა-იგი წინამორბედად ჩუენთვს შევიდა იესუ, წესსა მას ზედა მელქისედეკისა მღდელთ მოძღუარ იქმნა იგი უკუნისამდე.

7

1. რამეთუ ესე მელქისედეკ, მეფე სალიმისა, მღდელი ღმრთისა მაღლისა, რომელი შეემთხვა აბრაჰამს, მო-რად-ქცეულ იყო იგი მოწყუედისა მისგან მეფეთადასა, და აკურთხა იგი,
2. რომელსაცა-იგი ათეული მისცა ყოვლისა მისგან ნაწილად აბრაჰამ, პირველად უკუე ითარგმანების ”მეუფე სიმართლისა”, და მერმე ”მეფე სალიმისა”, რომელ არს მეუფე მშვედობისა,
3. უმამო, უდედო, ნათესავ-მოუკსენელებელ; არცა დასაბამი დღეთა, არცა აღსასრული ცხორებისა აქუს, ხოლო მიმსგავსებულ არს იგი ძესა ღმრთისასა და ჰგიეს იგი მღდელად სამარადისოდ.
4. იხილეთ-და, რაბამ იყო ესე, რომელსა-იგი ათეულიცა მისცა აბრაჰამ რჩეულთა მათგან მამათმთავარმან.
5. და რომელნი - იგი ლევის ძეთაგანნი მღდელობასა მიიღებენ, მცნებად აქუს ათეულისა მიღებად ერისაგან მსგავსად რჩეულისა, ესე იგი არს ძმათაგან თვსთა, და გამოსრულთა მათგანდა წელთაგან აბრაჰამისთა.
6. ხოლო ნათესავ-მოუკსენებელმან მან მათგან ათეული მიიღო აბრაჰამისგან, და აკურთხა, რომელსა-იგი აღთქუმანი აქუნდეს.
7. ხოლო თვნიერ ყოველისა ცილობისა უმცირესი იგი უმჯობესისაგან იკურთხევენ.
8. და აქა რომელნი-იგი მოსწყდებიან კაცნი, ათეულსა მიიღებენ; ხოლო მუნ წამებულ არს, ვითარმედ ცხოველ არს,

9. და რადთა მოკლედ ვთქუათ, აბრაჰამისთვის და ლევისთვის, და რომელი ათეულსა მიიღებს, ათეულადვე შეწირულ არს;
10. რამეთუ წელთაღა შინა მამისათა იყო, ოდეს-იგი შეემთხვა მას მელქისედეკ.
11. რამეთუ უკუეთუმცა განსრულებად ლევიტელთაგან მღდელობისად იყო,- რამეთუ ერი იგი მას ზედა შჯულ-დებულ არს,- რადღა საკმარ იყო მერმე წესსა მას ზედა მელქისედეკისსა სხუად აღდგინებად მღდელი და არა წესსა მას ზედა აჰრონისსა თქუმად?
12. რამეთუ ცვალებასა თანა მღდელობისასა ჩანს იძულებით, რამეთუ შჯულისაცა ცვალებად იქმნების,
13. რომელსა ზედა თქუთულ არს ესე: სხვსა ნათესავისამან დაიპყრა, რომლისაგან არასადა საკურთხეველსა წარდგომილ იყო.
14. წინადაწარ ჩანს, რამეთუ იუდაძს ნათესავისაგან აღმოგზბრწყინდა უფალი ჩუენი, რომელისა ნათესავისად მღდელობისათს არად აკსენა მოსე.
15. და უმეტესადღა ცხად არს, უკუეთუ მსგავსად მელქისედეკისა აღდგეს სხუად მღდელთ მოძღუარი,
16. რომელი არა შჯულისა მისებრ მცნებისა ხორციელისა იყო, არამედ ძალისა მისებრ ცხორებისა წარუვალისა.
17. რამეთუ ეწამების, ვითარმედ: შენ ხარ მღდელ უკუნისამდე წესსა მას ზედა მელქისედეკისსა.
18. რამეთუ შეურაცხებად იქმნების პირველისა მის მცნებისად უძღურებისა მისისათს და ურგებობისა,
19. რამეთუ არარად სრულ ყო შჯულმან; ხოლო შემოსლვად უმჯობესისა სასოებისად, რომლისა მიერ მივეახლებით ღმერთსა.
20. და რაოდენ-იგი არა თვნიერ ფიცისა,- რამეთუ რომელნიმე თვნიერ ფიცისა არიან მღდელ ყოფილ;
21. ხოლო ესე ფიცით მის მიერ, რომელმან-იგი ჰრქუა მას: ფუცა უფალმან და არა შეინანოს: შენ ხარ მღდელ უკუნისამდე წესსა მას ზედა მელქისედეკისსა,-
22. ესოდენ უმჯობესისა აღთქუმისა იქმნა თავს-მდებ ესუ.
23. და რომელნიმე მრავალნი არიან მღდელად დადგინებულნი სიკუდილისაგან დაყენებითა დადგრომად.
24. ხოლო ამას დადგრომისათს მისისა უკუნისამდე წარუვალად აქუს მღდელობად იგი,
25. ვინადაცა ყოვლითურთ ცხორებად შემძლებელ არს მათდა, რომელნი-იგი მის მიერ მოუკდებიან ღმერთსა, და სამარადისოდ ცხოველ არს მეოხად მათთვის.
26. რამეთუ ესევითარი შე-ვე-ესევითარი-ჰგვანდა ჩუენდა მღდელთ მოძღუარი: წმიდად, უმანკოდ, შეუგინებელი, განშორებული ცოდვათაგან და უმაღლესი ცათად,
27. რომელსა არა უკმს დღითი დღედ, ვითარცა მღდელთ მოძღუართა მათ, პირველად თვსთა ცოდვათათს მსხუერპლისა შეწირვად და მერმე ერისათს, რამეთუ თავადმან ერთ გზის ყო ესე და თავი თვსი შეწირა.
28. რამეთუ შჯულმან კაცნი შჯულმან კაცნი დაადგინნა მღდელთ მოძღურად, რომელთა აქუნდა უძღურებად, ხოლო სიტყუამან ფიცისამან, რომელი-იგი შემდგომად შჯულისა იყო,- ძე უკუნისამდე განსრულებული.

1. ხოლო თავად თქუმულთა მათ ზედა ესე არს: ესევეთარი გვვის ჩვენ მღდელთ მოძღუარი, რომელი დაჯდა მარჯუნით საყდართა დიდებისათა ზეცათა შინა,
2. წმიდათა მსახური და კარვისა მის ჭემმარიტისად, რომელი აღაშენა უფალმან და არა კაცმან.
3. რამეთუ ყოველივე მღდელთ მოძღუარი შეწირვად მსხუერპლისა და შესაწირავისა დადგინებულ არს, ვინაჲცა უღირს მასცა, რაჲთა აქუნდეს რაჲმე, რომელი-იგი შეწიროს თავისა თვისისათჳს.
4. რამეთუ უკუეთუმცა იყო ქუეყანასა ზედა, არამცა იყო მღდელ, ყოფილთა მათ მღდელთა შემწირველთა, მსგავსად შჯულისა, მსხუერპლთა,
5. რომელნი-იგი სახედ და აჩრდილად ჰმსახურებენ ზეცისასა მას, ვითარცა-იგი ბრძანებაჲ მოილო მოსე საქმესა მას კარვისასა, რამეთუ იტყვს, ვითარმედ: იხილე და ქმენ ყოველივე მსგავსად სახისა მის, რომელი გიჩუენეს შენ მთასა ზედა.
6. ხოლო აწ უმჯობესსა მიიწია მსახურებასა, ვითარცა-იგი არს უმჯობესისა აღთქუმისა შუა-მდგომელ, რომელი-იგი უმჯობესსა მას აღთქუმასა ზედა შჯულ-დებულ არს.
7. რამეთუ უკუეთუმცა პირველი იგი იყო უბიწო, არღარამცა მეორისა მის სამიებელ იყო ადგილი.
8. რამეთუ აბრალებს მათ და ეტყვს: აჰა ესერა დღენი მოვლენან, იტყვს უფალი, და აღვასრულო სახლსა ზედა ისრაჴლისასა და სახლსა ზედა იუდაჲსსა აღუთქუმაჲ ახალი.
9. არა აღთქუმისა მისებრ, რომელი-იგი აღუთქუ მამათა მათთა დღესა მას, რომელსა ეპყარ ჴელი მათი გამოყვანებად მათა ქუეყანით ეგჳპტით, რამეთუ იგინი არა დაადგრეს შჯულსა ჩემსა, და მე შეურაცხვევენ იგინი, იტყვს უფალი.
10. რამეთუ ესე არს აღთქუმაჲ, რომელი აღუთქუა სახლსა ისრაჴლისასა შემდგომად დღეთა მათ, იტყვს უფალი: მივსცნე შჯულნი ჩემნი გონებათა მათთა და გულთა მათთა ზედა გამოვწერნე იგინი; და ვიყო მე მათა ღმრთად, და იგინი იყვნენ ჩემდა ერად.
11. და არა ასწავებდეს კაცად - კაცადი მოქალაქესა თჳსსა და კაცად-კაცადი მმასა თჳსსა და ჰრქუას: “იგან უფალი”, რამეთუ ყოველთა მიცოდინან მე მცირითგან მათით ვიდრე დიდად მათამდე.
12. რამეთუ ულხინო სიცრუეთა მათთა და უშჯულოებანი მათნი და ცოდვანი მათნი არღარა მოვიცსენნე მერმე,
13. რაჴამს-იგი თქუას “ახალიო”, დაამუელა პირველი იგი; ხოლო დაძუელებადი იგი და დაბერებადი მახლობელ არს განრყუნისა.

1. რამეთუ აქუნდა პირველსა მასცა შჯულსა სამართალი მსახურებათაჲ, წმიდაჲ იგი სოფლიოჲ;

2. რამეთუ კარავი შეიმზადა პირველი, რომელსა შინა იყო სასანთლე იგი ტაბლად და დაგებად იგი პურთაჲ, რომელსა ერქუა “წმიდა”.
3. ხოლო შემდგომად მეორე იგი კრეტსაბმელისა კარავისაჲ, რომელსა ერქუა “წმიდა წმიდათა”.
4. ოქროსაჲ აქუნდა სასაკუმეველე და კიდობანი იგი შჯულისაჲ შემოსილი გარეთ და შინადთ ოქროდთა, რომელსა შინა იყო ტაკუკი იგი ოქროსაჲ, სავსე მანანადთა, და კუერთხი იგი აპრონისი. რომელი განედლდა, და ფიცარნი იგი შჯულისანი,
5. ხოლო ზედა კერძო მისსა ქერობინი დიდებისაჲ, რომელი აგრილობდა სალხინებელსა მას; რომელთათჳს არა არს აწ თვთოეულად სიტყუად.
6. და ესე რაჲ ესრეთ აღმართებულ იყო, პირველსა მას კარავსა მარადის შევლენედ მდდელნი და მსახურებასა მას ადასრულებედ.
7. ხოლო შინაგანსა მას ერთგზის წელიწადსა მდდელთმოდლუარი იგი ხოლო შევიდის და არა თჳნიერ სისხლისა, რომელი-იგი შეწირის თავისა თჳსისათჳს და ერისა უმეცრებისათჳს.
8. და ესე უწყებითა სულისა წმიდისაჲთა, რამეთუ არღა გამოჩინებულ იყო წმიდითა იგი გზაჲ, არამედ პირველისა მისღა კარვისაჲ აქუნდა წესი.
9. რომელი-იგი იგავი იყო ჟამისა მის მოწევნადისაჲ, რომელსა შინა მსხუერპლნი და შესაწირავნი შეიწირვოდეს, რომელნი ვერ შემძლებელ იყვნეს გულითად სრულ-ყოფად შემწირველთა მათ,
10. გარნა საჭმელთა ხოლო ზედა და სასუმელთა და პირად-პირადთა ბანათა და სამართლითა ჳორცთაჲთა ვიდრე ჟამადმდე განგებისა მის მოწევნადისა.
11. ხოლო ქრისტე მოვიდა, მდდელთ მოძლუარი იგი ყოფადთა მათ კეთილთაჲ, უფროდითა მით და უსრულესითა კარვითა, ჳელით უქმნელითა, ესე იგი არს, არა ამის დაბადებულისაჲთა,
12. არცა სისხლითა ვაცთა და ზუარაკთაჲთა, არამედ თჳსითა სისხლითა შევიდა ერთ - გზის სიწმიდესა მას და საუკუნოდ გამოჳსნაჲ პოვა.
13. რამეთუ უკუეთუ სისხლი იგი ვაცთა და ზუარაკთაჲ, და ნაცარი იგი დიაკუელთაჲ, რომელი ეპკურებოდა შეგინებულთა მათ და განსწმედდა მსგავსად ჳორცთა მათ განწმედისათა,
14. რაოდენ უფროდს სისხლმან ქრისტესმან, რომელმან-იგი სულითა საუკუნოდ თავი თჳსი შეწირა უბიწოდ ღმრთისა, განწმიდნეს გონებანი თქუენნი მკუდართაგან საქმეთა მსახურებად ღმრთისა ცხოველისა!
15. და ამისთჳს ახლისა აღთქუმისა შუა-მდგომელ არს, რაჲთა სიკუდილიღა მოიწიოს გამოსაჳსრად პირველისა მის შჯულისა გარდასრულთა, აღთქუმაჲ იგი მოიღონ ჩინებულთა მათ საუკუნოდსა მის მკჳდრობისათა.
16. რამეთუ სად-იგი წიგნის წერაჲ არს, სიკუდილი უნებლიაჲთ ზედა-აც წიგნის მწერალსა მას,
17. რამეთუ ანდერძი დაწერილი მკუდართა შემდგომადღა მტკიცე არს; უკუეთუ არა, ვერსადა მტკიცე არნ, ვიდრე ცოცხალღა არნ ანდერძის მწერალი იგი.
18. ვინაჲცა არცა პირველი იგი თჳნიერ სისხლისა განახლდებოდა.
19. რამეთუ ითქუნეს ყოველნი იგი მცნებანი მსგავსად შჯულისა მოსეს მიერ ყოველისა მიმართ ერისა, მოიღოს სისხლი იგი ზუარაკთა და ვაცთაჲ წყალსა თანა მატყლითა მეწამულითა და უსუპითა, თჳთ მას წიგნსა და ყოველსა ერსა აპკური.

20. და თქვს: ესე სისხლი აღთქუმისად, რომელი გამცნო თქვენ ღმერთმან.
21. თვით მას კარავსა და ყოველსა მას ჭურჭელსა სამსახურებელისასა ეგრეთვე მსგავსად სისხლი ასხურის.
22. და კნინდა ყოველივე იგი სისხლითა განწმდებოდა მსგავსად შჯულისა მის, და თვნიერ სისხლის დათხევისა არა იყო მოტევებად.
23. საჭიროა არს უკუე, ვინაფთგან სახენი იგი ზეცისათანი ამით განწმდებოდეს, რადთა ზეცისანი იგი ამათსა უმჯობესითა მსხუერპლითა განწმდენ.
24. რამეთუ არა კელით ქმნულთა სიწმიდეთა შევიდა ქრისტე სახედ ჭეშმარიტთა მათ, არამედ თვით მათ ცათა, აწვე ჩუენებად პირსა ღმრთისასა ჩუენთვს,
25. არცა რადთა მრავალ გზის შეწიროს თავი თვსი, ვითარცა - იგი მდდელთ მოძღუარი იგი შევიდის წელიწადსა ერთ გზის სიწმიდესა მას სისხლითა სხვსადათა;
26. უკუე ჯერ-ვიდრემე - იყო მისა მრავალ გზის ვნებად სოფლის დაბადებითგან, ხოლო აწ ერთ- გზის აღსასრულსა ჟამთასა შეურაცხის-ყოფად ცოდვათა მსახუერპლითა თვსითა გამოჩნდა.
27. და ვითარცა-იგი წინა - უც კაცთა ერთ გზის სიკუდილითა და მისა შემდგომად საშჯელი,
28. ეგრეცა ქრისტე ერთ - გზის შეიწირა მრავალთათვს აჯოცად ცოდვათა, ხოლო მეორედ თვნიერ ცოდვათა გამოეცხადოს, რომელნი-იგი მოელიან მას მაცხოვრად.

10

1. რამეთუ აჩრდილი აქუნდა შჯულსა მერმეთა მათ კეთილთად, არა თვით იგი ხატი საქმეთად მათ წლითი წლად მსხუერპლთა მათ, რომელთა შესწირვედ სამარადისოდ, ვერსადა შემძლებელ იყვნეს იგინი შემწირველთა მათ განსრულებად.
2. უკუეთუმცა არასადა დასცხრეს შეწირვისაგან, ვინაფთგან არცა ერთიღამცა რად იქვ აქუნდა ცოდვათად შემწირველთა მათ ერთ - გზის განწმედილთა,
3. არამედ მათ შინა კუალად მოკსენებად ცოდვათად წლითი წლად,
4. რამეთუ ვერ შემძლებელ არს სისხლი ვაცთა და კუროთად აჯოცად ცოდვათა.
5. ამისთვს შემო-რად- ვალს სოფლად, იტყვს: შესაწირავი და მსხუერპლი არა გთნდა, ხოლო ჯორცნი დამამტკიცენ მე.
6. საკუერთხი და ცოდვსათვს არა ინებე.
7. მაშ ვთქუ: ესერა მოვალ, თავსა წიგნთასა წერილ არს ჩემთვს ყოფად, ღმერთო ჩემო, ნებისა შენისა.
8. ზემო კერძო იტყვს, ვითარმედ: მსხუერპლი და შესაწირავი და საკუერთხი, და ცოდვისათვს არა ინებე, არცა სათნო-იყავ, რომელნი-იგი მსგავსად შჯულისა შეიწირვიან,
9. მაშინ თქუა: ესერა მოვალ ყოფად ნებისა შენისა, ღმერთო. აღიღებს პირველს ამას, რადთა მეორე იგი დაამტკიცოს.

10. რომლისა ნებითა ჩუენ განწმედილ ვართ შესაწირავითა მათ, ჯორცითა იესუ ქრისტესითა ერთ გზის.
11. და ყოველი იგი მღდელი დგან დღითი დღე მსახურებასა მას და მათვე მსხუერპლთა შესწირავნ მრავალ გზის, რომელნი-იგი არასადა შემძლებელ არიან აჯოცად ცოდვათა.
12. ხოლო თავადმან ერთ - გზის შეწირა მსხუერპლი ცოდვათათვს სამარადისოდ და დაჯდა იგი მარჯუენით ღმრთისა
13. და მიერთგან მოელის, ვიდრემდის დაისხნენ მტერნი მისნი ქუეშე ფერჯთა მისთა.
14. რამეთუ ერთი მსხუერპლი სრულ იქმნა სამარადისოდ განწმედილთა მათთვს,
15. ხოლო მეწამების ჩუენ სული წმიდადცა, რამეთუ შემდგომად სიტყვსა მის,
16. ვითარმედ: ესე არს აღთქუმაჲ ჩემი, რომელი აღვთქუ მათდა მიმართ შემდგომად დღეთა მათ, იტყვს უფალი, მივსცნე შჯულნი ჩემნი გულთა მათთა, და გონებათა მათთა ზედა გამოვწერნე იგინი
17. და უშჯულოებანი მათნი და ცოდვანი მათნი არღარა მოვიცსენნე.
18. ხოლო სადა ამათი მოტევებაჲ არს, არღარა ჯამს მსხუერპლი ცოდვათათვს.
19. გუაქუს უკუე, ძმანო, კადნიერებაჲ შესლვად სიწმიდეთა მათ სისხლითა იესუდსითა,
20. რომელ-იგი განგვახლა ჩუენ გზად ახალი და ცხოველი კრეტსაბმელითა მით, ესე იგი არს ჯორცითა მისითაითა,
21. და მღდელთ მოძლუარი დიდი სახლსა შინა ღმრთისასა,
22. მოუჯდეთ მას ჭემმარიტითა გულითა, გულ-სავსებითა სარწმუნობისადათა, სხურებულნი გულითა იქვსაგან ბოროტისა
23. და განბანილნი გუამითა წყლითა წმიდითა, შევიკრძალოთ აღსარებაჲ იგი სასოებისაჲ მოუდრეკელად, რამეთუ სარწმუნო არს, რომელმან-იგი აღმითქუა.
24. და განვიცდიდეთ ურთიერთარს აღბამვებად სიყუარულსა და კეთილთა საქმეთა.
25. ნუ დაუტეობთ შესაკრებელსა თვსსა, ვითარცა - იგი ჩუეულებად არს ვიეთიმე, არამედ ნუგეშინის-სცემდით და ესოდენ უფროდს, რაოდენ-ესე ჰხედავთ მოახლებულსა ამას დღესა.
26. რამეთუ ნებსით შეცოდებათა ჩუენთათვს, შემდგომად მოღებისა მის ცნობისა ჭემმარიტებისა, არღარა ცოდვათათვს მოაკლდების მსხუერპლი,
27. არამედ საშინელი რადმე მოლოდებაჲ საშჯელისაჲ და ცეცხლისა შური შესჭამდეს მტერთა მათ.
28. უკუეთუ ვინმე შეურაცხ-ყოს შჯული მოსესი, თვნიერ წყალობისა, ორითა ანუ სამითა მოწამითა, მოკუდების,
29. რაოდენ ჰგონებთ უძვრესისა ტანჯვისა ღირს-ყოფად, რომელმან მე ღმრთისაჲ დათრგუნოს და სისხლი იგი აღთქუმისაჲ არა - ღირსად შეჰრაცხოს, რომლითა განწმიდნა, და სული იგი მადლისაჲ აგინა?
30. რამეთუ ვიცით, რომელმან - იგი თქუა: ჩემი არს შურის-გებაჲ და მე მივაგო, იტყვს უფალი. და კუალად იტყვს, რამეთუ განიკითხოს უფალმან ერი თვსი.
31. საშინელ არს შევრდომად ჯელთა ღმრთისა ცხოველისათა.

32. მოიჯსენებდით პირველთა მათ დღეთა, რომელთა-იგი ნათელ – იღეთ და მრავალი ღუაწლი დაითმინეთ ვნებათაჲ,
33. ესე არს, ყუედრებათა და ჭირთა შინა სოფლისა სახილველ იქმნენით და ესე, რამეთუ ეზიარენით მათ, რომელნი-იგი მათ შინა იქცეოდეს;
34. რამეთუ კრულებათა მათ ჩემთათჳს გელმოდა, და იავარის-ყოფად იგი მონაგებთა თქუენთაჲ სიხარულით შეიწყნარეთ; უწყით, რამეთუ გაქუს თავისა თქუენისა საუნჯე უმჯობესი, ცათა შინა დადგრომილი.
35. ნუ განიშორებთ განცხადებულებასა მაგას თქუენსა, რომელსა აქუს დიდი სასყიდლის მოგებაჲ.
36. რამეთუ მოთმინებაჲ გიჳმს თქუენ, რადთა ნებაჲ ღმრთისაჲ ჰყოთ და მოიღოთ აღნათქუემი იგი.
37. რამეთუ მცირედ, წუთ ერთლა, მომავალი იგი მოვიდეს და არა ყოვნოს.
38. ხოლო მართალი სარწმუნოებით ცხონდეს; და უკუეთუ იჯმნეთ მისგან, არა სთნავს სულსა ჩემსა მას შინა.
39. ხოლო ჩუენ არა ვართ ჯმნულებისანი მის წარსაწყმედელად, არამედ სარწმუნეობისანი შესაწევნელად სულისა.

11

1. ხოლო არს სარწმუნოებაჲ მოსავთა მათ ძალ, საქმეთა მამხილებელ არა-ხილულთა.
2. რამეთუ ამას შინა იწამნეს მოხუცებულნი.
3. სარწმუნოებით გვცნობიეს დამყარებაჲ საუკუნეთა სიტყვთა ღმრთისაჲთა, არა - საჩინოდაგან ხილულად შექმნულად.
4. სარწმუნოებით უმრავლესი მსხუერპლები შეწირა ღმრთისა აბელ კაენისსა, რომლისაგან იწამა, ვითარმედ მართალ არს წამებითა ღმრთისაჲთა მსხუერპლთა მათ მისთა ზედა; და ამისთჳს მო-ლათუ –კუდა, მერმე იტყვსვე-ლა.
5. სარწმუნოებით ენუქ გარდაიცვალა, რადთა არა იხილოს სიკუდილი; და არა იპოვა, რამეთუ გარდაცვალა იგი ღმერთმან. რამეთუ პირველ გარდაცვალებისა მისისა წამებულ არს, ვითარმედ სათნო-იყო იგი ღმერთმან.
6. ხოლო თჳნიერ სარწმუნეობისა ვერ შესაძლებელ არს სათნო-ყოფად; რამეთუ სარწმუნოებაჲ უღირს რომელი მოუკდების ღმერთსა, რამეთუ არს, და მეძიებლთა მისთა სასყიდლის მიმცემულ ექმნების.
7. სარწმუნოებით ბრძანებაჲ მოიღო ნოე არლასადა ხილულთა მათთჳს, შეეშინა და ქმნა კიდობანი საცხორებელად სახლისა თჳსისა, რომელითა დასაჯა სოფელი, და სარწმუნეობითა მით სიმართლისაჲთა იქმნა იგი მკვდრ.
8. სარწმუნოებით იწოდა რად აბრაჳამ, ერჩდა გამოსლვად ადგილსა მას, რომელი დაჰყრობად იყო მისა სამკვდრებელად; და გამოვიდა და არა უწყოდა, ვიდრე მოვიდოდა.
9. სარწმუნოებით მწირობდა ქუეყანასა მას აღთქუმისასა, ვითარცა უცხოსა, კარავსა შინა მკვდრობდა ისაკ და იაკობის თანა, მკვდრთა მათ თანა მისვე აღთქუმისათა;

10. რამეთუ მოელოდა მას, რომელსა-იგი საფუძველ უსხენ ქალაქსა, რომლისა-იგი ხუროთ-მოდღუარ და შემოქმედ ღმერთი არს.
11. სარწმუნეობით იგიცა სარა, ბერწ ღათუ იყო, ძალი მიიღო შესაწყნარებელად თესლისა და ჟამთა გარდასრულმან შვა, რამეთუ სარწმუნოდ შეჰრაცხა, რომელმან-იგი აღუთქუა მას.
12. ვინაჲცა ერთისაგან იშვნეს და ესე მკუდრისა მისგან, ვითარცა ვარსკულაჲნი ცისანი სიმრავლითა და ვითარცა ქვშაჲ ზღვსაჲ ურიცხვ.
13. სარწმუნეობით მოწყდეს ესე ყოველნი, და არღა მოელო მათ აღნათქუემი იგი, არამედ შორით იხილეს იგი და მოიკითხეს და აღიარეს, რამეთუ სტუმარ და წარმავალ არიან იგინი ქუყანასა ზედა.
14. რამეთუ, რომელნი-იგი ესე ვითარსა იტყვედ, გამოაჩინებენ, ვითარმედ მამულსა ეძიებენ.
15. და თუმცა მას მოიკსენებდეს, ვინაჲ-იგი გამოვიდეს, აქუნდამცა ჟამი მიქცევისაჲ.
16. ხოლო აწ უმჯობესსა მას გული ეტყვის, ესე იგი არს ზეცისასა, ამისთვისცა არა სირცხვლ უჩნს მათი ღმერთსა სახელის - დეზად მათდა ღმრთად, რამეთუ განუმზადა მათ ქალაქი.
17. სარწმუნეობით შეწირა აბრაჰამ ისაკი გამოცდასა მას და მხოლოდ შობილსა მას შესწირვიდა, რომელმან აღთქუმად იგი მოიღო,
18. რომლისა მიმართ ითქუა, ვითარმედ: ისაკისაგან გეწოდოს შენ ნათესავად.
19. ესრეთ შეჰრაცხა, ვითარმედ მკუდრეთითცა აღდგინებად შემძლებელ არს ღმერთი, რომლისათვისცა იგავით მოიყვანა იგი.
20. სარწმუნეობით მერმეთა მათთვის ისაკმან აკურთხა იაკობი და ესავი.
21. სარწმუნეობით იაკობმან, მო-რად-კუდეზობდა, თვთოეულად ძენი იოსებისნი აკურთხნა და თაყუანის-სცა წუერსა ზედა კუერთხისა მისისასა.
22. სარწმუნეობით იოესებ, აღრად-ესრულებოდა, გამოსლვისათვის ძეთა ისრაჲლისათა მოიკსენა და ძუალთა თვსთათვს ამცნო.
23. სარწმუნეობით მოსე, იშვა რად, დამალეს სამ თუე მამა-დედათა მისთა, რამეთუ იხილეს მკვრცხლ ყრმაჲ იგი, და არა შეიშინეს ბრძანებისა მისგან მეფისა.
24. სარწმუნეობით მოსე, გან-რად-მწვსნა, უარ-ყო სახელის-დეზად შვილად ასულისა ფარაოჲსა,
25. უფროჲსდა გამოირჩია თანა-ძვრისხილვაჲ ერსა თანა ღმრთისასა, ვიდრეღა არა რადთა აქუნდეს მას საწუთოდ იგი საშუებელი ცოდვისაჲ;
26. უფროჲსად სიმდიდრედ შეჰრაცხა ეგვიპტისა საფასეთა ყუედრებაჲ იგი ქრისტესი, რამეთუ ჰხედვიდა იგი სასყიდლის კუალად-გებასა.
27. სარწმუნეობით დაუტევა ეგვიპტე და არა შეიშინა გულის წყრომისა მისგან მეფისა, რამეთუ უხილავი იგი ვითარცა ხილული შეჰრაცხა.
28. სარწმუნეობით ყო ზატკი იგი და პკურებაჲ იგი სისხლისაჲ, რადთა არა მომსრველი იგი პირმშოთაჲ შეეხოს მათ.
29. სარწმუნეობით წიაღვდეს ზღუასა მას მეწამულსა, ვითარცა ჳმელსა ქუეყანასა, რომელსა-იგი აზმნეს მეგვიპტელთა და დაინთქნეს.
30. სარწმუნეობით ზღუდენი იერიქოჲსანი დაეცნეს გარემოდგმითა შვდ დღე.
31. სარწმუნეობით რააბ, მეძავი იგი, არა წარწყმდა ურჩთა მათ თანა, რამეთუ შეიწყნარნა მსტოუარნი იგი მშვდობით.

32. და რაღა-მე ვთქუა? რამეთუ დამაკლებს მე ჟამი ესე მითხრობად გედეონისთვის, ბარაკისთვის და სამფსონისთვის და იეფთაესთვის, დავითისთვის და სამოელისთვის და წინადაწარმეტყუელთა,
33. რომელნი სარწმუნოებით ერეოდეს მეფეთა; იქმოდეს სიმართლესა; მიემთხვნეს აღთქუმათა; დაუყვეს პირნი ლომთანი;
34. დაშრიტეს ძალი ცეცხლისად; განერნეს პირსა მახვლისასა; განძლიერდეს უძღურებისაგან; იქმნეს ძლიერ ბრძოლასა შინა; ბანაკები აოტეს უცხო თესლთად;
35. მოიყვანნეს დედათა აღდგომილნი მკუდარნი მათნი; ხოლო სხუანი წარკუეითა თავთადათა აღესრულნეს; და არა მოიღეს მათ გამოკსნად, რათა უმჯობესსა აღდგომასა ღირს იქმნენ.
36. ხოლო სხუანი ტანჯვითა და გუემითა განიცადნეს; მერმე კუალად ბორკილებითა და საპყრობილითა;
37. ქვითა განიტვნეს; განიხერხნეს; განიცადნეს; სიკუდილითა მახვლისადათა მოწყდეს; იქცეოდეს ხალენებითა და თხის ტყავებითა ნაკლულევანნი, ჭირვეულნი, ძვრ-ხილულნი,
38. რომელთა ღირსვე არა იყო სოფელი ესე, უდაბნოთა ზედა შეცთომილნი, მათათა და ქუაბთა შინა და ჯურელთა ქუეყანისათა.
39. და ესე ყოველნი იწამნეს სარწმუნოებით და არღა მოიღეს აღნათქუემი იგი,
40. რამეთუ ღმერთმან ჩუენთვის უმჯობესი წინადაწარ განიგულა, რათა არა თვნიერ ჩუენსა სრულ იქმნენ.

12

1. აწ უკუე ჩუენცა, ესოდენი მაქუს გარე-მოდგომილი ჩუენდა სიმრავლე წმიდათა მოწამეთად, სიმძიმე ყოველი განვიშორით და მსწრაფლ მომავალი იგი ცოდვადდა მოთმინებით ვრბიოდით წინა განმზადებულსა მას ჩუენსა ღუაწლსა.
2. და ვხედვიდეთ სარწმუნოებისა ჩუენისა წინამძღუარსა და სრულებისა მოქმედსა იესუს, რომელმან-იგი წინა-განმზადებულისა მის წილ სიხარულისა დაითმინა ჯუარი და სირცხვლი შეურაცხ-ყო და მარჯუენით საყდართა ღმრთისათა დაჯდა.
3. გან-უკუე-იზრახეთ, რომელმან-იგი ესევითარი დაითმინა ცოდვილთაგან მისა მიმართი იგი სიტყვს-გებად, რათა არა დაჰშურეთ სულითა თქუენითა და მოჰმედგრდეთ.
4. რამეთუ არღა სისხლადმდე წინა-დადგრომილ ხართ თქუენ ცოდვისა მიმართ ახოვნად
5. და მოჰმედგრდეთ ნუგეშინის ცემისაგან, რომელი ვითარცა შვილთა გეტყვს თქუენ: შვილო ჩემო, ნუ სულმოკლე იქმნების სწავლასა უფლისასა, ნუცაღა დაჰკსნდები მის მიერ მხილებასა.
6. რამეთუ რომელი უყუარნ უფალსა, სწავლის; და ტანჯის ყოველი შვილი, რომელი შეიწყნარის.

7. უკუეთუ სწავლასა დაუთმოთ, ვითარცა შვილთა შეგიწყნარებს თქვენ ღმერთი. რამეთუ ვინ-მე არს შვილი, რომელი არა სწავლის მამამან?
8. ხოლო უკუეთუ შორს ხართ სწავლასა, რომლისა ზიარ-ქმნულ არიან ყოველნი, მწირნი ვიდრემე ხართ და არა შვილნი.
9. აწ უკუეთუმცა გუესხნეს ჯორციელნი მამა-დედანი მასწავლელად, გუეკდიმებოდა სამემცა; არა-მე უფროდს დავემორჩილნეთა მამასა მას სულთასა და ვცხონდეთ?
10. რამეთუ რომელნიმე-იგი მცირეთა დღეთა მათისაებრ ნებისა ჰსწავლიდეს, ხოლო ესე-უმჯობესისათვს, რადთა მოიღონ სიწმინდისაგან მისისა.
11. ყოველივე სწავლად მეყსეულად არა არს სიხარულ, არამედ მწუხარება; ხოლო უკუანადსკნელ ნაყოფი მშვდობისაჲ მის მიერ წურთილთა მათ მოაგის-სიმართლე.
12. ამისთვის დაშთომილნი ჯელნი და დაქსნილნი მუჯლნი აღემართენით.
13. და ალაგნი მართლ ყვენით ფერჯთა თქუენთანნი, რადთა არა მკელობელი იგი დაეცეს, არამედ უფროდსღა განიკურნოს.
14. მშვდობასა შეუდეგით ყოველთა თანა და სიწმინდესა, რომლისა თვნიერ ვერვინ იხილოს უფალი.
15. ეკრძალენით, ნუ ვინმე დაკლებულ იყოს მადლისაგან ღმრთისა; ნუ ვისმე თანა ძირი სიმწარისაჲ აღმოცენებულ იყოს შემაურვებელი, და მის მიერ შეიგინნენ მრავალნი.
16. ნუვინ მეძავ და ბილწ არს, ვითარცა-იგი ესავ, რომელმან ერთისა წილ საჭმლისა განყიდა პირმშობეჲა თვისი.
17. უწყით, რამეთუ ამისსა შემდგომად უნდა დამკვდრებად კურთხევაჲ და შეურაცხ იქმნა იგი, რამეთუ სინანულისა ადგილი არა პოვა და ცრემლით ღათუ ითხოვდა მას.
18. რამეთუ არა მოსრულ ხართ თქუენ მთასა მას ჯელით შესახებელსა და აღგზნებულსა ცეცხლითა და წყუდიადითა და ბნელითა და ნისლითა
19. და საყვრისა ოხრასა და ჯმასა სიტყუათასა, რომელთა-იგი ესმა, იჯმნეს, რადთა არღარა შეეძინოს მათ სიტყუად.
20. რამეთუ ვერ ითმენდეს ბრძანებულსა მას: მჯეცილა თუ შეეხებოდა მთასა მას, ქვითა განიდევნებოდა.
21. და ესრეთ საშინელ იყო საოცრებაჲ იგი, მოსე თქუა: შეშინებულ ვარ და შეძრწუნებულ.
22. არამედ მოსრულ ხართ თქუენ მთასა სიონსა და ქალაქსა ღმრთისა ცხოველისასა, იერუსალჴმსა ზეცისასა, და ბევრეულსა ანგელოზთა კრებულსა
23. და ეკლესიასა პირმშოთასა, აღწერილსა ცათა შინა, და ღმრთისა მსაჯულისა ყოველთადსა და სულეებისა მართალთა მათ აღსრულებულთადსა.
24. და შჯულისა მის საღმრთოდსა შუა-მდგომელისა იესუდსა და სისხლითა პკურებასა, უმჯობესსა თქუმულისა მის აბელის მიერ.
25. ეკრძალენით, ნუუკუე იჯმნეთ მეტყუელისა მისგან, რამეთუ, უკუეთუ იგინი ვერ განერნეს, რომელთა ქუეყანასა ზედა იჯმნეს ბრძანებისაგან, რაოდენ უფროის ჩუენ, უკუეთუ ზეცისასა მას გარე-მივექცეთ,
26. რომლისა ჯმამან ქუეყანაჲ შეძრა მაშინ, და აწ აღუთქუა მას და იტყვს: მერმე ერთ - გზისღა შევძრა მე არა ხოლო ქუეყანაჲ, არამედ ცანიცა.

27. ხოლო ესე “ მერმე ერთ - გზისდა” აუწყებს შეძრულთა მათ ცვალებასა, ვითარცა ქმნულთასა, რაითა ეგოს შეუძრველი იგი.
28. ამისთვისცა სასუფეველი შეუძრველი დავიპყრათ; მაქუს ჩუენ მადლი, რომლითა ვჰმსახურებთ სათნოდ ღმერთსა, მოშიშებითა და ღირსებით.
29. რამეთუ ღმერთი ჩუენი ცეცხლ განმღეველ არს.

13

1. ძმათ მოყუარებად ეგენ.
2. სტუმრის მოყუარებასა ნუ დაივიწყებთ, რამეთუ ამისგან ვიეთმე რეცა არა უწყოდეს და ანგელოზნი ისტუმრნეს.
3. მოივსენენით კრულებანი იგი, ვითარცა მათ თანავე კრულთა, და ძვრ-ხილულნი იგი, რამეთუ თქუენცა ჯორცნივე გასხენ.
4. პატიოსან არს ქორწილი ყოვლითავე და საწოლი შეუგინებელ; ხოლო მეძავნი და მემრუშენი საჯნეს ღმერთმან.
5. ვერცხლის უყუარულ იყვნით სახითა, კმა-გეყავნ, რომელი-იგი გაქუნდეს; რამეთუ თავადმან თქუა: არა დაგიტეო, არცა დაგაგდო შენ.
6. ვინაძცა საკადრებელ არს ჩუენდა თქუმად: უფალი არს მწე ჩემდა, არა შემეშინოს; რად მიყოს მე კაცმან?
7. მოივსენენით წინამძღუარნი იგი თქუენნი, რომელნი გეტყოდეს თქუენ სიტყუათა მათ ღმრთისათა, და ჰხედევდით გამოსლვასა მას ცხორებისა მათისასა და ჰბაძევდით სარწმუნოებასა მათსა.
8. იესუ ქრისტე გუშინ და დღეს და იგი თავადი არს უკუნისამდე.
9. მოძღურებასა მრავალ-სახესა და უცხოსა ნუ შეიწყნარებთ, რამეთუ კეთილად მადლითა განმტკიცებულ ხართ გულითა და არა საჭმლითა, რომლითა ვერად ირგეს, რომელნი ვიდოდეს მას შინა.
10. მაქუს ჩუენ საკურთხეველი, რომლისაგან ჭამად ვერ ჯელ-ეწიფების, რომელნი-იგი კარავსა მას ჰმსახურებენ.
11. რომელსა-იგი შეიწირვის საცხოვართა სისხლი ცოდვათათჳს სიწმიდესა მას შინა მღდელთ მოძღურისა მიერ, ამათნი იგი ჯორცნი დაიწუებოდეს გარეშე ბანაკსა მას.
12. ამისთვისცა იესუ, რადთა წმიდა-ყოს თჳსითა სისხლითა ერი, გარეშე ბჭეთა ივნო.
13. აწ უკუე განვიდეთ მისა გარეშე ბანაკსა მას და ყუედრებად იგი მისი მოვილოთ.
14. რამეთუ არა მაქუს ჩუენ აქა საყოფელად ქალაქი, არამედ მერმესა მას ვეძიებთ.
15. ამისთვის შევსწირავთ მსხუერპლსა ქებისასა მარადის ღმრთისა, ესე იგი არს ნაყოფსა ბაგეთა და აღსარებასა სახელისა მისისასა.
16. ხოლო კეთილისა საქმესა და ზიარებასა ნუ დაივიწყებთ, რამეთუ ესევეთარნი მსხუერპლნი სათნო არიან ღმრთისა.
17. დაემორჩილენით წინამძღუართა თქუენტა და ერჩდით მათ, რამეთუ იგინი იღვძებენ სულთა თქუენტათჳს, ვითარცა-იგი სიტყუად მისცენ; რადთა სიხარულით ამას ჰყოფდენ და არა სულთ-ითქუმიდენ, რამეთუ არა ადვილ არს ესე თქუენდა.

18. ილოცევდით ჩუენთჳსცა, რამეთუ გურწამს, ვითარმედ კეთილი გონებად გუაქუს და ყოველსა შინა კეთილად გუნებავს სლვად.
19. უმეტესადლა გლოცავ ამას ყოფად, რადთა ადრე მოვიდე თქუენდა.
20. ხოლო ღმერთმან მშჯდობისამან, რომელმან აღმოიყვანა მკუდრეთით მწყემსი იგი ცხოვართად დიდი სისხლითა მით აღთქუმისა საუკუნოდსადთა-უფალი ჩუენი იესუ ქრისტე.
21. დაგამტკიცენინ თქუენ ყოვლითა საქმითა კეთილითა ყოფად ნებისა მისისა, რომელმან ყვის სათნოებად მისი ჩუენ შორის წინაშე მისსა ქრისტე იესუმს მიერ, რომლისად არს დიდებად უკუნითი უკუნისამდე. ამინ.
22. ხოლო გლოცავ თქუენ, ძმანო, თავს-იდევით სიტყუად ესე ვედრებისად, დაღათუ მცირედ მივწერე თქუენდა.
23. იცით ტიმოთე, ძმა ჩუენი, რომელ მივაგლინე, რომლისა თანა, ადრე თუ მოვიდეს, გიხილნე თქუენ.
24. კითხვად არქუთ ყოველთა წინამძღუართა თქუენტა და ყოველთა წმიდათა. გიკითხვენ თქუენ, რომელნი-იგი არიან იტალიადთ.
25. მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი თქუენ ყოველთა თანა. ამინ.

გამოცხადებად წმიდისა მახარებელისა და ღმრთისმეტყუელისა იოვანწსი, რომელი გამოუცხადა მას ღმერთმან

1

1. გამოცხადებად იესუ ქრისტესი, რომელ-იგი მოსცა მას ღმერთმან ჩუენებად მონათა მისთა საქმეთა მათ, რომელთად ჯერ-არს ადრე აღსრულებად, და გამოუცხადა მოვლინებითა ანგელოზისა მისისადთა მონასა მისსა იოვანეს,
2. რომელმანცა წამა სიტყუად ღმრთისად და წამებად იესუ ქრისტესი, რავდენიცა იხილა და რომელიცა არს და რომელსა ეგულების ყოფად.
3. ნეტარ არს, რომელი იკითხვიდეს და რომელნი ისმენდენ სიტყუათა ამის წინადაწარმეტყუელებისათა და დაიმახონ, რად-იგი მას შინა წერილ არს, რამეთუ ჟამი ახლოს არს.
4. იოვანე შჯდთა ეკლესიათა ასიამათა: მადლი თქუენდა და მშჯდობად ღმრთისაგან, რომელი არს და რომელი იყო და რომელი მომავალ არს, და შჯდთა მათ სულთაგან, რომელნი წინაშე საყდარსა მისსა არიან.
5. და იესუ ქრისტესგან, მოწამისა მის სარწმუნოდსა, პირმშოდსა შესუენებულთადასა და მთავრისა მეფეთა ქუეყანისათა, რომელმან შემიყუარნა ჩუენ და გენგუბანნა ცოდვათა ჩუენთაგან სისხლითა თჳსითა.
6. და მყვნა ჩუენ სამეფო მღდელ ღმრთისა და მამისა თჳსისა, რამეთუ მისი არს დიდებად და სიმტკიცე უკუნითი უკუნისამდე. ამენ.
7. აჰა ესერა მოვალს ღრუბელთა თანა, და იხილოს იგი ყოველმან თუალმან და რომელთა-იგი უგუმირეს მას; და გოდებდენ ტომნი ქუეყანისანი: ჰე, ამინ.

8. მე ვარ ანი და ზ, იტყვს უფალი ღმერთი, რომელი არს და რომელი იყო და რომელი მომავალ არს, ყოვლისა მპყრობელი.
9. მე, იოვანე, ძმად თქუენი და ზიარი ჭირსა და სუფევასა და მოთმინებასა თქუენსა ქრისტე იესუმს მიერ, ვიყავ ჭალაკსა მას, რომელსა ეწოდების პატმოს, სიტყვსათვს ღმრთისა და წამებისათვს იესუ ქრისტესისა.
10. ვიქმენ სულითა დღესა კვრიაკესა და მესმა უკუანადთ კერძო ჩემსა ჳმად დიდი, ვითარცა საყვრისად,
11. რომელი მეტყოდა, ვითარმედ: რომელსა-ესე ჳხედავ, დაწერე წიგნსა შინა და წარეც შვდთა მათ ეკლესიათა ეფესოს და ზმირნას და პერლამოს და თვატირს და სარდეს, ფილადელფიას და ლავდიკის.
12. და მივიქეც მუნ ხილვად ჳმისა მის, რომელი მეტყოდა მე. და ვითარცა მივიქეც, ვიხილენ შვდნი სასანთლენი ოქრომსანი,
13. და შორის შვდთა მათ სასანთლეთა მსგავსი მისა კაცისად, შემოსილი ზეწრითა, და ერტყა სარტყელი ოქრომსად ძუძუთა თანა მისთა.
14. და თავი და თმანი მისნი სპეტაკ, ვითარცა მატყლი სპეტაკი, ვითარცა თოვლი, და თუალნი მისნი, ვითარცა ალი ცეცხლისად.
15. და ფერწნი მისნი მსგავს იყვნეს რვალსა გუნდრუკსა, ვითარცა ცეცხლსა შინა გამოკურვებულნი, და ჳმად მისი, ვითარცა ჳმად წყალთა მრავალთად.
16. და მარჯუენესა ჳელსა მისსა აქუნდეს ვარსკულავნი შვდნი, და პირისა მისისაგან გამოვიდოდა მახვლი ორპირი აღლესული; და პირი მისი, ვითარცა მზე, ბრწყინავს ძალითა თვსითა.
17. და რაჟამს ვიხილე იგი, დავვარდი ფერტთა თანა მისთა, ვითარცა მკუდარი. და დადვა მან მარჯუენე მისი ჩემ ზედა და თქუა: ნუ გემინინ : მე ვარ პირველი და უკუანადსკნელი;
18. და რომელი ცხოველ ვარ და ვიქმენ მკუდარ, და აჳა ესერა ცხოველ ვარ უკუნითი უკუნისამდე. ამინ. და მქონან კლიტენი სიკუდილისა და ჯოჯოხეთისანი.
19. დაწერე უკუე, რად-ესე იხილე და რად-ესე არს და რად ეგულეების ყოფად შემდგომად ამისა.
20. საიდუმლოდ შვდთა ამათ ვარსკულავთად, რომელნი იხილენ მარჯუენესა ზედა ჩემსა, და შვდნი ესე სასანთლენი ოქრომსანი. შვდნი ესე ვარსკულავნი ანგელოზნი შვდთა ეკლესიათანი არიან, და შვდნი ესე სასანთლენი შვდნი ეკლესიანი არიან.

2

1. ანგელოზსა ეფესომსა ეკლესიისასა არქუ, ვითარმედ: ამას იტყვს, რომელსა უპყრიან შვდნი იგი ვარსკულავნი მარჯუენესა მისა, რომელი-იგი ვალს შვდთა მათ სასანთლეთა შორის ოქრომსათა:
2. ვიცნი საქმენი შენნი და შრომად შენი და მოთმინებად შენი და ვითარმედ ვერ ძალ-გიც ტვრთვად უკეთურთა მათ და გამოსცადენ იგინი, რომელნი იტყვან თავთა თვსთა მოციქულად, და არა არიან, და ჳპოვენ იგინი მტყუვარ.
3. და მოთმინებად გაქუს და იტვრთე სახელისა ჩემისათვს და არა დაშუერ.
4. არამედ მაქუს შენდა მომართ, რამეთუ სიყუარული იგი შენი პირველი დაუტევე.

5. მოიწესნებდ, უკუეთუ სადათ დაეცი, და შეინანე და პირველნივე საქმენი ქმენ; უკუეთუ არა, მოვალ ადრე და აღვძრა სასანთლე შენი ადგილისაგან თვისსა, უკუეთუ არა შეინანო.
6. არამედ ესე გაქუს, რამეთუ გმულან საქმენი იგი ნიკოლაელთანი, რომელნი-იგი მე მძულან.
7. რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა: რომელმან სძლოს, მივსცე მას ჭამად ძელისა მისგან ცხორებისა, რომელი არს შორის სამოთხესა ღმრთისა ჩემისასა.
8. და ანგელოზსა ზმირნისა ეკლესიისასა მიუწერე: ამას იტყვს პირველი და უკანადასკნელი იგი, რომელი იქმნა მკუდარ და ცხონდა:
9. ვიცნი საქმენი შენნი და ჭირი და სიგლახაკე (არამედ მდიდარ ხარ) და გამობად იგი მათი, რომელნი იტყვან თავთა თვსთა ჰურიად, და არა არიან, არამედ შესაკრებელი ეშმაკისად.
10. ნუ გეშინის საქმეთაგან, რომელთა ეგულების მოწევნად შენ ზედა, რამეთუ აჰა ესერა ეგულების ეშმაკსა თქუენგანთა შთაგდებად საპყრობილესა, რადთა გამოიცადნეთ ათ დღე. იქმენ მორწმუნე ვიდრე სიკუდილადმდე, და მოგცე შენ გვრგვნი იგი ცხორებისად.
11. რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა: რომელმან სძლოს, არად ევნოს მას სიკუდილისა მისგან მეორისა.
12. და ანგელოზსა პერლამისა ეკლესიისასა მიუწერე: ამას იტყვს, რომელსა-იგი აქუს მახვლი ორპირი აღლესული:
13. ვიცნი საქმენი შენნი, და თუ სადა მკვდრ ხარ, სადა-იგი არს საყდარი ეშმაკისად, და გიპყრიეს სახელი ჩემი და არა უარ-ჰყავ სარწმუნოებად ჩემი დღეთა მათ ანტიპადს, მოწამისა ჩემისა სარწმუნოდსათა, რომელი-იგი მოიკლა თქუენ შორის, სადა-იგი ეშმაკი მკვდრ არს.
14. არამედ მაქუს შენდა მომართ მცირედი, რამეთუ გყვანან ვინმე, რომელთა უპყრიეს სწავლად იგი ბალამისი, რომელი ასწავა ბალაკს, რადთა დადვას დაბრკოლებად წინაშე ძეთა ისრაელისათა, და ჭამად კერპთა ნაზორევისა და სიძვად.
15. ეგრეთვე შენცა გყვანან, რომელთა უპყრიეს სწავლად იგი ნიკოლაელთად.
16. შეინანე: უკუეთუ არა, მოვალ შენდა ადრე და ბრძოლა – ვყო მათ თანა მახვლითა პირისა ჩემისაითა.
17. რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა, ვითარმედ: რომელმან სძლოს, მივსცე მას მანანაძსა მისგან დაფარულისა და მივსცე რიცხვ სპეტაკი და რიცხუსა მას თანა სახელი ახალი დაწერილი, რომელი არავინ უწყის, გარნა რომელმან მიიღოს.
18. და ანგელოზსა თვატრისა ეკლესიისასა მიუწერე, ვითარმედ: ამას იტყვს ძე ღმრთისად: რომლისა თუალნი არიან, ვითარცა ალი ცეცხლისად, და ფერწნი მისნი მსგავს არიან რვალსა გუნდრუკსა:
19. ვიცნი საქმენი შენნი და სიყუარული შენი და სარწმუნოებად და მსახურებად და მოთმინებად და საქმენი შენნი უკუანადასკნელნი უმრავლეს პირველისა.
20. არამედ მაქუს შენდა მომართ, რამეთუ უტევე ცოლი შენი იეზაბელ, რომელი იტყვს თავსა თვსსა წინადაწარმეტყუელად და ასწავლის და აცთუნებს ჩემთა მონათა სიძვად და ჭამად კერპთა ნაზორევისა.

21. და მივეც მას ჟამი, რადთა შეინანოს, და არა ჰნებავს სინანულად სიძვისაგან მისისა.
22. აჰა ესერა დავამკუა იგი სარეცელსა ზედა, და რომელნი იმრუშებდეს მის თანა, შთავყარნე ჭირსა დიდსა, უკუეთუ არა შეინანონ საქმეთაგან მათთა.
23. და შვილნი მისნი მოვსწყვდნე სიკუდილითა, და ცნან ყოველთა ეკლესიათა, ვითარმედ მე ვარ, რომელი განვიკითხავ გულსა და თირკუმელთა; და მიგცე თქუენ თვთოეულსა საქმეთა თქუენთაებრ.
24. ხოლო თქუენ გეტყვ, სხუათა მაგათ, რომელნი ხართ თვატირს შინა, რომელთა არა გაქუს სწავლაჲ ესე, რომელთა არა გიცნობიან სიღრმენი ეშმაკისანი, ვითარ იტყვან, არღარა მოვაწიო თქუენ ზედა სხუად სიმძიმე.
25. არამედ რომელი-ეგე გაქუს, დაიმჭირეთ, ვიდრემდის მოვიდე.
26. და რომელმან სძლოს და დაიმარხნეს ვიდრე აღსასრულადმდე საქმენი ჩემნი, მივსცე ჳელმწიფებაჲ წარმართთა ზედა.
27. და ჰმწყსიდეს მათ კუერთხითა რკინისადთა; ვითარცა ჳურნი იგი მეკეცეთანი შეიმუსრნიან, ვითარცა მე მოვიდე მამისაგან.
28. და მივსცე მას ვარსკულავი იგი განთიადისად.
29. რომელსა ჳქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა.

3

1. და ანგელოზსა სარდისა ეკლესიისასა მიუწერე, ვითარმედ: ამას იტყვს, რომელსა ჳქონან შვდნი იგი სულნი ღმრთისანი და შვდნი იგი ვარსკულავნი: ვიცნი საქმენი შენნი, რამეთუ სახელი გაქუს და ცხოველ ხარ და მკუდარ ხარ.
2. იქმენ მღვძარე და დაამტკიცენ სხუანი იგი, რომელთად გეგულებოდა განგდებაჲ, რამეთუ არა მიჰოვნიან საქმენი შენნი აღსრულებულად წინაშე ღმრთისა ჩემისა.
3. იკსენებდ უკუე, ვითარ მიიღე და შეინანე, ხოლო უკუეთუ არა მღვძარე იყო, მოვიდე შენ ზედა, ვითარცა მჰარავი, და ვერ სცნა, რომელსა ჟამსა მოვიდე შენ ზედა.
4. არამედ მცირედი სახელები გყავს სარდეს შინა, რომელთა არა შეუგინებდეს სამოსელები მათი, და ვიდოდინ იგინი ჩემ თანა სამოსლითა სჳეტაკითა, რამეთუ ღირს არიან.
5. რომელმან სძლოს, ესრეთ შეიმოსოს სამოსელი სჳეტაკი და არა აღვკოცო სახელი მისი წიგნისაგან ცხოველთაჲსა და აღვიარო სახელი მისი წინაშე მამისა ჩემისა და წინაშე ანგელოზთა მისთა.
6. რომელსა ჳქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა.
7. და ანგელოზსა ფილადელფიისა ეკლესიისასა მიუწერე: ამას იტყვს წმიდაჲ იგი და ჳემმარიტი, რომელსა აქუს კლიტედ დავითისი, რომელი-იგი განაღებს, და არავინ დაჰჳმას, გარნა განმღებელმან მან, და არავინ განაღოს დაჳშული იგი.
8. აჰა ესერა მიმიცემია წინაშე შენსა კარი განღებული, რომლისა დაჳშვად ვერვინ შემძლებელ არს, რამეთუ მცირე ძალი გაქუს, და დაიმარხე სიტყუად ჩემი და არა უარ-ჳყავ სახელი ჩემი.
9. აჰა ესერა მიგცემ კრებულისაგან ეშმაკისა, რომელნი იტყვან თავსა თჳსსა ჳურიად, და არა არიან, არამედ ტყუვიან; აჰა ესერა ვყვნე იგინი, რადთა

მოვიდენ და თაყუანის-გცენ წინაშე ფერჯთა შენტა და ცნან, რამეთუ შეგიყუარე შენ.

10.რამეთუ დაიმარხე შენ სიტყუად მოთმინებისა ჩემისაჲ, და მეცა დაგიცვა შენ ჟამისა მისგან განსაცდელისა, რომელსა ეგულებს მოსლვად ყოველსა ზედა სოფელსა გამოცდად მკვდრთა მათ ქუეყანისათა.

11. აჰა მოვალ ადრე. იპყარ, რომელ-ეგე გაქუს, რადთა არავინ მიგიღოს გვრგვნი შენი.

12. რომელმან სძლოს, ვყო იგი სუეტად ტაძარსა შინა ღმრთისა ჩემისასა, და გარე არღარა განვიდეს და დავეწერო მის ზედა სახელი ღმრთისა ჩემისაჲ და სახელი ქალაქისა ღმრთისა ჩემისაჲ ახლისა იერუსალჴმისაჲ, რომელი გარდამოვალს ზეცით ღმრთისაგან ჩემისა, და სახელი იგი ახალი.

13.რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა.

14. და ანგელოზსა ლავდიკიისა ეკლესიისასა მიუწერე, ვითარმედ: ამას იტყვს ამენ, მოწამჴ იგი სარწმუნოდ და ჭემმარიტი, დასაბამი დაბადებულთა ღმრთისათაჲ:

15. ვიცნი საქმენი შენნი, რამეთუ არცა გრილი ხარ, არცა ტფილი. ჯერ-იყო, რადთამცა ანუ გრილი იყავ, ანუ ტფილი.

16. არამედ ესრეთ ნელ-ტფილი ხარ და არცა გრილი, არცა ტფილი; მეგულების აღმოგდებაჲ შენი პირისაგან ჩემისა.

17. რამეთუ იტყვ: მდიდარ ვარ და განვმდიდრდი და არარაჲ მექმარების. და არა უწყი, რამეთუ შენ ხარ უბადრუკ და საწყალობელ და გლახაკ და ბრმა და შიშულ.

18. განგაზრახებ შენ, რადთა იყიდო ჩემგან ოქროდ გამოჭურვებული ცეცხლითა, რადთა განჰმდიდრდე, და სამოსელი სპეტაკი, რადთა შეიმოსო, და არა გამოს სირცხული სიშიშულისა შენისაჲ, და საოლავი, რადთა იოლნე თუალნი შენნი და ჰხედვიდე.

19. მე რომელნიცა მიყუარდენ, ვამხილებ და ვასწავებ. ეშურებოდე უკუე და შეინანე.

20. აჰა ესერა ვდგა კარსა ზედა და ვჰრეკ. უკუეთუ ვინ ისმინოს ჳმისა ჩემისაჲ და განაღოს კარი, და შევიდე მის თანა და ვჰამო მის თანა სერი, და მან - ჩემ თანა.

21. რომელმან სძლოს, მივსცე მას დაჯდომად ჩემ თანა საყდარსა ჩემსა, ვითარცა-იგი მე ვსძლე და დავჯდე მამისა ჩემისა თანა საყდარსა მისსა,

22. რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ, რასა ეტყვს სული ეკლესიათა.

4

1. შემდგომად ამისა ვიხილე, და აჰა კარი განღებული ცათა შინა,და ჳმად იგი, რომელ მესმა პირველ, ვითარცა საყვრისაჲ, მეტყოდა მე, ვითარმედ: აღმოვედ აქა, და გიჩუენო, რად-იგი ყოფად არს შემდგომად ამისა.

2.მეყსეულად ვიქმენ სულითა. და აჰა დგა საყდარი ცათა შინა.

3. და საყდარსა ზედა მჯდომარე და მჯდომარე იგი იყოს მსგავსი ქვასა მას იასჴსა და სარდიონსა; და ირისედ იყო გარემო საყდრისა მის, და ეგრეთვე ხილვად სამარაგდეთაჲ.

4. გარემო საყდრისა საყდარნი ოც და ოთხნი, და საყდართა მათ ზედა ოც და ოთხნი მღდელნი მსხდომარენი, შემოსილნი სამოსლითა სპეტაკითა, და თავთა მათთა ზედა გვრგვნი ოქროსანი.
5. და საყდრისა მისგან გამოვლენ ელვანი და ჳმანი და ქუხილნი; და შვდნი ლამპარნი ცეცხლისანი იწურებოდეს წინაშე საყდარსა მისსა, რომელნი არიან შვდნი იგი სულნი ღმრთისანი.
6. და წინაშე საყდარსა მისსა, ვითარცა ზღუაჲ ჳიქისაჲ, მსგავსი ბროლისაჲ; და შორის საყდრისა და გარემო საყდრისა ოთხნი ცხოველნი, სავსენი თუალითა წინაჲთ და უკუანაჲთ.
7. და პირველი იგი ცხოველი მსგავსი იყო ლომისაჲ, და მეორე ცხოველი მსგავსი იყო კურომსაჲ, და მესამესა ცხოველსა აქუნდა პირი კაცისაი, და მეოთხედ მსგავსი არწივისა მფრინვალესა.
8. და ოთხთა მათ ცხოველთა თვთოეულსა აქუნდეს ექუსნი ფრთენი გარემო, და შინაგან სავსე არიან თუალთა. და განსუენებაი არა აქუს დღე და ღამე, არამედ იტყვან: წმიდა არს, წმიდა არს, წმიდა არს უფალი ღმერთი, ყოვლისა მპყრობელი, რომელი იყო და რომელი არს და რომელი მომავალ არს.
9. და რაჟამს მისცენ ცხოველთა მათ დიდებაჲ და პატივი და მადლობაჲ მჯდომარესა მას საყდარსა ზედა, რომელი ცხოველ არს უკუნითი უკუნისამდე.
10. დავარდებიან ოც და ოთხნი იგი მღდელნი წინაშე საყდართა ზედა მჯდომარისა მის და თაყუანის-სცემენ მას, რომელი-იგი ცხოველ არს უკუნითი უკუნისამდე, და დასხმენ გვრგვნთა მათთა წინაშე საყდრისა მის და იტყვან:
11. ღირს ხარ შენ, უფალო ღმერთო ჩუენო წმიდაო, მიღებად დიდებისა და პატივისა და ძლიერებისა, რამეთუ შენ დაჰბადენ ყოველნივე, და ნებითა შენითა იყვნეს და დაეზადნეს.

5

1. და ვიხილე მარჯუენით საყდართა ზედა მჯდომარისა მის წიგნი, დაწერილი შინაგან და გარეგან, დაბეჭდული ბეჭდითა შვდითა.
2. და ვიხილე ანგელოზი ძლიერი, რომელი ქადაგებდა ჳმითა დიდითა, ვითარმედ: ვინ-მე ღირს არს განღებად წიგნისა ამის და განჳსნად ბეჭედთა მისთა?
3. და ვერვინ შემძლებელ იყო ზეცათა შინა, არცა ქუეყანასა ზედა, არცა უფსკრულთა შინა განღებად წიგნისა მის და არცა მიხედვად მისა.
4. და მე ვტიროდე ფრიად, რამეთუ არავინ იპოვა, რომელსამცა განელო წიგნი იგი, ანუმცა მიეხედნეს მისა.
5. და ერთმან მღდელთა მათგანმა მრქუა მე: ნუ სტირ, აჰა ესერა სძლო ლომმან თესლისაგან იუდაძსა, ძირმან დავითისმან, რომელმან ადალოს წიგნი და შვდნი იგი ბეჭედნი მისნი.
6. და ვიხილე შორის საყდრია და ოთხთა მათ ცხოველთა და მღდელთაძსა კრავი მდგომარედ ვითარცა დაკლული. და აქუნდეს შვდნი რქანი და შვდნი თუალნი, რომელ არიან შვდნი იგი სულნი ღმრთისანი, რომელნი მოივლინებიან ყოველსავე ქუეყანასა.
7. და მოვიდა და მიიღო წიგნი მარჯუენისაგან საყდართა ზედა მჯდომარისა.

8. და რაჟამს მიიღო მან წიგნი იგი, ოთხნი იგი ცხოველნი და ოც და ოთხნი მღდელნი დავარდეს კრავისა მის. და აქუნდა თითოეულსა ათმალი და ლანკნანი ოქროდსანი, სავსენი საკუმეველითა, რომელ არიან ლოცვანი წმიდათანი.
9. და გალობდეს გალობასა ახალსა და იტყოდეს: ღირს ხარ შენ მიღებად წიგნისა მის და აღებად ბეჭედთა მისთა, რამეთუ დაიკალ და გვყიდენ ჩუენ ღმრთისა სისხლითა შენითა ყოვლისაგანვე თესლისა და ენისა და ერთა და წარმართთა,
10. და ჰყვენ იგინი ღმრთისა ჩუენისა მეფედ და მღდელად, და სუფევდენ იგინი ქუეყანასა ზედა.
11. და ვიხილე და მესმა, ვითარცა ჰმად ანგელოზთა მრავალთაჲ გარემო საყდრისა და ცხოველთა და მღდელთაჲსა. და იყო რიცხვ მათი ბევრნი ბევრთანი და ათასნი ათასთანი,
12. რომელნი იტყოდეს ჰმითა დიდითა: ღირს არს კრავი იგი დაკლული მიღებად ძალისა და სიმდიდრისა და სიბრძნისა და პატივისა და დიდებისა და კურთხევისა.
13. და ყოველთავე დაბადებულთაჲ, რომელნი არიან ცათა შინა და ქუეყანასა ზედა და უფსკრულთა შინა და ზღუათა, ყოველთაჲ მესმა, რომელნი იტყოდეს: რომელი ზის საყდართა ზედა და კრავისა, კურთხევაჲ და პატივი და დიდებაჲ და სიმტკიცე უკუნითი უკუნისამდე, ამენ.
14. და ოთხთა მათ ცხოველთა თქუეს: ამენ. და მღდელნი იგი დავარდეს და თაყუანის-სცეს.

6

1. და ვიხილე, რამეთუ აღაღო კრავმან მან ერთი შვდთა მათ ბეჭედთაგანი, და მესმა ერთისა ცხოველთა მათგანისაჲ, რომელი იტყოდა, ვითარცა ჰმითა ქუხილისაჲთა, ვითარმედ: მოვედ და იხილე.
2. და აჰა ცხენი სპეტაკი, და მჯდომარესა მას ზედა აქუნდა მშვლდი, და მიეცა მას გვრგვნი, და განვიდა ძლევეითა და სძლოსცა.
3. და რაჟამს აღაღო მეორე ბეჭედი, მესმა მეორისა მის ცხოველისაჲ, რომელი იტყოდა, ვითარმედ: მოვედ!
4. და გამოვიდა სხუად ცხენი წითელი, და მჯდომარესა მას ზედა მიეცა აღებად მშვდობაჲ ქუეყანით, რადთა ერთმანეთი მოსწყვდონ, და მიეცა მას მახვლი დიდი.
5. და რაჟამს აღაღო მესამე ბეჭედი, მესმა მესამისა მის ცხოველისაჲ, რომელი იტყოდა: მოვედ და იხილე. და აჰა ცხენი შავი, და მჯდომარესა მას ზედა აქუნდა ველთა მისთა უღელი.
6. და მესმა ჰმად შორის ოთხთა მათ ცხოველთაჲსა, რომელი იტყოდა: სამაგდანი იფქლი დრაჰკნის, და სამი სამაგდანი ქერი დრაჰკნის, და ღვწოსა და ზეთსა ნუ ავნებ.
7. და რაჟამს აღაღო მეოთხე ბეჭედი, მესმა მეოთხისა ცხოველისაჲ, რომელი იტყოდა: მოვედ და იხილე,
8. და აჰა ცხენი მწუანე, და მჯდომარესა მას ზედა სახელი მისი სიკუდილი; და ჯოჯობითი შეუდგა მას, და მიეცა მას ჰელმწიფებაჲ მეოთხედსა ზედა

ქუეყანისასა მოსრვად მათდა მახვილითა სიყმილითა და სიკუდილითა და მჯეცთა მიერ ქუეყანისათა.

9. და რაჟამს ალალო მეხუთე ბეჭედი, ვიხილენ საკურთხეველსა ქუეშე სულნი იგი მკუდართანი სიტყვსათჳს ღმრთისა და წამებისათჳს კრავისა მის, რომელ აქუნდა.

10. და ჳმა-ყვეს ჳმითა დიდითა და თქუეს: ვიდრემდის, მეუფეო წმიდაო და ჳემმარიტო, არა შჯი სისხლსა ჩუენსა მკვდრთაგან ქუეყნისათა?

11. და მიეცა მათ სამოსლები სპეტაკები, და ითქუა მათდა მიმართ, რადთა განისუენონ მცირედ ჟამდა, ვიდრემდის აღესრულნენ მათ თანა მონანი და მმანი მათნი და რომელთა ეგულეობდა სიკუდილი, ვითარცა მათ.

12. და ვიხიდე, რაჟამს ალალო მეექუსე ბეჭედი, და ძრვად იქმნა დიდი, და მზე შავ იქმნა, ვითარცა ძამად ბალნისად, და მთოვარე ყოვლითურთ იქმნა, ვითარცა სისხლი.

13. და ვარსკულავნი ცისანი გარდამოცვკვეს ქუეყანად, ვითარცა ლელუმან რად დაყარის ყუავილი თჳსი, ქარისაგან დიდისა შერყეულმან.

14. და ცად წარიგრაგნა, ვითარცა წიგნი წარგრაგნილი. და ყოველნი მთანი და ბორცუნი ადგილთა თჳსთაგან შეიძრნეს.

15. და მეფეთა ქუეყანისათა და მთავართა და ათასის-თავთა და მდიდართა და ძლიერთა და ყოველმან მონამან და აზნაურმან დამალნეს თავნი მათნი ქუაბთა შინა და კლდეთა შინ მათათასა.

16. და ეტყოდეს მათთა და კლდეთა: დამეცენით ჩუენ ზედა და დაგუფარენით ჩუენ პირისაგან საყდართა ზედა მჯდომარისა და რისხვისაგან კრავისა.

17. რამეთუ მოვიდა დღე იგი დიდი რისხვისა მისისად და ვინ შემძლებელ არს დადგომად?

7

1. და შემდგომად ამისა ვიხილენ ოთხნი ანგელოზნი, მდგომარენი ოთხთა კიდეთა ქუეყანისათა. და ეპყრნეს ოთხნი იგი ქარნი ქუეყანისანი, რადთა არა ქროდიან ქუეყანასა ზედა, არცა ზღუასა, არცა ხეთა.

2. და ვიხილე სხუად ანგელოზი, აღმომავალი აღმოსავალით მზისადთ, და აქუნდა ბეჭედი ღმრთისა ცხოველისად. და ჳმა-ყყო ჳმითა დიდითა ოთხთა მათ ანგელოზთა, რომელთა მიეცა ვნებად ქუეყანისა და ზღვსად, ვითარმედ:

3. ნუ ავნებთ ქუეყანასა, ნუცა ზღუასა, ნუცა ხეთა, ვიდრემდის დავჳბეჭდნეთ მონანი ღმრთისა ჩუენისანი შუბლთა ზედა მათთა.

4. და მესმა რიცხჳ დაბეჭდულთად მათ: ას ორმეოც და ოთხი ათასი დაბეჭდულთად ყოვლისაგან ტომისა მეთა ისრაჳლისათა:

5. თესლისაგან იუდაძსა ათორმეტი ათასი, დაბეჭდულთად, თესლისაგან რუბენისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან ლადისა ათორმეტი ათასი,

6. თესლისაგან ასერისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან ნეფთალემისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან მანასესა ათორმეტი ათასი,

7. თესლისაგან სვმეონისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან ლევისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან იზაქარისა ათორმეტი ათასი,
8. თესლისაგან ზაბულონისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან იოსებისა ათორმეტი ათასი, თესლისაგან ბენიამენისა ათორმეტი ათასი დაბეჭდულთაჲ.
9. და შემდგომად ამისა ვიხილე, და აჰა ერი ფრიადი, რომლისა აღრიცხუვად ვერვინ შემძლებელ იყო, ყოველთაგან წარმართთა და ტომთა და ერთა და ენათა, მდგომარენი წინაშე საყდრისა და წინაშე კრავისა, შემოსილნი სამოსლითა სპეტაკებითა და ჯელთა მათთა აქუნდა ფინიკები.
10. და ჯმობდეს ჯმითა დიდითა და იტყოდეს: მაცხოვარებჲა ღმრთისა ჩუენისაჲ, მჯდომარისა საყდართა ზედა, და კრავისა,
11. და ყოველნივე ანგელოზნი დგეს გარემოდს საყდრისა და მდდელთაჲსა და ოთხთა მათ ცხოველთაჲსა და დავარდეს წინაშე საყდრისა მისისა პირთა ზედა მათთა და თაყუანის-სცეს ღმერთსა.
12. და იტყოდეს: ამენ. კურთხევაჲ და დიდებჲა და სიბრძნე და მადლობაჲ და პატივი და ძალი ღმრთისა ჩუენისაჲ უკუნითი უკუნისამდე. ამენ.
13. და მომიგო ერთმან მდდელთაგანმან და მრქუა: ესენი, რომელთა ჰმოსიეს სამოსლები სპეტაკები, ვიეთნი არიან, ანუ ვინაჲ მოსრულ არიან?
14. და ვარქუ მას: უფალო ჩემო, შენ უწყი. და მრქუა მე: ესენი არიან, რომელნი მოსრულ არიან ჭირისა მისგან დიდისა, და განრცხნეს, მათნი სამოსელნი მათნი და განასპეტაკნეს სისხლითა მით კრავისაჲთა.
15. ამისთვის არიან წინაშე საყდარსა ღმრთისასა და ჰმსახურებენ მას დღე და ღამე ტაძარსა შინა მისსა. და მჯდომარემან მან საყდართა ზედა დაიმკვდროს მათ შორის.
16. არღარა მოემშობს მათ, არცაღა მოეწყუროს, არცაღა მოვიდეს მათ ზედა მზეჲ, არცა ყოველივე სიცხეჲ.
17. რამეთუ კრავი იგი, რომელ არს შორის საყდრისა, ჰმწყისს მათ და უძღვს წყაროთა მიმართ წყლისა ცხოველისათა, და აღჯოცოს ღმერთმან ყოველივე ცრემლი თუალთაგან მათთა.

8

1. და რაჟამს აღაღო მეშუდე ბეჭედი, იქმნა დუმილი ცათა შინა, ვითარ ნახევარსა ჟამისასა.
2. და ვიხილენ შუდნი იგი ანგელოზნი, რომელნი წინაშე ღმრთისა დგანან, და მიეცნეს მათ შუდნი საყვრნი.
3. და სხუად ანგელოზი მოვიდა და დადგა საკურთხეველსა ზედა, რომელსა აქუნდა სასაკუმეველე ოქროსაჲ; და მიეცა მას საკუმეველი ფრიადი, რაჲთა მისცეს იგი ლოცვასა წმიდათასა საკურთხეველსა მას ზედა ოქროსასა, რომელი არს წინაშე საყდარსა.
4. და აღჯდა კუამლი იგი საკუმეველთაჲ ლოცვისა მიმართ წმიდათაჲსა ჯელისაგან ანგელოზისა მის წინაშე ღმრთისა.
5. და აღიღო ანგელოზმან მან სასაკუმეველე იგი და აღავსო ცეცხლისა მისგან საკურთხეველისა და დაასხა იგი ქუეყანასა ზედა, და იქმნნეს ქუხილნი და ჯმანი და ელვანი და ძრვაჲ.

6. და ანგელოზთა მათ, რომელთა აქუნდეს შვდნი იგი საყვრნი, განჰმზადნეს თავნი თჳსნი ცემად.
7. და პირველმან მან დასცა, და იქმნა სეტყუად და ცეცხლი, შეერთებული სისხლითა, და მოვიდა ქუეყანად, და მესამედი ქუეყანისად დაიწუა და და მესამედი ხეთად დაიწუა და ყოველივე თივად ნედლი დაიწუა.
8. და მეორემან ანგელოზმან დასცა საყვრსა და, ვითარცა მთად დიდი, მოტყინარე ცეცხლითა, შთავარდა ზღუად, და მესამედი ზღვსად იქმნა სისხლ.
9. და მოსწყდა მესამედი დაბადებულთა ზღვსათად, რომელთა თანა არს სული, და მესამედი ნავთად განიხრწნა.
10. და მესამემან ანგელოზმან დასცა, და გარდამოვარდა ზეცით ვარსკულავი დიდი მოტყინარედ ვითარცა ლამპარი, და დავარდა მესამედსა ზედა მდინარეთასა და წყაროთა ზედა წყალთასა.
11. და სახელი ვარსკულავისად მის არს აფსინთი. და გარდაიქცა მესამედი წყალთად აფსინთად, და მრავალნი კაცთაგანნი მოსწყდეს წყალთა მიერ, რამეთუ დამწარდეს.
12. და მეოთხემან ანგელოზმან დასცა საყვრსა, და იწყლა მესამედი მზისად და მესამედი მთოვარისად და მესამედი ვარსკულავთად, რადთა დაბნელდეს მესამედი მათი და მესამედი მათი არღარა გამოჩნდეს, და დღე და ღამე ეგრეთვე.
13. და ვიხილე და მესმა ერთისა არწივისა მფრინველისად ჰაერთა შინა, რომელი იტყოდა ჳმითა დიდითა: ვაჲ არს, ვაჲ არს მკვდრთა ქუეყანისათა სხუათა მათ ჳმათაგან საყვრთადსა სამთა მათ ანგელოზთა, რომელთა ეგულეების ჳმოზად.

9

1. და მეხუთემან ანგელოზმან დასცა საყვრსა, და ვიხილე ვარსკულავი, რომელი გარდამოვარდა ზეცით ქუეყანად, და მიეცა მას კლიტედ ჯურღმულისა მის უფსკრულისად.
2. და აღჴდა კუამლი ჯურღმულისა მისგან, ვითარცა კუამლი ცეცხლისა მოტყინარისად, და დაბნელდა მზე და ჰაერი კუამლისა მისგან ჯურღმულისა.
3. და კუამლისა მისგან გამოვიდეს მკალნი ქუეყანად. და მიეცა მათ ჳელმწიფებად ვითარცა აქუს ჳელმწიფებად ღრიაკალთა ქუეყანისათა.
4. და ითქუა მათდა მიმართ, რადთა არა ავნონ თივასა ქუეყანისასა, არცა ყოველსა მწუანივილსა, არცა ხეთა, არამედ კაცთა, რომელთა არა აქუს ბეჳედი ღმრთისად შუბლთა ზედა მათთა.
5. და მიეცა მათ, რადთა არა მოკლნენ იგინი, არამედ რადთა იტანჯნენ ხუთ თთუე. და ტანჯვად მათი, ვითარცა ტანჯვად ღრიანკალისად, რაჟამს უცის კაცსა.
6. და მათ დღეთა შინა ეპიებდენ კაცნი სიკუდილსა და ვერ პოვონ, და ჳსუროდის მოკუდომად, და ივლტოდის მათგანი სიკუდილი.
7. და მსგავსებად იგი მკალთად ესევითარი იყო: მსგავს იყვნეს ცხენთა, განმზადებულთა ბრძოლად. და თავთა ზედა მათთა, ვითარცა გვრგვინი ოქროდსანი, და პირნი მათნი, ვითარცა პირნი კაცთანი.

8. და აქუნდა თმები, ვითარცა თმანი დედათანი, და კბილნი მათნი ვითარცა ლომთანი იყვნეს.
9. და აქუნდა ჯაჭუები ვითარცა ჯაჭუები რკინისაი, და ჳმად ფრთეთა მათთად ვითარცა ჳმად ეტლთა ცხენთა მრავალთად, რომელნი რბიოდინ ბრძოლად.
10. და აქუს კუდები, მსგავსი ღრიაკალთად, და საწერტლები. და კუდებითა მათითა აქუს ჳელმწიფებად ვნებად კაცთა ხუთ თთუე.
11. და აქუს მათ ზედა მეფედ ანგელოზი იგი უფსკრულისაი. სახელი მისი ებრაელებრ: ავადონ, ხოლო ბერძლებრ აქუს სახელი აპოლიონ.
12. ერთი იგი ვაებად წარჳდა. აჳა ესერა მოვლენ ორნიღა ვაებანი შემდგომად ამისა.
13. მიექუსემან ანგელოზმან დასცა საყვრსა თვსსა, და მესმა ჳმად ერთი ოთხთა მათ რქათაგან საკურთხეველისა მის ოქროდსათა, რომელ არს წინაშე ღმრთისა,
14. რომელი ეტყოდა მიექუსესა მას ანგელოზსა, ვითარმედ: რომელსა-ეგე გაქუს საყვრი, განჳსნენ ოთხნი იგი ანგელოზნი, რომელნი შეკრულ არიან მდინარესა მას ზედა დიდსა ევფრატსა.
15. და განიჳსნენ ოთხნი იგი ანგელოზნი, განმზადებულნი ჟამისა მისთვის და დღისა და თთვისა და წელიწადისა, რადთა მოსრან მესამედი კაცთად.
16. და რიცხვ მჳედრობათად მათ ცხენთად ბევრნი ბევრთანი, მესმა რიცხვ მათი.
17. და ესრეთ ვიხილენ ცხენნი იგი ხილვითა, და მსხდომარეთა მათ ზედა აქუნდა ჯაჭუები ცეცხლისა და ვაკინთისა და წუმწუმის სახენი; და თავნი ცხენთანი ვითარცა თავნი ლომთანი; და პირთა მათთაგან გამოვალს ცეცხლი და კუამლი და წუმწუბად.
18. სამთა ამათ წყლულებათაგან მოსწყდა მესამედი კაცთად – ცეცხლისაგან და კუამლისა და წუმწუმისა, რომელ-იგი გამოვიდოდეს პირთაგან მათთა.
19. რამეთუ ჳელმწიფებად იგი ცხენთად მათ პირთა შინა მათთა არს და კუდთა, რამეთუ კუდნი მათნი მსგავს არიან გუელთა, და აქუს თავები და მით ავნებენ.
20. და სხუათა მათ კაცთა, რომელნი-იგი არა მოიკლნეს ამათ წყლულებათაგან, არა შეინანეს მათ საქმეთაგან ჳელთა მათთადსა, რადთამცა არა თაყუანის-სცემდეს ეშმაკთა და კერპთა ოქროდსა და ვერცხლისა და ქვისა და შეშისათა, რომელთა ვერცა ხედვად ძალ-უც, ვერცა სმენად ვერცა სლვად.
21. და არა შეინანეს კაცის-მკლველობათა მათთაგან და არცა მწამლველობათა მათთაგან, არცა სიძვისა მათისაგან, არცა მჳარვობათა მათთაგან.

1. და ვიხილე ანგელოზი ძლიერი, გარდამომავალი ზეცით, და ემოსა ღრუბელი; და ირისე, რომელ არს მშჳლდი ცისად ბერძლებრ, იყო თავსა ზედა მისსა; და პირი მისი, ვითარცა მზე, და ფერჳნი მისნი, ვითარცა სუეტნი ცეცხლისანი.
2. და აქუნდა ჳელთა მისთა წიგნი განღებული. და დადვა ფერჳი მისი მარჯუენე ზღუასა ზედა და მარცხენე-ქუეყანასა ზედა.

3. და ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა, ვითარცა ლომი რად ყვრინ. და რაჟამს ჳმა-ყო, თქუნეს შვდთა ქუხილთა ჳმანი მათნი.
4. და რაჟამს თქუეს შვდთა მათ ქუხილთა, მეგულეობდა წერად. და მესმა ჳმად ზეცით, რომელი მეტყოდა: დაჰბეჰდე, რად-ეგე თქუეს შვდთა მათ ქუხილთა, და ნუ დასწერ.
5. და ანგელოზმან მან, რომელი-იგი ვიხილე ქუეყანასა ზედა და ზღუასა ზედა მდგომარწ, აღილო ჳელი თვსი მარჯუენე ზეცად.
6. და ფუცა მისა, რომელი-იგი ცხოველ არს უკუნითი უკუნისამდე, რომელმან დაჰბადა ცად და რად არს მას შინა, და ქუეყანად და რად არს მას შინა, და ზღუად და რად არს მას შინა, ვითარმედ: ჟამი არღა იყოს.
7. არამედ დღეთა მათ ჳმისა მეშვდისა ანგელოზისა, რომელსა ეგულეობის დაცემად საყვრისა, და აღესრულა საიდუმლოდ ღმრთისად, ვითარცა ახარა მონათა თვსთა წინსწარმეტყუელთა.
8. და ჳმად იგი, რომელი მესმა პირველ, კუალად მეტყოდა მე, ვითარმედ: წარვედ და აღაღე წიგნი იგი განღებული ჳელთა შინა ანგელოზისა მის, მდგომარისა ზღუასა ზედა და ჳმელსა.
9. და წერვედ ანგელოზისა მის და ვარქუ მას მოცემად ჩემდა წიგნი იგი. და მრქუა მე, ვითარმედ: აღილე და შეჰამე წიგნი ესე, და დაამწაროს მუცელი შენი, არამედ პირსა შენსა ტკბილ იყოს ვითარცა თაფლი.
10. და აღვილე წიგნი იგი ჳელთაგან ანგელოზისათა და შევჰამე. და იყო პირსა შინა ჩემსა ტკბილ ვითარცა თაფლი. და რაჟამს შევჰამე იგი, დაამწარა მუცელი ჩემი.
11. და მრქუა მე: ჯერ-არს შენდა კუალად წინაღსწარმეტყუელებად ერთა ზედა და წარმართთა და და ენათა და მეფეთა ქუეყანისათა.

11

1. და მომეცა მე ლერწამი, მსგავსი კუერთხისად, და მრქუა: აღდეგ და განზომე ტამარი ღმრთისად და საკურთხეველი და თაყუანის-მცემელნი მას შინა.
2. და ეზოდ იგი, რომელი არს გარეგან ტამრისა, განაგდე გარე და ნუ განჰზომ მას, რამეთუ მიეცა იგი წარმართთა, და ქალაქი იგი წმიდად დათრგუნონ ორმოც და ორ თთუე.
3. და მივსცე ორთა მათ მოწამეთა ჩემთა, და წინაღსწამეტყუელებდენ ათას ორას და სამეოც დღე, შემოსილნი ძაძითა.
4. ესენი არიან ორნი იგი ზეთისხილნი და ორნი სასანთლენი, მდგომარენი წინაშე უფლისა ყოვლისა ქუეყანისა,
5. და რომელსა უნდეს ვნებად მათდა, ცეცხლი გამოვალს პირისაგან მათისა და შემჰამს მტერთა მათთა; და რომელსაცა ენებოს ვნებად მათი, ესრეთ ჯერ - არს მოკუდლომად მისი.
6. ამათ აქუს ჳელმწიფებად დაჰშვად ცათა, რადთა არა წვმდეს დღეთა მათ წინაწარმეტყუელებისა მათისათა; და ჳელმწიფებად აქუს წყალთა ზედა, რადთა გარდააქციონ სისხლად და რადთა შემუსრონ ქუეყანად, რაოდენ - გზისცა ენებოს, ყოვლითავე წყლულებითა.

7. და რაჟამს აღასრულონ წამებად მათი, მკეცმან მან, რომელი აღმოვალს უფსკრულით, ბრძოლა- ყოს მათ თანა და სძლოს და მოკლნეს იგინი.
8. და მძორები მათი უბანთა ზედა ქალაქისა მის დიდისათა, რომელსა ეწოდების სულიერად სოდომი და ეგვიპტე, სადა – იგი უფალი მათი ჯუარს- ეცუა.
- 9 . და იხილონ ერთა და ტომთა და ენათა და წარმართთა მძორები მათი სამ დღე და ნახევარ და არა უტეონ მძორებსა მათსა დადებად სამარებსა შინა.
10. და მკვდრთა ქუეყანისათა განიხარონ მათ ზედა და იშუებდენ და ძღუენი მისცენ ურთიერთას, რამეთუ ამათ ორთა წინაწარმეტყუელთა ტანჯნეს მკვდრნი ქუეყანისანი.
11. და შემდგომად სამისა მის და ნეხევრისა დღისა სული ღმრთისაჲ ცხოველი შევიდა მათ თანა; და აღდგეს ფერჯთა ზედა მათთა. და შიში დიდი დაეცა მათ ზედა, რომელნი ჰხედვიდეს მათ.
12. და მესმა ჳმად დიდი ზეცით, რომელი ეტყოდა მათ: აღმოვედით აქა. და აღვიდეს ზეცად ღრუბლითა. და იხილნეს იგინი მტერთა მათთა.
- 13 . მას დღესა შინა იქმნა ძრვად დიდი, და მეთედი ქალაქისაჲ დაეცა, და მოსწყდეს ძრვისა მისგან კაცნი შუდ ათასნი, და სხუანი იგი შეშინებულ იქმნეს და მისცეს დიდებაჲ ღმერთსა ცათასა.
- 14 . ვაებაჲ იგი მეორე წარჯდა, და აჰა ესერა ვაებაჲ იგი მესამე მოვალს ადრე.
- 15 . და მეშუდემან მან ანგელოზმან დასცა საყვრსა, და იქმნეს ჳმანი დიდნი ცათა შინა, რომელნი იტყოდეს: იქმნა სუფევაჲ სოფლისაჲ უფლისა ჩუენისაჲ და ქრისტეს მისისაჲ.
16. და კუალად ოც და ოთხნი იგი მღდელნი, რომელნი სხენან წინაშე საყდარსა ღმრთისასა საყდართა ზედა მათთა, დავარდეს პირსა ზედა და თაყუანის – სცეს ღმერთსა
17. და თქუეს: გმადლობთ შენ, უფალო ღმერთო, ყოვლისა მპყრობელო, რომელი ხარ და რომელი – ეგე იყავ, რამეთუ მიიღე ძალი ეგე შენი დიდი და ჰსუფევ.
18. და წარმართნი განრისხნეს. და მოვიდა რისხვაჲ შენი და ჟამი მკუდართა შჯისაჲ და მიცემად სასყიდელი მონათა შენთა წინაწარმეტყუელთა და წმიდათა და მოშიშთა სახელისა შენისათა, მცირეთა და დიდთა.
19. და განელო ტადარი ღმრთისაჲ ცათა შინა, და იხილვა კიდობანი იგი აღთქუმისა ღმრთისაჲ ტადარსა შინა მისსა. და იქმნეს ელვანი და ქუხილნი და ჳმანი და სეტყუაჲ დიდი.

- 1 . და სასწაული დიდი გამოჩნდა ცათა შინა: დედაკაცი, რომელსა ემოსა მზე, და მთოვარე იყო ქუეშესა ფერჯთა მისთა, და თავსა ზედა მისსა გვრგვნი ვარსკულავთა ათორმეტთაჲ .
- 2 . და მუცლად – ელო და ღაღადებდა, რამეთუ ელმოდა და იგუემებოდა შობად.
3. და იხილვა სხუად სასწაული ცათა შინა. და აჰა ვემაპი ცეცხლისაჲ დიდი, რომელსა ედგნეს თავნი შუდნი და რქანი ათნი, და თავთა ზედა მისთა შუდნი გვრგვნი.

4. და კუდი მისი მიითრევდა მესამედსა ვარსკულავთა ცისათა, და გარდამოყარნა იგინი ქუეყანად. და ვეშაპი იგი დგა წინაშე დედეკაცისა მის, რომელსა ეგულეობდა შობად, რადთა ოდეს შვეს, შთანთქას შვილი მისი.
5. და შვა მან ძმ წული, რომელსა ეგულეობის მწყსად ყოველთა წარმართთად კურთხითა რკინისადთა, და წარტაცებულ იქმნა შვილი მისი ღმრთისა მიმართ და საყდრისა მიმართ მისისა.
6. და დედაკაცი იგი ივლტოდა უდაბნოდ, სადა – იგი აქუს მუნ ადგილი განმზადებული ღმრთისა მიერ, რადთა მუნ გამოზარდონ იგი ათას ორას და სამეოც დღე.
7. და იქმნა ბრძოლად ცათა შინა: მიქაელ და ანგელოზნი მისნი ჰბრძოდეს ვეშაპსა მას, და ვეშაპი და ანგელოზნი მისნი ებრძოდეს მათ.
8. და ვერ შეუძლო და არცაღა ეპოვა მას ადგილი ცათა შინა.
9. და გარდამოვარდა ვეშეპი იგი დიდი, გუელი დასაბამისად, რომელსა ეწოდება ეშმაკი და სატანა, რომელი აცთუნებს ყოველსა სოფელსა; გარდამოვარდა ქუეყანად და ანგელოზნი მისნი მის თანა გარდამოცვეს.
10. და მესმა ჳმად დიდი ცათა შინა, რომელი იტყოდა, ვითარმედ: აწ იქმნა მაცხოვარება და ძალი და სუფევა ღმრთისა ჩუენისად და ჳელმწიფება ქრისტეს მისისად, რამეთუ გარდამოვარდა შემასმენელი ძმათა ჩუენტად, რომელი შეასმენდა მათ წინაშე ღმრთისა ჩუენისა დღე და ღამე.
11. და მათ სძლეს მას სისხლითა მით კრავისადთა და სიტყვთა წემებისა მისისადთა და არა შეიყუარნეს სული მათნი ვიდრე სიკუდილადმდე .
12. ამისთვის იხარებდით ცანი და ყოველნი დამკვდრებულნი მას შინა. ვად არს ქუეყანისა და ზღვსა, რამეთუ გარდამოვარდა ეშმაკი თქუენდა მომართ სავსე გულის - წყრომითა დიდითა, რამეთუ უწყის, ვითარმედ მცირედი ჟამი უც მას.
- 13 . და რაჟამს იხილა ვეშაპმან მან, ვითარმედ გარდამოვარდა ქუეყანად, დევნა- უყო დედაკაცსა მას, რომელმან შვა ძმ იგი წული .
- 14 . და მიეცნეს დედაკაცსა მას ორნი ფრთენი არწივისა მის დიდისანი, რადთა ფრინვიდეს უდაბნოდ ადგილსა მისსა, რადთა გამოიზარდოს მუნ წელსა და წელთა და კერძოსა წელიწადისასა პირისაგან გუელისა მის.
15. და აღმოასხა გუელმან მან პირისაგან თვისისა წყალი, ვითარცა მდინარე, შემდგომად დედაკაცისა მის, რადთამცა წარილო დედაკაცი იგი მდინარემან მან.
16. და შეეწია ქუეყანად დედაკაცსა მას. და აღალო ქუეყანამან პირი თვისი და შთანთქა მდინარე იგი, რომელი აღმოასხა ვეშაპმან მან პირით თვისით.
17. და განრისხნა ვეშეპი იგი დედაკაცისა მისთვის და წარვიდა ბრძოლის – ყოფად სხუათა მათ თანა თესლისა მისისათა, რომელნი იმარხვენ მცნებასა ღმრთისასა და აქუს წამებად იესუდსი.

1. და დავდეგ მე ქვასა ზედა ზღვსასა და ვიხილე მკეცი ერთი აღმომავალი ზღვთ, რომელსა აქუნდეს ათნი რქანი და შვდნი თავნი და რქათა ზედა მისთა ათნი გვრგვინნი და თავთა ზედა მისთა სახელნი გამობისანი .

2. და მკვეცი იგი, რომელი ვიხილე, იყო მსგავსი ვეფხისაჲ, და ფერწნი მისნი, ვითარცა დათვსანი, და პირი მისი, ვითარცა პირი ლომისაჲ. და მისცა მას ვეშაპმან მან ძალი თვისი და საყდარი თვისი და კელმწიფებაჲ დიდი .
3. და ერთი თავთა მისთაგანი, რომელი – იგი დაკლულ იყო სიკუდილდ, და წყლულებაჲ იგი სიკუდილისა მისისაჲ განიკურნა. და დაუკვრდა ყოველსავე ქუეყანასა მკვეცისა მისთჳ .
4. და თაყუანის – სცეს ვეშაპსა მას, რომელმანცა მისცა კელმწიფებაჲ იგი მკვეცსა მას; და თაყუანის- სცეს მკვეცსა და იტყოდეს: ვინ არს მსგავს მკვეცისა მის? ვინ შემძლებელ არს ბრძოლად მისა?
5. და მიეცა მას პირი დიდად მეტყუელი და მგმობარი, და მიეცა მას კელმწიფებაჲ ყოფად ბრძოლისა ორმეოც და ორ თთუე.
6. და აღალო პირი თვისი გმობად ღმრთისა მიმართ, გმობად სახელისა მისისა და სამკვდრებელისა მისისა და ცათა შინა დამკვდრებულთა მათ.
7. და მიეცა მას ბრძოლისაგა-ყოფად წმიდათა მიმართ და ძლევაჲ მათდა; მიეცა მას კელმწიფებაჲ ყოველსა ზედა ტომსა და ერსა და ენასა და ნათესავსა.
8. და თაყუანის- სცენ მას ყოველთა მკვდრთა ქუეყანისათა, რომელთა სახელები არა დაწერილ არს დასაბამითგან სოფლისაჲთ წიგნსა მას ცხორებისასა კრავისა მის დაკლულისა.
9. რომელსა ჰქონან ყურნი, ისმინენ.
10. რომელსა აქუს ტყუეობაჲ, წარვალს ტყუეობად; რომელი მახვლითა ჯერ – არს მისი მოკლვაჲ, მახვლითა თვისითა მოიკლას. აქა არს მოთმინებაჲ და სარწმუნოებაჲ წმიდათაჲ .
11. და ვიხილე სხუაჲ მკვეცი, აღმომავალი ქუეყანით, და აქუნდეს რქანი, მსგავსნი კრავისა, და ზრახვიდა, ვითარცა ვეშაპი.
12. და კელმწიფებასა პირველისა მის მკვეცისასა ყოველსა იქმნ წინაშე მისსა და ჰყოფდა ქუეყანასა და ყოველთა მკვდრთა მისთა, რადთა თაყუანის- სცენ მკვეცსა მას პირველსა, რომლისა წყლულებაჲ სიკუდილისა მისისაჲ განიკურნა.
13. და იქმნ სასწაულთა დიდთა, და რადთა ცეცხლი გარდამოკდეს ზეცით წინაშე კაცთა.
14. და აცთუნებს მკვდრთა მათ, რომელნი არიან ქუეყანასა ზედა, სასწაულთა მათთვს, რომელ მიეცნეს მას ქმნად წინაშე მკვეცისა მის, და ეტყვს მკვდრთა ქუეყანისათა, რადთა ქმნან ხატი მკვეცისაჲ მის, რომელსა – იგი აქუნდა წყლულებაჲ და ცხონდა მახვლისაგან.
15. და მიეცა მას სული მიცემად ხატსა მას მკვეცისასა, რადთა იტყოდის ხატი მკვეცისაჲ მის და ქმნას. ყოველნი, რომელთა არა თაყუანის-სცენ ხატსა მკვეცისასა, მოიკლნენ.
16. და ყვნეს ყოველნივე- მცირენი და დიდნი და მდიდარნი და გლახაკნი და აზნაურნი და მონანი , - რადთა მიიღონ ბეჭედი კელსა მათსა მარჯუენესა ზედა, ანუ შუბლსა ზედა მათსა.
17. და რადთა არავის კელ- ეწიფებოდის სყიდად, ანუ განსყიდად, გარნა რომელთა აქუნდეს ბეჭედი სახელისა მკვეცისა მის, ანუ რიცხვ სახელისა მისისაჲ.
18. აქა არს სიბრძნე; რომელსა აქუს გონებაჲ, აღიპყარნ რიცვ იგი მკვეცისაჲ, რამეთუ რიცხვ კაცისაჲ არს რიცხვ მისი ექუსას სამეოც და ექუს.

1. და ვიხილე, და აჰა კრავი იგი მდგომარე მთასა ზედა სიონსა, და მისთანა რიცხვ ას ორმეოც და ოთხი ათასი, რომელთა აქუნდა სახელი მისი და სახელი მამისა მისისა და დაწერილი შუბლთა ზედა მათთა.
2. და მესმა ზეცით ჳმაი, ვითარცა ხმა და წყალთა მრავალთა და ვითარცა ჳმაი ქუხილისა დიდისა; და ჳმაი იგი, რომელი მესმა, ვითარცა მეთაღლეთა, რომელნი სცემდეს ათაღლთა მათთა
3. და გალობდეს გალობასა ახალსა წინაშე საყდრისა და წინაშე ოთხთა მათ ცხოველთა და მღდელთასა. და ვერვინ შემძლებელ იყო ცნობად გალობისა მის, გარნა ას ორმეოც და ოთხნი იგი ათასნი სყიდულნი ქუეყანისაგან.
4. ესენი არიან, რომელნი- იგი დედათა თანა არა შეიგინეს, რამეთუ ქალწულ არიან; ესენი არიან რომელნი შეუდგენ კრავსა მას, სადაცა ვიდოდის; ესენი იესუმს მიერ სყიდულ არიან კაცთაგან შესაწირავად ღმრთისა და კრავისა.
5. და არა იპოვა პირსა მათსა ტყუვილი, რამეთუ უბიწო არიან წინაშე საყდრისა ღმრთისადასა.
6. და ვიხილე ანგელოზი მფრინვალე შორის ცისა და ქუეყანისა, და აქუნდა სახარებად საუკუნოდ ხარებად მკვდრთა ქუეყანისათა და ყოველსა ერსა ზედა და ტომთა და ენათა და წარმართთა.
7. იტყოდა ჳმითა დიდითა: გემინოდენ უფლისა და მიეცით მას დიდებად, რამეთუ მოვიდა ჳამი საშჯელისა მისისა, და თაყუანის-ეცით მას, რომელმან ქმნა ცა და ქუეყანა და ზღუად და წყარონი წყალთანი.
8. და სხუად, მეორე ანგელოზი შეუდგა მას და იტყოდა: დაეცა ბაბილონი, ქალაქი იგი დიდი, რამეთუ ღვნისა მისგან გულის წყრომისა სიძვისა მისისა ასუა ყოველთა წარმართთა.
9. და სხუად ანგელოზი მესამე შეუდგა მას და იტყოდა ჳმითა დიდითა: რომელმანცა თაყუენის-ცეს მჯეცსა მას და ხატსა მისსა და მიიღოს ბეჭედი შუბლსა მისსა, ანუ ჳელსა მისსა,
10. მანცა სუას ღვნისა მისგან გულის წყრომისა ღმრთისა, რომელი – იგი წდეულ არს ურწყულად სასუმელსა მას შინა რისხვისა მისისასა, და იტანჯოს ცეცხლითა და წუმწუბითა წინაშე წმიდათა ანგელოზთა წინაშე კრავისა.
11. და კუამლი ტანჯვისა მისისა უკუნითი უკუნისამდე აღვიდოდის, და არა აქუნდეს განსუენებაი დღე და ღამე, რომელთაცა თაყუანის – სცენ მჯეცსა მას და ხატსა მისსა, ანუ მიიღონ ბეჭედი სახელისა მისისა.
12. აქა არს მოთმინებად წმიდათა, რომელთა დაიცვნენ მცნებანი ღმრთისანი და სარწმუნოებად იესუმსი.
13. და მესმა ჳმაი ზეცით, რომელნი მეტყოდა, ვითარმედ: დაწერე : ნეტარ არიან მკუდარნი იგი, რომელნი უფლისა მიერ მოკუდენ ამიერითგან. იტყვს სული: ჳე, რადთა განისუენონ შრომათაგან მათთა, და საქმე მათი შეუდგეს მათ თანა.
14. და ვიხილე, და აჰა ღრუბელი სპეტაკი, და ღრუბელსა მას ზედა მჯდომარე, მსგავსი ძისა კაცისა. და აქუნდა თავსა ზედა თვსსა გვრგვნი ოქროდაი და ჳელთა მისთა მანგალი აღლესული.

15. და სხუად ანგელოზი გამოვიდა ტაძრისაგან და ჳმა- უყო ჳმითა დიდითა მჯდომარესა მას ღრუბელსა ზედა: მიყავ მანგალი ეგე შენი და მომკე, რამეთუ მოვიდა ჳამი მკისაჲ, და განჳმა სამკალი იგი ქუეყანისაჲ.
16. და მიყო მჯდომარემან მან ღრუბელსა ზედა მანგალი თჳსი ქუეყანად და მომკო ქუეყანაჲ.
17. და სხუად ანგელოზი გამოვიდა ტაძრისა მისგან ზეცათაჲსა, და აქუნდა მასცა მანგალი მახზლი.
18. და სხუად ანგელოზი გამოვიდა საკურთხეველისაგან, რომელსა აქუნდა კელმწიფებაჲ ცეცხლსა ზედა, და ჳმა - უყო ჳმითა დიდითა, რომელსა - იგი აქუნდა მანგალი მახზლი, ვითარმედ: მიყავ მანგალი ეგე მახზლი და მოისთულენ ტევანნი იგი ვენაჳისა მის ქუეყანისანი, რამეთუ დამწიფებულ არს ყურძენი იგი ქუეყანისაჲ.
19. და გამოიღო ანგელოზმან მან მანგალი თჳსი ქუეყანად და მოკრიბა ვენაჳი ქუეყანისაჲ და შთადვა საწნებელსა მას გულის-წყრომისა ღმრთისა დიდისაჲსა.
20. და დაიწნია საწნებელი იგი გარეშე ქალაქისა, და გამოჳდა სისხლი საწნებელისა მისგან ვიდრე აღზრადმდე ცხენთა ათას ექუსასით უტევანით შორს.

15

1. და ვიხილე სხუად სასწაული ცათა შინა დიდი და საკვრველი: ანგელოზნი შჳდნი, რომელთა აქუნდეს შჳდნი იგი წყლელუბანი უჳანადსკნელნი, რამეთუ მათ წყლულებათა ზედა აღესრულა გულის წყრომაჲ ღმრთისაჲ.
2. და ვიხილე ვითარცა ზღუად ჳიქისაჲ, შერეული ცეცხლითა. და რომელთაცა სძლიან ხატსა მას და მჳეცსა და რიცხუსა მას სახელისა მისისაჲსა, მდგომარე იყვნეს ზღუასა მას ზედა ჳიქისაჲსა და აქუნდა ათ ძალები ღმრთისაჲ.
3. და გალობენ გალობასა მოსეს, მონისა ღმრთისაჲსა, და გალობასა მას კრავისაჲსა და იტყჳან: დიდ და საკვრველ არიან საქმენი შენნი, უფალო ღმერთო, ყოვლისა მჳყრობელო; მართალ და ჳემმარიტ არიან გზანი შენნი, მეუფეო წმიდათაო.
4. ვინ არა შეშინდეს, უფალო, და ადიდებდეს სახელსა შენსა? რამეთუ შენ მხოლოდ ხარ წმიდა, და ყოველნი მოვიდენ და თაყუანის -გცენ წინაშე შენსა, რამეთუ სიმართლენნი შენნი გამოცხადნეს.
5. და შემდგომად ამისა ვიხილე, რამეთუ განეღო ტაძარი კარვისაჲ მის საწამებელისაჲ ცათა შინა.
6. და გამოვიდეს შჳდნი იგი ანგელოზნი, რომელთა აქუნდეს შჳდნი იგი წყლულებანი, რომელთა ემოსა სამოსელი სელისაჲ წმიდაჲ და ბრწყინვალეჲ, და მკერდთა მათთა ზედა ერტყა სარტყლები ოქროჲსაჲ.
7. და ერთმან ოთხთა მათ ცხოველთაგანმან მისცნა შჳდთა მათ ანგელოზთა შჳდნი ლანკნანი ოქროჲსანი, სავსენი გულის - წყრომითა ღმრთისაჲთა, რომელი - იგი ცხოველ არს უჳუნითი უჳუნისამდე.
8. და აღივსო ტაძარი იგი ჳუამლითა დიდებისაგან ღმრთისა და ძლიერებისაგან მისისა. და ვერვინ შემძლებელ იყო შესვლად ტაძარსა,

ვიდრემდის აღესრულნეს შვდნი იგი წყლულებანი შვდთა მათ ანგელოზთანი.

16

1. და მესმა ჳმად დიდი, რომელი იტყოდა შვდთა მათ ანგელოზთა, ვითარმედ: წარვედით და დასთხიენით შვდნი ეგე ლანკნანი გულის-წყრომისა ღმრთისანი ქუეყანასა ზედა.
2. და ერთი იგი წარვიდა და დასთხია ლანკნად თვისი ქუეყანასა ზედა, და იქმნა შალალი ბოროტი კაცთა ზედა, რომელთაცა აქუნდა ბეჭედი იგი მჯეცისად მათ ზედა; და თაყუანის-სცემდეს ხატსა მისსა.
3. და მეორემან ანგელოზმან დასთხია ზღუასა ზედა, და იქმნა სისხლი, ვითარცა მკუდრისად; და ყოველი სული, რომელი იყო ზღუასა შინა, მოკუდა.
4. და მესამემან დასთხია მდინარეთა ზედა და წყაროთა ზედა წყალთასა, და გარდაიქცეს სისხლად.
5. და მესმა ანგელოზისა მისგან წყალთადასა, რომელი იტყოდა: მართალ ხარ, რომელი-ეგე ხარ და იყავ წმიდა, რამეთუ ესე საჯე.
6. რამეთუ სისხლი წმიდათად და წინაწარმეტყუელთად დასთხიეს, და სისხლი ასუ მათ, რამეთუ ღირს არიან.
7. და მესმა საკურთხევლისად, რომელი იტყოდა: ჰე, უფალო ღმერთო, ყოვლისა მპყრობელო, მართალ და ჭემმარიტ არიან საშჯელნი შენნი.
8. და მეოთხემან ანგელოზმან დასთხია ლანკნად თვისი მზესა ზედა, და მიეცა მას ცეცხლითა დაწუვად კაცთა.
9. და დაიწუნეს კაცნი სიცხითა დიდითა და ჰგმობდეს კაცნი სახელსა ღმრთისასა. რომელსა-იგი აქუს ჳელმწიფებად წყლულებათა ზედა მათთა, და არა შეინანეს, რადთამცა მისცეს მას დიდება.
10. და მეხუთემან დასთხია საყდარსა მას ზედა მჯეცისა მის, და იქმნა მეუფებად მისი დაბნელებულ. და იცოხნიდეს ენათა თვისთა ტკივილისაგან
11. და ჰგმობდეს ღმერთსა ცათასა ტკივილთა მათთაგან და წყლულებათა, და არა შეინანეს საქმეთა მათთაგან.
12. და მეექუსემან დასთხია მდინარესა ზედა დიდსა ევფრატსა, და განჳმა წყალი მისი, რადთა განემზადოს გზად მეფეთად მათ, აღმოსავალით მზისადთ მომავალთად.
13. და ვიხილენ პირისაგან ვეშაპისა და პირისაგან მჯეცისა და პირისაგან ცრუ-წინაწარმეტყუელისა მის სულნი არაწმიდანი სამნი, ვითარცა მყუარნი.
14. რამეთუ არიან სულნიცა საეშმაკონი, მოქმედნი სასწაულთანი, რომელნი გამოვლენ მეფეთა ზედა ყოვლისა ქუეყანისათა შემოკრებად მათდა ბრძოლასა მას დიდისა მის დღისა ღმრთისა ყოვლისა მპყრობლისასა.
15. აჰა ესერა მოვალ, ვითარცა მპარავი. ნეტარ არს, რომელმან იღჳძოს და დაიმარხოს სამოსელი თვისი, რადთა არა შიშულად ვიდოდის, და ჰხედვიდენ უშუერებასა მისსა.
16. და შემოკრიბნა იგინი ადგილსა მას, რომელსა ეწოდების ებრაელებრ მაგედონ.

17. და მეშვდემან მან ანგელოზმან დასთხია ლანკნად თვისი ჰაერსა ზედა, და გამოვდა ჳმა დიდი ტაძრისაგან ზეცათაჲსა და საყდრისაგან, რომელი იტყოდა, ვითარმედ: იქმნა.
18. და იქმნეს ელვანი და ქუხილნი და ჳმანი და ძრვად დიდი, რომელ არა ქმნულ არს, ვინადთგან კაცნი დაეზადნეს ქუეყანასა ზედა, ესევეთარი ძრვად, ესრეთ დიდი.
19. და განიყო ქალაქი იგი დიდი სამად, და ქალაქნი წარმართთანი დაეცნეს, და ბაბილონი დიდი მოვსენებულ იქმნა წინაშე ღმრთისა მიცემად მისდა სასუმელი იგი ღვნისად გულის-წყრომისა რისხვისა მისისად.
20. და ყოველივე ჳალაკი ლტოლვილ იქმნა, და მთანი არა იპოვნეს.
21. და სეტყუად დიდი მოვიდა ზევით კაცთა ზედა და გმეს კაცთა სახელი ღმრთისად წყლულებისა მისგან სეტყვსა მის, რამეთუ დიდ არს წყლულებად მისი ფრიად.

17

1. და მოვიდა ერთი შვდთა მათ ანგელოზთაგანი, რომელთა აქუნდა შვდი იგი ლანკნები, და იტყოდა ჩემ თანა და თქუა: მოვედ, და გიჩუენო შენ საშუელი იგი მეძვისა მის დიდისად, რომელი-იგი ზის წყალთა მათ ზედა მრავალთა,
2. რომლისა თანა ისიძვეს ყოველთა მეფეთა ქუეყანისათა, და დაითრვნეს მკვდრნი ქუეყანისანი ღვნისა მისგან სიძვისა მისისა.
3. და წარმიყვანა მე სულითა უდაბნოს, და ვიხილე დედაკაცი მჯდომარჲ მჯეცსა ზედა წითელსა, სავსესა სახელებითა გმობისადთა, რომელსა ედგნეს შვდნი თავნი და ათნი რქანი.
4. და დედაკაცსა მას ემოსა ჳორფირი და მოწეული, შემკული ოქროდთა და ქვითა პატიოსნითა და მარგალიტითა. და აქუნდა ჳელთა მისთა ბარძიმი ოქომსად, სავსე სამაგელებითა და არაწმიდებითა სამვისა ქუეყანისადთა.
5. და შუბლსა მისსა ზედა სახელი დაწერილი: საიდუმლოდ, ბაბილონი დიდი, დედად მეძავთად, და სამაგელებათა ქუეყანისათად.
6. და ვიხილე დედაკაცი იგი დამთრვალი სასხლითა წმიდათადთა და სისხლითა მით მოწამეთა იესუმსთადთა. და დამიკვრადა, ვიხილე რად იგი, საკვრველებითა დიდითა.
7. და მრქუა მე ანგელოზმან მან: რად დაგიკვრდა? მე გითხრა შენ საიდუმლოდ დედაკაცისად მის და მჯეცისად, რომელსა-იგი უტვრთავს, რომელსა ჳქონან შვდნი თავნი და ათნი რქანი.
8. მჯეცი ეგე, რომელ იხილე, იყო და არა არს და ეგულების აღმოსლვად უფსკრულით და წარსაწყმედელად წარსლვად. და დაუკვრდეს მკვართა ქუეყანისათა, რომელთა სახელები არა წერილ არს წიგნსა მას ცხორებისასა დასაბამითგან საფლისადთ, რაჟამს-იგი ჳხედვიდენ, რამეთუ იყო მჯეცი იგი და არა არს და მოვიდეს.
9. აჟა არს გონებად, რომელსა აქუნდეს სიბაძნჲ. შვდნი იგი თავნი შვდნი მთანი არიან, რომელთა ზედა დედაკაცი ზის.
10. და მეფენი არიან შვდნი: ხუთნი იგი დაეცნეს, და ერთი არს, და სხუად იგი არღა მოსრულ არს, და მო-რად-ვიდეს, მცირედ ჳერ-არს მისი ყოფად.

11. და მწეცი იგი, რომელი იყო და არა არს, და ესე მერვე არს და შვდთაგანი არს და წარსაწყმედელად წარვალს.
12. და ათნი იგი რქანი, რომელ იხილენ, ათნი მეფენი არიან, რომელთა მეფობა არა მიუღია, არამედ კელმწიფებასა ვითარცა მეფენი ერთსა ჟამსა მიიღებენ მწეცისა მის თანა.
13. ამათ ერთი ნებად აქუს და ძალსა და კელმწიფებასა მათსა მწეცსა მისცემენ.
14. ესენი კრავსა მას ებრძოლნენ, და კრავმან სძლოს მათ, რამეთუ უფალი უფლებათად არს და მეუფე მეუფეთად, და მის თანა წოდებულნი იგი და რჩეულნი და მორწმუნენი.
15. და მრქუა მე: წყალნი იგი, რომელ იხილენ, ერნი არიან და წარმართნი და ენანი.
16. და ათნი იგი რქანი, რომელ იხილენ, და მწეცი-მათ მოიძულონ მეძავი იგი, განრყუნელ და შიშუელ ყონ იგი და ჯორცნი მისნი შეჭამნენ და იგი დაწუან ცეცხლითა.
17. რამეთუ ღმერთმან მოსცა გულთა მათთა ყოფად ნებისა მისისა და ყოფად ნებისა ერთისა და მიცემად მეფობად მათი მწეცსა, ვიდრემდის აღესრულნენ სიტყუანი ღმრთისანი.
18. და დედაკაცი იგი, რომელ იხილე, არს ქალაქი იგი დიდი, რომელსა აქუს მეფობად მეფეთად ქუეყანასა ზედა.

18

1. შემდგომად ამისა ვიხილე სხეულად ანგელოზი, გარდამომევალი ზეცით, რომელსა აქუნდა კელმწიფებად დიდი. და ქუეყანად განათლდა დიდებისაგან მისისა.
2. და ჳმა-ყო ჳმითა დიდითა, ვითარმედ: დაეცა ბაბილონი დიდი და იქმნა სამკვდრებელ ეშმაკთა და საყოფელ ყოვლისავე სულისა არაწმიდისა და საყოფელ ყოვლისა მფრონველისა არაწმიდისა და მოძულეზულისა.
3. რამეთუ ღვზისა მისგან გულისწყრომისა საძვისა მისისა სუეს ყოველთა წარმართთა, და მეფეთა ქუეყანისათა მის თანა ისიძვეს, და ვაჭარნი ქუეყანისანი ძალისაგან საბორგილისა მისისა განმდიდრდეს.
4. და მესმა სხუად ჳმად ზეცით, რომელი იტყოდა: გამოვედით მისგან, ერო ჩემო, რადთა არა ეზიარნეთ ცოდვათა მისთა და წყლულეზათა მისთაგან არ მიიღოთ.
5. რამეთუ მისწუდეს ცოდვანი მისნი ცადმდე, და მოიქსენნა ღმერთმან უშჯულოებანი მისნი.
6. მიაგეთ მას, ვითარცა-იგი მან მოგაგო, და შეკეცეთ ორკეცი იგი, ვითარცა მან ქმნა, და საქმეთა მისთაებრ ბარძიმსა შინა მისსა, რომელ გიწდია, უწდიეთ მას ორკეცი.
7. ვითარ-იგი ადიდა თავი თვისი და განცოფნა, ესეზომად მიეცა მას ტანჯვად და ტკივილი, რამეთუ გულსა თვისსა იტყვს, ვითარმედ: ვზი დედუფლად და ქურივ არა ვარ და გლოვად არა ვიხილო.
8. ამისთვის ერთსა დღესა მოვიდენ წყლულეზანი მისნი, სიკუდილი, გლოვად და სიყმილი, და ცეცხლითა დაიწუას, რამეთუ ძლიერ არს უფალი ღმერთი, რომელმან განიკითხა იგი.

9.და ტიროდიან და გოდებდენ მის ზედა მეფენი ქუეყანისანი, რომელთა მის თანა ისიძვეს და განჯურდეს, რაჟამს ჰხედვიდენ კუამლსა მას ჯურვებისა მისისასა.

10.შორით მდგომარენი შიშისათჳს ტანჯვისა მისისა იტყოდიან: ვამ, ვამ, ქალაქო დიდო ბაბილონო, ქალაქო ძლიერო! რამეთუ ერთსა ჟამსა მოვიდა საშჯელი შენი.

11.და ვაჭარნი ქუეყანასანი ტიროდიან და იგლოვდენ მის ზედა, რამეთუ ტვრთსა მათსა არღარავინ იყიდდეს.

12.არღარა იყოს ტვრთები ოქრომსა და ვეცხლისა და ქვისა პატიოსნისა და მარგალიტისა და ბისონისა და პორფირისა და მეწამულისა და ძოწეულისა და ყოვლივე შემად სულნელი და ყოველივე ჭურჭელი პილომს-ძულისა და ყოველივე ჭურჭელი შემისა პატიოსნისა და რვალისა და რკინისა და მარმარილომსა

13.და კილასონისა და საკუმეველნი და მიჰრონი და გუნდრუკი და ზეთი და სიმინდი და იფქლი და ცხოვარი და ზროხა და ცხენნი და ეტლნი და ჯორცნი და სულნი კაცთანი.

14.და ხილი გულის-თქუმისა და სულისა შენისა და წარვიდა შენგან და ყოველი პოხილი დაბრწყინვალე წარკდა ვნრღარა ჰპოვნე ესე ყოველნი.

15.ვაჭარნი ანის ყოვლისანი, რომელნი განმდიდრდეს მისგან, შორს დადგენ შიშისათჳს ტანჯვისა მისისა და ტიროდიან და იგლოვდენ

16.და იტყოდიან: ვამ ქალაქი იგი დიდი, შემოსილი ბისონითა და პორფირითა და ძოწეულითა და შემკული ოქრომთა და ქვითა პატიოსნითა და მარგალიტითა! რამეთუ ერთსა ჟამსა განირყუნა ესოდენი იგი სიმდიდრე.

17.და ყოველივე წყალთა ზედა მავალი და მენავენი და რომელნიცა შურებიან ზღუასა ზედა, შორით დგეს

18.და ხედვიდეს კუამლსა მას ჯურვებისა მისისასა და იტყოდეს: ვინ არს მსგავს ქალაქსა მას დიდსა?!

19.და დაისხეს მიწად თავთა ზედა მათთა და დაღადებდეს ტირილით და გლოვით და იტყოლეს: ვამ, ვამ, ქალაქი იგი დიდი, რომელსა შინა განმდიდრდეს ყოველნი, რომელთა აქუნდა ნავები ზღუასა შინა პატიოსნებისაგან მისისა! რამეთუ ერთსა ჟამსა აღოჯრდა.

20.იხარებდი მის ზედა, ცაო და წმიდანო მოციქულნო და წინაწარმეტყუელნო, რამეთუ საჯა ღმერთმან საშჯელი თქუენი მისგან.

21.და აღილო ერთმან ანგელოზმან ძლიერმან ქვამ, ვითარცა წისქვლი დიდი, და შთააგდო იგი ზღუასა და თქუა: ესრეთ შთავარდეს ბაბილონ, ქალაქი იგი დიდი და არღარა იპოოს.

22.და ჳმად მეთაძალეთად და მეწინწილეთად და მესტვრეთად და მესაყვრეთად არღარა ისმეს შორის შენსა, და ყოველი ჳელოვანი ყოვლისა ჳელოვნებისად არღარა იპოვოს შენ შორის, და ჳმად წისქვლისად არღარა ისმეს შენ შორის.

23.და ნათელი სანთლისად არღარა იხილვოს შენ შორის, და ჳმად სიძისა და სძლისად არღარა ისმეს შენ შორის, რამეთუ ვაჭარნი შენნი იყვნეს მთავარნი ქუეყანისანი, რამეთუ მწამლველობითა შენითა სცთეს ყოველნი წარმართნი.

24.და შენ შორის სისხლნი წინაწარმეტყუელთანი და წმიდათანი იპოვნეს და ყოველთა მოკლულთად ქუეყანასა ზედა.

1. შემდგომად ამისა მესმა, ვითარცა ჳმად დიდი ერისა მრავლისაჲ ცათა შინა, რომელნი იტყოდეს: ალილეიაჲ, მაცხოვარებაჲ და ძალი და დიდებაჲ ღმრთისა ჩუენისაჲ!
2. რამეთუ ჳემმარიტებით და სიმართლით არიან საშჯელნი მისნი. რომეთუ საჯა მეძავი იგი დიდი, რომელმან განხარწნა ქუეყანაჲ სიძვითა თვსითა, და გამოიძია სისხლი მონათა თვსთაჲ კელისაგან მისისა.
3. და მეორედ თქუეს: ალელუიაჲ. და კუამლი მისი აღვალს უკუნითი უკუნისამდე.
4. და დავარდეს ოც და ოთხნი იგი მღდელნი და ოთხნი ცხოველნი და თაყუანის-სცეს ღმერთსა, მჯდომარესა საყლართა ზედა, და თქუეს: ამენ! ალელუია!
5. და ჳმად გამოვიდა საყდრით, რომელი იტყოდა: აქებდით ღმერთსა ჩუენსა ყოველნი მონანი მისნი და მოშიშნი მისნი - მცირენი და დიდნი.
6. და მესმა ვითარცა ჳმად ერისა მრავლისაჲ და ვითარცა ჳმად წყალთა მრავალთაჲ და ვითარცა ჳმად ქუხილთა ძლიერთაჲ, რომელნი იტყოდეს: ალელუია! რამეთუ სუფევს უფალი ღმერთი ჩუენი, ყოვლისა მპყრობელი.
7. ვიხარებდეთ და ვიშუებდეთ და მივსცეთ მას დიდებაჲ, რამეთუ მოვიდა ქორწილი კრავისაჲ, და ცოლმან მისმან განმზადა თავი თვსი.
8. და მიეცა, მას რადთა შეიმოსოს ძოწეული წმიდაჲ ბრწყინვალჲ, რომეთუ ძოწეული სიმართლენი წმიდათანი არიან.
9. და მრქუა მე: დაწერე, ვითარმედ: ნეტარ არიან წოდებულნი სერობასა მას კრავისასა, და მრქუა მე: ესე სიტყუანი ჳემმარიტნი ღმრთისანი არიან.
10. და დავვარდი წინაშე ფერწთა მისთა თაყუანის-ცემად მისა, და მრქუა მე: იხილე ნუ, შენ თანა მონაჲ ვარ მე და ძმრთა შენთა, რომელთა აქუს წამეაჲ იესუდსი; ღმერთსა თაყუანის-ეც, რამეთუ წამებაჲ იესუდსი არს სული იგი წინაწარმეტყუელებისაჲ.
11. და ვიხილენ ცანი განხუმულნი. და აჳა ცხენი სპეტაკი, და მჯდომარესა მას ზედა ეწოდებოდა სარწმუნოდ და ჳემმარიტი, და სიმართლით შჯის და იბრძვის.
12. და თუალნი მისნი იყვნეს ვითარცა ალი ცეცხლისაჲ, და თავსა ზედა მისსა გვრგვნი მრავალნი, რომელთა ზედა წერილ იყო სახელები, და სახელი წერილი, რომელი არავინ უწყის, გარნა მან თავადმან.
13. და ემოსა სამოსლი შეღებული სისხლითა, და წოდებულ არს სახელი მისი: სიტყუაჲ ღმრთისაჲ.
14. და მჯედრობანი ცათანი შეუდგეს მას, მსხდომარენი ცხენთა ზედა სპეტაკთა, შემოსილნი ბისონითა სპეტაკითა და ბრწყინვალითა.
15. და პირისაგან მისისა გამოვიდოდა მოხვლი ორპირი აღლესული, რადთა მით მოსრნეს წარმართნი, და იგი ჳმწყსიდეს მათ კუერთხითა რკინისაჲთა. და იგი დასწნებს საწნეხელსა მას ღვნისა მის გულის წყრომისა და რისხვისა ღმრთისა, ყოვლისა მპყრობელისასა.
16. და არს წერილ სამოსელსა მისსა ზედა და თეძოსა მისსა სახელი, ვითარმედ: მეუფე მეუფეთაჲ და უფალი უფლებათაჲ.

17.და ვიხილე ანგელოზი, მდგომარე მზესა ზედა, და ეტყოდა ყოველთა მფრინველთა, მფრინვალეთა ცათა შინი: მოვედით და შემოკერბით სერსა მას დიდსა ღმრთისასა,

18.რადთა შჰამნეთ ჯორცნი მეფეთანი ჯორცნი ათასას-თავთანი და ჯორცნი ძლიერთანი და ჯორცნი ცხენთანი და მათ ზედა მსხდომარეთანი და ჯორცნი ყოველთა აზნაურთა და მონათა და მცირეთა და დიდთანი.

19.და ვიხილე მკეცი იგი და მეფენი ქუეყანისანი და მკედრობანი მათნი, შეკრებულნი ბრძოლის-ყოფად მკედრობისა მის ცხენსა ზედა და მკედრობისა მისისა მიმართ.

20.და შეპყრობილ იქმნა მკეცი იგი და მის თანა ცრუ-წინაწარმეტყუელი იგი, რომელმან ქმნა წინაშე მისსა სასწაულნი, რომლითა აცთუნნა იგინი, რომელთა მიიღეს ბეჭედი იგი მკეცისა და თაყუანის-სცეს ხატსა მისსა. და ცოცხლივ შთავარდეს ორნივე იგი ტბასა მას ცეცხლისასა, რომელი-იგი იწუების წუმწუბითა.

21.და სხუანი იგი მოისრნეს მახვლითა ცხენსა მას ზედა მკედრობისადათა, რომელი გამოვიდოდა პირით მისით, და ყოველნი მფრინველნი განძღეს ჯორცითა მათითა.

20

1.და ვიხილე ანგელოზი: გარდამომავალი ზეცით, და აქუნდა კლტს უფსკრულისა და ჯაჭვ დიდი ჯელსა მისსა.

2.და შეიპყრა ვეშაპი იგი - გუელი დასაბამისა, რომელ არს ეშმაკი და სატანა, რომელი აცთუნებს ყოველსა სოფელსა, და შეკრა იგი ათას წელ.

3.და შთაადო იგი უფსკრულსა შინა და დაჰკეშა კარი და დაჰბეჭდა მის ზედა, რადთა ვერღარა აცთუნებდეს წარმართთა, ვიდრემდე აღესრულოს ათასი წელი. შემდგომად ამისა ჯერ-არს განცხნად მისი მცირედ ჟამ.

4.და ვიხილენ საყდარნი, და დასხდეს მათ ზედა, და საშჯელი მიეცა მათ და სულნი იგი მოკლულთანი წამებისათვის იესუდსა და სიტყვსათვის ღმრთისა, და რომელთაცა არ თაყუანის-სცეს ხატსა მას მკეცისასა და არცა მიიღეს ბეჭედი მისი შუბლთა ზედა, ანუ ჯელთა მათთა, და ცხონდეს და სუფევდეს ქრისტეს თანა ათასსა მას წელსა.

5.და სხუანი იგი მკუდარნი არა ცხონდეს ათასსა მას წელსა. ესე არს აღდგომა იგი პარველი.

6.ნეტარ არს და წმიდა, რომელსა აქუნდეს ნაწილი აღდგომასა მას შინა პირველსა. მათ ზედა მეორესა მას სიკუდილსა არა სქუს ჯელმწიფებად, არამედ იყვნენ მღრთისა და ქრისტესა და სუფევდენ მის თანა ათასსა მას წელსა.

7.და შემდგომად ათასისა მის წლისა განიქსნას ეშმაკი საპყრობილისაგან თვისისა.

8.და გამოვიდეს ცთუნებად წარმართთა, რომელნი არიან ოთხთა კიდეთა ქუეყანისათა, გოგს და მაგოგს, შემოკრებად მათდა და ბრძოლად, რომელთა სიმრავლეს ვითარცა ქვშად ზღვსად.

- 9.და აღმოვიდეს სივრცესა ზედა ქუეყანისასა და გარე-მოადგეს ბანაკსა წმიდათასა და ქალაქსა მას შეეყარებულსა. და გარდამოვდა ცეცხლი ზეცით და შეჭამნა იგინი.
- 10.და ეშმაკი, რომელი-იგი აცთუნებდა მათ, შთავარდა ტბასა მას ცეცხლისა და წუმწუბისასა, სადა იყვნეს მკეცი იგი და ცრე-წინაწარმეტყუელი და იტანჯებოდიან დღე და ღამე უკუნითი უკუნისამდე.
- 11.და ვიხილე საყდარი დიდი სპეტაკი და მჯდომარე მას ზედა, რომლისა პირისაგან ლტოლვილ იქმნა ქუეყანად და ცაჲ, და ადგილი არა ეპოვა მათ.
- 12.და ვიხილენ მკუდარნი, მდგომარენი წინაშე საყდრისა მის. და წიგნნი განებუნეს და სხუად წიგნი განელო, რომელ არს ცხორებისაჲ. და განისაჯნეს მკუდარნი წერილთა მათგან წიგნთა მათ შინა საქმეთანბრ მათთა.
- 13.და მოსცნა ზღუამან მკუდარნი, რომელნი იყვნეს მას შინა, და სიკუდილმან და ჯოჯოხეთმან მოსცნეს მკუდარნი, რომელნი იყვნეს მათ შორის. და განისაჯა თითოეული საქმეთაებრ თვსთა.
- 14.და სიკუდილი და ჯოჯოხეთი შთავარდეს ტბასა მას ცეცხლისასა. ესე სიკუდილი მეორე არს ტბად იგი ცეცხლისაჲ.
- 15.და რომელიცა არა იპოვა წიგნსა მას ცხორებისასა დაწერილ, შთავარდა ტბასა მას ცეცხლისასა.

21

- 1.და ვიხილე ცაჲ ახალი და ქუეყანად ახალი, რომეთუ პირველი იგი ცაჲ და პირველი ქუეყანად წარვდეს, და ზღუად არღარა არს.
- 2.და ქალაქი იგი წმიდაჲ, იერუსალჴმი ახალი ვიხილე, გარდამომავალი ზეცით ღმრთისაგან, განმზადებული, ვითარცა სძალი შემკული ქმრისა მიმართ თვსისა.
- 3.და მესმა კმაჲ დიდი ზეცით, რომელი იტყოდა: აჰა სამკვდრებელი ღმრთისაჲ კაცთა თანა, და დაიმკვიდროს მათ თანა, და იგინი იყვნენ ერმისა, და იგი ღმერთი თავადი მკვდრ იყოს მათ შორის.
- 4.და ავოცოს ყოველივე ცრემლი თუალთაგან მათთა, და სიკუდილი არღარა იყოს, არცა გლოვად, არცა ღალადებად, არცა ტკივილი, რამეთუ პირველნი იგი წარვდეს.
- 5.თქუა მჯდომარემან მან საყდარსა ზედა: აჰა ესერა ყოველსავე ახალვჴყოფ. და თქუა: დაწერე, ვითარმედ: ესე სიტყუანი სარწმუნონი და ჭემმარიტნი ღმრთისანი არიან.
- 6.და მრქუა მე: ვიქმენ მე ანი და ჟ, დასაბამი და დასასრული. მე წყურიელსა მითსცე წყაროდსა მისგან წყლისა ცხოველსა უსასყიდლოდ.
- 7.რომელმან სძლოს, მივსცე მას ესე ყოველი და ვიყო მისა ღმერთ, და იგი იყოს ჩემდა მე.
- 8.ხოლო მოშიშთა და ურწმუნოთა და ცოდვილთა და საძაგელთა და კაცის-მკლველთა და მეძავთა და მწამლველთა და კერპთ-მსახურთა და ყოველთა

მტყუვართად ნაწილი მათი იყოს ტბასა მას ცეცხლითა და წუმწუბითა მოტყინარესა, რომელ არს სიკუდილი იგი მეორე.

9.და მოვიდა ერთი შვდთა მათ ანგელოზთაგანი, რომელთა-იგი აქუნდეს შვდნი იგი ლანკნანი, სავსენი წყლულებათა მათ მიერ უეუანადსკნელთა, და იტყოდა ჩემ თანა და მრქუა მე: მოვედ, და გიჩუენო შენ დედაკაცი იგი, სძალი კრავისად.

10.და წარმიყვანა მე სულითა მთასა მაღალსა და დიდისა და მიჩუენა მე ქალაქი წმიდად იერუსალჴში, გარდამომავალი ზეცით ღმრთისაგან.

11.და აქუნდა დიდებად ღმრთისად. მნათობი მისი მსგავს იყო ქვასა პატიოსანსა, ვითარცა ქვასა იასჴსა ბროლის-სახესა.

12.და აქუნდა ზღუდჴ დიდი და მაღალი და ბჴენი ათორმეტნი და სახელები წერილი, რომელ არს სახელები მეთა ისრაჴლისათად.

13.და აღმოსავალეთისა ბჴენი სამნი და სამხრის სამნი და ჩრდილოდთ სამნი და დასავალით სამნი.

14.და ზღუდესა მას ქალაქისასა აქუნდეს ათორმეტნი საფუძველნი და მათ ზედა ათორმეტნი სახელნი ათორმეტთა მათ მოციქულთა კრავისათანი.

15.და რომელი-იგი იტყოდა ჩემ თანა, აქუნდა საზომი ლერწამი ოქროდსად, რადთამცა განზომა ქალაქი იგი და ბჴენი მისნი და ზღუდენი მისნი.

16.და ქალაქი იგი მოთხვითად არს; და სიგრძე მისი, ვითარცა სივრცე. და განზომა ქალაქი იგი ლერწმითა მით ათორმეტსა ათასსა უტევანსა. ათორმეტი სიგრძე და სივრცე და სიმაღლე მისი სწორ არიან.

17.და ზღუდე მისი ას ორმეოც და ოთხი წყრთად საზომითა კრცისადთა, რომელ არს ანგელოზისად.

18.და იყო მოსწორებად ნაშენები ზღუდისა მისისად იასჴი, და ქალაქი იგი ოქროდ წმიდად, მსგავსი ჴიქასა წმიდასა.

19.და საფუძველნი ზღუდისანი ყოვლითა ქვითა პატიოსნითა შემკულნი. საფუძველი პირველი იასჴი, მეორე საფირონი, მესამე ქალკიდონი, მეოთხე სამარაგდე,

20.მეხუთე სარდონიხოდ, მეექუსე სარდიოდ, მეშვდე ოქრო-ქვად, მერვე ბივრილი, მეცხრე ტოპაზი, მეათე ხრჴსოჴასოდ, მეთერთმეტე იაკინთი, მეთორმეტე ამეთჴსოდ.

21.და ათორმეტნი იგი ბჴენი იყვნეს ათორმეტნი მარგალიტნი, თითოეული ბჴჴ იყო ერთისა და ერთისა მარგალიტისად. და უბანი ქალაქისად მის ოქროდ წმიდად და ჴიქად ბრწყინვალჴ.

22.და ტამარი არა მიხილავს მას შორის, რამეთუ უფალი ღმერთი, ყოველსა მჴყრობელი, ტამარ მისა არს და კრავი იგი.

23.და ქალაქსა მას არა უჴმს მზე, ანუ მთოვარე მნათობად, რამეთუ დიდებამან ღმრთისამან განანათლა იგი, და სანთელ მისა არს კრავი იგი.

24.და ვიდოდიან წარმართნი ნათლითა მისითა, და მეფეთა ქუეყანისათა დიდებად და პატივი წარმართთად მისა მიიღონ.

25.და ბჴენი მისნი არა დაეჴშნენ დღისი, რამეთუ ღამე მუნ არა იყოს.

26.და მიიღონ დიდებად და პატივი წარმართთად მუნ, რადთამცა შევიდეს.

27.და არა შევიდეს მუნ ყოველივე შეგინებული და მოქმედი ბოროტისად და ტყუვილისად, გარნა დაწერილნი იგი წიგნსა მას ცხორებისა კრავისასა.

1. და მიჩუნა მდინარე ერთი წყლისა ცხოველისაჲ ბრწყინვალე, ვითარცა ბროლი, გამომავალი საყდრისაგან ღმრთისა და კრავისა.
2. შორის სივრცესა მის ქალაქისასა და მდინარისა მის ამიერ და წიალ ძელი ცხორებისაჲ, გამომღებელი ათორმეტსა ნაყოფსა, ყოველთა თთუეთა მომცემელი თვისისა მის ნაყოფისაჲ, და ფურცელნი იგი მის ხისანი საკურნებლად წარმართთა.
3. და ყოველი წყევად არა იყოს მუნ, და საყდარი იგი ღმრთისაჲ და კრავისაჲ მას შინა იყოს, და მონანი მისნი ჰმსახურებდენ მას.
4. და იხილონ პირი მისი და სახელი მისი შუბლთა ზედა მათთა.
5. და ღამე არა იყოს მუნ, და არა საჯმარ იყოს ნათელი და მზე, რომეთუ უფალმან ღმერთმან განანათლნეს იგინი, და სუფევდენ უკუნითი უკუნისამდე.
6. და მრქუა მე: ესე სიტყუანი სარწმუნო და ჭეშმარიტ არიან, და უფალმან ღმერთმან სულთა წინაწარმეტყუელთამან მოავლინა ანგელოზი თვისი ჩუენებად, რაჲ-იგი ყოფად არს ადრე.
7. და აჰა ესერა მოვალ ადრე. ნეტარ არს, რომელმან დაიმარხნეს სიტყუანი წინაწარმეტყუელებისა ამის წიგნისანი.
8. და მე, იოვანე, რომელსა მესმოდა და ვხედევდი ამას ყოველსა, და რაჟამს მესმა და რაჟამს ვიხილე, დავვარდი თაყუანის-ცემად წინაშე ფერკთა ანგელოზისა მის, რომელი მიჩუენებდა ამათ.
9. და მრქუა მე: იხილე ნუ, რამეთუ შენ თანა მონაჲ ვარ და ძმათა შენთა თანა წინაწარმეტყუელთა და რომელთა დაიცვნენ სიტყუანი ამის წიგნისანი. ღმერთსა თაყუანის-ეც.
10. და მრქუა მე: ნუ დაჰბეჭდავ სიტყუათა წინაწარმეტყუელებისა ამის წიგნისათა, რამეთუ ჟამი ახლოს არს.
11. უსამართლოჲ იგი უსამათლოებდინ ჯერეთ, და შეგინებული შეიგინებოდენ ჯერეთ, და მართალი სიმართლესა იქმოდენ ჯერეთ, და წმიდაჲ იგი წმიდა იქმნებოდენ ჯერეთ.
12. და აჰა ესრა მოვალ ადრე, და სასყიდელი ჩემი ჩემ თანა მიგებად თითოეულსა, ვითარცა საქმე მისი იყოს.
13. მე ვარ ანი და ზ, პირველი და უკუანაჲსკნელი, და დასასრული.
14. ნეტარ არიან, რომელნი იქმოდინ მცნებათა მისთა, რაჲთა იყოს კელმწიფებაჲ მათი ძელსა მას ზედა ცხორებისასა, და ბჭეთა მათ მიერ შევიდენ ქალაქად.
15. გარე იყვნენ შეგინებულნი და მწამლველნი და მეძავნი და კაცისმკლვერნი და კერპთ-მსახურნი და ყოველი მოყუარე და მოქმედი ტყუვილისაჲ.
16. მე, იესუ, მოვავლინე ანგელოზი ჩემი, რაჲთა გიწამოს ესე ყოველი თქუენ, ეკლესიათა. მე ვარ ძირი და ნათესავი დავითისი, ვარსკულავი ბაწყინვალე განთიადისაჲ.
17. და სული და სძალი იტყვან: მოვიდოდე! და რომელსა ესმას, თქუნ: მოვიდოდე! და რომელსა სწყუროდის, მოვიდოდენ, რომელსა ჰნებავს მიღებად წყლისა მის ცხოველისა უსასყიდლოდ.

18.ეწამებ მე ყოვლისა მიმართ, რომელსა ესმოდიან სიტყუანი წინაწარმეტყუელებისა ამის წიგნისანი: უკუეთუ ვინ შესძინოს ამათ ზედა, შესძინენ ღმერთმან მის ზედა წყლულებანი იგი, რომელ წერილ არიან ამას წიგნსა.

19.და უკუეთუ ვინ მოაკლოს სიტყუათა წიგნისა ამის წინაწარმეტყუელებისათა, მოაკლენ ღმერთმან ნაწილი მისი ძელისა მისგან ცხორებისა და ქალაქისა მისგან წმიდისა, რომელ წერილ არიან ამას წიგნსა.

20.იტყვს, რომელი წამებს ამას: ჰე, მოვალ ადრე! ჰე, მოვიდოდე, უფალო იესუ!

21.მადლი უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესი ყოველთა წმიდათა თანა. ამენ.

განსრულდა სადიდებელად:

ღმრთისა

ამინ!